

Giới thiệu Bài Học Yêu Đương Của Tiểu Ma Vương

Bạn đang đọc truyện Bài học yêu đương của tiểu ma vương của tác giả Minh Nguyệt Thỉnh Phong trên website đọc truyện online. Một tiểu ma vương nghịch ngợm, gây sự khắp nơi, từ bé đã bắt đầu học đòi yêu đương (Tiểu ma vương bá đạo mà ngây thơ PK con rùa nhỏ gốc nghềch, đáng yêu)

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đương Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hôn Tất Cả Các Bạn Học Trong Trường Làm Kinh Động Cha Đáng Kính

Cái tên Nghiêm Căn là do người cha Diêm La vương của cậu đặt cho, ý là mong cậu làm việc nghiêm túc, cẩn thận, làm người cũng vậy. Nhưng nghe nói, lúc cậu một tuổi, cha cậu đã hoàn toàn buông thả ý định rèn dũa cậu trở thành người như thế.

Năm nay Nghiêm Căn đã 4 tuổi, học trong một nhà trẻ xinh đẹp. Cậu sinh ra trong gia đình đặc thù, cha cậu là Diêm La vương, đúng, chính là Diêm La cai quản âm phủ chứ không phải là danh hiệu ám chỉ người trong thế giới ngầm, chính là nghĩa đen của từ Diêm La vương. Mẹ đáng yêu của cậu là một người phụ nữ có năng lực hàng ma phục quý, nghe nói vài kiếp trước là một con lợn nhỏ vô cùng dũng mãnh trong chốn thần tiên.

Chuyện xưa của cha mẹ cậu, tục truyền là bà mẹ gốc của cậu nhìn trúng cha cậu, gục trước ba cậu nhưng cha cậu không theo, cảm tù. Kết quả Chiến thần chốn thần giới Cửu thiên huyền nữ coi trọng năng lực của bà mẹ gốc của cậu, vì thế đem đi huấn luyện. Nhưng thực ra cha cậu cũng đã có ý với mẹ cậu. Lúc đại chiến thần giới, ma giới, cha cậu không chấp nhận chuyện mẹ cậu sắp chết nên đã đưa bà mẹ gốc nghềch của cậu vào kiếp luân hồi. 600 năm sau, hai người gặp lại, vì thế bắt hạnh mà sinh ra cậu.

Nghe qua dường như có điểm khúc chiết, như cá nhân bạn nhỏ Nghiêm Căn cảm thấy câu chuyện xưa này chỉ có hai điểm mâu chốt. Một là cha của cậu rất phiền phức, cứng nhắc, cái gì mà phải luân hồi chuyển kiếp, còn chờ nhiều năm như thế, thật phiền toái, chẳng có hiệu suất, vạn nhất không tìm được mẹ thì khóc cũng không ra nước mắt. Nếu đổi là cậu, chắc chắn rằng ai dám cướp đi người phụ nữ của mình thì cậu đánh chết hắn ta. Về phần “người phụ nữ của mình” có ý nghĩa gì thì Tiểu Nghiêm Căn thật ra cũng không hiểu rõ. Nhưng trên TV, trên mạng thường xuyên nhắc đến từ này, cậu cũng học hỏi theo, thỉnh thoảng lấy ra sử dụng.

Đương nhiên, một ngày nào đó, cậu trẻ người non dạ dũng dạc phát biểu cao kiến đó với cha, bị đánh là cái mông nhỏ của cậu. Khụ khụ, đây là đề nói với các bạn đọc không biết chuyện.

Lại nói tiếp, điểm cốt yếu thứ hai mà bạn nhỏ Nghiêm Căn thấy đó là bà mẹ đáng yêu của mình rất gốc. Nghĩ mà xem, trên đời, trên trời, thần giới ma giới, thanh niên tốt hẳng hà sa số đúng không? Tận tay quơ cũng được người mặt đẹp hơn người cha đáng sợ của cậu? Sao mẹ lại không có chút ánh mắt nào mà chọn người cha mặt đen như than của cậu làm gì, hại cậu còn nhỏ đã phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, làm chuyện gì cũng không có tí tự do nào. Dưới sự thống trị của cha mình, cuộc sống của cậu có thể hình dung bằng hai từ hậm hực, thất bại.

Nhưng nói lại, nơi mẹ cậu mang thai cậu rất đáng sợ, là đáy địa ngục, chính là dưới mười tám tầng địa ngục. Muốn nói chuyện gì cậu bội phục cha mình nhất thì chỉ có chuyện này thôi. Để làm được chuyện này cần phải có lòng háo sắc vô cùng và sự dũng cảm thì mới có thể chọn nơi đó làm nơi xuống tay, rất hoành tráng mà!

Đáng tiếc, những điểm ít ỏi đáng khoe về thân thể của cậu lại không thể tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ. Trên thực tế, không chỉ những thứ liên quan đến gia đình cậu, cuộc sống của cậu nữa, cả năng lực siêu phàm thoát tục của cậu, phạm những điểm không giống người thường thì một chữ cậu cũng không được tiết lộ. Không phải sợ người khác nghĩ cậu bị điên mà sợ nắm đấm của người cha Diêm vương kia, đánh người thực sự rất đau.

Từ nhỏ cậu đã thấy không ít người bị cha đánh, đứng nhìn vào việc cậu giờ mới 4 tuổi nhưng từ khi còn nhỏ, bộ óc thông minh của cậu đã nhớ rõ tất cả mọi thứ. Cậu chính là cục cưng thiên tài, có chú Vô Thường, có bác Phán Quan, còn cả các anh chị chốn thần giới, cả các di các cậu có năng lực hàng ma phục quý trong nhân loại, thậm chí là cả bà Chiến thần thần giới Cửu Thiên Huyền Nữ đều rất thích cậu. Bọn họ đều nói, Tiểu Nghiêm Căn cậu vừa mở mắt đã biết nhìn nhận người, hai tháng đã có thể nói chuyện, năm tháng là đã biết đi, mười tháng biết đọc chữ. Càng miễn bàn cậu có trí nhớ phi phàm, đã gặp là sẽ không quên, từ TV và internet học hỏi được không ít kiến thức hữu dụng. Dựa vào tài trí thông minh này của cậu, cha cậu là cha mà không cảm thấy kiêu ngạo, còn luôn hung dữ với cậu như thế chưa biết chừng là vì ghen tỵ với cậu cùng nên. Hừ!

Giờ phút này, Tiểu Nghiêm Căn đã phá một lỗ hổng lớn trên tường, khoan tay trước ngực, cau mày nhăn nhó, chân nhỏ đi đi trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn giống cha cậu đến ba phần kia hiện rõ vẻ phiền não. Bởi vì trong đầu cậu nhớ lại một lần bàn luận về ghen tỵ với cha Diêm Vương của cậu xong nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra cách giải thích với cha mẹ về nguyên nhân vách tường bị hư hại. Phải biết rằng, giờ cậu đang bị phạt nhốt trong phòng, nguyên nhân là vì cậu đã hôn tất cả các bạn học nữ trong nhà trẻ, các bạn học không ai bất bình gì nhưng cô giáo lại nói lại với cha, vì thế, cuối tuần này cậu đành chịu bị phạt nhốt trong phòng.

Người cha không lương tâm kia của cậu đã dẫn mẹ đáng yêu đi dạo phố sau khi ăn cơm tối, còn cậu thì bị cha nhốt trong phòng ngủ đã hai ngày, ngay cả ăn cơm cũng như phạm nhân mà đưa vào phòng. Cậu cũng sắp nổi điên với vách tường. Vì thế, trong lúc nhà không có cha, cậu không nhịn được mà nổi điên động chân động tay với vách tường, sau đó, bức tường lớn này bị phá. Cái này không trách cậu được, chỉ có thể đổ tại công trình bả đậu thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa. Nghiêm Cận vội lui người trốn trong góc tường

Nghiêm Lạc vừa vào cửa, không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì thì biết con trai nhất định đã gây chuyện xấu, anh đi thẳng về phía phòng ngủ của quý tử, liếc mắt một cái đã thấy bức tường đáng thương kia.

- Nghiêm Cận, đi ra

- Không được, con còn đang bị phạt.

Nghiêm Cận tuy rằng chột dạ, nhưng vẫn khe khẽ nói đầy lý lẽ hùng hồn

Đáng tiếc cha Diêm La vương hoàn toàn không chấp nhận lời đùa của cậu:

- Cha đếm đến ba, nếu không ra thì sau này con không cần ra nữa.

Cha còn chưa đếm đến một thì Tiểu Nghiêm Cận đã vội chạy ra. Cậu nhóc cười nịnh nọt:

- Cha, cha với mẹ đi dạo có vui không?

Nghiêm Lạc nhũn mày:

- Nếu lúc về cha không thấy tường bị thủng thì sẽ rất vui

- Sao thế?

Cắt những đồ mua ở siêu thị vào tủ lạnh, Chúc Tiểu Tiểu đi đến nhìn cảnh cha con giằng co, hỏi một câu. Sau đó, cô thấy bức tường bị thủng kia, không nhận được mà oán thán:

- Nghiêm Cận, nhà mình một tháng trước vì con mà đã phải sửa rồi đấy

Chồng nói con chính là tiểu ma vương hỗn thế, thật sự chẳng sai tí nào.

Lần trước tiểu gia hỏa này nhìn thấy một số hình ảnh trang hoàng nhà cửa gì đó trên mạng, cậu nhóc ta tò mò tìm hiểu xem trần nhà có gì. Vì thế, một ngày nọ, Nghiêm Lạc không ở nhà, Tiểu Tiểu đi xuống tầng vứt rác, trở về thấy nhà như vừa có con lốc quét qua, mọi thứ trên trần nhà đều vỡ vụn, đèn thủy tinh cũng vỡ nát, mà đứa con bảo bối của cô mặt nhem nhuốc, ngáy thơ nói: “con không cố ý.”

Không phải cố ý mà đã như vậy, nếu cố ý thì thế nào?

Lần đó, Nghiêm Lạc đánh cậu nhóc đến kêu cha gọi mẹ nhưng chuyện chưa qua bao lâu, giờ lại đập thủng tường

- Lần này là vì sao?

Giọng Nghiêm Lạc lạnh lùng, tuy nói không lớn nhưng những người quen thuộc với anh đều biết anh đang rất tức giận.

Đầu tiên, Nghiêm Cận nhìn mẹ xin cứu nhưng phát hiện hoàn toàn không có khả năng vì thế cậu biết thời thế cúi đầu, dùng ngữ điệu đáng thương nói:

- Con bị nhốt trong nhà hai ngày liền, rất buồn bực, khó chịu. Sau đó nghĩ đến cha mẹ đang tan rã, người ta thì chẳng được vận động tí nào, trẻ con phải thường xuyên vận động cho nên, con chỉ hoạt động một chút thôi. Kết quả, không ngờ là...

Những tiếng cuối cậu kéo dài đạt được hiệu quả giọng nói của trẻ con vừa đáng yêu lại vừa đáng thương

- Nhốt con lại là làm con rất tủi thân? Làm oan con?

Giọng của người làm cha lại rất lạnh lùng

Cậu nhóc không nói lời nào, bĩu môi, nhìn chằm chằm sàn nhà, mũi chân bắt đầu di di.

- Ngẩng đầu, nhìn cha nói chuyện.

Tiểu Nghiêm Cận không thể không ngẩng đầu nhìn cha cậu, cái miệng nhỏ nhắn thật đáng thương. Nghiêm Lạc không để ý đến bộ dạng đáng thương của cậu mà còn hỏi:

- Vì sao phạt nhốt con?

- Vì cô giáo mách

Cô giáo kia lần đầu gặp cha mất đã nổi đay trái tim, nhất định là đang tìm cách để được gặp gỡ cha nên mới lên lút mách lẻo như thế. Nghiêm Cận bĩu

môi, trong lòng không phục.

Nghiêm Lạc chỉ nhũu mày, Nghiêm Căn nhìn sự tức giận trong mắt cha mình trấn áp đành phải đổi cách nói:

- Bởi vì con hôn tất cả các bạn gái trong vườn trẻ

Cậu vội nhìn sang mẹ rồi nói thêm:

- Nhưng cha cũng hôn mẹ mà. Cả trên TV cũng có cảnh hôn nhau, sao con không hôn được. Con là bị người lớn với xã hội dạy nhầm nên mới làm ra chuyện sai lầm này

Nghiêm Lạc tái mặt, đứa con đáng chết này, hại anh thật mất mặt. Trẻ con hiếu kì, thích bắt chước, nếu vui đùa hôn một bạn học thì cũng chẳng có gì to tát. Dù sao cũng là trẻ con mấy tuổi, người lớn cũng cười cho qua. Nhưng đứa nhỏ đáng chết này chạy quanh vườn trẻ, hôn tất cả bạn học nữ làm náo loạn cả vườn trẻ, ngay cả các cô trông trẻ cũng hoảng hốt.

Tám trăm năm anh không đi đón con lần nào nhưng thứ sáu đó, Tiểu Tiểu không khỏe, anh không định để vợ ra ngoài nên tự mình đi đón, kết quả vừa mới đến cửa đã nghe người bên cạnh nói chuyện phiếm, vừa cười vừa nói:

- Thật á? Nghiêm Căn đó là ai vậy, tôi phải nhanh chân đến xem cậu nhỏ ta thế nào mới được.

Vừa nghe người ta nói như vậy, Nghiêm Lạc đã biết lại có chuyện. Kết quả cô giáo vừa kể lại chuyện cho anh nghe, anh ngay lập tức muốn đem đứa nhóc này tặng cho người khác rồi về nhà để đứa con khác thay thế. Anh sống hơn 2000 năm tuổi, thật sự chưa bao giờ mất mặt như bây giờ

Trời ạ, hôn tất cả bạn học nữ trong trường, đúng là giỏi. Nghiêm Lạc tức sôi máu, bắt con về nhà rồi nhốt lại, cuối tuần khóa phòng ngủ, không cho phép ra khỏi nhà. Kết quả, mặt trước mặt sau tiểu gia hỏa này còn có gan phá phòng như thế.

Nghiêm Căn thấy sắc mặt của cha thật sự không tốt nên cũng không nói gì. Tiểu Tiểu cuối cùng đành mở miệng nói đỡ con:

- Nghiêm Căn, hôn loạn các bạn gái là sai, mẹ đã nói với con rồi, con cũng biết là sai đúng không? Còn cả con có năng lực đặc biệt, không giống trẻ con bình thường, con cũng đã đồng ý với mẹ là sẽ không dùng loạn, còn có nhớ hay không?

Nghiêm Căn gật gật đầu, Tiểu Tiểu nói tiếp:

- Vậy con làm sai thì phải bị phạt. Từ mai, không được lên mạng trong một tuần, ngoài phim hoạt hình không cho xem bất kì chương trình TV nào

Đứa trẻ này còn nhỏ nhưng chỉ số thông minh đã bằng với người trưởng thành, lại đang trong giai đoạn phát triển của trẻ nhỏ nên rất khó mà dạy bảo

Nghiêm Căn biết mẹ đang giúp mình bằng không thì đã để cho cha ra hình phạt, cha mà phạt thì sẽ không đơn giản như vậy nhưng cậu luôn không tự quản được miệng mình, cứ phải nói chen vào một câu:

- Trong phim hoạt hình cũng có hôn nhau. . .

Còn cả đá bay người, đập đồ tường cũng không thiếu, may mà đoạn này cậu đứng lúc nuốt lại.

Nghiêm Lạc trừng mắt, trách mắng:

- Vậy chỉ cho phép xem tin tức.

Nghiêm Căn bĩu môi, cúi đầu, cậu ghét nhất xem tin tức, người thì chẳng xinh, nói toàn chuyện vô vị

- Tốt lắm, đi tắm đi đã, giờ muộn rồi, mai tìm người đến sửa tường

Tiểu Tiểu đẩy con trai vào phòng:

- Không cho con nghịch ngợm nữa, mai đi học phải xin lỗi cô giáo và các bạn nhớ chưa?

- Nhưng các bạn ấy không tức giận mà còn cười với con nữa, các bạn ấy rất vui, con đi xin lỗi thì kì lắm

Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ thở dài, cũng đúng, chỉ là trẻ con mấy tuổi, sao biết chuyện gì? Đại khái còn nghĩ là chuyện thú vị rồi. Nhưng một lần hôn tất cả bé gái trong trường, đứa con của cô cũng thật khoa trương. Cô có chút lo lắng, nếu lần sau con mình đánh tất cả các bạn trong trường thì làm thế nào? Cho nên cô phải nói chuyện với cậu nhóc, hi vọng nó hiểu được.

Nghiêm Căn nằm ngốc trong bụng cô một năm mới sinh ra, từ khi sinh ra đã có biểu hiện vô cùng có năng lực. Cô là người mà Nghiêm Lạc là thần nhưng khi sinh ra Tiểu Nghiêm Căn thì hình như cậu nhóc chẳng phải thần cũng chẳng phải người. Lúc cậu hai tuổi, bởi vì tức giận mà đá bay một chiếc xe máy, sau phát hiện cậu còn có khả năng điều khiển nước, lửa, đi lại nhanh như chớp. Những cái đó, người vốn không thể làm được. Nhưng trên người cậu không có ánh sáng trắng của thần, nếu nói cậu là thần tộc thì cũng không xuôi.

Theo tình huống này, vốn dĩ Nghiêm Lạc nói muốn để đứa nhỏ này ở bên tự mình dạy dỗ, chờ con lớn hơn thì anh bắt đầu cho nó luyện công tu hành

nhưng Tiểu Tiểu lại không muốn con lớn lên như một vị thần, sống cuộc sống khô khan, lạnh lẽo. Vì thế, cô đã thông đồng với cậu nhóc, cậu phải tự khắc chế hành động, tự biết khóa miệng, không thể để người khác phát hiện những khả năng khác thường của mình, một khi phát hiện ra cậu không làm được điều đó thì theo lời cha cậu nói, không đi học, cha cậu sẽ dạy cậu.

Đối với Nghiêm Căn mà nói, giao cậu cho cha chính là khổ hình tàn nhẫn nhất cuộc đời, cho nên chỉ cần có thể làm cho cậu không cần bị cha quản thì bảo gì cậu cũng nghe. Vì thế, từ khi ba tuổi, cậu như nguyện được đi nhà trẻ, ở bên trong dựa vào khuôn mặt đáng yêu của tiểu mỹ nam mà được vô số các bạn nữ yêu thích, hơn nữa lại rất thông minh, mạnh khỏe nên cũng xưng vương xưng bá trong đám nam sinh. Đương nhiên, cậu rất náo loạn, trong mắt người lớn thì cậu chính là cục cưng nghịch ngợm, thích gây sự.

Nhưng cậu không ngờ, khuôn mặt mỹ nam của cha cậu cũng rất có tác dụng, chỉ đi đón cậu một lần mà cô giáo đã gục ngã, phạm là chuyện của cậu, từ lớn đến bé cô giáo đều tìm cha báo cáo. Thậm chí cậu còn nghe mấy cô giáo nói chuyện phiếm với nhau có nhắc đến: “Nghiêm Căn à, biết chứ, chính là đứa có người cha cực kì đẹp trai chứ gì?”

Thì ra mỹ nam kế bất luận tuổi nào cũng có thể dùng. Nghiêm Căn thấy đây là đạo lý quan trọng nhất từ khi đi học nhà trẻ mà cậu học được.

Lúc này, đại mỹ nam đang nhìn bức tường thùng kia thì tiểu mỹ nam lại ngửa miệng:

- Cha ơi, cha lợi hại như thế, có phải là chỉ cần vung tay lên thì đã làm lỗ thùng này biến mất không thấy không, như thế bớt việc bao nhiêu!

Nghiêm tiên sinh nhìn thoáng qua cậu con, nói:

- Cha mà vung tay lên thì đem con biến mất không thấy nữa, như vậy càng bớt việc.

Tiểu Nghiêm Căn vừa nghe đã co rụt cổ, vội vàng ôm quần áo chạy vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Vấn Đề Về Chim Nhỏ Của Tiểu Ma Vương

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Căn ngủ trong căn phòng bị phá kia dậy ăn sáng, kéo tay mẹ, phấn chấn đi học. Hôm nay đúng là một ngày nắng vàng rực rỡ, hạnh phúc vui tươi, không bị cấm đoán, không có cha, là một ngày sáng lạn với những bạn học nữ đáng yêu nhất vườn trẻ

Lúc đi đến cổng khu nhà, hai mẹ con nhìn thấy vườn hoa bên cạnh có một cô bé, đó là cô bé Mai Côi ba tuổi, hàng xóm lâu dưới của bọn họ. Mấy tháng trước, cô bé cùng cha chuyển đến khu nhà này, vừa khéo ở dưới Nghiêm gia một tầng, hơn nữa cũng đi học ở nhà trẻ mà Nghiêm Căn đang học.

Nghe nói bố mẹ Mai Côi li dị, sau khi ly hôn, mẹ bỏ đi đâu không biết tung tích vì thế cha của bé là Mai Khánh Hải cùng con gái chuyển đến nhà mới, bắt đầu lại cuộc sống

Tiểu Tiểu rất thích cô nhóc này, ánh mắt đen láy như bảo thạch lại trong veo như nước suối, lúc cười lộ lên có hai má lúm đồng tiền dễ thương, im lặng thẹn thùng thì lại khiến người ta thương yêu. Cô gặp Mai Côi mấy lần, cảm thấy cô nhóc đó rất ngoan, rất đáng yêu vì thế cô mấy lần nói với Nghiêm Lạc, nếu lúc trước sinh con gái thì tốt rồi.

Sáng sớm tỉnh mơ, đứa trẻ như vậy ngồi một mình ở đây không khỏi khiến Tiểu Tiểu có chút lo lắng. Cô kéo tay Nghiêm Căn đi tới, Tiểu Mai Côi nhìn thấy cô thì ngoan ngoãn khẽ chào:

- Chào dì!

Giọng nói mềm mại khiến bản năng làm mẹ của Tiểu Tiểu trỗi dậy.

- Mai Côi, sao con lại một mình ngồi đây? Hôm nay không đi nhà trẻ sao?

Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống trước mặt bé, dùng giọng ngọt ngào hỏi Tiểu Mai Côi. Trời mới biết làm người chủ gia đình lâu như vậy thì muốn có cảm giác được người khác dựa dẫm thế nhưng Tiểu ma vương nhà cô lại như người lớn, căn bản cô có biểu hiện chiều chuộng, yêu thương cũng kì kì

Mai Côi gật gật đầu:

- Có đi, chị Phương nói quên chút đồ, bảo con ở đây chờ

Chị Phương là bảo mẫu của Mai Côi, Tiểu Tiểu đã từng gặp thế nhưng dù quên đồ cũng không thể để đứa bé ba tuổi một mình ngồi đây được. Dù là trong khu nhà nhưng cũng không tránh khỏi những chuyện nguy hiểm, Tiểu Tiểu nghĩ vậy, trong lòng có chút tức giận. Cô nhìn Mai Côi, tóc chải chỉnh tề

nhưng quần áo có hơi nhả, giày da màu đỏ cũng bẩn, thời tiết tháng mười dù mới sang thu, tiết trời mát mẻ nhưng ban ngày vẫn còn nóng, vậy mà bắt Mai Côi mặc áo khoác dày.

Tiểu Tiểu càng nhìn càng tức giận, lại hỏi:

- Mai Côi, cha con đâu?
- Ba ba đi công tác

Mai Côi trả lời rất cẩn thận, con nhóc liếc nhìn Nghiêm Căn, hình như có chút sợ thẳng bé.

Tiểu Tiểu còn định nói thêm thì đột nhiên có một cô gái hơn 20 tuổi trông quê mùa đi đến, ồn ào:

- Được rồi, được rồi. Mai Côi, chúng ta đi thôi

Đây là Tiểu Phương, bảo mẫu của Mai Côi, nhìn mặt cô ấy trang điểm giờ như bảng màu di động, quần áo hoa hòe hoa sói còn rách tũn, nhìn không giống đưa trẻ đến trường mà giống chuẩn bị đi hẹn hò thì hơn.

Tiểu Phương nhìn thấy Tiểu Tiểu, vội vàng chào hỏi:

- Cô Nghiêm à, đưa con đến trường à
- Đúng thế, vừa khéo thế này thì cùng đi thôi. Tiểu Tiểu hào phóng trả lời.

Về mặt Tiểu Phương lại khó xử:

- Ai da, cô Nghiêm, hôm nay tôi còn có việc, đang vội, không thể đi cùng cô được

Vừa dứt lời, cô ta đã thô lỗ ôm Mai Côi xuống ghế, quay đầu nói:

- Chúng tôi đi trước nha, tạm biệt

Tiểu Mai Côi dựa đầu vào vai Tiểu Phương, lễ phép chào:

- Con chào dì!

Tiểu Tiểu cau mày, cảm thấy Tiểu Phương này có chuyện lạ, vội cái gì, rõ ràng là muốn đi dạo phố, hẹn hò

Lúc này Nghiêm Căn kéo kéo tay cô nói:

- Mẹ, con nói cho mẹ một chuyện, thật ra cô giáo nói oan con, con không hôn hết các bạn học nữ trong trường, có một người con không hôn, con nhớ rõ lắm

Tiểu Tiểu lườm cậu nhóc:

- Còn đề ý thêm một hay bớt một?
- Con chỉ nói sự thật thôi mà.
- Vậy con đừng ngịch ngợm nữa, cũng không được đi hôn con cái nhà người ta nữa, biết chưa?
- Biết rồi, mẹ dài dòng quá

Nghiêm Căn xoay người tức giận. Cậu chỉ là định nói một bí mật nhỏ cho mẹ ai ngờ lại bị mắng. Cậu không nhịn được, cố nói:

- Còn thiếu một người, chính là con rùa nhỏ kia!
- Nói với con bao nhiêu lần rồi, không được đặt biệt danh linh tinh cho em, em tên là Mai Côi, nghĩa là bông hoa hồng.

Nghiêm Căn bĩu môi:

- Mai Côi Mai Côi, cũng không hay bằng tên rùa con đâu
- Lại nói bừa

Tiểu Tiểu không có khí thế của Nghiêm Lạc, chỉ có thể mắng con thế nhưng cô vẫn tò mò:

- Vì sao lại chưa ra Mai Côi không hôn? Thứ sáu con bé không đến trường à?

Tiểu Tiểu vẫn muốn nói chuyện với bảo mẫu kia, dặn cô ta chăm sóc Mai Côi cho chu đáo

- Không phải, con còn chưa tới gần nó nó đã bỏ chạy. Con có nhiều bạn nữ muốn hôn như thế, lúc ấy nghĩ thiếu nó cũng chẳng sao. Nhưng giờ cảm thấy thật oan mà. Hôn hết học sinh nữ trong trường với thiếu một người chưa hôn, khác biệt lớn lắm

- Con còn tiếc? Nghiêm Căn, mẹ nói cho con, nếu con đi bắt nạt Tiểu Mai Côi thì không cần đi học nữa, theo cha con đi làm đi

- Biết rồi biết rồi, lại lấy cha ra để dọa con

Một lát sau, Nghiêm Căn lại nhìn không được :

- Mẹ, con nói với mẹ nhá, cô giáo con nhất định là có ý với cha, mẹ phải cẩn thận

- Con à, mẹ cũng nói với con nhé, ý tốt của con đừng có để cho cha biết, con phải cẩn thận.

Hai mẹ con vừa đi vừa trò chuyện rất nhanh đã đến nhà trẻ. Gặp cô giáo, Tiểu Tiểu đương nhiên phải nói vài lời xin lỗi với cô giáo vì đưa trẻ nghịch ngợm. Sau đó, lúc rời đi, Tiểu Tiểu chợt động tâm, quay về lớp mẫu giáo bé xem

Lớp mẫu giáo bé cách hai phòng học, Tiểu Tiểu đứng ở cửa, liếc mắt một cái đã thấy giữa hơn chục đứa bé, Mai Côi đang yên lặng ngồi trên ghế nhỏ, mặt bé có chút hồng, hình như có vẻ không vui. Tiểu Tiểu hỏi cô giáo lớp con bé, cô giáo nói bảo mẫu đưa Mai Côi đến công rồi vội vàng bỏ đi.

Tiểu Tiểu thấy máu nóng bốc thẳng lên não, cô quyết định chờ Mai Khánh Hải kia đi công tác về phải nói với anh ta về cô bảo mẫu kia mới được. Mấy đứa trẻ nghịch ngợm, cô giáo vội đi tới tách chúng ra, Mai Côi vẫn chỉ ngồi trong góc, yên lặng không động đậy. Tiểu Tiểu càng nhìn càng thấy lạ, cô đi vào, đến bên cạnh Mai Côi.

- Di!

Mai Côi cảm giác có người đến, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Tiểu thì lễ phép chào

- Mai Côi, con làm sao thế?

Tiểu Tiểu nhỏ giọng hỏi thăm, cẩn thận quan sát đến đứa trẻ, chẳng lẽ con bé bị trêu chọc?

- Di ơi, con không thoải mái, con muốn về nhà

Tiểu Mai Côi cảm nhận được thiện ý của Tiểu Tiểu nên nhẹ nhàng nói

- Con không thoải mái ở đâu?

Tiểu Tiểu sờ mặt con bé, lúc này mới cảm thấy Mai Côi nóng bừng bừng

- Con thấy lạnh. Di ơi, con muốn về nhà.

Tiểu Tiểu vô cùng thương cảm, ôm Mai Côi, vội tới tìm cô giáo nói. Cô giáo gọi bác sĩ trong trường đến xem, Tiểu Tiểu không hài lòng, yêu cầu đến bệnh viện. Cô giáo không dám từ chối, bà Nghiêm và Nghiêm tiên sinh ở nhà trẻ này cũng là người có tiếng, vì thế vội báo lên trên rồi để Tiểu Tiểu đưa Mai Côi.

Tiểu Tiểu đưa Mai Côi đi bệnh viện, quả nhiên là bị sốt, bệnh viện tiêm rồi đưa thuốc, Tiểu Tiểu bế cô bé gật gù về nhà. Nhân lúc đứa trẻ uống thuốc rồi ngủ, Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho Tiểu Phương nhưng Tiểu Phương tắt máy. Lại gọi điện cho Mai Khánh Hải, điện thoại tự động chuyển sang hộp thư thoại, nói đang họp, có gì nhắn lại, khi về sẽ gọi sau. Tiểu Tiểu tức không có chỗ phát tác, công tác với chả bận bịu, cũng không thể bạc đãi trẻ con được.

Trẻ con không có những cảm xúc này như người lớn, Mai Côi tỉnh lại, có tinh thần, cũng vui lên nhiều. Con bé rất hiểu chuyện, ở trong bếp cùng Tiểu Tiểu nấu cơm trưa, nhìn Tiểu Tiểu bận rộn thái rau, bé con tươi cười nhìn, ánh mắt mong muốn được làm cùng khiến Tiểu Tiểu nhìn mà đau lòng

Bởi vì Mai Côi, Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho Nghiêm Lạc nói buổi trưa không đi ăn cơm ngoài cùng anh được, cho nên trưa đó, chỉ có hai dì cháu ăn cơm. Cô nấu cháo cho bé con, mình cũng chỉ ăn đơn giản. Mai Côi ăn cơm rất ngoan, cũng chịu ăn rau xanh, so với Tiểu ma vương không có thịt không ăn kia ngoan hơn nhiều

Đang nghĩ tới Tiểu ma vương thì Nghiêm Căn trở về. Tiểu Tiểu sợ hãi đến nhảy dựng lên, tuy rằng con sẽ không bị lạc đường hay bị bắt, cũng chẳng sợ bị người trêu chọc nhưng chắc chắn sẽ khiến giáo viên sợ hãi

- Nghiêm Căn, sao con lại trốn học

- Mẹ mang con nhà người ta bỏ trốn, con có thể không lo sao?

Tiểu Tiểu thờ dãi:

- Thế không phải là bỏ trốn

Rồi lại nói:

- Trốn học là sai, con thế này cô giáo sẽ rất lo

- Cô chẳng lo đâu, còn vui nữa là. Có lý do gọi điện cho cha mà

Nghiêm Căn nói năng trôi chảy, sau đó đột nhiên bưng tỉnh, không xong rồi, việc này cha nhất định sẽ biết. Tiểu tử kia sốt ruột :

- Mẹ, mẹ mau gọi điện cho cô giáo, chặn cô đi, thuận tiện nói với cô sau này có việc gọi cho mẹ là được rồi. Ừm, mẹ chẳng từng nói, nếu người con gái khác gọi điện thoại cho chồng mình thì bệnh tim của mẹ tái phát à

- Con mẹ ngày nào cũng gây rối thì bệnh tim của mẹ mới tái phát

Tiểu Tiểu sớm học được cách ứng đối với việc con mình luôn hồ ngôn loạn ngữ (nói năng lung tung), cô lấy điện thoại, báo một tiếng cho cô giáo an tâm

Vì thế, nhà ăn chỉ còn lại Nghiêm Căn và Mai Côi. Nghiêm Căn nhìn thức ăn trên bàn rồi lại nhìn Mai Côi ăn cháo bằng thìa nhỏ, chén nhỏ, cậu khó chịu:

- Rửa con, em đang dùng bát của anh đấy

Tiểu Mai Côi cúi đầu nhìn rồi cẩn thận nói với Nghiêm Căn:

- Trên đó không ghi tên mà

Nghiêm Căn sững sốt rồi nói:

- Không viết tên cũng là của anh, em nhìn quần áo em có ghi tên em không? Thế chắc cũng không phải của em

Mai Côi nghĩ nghĩ, gật gật đầu, đồng ý lời cậu nhóc nói. Nghiêm Căn đang đắc ý, lại định nói tiếp thì Mai Côi đã mở miệng:

- Tên em không phải là rửa con, là Mai Côi, ba ba nói đó là hoa rất đẹp

- Em có phải ăn cơm chậm, đi đường chậm không, mà em cũng không có đẹp, cho nên Mai Côi có nghĩa là con rửa nhỏ

Mai Côi lắc đầu, cô nhóc không hiểu gì, mở to mắt to nhìn Nghiêm Căn chờ cậu tiếp tục giải thích. Nghiêm Căn thấy vô vị:

- Dù sao em tên là rửa con, mọi người người sẽ gọi em như thế

Ngày mai đến trường cậu phải phát động toàn trường gọi cô nhóc là rửa con mới được

Mai Côi nghĩ mãi cũng không hiểu, lại quay đầu tiếp tục ăn cháo. Một thìa nhỏ của bé cũng chẳng được bao nhiêu, cái miệng bé xiu ăn, Nghiêm Căn nhìn cũng thấy mệt, cậu chống cằm dựa lên bàn, trầm oán nói:

- Con gái thật phiền

Mai Côi rụt người, không đáp lời. Nghiêm Căn nói tiếp:

- Rửa con, em có biết không, nam sinh mạnh hơn nữ sinh nhiều

- Vì sao?

- Vì tóc con trai ngắn

- Nhưng tóc em cũng không dài. Mai Côi sờ sờ cái đầu nhỏ của mình

- Bởi vì thể trạng của con trai khỏe

Mai Côi nhìn cánh tay nhỏ của mình rồi nói:

- Nhưng tay em cũng khỏe mà

Nghiêm Căn nghe xong, bĩu môi, sau đó nghĩ ra một việc

- Bởi vì con trai có chim nhỏ, con gái không có!

- Chim nhỏ ở trên trời

- Không phải chim nhỏ đó, là chim nhỏ đặc hữu của con trai, con trai có nhiều thứ hơn con gái nên cũng khỏe hơn con gái. Về sau em phải nghe lời anh biết chưa?

- Thật sao?

- Đương nhiên!

Nghiêm Cẩn vô cùng đắc ý, kéo quần ra rồi nhìn xuống. Chim nhỏ bảo bối của cậu, cha thường nói không được cho người khác xem, đến mẹ cậu cũng không cho xem, đều luôn tự mình tắm

Nhưng lúc cậu đang vui vẻ, một giọng nữ mềm mại vang lên bên tai:

- Chim nhỏ đâu?

Nghiêm Cẩn cả kinh, lúc này mới phát hiện Tiểu Mai Côi cũng đang chụm đầu nhìn vào trong quần cậu

Tiểu Tiểu gọi điện thoại xin lỗi thầy giáo rồi, sau đó lại nhận được điện thoại của Nghiêm Lạc, quả nhiên là cô giáo gọi cho anh. Cô trấn an chồng rồi mới đi vào nhà ăn thì vừa khéo nghe tiếng Nghiêm Cẩn òa lên một tiếng lớn

Tiểu Tiểu hoảng hốt, nhìn hai đứa bé đầu chụm đầu, Tiểu ma vương nhà mình vẻ mặt ủy khuất tội nghiệp mà Mai Côi chẳng hiểu gì cho nên trông cũng thật vô tội

- Mẹ....

Nghiêm Cẩn lớn tiếng lên án:

- Chim nhỏ của con bị xâm phạm!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Giác Mơ Có Ba Ngàn Vợ Của Tiểu Ma Vương

Tiểu Tiểu đau đầu day trán, sao đợt sóng này vừa qua đợt sóng kia lại đến. Cô đi tới, bế Tiểu Mai Côi ngồi lên ghế, cho bé ăn cháo xong. Sau đó, quay đầu nói với Nghiêm Cẩn:

- Con à, từ xâm phạm không dùng như thế đâu

Nghiêm Cẩn tức đến độ giơ chân, chỉ vào Mai Côi rồi mách mẹ

- Nhưng em ấy nhìn lên, em ấy nhìn lên thật mà. Mẹ ơi, em ấy lên xem chim nhỏ của con. Chim nhỏ bảo bối của người ta. Cha nói ai cũng không được cho xem, em ấy nhìn, em ấy nhìn, mẹ, em ấy nhìn...

- Được rồi, được rồi

Tiểu Tiểu không thể không cắt lời cậu nhóc:

- Mai Côi nhất định là không có cố ý, chim nhỏ của con cất lại là được rồi, không sao đâu

- Nhưng con chẳng cho ai xem, mẹ cũng không cho xem mà bị em ấy xem

Tiểu Nghiêm Cẩn cho rằng tính chất truyện lần này vô cùng nghiêm trọng, hành vi của con rùa nhỏ là vô cùng quá đáng

Mai Côi ngồi một bên nhìn, nhẹ nhàng nói, thái độ an ủi cậu nhóc rất chân thành:

- Em không có nhìn thấy chim nhỏ, thật đấy, không có chim nhỏ, anh đừng tức giận

Cô nhóc vừa nói vậy, Nghiêm Cẩn tức giận, lại oa oa kêu lớn, ra sức giậm chân:

- Mẹ, em ấy còn nói người ta không có chim nhỏ, người ta rõ ràng có chim nhỏ, người ta mỗi ngày tắm rửa đều kiểm tra, chim nhỏ rất ngoan. Em ấy nhìn

lén chim nhỏ của con còn nói con không có. Mẹ ơi, con không muốn em ấy ở trong này nữa, mẹ đuổi em ấy đi đi, mẹ đuổi đi đi...

- Nghiêm Cẩn...

Tiểu Tiểu cũng tức giận, lớn tiếng mắng:

- Mai Côi đã nói em ấy không nhìn thấy gì, con chẳng có tổn thất gì cả, không được vô lý, nếu không mẹ sẽ tức giận đấy!

Đứa trẻ này nếu tức giận sẽ không khống chế được bản thân, nhìn nó giậm chân sập sập phòng. Lúc trước mua căn hộ này lúc trang trí cô mất không ít sức lực, chọn đi chọn lại nhưng Tiểu ma vương phá hoại quá nhanh, luôn luôn phá phách, căn phòng này sửa rồi lại sửa, giờ cô cũng học được cách coi như không thấy với những tổn thất nhỏ.

Nghiêm Cẩn không phục nhưng mẹ đã nói vậy cậu cũng không dám phát tác. Mãi đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn phình lên, thở phì phò. Mai Côi thấy cậu như thế, tuy không hiểu nhưng vẫn nhảy xuống ghế, kéo tay cậu, khẽ nói:

- Em xin lỗi, anh đừng giận em nhé!

- Hừ!

Nghiêm Cẩn còn lâu mới dễ bị mua chuộc, cậu dùng sức vung tay, đẩy Mai Côi ra, lớn tiếng gào với Tiểu Tiểu:

- Con phải gọi cho cha! Cha sẽ không như mẹ, cha sẽ giúp con

Dứt lời vội chạy ra phòng khách, cậu muốn tìm cha để mách tội rùa nhỏ. Mẹ bắt công, bệnh rùa nhỏ không bệnh cậu, cậu không phục, cậu mặc kệ, cậu phải tìm cha.

Chim nhỏ là chuyện của đàn ông, cha nhất định sẽ hiểu, cha nhất định sẽ giúp cậu hết giận.

Tiểu Tiểu không nói gì, nhìn đứa con như xe tăng ầm ầm đi ra ngoài, mà Tiểu Mai Côi đứng bên, dưới tóc mái chỉnh tề, đôi mắt đen láy mở to, trông vừa vô tội lại vừa khiếp sợ. Tiểu Tiểu kéo cô nhóc vào lòng, an ủi:

- Đừng sợ, anh chỉ là đang giận thôi, không sao đâu.

- Di ơi, con thật sự không nhìn thấy, thật sự. Con không nói dối, di đừng đuổi con

Mai Côi khẽ cầu xin khiến Tiểu Tiểu rất đau lòng. Cô ngồi xuống nhìn vào mắt bé con:

- Mai Côi đừng sợ, di không đuổi con đi đâu. Nghiêm Cẩn là một Tiểu ma vương, thích làm ầm, thích cáu giận, con đừng để ý đến nó là được

Sau đó, cô ôm đứa nhỏ ngoan ngoãn này ngồi lên ghế, cháo đã lạnh, Tiểu Tiểu lại đi hâm nóng lại. Nhưng Mai Côi bị chuyện khi nãy làm hoảng sợ cũng không muốn ăn, ăn được mấy thìa thì không cố nổi nữa. Tiểu Tiểu nắm tay bé con đi ra phòng khách, định nửa tiếng nữa cho bé uống thuốc rồi dỗ bé ngủ tiếp

Lúc này Nghiêm Cẩn đã gọi điện cho Nghiêm Lạc rồi, cậu nhóc vô cùng đắc ý ngồi trên sô pha nói:

- Này này, chờ cha trở lại, hai người sẽ biết đàn ông lợi hại cỡ nào

Tiểu Tiểu chỉ vào sô pha nói:

- Nếu con không xuống, làm hỏng sô pha, con sẽ biết cha con lợi hại thế nào

Nghiêm Cẩn không cam lòng nhảy xuống, còn không quên khoe với Tiểu Mai Côi đang ngồi trên sô pha:

- Cha anh vô cùng lợi hại, thiên hạ vô địch, chờ mà xem, hừ hừ

Tiểu Mai Côi không hiểu cha cậu thiên hạ vô địch thì liên quan gì đến mình, đó cũng chẳng phải cha của cô nhóc. Nhóc nghĩ nghĩ, cần phải lễ phép, phải trả lời, vì thế nói:

- Ba ba em không ở nhà, em cũng không biết ba lợi hại hay không, đợi ba ba về em sẽ hỏi

Ai! Con rùa này? Còn dám đem cha nó ra ứng chiến. Hừ biết cha cậu là ai không?

Nghiêm Cẩn nhún chân, hai tay ôm ngực, mặt vênh ra, bộ sáng cao ngạo. Hừ hừ, chờ đi, mười cha của nó cũng không bằng một người cha của mình

Vóc dáng nho nhỏ của Mai Côi, ngồi trên sô pha, cô bé yên lặng ngồi đó, vẻ mặt nhu thuận, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bộ dáng kiêu ngạo của Nghiêm Cẩn. Điều này khiến Nghiêm Cẩn càng thêm bất mãn. Điều đó khiến cậu có vẻ ngây thơ, ấu trĩ nhưng rõ ràng người sai là nó, cậu bị hại, là nạn nhân. Cậu tự an ủi mình, hừ, ngây thơ thì ngây thơ, dù sao cậu là trẻ con, có quyền được ngây thơ

Tiểu Tiểu lấy thuốc, Mai Côi rất nghe lời uống thuốc. Nghiêm Cẩn trừng mắt nhìn cô nhóc, trong lòng ra sức mong muốn Mai Côi bị nghẹn thuốc. Mau nghẹn chết nó đi! Mai Côi nhìn cậu qua đây cốc, có chút hoảng sợ, đứng là bị sặc nước. Con bé ho, Tiểu Tiểu vội rút khăn tay lau cho bé

Nghiêm Cẩn có chút đắc ý, ha ha, thì ra cậu nói cũng linh như vậy, quả nhiên cậu cũng là đại thần giống cha. Cậu nhóc đắc ý nhìn Mai Côi nhưng Tiểu Mai Côi lại lui lại, cúi đầu. Tiểu Tiểu sờ trán con nhóc, hỏi bé:

- Sao thế, còn thấy khó chịu à?

Mai Côi lén liếc Nghiêm Cẩn một cái, sợ hãi lắc đầu.

Tiểu Tiểu cười cười, dỗ bé:

- Chúng ta vào phòng đi, đo nhiệt độ, sau đó ngủ trưa được không?

Mai Côi ôm lấy cô, vội gật đầu

Vì thế Tiểu Tiểu ôm Mai Côi đi, bỏ lại Nghiêm Cẩn một mình một phòng. Nghiêm Cẩn lại mất hứng, hừ, coi thường cậu, còn cướp mẹ cậu, nếu không thu thập con nhóc này, chẳng phải là cậu đã cô phụ danh hiệu Tiểu ma vương mà cha cậu đặt cho?

Tiểu gia hỏa này cũng không cần thận nghĩ lại, ba cậu đặt cho cậu danh hiệu này chẳng lẽ là đang khen ngợi cậu?

Tiểu Tiểu thu xếp cho Mai Côi xong, đi ra thấy con còn tức giận thì kéo kéo tay con:

- Đồ keo kiệt, con là con trai, sao lại so đo thế?

Nghiêm Cẩn uốn éo cái đầu nhỏ:

- Mẹ xấu lắm, mẹ kết thân với trẻ con nhà khác, con mình đẻ ra thì bỏ mặc. Con bị thiệt cũng chẳng cần mẹ lo

- Con bị thiệt cái gì? Mai Côi đã bảo không nhìn thấy, con là nam tử hán đại trượng phu, so đo cái gì.

Tiểu Tiểu lắc đầu, không để ý tới cậu, Tiểu ma vương này tính tình phát tác chỉ có cha cậu mới có thể khắc chế. Những người khác ngoài việc thuận theo cậu thì cũng chẳng biết làm sao. Cô đi làm việc của mình thì quan trọng hơn

Tiểu Tiểu lại gọi điện cho Mai Khánh Hải, lúc này, Mai Khánh Hải nhận điện thoại, anh nghe Tiểu Tiểu nói xong thì chấn động. Anh bảo vẫn bận nhiều việc, còn chưa nghe điện thoại nhắn lại, lúc sau sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Phuong, nhất định phải bảo cô ta thay đổi, chăm sóc Mai Côi tử tế. Bản thân anh ta hai ngày nữa mới có thể về, anh nói lúc về sẽ và cảm ơn nhà cô.

Thái độ của Mai Khánh Hải rất tốt, nghe nói con gái bị bệnh cũng rất lo khiến Tiểu Tiểu không tiện nói gì. Cô đem điện thoại vào phòng, để cho Mai Côi và cha nói chuyện với nhau cho hai người yên tâm

Buổi chiều, hơn ba giờ, Tiểu Phuong ấn chuông cửa, vừa vào cửa đã gật đầu cảm ơn, nói hôm nay có việc ở bên ngoài cho nên tắt đi động, sau mở máy thì nhận được điện thoại của Mai tiên sinh, biết Mai Côi ở đây. Cô ta lại bao biện nói buổi sáng thấy Mai Côi vẫn khỏe, không có bệnh, chỉ là nói cảm thấy lạnh, đã mặc thêm áo khoác cho bé. Bỏ lỡ ba la rất nhiều. Tiểu Tiểu dù có tức giận nhưng không phải bảo mẫu nhà mình, con cũng không phải con mình nên chỉ đành chuyển lời của bác sĩ cho Tiểu Phuong, lại dặn dò mấy chuyện rồi đưa Mai Côi cho cô ta.

Nghiêm Cẩn thấy Mai Côi bị bế đi thì hoan hô nhảy nhót, còn lộn mào hai vòng. Nhưng cậu không ngờ, lúc 6h cha về, vui mừng không nói.

Hai cha con gọi nhau vào thư phòng, tiến hành cuộc đối thoại nghiêm túc. Nghiêm Cẩn ban đầu chờ mong cha sẽ giải quyết nhưng cha lại nghiêm túc:

- Là con lớn tuổi hơn hay Mai Côi lớn tuổi hơn?

- Con

- Con cao hơn hay Mai Côi cao hơn?

- Con

- Con khỏe hơn hay Mai Côi?

- Con

- Con là nam tử hán hay em ấy là nam tử hán?

- Con

- Vậy con có gì mà trách em ấy? Cái gì con cũng mạnh hơn em, còn bị em nhìn thì có phải là vấn đề của chính con?

- Nhưng lúc ấy con không để ý
- Là em ấy kéo quần con hay tự con kéo
- Là con
- Đó, con tạo điều kiện thuận lợi cho em rồi còn nói gì nữa?

Nghiêm Cẩn không nói gì, Nghiêm Lạc lại tiếp lời:

- Con à, việc này cha không nói em ấy thế nào, chỉ dựa vào biểu hiện của con đã thấy con hoàn toàn thấy bại. Con có năng lực bảo vệ chính mình nhưng chưa làm được. Ai cũng phải tự gánh trách nhiệm cho những gì mình làm. Con cũng thế, bị nhìn chính là hậu quả của việc bản thân con vênh vào, sơ sẩy. Lần này chỉ là em gái bên hàng xóm vô tâm, nhưng lần sau? Vạ nhất con gặp phải người xấu thì sao? Chắc chắn không phải là chút tổn thương đâu, có thể còn nguy hiểm tính mạng nữa, con hiểu không?

Nghiêm Cẩn gật gật đầu. Nghiêm Lạc lại hỏi:

- Con hiểu cái gì?
- Là con không tự bảo vệ tốt bản thân, về sau không được như thế, phải đề cao cảnh giác.

Nghiêm Lạc gật gật đầu, trẻ con có thể hiểu được đến thế là đủ. Anh vẫy vẫy tay ý bảo Nghiêm Cẩn đi ra ngoài. Nghiêm Cẩn lại dấy dưng ở đó nửa ngày, rồi cuộc vẫn hỏi:

- Cha, chẳng lẽ con cứ để rùa nhỏ nhìn như thế à?

Cậu thật sự rất không cam lòng!

- Vậy con còn muốn thế nào?

Giọng điệu của Nghiêm Lạc làm Nghiêm Cẩn hiểu được, lần này cậu thật sự để người ta nhìn không mất rồi

Mà trên thực tế, Tiểu Nghiêm Cẩn cũng không biết bản thân muốn gì. Mai Côi giờ cũng chẳng còn ở nhà mình, đuổi cũng chẳng được, nhưng ngoài việc đó, cậu cũng chẳng biết mình muốn làm gì. Nghiêm Cẩn ủ rũ đi ra ngoài, trái tim non thấy thật mất mát.

Muộn một chút, Mẫn Kỳ gọi điện thoại tới, anh và Tiểu Tiểu hàn huyên mấy câu rồi yêu cầu gặp Tiểu ma vương. Mẫn Kỳ là người chuyên hàng ma phục yêu, làm việc ngay trong công ty của Nghiêm Lạc, rất thân với Tiểu Tiểu và Nghiêm Cẩn. Tiểu Nghiêm Cẩn vừa nghe có người tìm, tinh thần khá hơn, cậu ôm điện thoại nói chuyện với chú Mẫn một hồi. Mẫn Kỳ hỏi:

- Tiểu tử kia, nghe nói cháu hôn Mẫn Lệ nhà chú, cháu định tính sao với nó đây?

Mẫn Lệ là con gái của chị họ Mẫn Kỳ, Mẫn gia là gia tộc hàng ma, mọi người sẽ trở thành người hàng ma. Mẫn Lệ là đứa nhỏ có thiên phú nhất. Nghiêm Lạc đã chuẩn bị tốt, chờ Mẫn Lệ học tiểu học xong, bắt đầu huấn luyện con bé hàng ma. Trước mắt, Mẫn gia đang tự huấn luyện Mẫn Lệ những điều cơ bản

Mẫn Lệ chỉ nhỏ hơn Nghiêm Cẩn hai tháng, vì từ nhỏ hai nhà thường xuyên qua lại nên hai đứa trẻ sớm quen biết. Thứ Sáu tuần trước Nghiêm Cẩn hôn tất cả học sinh nữ trong trường, đương nhiên Mẫn Lệ cũng bị những chàng, về nhà vừa kể, thân là chú, Mẫn Kỳ đương nhiên biết

Nhưng anh hỏi Nghiêm Cẩn có chịu trách nhiệm không tuyệt đối chỉ là nói đùa. Đừng nói anh không muốn có quan hệ thông gia gì với nhà Boss mà dựa vào tính tình của Tiểu ma vương kia chỉ sợ cha nó mới không chế được nó, khuê nữ nhà ai bất hạnh vào cửa nhà đó thực sự sẽ rất thảm

Nghiêm Cẩn đắc ý nói:

- Chú Mẫn, vậy Mẫn Lệ có nói với chú là cháu hôn hết tất cả các bạn nữ trong trường không

Có con cá lọt lưới, Nghiêm Cẩn tự động xem nhẹ cô ấy. Cậu vừa lòng khi nghe tiếng than sợ hãi của Mẫn Kỳ. Nghiêm Cẩn cười khanh khách:

- Cho nên muốn chịu trách nhiệm, cháu rất bận. Hơn nữa, trên TV cũng chiếu, một nam một nữ nằm cùng giường thì người con trai mới có thể nói: ‘anh sẽ chịu trách nhiệm với em’. Cháu chỉ hôn, không có cùng nằm trên giường nên không cần phụ trách. Nhưng chú yên tâm, nể mặt chú, về sau trong ba ngàn vợ của cháu, Mẫn Lệ nhất định được ưu tiên

Tiểu Tiểu vừa thu dọn phòng ngủ vừa xem đứa con ngỗ nghịch của mình kiêu ngạo nói điện thoại, không khỏi lắc đầu. Đúng là Internet hại người. Còn cái gì mà ba ngàn vợ? Đó là có ngày Nghiêm Cẩn nghe được từ hậu cung ba ngàn mỹ nữ rồi nói Hoàng đế cổ đại có ba ngàn vợ, lúc cậu lớn lên thì còn lợi hại hơn Hoàng đế cổ đại nhưng miễn cưỡng thu nhận ba ngàn vợ cũng được

Cha cậu lúc ấy không để ý. Phải biết rằng, lúc trước, anh thật sự ở thời cổ đại, dù không có khoa trương như lời con nói nhưng thân là vương tôn địa chủ, có dăm ba phi tần cũng là bình thường, nhưng cuối cùng lại bị con heo nhỏ thu phục. Đừng nói là năm ba ngàn phi mà vợ cũng không có. Cuối cùng còn si ngốc chờ cô 600 năm. Đứa con này, đó là nó chưa gặp phải khắc tinh mà thôi, đến lúc đó sẽ biết thế nào là lợi hại.

Ba ngàn vợ? Hừ, nó nghĩ hay quá nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Rùa Con Xâm Nhập Địa Bàn Của Ma Vương

Tối hôm nay, Tiểu ma vương Nghiêm Cẩn ngủ rất ngon, cảm xúc của trẻ con cũng nhanh đến nhanh đi, cậu sớm đã vút nổi nhục chim nhỏ ra sau gáy, ngược lại lại đắm chìm trong giấc mộng ba ngàn vợ. Trước lúc ngủ, cậu còn cân nhắc xem có chuyện tán tỉnh gì có thể làm. Có nên đến công viên hái hoa rồi tặng cho tất cả các bạn học nữ trong trường? Ừm, có thể cho Mẫn Lệ hai bông nhưng tuyệt đối không tặng rùa nhỏ. Ừ, không sai, mỗi người một bông hoa, như vậy cậu sẽ để lại ấn tượng tiêu sái, vĩ đại của mỹ nam trong lòng các nữ sinh rồi.

Tiểu Nghiêm Cẩn đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp thì Tiểu Tiểu lại ngủ không ngon, cô luôn có cảm giác như Mai Côi đang gọi mình, hình như là đang cầu cứu. Nghiêm Lạc vỗ lưng cô dỗ dành:

- Ngoan! Mau ngủ đi, em nghĩ nhiều quá. Sáng mai lại đến xem con bé là được. Không sao đâu

Nhưng Tiểu Tiểu vẫn rất lo lắng, cô vuốt dây tơ hồng trên cổ tay, đó là Huyết tộc Thiên mẫu đưa cho cô, nhằm nâng cao linh lực cảm ứng của cô. Có lẽ cô thật sự dự cảm được Mai Côi gặp chuyện cũng chưa biết chừng. Nghiêm Lạc thở dài:

- Linh lực của Thiên mẫu chỉ phát huy khi gặp chuyện lớn, một đứa trẻ của loài người sẽ không cảm ứng được. Nếu em đã lo lắng như thế thì anh với em đi xuống tầng, em xem xem con bé thế nào. Nếu không sao, trở về ngủ ngoan được không?

- Nhưng muộn rồi, đi như thế quấy rầy người ta có được không?

- Không đi xem, em có yên tâm không? Cứ lẩn qua lẩn lại không ngủ được còn khó chịu hơn. Anh đi với em, có gì mà muộn, đi thôi, thay quần áo.

Hai người thay quần áo rồi đi xuống tầng 17, lúc này đã gần rạng sáng, hành lang vô cùng yên tĩnh, Tiểu Tiểu ấn chuông cửa nhà Mai Côi, đợi một hồi không thấy ai mở cửa, Tiểu Tiểu lại ấn chuông. Nghiêm Lạc nghiêng tai lắng nghe:

- Bên trong có người đang đi lại.

Tiểu Tiểu có chút nóng nảy, dùng sức ấn chuông cửa không ngừng, một lát sau rốt cuộc nghe được giọng Tiểu Phương, cách cánh cửa hỏi:

- Ai dè, muộn thế này rồi?

- Tôi là cô Nghiêm ở tầng 18, muốn thăm Mai Côi một chút

- Muộn rồi, đã ngủ cả rồi, mai đi. Tiểu Phương rất khó chịu

- Đừng nhiều lời, mở cửa

Giọng nói bình tĩnh của Nghiêm Lạc vừa quát lên, phía sau cửa yên lặng sau đó nghe được tiếng mở khóa. Tiểu Tiểu hé miệng cười, quả nhiên vẫn là Nghiêm tiên sinh lợi hại nhất

Bảo mẫu Tiểu Phương mở cửa hé hé, từ sau cửa lộ ra nửa khuôn mặt:

- Nghiêm tiên sinh và Nghiêm phu nhân à! Đã muộn rồi, có chuyện gì sao?

- Chúng tôi muốn xem Mai Côi một chút. Tiểu Tiểu khách khí nói

- Nhưng muộn rồi, đã ngủ...

Tiểu Phương nói còn chưa dứt lời, Nghiêm Lạc đã đặt tay lên cửa, anh không dùng sức nhưng Tiểu Phương hoảng sợ, vội lui mấy bước. Tiểu Tiểu nhân cơ hội này chạy vào nhà, Tiểu Phương nhìn Nghiêm Lạc không dám can chỉ nói:

- Chúng tôi đi ngủ từ sớm, đừng xem, làm phiền Mai Côi cũng không tốt

Cô ta che che dấu dấu như thế càng khiến Tiểu Tiểu lo lắng. Cô đi nhanh vào trong nhìn thấy một căn phòng, cửa phòng dán một bức tranh, nghĩ đây là phòng ngủ của Mai Côi. Tiểu Phương đứng sau vội vã định ngăn nhưng dưới ánh mắt của Nghiêm Lạc lại không dám động đậy. Tiểu Tiểu mở cửa, nhìn

thấy chiếc giường bé không một bóng người

- Người đâu? Tiểu Tiểu quay đầu mắng Tiểu Phuong.

Tiểu Phuong đi đến cửa phòng, về mặt kính ngạc:

- Ai nha, sao lại thế nào? Mai Côi đâu? Lúc trước tôi thấy con bé ngủ ở đó mà. Có phải vừa rồi bị đánh thức mà chạy đi đâu?

Cô ta nói thì thảo như tự độc thoại, đi đến toilet nhìn qua rồi sốt ruột:

- Sao không thấy?

Cô ta lại cao giọng gọi:

- Mai Côi, Mai Côi, mau ra đây, em trốn đâu rồi? Giờ chị không chơi trốn tìm với em đâu. Mau ra đây, đừng nghịch ngợm.

Nghiêm Lạc không nói một lời, đi vào phòng sờ chiếc giường rồi nhìn khóa cửa lớn một chút, sau đó đi kiểm tra từng phòng một. Tiểu Phuong thấy anh như vậy cũng không dám nói gì. Mãi đến khi Nghiêm Lạc lấy điện thoại ra gọi:

- Lão Thôi, gọi mấy người đến, chỗ tôi có vụ án trẻ con mất tích

Anh báo địa chỉ rồi cúp máy

Tiểu Phuong chấn động, sợ hãi, vội la lên:

- Nghiêm tiên sinh, anh gọi điện gì thế? Mai Côi nhất định là nghịch ngợm trốn đi thôi, mất tích cái gì đâu?

- Cô đừng nói dối. Việc này cô không tránh khỏi trách nhiệm đâu, chờ cảnh sát đến thì cô đi mà nói với bọn họ

- Cái gì? Cảnh sát?

Tiểu Phuong vừa hoảng vừa giận:

- Đứa nhỏ vừa mới phát hiện là không thấy, còn chưa biết gì thì báo cảnh sát cái gì, ít nhất cũng phải xem tình hình rồi mới nói chứ. Đây là nhà tôi, hai người đêm hôm xông tới còn gọi cảnh sát linh tinh. Hai người... hai người thật quá đáng

- Cô không cần giả bộ, nếu thấy có vấn đề thì cô đi nói với cảnh sát ấy. Đêm hôm khuya khoắt, cô ăn mặc chỉnh tề, tóc tai gọn gàng, trang điểm như vậy mà dám nói đi ngủ sớm. Chăn của Mai Côi bị tung ra, giường cũng lạnh, nó căn bản không phải bị tiếng chuông khi này đánh thức. Cửa lớn nhà cô còn có khóa an toàn, cách mặt đất rất cao, vóc dáng của Mai Côi với không thể tới, vừa này cô mở cửa cho chúng tôi phải mở hai khóa chứng tỏ Mai Côi không thể tự mình chạy ra ngoài. Cô nói dối như vậy còn gì chối cãi.

Tiểu Phuong cả kinh, hai mắt đảo vòng, vội lui mấy bước, một hồi liền ứa nước mắt:

- Nghiêm tiên sinh, anh đừng báo cảnh sát bắt tôi, tôi chưa làm gì cả, tôi đúng là nói dối, tôi không ngủ, tôi đang chơi trò chơi không để ý Mai Côi. Nhưng quả thật tôi không có làm chuyện xấu, tôi chỉ là lười thôi, chiều nay tôi bị Mai tiên sinh mắng, vừa rồi tôi sợ hai người sẽ nói lại với Mai tiên sinh thì sẽ bị nghi việc nên mới nói dối. Tôi quả thật không biết Mai Côi đi đâu, tôi không làm gì xấu cả

Tiểu Tiểu đi quanh phòng khách một lượt, nhìn trên bàn trà thấy đơn thuốc và thuốc của Mai Côi, phát hiện mớ cũng chưa mở. Thùng rác là hộp đồ ăn nhanh. Tiểu Tiểu nói trợn lời đanh, chạy tới trước mặt Tiểu Phuong lớn tiếng mắng:

- Tôi dặn cô thế nào, Mai Côi đang bị bệnh phải uống thuốc, ăn uống chu đáo, thế mà cô...

Cô tức giận đến run người, không biết mắng tiếp thế nào. Đôi mắt như bão thạch linh động của Mai Côi, bộ dáng đáng yêu nhu thuận của con bé hiện lên trong tâm trí cô, Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng đau lòng. Đứa bé đó đáng yêu, nghe lời như vậy, Tiểu Phuong sao lại đối xử nhẫn tâm với nó như thế

Tiểu Phuong khóc lớn, vội vã cầu xin, nói mình không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, hai ngày này nhân dịp lười biếng chứ bình thường cũng rất chăm chỉ. Cô ta cầu xin đừng gọi cảnh sát, đừng nói cho Mai tiên sinh, cô nhất định sẽ sửa, về sau sẽ chăm sóc Mai Côi chu đáo. Nhưng Tiểu Tiểu đã chẳng muốn để ý đến cô ta, cô rất lo cho Tiểu Mai Côi, không biết con bé thế nào. Chẳng lẽ thật sự đang trốn ở góc phòng nào đó? Sao phải trốn?

Tiểu Tiểu bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Cô mở cả những ngăn tủ trong phòng Mai Côi, lại vào cả phòng Mai Khánh Hải, tìm khắp chỗ mà trẻ con có thể ẩn náu như vẫn không có. Chỉ còn một phòng nhỏ là của Tiểu Phuong, khi này Nghiêm Lạc đi vào tìm rồi. Tiểu Tiểu cũng đành bỏ qua, lại nhìn tủ âm ở phòng bếp, vẫn chẳng thấy gì. Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ rồi chạy vào phòng Tiểu Phuong, Tiểu Phuong vừa khóc vừa nhìn nhưng cũng không dám kháng nghị,

Lúc này có ba cảnh sát đến đây, vào phòng, cung kính chào Nghiêm Lạc. Tiểu Phuong thấy thế sợ đến không dám khóc. Nghiêm Lạc và cảnh sát thì thăm, Tiểu Phuong muốn nghe nhưng cũng muốn nhìn Tiểu Tiểu, nhìn trái nhìn phải không biết phải làm sao.

Tiểu Tiểu không tìm được gì trong phòng Tiểu Phuong. Căn phòng này nhỏ, không có nhiều đồ đạc, không giấu được một đứa trẻ. Trong lòng Tiểu Tiểu vô cùng lo lắng, vừa định ra ngoài gọi Nghiêm Lạc nghĩ cách, đi đến cửa lại như nghe có tiếng Mai Côi gọi như có cảm ứng vậy, chẳng qua lần này vô

cùng rõ ràng. Cô chắc chắn rằng Mai Côi đang cầu cứu mình

Tiểu Tiểu dừng lại, cô xoay người, xốc ga giường phủ xuống đất, quỳ rạp xuống mặt đất nhìn vào gầm giường. Đối diện là đôi mắt đen láy sáng ngời của Mai Côi. Chiếc giường thấp này không gian rất hẹp, Mai Côi mặc áo ngủ mỏng manh, nằm sấp trên mặt đất, tay vẫn ôm một con thỏ bông nhỏ. Ánh mắt bé con sợ hãi, cứng ngắc nằm đó, không dám nhúc nhích.

Tiểu Tiểu đau lòng cảm thấy hốc mắt nóng lên, cô khẽ nói với Mai Côi:

- Mai Côi, là đi đây, đừng sợ

Cô vươn tay, định lôi Mai Côi ra

Tiểu Phuong ở bên ngoài thấy được, kích động kêu to:

- Tìm được đứa trẻ rồi, tìm được rồi, không có mất tích, đồng chí cảnh sát, đứa bé rất ổn

Tiểu Phuong la to làm cho Mai Côi đang muốn ra ngoài lại rụt người lại. Tiểu Tiểu hiểu ý nói:

- Đừng sợ đừng sợ, không ai dám làm hại con. Dì sẽ đưa con ra khỏi đây, dì đưa con về nhà, con ra đi, đừng sợ, dì đưa con về nhà

Tiểu Mai Côi chăm chú nhìn Tiểu Tiểu, một lát sau mới chậm rãi đi ra

Tiểu Phuong còn đang gào thét, hai cảnh sát đi tới mang cô ta đi, cô ta giẫy dụa kêu:

- Tôi làm gì, dựa vào cái gì bắt tôi?

- Cô làm gì? Từ từ thẩm vấn là được. Chỉ dựa vào việc đứa bé ở trong nhà bị cô ngược đãi thành thế này là cô phải đi cùng chúng tôi một chuyến

Ba cảnh sát chào Nghiêm Lạc rồi đem Tiểu Phuong đi.

Mai Côi được Tiểu Tiểu ôm vào lòng, cảm xúc cuối cùng ổn định lại, Tiểu Tiểu sờ trán Mai Côi, lo lắng nói với Nghiêm Lạc:

- Bé lại sốt rồi

Mai Côi cũng học theo động tác Tiểu Tiểu, sờ trán cô, sau đó lộ ra vẻ mặt an tâm, ôm con thỏ bé dựa vào vai Tiểu Tiểu, có vẻ rất mệt mỏi

Tiểu Tiểu bảo Nghiêm Lạc lấy giúp Mai Côi mấy bộ quần áo, lại cầm đồ dùng cá nhân của bé chuẩn bị đưa bé về nhà. Đứa trẻ này bị sợ hãi lại mệt mỏi, đầu tiên cứ để bé nghỉ ngơi đã, mai hỏi sau.

Cô lấy thuốc của Mai Côi ở phòng khách, hỏi Mai Côi có phải tối chưa uống thuốc thì Mai Côi gật đầu. Tiểu Tiểu lại hỏi giờ bé khó chịu không, bé lắc đầu, lại hỏi có đói không thì cũng lắc đầu. Tiểu Tiểu nói:

- Thế thì đến nhà dì ngủ một giấc, mai dì làm thức ăn ngon cho ăn được không?

Mai Côi gật gật đầu, ngáp một cái.

Tiểu Tiểu cảm thấy không ổn, xoay người nói với Nghiêm Lạc:

- Sao bé con lại không nói gì?

Nghiêm Lạc nhìn kỹ Mai Côi, không thấy có vấn đề gì nên nói:

- Chắc là bị sợ hãi, trước để con bé nghỉ ngơi đi, nếu mai không ổn thì đưa đi bác sĩ. Anh đã dặn cảnh sát, trước cứ giữ bảo mẫu ở đó, đến khi hiểu được tình hình thì nói sau. Trước khi cha của đứa nhỏ này về thì không tha cô ta. Có gì mai lại hỏi con bé đi, giờ nó mệt lắm rồi.

Tiểu Tiểu gật đầu, lấy thuốc rồi bế Mai Côi về nhà. Đầu tiên thay quần áo, hâm sữa sau đó cho bé uống thuốc. Mắt thấy đã muộn, nhà bọn họ cũng không có nhiều giường nên lấy thêm một bộ chăn gối nhỏ mang đến giường Nghiêm Cần, để cho Tiểu Mai Côi ngủ tạm với Nghiêm Cần.

Nghiêm Cần đang ngủ say. Tiểu Mai Côi đầu không dính gối cũng đang ngủ. Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc thu xếp xong thì tắt đèn rồi phòng

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Lạc theo lệ thường làm điểm tâm, Tiểu Tiểu cũng vừa mới dậy thì chợt nghe thấy trong phòng Tiểu ma vương có tiếng kêu thảng thốt. Hai người hoảng sợ, chạy tới cửa thì thấy Nghiêm Cần đầu tóc rối bù ngồi trên giường, kinh ngạc nhìn Mai Côi đang ngủ say bên cạnh, lớn tiếng nói:

- Cha, mẹ, có yêu quái đột nhập, nó cướp giường con.

Tiểu Tiểu thờ dài, giải thích với cậu nhóc rằng hôm qua nhà Mai Côi có chuyện, bọn họ đưa Mai Côi về nhà ở. Vì quá muộn nên không kịp mua giường nên để hai đứa ngủ chung. Sau đó, mẹ cậu nhóc phải cam đoan suốt:

- Chỉ là một đêm thôi, tí nữa mẹ đi mua giường, để Mai Côi hai ngày tới ngủ tạm trong thư phòng, không chiếm địa bàn của con, con yên tâm.

Nghiêm Cẩn há hốc mồm, khóc không ra nước mắt. Cái gì? Con rùa này sẽ ở nhà mình hai ngày? Cậu ghen người, mẹ thật không đáng tin. Cậu nhìn về phía cha cùng là đàn ông, xin giúp đỡ:

- Cha ơi, con bị khi dễ, con bị khi dễ. Em ấy xem chim nhỏ của con còn không tính, giờ còn cướp đi sự trong sạch của con. Con không muốn chịu trách nhiệm, cha ơi, con không muốn..

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiểu Ma Vương Trước Sau Điều Thất Thủ

Nghiêm Lạc không hài lòng với biểu hiện như vậy của con, một chút chuyện nhỏ đã mất kiên nhẫn như thế. Anh nhú mày, còn chưa nói gì thì Tiểu Tiểu đã nhìn anh ra dấu, ý bảo đưa Tiểu ma vương ra ngoài sợ đánh thức Tiểu Mai Côi

Tiểu Tiểu bước tới bế Nghiêm Cẩn xuống giường, vỗ vỗ mông nhỏ của cậu:

- Đi đánh răng rửa mặt đã rồi nói chuyện đừng làm ồn

Nghiêm Cẩn đương nhiên không phục, quay đầu vừa định phát bực thì đã thấy bàn tay lớn của cha dương cao, xách áo cậu nhóc đi ra ngoài

- Cha, sao cha chẳng chịu giúp con, con mới là con đẻ của cha mà

Nghiêm Lạc trừng mắt, Nghiêm Cẩn biết mình lỡ lời, sợ tới rụt vội cổ lại nhưng ngoài miệng vẫn làm nhảm:

- Sự trong sạch của con mất rồi, con kiên quyết không muốn chịu trách nhiệm, con bị mẹ hãm hại

Nghiêm Lạc khoanh tay trước ngực, tức giận hỏi:

- Cái gì là trong sạch?

- Trong sạch là gì cha cũng không biết sao? Nghiêm Cẩn tròn tròn mắt, cha cậu là người từ hành tinh nào đến?

- Ấc...

Nghiêm Cẩn cảm thấy đáp án ở ngay miệng nhưng không hiểu sao không nói nổi cho rõ ràng, cậu nghĩ một hồi rồi nói:

- Dù sao đó là thứ rất quan trọng, trên mạng và TV đều có nói, một nam một nữ nằm cùng giường là mất trong sạch

- Về sau không được xem những thứ vô bổ đó nữa. Những từ ý tứ không rõ ràng thì đừng dùng bừa. Cái gì mà mất trong sạch. Người con như hạt đậu đỏ, có cái gì mà mất trong sạch?

Tiểu Nghiêm Cẩn lấy lại tinh thần:

- Cha, ý cha là con không bị khi dễ? Con không cần chịu trách nhiệm?

- Con yên tâm, có những chuyện con muốn chịu trách nhiệm cũng không chịu nổi đâu. Ngày nào cũng làm loạn. Còn nữa, gặp chút chuyện đã vội vội vàng vàng, hô to gọi nhỏ, còn thể thống gì nữa. Càng gặp chuyện bất ngờ càng phải ôn trọng, nghĩ cách giải quyết còn hơn là ồn ào, náo loạn. Nhớ chưa?

Thấy cậu nhóc gật đầu, Nghiêm Lạc đẩy nhóc vào toilet:

- Nhanh đi đánh răng rửa mặt đi, không được làm loạn nữa

Tiểu ma vương lúc này thấy tim gan bé nhỏ an ổn lại, mặt trời cũng sáng rõ, không khí tươi mát, cuộc sống sau này ngập tràn hi vọng. Cậu vừa vui tươi hớn hờ đánh răng khiến bọt đánh răng bắn văng tung tóe. Thật ra chịu trách nhiệm cũng không sợ, có thể nghĩ cách giải quyết mà. Cậu muốn lấy 3000 vọ, cho dù chịu trách nhiệm với rùa nhỏ thì cũng chỉ là 1/3000, cùng lắm sau này biếm con nhóc đó vào lãnh cung, gọi nó là rùa nhỏ đông lạnh

Cậu vừa vui mừng vừa súc miệng, kết quả bị sặc nước. Tất cả đều tại con rùa nhỏ kia, cậu cứ gặp con nhóc đó là chẳng gặp chuyện gì tốt lành. Không

cần chịu trách nhiệm là được rồi. Thế giới này vẫn còn đẹp và công bằng .

Nghiêm Cẩn đây đưa rửa mặt xong thì đã biến toilet thành bữa bọn như có bão đi qua. Áo ướt sạch. Cậu nhìn nhìn, cời áo, tiện tay quăng vào chậu, sau đó cời trần vừa gọi mẹ vừa chạy vào phòng ngủ của bố mẹ:

- Mẹ ơi, tìm quần áo cho con, vừa rồi ướt hết rồi

Chạy vào phòng ngủ của cha mẹ, cậu trợn tròn mắt. Rũ nhỏ đang ở trong đó? Sao con bé này lại ở đó? Ở đó còn chưa tỉnh, sao lại mở to mắt đứng trên giường, vừa vặn nhìn thẳng ra cửa. Khi này cậu nhảy vào đã bị cô nhóc thấy được. Cậu không mặc áo, không mặc áo a! Lại bị xem hết rồi

Tiểu ma vương lại tức giận, vì sao người bị thiệt luôn là cậu? Mọi người nói xem, con rửa kia quần áo chính tề, mẹ còn vừa giúp nó đóng cúc áo cuối cùng xong, cậu nếu sớm đến thì có phải cũng nhìn được rồi sao? Ít nhất cũng là công bằng? Nhưng giờ người chịu thiệt là cậu, vì sao?

Nghiêm Cẩn lúc này không làm ồn, cậu phải khắc chế, phải khắc chế, quân tử báo thù, mười năm không muộn, rửa nhỏ kia cứ chờ coi! Nghiêm Cẩn thở sâu, giả bộ bình tĩnh quay đầu chạy về phòng mình nhưng lúc này Tiểu Tiểu vừa giúp Mai Côi mặc quần áo xong, bé nhóc xuống đất rồi vội chạy tới chỗ Nghiêm Cẩn.

- Sao con không mặc áo, sáng sớm lạnh, mau mặc vào

Rồi chạy sang phòng cậu, lật tủ quần áo, tìm quần áo cho cậu nhóc.

Trước kia, Tiểu Nghiêm Cẩn luôn tự quyết định mặc gì, không ít lần giằng co quần áo với Tiểu Tiểu nhưng hôm nay lại ngoan bất thường, lấy gì mặc đó khiến cho Tiểu Tiểu thấy rất lạ. Cô làm sao mà biết trong đầu con mình đang nghĩ cái gì. Cậu đang thấy vô cùng nhục nhã, không chỉ dưới bị nhìn mà giờ trên cũng bị thất thủ. Ba mẹ thì chỉ nhìn mà không giúp cậu, cậu sẽ tự nghĩ cách.

Trên bàn cơm, Nghiêm Cẩn vẫn hung hăng nhìn chằm chằm rửa nhỏ. Mai Côi nhìn lại cậu, ánh mắt trong suốt bình thản. Bé cũng rất buồn bực, vì sao anh Nghiêm Cẩn luôn tức giận?

Tiểu Tiểu đo nhiệt độ cho Mai Côi, sốt đã giảm, cháo đã ăn xong, người nhìn có tinh thần hơn. Từ lúc ngủ dậy đến lúc ăn cơm, cô nhóc vẫn không nói gì nhưng rất ngoan, bảo gì làm nấy. Giờ xem ra bé đã không sao, Tiểu Tiểu quyết định hỏi một chút chuyện tối qua

- Sao đêm qua con trốn đi?

Mai Côi cắn cắn môi, thì thầm vào tai Tiểu Tiểu:

- Con sợ

Nghe con bé nói, Tiểu Tiểu thở phào nhẹ nhõm lại hỏi:

- Sao lại sợ, Tiểu Phương làm gì con?

- Chị ấy bói tới bói lui khắp nơi

Tiểu Tiểu nhú mày:

- Cô ta táy máy ăn trộm?

Mai Côi lắc đầu, tóc tơ khẽ lay động:

- Con cũng không biết, con trốn đi.

Tiểu Tiểu đau lòng ôm cô nhóc vào lòng:

- Đừng sợ, có dì ở đây rồi

Nghiêm Cẩn vừa nhồi đầy một miệng bánh bao thịt vừa nhắc nhở một đôi lớn nhỏ biểu diễn lừa tình:

- Mẹ, con mới là con đẻ của mẹ

Tiểu Tiểu lườm cậu một cái:

- Tất nhiên mẹ biết, nếu không phải con ruột của mẹ thì đã sớm đưa con cho ba con giải quyết rồi

Nghiêm Cẩn há mồm, lại nhét bánh bao đầy miệng

- Cái gì là con ruột? Mai Côi tham dự vào đề tài

- Chính là anh là mẹ anh sinh ra, không liên quan tới em. Nghiêm Cẩn tức giận nói

Mai Côi gật gật đầu, tỏ vẻ rất hiểu lời của cậu nhóc. Cô bé nghiêm trang đáp bằng giọng non nớt:

- Là không liên quan, em sẽ không sinh, hơn nữa, em còn nhỏ hơn anh

Tiểu ma vương sùng sốt một hồi rồi mới phản ứng lại, cậu suýt thì nghẹn bảnh bao. Chỉ vào Mai Côi mà lại không biết nói gì cho đúng. Cô nhóc này, lại dám chiếm tiện nghi của cậu! Cậu thật sự không nói lại, chỉ đành nhìn Tiểu Tiểu:

- Mẹ, mẹ xem con bé kia!

Tiểu Tiểu cười ha ha, Tiểu Mai Côi thật khá.

- Mẹ còn cười, mẹ còn cười, mẹ không chịu giúp con

Nghiêm Cẩn rất không hài lòng với việc mẹ giúp người ngoài như thế

Mai Côi nhìn Tiểu Tiểu lại nhìn Nghiêm Cẩn, bé không rõ vì sao anh ấy lại tức giận. Cô nhóc chỉ là cảm thấy cậu nói rất đúng, thế cũng phải tức?

- Anh ơi, tức giận không tốt đâu

- Cái gì?

Con bé này còn dám khiêu khích

Mai Côi nhỏ giọng, kiên nhẫn giải thích:

- Mẹ em nói, tức giận là không tốt, anh đang tức giận, không tốt

- Anh là anh của mày, tao không phải là anh mày

Mai Côi lại bình tĩnh, nhã nhặn đáp:

- Mẹ em nói, lớn hơn em thì phải gọi là anh

Ha ha, bắt lỗi ngay. Nghiêm Cẩn đắc ý:

- Lớn hơn mày thì là anh, thế còn chị thì là thế nào?

Mai Côi hơi nhăn đôi mày thanh tú, có chút khó hiểu. Bé nhìn Nghiêm Cẩn rồi lại nhìn Tiểu Tiểu, khe khẽ hỏi:

- Di ơi, chẳng lẽ anh là con gái? (Ồi má, yêu con nhóc này chết đi đượcJ)))

- A!!!!

Nghiêm Cẩn bắt đầu phát điên. Ai tới cứu cậu đi, con nhóc này chẳng những là rùa mà còn là con rùa ngu ngốc đáng chết, không thể dạy dỗ, thật phiền.

Tiểu Tiểu thật sự nhịn không được, hớn lên má Mai Côi thật kêu, cười lớn sáng khoái. Tiểu Mai Côi có hơi hiểu được, thì ra mỗi lần anh tức giận thì đi sẽ rất vui, nên anh đang làm thế cho đi vui. (ôi cô ngốc)

Hôm nay, hai đứa nhóc đều không đi nhà trẻ. Mai Côi vì bị ốm, Nghiêm Cẩn là vì nhân hạ muốn giám thị rùa nhỏ. Nghiêm Lạc như bình thường, anh đi xử lý chuyện Tiểu Phương còn Tiểu Tiểu gọi cho Mai Khánh Hải kể lại chuyện tối qua, báo cho anh hai ngày tới Mai Côi sẽ ở nhà mình cho anh yên tâm, công tác về thì đón cô nhóc

Mai Khánh Hải cảm ơn liên miêng, lại muốn gặp Mai Côi, dặn dò cô nhóc phải biết nghe lời, nói cha sẽ sớm trở về, Mai Côi rất ngoan ngoãn đồng ý. Điều này khiến cho Tiểu Tiểu ngồi cạnh nhìn thật hâm mộ. Sao người ta sinh con đều được người người yêu thích. Nhìn lại Tiểu ma vương nhà mình rồi lại nhìn lại căn phòng bừa bộn. Ai dà, khác biệt quá lớn

Thu xếp xong chuyện Mai Côi, Tiểu Tiểu lại gọi điện cho người giúp việc gia đình là Tiểu Chung đến. Hôm nay phải trông hai đứa trẻ lại phải dọn thư phòng để lấy chỗ ngủ cho Mai Côi, một mình cô làm không xuê. Nhất là khi Nghiêm Cẩn còn coi Mai Côi như cái gai trong mắt, lúc nào cũng gây rối, khó chiều hơn bình thường gấp mấy lần.

May mà biểu hiện của Mai Côi rất bình tĩnh, không so đo với Tiểu ma vương. Trên thực tế, Tiểu Tiểu thấy Mai Côi có hơi lặng lẽ, con bé có thể lẳng lặng một mình ngồi trong góc, không bị quấy rầy bởi những thứ xung quanh, dường như có thể giới nhỏ của riêng mình. Nhưng con bé cũng thích đi theo sau Tiểu Tiểu, im lặng xem cô làm việc. Lúc cô quay đầu thì sẽ nhìn cô mỉm cười, cũng không quần quýt gây rối.

Đứa nhỏ này thật sự rất không hoạt bát, điều này làm cho Tiểu Tiểu có chút lo lắng, dù sao đứa bé còn nhỏ cha mẹ đã li dị, bảo mẫu không chú ý chăm sóc, thế có phải là sẽ khiến đứa nhỏ mắc chứng trầm cảm? Giống như tối hôm qua, bảo mẫu lục lọi này nọ đã khiến cho bé mất cảm, sợ hãi đến vội trốn xuống góc giường, cái này hình như có chút không bình thường. Có phải nên đưa con bé đến bác sĩ tâm lý

Tiểu Tiểu quyết định chờ Mai Khánh Hải về rồi sẽ nói chuyện nghiêm túc với anh ta. Cô rất thích Mai Côi, cô hi vọng có thể chăm sóc con bé.

Một ngày làm việc bận rộn qua đi, Tiểu ma vương mấy lần khiêu khích rùa nhỏ đều bị bạn nhỏ Mai Côi thản nhiên mà ngốc nghếch cản lại. Một người táo bạo vô cùng, một người lại mờ mịt chẳng hiểu gì khiến cho ngày hôm đó của Tiểu Tiểu vô cùng vui vẻ.

Giường nhỏ của Mai Côi đã mua về, Tiểu Tiểu chọn chăn gối màu hồng nhạt thêu hoa màu vàng và một con thỏ. Mai Côi rất thích, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, tay nhỏ bé sờ soạng liên tục, lại đặt con thỏ ở bên giường, vừa nhìn vừa cười. Nghiêm Căn nhìn thấy cảnh này, trong lòng nổi lên một “điều kè”

Hơn 8h tối, Mai Côi đã muốn đi ngủ trên chiếc giường mới kia, Tiểu Tiểu chuẩn bị cho cô nhóc xong, đưa đến giường, hôn lên chiếc má phính của cô nhóc chúc ngủ ngon. Mai Côi vui vẻ cười, ôm con thỏ nằm xuống, cảm thấy mỹ mãn, nhắm mắt lại. Tiểu Tiểu tắt đèn rồi nhẹ bước ra ngoài.

Cũng không lâu sau, đột nhiên trong phòng truyền đến một tiếng động lớn. Nghiêm Lạc, Tiểu Tiểu và Nghiêm Căn, một nhà ba người chạy vào thư phòng. Bật điện lên, chỉ thấy chiếc giường nhỏ khi nãy vẫn đẹp giờ hai chân dựa vào tường bị gãy, nghiêng hẳn sang một bên. Mà Mai Côi thì co rụt người trong góc tường đang ôm đầu, hiển nhiên lúc giường gãy khiến cho bé đầu đập vào tường

Nghiêm Căn ha ha ha cười lớn, chỉ vào Mai Côi mừng rỡ nói:

- Mày còn làm cho giường ngủ cũng sập được, đúng là ngu ngốc

Tiểu Tiểu vội đến bế Mai Côi lên. Nghiêm Lạc xoay người một tay xách cổ Nghiêm Căn ra ngoài, đến phòng khách, ngồi lên sofa, để cậu trên đùi hung hăng đánh vào mông cậu mấy cái mạnh:

- Dạy con bao nhiêu lần nữa, năng lực thiên phú không phải để hại người, con bỏ lời nói của cha đi đâu?

Nghiêm Căn bị đánh đau thì kêu lớn, còn mạnh miệng:

- Không phải tại con!

Nghiêm Lạc cực kì tức giận, lại vọt lên vài vọt:

- Làm chuyện xấu còn không thừa nhận

Nghiêm Căn kêu thảm nhưng không hề khóc, cuối cùng sợ bị đánh, chân đá loạn, ồ ào xin tha:

- Sau này con không dám nữa, không dám nữa

Lúc này Nghiêm Lạc mới dừng tay. Nhưng vẫn phải phạt Nghiêm Căn, bế cậu nhóc đến góc tường trách mắng:

- Con đứng ở đây ngẫm nghĩ cẩn thận lại cho cha, cha không bảo thì đừng nhúc nhích

Nghiêm Căn sao dám nhúc nhích, đứng đờ ở đó, trơ mắt nhìn cha vào phòng. Sau đó nghe được tiếng “anh”. Một lát sau, Nghiêm Lạc đi ra, cầm bốn chiếc chân giường ra. Một lát sau, Tiểu Tiểu cũng đi ra, nhìn con đứng ở góc tường, cô đi tới nói:

- Lần này con thực sự quá đáng, mẹ không giúp con

Nghiêm Căn bĩu môi, trong lòng rất buồn bực. Cậu chỉ là đứa nghịch thôi, con rùa kia cũng không ngã chết, chỉ bị đập đầu 1 tí, có gì đâu. Cậu thường xuyên bị cha đánh, chắc chắn còn đau hơn nhiều, cậu không sao thì con rùa kia già bộ cái gì, thật đáng ghét.

Cậu trơ mắt nhìn cha mẹ về phòng, phòng khách trống rỗng chỉ còn mình cậu, đã lâu rồi vẫn không có nói cậu có thể động, rõ ràng cậu mới là con đẻ nhưng sao lại bị đối xử bất công như thế? Nghiêm Căn đứng một hồi, cảm thấy không chịu được, mông đau quá, cha ra tay chẳng nhẹ chút nào, rất muốn xem mông bị đánh thành thế nào

Nghiêm Căn nhìn chằm chằm cửa phòng cha mẹ, nơi đó không có động tĩnh gì. Nghiêm Căn do dự một lát, đến chỗ góc phòng khách có gương, bật đèn, quay lưng, kéo quần xuống, lộ ra cái mông nhỏ, quay đầu soi gương

Chắc chắn, cha thật là độc ác. Nhìn mông cậu chẳng khác gì mấy con khi đồ đít trên TV, thật là xấu, đỏ hồng, còn hơi ngứa, rất muốn gãi. Nghiêm Căn đang thưởng thức mông đỏ của mình thì đột nhiên ở trong gương có một chiếc đầu nhỏ, mắt to tròn đang kinh ngạc nhìn cậu

Nghiêm Căn sợ tới mức cứng đờ người. Một hồi sau mới phản ứng lại: Trời cao ơi, đất dày ơi! Rùa con kia lại nhìn thấy mông đỏ hồng của cậu sao?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vì Lập Uy Tiểu Ma Vương Làm Chuyện Xấu

Tiểu Nghiêm Căn quay phắt lại, trừng mắt nhìn Tiểu Mai Côi, hai tay vội kéo quần lên. Tiểu Mai Côi còn đang nhìn mông cậu nhóc, Nghiêm Căn không dám làm lớn chuyện, dù sao khi này đã bị cha đánh cho phù mông, có muốn gây chuyện cũng phải chờ lúc khác. Nhưng Mai Côi lại nói, cô nhóc đến gần, nhỏ nhẹ khe khẽ nói:

- Anh ơi, anh đau không?

Nghiêm Căn cắn răng không nói lời nào, trong lòng nghĩ: Giả mù sa mưa, còn không phải vì mày mà tao mới bị đánh.

Mai Côi còn định nói gì nữa thì cửa phòng Nghiêm Lạc lại mở ra. Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu đi ra, thấy hai đứa bé đều ở phòng khách, Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, cô bước đến hỏi:

- Mai Côi sao thế con? Muốn đi toilet à?

Mai Côi lắc đầu, vươn tay lắc lắc tay Nghiêm Căn rồi nói với Tiểu Tiểu:

- Di ơi, anh sẽ đau lắm

Tiểu Tiểu hiểu ra, cô sờ đầu Nghiêm Căn rồi vuốt tóc Mai Côi:

- Anh không sao đâu, Mai Côi ngủ trước đi. Mai cùng anh đi nhà trẻ nhé

Nghiêm Căn bị Mai Côi nắm tay rất mất tự nhiên mà vì có Nghiêm Lạc Tiểu Tiểu nhìn cậu cũng không dám rút tay ra. Mai Côi nhìn cậu rồi lại nói với Tiểu Tiểu:

- Thế anh cũng đi ngủ đi

- Đúng, các con đều phải đi ngủ sớm, mai cùng đi học

Tiểu Mai Côi tươi cười, ngoan ngoãn để Tiểu Tiểu nắm tay đi về phòng ngủ. Nghiêm Căn bị Nghiêm Lạc nhìn chăm chăm, cậu cúi thấp đầu, chân đi đi trên sàn nhà không dám nói gì. Nghiêm Lạc nhìn cậu nửa ngày mới hỏi:

- Biết sai chưa?

- Ừm. Nghiêm Căn hừ hừ

- Nói chuyện

- Con biết sai rồi cha ạ! Nghiêm Căn khẽ nói, cảm thấy thật tủi thân

- Sai thế nào?

- Dạ, là không được làm thương người khác

Nghiêm Lạc không nói gì, Nghiêm Căn trong lòng lo lắng, qua một lúc rốt cuộc nghe được cha nói:

- Đi ngủ đi, mai còn đi học

Lúc này Nghiêm Căn mới thở phào, mặt xám xịt đi vào phòng

Đêm đó, Nghiêm Căn thật sự khó ngủ, cả đầu cậu chỉ nghĩ đến con rùa kia. Cậu không phục. Nghĩ mà xem, Tiểu ma vương cậu từ trong bụng mẹ sinh ra đến giờ (được 4 năm chứ mấy) chưa từng chịu thiệt bao giờ. Bất kể là người lớn hay trẻ nhỏ ai cũng thương yêu chiều chuộng cậu, đương nhiên không tính cha cậu. Cho dù là các bạn học, bất kể là ở trường hay ở khu nhà, ai mà chẳng nghe lời cậu. Nam sinh theo cậu làm loạn, nữ sinh thì ai cũng thích cậu. Chưa từng có ngoại lệ.

Con rùa kia, cậu chẳng thân thiết, không hôn hít thế mà còn bị nó nhìn từ trên xuống dưới, từ trước đến sau. Nó mới đến nhà cậu có hai ngày mà cha mẹ cậu đã bỏ mặc cậu. Cho nên con rùa đó nhất định là tai họa, cậu nhất định sẽ trừng trị nó, bằng không sau này cậu sống thế nào?

Tiểu Nghiêm Căn vừa nghĩ vừa ngủ thiếp đi. Cậu nằm mơ, trong giấc mơ chỉ có con rùa nhỏ hung ác đuổi theo cậu, cậu liều mạng trốn chạy nhưng con rùa nhỏ kia còn chạy nhanh hơn cậu. Nó xông lên, hung hăng cắn mông cậu. Mông Nghiêm Căn đau đớn, cậu kêu lớn rồi tỉnh dậy

Trợn mắt nhìn thấy trời đã sáng, là mẹ đang vỗ mông gọi cậu thức dậy. Nghiêm Căn khó chịu dậy, cậu nhìn xung quanh phòng một lượt. Tốt lắm, không có con rùa nào cả, lúc này mới yên tâm đi ra ngoài toilet đánh răng rửa mặt. Rửa mặt xong rồi, lại cảnh giác chạy về phòng, khóa cửa phòng lại rồi mới

yên tâm thay quần áo. Thay quần áo xong, nhìn trong gương vô cùng đẹp, rất tuấn tú khôi ngô, hơn nữa không bị rùa con nhìn trộm, thật an toàn biết bao.

Tiểu ma vương đi vào nhà ăn, thấy rùa con đang ngồi trên bàn ăn bánh bao, uống sữa. Cậu không khỏi thán ngất: Mày cứ chờ đi, hôm nay đến trường sẽ xử lý mày

Mai Côi nhìn thấy cậu, mỉm cười ngọt ngào, khẽ gọi:

- Anh ơi, ăn sáng đi

Nghiêm Cận rầu rĩ ừ hử một tiếng rồi ngồi xuống cúi đầu ăn. Tiểu Mai Côi cũng không ngại, quay đầu tiếp tục ăn bánh bao. Tiểu Tiểu nhìn hai đứa trẻ ăn uống ngon lành thì yên tâm

Ăn xong, Tiểu Tiểu mỗi tay dắt một nhóc đưa bọn trẻ đến trường. Mai Côi rất thoải mái, đi đường còn hỏi han các loại cây. Tiểu Tiểu kiên nhẫn dạy bé con nhận biết đây là cây gì, đây là hoa gì. Nghiêm Cận ở bên mắt kiên nhẫn thỉnh thoảng nói xen vào, ngược lại lại được Tiểu Mai Côi tán thưởng:

- Anh thật thông minh, cái gì cũng biết.

Điều này làm cho Nghiêm Cận đắc ý, sau đó lại nghĩ lại: lấy lòng tao cũng vô dụng, chuyện này tao đã quyết rồi

Mai Côi không biết cậu nghĩ gì, cô nhóc đã hai ngày không đi học, hôm nay đến trường thì rất vui bởi vì trong trường có rất nhiều bạn để chơi đùa. Bình thường, cha không ở nhà, chị Phương cũng thường xuyên nhốt bé trong phòng chơi một mình. Bé không thích như thế, vẫn mong có người chơi cùng mình

Cho nên, suốt buổi sáng Mai Côi rất vui vẻ, tươi cười luôn miệng. Nhưng đến giữa trưa, vừa nghỉ trưa xong Tiểu Mai Côi muốn đi trượt cầu trượt lại bị một cậu bé béo mập kéo ra, còn nhìn cô bé nói:

- Rùa con, rùa con, chỉ có thể đi đường, không được chơi cầu trượt

Một cậu bé khác cũng chạy đến kêu:

- Rùa con

Sau đó cũng đẩy Mai Côi ra xa hơn

Mai Côi hốt hoảng vội tránh ra nhưng trước mặt lại có hai nam sinh đi đến, thấy cô bé thì thì thầm mấy câu, sau đó cười gọi cô nhóc:

- Rùa con, rùa con

Mai Côi cúi đầu, chạy khỏi đám trẻ con đó, trốn vào phòng học. Trong phòng học không có người, Mai Côi ngồi một góc, lấy một bộ xếp hình bằng gỗ bắt đầu xếp. Bé tập trung sự chú ý, rất chăm chú xếp hình, rất nhanh đã xếp được một hình lớn nhưng lúc này đột nhiên có một cậu bé đi đến, một cú đạp lăn hình Mai Côi vừa xếp sau đó quay đầu làm mặt quỷ với Mai Côi, lớn tiếng nói:

- Rùa con, rùa con, con rùa vừa ngốc lại vừa xấu xí

Mai Côi há hốc mồm nhìn cậu bé chạy trốn rất nhanh kia, có hơi không biết nên làm thế nào. Bé quay đầu, thấy ở góc phòng đã có ba cậu bé khác đang nhìn cô bé, còn thì thì thầm. Mai Côi hoảng sợ vội chạy ra phòng học.

Đi ra ngoài, Nghiêm Cận và mấy cậu bé khác đang dựa vào nhau nói nói cười cười, thấy Mai Côi chật vật chạy đến thì còn cười lớn hơn. Mai Côi cúi đầu đi tới, nghe tiếng cười không khỏi ngẩng đầu nhìn, khẽ gọi Nghiêm Cận:

- Anh ơi!

Ngưu Ngưu đứng bên cười nói với Nghiêm Cận:

- Rùa con kêu mày là anh kìa, thế mày có phải là con rùa lớn không?

Nghiêm Cận đẩy cậu bé kia:

- Cút

Sau đó quay đầu quát Mai Côi:

- Ai là anh mày, gọi linh tinh cái gì, ngu ngốc

- Đúng thế!

Một cậu nhóc đi cùng phụ họa:

- Mai Côi thích nhất là ngán người, làm gì cũng chậm, rất giống con rùa con

- Vừa ngốc vừa xấu xí, vừa ngốc vừa xấu xí...

Mấy đứa bé bàn tán ồn ào, hai cậu bé khác từ đâu đi tới, đi qua Mai Côi thì vút một con rùa bông màu xanh vào người bé rồi đập mấy đập

Tiểu Mai Côi sợ hãi, bé không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao mọi người lại đột nhiên ghét mình như vậy nhưng ác ý rất rõ, bé có thể cảm nhận được:

- Anh ơi...

Cô bé lui về phía sau mấy bước nhưng vẫn không nhận được xin Nghiêm Căn giúp. Rõ ràng sáng nay anh còn giúp bé nhận biết các loài hoa, sao nửa ngày đã thay đổi?

- Ấy, nó vẫn gọi mày là anh kia, đúng là ngốc quá đi. Ha ha ha...

Mấy đứa bé sao nghĩ được nhiều, thói xấu đi trêu chọc người khác khiến bọn chúng thấy đó là trò chơi thú vị, cùng nhau nói cười huyền ảo. Nghiêm Căn lại mất kiên nhẫn, như để chứng minh bản thân, tiến lên đây ngã Mai Côi rồi nói:

- Ai là anh mày, ngu ngốc

Nghiêm Căn đẩy người xong dẫn mấy học sinh khác nghênh ngang bỏ đi. Một cậu bé vừa đi vừa nói:

- Con rùa này có phải là không có cha mẹ, hình như đều là ai đưa đón nó đi học ấy

- Ấy, là tại vì nó quá ngu ngốc nên không ai thích nó cả

- Ha ha, đúng là con rùa chả ai thích

Nghiêm Căn thoáng quay đầu nhìn Mai Côi té ngã trên đất rồi lại nhìn vào mắt cô bé. Đôi mắt đen láy như bảo thạch của Mai Côi long lanh nước mắt, thấy cậu thì quay đầu, vội xoay người đứng dậy rồi chạy về hướng khác. Nhưng dù chỉ trong chớp mắt, Nghiêm Căn thấy rõ đôi dòng nước mắt lăn dài trên má Mai Côi.

Sau đó, thời gian trôi dường như rất chậm, Nghiêm Căn có chút bất an, cuối cùng cũng đến lúc tan học. Cậu cùng các bạn nhỏ khác xếp hàng để cô giáo Từ dẫn ra cổng trường. Các phụ huynh tới đón đã chờ sẵn. Cửa vườn trẻ vừa mở ra, bọn trẻ vui mừng chạy về phía cha mẹ mình. Nghiêm Căn nhìn về bên mẫu giáo bé, Mai Côi cúi đầu đứng cuối hàng, rất ủ rũ. Cậu lạnh mắt nhìn thấy trên tay Mai Côi bôi thuốc đỏ, trong lòng rất bất an. Con bé này lại kể với cha mẹ cậu là chắc

(Đùa chứ chương này thương Mai Côi mà ghét Nghiêm Căn kinh lên được)

Tiểu Tiểu đã nhìn thấy hai tiểu bảo bối, cô cười khanh khách đi tới, vuốt tóc con rồi dẫn cậu đến chỗ Mai Côi. Đến gần, nhìn thấy Mai Côi thì lấp bắp kinh hãi, đau lòng ôm lấy con bé:

- Mai Côi, tay bị làm sao thế này?

Cô giáo ở bên giải thích:

- Bé nói tự ngã, đã để bác sĩ bôi thuốc rồi. Hôm nay các bạn học khác nói lại, Mai Côi bị một số bạn trai khác trêu chọc nhưng hỏi thì bé lại không nói

Tiểu Tiểu gật gật đầu:

- Tôi biết rồi, về sẽ hỏi bé sau, cảm ơn cô giáo

Nghiêm Căn càng chột dạ, cảm thấy bàn tay toát mồ hôi. Cậu nhìn Mai Côi mấy lần nhưng Mai Côi đều cúi đầu chẳng nhìn cậu một lần. Tiểu Tiểu thom Mai Côi rồi dặt tay cô nhóc đi về nhà

- Mai Côi, hôm nay xảy ra chuyện gì? Là bị các anh lớp trên trêu?

Mai Côi không nói lời nào, chỉ lắc đầu.

- Mai Côi, có chuyện gì nhất định phải nói cho dì, dì sẽ không để ai trêu chọc con cả. Con có chuyện gì nhất định phải nói với dì, dì sẽ giải quyết cho con. Nếu dì không có ở đó, trong trường còn có cô giáo, cả anh Nghiêm Căn của con nữa. Có việc gì con tìm anh, anh sẽ giúp con.

Lúc này Mai Côi chỉ cúi đầu nhưng không nói gì. Tiểu Tiểu không muốn bức con bé, cô vẫn cảm thấy Mai Côi là đứa trẻ rất miễn cưỡng, phải cẩn thận mới được. Qua hồi lâu đã đến cổng khu nhà, Mai Côi bỗng nhiên khẽ gọi:

- Dì ơi

Lòng Nghiêm Cẩn căng thẳng, lo lắng nhìn Mai Côi. Tiểu Tiểu dừng bước, ngồi xổm xuống trước mặt Mai Côi, kiên nhẫn khẽ hỏi:

- Sao thế?

Mắt Mai Côi đỏ hồng, khe khẽ nói:

- Di ơi, con nhớ cha mẹ

Bộ dáng yếu ớt lại đáng thương khiến Tiểu Tiểu nhói lòng. Cô ôm thân mình bé nhỏ của Mai Côi vào lòng:

- Cha con sắp về rồi, Mai Côi rất ngoan, rất dũng cảm. Di bé con được không?

Tiểu Mai Côi chôn mặt vào gáy Tiểu Tiểu, cánh tay ngăn cùn ôm chặt cổ Tiểu Tiểu, cuối cùng không nhịn nổi khẽ khóc rầm rức. Nghiêm Cẩn ngây ngốc ở bên nhìn, nhìn bả vai nhỏ run run của cô bé, chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác khổ sở khác thường mà cậu không thể hiểu nổi

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cầu Hòa Chưa Được Ma Vương Đã Xấu Mặt

Tiểu Tiểu ôm Mai Côi dỗ một lúc, chờ con bé ngừng khóc thì lấy khăn tay lau mặt cho con bé:

- Mai Côi ngoan lắm, đừng buồn, chúng ta về nhà trước đã, di làm đồ ăn ngon cho con được không?

Tiểu Mai Côi chớp chớp đôi mắt to ướt át, hít hít mũi, cái đầu nhỏ chôn ở gáy Tiểu Tiểu khẽ gật đầu. Tiểu Tiểu cười, khẽ hôn má Mai Côi, bế con bé về nhà. Nghiêm Cẩn chán nản đi đằng sau, cảm thấy tâm tình rất tệ.

Vừa đến cổng khu nhà, một chiếc xe vừa vặn dừng lại, Mai Khánh Hải từ trên xe bước xuống, liếc mắt đã nhìn thấy ba người lớn bé, Mai Khánh Hải gọi:

- Mai Côi.

Tiểu Mai Côi vui mừng ngẩng đầu:

- Cha ơi

Cô nhóc giẫy khởi tay Tiểu Tiểu, chạy tới chỗ Mai Khánh Hải. Mai Khánh Hải gặt gao ôm con gái vào lòng, sự căng thẳng mấy ngày đi công tác cuối cùng mới lơi lỏng

- Baby ngoan, con thế nào, cha về rồi, cha không tốt, không chăm sóc tốt cho con

Mai Khánh Hải ôm đứa con bảo bối, hôn cô nhóc. Tiểu Mai Côi thấy người thân thì lại khóc:

- Cha ơi con nhớ cha lắm!

Tiểu Tiểu lời Nghiêm Cẩn đi tới, Mai Khánh Hải bế cô nhóc một câu cảm ơn, hai câu cảm ơn. Tiểu Tiểu thấy anh ta còn kéo hành lý thì bảo anh về nhà thu dọn, nghỉ ngơi trước, tối đến nhà mình ăn cơm, tiện bàn việc xử lý chuyện bảo mẫu Tiểu Phương. Mai Khánh Hải liên tục gật đầu, bế Mai Côi đi về. Tiểu Mai Côi nhu thuận chào tạm biệt Tiểu Tiểu nhưng không chào Nghiêm Cẩn khiến cho Nghiêm Cẩn có chút không thoải mái.

Về tới nhà, Nghiêm Cẩn đứng ngồi không yên, cậu đã chuẩn bị tâm lý, nếu chuyện bại lộ cùng lắm thì ăn đánh, đến lúc đó nhận sai với cha là được. Tình huống như thế này, cậu nghĩ tâm tình sẽ phải khá hơn nhưng hôm nay lại cảm thấy không thoải mái nổi.

Tiểu Tiểu lại càng buồn bực. Sao hôm nay Tiểu ma vương này lại ngoan ngoãn như thế. Nhưng cô cũng mặc kệ cậu nhóc, cô phải chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon chiều đãi cha con nhà họ Mai. Nhưng vừa đem đồ ăn ra định chế biến thì Mai Khánh Hải bế Mai Côi tới. Đầu tiên, anh nói xin lỗi vì không thể đến ăn cơm, Mai Côi làm loạn nói muốn ăn Mc Donalds, anh đã lâu không gặp con bé nên muốn chiều con bé. Chờ bọn họ đi ăn về thì anh sẽ đến nhà cảm ơn

Tiểu Tiểu đương nhiên khó mà nói gì, cũng đồng ý. Cô hôn Tiểu Mai Côi, tiễn cha con bọn họ ra ngoài. Nghiêm Cẩn nhìn theo, vừa rồi Tiểu Mai Côi vào nhà có lên liếc nhìn cậu một cái, thấy cậu đang nhìn mình thì vội quay đầu, còn rụt về phía cha mình. Cô bé đang rất sợ Nghiêm Cẩn.

Nghiêm Cẩn hẳn nên vui mừng vì chuyện này nhưng không biết vì sao, thật sự cảm thấy mình làm sai. Trước kia cùng đám bạn nhỏ chơi đùa, mọi người đều nghịch ngợm, nếu không thì sẽ là đi mách cô giáo, mách bố mẹ. Nhưng con rùa con ngu ngốc này chỉ biết lặng lẽ khóc một mình, làm cho cậu chẳng

thấy có tí thành tích trên chộc nào. Đều do con bé kia, là đứa trẻ kì quái, vừa ngu lại vừa đáng ghét. Nó quả nhiên là con rùa. Nhưng nghĩ như vậy cũng chẳng dễ chịu hơn tí nào.

Hơn 8h tối, Mai Khánh Hải rất khách khí mang lễ vật đến cửa, Nghiêm Căn nghe được tiếng chuông cửa thì rất tích cực chạy ra mở cửa. Nhìn thấy ngoài chỉ có Mai Khánh Hải thì có chút thất vọng, chẳng lẽ con rùa kia là đồ hẹp hòi? Cứ thế không để ý đến cậu nữa?

Nghiêm Căn ngoan ngoãn hiềm thấy ngồi trên sofa, định thám thính tin tức thì lại bị Nghiêm Lạc đuổi về phòng. Nghiêm Căn có chút không vui nhưng cũng chẳng có cách nào, mặt xám ngoét đi vào phòng, quẹo trái quẹo phải chẳng có chuyện gì làm. Bởi vì lần trước bị phạt, phòng cậu bị cắt mạng, TV đáng yêu của cậu cũng bị tịch thu, cậu ngồi ngốc cũng không được. Vì thế, Nghiêm Căn lén mở cửa phòng nghe trộm. Giọng vốn rất bé nhưng Nghiêm Căn không phải là bạn nhỏ bình thường, cậu vận khí, ngưng thần là có thể nghe rõ phân nửa đoạn đối thoại

Giờ mấy người lớn đang nói chuyện bảo mẫu Tiểu Phương. Mai Khánh Hải nói anh về nhà kiểm tra đồ đạc cũng không thấy mất thứ gì quý giá. Tiểu Phương này là sau khi vợ anh bỏ đi mới về, trước mặt anh vẫn tỏ ra tận tâm, anh cũng xuề xòa, không phát hiện có gì khác lạ. Lúc chuyển nhà thì cũng đưa cô đến đây. Mai Côi là đứa trẻ rất ngoan, cũng biết thương cha, nên bình thường không kể khổ gì với anh. Anh cũng bận nên sơ sót. Lần này nếu không nhờ Tiểu Tiểu phát hiện thì nói không chừng Mai Côi sẽ xảy ra chuyện. Mai Khánh Hải nói xong mà vẫn thấy sợ run

Tiểu Tiểu lại hỏi về Mai Côi, Mai Khánh Hải nói vốn là do vợ chăm con bé, tình cảm gia đình họ rất tốt nhưng không biết vì sao, nửa năm trước, vợ anh đột nhiên nói không thể chịu đựng được cuộc sống buồn tẻ này, cô muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, để lại một lá đơn li hôn rồi bỏ đi mất tăm.

Mai Khánh Hải nói đến giờ anh cũng nghĩ không ra hướng chỉ là Mai Côi mới ba tuổi, chuyện này là sự đả kích rất lớn với Mai Côi, con bé trở nên ít nói, cũng rất cẩn thận, dường như sợ khiến cha không vui thì cha sẽ bỏ mặc bé. Điều này khiến anh rất đau lòng nhưng anh còn phải kiếm tiền, anh không có nhiều thời gian chăm sóc con bé nên chỉ có thể tìm bảo mẫu.

Nhân lúc này, Tiểu Tiểu nói mình muốn giúp anh chăm sóc Mai Côi:

- Dù sao nhà tôi cũng có con trai tuổi tầm đó, Mai Côi cũng thẳng bé lại học cùng một trường, tôi có thể đón hai đứa, không có gì khác cả. Hai đứa trẻ ở chung có thể làm bạn

Mai Khánh Hải mừng rỡ, thời buổi này bảo mẫu tốt chẳng dễ tìm, anh lại thường xuyên phải đi công tác, không thể lúc nào cũng ở nhà cùng con gái. Nhà Tiểu Tiểu này toàn người nhiệt tình, nếu có thể giúp đỡ chăm sóc Mai Côi thì không gì tốt bằng. Nói cách khác, anh cũng đang nghĩ đến chuyện đổi việc nhưng việc làm cũng không dễ tìm. Anh cần tiền nuôi con gái khôn lớn. Giờ có những lời này của Tiểu Tiểu thì anh cũng đỡ nặng lòng, anh tỏ ý đưa tiền cho Tiểu Tiểu chăm sóc Mai Côi, Tiểu Tiểu biết nếu không nhận thì người làm cha như anh cũng không thể an tâm nên đồng ý

Nghiêm Căn ở trong phòng nghe được, không biết trong lòng có cảm giác gì. Nói như vậy, con rùa con sẽ thường xuyên đến nhà cậu. Vậy cậu có nên để ý đến nó không? Hoặc ngược lại, con bé đó có để ý đến cậu không? Lần này dường như con bé thật sự thương tâm. Nhưng ba mẹ con bé không cần con bé có phải là cậu nói đâu, nó không thể đem chuyện này tính sổ lên đầu cậu được

Ai dà, thật là phiền não. Nếu về sau cả đời không qua lại với nhau thì không tính nhưng nếu thường xuyên gặp nhau thì cậu nên làm thế nào?

Nhưng lần này gặp mặt cũng không quá nhanh. Tối hôm đó, Mai Khánh Hải và Tiểu Tiểu tán gẫu rồi, hôm sau xử lý xong chuyện Tiểu Phương rồi mang Mai Côi đi du lịch. Mai Khánh Hải nói lần này anh có mấy ngày nghỉ, muốn chơi cùng con gái nên đưa cô nhóc ra ngoài vui vẻ.

Cho nên ba ngày tới, Nghiêm Căn vẫn không nhìn thấy Tiểu Mai Côi, trái tim bé nhỏ của cậu vẫn không lo lắng, việc này không giải quyết thì cậu rất khổ sở

Bốn ngày sau, Thứ Hai, Nghiêm Căn dậy từ sớm, vội vã vệ sinh cá nhân, còn chọn bộ quần áo cậu thích nhất, ăn sáng xong rồi điên cuồng kéo mẹ đi học. Đến nhà trẻ, cậu lén nhìn cửa nhà mẫu giáo bé, không có bóng dáng rùa con, sau đó cậu chạy ra cổng trường chờ, kết quả bạn bè đều đến, cô giáo đóng cổng trường nhưng vẫn không thấy rùa con. Nghiêm Căn vô cùng thất vọng

Buổi chiều tan học, Nghiêm Căn mệt mỏi đi cùng mẹ về nhà, Tiểu Tiểu rất kì lạ, con mình hôm nay bị làm sao? Sáng còn vui vẻ phấn chấn, chiều đã ủ rũ là thế nào?

- Mẹ không biết, đàn ông có sự phiền não của đàn ông

Với sự truy vấn của Tiểu Tiểu, Nghiêm Căn có phần mất kiên nhẫn đáp

Tiểu Tiểu phì cười, xoa đầu Tiểu ma vương, thẳng nhóc này còn nói có phiền não của đàn ông. Con của cô đúng là lớn quá nhanh nhưng lại chưa hiểu sự đời

- Vậy con nói xem, sự phiền não của đàn ông của con là cái gì?

Nghiêm Căn đang nghĩ tâm sự của mình, lời kịch trên TV bắt đầu thốt ra:

- Phiền não của đàn ông ngoài sự nghiệp thì là đàn bà

Tiểu Tiểu ngừng bước:

- Con à, mẹ nghĩ con bây giờ mới là bạn nhỏ 4 tuổi chưa phát triển, nhưng chuyện đàn bà con cũng đừng phiền não, lần trước gây họa cha con vẫn còn

nhớ đó

Nghiêm Cẩn không cho là đúng vậy vẫy vẫy tay, trước mặt mẹ cậu nhất định cậu phải nói lại:

- Mẹ, tư tưởng của người lớn rất phức tạp, vấn đề các bạn học nữ của con không giống vấn đề của phụ nữ bọn mẹ. Mẹ, mẹ phải nhìn từ góc độ của bạn nhỏ bốn tuổi mới có thể hiểu được lòng con

- Tiểu ma vương à

Người làm mẹ thờ dài:

- Mẹ thực sự rất muốn nhìn từ góc độ của bạn nhỏ 4 tuổi cho con nhưng “niềm vui bất ngờ” con cho mẹ quá nhiều, lại toàn là những chuyện chẳng có bạn nhỏ 4 tuổi nào có thể làm ra, mẹ không dám coi thường con tí nào

Tiểu ma vương bị mẹ trêu phì cười, cậu nhào lên cổ Tiểu Tiểu hôn cô một cái:

- Mẹ ơi, mẹ thật đáng yêu, khó trách sinh ra con ai thấy cũng yêu

Tiểu Tiểu ôm lấy con, cũng cười, xoa xoa má cậu:

- Da mặt con trai mẹ làm bằng gì mà dày thế này

Hai mẹ con nói nói cười cười đi đến cổng khu nhà, mắt Nghiêm Cẩn sáng lên, người đang nắm tay cha ra ngoài chẳng phải là Tiểu Mai Côi. Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy, bước lên chào Mai Khánh Hải. Mai Côi ngoan ngoãn chào một tiếng “Dì” nhưng vẫn không nhìn Nghiêm Cẩn một lần. Lòng dạ hẹp hòi thù dai của Tiểu ma vương lại vạch một bút với rùa nhỏ

Mai Khánh Hải nói Mai Côi muốn ăn Mc Donalds nên đưa con bé đi. Nghiêm Cẩn vừa nghe xong, vội bước lên, thân thiết nắm tay Mai Khánh Hải:

- Chú Mai, cháu cũng muốn ăn Mc Donalds, chú cho cháu đi cùng với

Tiểu Mai Côi vừa nghe tròn tròn mắt, giật mình nhìn cậu nhóc. Mai Khánh Hải vui vẻ cười lớn, đương nhiên đồng ý. Nghiêm Cẩn đắc ý cười với Mai Côi, bước tới nắm bàn tay nhỏ bé của cô nhóc, nói với Mai Khánh Hải:

- Chú à, cháu giúp chú dắt Mai Côi, bạn nhỏ phải đi cùng nhau

Tiểu Tiểu ở một bên nhìn vậy mà đau đầu, cô cảnh cáo gọi:

- Nghiêm Cẩn!

Mai Khánh Hải vội nói:

- Không sao! Không sao! Để tôi dẫn hai đứa đi

Tiểu ma vương nhân cơ hội nói:

- Đúng thế, chú Mai không phải người lạ, mẹ mau về nấu cơm, con thích ăn gà chiên, tối sẽ về ăn cơm mẹ nấu

Nhất định phải tách mẹ ra, bằng không cậu sẽ không có cơ hội trò chuyện riêng với Tiểu Mai Côi.

Mai Khánh Hải cũng nói không thành vấn đề, Tiểu Tiểu chẳng có cách nào, chỉ đành cảnh cáo Nghiêm Cẩn cùng người đi ra ngoài không được nghịch ngợm. Nghiêm Cẩn đương nhiên luôn miệng đồng ý. Cậu cảm thấy vô cùng mỹ mãn, nắm tay Tiểu Mai Côi đi trước

Mai Côi bị cậu nhóc dắt tay cũng không dám tránh, chỉ cúi thấp đầu không nhìn cậu, Nghiêm Cẩn phát hiện, lá gan của rùa con rất bé, hơn nữa trước mặt người lớn, cô nhóc cũng không dám để lộ ra mâu thuẫn giữa hai đứa, vì thế Nghiêm Cẩn thoải mái hơn, nhân cơ hội này giải quyết chuyện tình. Cậu đi qua, thấp giọng nói:

- Rùa con, những lời đó không phải anh nói, em còn để bụng anh

Mai Côi không nói lời nào, miệng hơi mấp máy. Nghiêm Cẩn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Sau này, tên rùa con chỉ mình anh được gọi, người khác không được gọi là được. Trong trường ai dám gọi em như thế thì em báo anh, anh đánh nó

Mai Côi vẫn không để ý đến cậu, mắt hơi mờ to, lông mi dài như cánh quạt. Nghiêm Cẩn ở rất gần, bỗng nhiên cảm thấy thật ra rùa con trông cũng rất đáng yêu, tóc nhìn cũng rất thuận mắt. Hừ, chỉ là quá nhỏ nhút

Nghiêm Cẩn nghĩ mình nên nói tiếp thế nào, cậu quay đầu nhìn thoáng qua Mai Khánh Hải đi sau, lại nói với Mai Côi:

- Nếu em không để ý đến anh, ba em chắc chắn sẽ lo lắng...

Cậu còn chưa nói xong, lại nghe một tiếng “đông” thật lớn, đầu đau choáng váng, thì ra là cậu không để ý đường đi nên đập đầu vào cột điện =))))))

Mai Côi mở to mắt, gạt mình nhìn cảnh tượng này. Mai Khánh Hải cũng vội chạy đến, vội vàng hỏi:

- Thế nào rồi? Đau không cháu?

Nghiêm Căn động tâm, ôm đầu giả đáng thương, vừa nói:

- Mai Côi, anh đau quá!

Nói rồi ngồi bệt xuống đất

Nhưng cậu nhóc diễn quá nhập tâm, ngồi xuống quá nhanh, đã xảy ra chuyện. Chỉ nghe xoạc một tiếng, Tiểu ma vương nhất thời cảm thấy mộng mị mất. Cậu hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào

Đừng quần cậu nhóc... nứt toác!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bảo Vệ Mai Côi Tiểu Ma Vương Gặp Rắc Rối

Nghiêm Căn cũng chẳng cố giả đau nữa, cậu nhóc ôm mộng đứng dậy, tốc độ và tư thái như con cóc, hai tay còn không quên ôm chặt mộng. Dọa người sao? Rất dọa người. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu ma vương đỏ bừng, hoàn toàn không biết nên phản ứng sao mới được.

Mai Côi mở to mắt, trong mắt có ý cười rõ ràng, vừa tò mò lại có chút sợ hãi. Nghiêm Căn tức giận trong lòng, con rùa này, vì sao cứ ở cạnh nó cậu vĩnh viễn luôn gặp xui? Cậu đã như vậy rồi mà Mai Côi còn trưng ra vẻ mặt đáng yêu như thế là sao?

Mc Donalds lần này đương nhiên là không ăn nổi, Mai Khánh Hải lại đưa hai đứa trẻ quay về. Nghiêm Căn cời áo khoác, bọc kín cái mộng lại, còn nghiêm cấm Mai Côi không được đi sau mình. Nhưng Mai Côi vẫn không nhịn được cười, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn cậu. Nghiêm Căn tức giận, một đường lườm cô nhóc. Mai Khánh Hải vội hòa giải, nói lần tới sẽ mua cho hai đứa nhiều cánh gà chiên.

Tiểu Tiểu nhìn ba người trở về thì lắp bắp hoảng sợ, sao lại về nhanh như vậy? Nhìn thấy con mình đang bĩu môi tức giận, vừa vào đến nhà đã chạy tọt vào phòng, chẳng lẽ nó gặp rắc rối? Nhưng nghe xong Mai Khánh Hải kể lại thì Tiểu Tiểu vui vẻ cười, cô giữ cha con Mai Khánh Hải ở lại ăn cơm, rót nước lấy hoa quả cho bọn họ, để bọn họ ngồi chờ, sau đó tự mình vào phòng xem Nghiêm Căn.

Tiểu Nghiêm Căn đương nhiên khóa cửa, nghe tiếng có người gõ cửa thì cảnh giác hỏi:

- Ai?

- Là mẹ đây!

Nghiêm Căn như kẻ trộm mở hé hé cửa, từ khe cửa nhìn quanh bên ngoài. Tiểu Tiểu cố gắng nhịn cười nói:

- Không có ai đâu!

Nghiêm Căn mở cửa lớn hơn, để Tiểu Tiểu vào rồi lập tức lại đóng sập lại. Tiểu Tiểu thấy con như vậy thì không nhịn nổi mà cười lớn. Hai đùi cậu nhóc để trần, mặc quần lót siêu nhân trứng muối, cái quần bị rách nằm trên đất, rõ ràng đã bị đập mấy đập.

Tiểu Tiểu đi đến tủ quần áo lấy cho cậu chiếc quần khác, vừa giúp cậu mặc vừa nghe cậu nhóc cằn nhằn liên hồi:

- Mẹ, chúng ta không mua quần của hãng này nữa

Tiểu Tiểu cười đáp:

- Được, không mua

Cô không nhắc cho cậu nhóc biết chiếc quần đang mặc cũng là cùng một hãng. Lần trước đến cửa hàng thời trang trẻ em chính cậu nhóc chọn hãng quần này, còn một hơi mua mấy bộ. Cậu nhóc này còn nhỏ đã như vậy, lớn lên không biết sẽ thế nào.

Nghiêm Căn mặc xong rồi, kéo tay Tiểu Tiểu hỏi:

- Mẹ ơi, có phép thuật gì có thể làm cho người mất trí nhớ không?

Tiểu Tiểu cóc đầu cậu nhóc:

- Con lại định làm chuyện xấu gì?

Tiểu Nghiêm Căn nhào vào lòng mẹ làm nũng:

- Con dọa người như vậy, mẹ là người làm mẹ có phải cũng chẳng về vãng gì không? Cho nên chúng ta làm cho rùa con quên sạch chuyện này của con, như vậy tốt cho mọi người mà

Tiểu Tiểu lòi cậu nhóc ra, trừng mắt:

- Con đừng nghĩ chuyện đường ngang ngõ tắt đi. Chuyện này thì có gì, Mai Côi đâu có nghịch ngợm như con. Ý nghĩ này không được có trong đầu biết chưa? Phép thuật tuyệt đối không được dùng bừa bãi, năng lực đặc biệt là phải dùng để giúp người khác chứ không phải làm chuyện xấu. Đã nói với con nhiều lần rồi đúng chưa?

Nghiêm Căn tròn miệng:

- Mẹ, nhưng con rất dọa người?

Tiểu Tiểu vuốt đầu cậu:

- Cục cưng của mẹ, con phải hòa thuận với Mai Côi biết chưa? Mai Côi không có mẹ ở bên, không có người chăm sóc, rất đáng thương. Con là anh, phải đối xử tốt với em.

Nghiêm Căn muốn nói lại thôi, rất muốn nói nhưng giờ cô nhóc không để ý đến con nhưng nghĩ lại nói vậy chẳng phải lộ chuyện sao? Nỗi khổ này chỉ đành tự nuốt lấy vậy.

Tiểu Tiểu nghĩ bảo bối đã hiểu chuyện thì mang cậu ra ngoài phòng khách, tự mình đi nấu cơm tối. Nghiêm Căn ngồi bên cạnh Mai Côi nhưng cô nhóc vẫn không để ý đến cậu. Còn Mai Khánh Hải lại rất khách khí nói chuyện đùa vui với cậu. Nghiêm Căn thấy vô vị nên lại chạy về phòng hờn dỗi.

Lúc ăn tối, Nghiêm Căn còn có chút không vui. Tiểu Tiểu gấp chiếc đùi gà to bự cậu thích nhất cho thì cậu mới có chút tinh thần. Nhưng một con gà có hai cái đùi, Nghiêm Căn nhìn chăm chăm Mai Côi, quả nhiên Tiểu Tiểu gấp chiếc đùi gà còn lại cho cô nhóc. Tiểu Mai Côi đang chăm chú ăn rau, trong bát thêm chiếc đùi gà, cô nhóc nhìn về phía Tiểu Tiểu cười ngọt ngào, ăn xong miếng rau thì nói với Tiểu Tiểu:

- Con cảm ơn dì!

Nghiêm Căn ghen tức trong lòng, sao lại thân thiết với mẹ như vậy mà hờ hững với mình. Cậu đã thành ra thế này, bọn họ coi như đã hòa nhau rồi. Hừ, rùa con chính là con quỷ siêu cấp hẹp hòi. Cậu hung hăng lườm rùa con một cái rồi bắt đầu ra sức ăn đùi gà trong bát.

Mai Côi lại gấp đùi gà cho cha mình, nhẹ nói:

- Cha ăn đi

Nghiêm Căn thấy tình cảnh này, lập tức theo bản năng quay đầu nhìn cha mẹ mình. Quả nhiên Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu đều đang dùng ánh mắt cảm khái nhìn Tiểu ma vương, vì sao con nhà người ta biết thương cha mẹ mà con nhà mình lại chỉ thích gây chuyện

Nghiêm Căn cúi đầu vào bát, được rồi, rùa con kia quá âm hiểm, dùng chiêu này giết chết cậu, cậu phải ghi sổ, tuyệt đối không thể mềm lòng với cô nhóc.

Tiểu Nghiêm Căn vừa ăn vừa nghe Mai Khánh Hải nói với Mai Côi:

- Cha không ăn, đùi gà là cho bạn nhỏ ăn

Nghiêm Căn hừ lạnh trong lòng, Mai Côi người nhỏ như vậy, miệng cũng nhỏ, ăn đùi gà tốt nhất là để cho con bé bị nghẹn đi. Đang nghĩ như vậy, đột nhiên một chiếc đùi gà rơi vào bát cậu. Bên tai nghe tiếng Mai Khánh Hải nói:

- Mai Côi không ăn được đùi gà, để anh Nghiêm Căn ăn nhé

Nghiêm Căn đang ăn một miếng thịt gà lớn, nghe câu này thì tắc nghẹn, mất nửa ngày mới hết nghẹn. Tiểu ma vương rót nước mát trong lòng, sao lại xấu mặt nữa, âm hiểm, rùa con quả nhiên quá âm hiểm.

Chiếc đùi gà lớn trong bát là sự dụ hoặc lớn với cậu. Mai Côi ngồi đối diện mỉm môi cười lên, Nghiêm Căn cầm đùi gà hung hãn cắn. Đùi gà vừa mềm vừa thơm, Mai Côi bị tương ăn của cậu làm cho phì cười, hai má lúm như ẩn như hiện. Nhìn nụ cười đó, Nghiêm Căn cảm thấy sao đùi gà hôm nay mẹ nấu ngon đến vậy

Tuy rằng Mai Côi còn chưa nói chuyện với cậu nhưng nếu cô nhóc đã cười với cậu thì Nghiêm Căn cảm thấy hai người coi như hòa hảo. Cậu là nam tử hán rộng lượng, miễn cưỡng sẽ tha thứ cho cô nhóc. Dù Nghiêm Căn vẫn đang đề phòng rùa con âm hiểm ra chiều khác. Nhưng ở nhà trẻ cậu không làm chuyện xấu với Mai Côi nữa. Tâm tình này Tiểu ma vương cũng chẳng hiểu nổi mình, vừa đề phòng lại vừa muốn bảo vệ cô nhóc.

Mà tiểu Mai Côi, từ lần bị bắt nạt ở nhà trẻ, cô nhóc đến trường thay đổi rất nhiều. Rất ít khi chơi đùa với các bạn nhỏ. Đại đa số thời gian chơi đều im lặng ngây ngốc. Cô nhóc ở trường cũng không thân cận với Nghiêm Căn, về nhà thì có hơn chút nhưng vẫn không nói chuyện với cậu khiến cho lòng Nghiêm Căn có chút khó chịu nhưng không dám phát tác.

Rốt cục có một ngày, tính hung bạo của Tiểu ma vương bị châm ngòi nổ.

Hôm đó, ở lớp mẫu giáo bé, cô giáo kể chuyện rùa thỏ thi chạy, lúc đầu thỏ kiêu ngạo, cảm thấy mình chạy nhanh nên không lo lắng nên đi ngủ, còn rùa kiên trì chạy, cuối cùng được quán quân. Lần thứ hai, thỏ đã nhận được bài học, lại đầu cùng rùa, lần này thỏ thay đổi, cố gắng chạy, cuối cùng đã thắng. Cô giáo kể chuyện này là muốn nói với các bạn nhỏ rằng chỉ cần cố gắng thì rùa con cũng có thể thắng thỏ, mà thỏ thất bại cũng đừng nản, chỉ cần đừng cảm đối mặt với sai lầm của mình, biết sửa sai thì cũng có thể thành công.

Đó vốn chỉ là truyện ngụ ngôn đơn giản nhưng vì nhân vật chính là Rùa nên kích thích tính bất quãi của đám bạn nhỏ. Tan học, mọi người lại bắt đầu đề tài lần trước, nói cái gì mà rùa con ngu ngốc, cho dù có kiên trì thắng được một lần cũng chẳng có gì đáng đề cập ý, chẳng phải sau này vẫn thua. Rùa chính là đồ vừa ngu vừa xấu. Sau đó mọi người lại bắt đầu thảo luận đến rùa con có phải thực sự không có cha mẹ? Cô nhóc thực sự không có ai thích? Có bạn nhỏ nói đã thấy cha của rùa con, cũng có nói thấy mẹ của Nghiêm Căn đến đón cô nhóc. Sau đó mọi người lại nghỉ ngơi, chẳng lẽ cha mẹ rùa con không cần cô nhóc nên mẹ Nghiêm Căn mang về nuôi?

Mấy đứa nhỏ thấy chuyện hay bèn chạy đến bên Mai Côi làm ồn, vừa vặn lúc Mai Côi đang vẽ làm Mai Côi đánh rớt chiếc bút màu, vạch một vạch dài lên váy bạn bên cạnh. Mấy đứa nhỏ kia mặc kệ, vây quanh Mai Côi mắng, nói cha mẹ cô bé không cần cô bé này nọ.

Cô giáo trẻ mới tốt nghiệp trông phòng, thấy thế vội chạy đến can nhưng đám trẻ con vây một vòng, không đứa nào để ý đến cô. Mai Côi hoảng sợ nói không nên lời, lại vị vậy kín, trốn cũng không trốn được. Bé gái bị bút lông làm bẩn váy hung hăng đẩy cô nhóc một cái. Nghiêm Căn thấy ồn thì chạy đến, vừa thấy một đám trẻ con cả trai cả gái coi thường rùa con, con tức trong lòng cậu dâng cao.

Cậu chạy tới, vừa vặn nhìn thấy Mai Côi bị đẩy ngã. Nghiêm Căn vô cùng tức giận, một tay đẩy cô bé đã đẩy ngã Mai Côi xuống. Sức của cậu không như người thường, lửa giận bùng lên mất đi không chế, đẩy cô nhóc kia rất đau, đầu đập vào bàn, bàn nghiêng đổ, cô bé kia khóc òa, đầu chảy máu. Điều này khiến những đứa trẻ còn lại sợ hãi, cô giáo trẻ kia hoảng sợ vội đi kêu các cô giáo khác đến.

Mấy đứa trẻ khác cũng bị kích thích, vây lấy Nghiêm Căn và Mai Côi, hùng hùng hổ hổ. Nghiêm Căn thấy đánh người chảy máu thì cũng biết mình gây họa nhưng cậu vẫn tức giận. Có mấy đứa trẻ không dám đến gần cậu, cầm mấy đồ chơi ném lại. Cuối cùng khiến Mai Côi khóc òa, Nghiêm Căn bước lên, đánh đứa trẻ ném đồ kia một quyền. Một quyền đó làm đứa trẻ kia chảy máu mũi, òa khóc lớn.

Mấy cậu nhóc khác cũng tức giận, tất cả đều xông lên. Nghiêm Căn một cước đá, trái một quyền, phải một cước, đợi cô giáo và bảo vệ đến thì chỉ thấy mấy đứa trẻ bị Nghiêm Căn đánh cho ngã lăn xuống đất, đang òa khóc lớn.

Cô giáo bước đến giữ Nghiêm Căn lại. Nghiêm Căn hung hăng gạt tay cô giáo khiến tay cô đau đến sừng sốt. Nghiêm Căn không để ý đến cô, đi đến bên Mai Côi, kéo Mai Côi lên. Mai Côi sớm đã bị dọa, không nói được lời nào, chỉ có nước mắt tuôn rơi không ngừng. Nghiêm Căn lau nước mắt cho Mai Côi, vuốt mái tóc mềm của cô nhóc nói:

- Rùa con đừng sợ, có anh ở đây, đừng khóc, anh sẽ không để ai bắt nạt em.

Cô giáo trừng mắt nhìn đứa trẻ kiêu ngạo này, trong lòng chỉ có một ý nghĩ – phải nhanh chóng gọi điện thoại cho cha của Tiểu ma vương, ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chịu Trừng Phạt Tiểu Ma Vương Bị Nghỉ Học

Đến khi Nghiêm Căn, Tiểu Tiểu đến thì đám trẻ bị thương đã được đưa đến bệnh viện. Nghiêm Căn đứng thẳng trong phòng hiệu trưởng, Mai Côi tựa vào người cậu khóc, nắm chặt tay cậu không buông. Nghiêm Căn hỏi đầu đuôi cậu chuyện rồi cùng Tiểu Tiểu đưa hai đứa trẻ về nhà. Về nhà, anh không quát mắng gì, chỉ phạt Nghiêm Căn đứng. Đề Tiểu Tiểu trông nhà sau đó đến bệnh viện xem những đứa trẻ bị con đánh

Tiểu Mai Côi vẫn nắm chặt tay Nghiêm Căn, cậu bị phạt đứng, cô nhóc cũng đứng theo, Nghiêm Căn đẩy cô nhóc cũng không đi. Tiểu Tiểu thở dài, rót nước cho hai đứa trẻ con rồi đem khăn mặt lau mặt cho Mai Côi, phát hiện cô nhóc có hơi sốt, hoảng sợ. Lúc sáng ra khỏi nhà còn bình thường, sao giờ lại sốt?

Cô kéo Mai Côi đến ngồi trên ghế nhưng Mai Côi lại không muốn, ra sức lắc đầu, Tiểu Tiểu lại hỏi cô nhóc có thấy khó chịu chỗ nào không thì nhóc cũng lắc đầu. Tiểu Tiểu phát hiện Mai Côi lại khép kín như tối hôm đó. Cô âm thầm nhớ trong lòng, tính cùng Mai Khánh Hải bàn chuyện Mai Côi. Cảm nhiệt kế đo nhiệt độ cho Mai Côi, may chỉ hơi sốt. Tiểu Tiểu không muốn cho Mai Côi uống thuốc loạn nên định để xem sao rồi tính. Nếu nhiệt độ tiếp tục tăng thì sẽ đi tìm bác sĩ

Nghiêm Lạc đến bệnh viện đã lâu không về, Tiểu Tiểu khuyên Mai Côi không hiệu quả cũng đành đi làm việc của mình, để hai đứa trẻ đứng đó. Nghiêm Căn đứng hồi lâu có phần không chịu nổi. Cậu rất muốn đi toilet nhưng lần này gây họa quá lớn, cậu không dám lỗ mãng, vẫn cố nhịn. Tiểu Mai Côi ở bên vẫn nhìn cậu, đột nhiên vươn ngón trỏ đặt lên môi ra dấu, sau đó kéo cậu đi toilet, đẩy cậu nhóc vào, sau đó mình đứng ngoài canh chừng. Việc đi toilet lén lút này khiến Nghiêm Căn vui vẻ, hoàn toàn không để ý xem sao Mai Côi lại biết mình muốn đi toilet. Cậu nhanh chóng đi ra, chạy đến khẽ hỏi:

- Em có đi không?

Mai Côi đáng yêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi gật đầu, cũng đi vào. Hai đứa trẻ đi toilet xong lại lén lút quay về chỗ đứng chịu phạt. Nghiêm Căn sờ đầu Mai Côi:

- Rửa con, em yên tâm, cha mẹ sẽ không đánh em, anh cũng không sao, anh bị cha đánh quen rồi, chịu đau chút là được

Mai Côi mím miệng, lắc lắc đầu, Nghiêm Căn hỏi:

- Ý em là cha anh sẽ không đánh anh?

Mai Côi gật gật đầu, Nghiêm Căn nói:

- Không đời nào. Chắc chắn cha anh sẽ đánh chết anh nhưng em đừng lo, cha sẽ không đánh chết anh, anh là con đẻ, muốn đánh chết anh thì nhìn mặt mẹ sao được.

Mai Côi vẫn lắc đầu, vẻ mặt khổ sở. Nghiêm Căn còn định an ủi cô bé thì cửa đã truyền đến tiếng mở khóa. Là Nghiêm Lạc đã quay về. Nghiêm Căn vội đứng nghiêm lại, cậu không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ cha. Tiểu Tiểu nghe tiếng mở cửa cũng ra khỏi phòng bếp, thấy Nghiêm Lạc thì hỏi:

- Sao rồi? Bọn trẻ bị thương nặng không?

- Vẫn ổn

Nghiêm Lạc hôn má vợ:

- Anh đã xử lý tốt, đã thỏa thuận với cha mẹ bọn trẻ, đừng lo

Anh nhìn về phía phòng khách, lạnh lùng nói với Nghiêm Căn:

- Con đi theo cha.

Nghiêm Căn không dám thở mạnh, đi theo cha. Nghiêm Lạc mở cửa, dẫn cậu đi. Mai Côi vội chạy theo lại bị Tiểu Tiểu kéo lại:

- Mai Côi, chú có chuyện muốn nói với anh Nghiêm Căn, con ở nhà cùng dì được không?

Mai Côi nhìn theo phía Nghiêm Căn bị đưa đi, hai mắt bắt đầu rung rung. Tiểu Tiểu ôm cô bé vào lòng an ủi, lại đo nhiệt độ cơ thể cho cô nhóc, may mà không sốt thêm. Cô thở dài, thật ra trong lòng cũng không để ý đến việc cuối cùng Nghiêm tiên sinh nhà mình sẽ phạt đứa nhỏ thế nào.

Nghiêm Lạc đưa Nghiêm Căn đi nhưng vẫn không nói gì. Nghiêm Căn càng đi càng hoảng hốt, không phải cha định đưa mình đến chỗ vắng rồi chôn đi chứ? May mà không bao lâu, Nghiêm Căn thấy cảnh vật quen thuộc thì lòng kiên định thêm một chút. Xem ra là đem cậu đến công ty xử lý.

Quả nhiên Nghiêm Lạc một đường đi thẳng đến tầng 36, tầng này là trung tâm nghiên cứu, có hai nhà tù kết giới. Nghiêm Căn rất sợ hãi, cậu không muốn bị nhốt ở đây. Nhưng Nghiêm Lạc không định giam cậu, anh dẫn cậu nhóc đến, đứng trước cửa một nhà tù, nhìn qua lớp tường thủy tinh vào phía yêu thú bị giam.

Sau đó Nghiêm Lạc bắt đầu nói chuyện:

- Nhìn thấy đám yêu thú đó không?

Nghiêm Căn gật gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Có thấy ạ!

Cậu sợ đến hai chân run lên, dùng vút cậu vào đám yêu thú, cậu vẫn là trẻ con, không đánh lại bọn chúng. Nghiêm Lạc lại hỏi:

- Biết vì sao chúng bị giam không?

Nghiêm Căn nuốt nước miếng, giọng càng nhỏ:

- Vì bọn chúng sẽ làm người khác bị thương.

Nghiêm Lạc quay đầu nhìn về phía con, ánh mắt sắc bén khiến Nghiêm Cẩn không thở nổi. Nghiêm Lạc nhìn cậu bé một hồi rồi nói:

- Sai rồi. Không phải vì nó sẽ làm thương người mà là vì nó không có đầu óc. Gặp ai cũng đá thương người. Trẻ con mấy tuổi cũng thế. Nhưng người có đầu óc, sẽ biết tự khống chế hành vi của mình, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.

Nghiêm Cẩn bị nói đến cúi đầu, Nghiêm Lạc quát:

- Ngẩng đầu lên nhìn cha

Nghiêm Cẩn bị quát đến chấn động, vội vàng ngẩng đầu.

Nghiêm Lạc lại hỏi:

- Cha là ai?

- Là cha

- Còn gì nữa

- Diêm la vương

- Cho nên con không phải là đứa trẻ bình thường. Con không có quyền như những đứa trẻ bình thường. Mẹ con rất mềm lòng, cảm thấy nên cho con một tuổi thơ bình thường nhưng con làm cha mẹ quá thất vọng.

Nghiêm Cẩn mím môi không nói lời nào. Trong lòng vô cùng khó chịu. Cậu lại nghe cha nói tiếp:

- Cha không trách con đánh nhau, trẻ con đánh nhau là chuyện thường. Con vì Mai Côi mà đánh nhau, cha cũng hiểu lý do. Nhưng con hoàn toàn không khống chế được chính mình, không khống chế được cảm xúc, độ mạnh yếu, phương pháp. Có một số kẻ nên bị dạy dỗ nhưng cũng không phải cứ đánh nhau là giải quyết được mọi thứ. Đánh nhau cùng lắm chỉ là vỗ dừng nhất thời, hậu quả sau đó căn bản con không nghĩ đến.

- Nghiêm Cẩn, con tuổi còn nhỏ nhưng hiểu biết sớm, thật ra cái gì con cũng đã hiểu. Cha thử coi con như người lớn nhưng con lại ý mình nhỏ tuổi mà không tự kiềm chế, ước thúc bản thân, sớm muộn gì cũng sẽ gây họa lớn

Nghiêm Cẩn khẽ cắn môi, chịu thua nhận sai:

- Cha ơi. Con biết sai rồi, con chịu bị phạt

Nghiêm Lạc nhìn cậu nói:

- Con cho là con chịu phạt thì giải quyết được vấn đề? Nghiêm Cẩn, hôm nay con đã dùng sai cách bảo vệ Mai Côi, nhưng cũng không có năng lực bảo vệ con bé sau này, hậu quả Mai Côi phải chịu, con có nghĩ đến không?

Nghiêm Cẩn hoảng sợ:

- Có ý gì? Con sẽ không để các bạn ấy lại bất nạt rùa con

- Con ở trong trường vì Mai Côi gây thù chuốc oán nhưng nếu có ngày con không ở trường, con căn bản không thể bảo vệ con bé, nên hôm nay con đã dùng cách đơn giản nhất và tồi tệ nhất để giải quyết chuyện. Giờ con biết sai chưa?

- Con...

Nghiêm Cẩn nghĩ một chút đã hiểu ra

- Rùa con là do chính con gọi, vì sao các bạn trong trường đều lấy đó để trêu chọc Mai Côi?

Không hổ là cha. Cái gì cũng nghĩ ra được. Gáy Nghiêm Cẩn bắt đầu đỏ mề hôi, cậu lắp bắp:

- Con, con chỉ định đùa thôi, nhưng nói cha mẹ rùa con không cần là không phải do con bảo các bạn nói

Nghiêm Lạc thở dài, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng mắt con:

- Con xem, con cảm thấy mình rất giỏi, là Tiểu ma vương, có thể kích động các bạn nhưng khi kích động được rồi, con lại không khống chế được sự tình

Sắc mặt anh nghiêm lại:

- Đây là sai lầm nghiêm trọng, cho nên, hậu quả cũng nặng nề, con phải tự gánh lấy
- Hậu quả... hậu quả gì? Nghiêm Căn có dự cảm không lành

Nghiêm Lạc đứng lên, nói:

- Ngày mai cha sẽ làm thủ tục thôi học cho con
- Đừng cha ơi!

Nghiêm Căn gào lớn như tiếng heo bị chọc tiết, nhào tới ôm chân cha:

- Cha ơi, con biết sai rồi, con thật sự biết rồi, con sẽ không tái phạm. Cha đánh con đi, con nhận đánh, cha đánh rồi để con tiếp tục đi học

Nghiêm Lạc rung chân quát:

- Đừng làm nũng, mỗi lần con đều nói con biết sai nhưng con không biết nên xử lý thế nào mới tốt, con cần phải được huấn luyện
- Nhưng bạn học trong trường không có con sẽ buồn
- Không có con ai cũng sống khỏe mạnh, con yên tâm
- Nhưng rùa con không có con sẽ bị bắt nạt
- Kề đầu sỏ bắt nạt con bé là con
- Nhưng không giống, coi bắt nạt là bắt nạt yêu nhưng bọn họ lại khác. Hơn nữa con cái tà quy chính, con sẽ bảo vệ rùa con. Cha, cha buông tha cho chúng con đi, đừng nhấn tâm chia rẽ chúng con như vậy, rùa con không thể không có con (K Nó biết nó nói gì k vậy =.=")

Nghiêm Căn vì ngày lành sau này mà liều mạng tìm lý do. Thái dương Nghiêm Lạc bắt đầu đau đầu. Đứa nhỏ đáng chết này, diễn kịch khổ tình cái gì, đúng là TV làm hư nó nhiều lắm.

- Con đừng gây phiền phức cho Mai Côi là được rồi. Việc này con không xử lý được. Cha và mẹ sẽ thu xếp ổn thỏa cho Mai Côi, con đừng giả đáng thương. Chuyện cứ như vậy mà quyết. Đi, về nhà, mẹ chắc chắn nấu cơm xong rồi.

Nghiêm Căn khóc không ra nước mắt, ù rũ đi theo Nghiêm Lạc trở về nhà. Về nhà, Nghiêm Căn nhào đến ôm Mai Côi:

- Rùa con, giờ anh rất thảm, rất thảm

Mai Côi giật mình mở to hai mắt, cô nhóc tuy không nói nhưng Nghiêm Căn biết bé muốn hỏi gì:

- Đúng, đúng là không đánh anh nhưng anh thì bị đánh còn hơn...

Đêm hôm đó, Nghiêm Căn lăn qua lộn lại không ngủ được. Trong lòng khóc than cho tuổi ấu thơ vui vẻ trôi nhanh của mình. Bỗng nhiên, cậu như nghe được tiếng rùa con đang gọi. Cậu ngồi dậy, nhìn trái nhìn phải, không có ai mà. Chẳng nhẽ mẹ lại đón rùa con lên đây? Cậu mở cửa phòng đi ra, bên ngoài tối lửa tắt đèn, nào có ai?

Nghiêm Căn nhìn cửa phòng cha mẹ, khóa chặt không có động tĩnh, cậu lại về phòng, buồn bực, sao lại thế này?

Một lát sau, lại thoáng nghe rùa con gọi. Lúc này Nghiêm Căn đang nằm bên cửa sổ nhìn xuống. Phía dưới chính là phòng của rùa con, chẳng lẽ cô nàng cũng ở bên cửa sổ? Nghiêm Căn nhìn cửa sổ khẽ gọi:

- Rùa con, em gọi anh à?
- Anh ơi, là em. Hôm nay chú phạt anh thế nào? Vì sao anh nói sau không đi học với em nữa? Anh đừng giận em.

Giọng Mai Côi nghe rất mơ hồ nhưng sự đau lòng rõ rệt khiến Nghiêm Căn rất cuống.

- Không phải đâu, anh không giận em

Tiểu Mai Côi hình như lại nói gì đó nhưng Nghiêm Căn nghe không rõ. Cậu sốt ruột, đi ra cửa sổ, men theo đường ống dẫn nước leo xuống, đến cửa sổ phòng Mai Côi lại thấy cửa đóng. Cậu gõ cửa. Rất nhanh, Mai Côi xuất hiện, cô nhóc có sức mở cửa sổ, Nghiêm Căn nhảy vào

- Em nói gì anh nghe không rõ nên đi xuống đây. Rùa con, em đừng buồn, anh không giận em. Cha anh bắt anh nghỉ học, về sau anh không thể đi học cùng em nhưng mà anh sẽ bảo các bạn của anh chăm sóc em, không để đám trẻ hư bắt nạt em

- Anh...

Không thể cùng đi học, Mai Côi nghĩ đã buồn

- Đừng khóc, anh rất lợi hại, chỉ kém cha một chút thôi. Anh sẽ biểu hiện tốt, tranh thủ sớm được giải phóng, đến lúc đó, anh đến trường tìm em nhé.

Mai Côi mắt to ngập nước, gật gật đầu.

Nghiêm Căn kéo cánh tay nhỏ bé của cô nhóc, đẩy cô nhóc về giường, nói với cô nhóc:

- Nếu không, chờ cha anh hết giận, anh xin cha cho về nhà sớm, cùng mẹ đi đón em, anh đi đón em học về được không?

Mai Côi nín khóc mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, má lúm đồng tiền ẩn hiện. Nghiêm Căn nhìn vậy, trong lòng cảm thấy vừa thoải mái lại vừa nhẹ nhàng, cậu nói:

- Rùa con, em yên tâm, sau này nhất định anh sẽ không để ai bắt nạt em, em muốn cái gì, anh nhất định giúp em làm được

Mai Côi nửa ngày không nói chuyện, bỗng nhiên khe khẽ nói:

- Anh ơi, em nhớ mẹ

- Á! Vậy, anh để cha anh giúp em tìm

- Nhưng mẹ nói đừng tìm mẹ

Mai Côi chu miệng nhỏ đáng yêu, than thở:

- Nhưng em rất nhớ mẹ, chờ em lớn, em sẽ tự tìm

Nghiêm Căn sờ mái tóc mềm của cô nhóc, nghe cô nhóc nhắc đến mẹ, cậu đột nhiên có nghi vấn:

- Rùa con, em nói nhỏ như vậy, còn đóng cửa sổ nhưng vì sao em gọi anh anh có thể nghe được?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Năng Lực Thần Kỳ Của Rùa Con

Tiểu Mai Côi vừa nghe Nghiêm Căn hỏi chuyện này thì không nói, bé kéo chăn trùm kín đầu, như con rùa né tránh. Nghiêm Căn đẩy đẩy:

- Sao thế?

Lại đẩy:

- Nói mau đi, chẳng lẽ em có phép thuật?

- Phép thuật là cái gì?

Nghe có danh từ mới, Mai Côi tò mò, kéo chăn ra, lộ ra đôi mắt to long lanh.

Nghiêm Căn vò đầu, ây dà, cậu nói được nhưng giải thích không dễ, nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Phép thuật chính là chuyện người bình thường không làm được, chỉ cần niệm chú là làm được đó

Tiểu Mai Côi mờ mịt:

- Cái gì là niệm chú?

Nghiêm Căn bĩu môi, không trả lời được, cảm thấy mình quá mất mặt. Thở dài, thật đáng thương, vì sao cậu luôn mất mặt trước rùa con? Nghiêm Căn nghĩ nghĩ, đột nhiên lóe sáng. Cậu lấy chiếc cặp tóc nhỏ ở tủ đầu giường của Mai Côi, cầm trong tay, nói với cô nhóc:

- Em nhìn nhé, phép thuật chính là thế này

Mai Côi chăm chú nhìn, chiếc kẹp tóc đỏ dần dâng lên trong bàn tay nhỏ của Nghiêm Cẩn. Mai Côi mở to mắt, miệng tròn vo, sợ hãi:

- Oa!

Nghiêm Cẩn vô cùng đắc ý, thăm coi như hòa nhau, cậu thu hồi chiếc cặp tóc lại, đột nhiên nghĩ đến việc mình lộ ra có năng lực, vội nhắc Mai Côi:

- Rùa con, chuyện anh có phép thuật không được nói cùng ai, ngay cả cha em cũng không được nói nhớ chưa

Mai Côi nghiêm túc gật đầu:

- Vâng ạ! Em sẽ giữ bí mật, không nói cho ai cả.

- Vậy em cũng phải nói bí mật của em ra, chúng ta trao đổi! Nghiêm Cẩn nhân cơ hội lần tới.

Mai Côi khó xử rụt vào chỗ, hồi lâu mới nhỏ giọng nói:

- Mẹ nói, nếu em nói thì sẽ không có bạn nữa, mọi người sẽ ghét bỏ em.

- Sao có thể. Rùa con đáng yêu nhất, ai dám ghét. Em mau nói cho anh biết đi

Nghiêm Cẩn vì đạt được mục đích mà nói dối thật trơn tru. Mai Côi mím miệng, vẫn không nói. Nghiêm Cẩn thở dài:

- Được rồi, anh biết rồi, em chẳng coi anh là anh trai. Anh đánh nhau vì em, còn bị cha phạt thậm như vậy, sau này không được đi học, anh là đứa trẻ đáng thương, bí mật của mình bị người khác lừa đi rồi mà người ta không nói cho anh biết bí mật của người ta. Chẳng có ai đáng thương bằng anh hết. Anh đi vậy!

Cậu diễn rất nhập tâm, còn cúi đầu lách thếch đi về phía cửa sổ, phía sau truyền đến tiếng Mai Côi khẽ gọi lại:

- Anh ơi

Tiểu Nghiêm Cẩn vội quay đầu, nhanh thoăn thoắt cời giày trèo lên giường Mai Côi, hỏi cô nhóc:

- Là định nói đúng không, anh chờ mãi

Mai Côi thấp giọng:

- Vậy anh cũng phải hứa không được nói với ai, cũng không được ghét em nhé

- Không nói, không nói, anh sẽ giữ bí mật cho em, sẽ không ghét em, chúng mình là bạn tốt, anh là anh Nghiêm Cẩn của em.

Mai Côi nghiêm túc nhìn cậu, bỗng nhiên cọ trán lên trán Nghiêm Cẩn, sau đó cười, má lúm ản hiện:

- Em tin anh

Nghiêm Cẩn cũng cười:

- Đây là cách móc tay mới sao?

Cậu cũng cọ cọ trán vào trán Mai Côi:

- Anh hứa!

Mai Côi dựa vào người cậu, lặng lẽ nói:

- Anh, em có thể biết được người khác nghĩ cái gì

Nghiêm Cẩn trừng mắt:

- Thật sao?

Mai Côi gật gù:

- Mẹ em cũng có thể. Trước kia em hay khóc nhe, bởi vì cảm thấy rất ồn nên mẹ dạy em làm sao có thể nghe được suy nghĩ của người khác, cũng đòi khi em không làm được nhưng hầu hết là làm được

Nghiêm Cẩn đảo mắt:

- Vậy giờ anh đang nghĩ gì?

- Anh không thực sự tin em, muốn kiểm tra em.
- Hừ! Cái này đoán cũng đoán được. Anh còn thật sự nghĩ một chuyện, em đoán được mới là lợi hại.

Mai Côi nhìn cậu, dùng trán chạm vào trán cậu, sau đó nhú mồm nói:

- Cái gì là con rùa con trong lãnh cung?
- Wow! Em thật sự biết

Nghiêm Cận hưng phấn:

- Phải chạm trán là biết à?
- Cũng không phải, chẳng qua đôi khi em nghe không rõ, không dám chắc chắn, phải chạm trán thì sẽ rõ hơn

Mai Côi giải thích rồi lại hỏi:

- Anh ơi, con rùa con trong lãnh cung là gì?

Nghiêm Cận khoát tay:

- Cái đó không quan trọng. Rùa con, về sau em phải giúp anh giám thị cha anh, chỉ cần cha muốn phạt anh thì em phải báo cáo lại ngay cho anh để anh chuẩn bị

Mai Côi lắc đầu:

- Mẹ bảo không được dùng
- Ài. Em nói xem sao người lớn đều chán ngán như vậy, cái gì cũng không được. Không đúng, rùa con, vừa rồi em đã dùng, em lên đọc suy nghĩ của anh. Con nữa, em còn biết cha anh sẽ không đánh anh, lúc đó em có dùng.
- Em, em không cố ý. Có đôi khi em không không chế được, nhưng là ý tưởng của người khác đột nhiên xuất hiện trong đầu em, em chỉ cảm nhận được rằng chú sẽ không đánh anh, em cũng không biết rằng chú sẽ bắt anh nghỉ học, em không nghe lén. Hơn nữa vừa nãy là anh đề em dùng. Mẹ bảo không được dùng thì em sẽ không dùng. Em phải nghe lời mẹ. Bình thường, chỉ có lúc nào sợ hãi em mới dùng.
- Như thế nào thì em sợ hãi?
- Tối hôm đó, chị Phương tìm đồ, em rất sợ, em đã nghe lén suy nghĩ của chị ấy. Chị ấy đang tìm thứ gì đó, rất hung dữ, còn nghĩ nếu không tìm được đồ thì sẽ bắt em đi nên em trốn đi. Em rất sợ hãi, cố gắng gọi di nên di tới.
- Cô ta đáng ghét như vậy?

Nghiêm Cận nhú mồm:

- Có phải là cô ta định trộm tiền nhà em, không trộm được thì định bắt cóc em?
- Em không biết. Mai Côi rụt người, vẫn rất sợ hãi.
- Đừng sợ, cha anh và cha em đã đuổi cô ta đi rồi. Sau này gặp nguy hiểm, em gọi anh, anh sẽ giúp em đánh người xấu

Nghiêm Cận nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Này, vậy em có thể nghe lén ý tưởng của người khác thì có thể để người khác nghe được suy nghĩ của em không? Để lúc em gọi anh có thể biết được?

Mai Côi gật gù:

- Em không biết chú vì sao lại làm vậy, anh nói anh không thể cùng em đi học, em sợ sau này không gặp được anh nên mới muốn nói chuyện với anh, không ngờ anh lại đáp lại, chạy xuống đây.

Mắt Nghiêm Cận sáng bừng:

- Cái này chơi vui đây

Cậu ngậm miệng, ra sức nghĩ trong đầu:

- Rùa con, rùa con, anh là Tiểu ma vương, Tiểu ma vương gọi rùa con, em nghe thấy không?

Mai Côi cười khanh khách, miệng không động nhưng Nghiêm Cẩn lại nghe được cô đáp lời: Em nghe thấy

- Wow! Lợi hại quá, rùa con, em thật lợi hại

Nghiêm Cẩn có phần hơi phấn khích:

- Rùa con, em nhất định phải làm trinh sát cho anh, giúp anh giám thị cha, ngày lành của anh đều trông cậy vào em cả

- Nhưng cách xa quá em sẽ không nghe được, phải rất cố gắng mới có thể. Nếu là mẹ thì không sao cả rồi

- Mẹ em còn lợi hại hơn em sao?

- Vâng. Mẹ đi tìm em thì mẹ sẽ trò chuyện với em như vậy. Mẹ nói mẹ ở một nơi rất xa, bảo em phải ngoan. Mẹ nói mẹ không vứt bỏ em, bảo em phải đứng cầm

Mai Côi nói rồi mắt lại ướt ướt:

- Anh ơi, mẹ không cho em tìm mẹ nhưng em nhớ mẹ lắm

Nghiêm Cẩn ngây ngốc vỗ vỗ lưng cô nhóc, không biết nên an ủi thế nào, cuối cùng chỉ đành nói:

- Đừng khóc nữa, em còn có anh. Anh cho em mượn mẹ của anh, cha thì thôi, anh còn ghét nữa là, ba em là tốt rồi...

- Cha không biết chuyện này, mẹ bảo không được nói cho cha biết. Anh ơi nhất định anh phải giữ bí mật cho em

- Được. Vậy em phải giúp anh giám thị cha anh, còn nữa, về sau anh sẽ lấy ba ngàn vợ, em cũng quản cho anh, ai muốn làm chuyện xấu thì em nói cho anh biết, anh sẽ đánh bọn họ.

- Mẹ bảo không được xem trộm suy nghĩ của người khác. Cô giáo cũng bảo đánh người là không ngoan.

- Anh đánh nhau vì em, em nói anh tốt hay xấu?

- Tốt

- Cho nên phải nghe lời anh biết chưa

Hai đứa trẻ đầu tựa đầu, trò chuyện liên thiên. Cuối cùng dựa vào nhau mà ngủ say. Sáng hôm sau, khi Mai Khánh Hải mở cửa phòng con gái để gọi con dậy thì đã thấy cảnh tượng đáng kinh ngạc này.

Trên lầu, nhà họ Nghiêm, Tiểu Tiểu cũng rất kinh ngạc, sao sáng sớm đã chẳng thấy con đâu? Đang nghĩ không biết tìm cậu nhóc ở đâu thì chuông cửa vang. Cô vội mở cửa, tiểu Nghiêm Cẩn như lửa đốt xông chạy vào, còn vội vã khóa cửa lớn. Cậu nhìn khắp bốn phía, may không thấy bóng dáng cha, vội nhỏ giọng thành thật khai báo với mẹ:

- Mẹ, con bị bắt gian tại giường, mẹ phải làm chủ cho con (Ngã ngựa=))))

Tiểu Tiểu vừa định hỏi cậu bé sáng ra chạy đi đâu đã bị câu này của cậu làm cho rớt cằm. Trẻ con bốn tuổi mà cái gì “bắt gian tại giường”, thế này là thế nào đây? Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Cẩn nói hươu nói vượn mà như thật, đang muốn nhét cậu vào bụng rồi sinh lại lần nữa.

Tiểu Nghiêm Cẩn cho rằng việc lần này rất quan trọng, vì để được mẹ ủng hộ, cậu báo cáo lại chuyện hôm qua lên vào phòng rùa con, hai người nói chuyện phiếm rất cao hứng nên ngủ quên, sáng ra bị cha người ta tóm gáy. Đương nhiên là đã tính lược đi đoạn rùa con có năng lực đặc biệt và cậu dụ dỗ cô nhóc làm trinh sát cho mình

Tiểu Tiểu rất đau đầu, không biết trẻ con nhà khác bốn tuổi đã biết làm Romeo như vậy không. Cô không nói gì nhìn cha đứa bé từ toilet đi ra, quyết định việc này giao cho người đứng đầu giải quyết. Nghiêm Lạc vừa thấy con thì hỏi:

- Lại làm sao thế?

- Không có gì đâu ạ, cha à, chào buổi sáng. Con vừa đi tập thể dục, đói quá, bữa sáng đâu?

Tiểu Nghiêm Cẩn vừa lấp liếm vừa nháy mắt với mẹ. Nghiêm Lạc biết rõ cậu có vấn đề nhưng cũng không nói gì. Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy thất buồn cười, con nhà mình học theo ai thế này? Còn nửa đêm trèo cửa sổ đi hẹn hò.

Cô vừa cười vừa bảo cậu đi rửa mặt, chuẩn bị ăn bữa sáng. Nghiêm Cẩn ngồi trong toilet suy nghĩ vất vả nửa ngày cũng không ra đối sách. Nếu bắt cậu chịu trách nhiệm thì cậu rất buồn, rùa con giờ đang làm trinh sát của cậu, không thể làm vợ. Hơn nữa, hình như rùa con cũng không thích lãnh cung nhưng phải nói sao với chú Mai bây giờ?

Cậu đang đánh răng, chợt nghe chuông cửa vang, thầm nghĩ không xong rồi, bị tìm tới cửa rồi. Kem đánh răng còn chưa nhổ hết, cậu cắn bàn chải, lung

búng hô:

- Mẹ, mẹ

Đáng tiếc không kịp rồi. Nghiêm Lạc đã mở cửa, Mai Khánh Hải nắm tay Mai Côi đứng ngoài cửa:

- Chúng tôi mua bữa sáng, không biết mọi người đã ăn chưa nên có mua thêm một phần cho mọi người.

Tiểu Tiểu đẩy con về toilet, mời cha con họ Mai vào. Mai Khánh Hải theo lệ thường đưa con gái đến nhà họ Nghiêm, hàn huyên mấy câu, dặn con gái phải ngoan rồi vội vàng đi làm.

Nghiêm Căn trốn trong nhà nghe xong thì trợn mắt há hốc mồm, sao không phải là đến yêu cầu chịu trách nhiệm? Không diễn giống như trên TV à. Cậu nhanh chóng chuẩn bị xong, chạy ra ngoài vừa khéo lúc Mai Khánh Hải đi rồi. Nghiêm Căn lên kéo mẹ đến một góc, hỏi:

- Mẹ, sao chú ấy không la to như trong TV chiếu cảnh bắt kẻ thông dâm tại giường, chú ấy không bắt con lấy rùa con à?

- Con nghĩ hay nhỉ. Con ơi là con. Loại chuyên gia gây sự như con ấy à, chuyện tốt này sao đến lượt con được

Người làm mẹ vuốt tóc con trai thờ dãi.

Chuyện tốt không đến lượt mình sao? Tiểu ma vương cảm thấy rất buồn rầu.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bí Mật Của Những Người Biết Thuật Tâm Ngữ

Tâm ngữ: người nghe được suy nghĩ của người khác Hôm nay, theo kế hoạch, Nghiêm Lạc muốn đưa Nghiêm Căn đến công ty đi làm, chuẩn bị tự mình huấn luyện cậu nhóc. Mà Mai Côi vẫn còn sợ đến nhà trẻ, Tiểu Tiểu cũng hiểu chuyện đánh nhau vừa xảy ra nên để Mai Côi ở nhà ít ngày. Vì thế Nghiêm Căn nhận cơ hội nói:

- Vậy hôm nay cũng đưa Tiểu Mai Côi đến công ty chơi đi.

- Công ty là chỗ làm, không phải chỗ trẻ con chơi đùa. Tiểu Tiểu ân cần đáp lời

- Nhưng đó cũng là chỗ con ngồi tù. Mẹ, rùa con sẽ lo lắng cho con, để em ấy đi xem thì em ấy mới an tâm đi học được. Nghiêm Căn nói năng hùng hồn, lý lẽ thuyết phục.

- Ngồi tù là thế nào? Mai Côi không hiểu

- Chính là giam người đấy, đáng thương lắm. Nghiêm Căn vội đáp.

Tiểu Tiểu cóc đầu con rồi nói với Mai Côi:

- Chỉ có người xấu mới bị giam giữ, mục đích là để người làm chuyện xấu bị phạt và hối cải để làm người tốt. Công ty không phải là nhà tù, đừng nghe anh Nghiêm Căn nói lung tung.

Nghiêm Căn đứng lên:

- Nhưng mắt thấy mới biết được, rùa con không đến công ty thì sao biết đó không phải là nhà tù. Để rùa con đi đi. Trẻ con không biết gì rất đáng thương.

Tiểu Tiểu lau miệng cho Mai Côi, không nghe con khích tướng. Tiểu gia hỏa này muốn đưa Mai Côi đi còn chẳng phải định chơi đùa. Mai Côi mà đến thì đương nhiên Nghiêm Lạc sẽ không dạy dỗ nghiêm khắc, chút tâm tư này của cậu nhóc người làm mẹ đương nhiên phải hiểu. Vì thế cô nói:

- Tự con đi nói với cha đi, cha mà đồng ý thì được.

Gi cơ? Để cậu tự đối phó với cha? Nghiêm Căn không có gan này. Cậu nhìn Mai Côi một cái, cô nhóc đang ngoan ngoãn ngồi uống nước trên ghế. Con rùa ngốc này, đúng là, không biết phối hợp gì cả. Nghiêm Căn chẳng có cách nào, cậu tập trung tinh thần, dùng ý nghĩ gọi Mai Côi: “Rùa con, rùa con, anh là Tiểu ma vương, nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời”

Mai Côi buông chén, nghi hoặc quay đầu nhìn Nghiêm Căn hỏi:

- Sao thế?

Tiểu Tiểu đang dọn bàn ăn, nghe vậy quay đầu hỏi:

- Cái gì?

- Không có gì, không có gì!

Nghiêm Căn vội đuổi mẹ đi. Cậu tiếp tục dùng ý nghĩ: “Đây là hành động bí mật, không được nói ra, rửa con, suýt nữa em làm lộ việc rồi.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Mai Côi há hốc thành hình chữ O, cuối cùng hiểu ra, gật đầu. lúc này Nghiêm Căn mới vừa lòng, cậu lặng lẽ ra lệnh: “Đội cha anh thay quần áo đi ra, em chạy đến ôm chân cha, bảo cha cho đến công ty cùng.”

“Vâng”

Nghiêm Căn gật đầu. Cái này hình như không phải chuyện gì xấu. Cô nhóc nghe lời anh mình.

Nghiêm Lạc thay quần áo xong đi ra. Hai đứa trẻ nhìn anh đầy chờ mong, Nghiêm Căn ra lệnh trong đầu: “Chính là lúc này, rửa con, chạy đi”

Mai Côi tuân lệnh, đi xuống ghế, chân ngắn chạy lon ton đến trước mặt Nghiêm Lạc, ôm chân anh. Nghiêm Lạc cúi đầu nhìn vào đôi mắt như bảo thạch lấp lánh của Mai Côi, anh hỏi:

- Mai Côi sao thế?

- Chú ơi...

Mai Côi non nớt gọi được hai chữ thì kết. Cô nhóc hỏi Nghiêm Căn trong đầu: “Anh ơi, phải nói gì nữa”.

Nghiêm Căn sốt ruột, vội dạy nhóc: “Nói em cũng muốn đến công ty”

Vì thế Mai Côi nói với Nghiêm Lạc:

- Cháu cũng muốn đến công ty

Ánh mắt Nghiêm Lạc nhìn Mai Côi đáng yêu chuyển sang con mình, chỉ thấy Nghiêm Căn giả vờ giả vịt, thoải mái cảm quyền tạp chí mẹ mới mua lên, giấu mặt sau tờ tạp chí.

Nghiêm Lạc không nói gì, Mai Côi cũng không biết lươn lẹo, chỉ ôm chân anh ngơ ngác nhìn. Nghiêm Căn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vội ra chỉ thị mới: “Cha không đồng ý, em ngồi xuống đất khóc”

Mai Côi rất nghe lời ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại rồi hỏi Nghiêm Căn: “Anh ơi, khóc không được thì làm thế nào?” (haha)

Nghiêm Căn kích động, thiếu chút nữa xé nát quyền tạp chí. Đồ ngốc này, sao lại ngốc thế, khóc cũng không biết giả vờ. Mai Côi không nhận được chỉ thị tiếp theo, đáng thương không biết nên làm thế nào tiếp, chỉ đành nhìn Nghiêm Lạc đầy mong chờ. Nghiêm Lạc bị đứa nhỏ đáng yêu này làm mềm lòng. Anh thở dài, bế Mai Côi đến sofa, chỉ vào gáy con:

- Nhất định là con lại gây rối

Nghiêm Căn ôm đầu kêu oan:

- Con nào có, con bị oan. Cha thấy con xúi giục rửa con bao giờ. Là tự rửa con muốn đi đúng không?

Miệng vừa nói vừa ngằm ra lệnh cho Mai Côi: “Mau nói đúng, nhanh gật đầu”

Mai Côi “A” một tiếng, rất phối hợp gật gật đầu. Nghiêm Căn cố gắng kiềm chế bản thân không kéo cô nhóc ra khỏi lòng cha mà lắc đầu cô nhóc. Đúng là rửa ngu ngốc. Phải trả lời là “Đúng” chứ a cái gì mà a

Nghiêm Lạc bị Mai Côi chọc cười nhưng anh nói với con:

- Công ty sẽ khiến Mai Côi bị hoảng sợ, con đừng linh tinh

Nghiêm Căn vội nhảy dựng lên cam đoan:

- Không đâu, rửa con biết cái gì gọi là phép thuật, rửa con sẽ không nói cho ai đâu!

Lần này không cần cậu dạy, Mai Côi gật đầu:

- Vâng, cháu biết phép thuật, cháu sẽ không nói cho ai hết

Nghiêm Lạc nhìn cô nhóc, cũng biết đứa trẻ này sẽ không gây phiền toái, vì thế nói:

- Được rồi, hôm nay không đi nhà trẻ, chú đưa con đến công ty xem

- Yeah yeah!

Nghiêm Cận mừng rỡ nhảy cẫng lên. Thế này có nghĩa là hôm nay cậu được tự do, đến công ty được chơi rồi. Nghiêm Lạc trừng mắt, nhìn con nói:

- Còn nói không phải con phá rối

Nghiêm Cận nhào đến ôm chân Nghiêm Lạc làm nũng:

- Cha ơi cha thật đẹp trai, mẹ đúng là tình mắt mới lấy được cha

Mai Côi bị niềm vui của cậu cuốn hút, cũng cười khanh khách. Tiểu Tiểu từ phòng bếp ra, thấy một lớn hai bé cười vui thì kinh ngạc, lại nhìn thấy ánh mắt đầy bất đắc dĩ của chồng thì cũng vui vẻ phì cười.

Cứ như vậy, ngày đầu tiên bị huấn luyện của Tiểu ma vương biến thành cả nhà đến công ty chơi. Tiểu Tiểu cố ý chải chuốt cho Mai Côi, tóc đen búi trên đầu, dùng kẹp tóc con thỏ đáng yêu kẹp lại, thêm má lúm của Mai Côi khiến cô nhóc đáng yêu vô cùng, vừa đến công ty đã bị vây lấy

- Ui, trẻ con nhà ai đáng yêu vậy

- Tiểu Tiểu, cô và Boss lại sinh thêm một đứa? Rất đáng yêu, sao giấu mãi không cho chúng tôi xem

- Tiểu ma vương tiêu rồi, thất sủng rồi, có cô nhóc đáng yêu như này thì Tiểu ma vương bị vứt đi rồi?

Lời đề nghị này khiến Boss đại nhân rất hứng thú, anh hỏi người lên tiếng – Thư Đồng:

- Đưa nó cho cậu nhé, thích không?

Thư Đồng quay người bước đi:

- Hôm nay rất nhiều việc, phải làm nhanh mới được

Nghiêm Cận bị phản trừng mắt nhìn bóng dáng Thư Đồng, trong lòng âm thầm ghi hận. Hừ, đám người lớn này thật không có mắt. Rùa con ngốc nghếch sao tốt bằng mình.

Cậu cố gắng đầy bức tường người ra, kéo Mai Côi kia, vừa đi vừa quay đầu nói với ba mẹ:

- Cho đưa rùa con đi thăm quan, tí nữa sẽ về phòng làm việc.

Mai Côi bị nhiều người vây quanh đang không thoải mái, ý nghĩ của mọi người truyền đến quá nhiều, cô nhóc rất đau đầu, Nghiêm Cận kéo cô nhóc đi chính là giải vây cho nhóc.

Tiểu Nghiêm Cận kéo Mai Côi đi, vừa đi vừa giới thiệu:

- Công ty của cha anh rất giỏi đó, bọn họ chuyên đi bắt yêu ma quỷ quái, bảo vệ người khác, nhưng chỉ bảo vệ người tốt thôi, kẻ xấu thì mặc kệ

- Cũng giống chú cảnh sát ạ?

- Ừm, Cũng giống chú cảnh sát nhưng cách bắt người xấu thì khác. Hơn nữa, các cô chú ở đây đều có phép thuật, siêu lợi hại

Nghiêm Cận đắc ý nhìn về mặt kinh ngạc của Mai Côi, điều này khiến lần đầu tiên cậu cảm nhận được, có cha là Diêm vương thật ra cũng rất tốt.

Hai đứa trẻ đi chơi, đến khắp nơi thăm quan. Nghiêm Cận là khách quen ở đây, ai cũng biết, chẳng những thông thạo mà còn có người tiếp đón hai đứa trẻ. Dưới ánh mắt sùng bái của Mai Côi, lòng hư vinh của bạn nhỏ Nghiêm Cận hoàn toàn được thỏa mãn

Cậu còn đang bốc phét với Mai Côi thì Thủy Linh và con chuột béo Bát Bát chạy đến. Thủy Linh gọi:

- Tiểu ma vương, Tiểu ma vương, cậu đến tìm bọn tớ chơi?

Thủy Linh là linh vật của nước, cơ thể từ nước mà thành, dùng nước biến hình. Còn Bát Bát là linh vật của chuột, thân mình tròn vo, cả người trắng như tuyết, trên đỉnh đầu thì có một đám lông màu nâu, nhìn trông vô cùng buồn cười.

Hai linh vật như bước ra từ phim hoạt hình, mặt mày rạng rỡ khiến Mai Côi nhìn không chớp mắt. Nghiêm Cận ra lệnh cho Bát Bát:

- Già chết!

Bát Bát ầm một cái ngã ra bàn khiến Mai Côi cười vui vẻ. Thủy Linh không chịu yếu thế, hóa thành mấy con vật trong phim hoạt hình nhảy nhót khiến Mai Côi vỗ tay cười không dứt.

Nghiêm Căn đang định giới thiệu hai bạn mới cho Mai Côi thì lại bị Thủy Linh ngăn lại:

- Dừng dừng, bọn tớ muốn tự giới thiệu

Nói rồi nó hóa thành một cái xô pha, Bát Bát phối hợp ngồi trên chiếc xô pha oai vệ, sau đó Thủy Linh nói:

- Hai chúng ta là siêu cấp vô địch sấm sét, thiên hạ đệ nhất thần uy. Phải nhớ kỹ, trọng điểm là thiên hạ đệ nhất

Mai Côi bị chọc cười, mắt cong cong. Nghiêm Căn đảo mắt, hỏi Thủy Linh:

- Cái gì mà thiên hạ đệ nhất, tớ với rùa con mới là thiên hạ đệ nhất

Bát Bát và Thủy Linh đều nhảy dựng lên, không phục. Bát bát kêu lớn, vẻ mặt sốt ruột. Mai Côi dùng bàn tay bé vuốt thân mình tròn vo của nó an ủi:

- Không nói các cậu không lợi hại, các cậu lợi hại nhất!

Nghiêm Căn hai tay chống nạnh nói với Thủy Linh và Bát Bát:

- Chúng ta thi trốn tìm, bên nào thắng thì là thiên hạ đệ nhất

Cậu kéo Mai Côi sang một góc, thì thầm vào tai cô nhóc:

- Em biết chúng nó nghĩ gì không?

Mai Côi tập trung lực chú ý, sau đó gật đầu với Nghiêm Căn:

- Chúng nó cũng muốn chơi!

Nghiêm Căn vừa lòng, kéo Mai Côi quay lại nói:

- Các cậu người nhỏ cho đi trốn, mình và rùa con sẽ đi tìm, mỗi lần trong 10 phút, chơi 5 lần, thắng ba lần lần được. Thua thì phải nhận đối phương là thiên hạ đệ nhất

Thủy Linh đắc ý:

- Haha, Tiểu ma vương, cậu đừng hối hận

Nói rồi nó và Bát Bát chạy qua một góc, thì thầm rồi quay lại:

- Quyết định vậy đi, phạm vi trốn chỉ trong tầng lầu này

Hai bên thỏa thuận điều kiện xong, trò chơi bắt đầu.

Không khí dưới lầu các bạn nhỏ chơi đùa vui vẻ hoàn toàn khác biệt với trên lầu. Trong phòng hội nghị, Nghiêm Lạc đang cùng Hội trưởng hiệp hội siêu năng lực Phùng Quang Hoa họp, mọi người đều rất nghiêm túc

Phùng Quang Hoa là người siêu năng lực, ông ta có thể di chuyển vật thể. Vốn dĩ những người siêu năng lực lẫn trong con người đều rất bận rộn, nhưng giờ yêu ma hoành hành, bọn họ phải tập hợp để đấu tranh, mọi người đoàn kết, thành lập hiệp hội những người siêu năng lực.

Đáng tiếc, dù siêu năng lực dù mạnh trở lại nhưng không hiểu các câu phù chú và sử dụng năng lực chính xác thì bọn họ chỉ miễn cưỡng đối phó được với yêu ma. Cho nên bọn họ đến đây xin giúp đỡ, dần dần qua lại nhiều hơn với Tập Đoàn Nhã Mã, hai bên cũng hợp tác không ít lần. Nhưng hai năm gần đây, một số người siêu năng lực mất tích hoặc chết bất ngờ khiến Phùng Quang Hoa rất lo lắng.

- Trước những tổn thất trước đó, chúng tôi còn nhận được tin, có người âm thầm tìm kiếm những người biết thuật tâm ngữ, trong hồ sơ chúng tôi ghi nhận được có hai người biết thuật tâm ngữ đã mất tích nên hi vọng Nghiêm tiên sinh có thể giúp chúng tôi điều tra việc này, bảo vệ hội viên của Hiệp hội.

- Vì sao là những người biết thuật tâm ngữ? Mục tiêu lúc trước không phải là những người có vũ lực sao? Người biết thuật tâm ngữ không có năng lực công kích. Nghiêm Lạc có phần khó hiểu

Phùng Quang Hoa:

- Người biết thuật tâm ngữ bình thường chỉ có thể nghe được những suy nghĩ của người khác hoặc có thể truyền ý nghĩ của mình đến người khác nhưng

người biết thuật tâm ngữ nếu đạt đến năng lực cao nhất thì còn có thể tìm tòi qua suy nghĩ trong một đám người mà tìm được kẻ tình báo, thậm chí dùng ý nghĩ mà khống chế hành động của người khác.

Nghiêm Lạc hiểu:

- Cũng giống như người siêu mạnh, tìm tòi động cơ trong trí óc người ta, có thể thu thập mọi tin tức? Nói như vậy sẽ không có gì là bí mật
- Đúng, nếu kết hợp với năng lực công kích thì là bách chiến bách thắng

Tộc trưởng huyết tộc Trường Cửu An ở bên chen vào. Ông có quen biết với Phùng Quang Hoa, chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng khiến ông cũng kinh hãi. Thử nghĩ, nếu ý nghĩ trong đầu mọi người đều bị người khác nhìn thấy thì những chiến lược, kế hoạch, nhược điểm của mình chẳng phải đều nằm trong tay người ta. Nếu đối phương muốn đánh thì dễ như cắt đầu hũ.

Nghiêm Lạc cũng nghĩ tới chuyện này, anh suy tư một hồi rồi hỏi:

- Trước mắt, những người biết thuật tâm ngữ mà mọi người biết đã đến trình độ nào?
- Tôi tận mắt nhìn thấy là người có thể nắm bắt toàn bộ suy nghĩ trong não người khác. Nhưng chuyện bọn họ mất tích chúng ta không có manh mối nào cả, hoàn toàn không biết mục đích của những người nằm sau chuyện này. Hơn nữa cũng có nhiều người siêu năng lực không đăng kí thành viên trong hội nên trước mắt khó mà nói họ đạt đến trình độ nào.

Phùng Quang Hoa nói tình huống, Cửu An bổ sung:

- May mà chúng ta đã tìm được một người biết thuật tâm ngữ làm thí nghiệm, thêm vào với những hiểu biết của A Hoa, chúng ta có thể suy đoán được người biết thuật tâm ngữ chỉ có thể cảm ứng được ý nghĩ của loài người nhưng không thể cảm ứng được với thần tộc và linh giới. Cho nên việc này chúng ta là đi điều tra dị tộc, có thể thắng.
- Việc này không thể khinh thường, chúng ta cần thêm nhiều tư liệu mới được. Nếu năng lực của bọn họ mở rộng, đột phá được hạn chế chủng tộc, lại bị người xấu lợi dụng thì hậu quả không thể tưởng tượng

Cửu An gật đầu nói:

- Diêm vương, chuyện trường học lúc trước tôi đề nghị với anh, anh nghĩ đến đâu rồi? Giờ những đứa trẻ có năng lực đặc thù ngày càng nhiều, gây không ít họa, Huyết tộc chúng tôi cũng rất đau đầu. Nhưng không chỉ có thế, bọn trẻ cũng đều phải lớn lên, hòa vào xã hội. Hiệp hội bên phía A Hoa cũng có những đứa trẻ cần giáo dục. Công ty giờ không phải cũng đang huấn luyện bọn trẻ hàng ma sao? Mở rộng tổ chức, cho những đứa trẻ khác cơ hội đi.

Nghiêm Lạc nhớ tới Tiểu ma vương nhà mình, cũng rất đau đầu, anh nói:

- Tôi cũng có chung suy nghĩ này, việc này tôi sẽ chú ý!

Nghiêm Cận và Tiểu Mai Côi dưới tầng còn đang vui vẻ chơi trốn tìm mà không biết chuyện ảnh hưởng tới vận mệnh của bọn trẻ đã xảy ra.

- Gọi rùa con, gọi rùa con, anh là Tiểu ma vương, bọn nó trốn đi đâu? Em có dò la ra không?
- Thủy Linh ở toilet, em thấy hình ảnh đầu rồng nước, nó đang trốn ở đó
- Tốt quá, em công lớn nhất
- Bát Bát muốn trốn vào ngăn kéo, chúng ta nhất định không tìm thấy. Nhưng anh ơi, nhiều ngăn kéo thế làm sao bây giờ?
- Còn nhìn được gì nữa không?
- Tôi ơ, ngăn kéo đóng rồi, không nhìn được
- Ừm, vậy em có thể nhìn xem người khác có ai biết nó không? Nếu không, anh gọi nó hỏi nó ở đâu, Bát Bát nghe được nhất định sẽ có suy nghĩ.
- Vâng, em nhìn được, anh, em đưa anh đi.

...

Lần chơi trốn tìm này, Thủy Linh và Bát Bát bất ngờ bị bại hoàn toàn. Tiểu ma vương và Rùa con vinh danh thiên hạ đệ nhất.

Mà bánh xe vận mệnh cứ thế quay...

Chương 12: Mỗi Tình Đầu Của Tiểu Ma Vương

Bắt đầu từ đó, Nghiêm Căn và Mai Côi có cách nói chuyện bí mật. Khi không có người thì hai đứa trẻ mở miệng nói chuyện, khi có người không tiện nói thì hai đứa khóa miệng tán gẫu. Ban ngày, Nghiêm Căn bị bắt đến công ty học huấn luyện còn Mai Côi cũng phải đến nhà trẻ. Hai nơi cách nhau một con phố, Nghiêm Căn vốn tưởng sẽ nhàm chán đến chết nhưng lại phát hiện cho dù khoảng cách xa như vậy, nếu thực sự tập trung thì cũng vẫn có thể nói chuyện được với rùa con, điều này khiến cậu rất vui vẻ.

Phải biết rằng, người trong công ty của cha đều là người lớn, Thủy Linh và Bát Bát cũng thường xuyên phải đi làm nhiệm vụ, một mình cậu bị nhốt ở trong văn phòng, căn bản không có ai chơi cùng. Cậu bị cưỡng chế phải luyện phép thuật vận khí, còn phải ngồi đọc kinh văn. Cậu không phải hòa thượng, rõ ràng là Tiểu ma vương hoạt bát đáng yêu, thiên hạ đệ nhất lại phải ngồi niệm kinh, còn tí công lý nào không? Hơn nữa Nghiêm Lạc còn cắt mạng, không có mạng, cũng chẳng có phim truyền hình ưa thích, cậu chính là đứa trẻ đáng thương.

Giờ Mai Côi có thể trò chuyện cùng cậu thì tốt quá. Năng lực của Mai Côi càng dùng càng thuần thực, bọn họ trò chuyện càng ngày càng thuận lợi. Càng thân kì là tiểu Mai Côi chẳng những có thể trò chuyện cùng cậu mà còn có thể giúp cậu nhìn được những chuyện trong nhà trẻ, thỏa mãn tâm lý ưa bát quái của cậu.

Đồ Đồ và Nguru Nguru cãi nhau, Tiểu Tình Tình mua cặp sách mới, Tiểu Tiểu xếp hình thành hình cực chó... Chỉ cần Mai Côi có thể nhìn thấy thì cô nhóc có thể dùng ý nghĩ truyền cho cậu xem. Có lẽ Nghiêm Căn còn dùng cách này giúp Mai Côi đánh thắng một ván cờ khiến Mai Côi vui vẻ cả một ngày. Phải biết rằng cô nhóc chưa bao giờ thắng ai ở trường cả.

Ở trong công ty Nghiêm Căn rất an phận, không chạy loạn khắp nơi, không làm hỏng đồ đạc, không có gây rối, còn có thể thành thật ở trong văn phòng cả một ngày trời. Điều này khiến cho Nghiêm Lạc rất vừa lòng. Nhưng ở bên nhà trẻ, cô giáo lại nói lại với Tiểu Tiểu, nói Mai Côi thường hay thất thần, ngẩn người, càng ngày càng tách dần các bạn.

Tiểu Tiểu giờ rất thương Mai Côi, hận không thể xin Mai Khánh Hải cho Mai Côi về nhà mình mà nuôi. Cho nên vừa nghe cô giáo nói thế, cô vô cùng sốt ruột. Thử nói mà xem, trong nhà có một đứa trẻ nghịch ngợm, nếu gắn thêm cái đuôi thì có thể làm Tôn Ngộ Không cũng được nhưng một đứa còn lại lại nhu thuận đến khó hiểu. Hai đứa trẻ có thể trung hòa thì tốt. Cho nên cô thường cho hai đứa trẻ chơi chung, hi vọng chúng có thể tạo ảnh hưởng với nhau.

Đáng tiếc, tuy rằng hai đứa trẻ chơi đùa càng lúc càng hòa hợp, thậm chí còn như giun trong bụng nhau nhưng nghịch thì vẫn nghịch mà ngoan thì vẫn ngoan.

Cứ như vậy, hai năm nhanh chóng trôi đi. Nghiêm Căn đã đến tuổi đi học tiểu học. Bạn nhỏ Nghiêm Căn vốn tưởng sẽ thoát được cha mẹ, kết quả cha vĩ đại của cậu tuyên bố, Tập đoàn Nhã Mã nhà cậu đầu tư xây một trường học cho các bạn nhỏ có siêu năng lực học tập, có từ tiểu học đến trung học, chế độ giáo dục tốt, đội ngũ giáo viên ưu tú. Mà Tiểu ma vương Nghiêm Căn đương nhiên là học sinh đầu tiên nhập học.

Nghiêm Căn buồn bực, kết quả này vẫn chỉ là trong phạm vi thể lực của cha mà thôi. Nhưng sau đó cậu nghe ngóng trường học xây ở trên núi, cách nội thành khá xa, học sinh đều phải ở nội trú. Cha Diêm vương của cậu không có chức vụ gì ở trường học, nói cách khác, vào trường thì có thể hạn chế gặp cha, từ khi Nghiêm Căn sống đến giờ mới thấy đời nở hoa. Cậu đưa yêu cầu rằng cũng muốn Mai Côi đến đó học nhưng đề nghị này lập tức bị mẹ phủ quyết:

- Mai Côi là người bình thường, không phải người hàng ma hay có siêu năng lực, hơn nữa, chương trình học của các con cũng khác, không hợp với Mai Côi.

Nghiêm Căn không thể để lộ năng lực của rùa con, khổ không thể nói, cậu nhớ rùa con lắm. Về sau ai cùng cậu tán gẫu, ai nghe cậu lải nhải đây.

Tối hôm đó, theo lệ thường, cậu và Mai Côi trò chuyện cách lớp sàn, bàn tới việc này, Mai Côi nói: “Anh ơi, anh đừng lo, em cố gắng luyện tập, chưa biết chừng dù cách xa nhưng chúng ta vẫn có thể nói chuyện?”

“Vậy nếu em không luyện được thì thế nào? Em... ngay ngày mai đi học dùng máy tính cho anh, chúng ta có thể lên mạng nói chuyện. Bằng không, anh gọi điện thoại cho em. Tuy rằng không tiện bằng việc nói chuyện trực tiếp nhưng thế cũng được rồi. Anh đi rồi em không được linh tinh, nhớ ngày nào cũng phải báo cáo với anh hôm đó em làm gì.”

“Vâng!”

“Thế giờ em đang làm gì?”

“Em đang đọc truyện tranh thôi ạ.”

“Em vừa đọc truyện tranh vừa có thể nói chuyện với anh?”

“Vâng ạ, bằng không, dựa vào trình độ buôn chuyện của anh thì cả ngày em làm được gì khác nữa.”

Anh Nghiêm Cẩn chính là siêu cấp bà tám

Nghiêm Cẩn không phục, nếu cậu nhóc phải làm chuyện khác thì sẽ không thể phân tâm để nói chuyện phiếm được. Rửa con đúng là càng ngày càng lợi hại. Cậu nhóc quen thói sai bảo: “Đề anh nhìn xem, xem xem em đọc truyện gì?”

Mai Côi truyền hình ảnh nhìn được cho Nghiêm Cẩn, Nghiêm Cẩn nhìn theo cô nhóc được hai trang thì mắt húng: “Mấy truyện vớ vẩn này em cũng coi được, càng xem càng mê mới lạ chứ.”

Mai Côi chu môi, mặc kệ cậu, cũng thu hình ảnh lại. Nghiêm Cẩn nhảy xuống giường, lấy quần áo, nói với Mai Côi: “Anh phải đi tắm, em không được nghĩ nữa, không được nhận tin tức từ não anh nữa”

“Vâng ạ!”

Mai Côi rất ngoan ngoãn, nghe lời. Nghiêm Cẩn thích nhất điều này ở cô nhóc.

Nhưng đang tắm rửa, nghĩ đến một chuyện quan trọng, cậu bắt đầu gọi rửa con của mình:

- Rửa con, rửa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời

Không ai để ý đến cậu, Nghiêm Cẩn tập trung sức kêu to, sau vài lần rớt cục đã nghe có người đáp lời:

“Không phải nói tắm rửa thì không trò chuyện à?”

“Anh nghĩ một chuyện quan trọng, để chúc mừng anh lên tiểu học, anh quyết định có bạn gái” (Má ơi K)

“Được ạ!”

“Vì sao em không hỏi anh muốn hẹn hò với ai?”

“Mẫn Lệ, trong đầu anh đã nghĩ, em đọc được rồi.”

“Ái, Rửa con, em không được như thế, chúng ta đang nói chuyện phiếm, tán gẫu chỉ là tán gẫu thôi mà? Em phối hợp hỏi lại thì anh mới nói tiếp được. Mau hỏi lại anh đi. “(=.=” má ơi((

“À! Thế anh muốn hẹn hò với ai?”

“Mẫn Lệ đó!”

“À! Thế... vì sao?”

Nghiêm Cẩn vui vẻ, rửa con rất phối hợp, rất ngoan. Cậu trả lời cho Mai Côi đáp án mà cô nhóc đã biết trước: “Bạn ấy học cùng anh, yêu nhau không sợ cách xa, lại xinh đẹp cũng có năng lực, làm bạn gái sẽ không bị mất mặt. Hơn nữa bạn ấy rất mạnh, về sau có thể quản được 2999 cô vợ còn lại. Thế nào, thích hợp chứ” (Toát mồ hôi lạnh liên tục này giờ à)

“Vâng, rất được!”

Nhận được sự đồng tình, Nghiêm Cẩn đắc ý rồi lại hỏi: “Em vẫn đọc truyện tranh à?”

“Không đọc nữa, em phải tập trung tinh thần để không nhìn thấy hình ảnh anh tắm rửa, em không nên nhìn cái này.”

Nghiêm Cẩn sững sốt, mặt đỏ như mông khi: “Mau dừng lại, không tán gẫu nữa!”

Mai Côi quả nhiên lập tức không nói gì. Nghiêm Cẩn vội vã xoa xà phòng, vừa nghĩ mình lại bị thiệt, lại mất mặt. Nhưng tắm xong rồi, nằm nửa ngày cũng không buồn ngủ, lại không nhận được gọi: “Rửa con, rửa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời”

Lần này Mai Côi nhanh chóng đáp lại, nhưng có chút mơ hồ, hẳn là đang ngủ. Thực ra Nghiêm Cẩn cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là muốn nói với cô nhóc: “Vậy mai anh dẫn em đi gặp bạn gái anh nhé”

“Vâng!”

Thật ra gặp hay không cũng như nhau bởi vì Mai Côi và Mẫn Lệ học chung nhà trẻ, sớm quen biết. Nhưng đây là mối tình đầu của anh Nghiêm Cẩn, cô nhóc thế nào cũng phải cổ vũ mới được.

Nhưng Mai Côi không ngờ mối tình đầu của Nghiêm Cẩn chỉ tồn tại được một tuần.

Hôm đó, Tiểu Tiểu dẫn bọn trẻ đi dạo phố, để ba bạn nhỏ cũng nhau ăn kem trong cửa hàng kem còn mình thì đi mua đồ. Thói xấu thích bắt nạt rửa con của Nghiêm Cẩn lại nổi lên. Cậu nhóc nhét một miếng chanh vào miệng Tiểu Mai Côi khiến mặt cô nhóc nhăn lại như bánh bao, suýt thì khóc. Về mặt đó khiến Nghiêm Cẩn và Mẫn Lệ bật cười.

Mẫn Lệ hào sảng, phóng khoáng, mới 6 tuổi đã như người lớn. Cô nhóc cũng rất thích tiểu Mai Côi, nhìn bộ dáng đáng yêu của bé, nhịn không được ôm lấy Mai Côi, thơm má cô nhóc đánh chụt một cái.

Nghiêm Cẩn vừa nhìn thấy cảnh này thì tức giận! Cậu quăng muống, nhảy dựng lên:

- Ai cho cậu thơm rùa con.
- Sao không được thơm, rùa con cũng chẳng ngại

Mẫn Lệ cũng nổi cáu, lớn giọng làm gì, hôn em gái có phải là giết người phóng hỏa đầu mà

- Ngại gì mà ngại, tớ đề ý

Nghiêm Cẩn tức giận, lại càng lớn tiếng, một cước đá bay ghế.

Mai Côi sợ đến không dám động đậy nhưng Mẫn Lệ lại nhảy dựng lên hai tay chống nạnh:

- Cậu hung hăng cái gì, đánh thì đánh, tớ không sợ

Cô nhóc sinh trong gia tộc hàng ma, từ nhỏ được dạy dỗ, đánh nhau là chuyện thường. Nghiêm Cẩn vậy mà cũng nhào tới đánh nhau với Mẫn Lệ. May mà hai đứa trẻ bình thường được dạy dỗ, đánh nhau có bài bản hẳn hoi, Nghiêm Cẩn cũng có chừng mực, không sử dụng đến thần lực.

Nhưng thế thôi cũng đủ khiến cửa hàng kem bị phá đi một nửa, vậy mà lại không phải do xã hội đen làm mà chỉ là vì hai đứa trẻ đánh nhau. Chủ cửa hàng bối rối, báo cảnh sát cũng không phải mà không báo cũng không được. Đến khi Tiểu Tiểu quay lại thì thấy con mình đang chỉ vào Mẫn Lệ hét:

- Tớ muốn chia tay! (Toát mồ hôi lạnh lần thứ n)

Tiểu Tiểu suýt chút nữa tức mà chết. Đứa trẻ này quá đáng sợ, trẻ con mà lúc thì tuyên bố hẹn hò bạn gái, lại là con gái nhà người quen, thế thì chưa tính, người lớn cũng có thể cười xòa nhưng chưa được mấy ngày đã đánh nát cửa hàng nói chuyện chia tay?

Cô xin lỗi chủ quán liên miêng, hứa hẹn sẽ bồi thường hết, thanh toán cũng nhiều tiền, nửa ngày mới xong chuyện. Trên đường về nhà, Mẫn Lệ và Nghiêm Cẩn tức giận, mỗi đứa đi một bên. Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho Mẫn Kì, báo anh đến đón Mẫn Lệ. Sau đó, cô hỏi Mai Côi xem đã xảy ra chuyện gì. Mai Côi thành thật đáp:

- Chị Mẫn Lệ thơm cháu, anh Nghiêm Cẩn tức giận

Tiểu Tiểu hết chỗ nói rồi, mới sáu tuổi mà dấm chua đã ghê như vậy.

Cô khuyên con:

- Nghiêm Cẩn, Mẫn Lệ coi Mai Côi như em gái, hôn chính là biểu hiện của thương em, con gây loạn cái gì. Bạn nhỏ phải đoàn kết thân ái chứ.
- Ai thèm đoàn kết với nó, con đã chia tay rồi

Lửa giận của cậu nhóc chưa tan, hoàn toàn không lọt tai

Mai Côi cũng nói đỡ Mẫn Lệ:

- Anh ơi, em không cướp chị đâu, anh đừng giận

Tiểu Tiểu cũng vội nói:

- Đúng thế, Mai Côi không cướp bạn gái con, Mẫn Lệ không có ý đó, con đúng là ăn loạn dấm chua

Nghiêm Cẩn không đáp lời, dùng sức đạp chân. Cậu tức giận, cậu đang tức giận. Giấm chua cái rắm, mẹ chẳng hiểu gì hết, ngốc y như rùa con. Rõ ràng rùa con bị người ta chiếm tiện nghi mà hai người chẳng sợ. Dù là con gái cũng không được chiếm tiện nghi của con gái. Rùa con là do cậu bảo vệ, bạn gái cậu cũng không được bắt nạt rùa con! Cậu kiên quyết không đồng ý!

Cứ như vậy, mối tình đầu của Tiểu ma vương kết thúc, lí do bạn gái chiếm tiện nghi của rùa con.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trường Học Của Những Đứa Trẻ Siêu Năng Lực

Tháng 9, Tiểu ma vương khai giảng, cậu cùng hơn hai trăm đứa trẻ khác trở thành những học sinh đầu tiên của trường Nhã Mã.

Nghiêm Cẩn đi theo cha, mang hành lý đến trường học, sắp xếp xong chuyện kí túc xá và lớp học, đến gặp chủ nhiệm thì Nghiễm Lạc đi. Không phải anh yên tâm về đứa con của mình mà là trường học này có rất nhiều người của anh, giám thị Tiểu ma vương nhà anh cần ngăn đó người là đủ

Hiệu trưởng Tất Mặc Kỳ là phó vương địa phủ, đồng thời cũng là em rể của Nghiễm Lạc. Hai phó hiệu trưởng, một là đại đệ tử Huyền Thiên Ngọc Nữ của Thần tộc chiến thần Cửu Thiên Huyền Nữ, một là tộc trưởng Huyết tộc Cửu An. Chủ nhiệm giáo vụ là Happy, là Hắc vô thường, còn có hội trưởng hiệp hội siêu năng lực Phùng Quang Hoa

Bởi vì học sinh của trường học đặc biệt nên mỗi một thầy giáo, người làm trong trường cũng rất đặc biệt. Tuy rằng số học sinh không thể bằng được trường học bình thường, cũng chỉ khoảng 200 người nhưng giáo viên cũng đến 70 người, hơn nữa ngoài phòng học bình thường còn chuẩn bị sân huấn luyện đặc biệt, phòng thực nghiệm cho người siêu năng lực cùng với những phòng khoa học kỹ thuật tiên tiến

Đây chính là thiên đường cho những đứa trẻ đặc biệt, bọn chúng không cần lo lắng, không cần sợ hãi ánh mắt kì quái của người đời, cũng không cần sợ hãi mình phải cô độc. Trường học này có thể phát huy năng lực của chúng. Nhưng đó cũng là địa ngục của bọn chúng, mỗi giáo viên đều có thể quản bọn chúng gắt gao, không thể muốn làm gì thì làm, không được trốn học lười biếng, tuân thủ quy củ là việc đầu tiên phải chú ý.

Lễ khai giảng, Hiệu trưởng Tất Mặc Kỳ nói:

- Mỗi người các em đều rất đặc biệt, tin chắc các em rất rõ. Trường học này là muốn cho các em vận dụng tốt khả năng của mình, còn nữa phải bao dung người khác. Các em đều có thiên phú, có nhiều em còn có sứ mệnh của gia tộc nhưng hi vọng các em hiểu được, vũ lực không phải là thứ quan trọng nhất, các em ở trường học phải đoàn kết, còn phải biết nhẫn nại, khắc chế. Biết vận dụng năng lực không khó, với các em mà nói, khó khăn là biết cách dùng nó vào việc thích hợp. Trường học chỉ dạy đến trung học, 18 tuổi là lúc các em phải hòa nhập vào xã hội, tốt nghiệp từ đây, các em có thể lựa chọn đại học mà mình thích hoặc việc mình muốn làm. Nhưng từ hôm nay trở đi, cũng là ngày đầu tiên các em đến đây, biểu hiện của các em điều ghi lại trong hồ sơ, các thầy sẽ có cơ chế kiểm tra nghiêm khắc, nếu tốt nghiệp trung học, ai không đạt được tiêu chuẩn thì không thể rời đi.

Nghiễm Cẩn ngồi ở dưới nghe được thì bĩu môi. Dượng này thật là rất biết nói, quản chế đám trẻ con này, biến thành ngồi tù thì cứ nói thẳng, dù sao chỉ cần không có cha ở đâu cũng được. Nghiễm Cẩn quay đầu nhìn quanh, thấy đến vài gương mặt quen thuộc: Mẫn Lệ (tình cũ ^^), Quách Ngạn, Long Lập Hào, đó đều là người của gia tộc hàng ma. Còn có Văn Triết từ Hồ tộc, lại nhìn tiếp còn thấy cả Cửu Tranh. Nghiễm Cẩn điên cuồng chạy đến:

- Chú Đậu Đậu, sao chú cũng đến đây?

Cửu Tranh là cháu của tộc trưởng huyết tộc Cửu An, tên ở nhà là Đậu Đậu. Nhìn qua cậu chỉ 6,7 tuổi nhưng thực tế đã sống hơn 20 năm. Huyết tộc có đặc điểm là không già không bệnh vì thể tốc độ trưởng thành của trẻ con huyết tộc rất chậm. Cửu Tranh nhìn qua không lớn hơn Nghiễm Cẩn là mấy nhưng Nghiễm Cẩn phải gọi cậu là chú. Cậu quay đầu nhìn Nghiễm Cẩn nói:

- Chú còn thấy lạ sao cháu lại đến đây?

Nghiễm Cẩn cười hi hi:

- Cháu anh mình thần võ như vậy, đương nhiên tới làm lãnh đạo cho mọi người. Cha cháu là đại ma vương, cháu đến làm Tiểu ma vương.

Cửu Tranh cũng cười:

- Chú đến đây chính là giám thị cháu, cháu quá nghịch ngợm, thích gây sự.

Hai người trò chuyện, trên sân khấu, hiệu trưởng đã nói xong, các lãnh đạo, giáo viên cũng lần lượt bước ra giới thiệu. Nghiễm Cẩn nhìn thấy nhàm chán, rất muốn bỏ đi, hôm nay cậu chưa nói chuyện với rùa con, gọi cô nhóc mấy lần không nghe, nơi này thật sự rồi quá xa, năng lực của rùa con hẳn là không đến được.

Cậu ngẩng đầu nhìn, lễ đường này ai nấy đều ngồi rất nghiêm túc, cậu chạy đi quá mức lộ liễu, xung quanh mấy người quen đều chăm chú nhìn cậu. Nghĩ lại, vẫn tiếp tục ngồi, cậu không dám từ ngày đầu tiên đã khiến cha mất hứng.

Cuối cùng chịu đựng được đến lúc tan, Cửu Tranh mang ô đen đi theo Nghiễm Cẩn về kí túc xá. Nghiễm Cẩn nhìn quanh:

- Huyết tộc mấy người thật gây chú ý, ai cũng che ô đen lớn.

Cửu Tranh không tiếp lời, Nghiễm Cẩn lại hỏi:

- Chẳng phải không sợ mặt trời sao? Cháu thấy chú mấy lần cũng có bật ô đâu

- Có thể phơi nắng nhưng không thoải mái. Ánh mặt trời không có lợi cho Huyết tộc. Lúc trước, ở ngoài bùng dù rất kì quái, giờ ở đây tất cả đều là quái nhân thì chẳng sao nữa. Hơn nữa, cháu chẳng phải cũng rất gây chú ý?

Nói cách khác, người của huyết tộc gây chú ý là đủ rồi

Nghiêm Cẩn không nói gì, đi một lúc thấy lạ:

- Chú Đậu Đậu, sao vẫn đi theo cháu?
- Chúng ta ở cùng phòng
- Không ổn đâu, chú Đậu Đậu, chú đi ở cùng người trong huyết tộc đi, nửa đêm đi ăn khuya cũng tiện hơn
- ...
- Nếu không chú chuyển đến phòng có người cùng tuổi ở đi, dễ hòa nhập hơn. Chúng ta cách biệt đến 20 năm, tán gẫu cũng khó
- Cháu àm ỹ như vậy, nói chuyện với cây cũng được chứ gì đâu, đừng lo lắng
- ....

Hai người một đường đến ký túc xá, thấy một đứa trẻ đẹp trai ngồi trên giường Nghiêm Cẩn. Nghiêm Cẩn cả kinh:

- Tất Mặc Ngôn, sao em ở đây?

Tất Mặc Ngôn là em họ Nghiêm Cẩn, năm nay hai tuổi, là đứa con bảo bối của Tề Nghiên La – em gái Nghiêm Lạc, cha nó đương nhiên là hiệu trưởng trường Nhữ Mã – Tất Mặc Kỳ. Cha mẹ Tất Mặc Ngôn đều là phó vương địa phủ, vì thế Mặc Ngôn chẳng những có được huyết thống thần tộc chính thống mà còn kế thừa vẻ đẹp của cha mẹ nó. Nó và Nghiêm Cẩn giống nhau, sinh ra đều có năng lực vượt trội, nhưng hoàn toàn bất đồng chính là Mặc Ngôn ít nói, là đứa trẻ đứng đắn (má ơi)

Nhưng hai huynh đệ trời sinh không hòa thuận, Nghiêm Cẩn thấy vẻ nghiêm trang của Mặc Ngôn thì thấy phiền, Mặc Ngôn vừa nghe Nghiêm Cẩn bô lô ba la thì chán ghét. Nhất là Mặc Ngôn gặp Mai Côi thì vô cùng thân thiết, từ đó hai anh em càng khó chịu với nhau

Vốn dĩ, Mặc Ngôn cảm thấy chị gái nhỏ tốt lắm, không àm ỹ, không đáng ghét nhưng Nghiêm Cẩn lại cảm thấy Mặc Ngôn như đang khiêu khích mình. Cậu lớn như vậy nhưng vừa lòng nhất là người hầu rửa con. Mặc Ngôn cũng muốn cướp thì cậu há có thể dung tha. Vì thế, hai anh em âm thầm đối chọi. Nhưng Nghiêm Cẩn lại không hề cảm thấy việc so đo cùng với đứa trẻ hai tuổi là chuyện mất mặt.

Hôm nay Tất Mặc Ngôn đến tham gia lễ khai giảng với cha mẹ, là đến xem hoàn cảnh trước, chờ thêm mấy năm nữa lớn hơn thì cũng đến đây học. Cậu thích tự quyết định việc của bản thân nên muốn tự đến xem. Về phần đến phòng Nghiêm Cẩn thì đúng là đến để khiêu khích, còn nói rất nghiêm túc:

- Anh, em đến báo cho anh một tin là em sắp đi nhà trẻ. (Má ơi, như kiểu nó thông báo nó sắp lấy vợ vậy)
- Mày mới hơn hai tuổi, đến nhà trẻ làm gì, ở nhà mà chơi!
- ...

Mặc Ngôn không nói gì. Nghiêm Cẩn nghĩ lại bỗng nhiên nhảy dựng:

- Nhà trẻ nào? Cô muốn đưa mày đến trường rửa con? Tao không đồng ý!

Mặc Ngôn không quan tâm đến cậu, nhảy xuống giường đi ra ngoài:

- Chú Đậu Đậu, cháu đi đây, tạm biệt!

Nghiêm Cẩn phát điên, trẻ con còn không coi mình ra gì:

- Tiểu tử chết tiệt, quay lại, tao còn chuyện muốn nói. Không cho mày đến nhà trẻ quyến rũ ai, có nghe không, tao phải gọi điện cho bố mẹ mày!

Mặc Ngôn không quay đầu, buông câu:

- Gọi đi!

Sau đó nghênh ngang mà đi.

Nghiêm Cẩn muốn phát tác lại bị Cừu Tranh lấy ô cản:

- Được rồi, được rồi, cháu so đo với đứa 2 tuổi làm gì!
- Nó không phải là trẻ con bình thường. Đứa trẻ 2 tuổi bình thường sẽ chạy loạn đến đây sao? Nó sẽ tỏ vẻ đáng yêu để lừa người ta mà thôi!

Cừu Tranh vui vẻ:

- Chú thấy trong hai anh em, ngược lại là cháu có vẻ thích giả đáng yêu gặt người hơn. Cháu tự tính xem, người trong Huyết tộc có bao nhiêu người bị cháu lừa rồi

- Cháu không giả, đó là vì cháu thực sự đáng yêu, từ nhỏ đã cute, trưởng thành rồi còn siêu cute. Tiểu gia hỏa Mặc Ngôn kia mới là giả vờ. A, không được, cháu phải bảo rùa con, không được để ý đến nó

Tiểu ma vương nhắc đến đó thì như lửa đốt xông chạy ra ngoài, Cừu Tranh lắc đầu, đồ vô sỉ này, còn không biết xấu hổ mà tự nhận là đáng yêu với chả cute.

Nghiêm Cẩn gọi Mai Côi trong lòng, nửa ngày không hồi âm, cậu đi một vòng, không tìm được điện thoại công động, càng đi càng tức giận. Chỗ quái quỷ này, di động không được dùng đến điện thoại công cộng cũng không có. Thật quá đáng, coi thường bọn họ là trẻ con sao?

Đang lúc Nghiêm Cẩn nóng ruột đang định đi tìm dượng, tìm người quen gọi điện thoại nhờ thì lại thấy phía trước có một viên chức đang ôm một tập sách đi đến. Cậu chạy tới bên cạnh người ta, tiện tay sờ mó, trong túi người đó vừa khéo có di động. Nghiêm Cẩn thuận tiện lấy tạm, tìm góc vắng gọi điện thoại về nhà

- Alo, mẹ, rùa con tan học chưa, mẹ bảo em ấy nghe điện thoại

Tiểu Tiểu nghe xong trong lòng có cảm giác khó nói. Đứa con này cả ngày không gặp, vừa gọi điện thoại về đã đi tìm rùa con.

Mai Côi nhận điện thoại, còn chưa nói gì thì đã nghe Nghiêm Cẩn oa oa kêu:

- Rùa con, anh nói với em, tiểu quỷ Mặc Ngôn đáng ghét kia muốn đến nhà trẻ của chúng ta học, không cho em để ý đến nó nhé.

- Nhưng Mặc Ngôn là em, mẹ Tiểu Tiểu nói trẻ con phải đoàn kết, thân ái

- Chúng ta chỉ đoàn kết với người mình thích thôi, không thích thì kệ đi

- Nhưng Mặc Ngôn ngoan lắm

- Nó mà ngoan gì, dù sao có nó thì không có anh, em chỉ được chọn một thôi

Mai Côi nghe không hiểu, hỏi lại:

- Chọn làm gì?

- Chọn làm gì là thế nào? Không phải làm gì hết, nhưng phải chọn!

Mai Côi nhăn đôi mày thanh tú, nghi hoặc:

- Không làm gì thì sao phải chọn?

Nghiêm Cẩn tức giận:

- Con rùa ngốc này, ngốc muốn chết. Anh mặc kệ em!

Cậu tức giận cúp máy, con giận còn chưa tiêu, đập luôn điện thoại, đập mấy đập (Điện thoại của người ta mà nó đập chứ)

- Rùa ngốc, rùa ngốc, không nghe lời anh, em chờ đó, anh mặc kệ em

Đầu bên kia, Mai Côi nghe thấy điện thoại tút một tiếng rồi cắt. Cô nhóc vẫn không hiểu vì sao lại thế, Tiểu Tiểu hỏi:

- Nghiêm Cẩn gọi gì thế?

- Anh ấy nói em Mặc Ngôn sắp học nhà trẻ cùng con, muốn con chọn cái gì gì, không hiểu sao sau đó lại nói mặc kệ con

Mai Côi thành thật nói, Tiểu Tiểu lắc đầu:

- Lại mặc kệ con, đây là lần thứ mấy rồi?

Mai Côi cúi đầu, quả thật đang tính. Tiểu Tiểu cười lớn, ôm nhóc vào lòng:

- Mai Côi ngốc, con đang tính thật đấy à? Chúng ta mặc kệ Nghiêm Cẩn đi, nó nóng tính, ngày nào không làm loạn mới là lạ đấy.

Nghiêm Cẩn không biết ngay cả mẹ cũng mặc kệ mình. Cậu tức tối đi về ký túc xá, nhìn thấy Phùng Quang Hoa và một đứa bé trai khoảng 10 tuổi đứng trước vườn hoa nói chuyện. Nghiêm Cẩn nghe tốt, thoáng nghe được cái gì mà người biết thuật tâm ngữ, cậu vội tìm chỗ trốn rồi chăm chú nghe lén

- Thầy ơi, đêm nay có dạ hội, con không nói con là tâm ngữ giả được không?

Phùng Quang Hoa an ủi:

- Con đừng lo, trẻ con ở đây khác, bọn chúng sẽ không bắt nạt con

- Nhưng mà người khác một khi biết con nghe được bọn họ nghĩ gì thì sẽ mặc kệ con, ở đây con cũng sẽ không có bạn. Chẳng khác gì bị nhốt trong bệnh viện cả

- Đứa trẻ ngốc này, con giờ không phải đã được huấn luyện rồi, có thể khống chế bản thân không nghe sao? Nơi này có rất nhiều thầy cô tốt, bọn họ sẽ giúp con, về sau sẽ không bị những tạp âm đó làm ảnh hưởng nữa, có thể vận dụng được năng lực một cách tự nhiên. Nơi này mọi người sẽ hiểu, sẽ không cô lập con

- Thế, con sẽ không lại bị bắt đi nữa đúng không?

- Không đâu, ở đây không có ai làm tổn thương con cả. Không ai đưa con đến viện tâm thần đâu

- Con không thể về nhà sao? Con không muốn đến bệnh viện nhưng cũng không muốn ở đây. Ở đây nhiều người lắm, con muốn về nhà!

Phùng Quang Hoa khuyên:

- Hoàn cảnh mới cần có thời gian thích ứng. Tiểu Bồi, con tự cho mình một cơ hội trở về với cuộc sống bình thường. Thầy đã nói với con rồi đó, bên ngoài không an toàn, giờ con chưa thể tự bảo vệ mình. Con cố gắng lên, ở trong này một thời gian, có chuyện gì lúc nào cũng có thể đến tìm thầy, thầy nhất định sẽ giúp con !

Đứa trẻ kia nghĩ nghĩ rồi cuối cùng gật đầu. Phùng Quang Hoa cười, vỗ vai cậu bé, hai người vừa nói chuyện vừa bỏ đi

Nghiêm Cận bước ra khỏi chỗ náu, trong lòng mất bình tĩnh. Tâm ngữ giả có nguy hiểm? Vậy rùa con của cậu làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tiệc Ra Mắt, Tiểu Ma Vương Kiêu Ngạo

Nghiêm Cận trong lòng hốt hoảng, không được, cậu phải báo cho rùa con, bảo em ấy phải cẩn thận. Cậu còn muốn tìm cha, muốn cho rùa con cũng đến trường học. Cậu chạy về chỗ vớt di động muốn gọi điện thoại nhưng vừa nhìn chiếc di động bị phá vỡ không thể dùng, Nghiêm Cận lại xoay người chạy về kí túc xá, chỗ đó chắc chắn có điện thoại.

Cậu vừa chạy vừa nghĩ, dần dần tỉnh táo lại. Điều nói nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Mọi người đều nghĩ rùa con là đứa trẻ bình thường, giờ vẫn vậy, ngoài cậu và mẹ rùa con không ai biết năng lực của rùa con. Nếu cậu giống chống khua chiêng đưa rùa con đến trường chẳng phải là dính chữ tâm ngữ giả lên người rùa con?

Vừa rồi đứa trẻ kia nói, chẳng ai muốn kết bạn với người biết suy nghĩ của mình, mẹ rùa con cũng nói với rùa con như thế, nghĩ đến những gì bọn họ trải qua. Đứa trẻ kia còn nói đã bị đem đến bệnh viện tâm thần, Nghiêm Cận nghĩ mà sợ hãi, rùa con nhát gan như vậy, nếu thấy thế không phải bị dọa chết?

Không được, không được. Nghiêm Cận dừng bước, cậu không thể nói cho bất kì ai chuyện của rùa con, để rùa con tiếp tục làm đứa trẻ bình thường đi. Chỉ cần cậu và cô nhóc bảo vệ bí mật đó, nhất định sẽ không có ai biết. Cậu muốn âm thầm điều tra, trước tiên lấy đứa trẻ khi nãy là mục tiêu, nhìn xem rốt cuộc cậu ấy có thể xảy ra chuyện gì? Vì sao chú Phùng nói người biết thuật tâm ngữ (Tâm ngữ giả) bị nguy hiểm? Cái gì gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Để rùa con ẩn nấp đi là được, chuyện khác cậu làm. Chờ cậu hiểu rõ sẽ dạy rùa con phòng bị

Nghiêm Cận nghĩ vậy, trong lòng yên ổn hơn một chút. Cậu làm như chẳng có việc gì quay về kí túc xá nhưng lại phát hiện phòng bốn giường ngủ cũng chỉ có cậu và Cừu Tranh ở. Cừu Tranh nói đùa:

- Chắc hiệu trưởng sợ cháu sẽ làm chết người nên không dám sắp xếp ai hết, chỉ có chú đành liều mình cùng quân tử

Nghiêm Cận cảm thấy không hề buồn cười, cậu hỏi Cừu Tranh:

- Chú Đậu Đậu, chú có biết loại siêu năng lực nghe được suy nghĩ của người khác không?

- Biết, nó là tâm ngữ giả, chú từng nghe ông cố nói, tâm ngữ giả siêu lợi hại, chỉ cần người khác nghĩ gì bọn họ đều có thể biết, sức tìm tòi còn mạnh hơn

mấy tính

- A!

Nghiêm Căn giả vờ giả vệt nói:

- Trường học chúng ta có một tâm ngữ giả đó, vừa rồi cháu vừa gặp!

- Cái này không sợ, nó chỉ nghe được suy nghĩ của người thôi, không nghe được của chúng ta đâu, chú hỏi thăm rồi. Cừu Tranh nhượng mảy dắc ý

- Không nghe được suy nghĩ của chúng ta?

- Đúng, nó tên là Hạ Bồi, mười tuổi, nó có thể biết được suy nghĩ của con người nhưng chúng ta không phải là con người, nó không làm được, cho nên cháu yên tâm đi, bí mật nhỏ của cháu vẫn rất an toàn.

Nghiêm Căn không an tâm, tâm ngữ giả chỉ nghe được suy nghĩ của con người?

- Chú Đậu Đậu, vậy có ai nghe được suy nghĩ của chúng ta không?

- Còn chưa phát hiện, tâm ngữ giả đăng kí ở hiệp hội siêu năng lực đều chỉ nghe được suy nghĩ của con người, năng lực mạnh hơn thì chỉ là có thể nghe được ở phạm vi xa hơn, tốc độ nhanh hơn. Ông cố nhà chú từng nói, có người muốn bắt tâm ngữ giả để lợi dụng bọn họ làm chuyện xấu. Nghĩ lại rất đáng sợ, nếu trường học của chúng ta, từ hiệu trưởng đến học sinh nghĩ gì đều bị người khác biết thì muốn giết sạch trường học cũng chẳng khó gì.

Cậu hơi ngừng lại, vỗ vỗ ngực:

- May mà năng lực này chỉ dùng được ở con người, chúng ta rất an toàn, có chúng ta ở đây thì bọn họ cũng an toàn

Bí mật là chiếc ô tốt nhất.

Nghiêm Căn không nói gì. Rửa con có thể nghe được cậu nghĩ gì, cũng nghe được cả cha nữa, còn nghe được suy nghĩ của Thủy Linh và Bát Bát, cô nhóc không phải là tâm ngữ giả bình thường. Nghiêm Căn hiểu được tầm quan trọng của việc đó. Cậu nghĩ, bất luận thế nào, nhất định phải bảo vệ rửa con cẩn thận, tuyệt đối không để cho ai biết bí mật của em ấy.

Buổi tối, là bữa tiệc gặp mặt học sinh, thật ra là để cho học sinh toàn trường làm quen, tạo nên sự hữu nghị, đoàn kết. Cả trường có 10 lớp, phân lớp theo tuổi, cùng lớp thì ăn, ngủ, nghỉ, học tập đều chung một chỗ. Sau đó, học văn hóa thì cũng căn cứ vào trình độ, kĩ năng của mọi người, ai cũng có thời khóa biểu riêng. Đương nhiên, ngoài những môn bắt buộc, chương trình khác nếu thấy có hứng thú thì có thể xin học.

Nghiêm Căn đương nhiên được phân đến lớp nhỏ nhất, coi như năm đầu, đều là trẻ con 6-8 tuổi. Lớp của cậu có 12 người, ngoài cậu ra thì có 2 người là ở huyết tộc, một ở hồ tộc, 1 ung tộc, 1 thân tộc, 4 hàng ma sư và 2 người siêu năng lực. Nhưng khiến Nghiêm Căn thấy hứng thú nhất vẫn là lớp thứ 2, 9-10 tuổi, trong đó có Hạ Bồi.

Lớp cấp hai cũng chỉ có một lớp, 21 học sinh. Bởi vì hai lớp này ít người nên ngồi cùng nhau. Đây chính là điều Nghiêm Căn mong muốn, cậu cố ý tìm cơ hội đến ngồi gần Hạ Bồi.

Hạ Bồi tới muộn, cậu lặng lẽ đi tới sau đó yên lặng ngồi ở góc. Chắc hẳn các bạn học trong lớp đã biết năng lực của cậu nên đều ngồi tránh xa cậu. Nghiêm Căn nhìn thấy liền bức mình, một đám ngốc, các người chạy lên mặt trắng thì người ta mới không nghe được, sao không lên đó mà ngồi?

Hạ Bồi cúi đầu, thu mình ở đó. Nghiêm Căn bỗng nhiên rất hiểu vì sao rửa con nhà mình cũng thích một mình một góc, thì ra năng lực không phải là hạnh phúc. Cậu kiểm điểm lại, quyết định tối nay sẽ hòa hảo với rửa con, không để em ấy phải buồn nữa.

Hai chủ nhiệm của hai lớp đều là đệ tử của thần tộc Cửu Thiên Huyền Nữ, lớp Nghiêm Căn là Lỗ Trữ, lớp Hạ Bồi là Dụ Nguyên Sơn, hai người đều là người quen với Nghiêm Căn, giờ này bọn họ đối diện với mấy chục đứa trẻ. Phùng Quang Hoa bước vào, Hạ Bồi ngẩng đầu nhìn ông một cái, Phùng Quang Hoa nhìn cậu cười cổ vũ.

Bắt đầu, màn giới thiệu muôn thuở, từng bạn học đi lên tự giới thiệu, có thể thì biểu diễn năng lực của mình một chút để mọi người quen nhau. Mấy người huyết tộc cùng lên sân khấu, tự giới thiệu xong thì Cừu Tranh dẫn đầu, cùng các bạn nhe răng nanh trắng và móng vuốt. Phía dưới, đám trẻ vỗ tay, la hét ầm ỹ, vô cùng hưng phấn, hỏi rất nhiều chuyện về Ma cà rồng. Nghiêm Căn tay chống đầu, khinh thường nghĩ: Một đám trẻ con bị phim ma cà rồng đầu độc (Còn Nghiêm Căn là bị phim tình cảm sến súa đầu độc =)))

Hạ Bồi bên cạnh dường như cũng có hứng thú với Ma cà rồng, nhìn rất chăm chú nhưng khi vừa quay đầu, thấy ánh mắt của Nghiêm Căn thì vội cúi đầu. Nghiêm Căn dịch lại gần, thấp giọng nói với cậu:

- Em là Nghiêm Căn, còn anh?

Hạ Bồi nhìn nhìn cậu, thấp giọng báo tên sau đó quay người giả vờ chăm chú nhìn sân khấu. Nghiêm Căn cũng không nóng nảy, sau này vẫn còn cơ hội.

Mấy bạn học cùng trong gia tộc Hàng ma cùng lên sân khấu, bọn họ biểu diễn khả năng khống chế lửa, rất được hoan nghênh. Một vài bạn siêu năng lực cũng biểu diễn những màn khá đặc sắc. Lam Băng lớp Nghiêm Căn là người băng, cậu cầm chén nước, chưa đến một phút đã làm chén nước đóng

băng. Dưới sân khấu, lớp Hạ Bồi có đứa trẻ kêu:

- Trong phim đều lập tức có thể biến thành băng, còn đóng băng được cả một hồ nước cơ.

Lam Băng không phục, cậu lớn tiếng nói:

- Minh, chờ mình lớn lên cũng có thể làm được.

Dưới sân khấu, đứa trẻ kia rất khinh thường quay đầu cười, không khí có phần xấu hổ khiến Lam Băng đứng trên sân khấu rất tủi thân, cần môi không biết nên nói tiếp thế nào. Nghiêm Căn vỗ bàn đứng dậy chỉ vào đứa khiêu khích kia nói:

- Anh lợi hại như vậy chắc cũng biết làm đóng băng, biểu diễn cho mọi người xem đi, cho anh cả một tiếng đó.

Cậu tuổi tuy nhỏ nhưng rất có uy thế, có mấy phần không câu mà phát uy.

Đứa trẻ kia nghe xong thì đứng phắt dậy, tròn mắt nhìn Nghiêm Căn. Chưa đợi cậu ta nói, Phùng Quang Hoa đã tiếp lời:

- A Huy lên giới thiệu với mọi người đi.

Lam Băng nghe lời này thì chạy xuống dưới, trở về chỗ ngồi nhìn Nghiêm Căn cười, Nghiêm Căn cũng cười gật đầu với cậu. Hạ Bồi ngồi bên nhìn Nghiêm Căn mấy lần. Đứa trẻ tên A Huy kia lên đài tự giới thiệu:

- Tôi là Đồng Trạch Huy, 8 tuổi, tôi là người biến hình, có thể biến thành bộ dáng của bất kì ai

Cậu ta nói xong, khiêu khích nhìn Nghiêm Căn, nháy mắt biến hình thành Nghiêm Căn.

Nghiêm Căn đứng lên, dùng sức vỗ tay:

- Quá đẹp trai! (Má ơi)

A Huy vừa cười đắc ý thì lại nghe Nghiêm Căn nói tiếp:

- So với bộ dạng thật của anh còn đẹp trai gấp mười, rất đẹp trai, thật kích động.

A Huy đang cười cứng đờ, dưới sân khấu ai cũng bật cười. A Huy tức giận không có cách nào, nhất thời lại biến thành bộ dáng của ba thầy giáo, và mấy bạn học khác, xem như gỡ gạc thể diện. Nghiêm Căn nhìn nhìn, thật ra rất muốn nói: “anh lợi hại như thế thì biến thành con lợn xem sao”. Nhưng nghĩ lại, mẹ thân yêu của cậu kiếp trước cũng là thần tiểu trư, không thể làm nhục heo được (Haha!) lại định bảo biến thành chó, nghĩ lại chó cũng đáng yêu, cậu nghĩ nghĩ lại muốn biến thành rùa, ngẫm lại cũng không đúng, rùa con nhà cậu siêu siêu siêu đáng yêu, không thể để thằng cha kia biến được. Cuối cùng, cảm thấy thật đáng tiếc, thờ dãi nói câu:

- Chỉ có thể biến thành người, quá đáng tiếc.

A Huy đang đi xuống dưới, nghe câu này, cảm thấy Nghiêm Căn như đang châm chọc mình. Cậu ta giận đến đỏ bừng mặt, chỉ vào Nghiêm Căn nói:

- Bạn học này còn chưa giới thiệu đúng không?

Nghiêm Căn cười dài đi lên sân khấu, lớn tiếng nói:

- Minh là Nghiêm Căn, biệt hiệu Tiểu ma vương, cha mình là thần, mẹ là người hàng ma, cho nên mình là con lai, đây cũng là nguyên nhân mà mình đẹp trai thế này. Gần đây làm con lai cũng chẳng dễ, mình phải học hết kĩ năng của thần, cho nên hiểu được không ít, các kĩ năng đều tinh thông, chính là mình.

A Huy lại đứng lên, lớn tiếng nói:

- Có bản lĩnh gì thì biểu diễn đi, chém gió cái gì.

Nghiêm Căn ngừng cười, chỉ vào mặt A Huy quát:

- Im miệng!

A Huy đang chuẩn bị nói nhưng miệng không tự chủ được đóng lại, gắt gao đến nỗi hàm cắn vào nhau phát đau. Nghiêm Căn lại vung tay lên quát:

- Ngồi xuống!

A Huy như bị ai đập một cước mà ngồi phịch xuống ghế.

Nghiêm Căn làm xong, cười cười cúi người nhìn mọi người chào:

- Ngại quá, cảm ơn mọi người!

Dưới sân khấu, mọi người cười lớn, vỗ tay đón Nghiêm Căn về chỗ ngồi. Cừu Tranh khẽ nói:

- Kiều ngạo thế này, cháu cứ chờ chú Nghiêm Lạc đánh đi.

- Cái này gọi là cha truyền con nối, cha cháu sẽ vui

Cậu muốn gây lộn 12 năm ở trường này, không kiều ngạo sao có thể xưng bá, cậu phải làm vua!

Nghiêm Căn chú ý thấy Hạ Bồi đang nhìn mình, cậu nắm cơ hội cười với Hạ Bồi. Hạ Bồi lúc này cũng không né tránh, cười kính phục. Cuối cùng, đến lượt Hạ Bồi lên giới thiệu, cậu khe khẽ nói:

- Mình là Hạ Bồi, 10 tuổi. Mình...

Cậu nhóc nhìn thoáng qua Phùng Quang Hoa, đối phương gật đầu cổ vũ, Hạ Bồi thoáng do dự rồi nói:

- Mình là tâm ngữ giả, năng lực của mình... là có thể đọc suy nghĩ của người khác

Nói đến đây, cậu vội ngừng đầu nói:

- Mình cam đoan sẽ không nghe suy nghĩ của các bạn, không xâm phạm đến riêng tư của mọi người, thật đó.

Cậu nhìn thoáng qua dưới sân khấu:

- Mình chỉ muốn kết bạn. Năng lực của mình không đáng biểu diễn, xin mọi người tin tưởng mình.

Nghiêm Căn nhìn Hạ Bồi cẩn thận như vậy trong lòng thật sự có chút khổ sở. Rùa con của cậu bình thường chắc chắn cũng nghĩ như vậy, thật đáng thương. Cậu ra sức vỗ tay, ủng hộ Hạ Bồi. 12 bạn lớp cậu cũng vỗ tay theo, mấy bạn trong lớp Hạ Bồi cũng cố vỗ tay, Hạ Bồi mừng rỡ, cậu nhìn Phùng Quang Hoa lại nhìn Nghiêm Căn, cuối cùng cũng tươi cười.

10h tối, kí túc xá tắt đèn, Nghiêm Căn lén chạy ra, tìm đến văn phòng gọi lén điện thoại tới nhà Mai Côi. Điện thoại reo hồi lâu Mai Côi mới nhận, giọng cô nhóc mơ mơ màng màng, hiển nhiên là vừa mới ngủ:

- Rùa con, em ở nhà một mình? Cha em đâu?

- Cha hẹn cùng đi, còn chưa về!

Mùa xuân thứ hai của Mai Khánh Hải đã đến, hẹn hò bạn gái, xem ra Mai Côi sắp có mẹ kế.

- Ấy, mặc kệ cha em. Em ở nhà một mình có sợ không, lần sau mà còn thế thì đến nhà anh mà ngủ. Phòng của anh trống, giường anh cũng lớn hơn giường em nhiều

- Vâng ạ. Mai Côi ngoan ngoãn đồng ý

Nghiêm Căn bỗng nhớ tới chuyện tính sổ:

- Rùa con, chiều nay anh nói không để ý đến em, vì sao em vẫn ngủ ngon đến thế?

- Nhưng anh thường xuyên nói không để ý đến người ta, người ta rất mệt.

- Sao em có thể như vậy! Anh còn nhớ gọi điện thoại cho em, sớm hòa thuận, cho em đừng khó chịu mà em lại ngủ ngon như thế! Em nói xem, anh không để ý đến em thì em có khó chịu không?

- Vâng... khó chịu

- Khó chịu thế nào? Nghiêm Căn không hài lòng

- Anh ơi, em buồn ngủ!

- Không được, đầu tiên em phải nói có nhớ anh không?

Rất không công bằng, cậu vì an nguy của cô bé mà mạo hiểm đi gọi điện thoại lén mà cô bé lại ăn ngon ngủ kĩ như vậy

- Nhớ

- Nhớ thế nào?

- Rất cố gắng nhớ, em thử cố truyền tin cho anh nhưng không truyền được. Em tìm được anh nhưng nghe không rõ lắm.
- A? Rùa con, xa như vậy mà em vẫn tìm được anh.
- Không thật sự chính xác nhưng em biết anh ở đâu. Buổi tối anh tụ tập với nhiều người, tin tức rất loạn, em không phân biệt được.

Mai Côi quá mệt mỏi:

- Anh ơi, em nghĩ cả một ngày, buồn ngủ lắm rồi.
- À à, có nhớ là được rồi, cho em đi ngủ. Đợi tí, rùa con, em phải nhớ kỹ nhé, chuyện em có năng lực này không được nói cho bất kì ai. Trăm ngàn lần phải giữ bí mật. Mẹ anh, cha anh, còn cả con quý chán ghét kia cũng không được nói.
- Vâng ạ, không nói
- Được rồi, được rồi. Vậy em đi ngủ đi, sau này anh sẽ đi tìm em.

Nghiêm Cẩn cúp máy, trong lòng đặc ý. Rùa con nhà cậu cũng quá lợi hại, cách gần nửa thành phố mà vẫn có thể tìm ra vị trí của cậu.

Ha ha, cậu cao hứng, rùa con nhớ cậu cả một ngày đó, quả nhiên là trung thành, là người hầu đù tư cách.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tìm Hiểu Bí Mật Tiểu Ma Vương Muốn Trở Nên Mạnh Mẽ

Khả năng thích ứng của trẻ nhỏ rất tốt, bất luận là đưa trẻ nào đến trường Nhũ Mã có tâm tính thế nào thì qua mấy tuần đã thích ứng.

Nghiêm Cẩn gây lộn trong trường như cá gặp nước, trong thời gian ngắn đã khống chế được hai lớp cấp 1,2. Mọi người vô tình hay cố ý đều coi cậu là vương, chỉ đâu đánh đó, thậm chí cả Đồng Trạch Huy kia, sau mấy lần bị công kích, dù không thích nhưng cũng không dám nói gì trước mặt. Nghiêm Cẩn xem như là tiểu lãnh tụ của các bạn học, thậm chí ở những lớp lớn hơn cũng coi như là một danh nhân ^^

Nghiêm Cẩn thỏa nguyện, trở thành bạn thân với Hạ Bồi. Cậu luôn thí nghiệm rồi mới xác nhận rằng quả thật Hạ Bồi không thể nghe được suy nghĩ trong lòng cậu, lúc này mới thoải mái. Cậu cũng không mong bất kì ai biết được chuyện của rùa con.

Nghiêm Cẩn có chút thương xót Hạ Bồi, cũng rất thích cậu ta. Hạ Bồi luôn sợ hãi, cẩn thận, bất giác sẽ nói với những người tiếp nhận mình về hoàn cảnh của mình. Cậu thường xuyên kể với Nghiêm Cẩn những khổ sở từ nhỏ, bị xa lánh như thế nào, bị cưỡng chế đến bệnh viện, bị người ta coi như thế nào, đáng thương cỡ nào. Mới đầu, Nghiêm Cẩn cũng nghe vào tai, dù sao cậu vẫn luôn tò mò với thế giới của tâm ngữ giả nhưng nghe nhiều quá, nghe đi nghe lại chỉ có một chuyện thì Tiểu Nghiêm Cẩn cũng thấy phiền.

Rùa con của cậu sẽ không lải nhải như vậy. Hơn nữa rùa con luôn yên lặng, cho dù bị bắt nạt, nếu trong giới hạn chịu đựng thì bé cũng không làm phiền người khác. Sao Hạ Bồi này, tuổi lớn hơn bọn họ mà lại chẳng có chút can đảm gì.

Nghiêm Cẩn thăm dò Hạ Bồi có nhận biết tâm ngữ giả khác không, hoặc nói nửa đùa nửa thật: Nếu A và B là hai tâm ngữ giả cùng ở một chỗ, A nghĩ gì bị B biết, sau đó A lại biết B biết chuyện của mình, cứ như vậy chẳng phải mệt đến chết.

Hạ Bồi nghe xong cũng cười. Cậu nói, thật ra nếu tâm ngữ giả luyện tập nhiều có thể chặn đi những tin tức của người khác cũng có thể che chắn những suy nghĩ của mình. Cậu từng gặp một thầy giáo ở Hiệp hội siêu năng lực cũng là tâm ngữ giả, thầy giáo đó đã dạy cậu các làm thế nào để tập trung sự chú ý, tạo nên bức tường chắn an toàn cho suy nghĩ của mình, để cho mình an tĩnh lại bằng không, làm tâm ngữ giả sẽ rất đau khổ, trong đầu người ta nghĩ gì mình cũng biết, căn bản không thể chịu đựng được.

Trước khi học được cách che chắn, thế giới của cậu lúc nào cũng bị tạp âm làm ồn, thậm chí có rất nhiều cảm xúc oán hận, đau khổ ảnh hưởng đến cậu. Cậu ba ngày hai lượt bị sốt, xuất hiện ảo giác, sống không bằng chết. Vì để thoát khỏi điều đó, từ khi còn nhỏ cậu đã hay đập phá đồ, làm tổn thương chính mình nên mới bị bắt đến viện tâm thần. Qua thời gian lâu như vậy, mãi đến khi Phùng Quang Hoa tìm được cậu, đến khi thầy giáo kia dạy cậu tự bảo vệ mình thì cậu mới có thể làm người bình thường. Nhưng mỗi khi mọi người biết cậu là người đọc suy nghĩ thì đều xa lánh cậu.

Sau đó, Hạ Bồi lại bắt đầu lải nhải chuyện khổ sở của mình nhưng Nghiêm Cẩn lại quan tâm đến vấn đề khác:

- Vậy thầy tâm ngữ giả trong hiệp hội tên là gì? Giờ ở đâu?

- Thầy tên là Hùng Đông Bình, bị mất tích rồi nên thầy Phùng mới bảo anh đến trường học cho an toàn

- Là con trai à, anh có gặp ai là phụ nữ không?

- Không có, anh chỉ gặp mỗi thầy giáo Hùng thôi, thầy rất lợi hại, có thể nghe được rất nhiều suy nghĩ của người khác mà không bị quấy nhiễu. Ngoài ra còn biết ai là ai, đang làm gì. Năng lực không chế của thầy rất mạnh, thầy có bảo anh rằng chỉ cần tập luyện nhiều là được. Nhưng anh không muốn luyện, anh chỉ cần không nghe được tạp âm, không để người khác nghe được suy nghĩ của mình là được

Nghiêm Căn chẳng quan tâm cậu ta có luyện hay không, cậu chỉ lo lắng cho rùa con. Không có tâm ngữ giả nào là con gái vậy chắc chắn không gặp mẹ của rùa con. Rùa con luôn nói em ấy nhớ mẹ, Nghiêm Căn cũng muốn nhanh chóng tìm mẹ cho em, quan trọng nhất là, mẹ của rùa con cũng là một người đọc suy nghĩ, chắc chắn cô ấy biết một việc.

Buổi tối, Nghiêm Căn như thường lệ lên đi gọi điện thoại cho Mai Côi. Lần này cậu nhóc lên vào phòng hiệu trưởng, không ngờ bị Tất Mặc Kỳ tóm gáy

- Chú đã cố ý không khóa cửa thì cháu không nên treo cửa sổ vào. Cha cháu biết bản lĩnh của cháu rồi.

Nghiêm Căn vừa vào phòng đã nghe tiếng của dưỡng. Nghiêm Căn biết chuyện bại lộ, vội cười, nhào tới ôm Tất Mặc Kỳ làm nũng:

- Dưỡng, dưỡng biết để cửa cho con sao, dưỡng đối tốt với con quá. Hay là dưỡng cho con mượn di động luôn, con càng tiện (Má ơi, quý trọng cháu)

Tất Mặc Kỳ kéo ót cậu:

- Tiểu tử này, cho tí màu thì định mở phường nhuộm đấy à. Cháu không thể an phận chút sao, hôm nay cha cháu hỏi thăm cháu đấy

- Có phải cha cháu hỏi cháu có gây sự ở trường không ạ?

- Không phải, cha cháu hỏi ở trường cháu làm chuyện xấu gì, có gây họa không, có cần đến thăm cháu không?

Biết con không ai bằng cha, Nghiêm Lạc biết muốn Nghiêm Căn ngoan ngoãn là không thể nào, chỉ là không hiểu cậu nhóc đã gây phiền phức gì.

Nghiêm Căn vừa nghe thấy cha sẽ đến thăm thì hơi cứng người. Tất Mặc Kỳ lại nói:

- Cháu yên tâm, dưỡng sẽ không nói ngày đầu cháu đến trước đã trộm điện thoại của người ta rồi lại làm hỏng, cũng sẽ không nói tối nào cháu cũng đi gọi trộm điện thoại, cũng không nói cháu làm đồ ăn của Huyết tộc biến thành nước, đương nhiên còn cả chuyện cháu nhân lúc người ta đi học, lên vào kí túc xá của lớp trên phá hoại giường ngủ, còn cả chuyện đối hết vũ khí trong sân huấn luyện cũng không nói.

Nghiêm Căn vừa nghe vừa cười, hai tuần này cậu ngoài việc đi kết bạn, mở rộng phạm vi cũng gây không ít chuyện. Giờ nghe qua, cảm giác thật thành công. Chỉ không ngờ, nhất cử nhất động của mình đều bị người khác thấy rõ.

- Báo cáo thầy hiệu trưởng, con có chuyện muốn nói!

- Nói cái gì cũng vô dụng, lần này dưỡng không nói cho cha con, cho con một cơ hội sửa đổi, lần sau còn tái phạm dưỡng mời cha con đến uống trà.

- Thầy hiệu trưởng, trong tâm lý học giáo dục nói, phải biết kích thích lòng hiếu kỳ của trẻ nhỏ. Những việc con làm chỉ là tò mò mà thôi. Người của huyết tộc nói bọn họ tiến hóa rất nhiều nên con muốn xem xem nước là với máu có phải là như nhau với bọn họ không. Nếu vũ khí trong sân huấn luyện biến mất, thầy giáo sẽ dạy mọi người cái gì con cũng muốn biết. Còn nữa, những anh khóa trên coi thường bọn con nhỏ tuổi, nếu đánh nhau các thầy cô biết thì rất phiền, con chỉ dùng cách của người trưởng thành giải quyết

- Người trưởng thành sẽ dùng cách phá hoại giường ngủ của người ta?

Tất Mặc Kỳ ngồi trên sofa thờ dài:

- Tiểu ma vương à, cháu có thiên phú dị bẩm nhưng lại toàn làm chuyện ấu trĩ

Anh chuyển đề tài về việc trước mắt:

- Cháu nói xem, ở trường rõ ràng có phòng điện thoại, các học sinh đều đến đó gọi điện, sao tối cháu toàn vào phòng giám hiệu gọi trộm.

- Ở đó đông người, xếp hàng lâu lắm.

- Vậy ban ngày cháu đến văn phòng gọi nhờ, ai lại không cho cháu mượn?

- Ban ngày cháu bận lắm.

- Bận cái đầu cháu, có phải ban ngày Tiểu Mai Côi đi học không nhận được điện thoại.

- Dưỡng à, dưỡng biết là được rồi. Cháu chỉ gọi điện thoại, không làm chuyện gì xấu cả.

Nghiêm Căn mặt dày cười hi hi, thấy Tất Mặc Kỳ nhân nhượng thì lại lấn lướt:

- Dượng, cháu muốn thương lượng chuyện đứng đắn với dượng.

Tất Mặc Kỳ nhìn cậu một cái không nói gì. Nghiêm Căn nhào lên sofa lắc lắc tay anh:

- Dượng, những thầy giáo này đều không được, nhiều thứ cháu đã biết rồi, trước kia cha cháu đã từng dạy. Giờ không có cha, dượng tự dạy cháu đi.

Tất Mặc Kỳ dương dương tự đắc, Tiểu ma vương hiểu học vậy sao, có chút quý dị à nha:

- Vậy cháu muốn học gì?

- Á, từ đơn giản đi, cháu muốn học thuật đi chuyển nhanh hoặc không thì dạy cháu thuật triệu hồi đi.

Tất Mặc Kỳ vuốt cằm:

- Cháu muốn lúc cha cháu đánh cháu thì trốn nhanh? Triệu hồi mẹ cháu đến cứu mạng?

- Sao có thể?

Nghiêm Căn thông minh chớp mắt:

- Bản lĩnh của cha cháu như vậy cháu trốn sao được. Cháu chỉ là muốn khi gặp người xấu đánh không lại thì chạy trốn thôi, khi cần thì triệu hồi cha tới cứu. Hai chiều này có vẻ rất hữu dụng.

- Được rồi, tuy rằng cảm thấy không có mấy khả năng xảy ra việc này nhưng lí do cũng hợp lý. Cha cháu hôm nay cũng nói về vấn đề này, cháu không giống những đứa trẻ bình thường, những bài học trên lớp với cháu mà nói quá đơn giản. Từ tuần sau, buổi tối dượng và cha cháu sẽ thay phiên kèm riêng cho cháu.

- Ấy, dượng ơi, cha cháu còn phải ở bên vợ thủ thi, dượng dạy cháu là được rồi, đừng phiền cha cháu.

Tất Mặc Kỳ nhin cười tròng mắt:

- Cha cháu cần bên vợ thì dượng không cần? Chúng ta thay phiên nhau, cháu cứ chuẩn bị tâm lý đi, từ tuần sau không còn cơ hội đi gọi điện thoại đâu.

Xú tiểu tử này, sớm biết nó sợ cha. Nghiêm Căn nằm lăn ra sofa kêu gào:

- Cháu không cần, thâm hơn cả đi làm với cha là thế nào. Cháu nghỉ học, đi đầu quân thẳng vào công ty của cha cháu là được, dù sao cũng đều bị cha huấn luyện. Giờ ở trường phải học rồi còn phải học thêm buổi tối, thật vô nhân đạo, cháu muốn nghỉ học, cháu muốn nghỉ học.

- Vừa rồi còn bảo mở lớp riêng còn gì. Lớp học này không dễ được vào đâu, hòng thụ đi Tiểu ma vương.

Tất Mặc Kỳ mặc kệ cậu nhóc giả bộ đáng thương, Nghiêm Căn ngồi xuống, bắt đầu đuổi người:

- Dượng, ban thánh chỉ cũng ban xong rồi, dượng có thể đi rồi, cháu muốn gọi điện thoại. Tâm hồn mỏng manh yếu đuối của cháu bị tổn thương nặng nề, cháu phải đi gọi điện thoại chữa thương.

Tất Mặc Kỳ phì cười, vỗ vỗ đầu cậu, trêu chọc mấy câu rồi ra ngoài.

Nghiêm Căn nghiêng tai lắng nghe, xác nhận thật sự không có ai, cậu vội gọi điện thoại:

- Chú Mai, cháu tìm rùa con.

- Là Nghiêm Căn à, muộn như thế còn chưa ngủ, Mai Côi đang ngủ rồi, có chuyện gì mai gọi nhé.

Người ta đã nói như vậy Nghiêm Căn cũng không tiện yêu cầu Mai Khánh Hải gọi con gái dậy. Cậu cúp máy, chờ chờ, lại gọi lần nữa, hi vọng Mai Côi nghe được tự ra nhận điện thoại nhưng vẫn là Mai Khánh Hải, Nghiêm Căn nghe anh “alo” một tiếng thì vội cúp máy.

Buồn chết mất! Tiểu ma vương mất hứng. Đứng là đem bị thảm.

Cũng may ngày hôm sau là cuối tuần, là cuối tuần thứ hai từ khi khai giảng, trường học rốt cục có lương tâm, cho mọi người về nhà thăm người thân. Tiểu Nghiêm Căn vội thu dọn đồ đạc, là người đầu tiên nhảy lên xe vội vã về nhà.

Về nhà rồi cũng không làm nũng mẹ, đầu tiên là kéo rùa con vào phòng nói chuyện bí mật.

- Anh dặn em ở trường cũng có tâm ngữ giả, bảo em đừng truyền tin đến trường học, em có nghe không.

- Vâng, em nghe lời mà, không thử.

- Vậy sao tối qua không đợi điện thoại của anh

Mai Côi ngẩn ngơ, đề tài chuyển quá nhanh. Cô nhóc thành thật:

- Em có chờ nhưng đến giờ anh vẫn không gọi nên em mới đi ngủ

Nghiêm Cẩn không vui:

- Anh bị chậm trễ chút thời gian, em đợi thêm tí nữa thì làm sao. Anh còn cố ý hỏi thăm tin tức cho em, muốn nói cho em cơ

Mai Côi ngoan ngoãn giải thích:

- Đến 10h người ta sẽ buồn ngủ.

- Vậy ở nhà trẻ em có để ý đến tiểu gia hỏa Mặc Ngôn kia không

- Có. Mai Côi thành thật trả lời, một chút không do dự.

Nghiêm Cẩn lúc này không làm loạn, chỉ hai tay ôm ngực nói:

- Em không nhận điện thoại của anh, còn chơi đùa với đối thủ một mất một còn của anh, em rất có lỗi với anh

Mai Côi há hốc mồm, nghiêm trọng vậy sao? Cô nhóc chớp mắt hỏi:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Nếu muốn anh vui thì em phải xin lỗi anh anh mới nói tin tức anh nghe được cho em

- Em xin lỗi!

Mai Côi rất biết nghe lời, không hề phản kháng. Tiểu ma vương ngược lại lại cảm giác rất không thành công nhưng cũng không biết nên làm thế nào, đành nói:

- Anh hỏi, người biết đọc suy nghĩ có thể chặn suy nghĩ không cho người biết đọc suy nghĩ khác biết. Em cũng luyện đi, luyện tốt thì an toàn hơn chút, những người cũng biết đọc suy nghĩ sẽ không tìm ra em

Cậu vì tin này mà mất không ít tâm tư với Hạ Bồi, cuối cùng cũng hỏi được phương pháp. Mai Côi chăm chú nghe xong, gật đầu đồng ý. Nghiêm Cẩn hơi do dự nhưng vẫn nói:

- Anh không hỏi được tin của mẹ em. Em đừng sốt ruột.

Mai Côi cắn cắn môi:

- Có phải mẹ đã xảy ra chuyện gì không? Mẹ vẫn không đi tìm em.

- Không đâu, chúng ta cùng nhau tìm, sẽ tìm được thôi

Nghiêm Cẩn ngốc nghếch ôm Mai Côi vào lòng:

- Em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, em ngoan ngoãn đi học, phải biết thu mình. Anh sẽ nhanh chóng luyện nhiều bản lĩnh.

Nghiêm Cẩn nghĩ, dựa vào đứa trẻ con như cậu không đủ. Cậu phải dựa vào cả thế lực của cha, vừa học cha vừa điều tra hiệp hội siêu năng lực, tìm manh mối của bọn họ. Còn cả bệnh viện Hạ Bồi từng ở cậu cũng muốn điều tra. Cậu muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tiểu Mai Côi Bỏ Nhà Ra Đi

Nghiêm Cần luôn nghĩ đến việc này nhưng cậu chỉ là một đứa trẻ, chuyện có thể điều tra cũng chỉ có hạn nhưng cũng may, tất cả đều chỉ hữu kinh vô hiểm (Có nguy hiểm nhưng không sao), ngày ngày đều bình tĩnh, thuận lợi trôi qua.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã qua bốn tháng, đã tới cuối kỳ. Nghiêm Cần ở trường vừa vui vẻ lại phần khích. Thế lực tiểu bá vương của cậu đã được củng cố, những cô gái ái mộ cậu cũng không ít. Vì thế, Nghiêm Cần lại hẹn hò với hai bạn gái nhưng hai cô bạn gái này chia tay cũng quá sớm. Một người được bốn ngày, một người được hai ngày (Play boy là đây)

Cô bé hẹn hò trong bốn ngày, từ đầu Tiểu ma vương vẫn rất vừa lòng. Cô bé đó rất nghe lời cũng rất sùng bái cậu. Tiểu ma vương tuổi còn nhỏ, lòng hư vinh rất lớn nên có một fan làm bạn gái cảm thấy không tệ. Nhưng ngày chia tay rất nhanh đã đến. Nguyên nhân và vì cậu rủ bạn gái đi ăn com cùng Hạ Bồi nhưng cô bé kia nói không muốn. Cô nhóc ghét tâm ngữ giả, cảm thấy bị tìm tòi suy nghĩ trong đầu rất không thoải mái. Tiểu ma vương còn dỗi dành nói Hạ Bồi sẽ không nghe, cô gái vẫn nói tâm ngữ giả rất âm hiểm, không đáng tin cậy.

Điều này khiến Tiểu ma vương trở mặt giữa đường, cậu nghĩ rằng tâm ngữ giả có gì mà âm hiểm, rùa con của cậu là ngoan nhất, dám nói linh tinh về tâm ngữ giả à. Chia tay không thương lượng.

Việc này truyền trong trường học khiến Hạ Bồi cảm động mắt nước mắt lưng tròng, kéo tay Nghiêm Cần kèm mình 4 tuổi thề thốt rằng sẽ là bạn tốt nhất. Các bạn học khác và thầy cô giáo cũng rất kinh ngạc, Tiểu ma vương này lại đoàn kết bảo vệ bạn học như vậy thật khiến người ta mở rộng tầm mắt. Cô bé kia tình ngộ, thì ra Tiểu ma vương trượng nghĩa như vậy. Cô nhóc tự thấy mình không đúng nhưng bất luận xin lỗi thế nào Tiểu ma vương cũng không đồng ý quay lại khiến cô bé rất đau lòng

Chuyện này khiến thanh danh của Tiểu ma vương ở trong trường lại tăng thêm mấy phần, các bạn nhỏ khi bị bắt nạt đều nói: Em là bạn của Tiểu ma vương đó!

Việc này qua được một tháng thì Tiểu ma vương lại có bạn gái. Lần này là một bạn học sau khi Nghiêm Cần và Thượng Mặc Vu chia tay thì bắt đầu viết thư tỏ tình với cậu, rất có thành ý. Theo đuổi chừng một tháng thì Tiểu ma vương đồng ý. Nguyên nhân Nghiêm Cần đồng ý cũng rất đơn giản, cô nhóc này cắt tóc mái ngố giống rùa con, cười lên cũng rất ngọt ngào, cậu thấy rất thuận mắt vì thế hai người hẹn hò.

Nhưng lần này càng tệ hại, ngại vàng bạn gái của Tiểu ma vương cô nhóc này cũng chỉ ngồi được hai ngày. Sau khi xác nhận quan hệ, hai đứa trẻ đi đến hồ sau trường hẹn hò, trong hồ có nuôi mấy con rùa, Nghiêm Cần thường đến nhìn, cho chúng nó ăn. Đã lâu không thể liên lạc với Mai Côi, lúc không có người nói chuyện phiếm thì sẽ đến đây trò chuyện với mấy con rùa.

Cô nhóc này chưa từng đến đây, rất ngạc nhiên, thấy mấy con rùa thì bĩu môi chê xấu. Nghiêm Cần lập tức nghiêm mặt, mắt húng. Cô bé không để ý, cô vừa vung tay rùa đã rụt cổ vào, thấy chơi vui thì đùa nó, còn lật người con rùa xem nó lật về thế nào, cô bé cười khanh khách:

- Rùa chơi vui thật, vừa xấu lại vừa ngốc

Tiểu ma vương tức giận vô cùng, cậu nhìn cô bé kia nổi giận:

- Cậu mới vừa xấu vừa ngốc, rùa đáng yêu nhất, biết cái rắm. Minh và cậu không có tiếng nói chung, sau này đừng đến tìm mình nữa

Nói xong phát tay áo bỏ đi, bỏ lại con gái nhà người ta còn đang ngỡ ngàng, đến khi phản ứng lại thì Tiểu ma vương đã biến mất từ lâu.

Việc này lại truyền khắp trường, thì ra bạn học Nghiêm Cần là đứa trẻ tốt biết yêu thương loài vật, hơn nữa rất chính nghĩa. Cô gái kia đúng là không có mắt, nhưng là cô bé đó chủ động, giờ cũng không cứu vãn được.

Vì thế tất cả trường Nhã Mã đều biết, học sinh Nghiêm Cần năm đầu không ngại yêu sớm nhưng yêu cầu với bạn gái rất cao, chẳng những phải xinh đẹp đáng yêu mà phải có lòng nhân ái, đoàn kết với bạn bè, yêu thương động vật. Hơn nữa, bạn học Nghiêm Cần sẽ tuyệt đối chưa chia tay người này đã yêu người khác.

Về hai đoạn tình cảm này của Nghiêm Cần Mai Côi đều biết bởi vì mỗi lần được về nhà Nghiêm Cần đều nói chuyện với cô nhóc rất nhiều. Mọi chuyện Tiểu ma vương đều báo cáo lại với Mai Côi, cuối cùng còn muốn xin rùa con cùng cậu chung mối thù, cùng nhau khinh bỉ hai bạn nữ kia

- Nhưng có lẽ người ra vô tâm, cũng không có ý như vậy. Mai Côi vẫn có lòng thương người

- Không đúng, không phải có ý mà cực cực có ý.

- A!

Mai Côi rất không có nguyên tắc, cũng không kiên trì với ý kiến của mình, cúi đầu tiếp tục đọc truyện tranh. Nghiêm Cần lại thấy không vui:

- Rùa con, anh không ở đây, một mình em có buồn không?

Mai Côi nghĩ nghĩ, đáp:

- Vẫn ổn!

Nghiêm Cần đang khó chịu lại nghe Mai Côi nói:

- Nhưng có anh ở gần vẫn vui vẻ hơn.

Nghiêm Cận vui mừng nói:

- Rùa con, chờ thêm năm nữa, anh có tiền mừng tuổi sẽ mua di động cho em, đến lúc đó, ban ngày chúng ta cũng có thể gọi điện thoại, không cần phải chờ một tuần mới được nói chuyện, thật tốt.

- Nhưng lần trước nói chuyện mua điện thoại với cha, cha không đồng ý, bảo em còn nhỏ, trẻ con không được dùng điện thoại.

- Anh mua cho em là việc khác, cha em không mua là chuyện của chú ấy. Anh sẽ mua cho em.

- Vâng ạ.

Mai Côi nghĩ nghĩ thấy thật vui, mắt cười cong cong. Nghiêm Cận cũng rất vui. Sắp đến kì thi cuối kì, sau đó chính là sang năm mới. Qua năm sau ngày nào cũng có thể chuyện trò với rùa con rồi. Chuyện vui vẻ này làm cho ba tuần tới không được trở về nhà thì cũng vẫn vui mừng.

Nhưng cậu vạn lần không thể ngờ tới, ngay tại lúc kì thi khảo sát bên ngoài được tiến hành thì rùa con bỏ nhà đi.

Lúc ấy, nhóm bọn họ đang ở trong phòng học đi theo thầy giáo xem các nhóm khác thi, đột nhiên nghe được giọng của Mai Côi: “Anh ơi, anh ơi, anh nghe được không?”

Nghiêm Cận sợ đến mức chấn động, nhìn quanh bốn phía, may mà mọi người không phát hiện. Cậu lặng lẽ rời khỏi phòng học đáp lại: “Rùa con, rùa con, anh ở đây, nghe được”.

“Anh...”

Mai Côi nói xong bắt đầu khóc nức nở, Nghiêm Cận sốt ruột: “Em khóc à? Làm sao vậy?”

Mai Côi nghe cậu hỏi thì òa khóc: “Anh ơi, em không muốn đi làm mẹ mới, đi không thích em, đi muốn cùng cha sinh em trai, đi không thích em. Anh ơi, em rất sợ, cha rất yêu đi, nhưng đi không thích em”.

Mai Côi càng nói càng buồn, khóc rất thương tâm.

“Cô ta dám không thích em, anh đánh chết cô ta. Rùa con đừng khóc, bọn họ không cần em em còn anh nữa, em đến nhà anh, mặc kệ bọn họ. Cha mẹ anh đều thích em, anh cũng thích em, em đến ở nhà anh. Đừng khóc nữa.” Nghiêm Cận thấy rùa con khóc thảm như vậy càng hoảng. “Giờ em đang ở đâu, anh bảo mẹ đi đón em”

“Em ở cổng trường anh.” Mai Côi nức nở

“Cái gì?”. Nghiêm Cận vội chạy về phía cổng trường: “Em đừng đi đâu cả, đứng đó đợi, giờ anh đến ngay”.

Cậu ngại chạy quá chậm, dưới tình thế cấp bách sử dụng thuật di động nhanh. Cậu theo cha và dựng khổ luyện đã lâu, cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Nghiêm Cận hiện thân trước cổng trường nhưng lại không thấy Mai Côi, cậu vừa định gọi thì nghe Mai Côi nói: “Em ở sau cây to ở chỗ rẽ.”

Nghiêm Cận chạy tới, cuối cùng nhìn thấy Mai Côi mặc áo khoác nhỏ màu đỏ, đeo ba lô con thỏ. Cô bé khóc mắt đỏ hoe, trông vô cùng thảm hại. Nghiêm Cận sợ hãi:

- Em đến một mình? Sao tìm đến đây được

Trường học này không có trên bản đồ, trên núi này cũng không có biển chỉ dẫn, xe bus gần nhất cũng cách chân núi khá xa, chỗ này hoàn toàn là núi hoang, học sinh ở đây cũng không dám chạy loạn, chỉ có thể ngồi xe của trường mà vào. Vậy mà rùa con dám một mình chạy đến đây.

- Em trốn nhà đi, em muốn tìm anh

Mai Côi khẽ nói:

- Em có thể tìm tin tức về đường đi trong đầu mọi người, trong trường có nhiều người biết đường, dần dần tìm kiếm là có thể ra, cứ thế mà đi thôi.

Nghiêm Cận há hốc mồm, lớn tiếng mắng:

- Đồ ngốc này, muốn bỏ nhà ra đi thì phải nói trước cho anh biết chứ, anh đến đón em. Chuyện bỏ nhà ra đi anh thành thạo nhất, có anh dắt đi em đã không phải vất vả như thế. Đi xa như vậy có mệt không?

Rùa con nhà cậu vóc dáng bé nhỏ, chân ngắn như vậy, đi đường không nhanh, đi xa như vậy nhất định sẽ rất mệt. Cậu còn đang định nói gì đó thì Mai Côi nói:

- Chú Happy đến!

Nghiêm Cẩn ngậm miệng, nhanh chóng nghe được giọng của Happy:

- Chú bảo sao vừa thấy cháu ở cửa mà nháy mắt đã không thấy, Tiểu ma vương, cháu không thi à?

Anh vừa nói xong xoay người đi về phía này vài bước, kinh ngạc khi thấy Mai Côi.

- Tiểu Mai Côi, sao con lại đến đây? Còn khóc nữa, sao thế này?

Đứa trẻ đáng yêu ai cũng thích, Happy cũng không ngoại lệ. Anh đau lòng ôm lấy cô bé, xoa xoa đôi lông mi vẫn còn dính nước mắt.

Mai Côi không biết đáp thế nào chỉ đành lắc lắc đầu. Happy biết cô bé trầm tính cũng không thúc ép, thấy không có người lớn đưa đi thì vội ôm cô bé vào trường:

- Chú Happy lấy đồ nóng cho con uống, sau đó gọi điện thoại cho mẹ Tiểu Tiểu nhé?

Mai Côi cũng không biết như vậy có được không, cô bé quay đầu nhìn Nghiêm Cẩn. Nghiêm Cẩn nói với Happy:

- Chú không cần bế nữa con, cháu dắt em ấy đi!

- Đi gì mà đi, thằng bé điên, Mai Côi nhất định rất mệt, đi thế nào được. Đúng không, Tiểu Mai Côi, chân đau không?

Vừa quay lại nói với Mai Côi thì Happy đã đổi giọng điệu dịu dàng. Lúc này, Mai Côi thành thật gật đầu, khẽ đáp:

- Đau!

- Khát nước không?

Mai Côi lại gật đầu.

Happy cười:

- Chú Happy lấy đồ uống cho con nhé

Vừa nói vừa bế Mai Côi đi vào trong. Bảo vệ trường thấy bọn họ thì vội mở cửa. Lúc này Nghiêm Cẩn mới hiểu vì sao Mai Côi phải trốn ở sau cây, cô nhóc biết ở đây có bảo vệ theo dõi.

Nghiêm Cẩn nhìn Happy bế Mai Côi đi đằng trước, còn đồ cô nhóc cười trong lòng tức giận: rửa con không có khí tiết, một tí thế mà đã bị người ta mua chuộc. Chờ cậu lớn lên, cũng có thể bế được, có gì mà lạ, Happy chỉ giỏi coi thường trẻ con.

Về tới văn phòng, Happy đỡ dành Mai Côi rồi gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu, sau đó vội đuổi Nghiêm Cẩn đến chỗ thi. Nghiêm Cẩn bất chấp:

- Rửa con đến tìm cháu, cháu phải ở cùng em ấy.

Happy nhún mày:

- Cháu dám bỏ thi xem, mau về phòng theo dõi đi.

Nghiêm Cẩn nắm tay Mai Côi, đầy khí phách nói:

- Không đi!

Mai Côi cũng sợ bị tách ra, cô nhóc có nhiều lời muốn nói với anh trai. Happy bị đôi mắt to chờ đợi của Mai Côi làm mềm lòng, đành phải lùi bước. Anh mở ti vi lớn trên tường, gõ gõ máy tính một hồi, trên màn hình xuất hiện cảnh trường thi.

Happy nói với Mai Côi:

- Mai Côi xem này, ở đây có rất nhiều anh chị đang thi, khác với thi ở nhà trẻ, tổ nào có người cướp được cờ đỏ trước là thắng, được nhất khoa đó.

Trên màn hình là hai đội đang tiến hành giai đoạn cuối để cướp cờ, đang khó phân thắng bại. Tiểu Mai Côi nhìn đầy kinh ngạc, miệng nhỏ nhắn há hốc.

Happy lại hỏi:

- Xem hay không?

Mai côi gật gật đầu. Happy lại tiếp tục:

- Thế Mai Côi có muốn anh Nghiêm Cẩn cũng lấy được cờ đỏ không, anh Nghiêm Cẩn lợi hại lắm.

Mắt Mai Côi sáng rực, cô bé quay đầu cười nhìn Nghiêm Cẩn, hai má lúm đồng tiền hiện lên. Nghiêm Cẩn bĩu môi:

- Biết rồi, chú Happy siêu lừa đảo. Rùa con, em chờ xem anh thắng nhé, cứ ngồi đây đừng chạy loạn, anh thi xong sẽ đến tìm em

Nghiêm Cẩn ra sức gật đầu, Nghiêm Cẩn đi tới cửa, lại quay đầu nói:

- Nhất định đừng bỏ đi đấy!

Thấy Mai Côi gật đầu lại nhìn Happy:

- Chú Happy, rùa con chắc đói rồi, chú có đồ ăn gì cho em ấy ăn, đừng để em ấy đi đâu, cháu đi tí rồi quay lại.

Happy xua tay:

- Đi đi đi, dài dòng quá rồi đấy!

Nghiêm Cẩn chạy về phòng theo dõi vừa kịp lúc điểm danh. Thầy giám thị lại đọc quy tắc cuộc thi:

- Không được sử dụng phép di chuyển nhanh, phải đi hết đường đi, không được làm thương bạn học. Chỉ dừng ở điểm yếu là được, người bị đánh trúng lập tức lui ra, không được ở lại đảo loạn trật tự. Bất luận cuối cùng còn lại bao nhiêu người, lấy được cờ là tổ đó thắng

Hai tổ trước đã thi xong, thầy giáo còn nói:

- Giờ các em có thể vào nghiên cứu địa hình, sau khi tuyên bố đề thi, các em có 10 phút để bàn chiến lược. Tuyên bố bắt đầu thì có thể đi vào địa điểm thi.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kỳ Thi Cuối Kỳ Của Tiểu Ma Vương

Mai Côi nói quả nhiên chính xác, sau khi đọc đề, tổ của Nghiêm Cẩn quả nhiên có hai thử thách, một là phải vào khu nước, lửa, xuyên qua rừng cây, sau đó ở khu chướng ngại vật giành cờ với tổ còn lại

Cừu Tranh vừa thấy lửa thì nhú mày:

- Thật không hay ho, là lửa!

Huyết tộc bọn họ kị lửa, mỗi tổ là hai lớp trộn lẫn, có hai người của huyết tộc, 3 người là trong gia tộc hàng ma, hai người siêu năng lực, 2 người từ thần tộc và một ung tộc. Đề này giết chết 20% sức chiến đấu của bọn họ rồi còn đâu.

Nghiêm Cẩn đang nghĩ chiến lược để vượt qua thì Mai Côi nói:

- Tổ bên kia là khu đầm lầy, khu đá nhọn và cả lửa.

Nghiêm Cẩn nhú mày, bên kia cũng có lửa, nói như vậy bọn họ sẽ không cần đến khu chướng ngại gấp mà đứng mặt ở ngay khu lửa. Nghiêm Cẩn ngẩng đầu, thấy mấy bạn học đang thương lượng, cậu quyết định nhanh, trước tách con người ra:

- Đừng thảo luận như vậy, Mẫn Lệ, A Hạo, Tề Phi, Lam Băng, Mang Tuấn, các cậu tới đằng kia trước, bên kia có tâm ngữ giả sẽ biết mọi người nghĩ gì. Chúng ta chia làm hai tổ thương lượng, không thể để bọn họ biết hết mọi thứ được.

Mẫn Lệ (tình đầu này), A Hạo nghe thấy có lý thì dẫn mấy người còn lại qua một bên, tự đứng thành một tổ, chờ chỉ thị của Nghiêm Cẩn. Mai Côi còn nói: "Tâm ngữ giả kia đang nghe các anh đấy, có người xưng là A Huy rất hung dữ, bắt tâm ngữ giả kia làm vậy. Bọn họ biết ở khu lửa sẽ gặp tổ anh nên đang thương lượng phải làm thế nào. Tâm ngữ giả kia nói cho bọn họ anh gạt con người ra, cậu ta không nghe được ai khác. A Huy kia đang tức giận."

"Rùa con, em phải cẩn thận, đừng để người khác phát hiện em". Nghiêm Cẩn dặn dò Mai Côi trong đầu, sau đó nói với bọn Cừu Tranh:

- Khu nước hẳn là không vấn đề, chúng ta cần phải thật nhanh, khu rừng sẽ có cạm bẫy nhưng may chúng ta cũng không sao, để Mẫn Lệ đưa bọn họ qua là được rồi. Chỉ phiền khu lửa, chú Đậu Đậu và Thư Cầm sẽ không dùng được, hơn nữa, trong đề, có đôi khi ở cửa cuối cùng vẫn còn cạm bẫy, chúng ta phải đề phòng.

Chu Thư Cầm ngao ngán:

- Không xui xẻo thế chứ!

Ứng tộc Ngụy Anh Vân gật đầu:

- Cuộc thi trước quả thực có hai tổ đụng nhau ở cửa cuối cùng, Nghiêm Cẩn nói đúng, chúng ta phải đề phòng!

Nghiêm Cẩn nhanh chóng bố trí, Ngụy Anh Vân có thể bay thi cho làm tiên phong đi thăm dò tình hình bên kia. Minh và thần tộc Tào Anh Tĩnh che chở toàn tổ đi, Cừu Tranh và Chu Thư Cầm là hai người ở huyết tộc đi phía sau. Cậu xác định mục tiêu, không phải chỉ thắng mà cả đội cùng thắng, không để bất kì ai rớt lại.

Chiến lược của Nghiêm Cẩn là:

- Một khi chạm mặt thì diệt tâm ngữ giả trước, không thể để bọn họ lại nghe trộm chúng ta

Cậu thoáng dừng, nói với Mai Côi: “Rùa con, không nói em nhé, đừng có mà tức giận”

Mai Côi đang ngồi trong văn phòng ăn bánh ngọt, cô nhóc vừa ăn bánh vừa gật đầu đồng ý. Happy ngẩng đầu vừa vặn thấy Mai Côi rung đùi đắc ý ăn bánh thì không khỏi mỉm cười. Trẻ con đúng là trẻ con, có đồ ăn ngon là vui vẻ được.

Bên kia, Nghiêm Cẩn tiếp tục nói:

- Đồng Trạch Huy chắc chắn sẽ biến thành một người trong số chúng ta, làm loạn đội ngũ của chúng ta, chú ý của anh ta nhiều nhất nhưng cũng không có bản lĩnh gì đáng kể, A Anh, cậu đi thăm dò tin tức, một khi phát hiện thì nhớ là có thể diệt thì diệt, không được thì để dấu hiệu để bọn mình phòng bị

Ngụy Văn Anh gật đầu tỏ ý hiểu, Nghiêm Cẩn còn nói:

- Tổ bên kia có Đường Thanh Mai là đại lực sĩ, chú Đậu Đậu đối phó với anh ta, Cừu Hoa thì để A Tĩnh ứng phó. Bọn họ có thần tộc Dung Hiên có vẻ phiền thì để mình phụ trách. Những cái khác thì để huyết tộc đấu huyết tộc, hàng ma sư với hàng ma sư, mọi người đến lúc đó tùy cơ ứng biến. Chỉ cần qua khu lửa thì Tề Phi có thể phát huy năng lực, mọi người tất cả bảo vệ cậu ấy đi cướp cờ. Những cái này trước đừng nói cho mấy bạn là người, đừng quên đối phương có tâm ngữ giả. Đến địa điểm gặp nhau, chúng ta đột ngột khiến bọn họ trở tay không kịp.

Nghiêm Cẩn vừa dứt lời thì có tiếng thông báo từ loa:

- Xin chuẩn bị, sau khi có tín hiệu thì có thể vào trường thi.

Nghiêm Cẩn sắp xếp mọi người đứng theo đội hình chờ ở cửa:

- Đứng lo lắng, chúng ta chú ý giữ gìn thể lực.

“Đình!!!”. Tín hiệu vang lên, cửa mở, Nghiêm Cẩn dẫn mọi người chạy về khu hồ nước, cậu vừa chạy vừa vẫy tay:

- A Anh, đi đi, cẩn thận chút, không biết chừng bọn họ cũng phái trinh sát

Ngụy Anh Vân giương tay, bay lên trời, trước khi đi còn chấp tay hành lễ:

- Yên tâm, mình sẽ chờ mọi người ở bên dưới.

Ngụy Anh Vân bay đi, Nghiêm Cẩn lập tức nghe Mai Côi báo cáo: “Bên kia, tâm ngữ giả báo cáo với bọn họ rằng các anh có người bay đi, bọn họ cũng phái người đi trước, ừm, là A Triết”.

Mai Côi sợ mình nói không đủ rõ, còn truyền hình ảnh đến Nghiêm Cẩn, kìa nhanh chân chạy như điên đó đúng là Hồ tộc, Hồ Văn Triết.

Nghiêm Cẩn âm thầm ghi nhớ. Cả tổ nhanh chóng đến khu nước, trước mắt là một hồ nước phẳng lặng, không cầu, không thuyền, hai bên có bờ bảo vệ, trước đó có một tấm bảng viết quy tắc: Không được đi qua bờ bảo vệ

Mai Côi nói với Nghiêm Cẩn: “Thủy Linh đang trốn ở dưới hồ, sẽ chờ mọi người lội xuống nước thì vây mọi người.”

Mọi người dừng bước trước hồ, trước đó, trong phòng theo dõi có thể nhìn thấy tình huống ở khu chương ngại cuối cùng, còn trước đó thì chỉ thầy giáo xem được nên trong lòng bọn họ cũng không để ý rốt cuộc đi qua như thế nào

Mẫn Lệ hỏi:

- Chẳng lẽ bơi qua? Sẽ rất lạnh

Lam Băng khẽ cắn môi:

- Nếu mình lớn thêm một chút nhất định có thể biến hồ này thành băng cho mọi người qua

Âm Phàm Hạo nhìn cậu:

- Bọn mình ngồi đây chờ cậu lớn?

Nghiêm Cẩn ở bên đang thì thầm với Thần tộc Tào An Tĩnh rồi nháy mắt đã di động đến bên kia bờ. Tào An Tĩnh dặn mọi người:

- Cứ tạm chờ một chút, cẩn thận để ý mai phục.

Mọi người đợi một hồi, Nghiêm Cẩn chưa về đã thấy một người làm từ nước xông ra khỏi hồ. Thủy Linh mất hứng:

- Ai dà, mình bảo các bạn nhỏ các cậu nhé, các cậu phải xông qua hồ đi chứ, sao mãi không động, mình chờ rõ lâu, các cậu không nhảy xuống làm mình chờ ở dưới thật mệt.

Tào An Tĩnh hét lớn:

- Là Thủy Linh, mọi người cẩn thận!

Chín người lập thành đội hình, Thủy Linh cười lớn:

- Chơi vui rồi, chơi vui rồi, các bạn trẻ thật thích hình thức màu mè, đây là cuộc thi, không phải đánh nhau đến chết. Nhiệm vụ của mình là kéo các cậu xuống nước để loại các cậu, sẽ không làm ai bị thương hết, đừng lo lắng chứ.

Mẫn Lệ và mấy hàng ma sư nhìn nhau, cùng nhau đánh ra Ngự Hỏa phù công về phía Thủy Linh, Thủy Linh há miệng nuốt lấy ngọn lửa:

- Đối phó với mình dùng chút lửa con này không được, phải học Phục Linh chú cơ

Phục linh chú? Bọn họ còn chưa học được, phép thuật chưa đủ, căn bản không dùng được. Thủy Linh mất kiên nhẫn:

- Được rồi, các cậu không động thủ thì mình đến, ai bị kéo đến đáy hồ thì bị loại, không được chơi bản, thầy giáo còn đang theo dõi đó

Nói xong, nó làm thành một vòi rồng, bắn về phía mọi người. Mẫn Lệ và Tào An Tĩnh nhanh chóng ra tay, bày ra kết giới phòng hộ, Thủy Linh cười:

- Ha ha, giỏi lắm, biết làm kết giới phòng thủ nhưng không chống được lâu đâu

Nó lại làm thành vòi rồng lớn hơn đánh úp lại, lần này ngoài Lam Băng và Mang Tuấn, tất cả đều làm kết giới để phòng thủ, hàng ma sư và thần tộc làm kết giới bảo vệ còn Huyết tộc dùng cánh ảo công kích Thủy Linh.

Thủy Linh xoay tròn nói:

- Đám trẻ con ngốc này, nếu xuống nước liều mạng mình cũng chỉ loại mấy người, các cậu qua bên kia có thể tiếp tục hành quân, giờ ở đây chẳng phải làm toàn quân bị diệt?

Vừa dứt lời, một gốc cây đại thụ đổ rạp như từ trời rơi xuống, lộn mấy vòng rồi chắn ngang mặt hồ, khiến hồ nước xao động. Tiểu ma vương đánh một đòn về phía Thủy Linh rồi hô lớn:

- Mọi người mau lên cây, A Tĩnh dẫn mọi người đi, Thủy Linh để mình ứng phó.

Cậu vừa kêu vừa đánh ra Phục Linh chú, Thủy Linh vừa né vừa cao hứng kêu:

- Tiểu ma vương đã trở lại, đánh thế này mới thú vị.

Những người khác mặc kệ chuyện này, nhanh chóng chạy lên cây. Tào An Tĩnh tung chuông, mấy đứa trẻ là người bay thẳng sang bên bờ kia. Một đám trẻ con lóc cóc qua hồ, vừa đặt chân xuống đất thì chạy vội.

Bên này hồ, Nghiêm Cẩn đá một cước qua, Thủy Linh hóa thành bọt nước né tránh. Nghiêm Cẩn cũng không dám đánh nhau, nháy mắt đã di động về phía bờ bên kia, giờ tay chào Thủy Linh rồi cũng chạy. Thủy Linh đứng trên mặt hồ lăm bằm:

- Mình nên nói với Diêm Vương, mình đã ra sức với tổ của con lão ấy hơn hẳn nhưng tiểu gia hỏa này tiến bộ quá nhanh

Nghiêm Cẩn cũng chẳng hay biết cái đó. Cậu vượt qua mọi người nhanh chóng đến rừng cây. Mai Côi đã nói hết cạm bẫy bố cục cho Nghiêm Cẩn, chỗ nào có bẫy, chỗ nào có hố... Nghiêm Cẩn đều đã biết. Điều cậu phải làm là lặng lẽ, không để cho mọi người hoài nghi rồi phá hủy những bẫy này.

Nguy Anh Vân đứng trên rừng cây, cậu đã đi thăm dò qua về, ở khu lửa có chút kí hiệu, còn phát hiện Hồ Văn Triết cũng chạy đến. Nguy Anh Vân né tránh, lui về rừng cây, đứng ở chỗ cao nhất giám thị. Những gì cậu ta có thể nhìn được Mai Côi đều truyền tin cho Nghiêm Cẩn.

Nghiêm Cẩn cân nhắc rồi gọi Cừu Tranh và Chu Thụ Cầm đến:

- Hai người trèo lên cây được, ở trên đó rất an toàn, hai người đi trước, tâm ngữ giả kia không nghe được hai người, hai người đến chỗ khu lửa phục kích rồi loại tâm ngữ giả. A Anh ở trên đỉnh cây, bảo cậu ấy yểm trợ hai người. Hai người diệt được tâm ngữ giả thì lui ngay, đừng làm cho bọn họ có cơ hội dùng lửa đánh hai người.

Cừu Tranh gạt đầu đồng ý, nhanh chóng bay lên cây với Chu Thụ Cầm.

Nghiêm Cận vung tay với mọi người:

- Mình đi mở đường, các cậu giữ khoảng cách, đi theo chỗ an toàn mà mình vạch ra. A Tĩnh để ý chút

Cắt lờn cậu xông về phía trước, đi về phía rừng cây.

Phá rừng cây đơn giản hơn, mọi cạm bẫy đều là vật chết, cậu theo lời Mai Côi chỉ điểm, đi từng bước về phía trước, đến lúc chạm vào bẫy đều giả vờ rất mạo hiểm nhưng luôn trốn được, an toàn lui ra. Cậu nhận biết được Mai Côi lo lắng, vội an ủi cô bé rằng không sao, cậu chỉ vì đánh lừa thầy giáo mà làm như vậy thôi, bảo bé đừng sợ. Cậu nói xong, phát hiện không nhận được cảm xúc của Mai Côi nữa. Lòng Nghiêm Cận ngọt ngào, rủa con nhà cậu thật vừa ngoan vừa cẩn thận, sợ ảnh hưởng đến cuộc thi mà còn chần chừ cảm xúc của mình không để cho cậu biết.

Xông qua rừng cây, loa phát thanh vang lên:

- Hạ Bồi out! Hạ Bồi out (Cho có không khí Running Man nhá ^^)

Nghiêm Cận mừng rỡ, chú Đậu Đậu đã thành công. Trên cây, Ngụy Anh Vân tung cánh bay về phía khu lửa:

- Bọn họ công kích Cừu Tranh, mình đi cứu.

Nghiêm Cận lớn tiếng kêu:

- Đừng tham chiến, dẫn bọn họ rút về

Lúc này, sáu người phía sau theo lời Nghiêm Cận cũng đã xông qua rừng cây, Nghiêm Cận dẫn bọn họ đi về khu lửa, vừa đi vừa nói:

- Huyết tộc đến khu lửa là không được, mọi người lấy tinh thần, chúng ta cần cố gắng cả tổ phải xuất sắc, không được để ai rời khỏi cuộc thi. A Tĩnh, cậu đối phó với Cừu Hoa trước, tia chớp của nó có thể khắc chế Ung tộc, diệt nó thì A Anh mới không bị loại. Mẫn Lệ, Tề Phi, hai người đối phó Văn Triết, chặt đứt tổ tiên phong. Dung Hiền đề cho mình. Lam Băng, cậu không sợ lửa, phải bảo vệ Mang Tuấn. Mang Tuấn, cậu chỉ có một nhiệm vụ là vượt qua lửa đến cướp cờ. Những người khác để bọn Cừu Tranh ngăn ngoài. Mọi người hiểu chưa?

- Hiểu rồi!

Bọn trẻ nói đầy khí thế, ý chí chiến đấu sôi sục. Phía sau cũng không hề trì hoãn, qua mấy khảo nghiệm, tổ kia cũng có chút mệt mỏi. Nhưng chiến lược của Nghiêm Cận hợp lý, chỉ chớp lát đã áp chế được tổ kia. Đồng Trạch Huy biến thành Dung Hiền mạnh nhất tổ mình, ý đồ cho Dung Hiền có thêm chút thời gian nhưng Mai Côi sớm biết, Nghiêm Cận nhanh chóng đánh bại cậu ta.

Mang Tuấn được bọn nhỏ che giấu, chạy về phía cuối. Ngụy Anh Vân cũng hộ tống cậu, cuối cùng lấy được cờ.

Đám Mẫn Lệ hoan hô nhảy nhót, Chu Thụ Cầm nhào về phía Nghiêm Cận, hưng hăng thơm cậu cái. Hồ Văn Triết dậm chân kêu:

- Mình sớm biết, nếu có thể vào tổ Tiểu ma vương là được rồi.

Trong phòng theo dõi, các thầy giáo đều nói quả nhiên hồ phụ sinh hồ tử, sau đó thông báo cho đám học sinh quay về lớp. Nhưng Nghiêm Cận mặc kệ, cậu nhanh như chớp chạy về văn phòng Happy, rủa con nhà cậu còn đang ở đó chờ cậu.

Cậu vừa vào cửa đã thấy Nghiêm Lạc ngồi xổm trước sofa đang nói chuyện với Mai Côi. Mai Côi mở to mắt sợ hãi, không biết bọn họ nói gì, Mai Côi chỉ lắc đầu liên tục.

Nghiêm Cận nóng nảy, vội tiến lên, che trước mặt Tiểu Mai Côi:

- Cha đừng mắng rủa con, em ấy chỉ muốn tìm con thôi.

Nghiêm Lạc nhìn thoáng qua con lại nhìn Mai Côi nói:

- Cha biết em tới tìm con, cha không trách em. Cha chỉ muốn biết sao một mình em đi được tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tránh Lộ Bí Mật, Tiểu Ma Vương Chịu Tội Thay

Một mình rùa con sao đến được đây?

Nghiêm Căn há hốc mồm, cậu thực sự cũng không nghĩ ra cách nào giải thích với người lớn về chuyện rùa con có thể một mình tìm được đến đây. Cha cậu quá nhạy bén.

Nghiêm Căn quay đầu nhìn Mai Côi, cô bé dựa vào cậu, mắt to đáng xin, cô bé sợ hãi, không hiểu sao, Nghiêm Căn cảm thấy dường như hai đứa tâm ý tương thông. Cậu không cần truyền tin chỉ nhìn cô nhóc cũng biết cảm xúc của cô bé. Bàn tay cô bé lạnh toát, hiển nhiên vô cùng hoảng sợ.

Nghiêm Căn cắn răng, lòng suy nghĩ rồi lớn tiếng nói:

- Là con muốn rùa con đến trường học xem, cho nên con dạy em ấy cách đi

Hai tay Nghiêm Lạc ôm ngực, từ cao trừng mắt nhìn xuống con trai, nửa ngày không nói gì. Anh nhìn đến khi lòng Nghiêm Căn hoảng loạn thì mới lạnh lùng hỏi:

- Là con kích động Mai Côi đến trường học tìm con chứ gì? Thế con dạy em ấy bắt xe?

Lòng Nghiêm Căn hoảng hốt nhưng vẫn cứng đầu đáp:

- Đúng vậy, là con!

Mai Côi vội nắm chặt tay Nghiêm Căn, cúi đầu dựa vào cậu bé, thân mình bé nhỏ hơi run lên. Nghiêm Lạc không nhìn Mai Côi chỉ nhìn chăm chú con mình. Giọng anh càng lạnh hơn nói:

- Vậy con nói xem, bắt xe bus như thế nào?

Da đầu Nghiêm Căn run lên, căn bản cậu đâu có biết bắt xe như thế nào. Cậu cũng coi như là thái tử của trường học này, từ trường về nhà đều là kẻ đưa người rước, không như các bạn học khác còn phải bắt xe, chờ xe nên cậu chỉ biết đại khái đường đi chứ cụ thể bắt xe thế nào thì không hề có khái niệm

Nghiêm Lạc không thúc giục, chỉ theo dõi cậu, Nghiêm Căn biết vấn đề này không thể tránh được:

- Con... chuyện này...

Cậu vội đến đầu toát mồ hôi, lại nghe Mai Côi dùng suy nghĩ nói với cậu. Nghiêm Căn không kịp nghĩ, theo lời Mai Côi mà đọc theo:

- Chính là từ khu nhà đi về phía tay trái đến đường lớn, bắt xe số 9, đến Tây Cát Lộ thì xuống xe, đổi xe 38 sau đó đến Tân Thành Thiên Hoa, đi qua một con phố, bắt xe 104, xuống xe thì đổi sang xe 920, đi đến Sơn Hạ Đông Các Hương...

Nghiêm Căn càng nói giọng càng nhỏ, lần này mồ hôi lạnh thật sự rơi xuống. Cậu không hề biết rùa con phải chuyển nhiều xe như vậy, đường đi phức tạp như vậy. Em ấy mới chỉ là đứa trẻ 5 tuổi, vạn nhất đi đường xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Cậu càng nghĩ càng sợ, chỉ có thể găt gao nắm chặt tay Mai Côi.

Nghiêm Lạc thấy cậu không nói gì cũng không tha, ép hỏi:

- Đến Đông Các Hương thì thế nào?

Nghiêm Căn quay đầu nhìn Mai Côi, đôi mắt to của bé đầy nước, không khí trong phòng càng lúc càng nặng nề. Nghiêm Lạc tức giận khiến không khí như loãng ra. Mai Côi là tâm ngữ già, vốn rất miễn cảm, lại là trẻ con sớm đã bị dọa nhưng muốn khóc mà không dám khóc. Nghiêm Căn rất muốn bảo với cha rằng không nên nói trước mặt rùa con. Nhưng cha đang nổi nóng, cậu không dám rườm rà. Cậu đành cứng đầu nói theo lời Mai Côi chỉ:

- Xuống xe đi thẳng, đến ngã rẽ đầu tiên thì rẽ trái, đi qua đoạn ruộng rồi lại đi đến một chợ nhỏ, có một loạt cửa hàng bán nông cụ thì rẽ phải, đi men theo đường đó lên núi. Ở sườn núi có một cái đình nhỏ, đến chỗ đó rẽ phải, đi tiếp thì đến cổng trường

Nghiêm Lạc tức đến xanh mặt, Nghiêm Căn cúi đầu. Cậu biết cha cậu bắt cậu nhắc đến cái này là có dụng ý gì. Đường xa xa xôi, quanh co khúc khuỷu, cậu bảo một đứa bé năm tuổi đến tìm mình khác gì đẩy người ta đến chỗ nguy hiểm. Hôm nay, nếu không phải là rùa con mà là đứa nhỏ bình thường khác thì đã xảy ra chuyện lớn. Nghiêm Căn biết ý của cha nhưng trong lòng cậu cũng có suy nghĩ khác. Rùa con chịu rất nhiều khổ sở mới có thể lặn lội đường xa như vậy mà đến tìm cậu. Nghiêm Căn nhìn ánh mắt long lanh nước của Mai Côi, trong lòng vô cùng khó chịu, hốc mắt cũng nóng lên.

Nghiêm Lạc bình tĩnh hỏi:

- Con bảo em đến tìm con, tiền xe con tính sao?

Nghiêm Căn thấy Mai Côi lặng lẽ truyền đáp án trong lòng càng khó chịu. Trong đầu không khỏi nghĩ đến cảnh rửa con của cậu bé nhỏ một mình chen chúc trong đám người trên xe bus. Cậu chớp mắt, cố gắng ép mình không khóc, ầm ả nói:

- Rửa con còn bé, không cần mua vé

Nghiêm Lạc thờ phỉ phò đi đi lại lại, không áp được lửa giận trong lòng, anh vỗ mạnh bàn, chỉ vào con, bắt đầu mắng:

- Nghiêm Căn, con làm chuyện hay lắm, con thiếu chút nữa hại chết Mai Côi rồi. Sự thông minh của con chỉ dùng để làm những chuyện này thôi sao...

Anh mắng chưa được hai câu, Tiểu Mai Côi không nhịn được òa khóc, rút tay khỏi tay Nghiêm Căn, nhào lên ôm chân Nghiêm Lạc.

- Cha Nghiêm Lạc, con không dám, con không dám. Cha đừng mắng anh, đừng phạt anh, là con sai rồi, là tự con muốn đến, con không dám, con thật sự không dám, cha đừng mắng anh, xin cha... oa oa...

Mai Côi ôm chân Nghiêm Lạc vừa khóc vừa nói, nước mắt rơi xuống, vừa khóc vừa xin tha, đáng thương vô cùng.

Nghiêm Lạc bị cô bé khóc làm mềm lòng nhưng máu chột là không thể nhân nhượng trước mặt lũ trẻ, nhất định phải để bọn trẻ hiểu được tầm nghiêm trọng của sự việc, nếu không đến ngày nào đó mất mạng còn không hiểu vì sao. Anh cố nén mình để không dỗ Mai Côi, nghiêm giọng nói:

- Mai Côi, việc này con cũng sai, không được người lớn đưa thì trẻ con sao có thể đi loạn được? Cô giáo ở trường, mẹ Tiểu Tiểu không phải đều dạy con phải học cách tự bảo vệ mình sao? Không được một mình chạy loạn, không nói chuyện với người xa lạ, không đi cùng người lạ đúng không? Hôm nay con tự mình bỏ đi không nói cho ai, vạn nhất trên đường gặp người xấu hay lạc đường thì làm thế nào. Cha mẹ không thấy con sẽ lo lắng, đúng không nào?

Nghiêm Lạc cố gắng nghiêm khắc, tuy rằng cũng nhẹ nhàng hơn Nghiêm Căn nhưng Mai Côi chưa từng bị Nghiêm Lạc mắng vẫn cảm thấy rất đáng sợ. Cô bé run lên, nhưng vẫn ôm chặt chân Nghiêm Lạc, một lòng muốn xin tội cho anh Nghiêm Căn.

Nghiêm Căn thấy rửa con bị mắng cũng không nhịn được, nước mắt rơi xuống, cậu nhào tới ôm chân kia của Nghiêm Lạc, cầu xin:

- Cha ơi, là con không tốt, mắng thì mắng con là được rồi, con sẽ nhận phạt, phạt thế nào cũng được, cha đừng mắng rửa con, em áy nháy gan, sẽ sợ đó.

Mai Côi nghe xong khóc càng dữ, ra sức lắc lắc chân Nghiêm Lạc:

- Đừng, đừng phạt anh, đừng đánh anh, là con sai rồi, con biết con sai rồi, con không dám nữa, cha Nghiêm Lạc, xin cha, con không dám nữa, thật đó, thật đó...

Hai bạn nhỏ một trái một phải ôm chân Nghiêm Lạc không ngừng khóc thê thảm, nhất là Tiểu Mai Côi, bộ dáng bé nhỏ tội nghiệp khiến Nghiêm Lạc đột nhiên cảm thấy mình như đao phủ cùng hung cực ác. Đến ngay cả Happy cũng ngây người đứng bên không biết nên làm gì mới tốt. Tiết mục dạy dỗ, giáo dục của Boss anh đã xem nhiều nhưng chưa từng thấy trường hợp nào như hôm nay.

Cuối cùng, Nghiêm Lạc vẫn ôm Mai Côi lên, lấy khăn tay lau nước mắt cho cô bé, lau nước mũi rồi nhìn đôi lông mi dài ướt nước mắt đáng thương của Mai Côi, thờ dài, dịu dàng hỏi:

- Mai Côi, một mình đi xa như vậy có sợ không?

Tiểu Mai Côi thật cẩn thận nhìn Nghiêm Lạc, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nghiêm Lạc lại hỏi:

- Con nói cho cha Nghiêm Lạc, vì sao lại muốn đến?

Đôi mắt to của Mai Côi lại ướt nước, cố nhịn nhưng nước mắt vẫn rơi xuống. Nghiêm Lạc nhẹ nhàng lau nước mắt cho bé, kiên nhẫn chờ bé nói. Mai Côi mím miệng nhỏ, cuối cùng khẽ đáp:

- Con rất buồn, rất muốn nói chuyện với anh...

Nữ sinh nhỏ buồn rầu? Nghiêm Lạc chấp nhận việc mình không hợp để bàn chuyện này với trẻ con. Anh quyết định để vấn đề này cho bà xã đại nhân xử lý. Anh nói với Mai Côi:

- Nói chuyện với anh có thể gọi điện thoại, con không tìm được anh thì có thể nói với mẹ Tiểu Tiểu, cha Nghiêm Lạc, cha mẹ đưa con đi được chứ? Về sau không được một mình chạy loạn nữa, rất nguy hiểm, biết không?

Nghiêm Căn còn ôm chân Nghiêm Lạc, cậu ngửa đầu nhìn cha ôm rửa con thủ thi. Cậu rất muốn phản đối việc nói chuyện thì không cần ôm, ngồi xuống cũng có thể nói chuyện. Nhưng giờ cậu là người có tội, rầm cũng không dám đánh thì đừng nói đến việc phản đối gì.

Nghiêm Lạc dỗ Mai Côi rồi thả cô bé xuống, xoay người dặn dò Happy chuyện chuẩn bị xe. Nghiêm Căn nhân cơ hội bước đến, lặng lẽ ôm Mai Côi

vào lòng. Mắt Mai Côi khóc còn cay cay, giờ vẫn đang nức nở, giọng non nớt gọi:

- Anh ơi!

Nghiêm Cẩn vuốt mái tóc đen mềm của cô bé đỏ:

- Đừng khóc, đừng khóc.

Hôm nay chú Happy và cha đều bế rửa con của cậu, cậu cũng muốn bế, cậu bị thiệt. Rõ ràng là rửa con tới tìm cậu mà lại bị đám người lớn ôm tới ôm lui, thật đáng ghét!

Nhưng cậu không lớn, tay không đủ chắc, chỉ có thể ôm rửa con chứ không thể bế cô bé lên được, bế lên thì có vẻ uy phong hơn. Nghiêm Cẩn có chút ảo não, cậu cũng muốn cao lớn như vậy thì không sợ thua bọn họ.

Nghiêm Lạc dặn dò xong xuôi, xoay người thấy con như vậy thì hừ lạnh. Giờ cũng biết quan tâm, bình thường sao không chịu động não, suốt ngày gây rối

Nghiêm Cẩn bị tiếng hừ của cha làm hoảng, vội buông tay sợ cha không vui lại mở lớp dạy dỗ. Nghiêm Lạc mặc kệ cậu bé, chỉ ngồi xỏm trước mặt Mai Côi nói:

- Mẹ Tiểu Tiểu ở nhà đang nấu cơm rồi, giờ chúng ta về nhà đi

Ánh mắt Mai Côi đầy khát vọng nhìn Nghiêm Cẩn, cô bé vất vả lắm mới đến đây được, còn chưa nói gì với anh được cả. Nghiêm Cẩn vội du thuyết:

- Cha, con cũng muốn về nhà, con thì xong rồi, được nhất khóa, cũng chẳng còn gì nữa, chỉ chờ nghỉ thôi, rửa con đang buồn, để con chơi với em ấy.

Hai đứa trẻ đáng thương nhìn Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc vỗ đầu Mai Côi, lòng mềm nhũn lại mà đồng ý. Mai Côi vui mừng tươi cười, nhào đến ôm cổ cha Nghiêm Lạc, thom vào má anh. Nghiêm Cẩn há hốc miệng, bị việc này đã kích. Cậu dậm chân, chỉ vào mặt Nghiêm Lạc chất vấn:

- Rửa con, sao em có thể hôn cha?

Nghiêm Lạc quay đầu lườm cậu nhóc. Nghiêm Cẩn vội khóa miệng, nghĩ lại vẫn không cam lòng, nhin không được còn nói:

- Không được hôn cha, mẹ mới được hôn cha!

Mai Côi khó hiểu nhìn cậu, không biết vì sao không thể, cô bé thường xuyên hôn cha bé, cha bé cũng hôn bé, còn cả mẹ Tiểu Tiểu cũng thế, vì sao không được hôn cha Nghiêm Lạc?

Nghiêm Lạc mặc kệ đứa con lắm chuyện này, bé Mai Côi đi ra ngoài, chuẩn bị đưa bé về nhà. Nghiêm Cẩn đi sau còn cần năn:

- Con phải nói với mẹ, con sẽ mách mẹ, cha không thể như thế được, mẹ sẽ rất đau khổ, con nhất định sẽ nói cho mẹ, bảo mẹ phê bình cha, cha chờ xem

Cha không để ý đến cậu, Nghiêm Cẩn lại chuyển hướng Mai Côi:

- Rửa con, em rất không hiểu chuyện, em không ngoan, không được hôn loạn người lớn, em có biết là trẻ con hôn người lớn loạn xì ngầu là không lễ phép. Không đúng, ai cũng không được hôn, em chưa lớn thì chưa được hôn biết chưa?

Cậu nói không dứt, lên xe còn cần năn. Mai Côi dựa vào ghế, mệt mỏi, ngáp một cái rồi buột miệng nói:

- Nhưng mà anh ở nhà trẻ đã hôn rất nhiều bạn học.

- Đó không giống, anh muốn trở thành một đại ma vương siêu cấp tình thánh, chẳng lẽ em muốn thành ma nữ siêu cấp tình thánh

- Không thích!

Mai Côi nhanh chóng từ chối, tuy rằng cô bé không hiểu lắm nhưng nghe có vẻ không hay. Cô bé nhắm mắt, mệt mỏi cả một ngày, ở trong xe rất thoải mái, bé rất muốn ngủ.

Nghiêm Cẩn còn đang giáo dục:

- Vậy em không được hôn loạn nhớ chưa, bằng không sẽ bị rách miệng. Làm ma vương như anh mới được...

Cậu còn lải nhải không dứt, người làm cha rốt cuộc không nhịn được:

- Câm miệng!

Nói linh tinh những gì thế không biết.

Nghiêm Căn lập tức ngậm miệng, Mai Côi đang trong cơn mơ màng còn không quên đáp lời anh Nghiệm Căn một câu:

- Vâng!

Nghiệm Căn cười nắm tay rửa con, để cô bé tựa lên vai mình ngủ. Đúng là rửa con của cậu là ngoan ngoãn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiểu Ma Vương Bất Lục

Nếu Nghiệm Căn nghĩ việc này đã xong thì sai hoàn toàn rồi. Về tới nhà, giao Mai Côi cho Tiểu Tiểu, Nghiệm Lạc bắt con trai đến thư phòng. Nghiệm Căn vừa thấy vậy thì biết lần này cha con trò chuyện sẽ chẳng có gì hay. Trong đầu cậu dặn Mai Côi: “Rửa con, anh nói chuyện với cha em không được nghe lén nha. Không được nghe, biết không?”

Mai Côi ngồi trên sofa trong phòng khách, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng, Nghiệm Căn còn dặn thêm lần nữa thì cô bé mới gật gật đầu. Nghiệm Căn lúc này mới yên tâm vào thư phòng.

Trong thư phòng, Nghiệm Lạc đi thẳng vào vấn đề nói:

- Con biết con sai ở đâu không?

- Biết ạ! Con không nên không suy nghĩ đến an toàn của rửa con mà bảo em ấy đến tìm con. Sau này con sẽ không lỗ mắng như vậy nữa. Cha ơi, cha đừng trách rửa con, cha muốn phạt con thế nào cũng được, lần này con thật sự biết sai rồi

- Đầu óc con rốt cuộc nghĩ cái gì? Con sao có thể bảo em đi xa như thế chỉ để tìm con?

Nghiệm Lạc tức giận vô cùng, tuy rằng biết con mình thường làm những chuyện khác người nhưng để cho đứa trẻ năm tuổi một mình đi xa nhà thì rất quá đáng. Nghiệm Căn cúi đầu:

- Con không nghĩ nhiều, con chỉ là muốn khoe sự oai phong của con ở trường với em nên nói với rửa con, con cũng không nghĩ em thực sự đến.

- Vậy làm sao con biết em chờ ở cổng?

Nghiệm Căn đầu óc tê liệt, đúng vậy, làm sao cậu biết rửa con sẽ chờ ở đâu? Không có điện thoại, kể cả có nói bạn học nhìn thấy rồi bảo lại cũng không được. Nếu cha hỏi bạn đó là ai thì lời đuối. Hơn nữa, hôm nay là ngày thi, ai có thể ra cổng trường. Hơn nữa ở cổng trường có camera, xem lại là biết thừa cậu nói dối. Nghiệm Căn vội nghĩ, làm sao bây giờ, nên giải thích thế nào.

- Nghĩ cái gì? Nói thật! Nghiệm Lạc lạnh lùng quát

Nghiệm Căn run lên, nhắm tịt mắt, lớn tiếng nói:

- Con, con cảm thấy thi chẳng thú vị, không muốn thi, định ra ngoài chơi, đến cổng thì vừa may gặp rửa con ở đó.

- Cái gì?

Nghiệm Lạc giận dữ, chỉ vào Nghiệm Căn mắng:

- Con quá hư đốn!

Được! Giỏi lắm! Anh tức phì mặt mắt, đến thi cũng thấy không vui mà lên chạy đi chơi, nó quá đáng lắm rồi.

- Con quỳ đó cho cha

Nghiệm Lạc trừng mắt nhìn con quát. Nghiệm Căn vội quỳ xuống, cậu biết lần này cha thật sự rất tức giận, cậu xong đời rồi.

Nghiệm Lạc nửa ngày không nói gì, Nghiệm Căn chờ mà lòng sợ hãi, cậu càng nghĩ càng sợ, không biết cha sẽ phạt cậu như thế nào. Nhưng Nghiệm Lạc cố tình không cho cậu chết vui vẻ, lại đi ra ngoài bỏ mặc Nghiệm Căn quỳ gối ở đó.

Nghiệm Lạc vừa đi ra đã thấy Mai Côi cô đơn ngồi trên ghế ngoài ban công, tay cầm cái chén, đang nghe Tiểu Tiểu nói gì đó. Nghiệm Lạc có chút đau

lòng, vẻ mặt như vậy không nên xuất hiện trên mặt đứa trẻ năm tuổi. Tiểu Tiểu thấy chồng ra ngoài, cúi đầu nói với Mai Côi mấy câu, hôn cô bé. Mai Côi gật gật đầu, quay đầu thấy Nghiêm Lạc nhưng không thấy Nghiêm Căn thì thực sự thất vọng, quay đầu nhìn ra cửa thư phòng.

Tiểu Tiểu kéo Nghiêm Lạc về phòng, Nghiêm Lạc lại hỏi:

- Sao lại thế? Hỏi được chưa?

Tiểu Tiểu lắc đầu:

- Con bé chẳng nói gì cả, giữ bí mật còn hơn thằng con của chúng ta nhiều. Nhưng em nghĩ em biết vì sao rồi.

Tiểu Tiểu kéo chồng ngồi xuống, than thở:

- Tháng 9 sang năm Mai Côi phải học tiểu học, hôm qua em đã nói chuyện với Mai tiên sinh, nghĩ nếu anh ta không có thời gian, em giúp đi liên hệ với trường học gần nhà, giờ đến đó báo danh trước. Nhưng anh ta nói đã thương lượng với Triệu tiểu thư, mấy năm qua Mai Côi làm phiền nhà chúng ta, anh ta muốn đưa Mai Côi đến trường tư, để Mai Côi học nội trú để rèn tính độc lập, nói điều kiện ở trường tốt, quản lý nghiêm ngặt, Mai Côi rất hướng nội lại ý lại, thay đổi hoàn cảnh có vẻ tốt hơn.

Nghiêm Lạc nhú mày, tính cách của Mai Côi đến trường nội trú thì thích ứng được sao:

- Vậy bao giờ anh ta và Triệu tiểu thư làm hôn lễ?

Triệu Tuệ Trung là bạn gái Mai Khánh Hải, hẹn hò đã hơn 1 năm. Mai Khánh Hải có đưa cô ta ăn cơm với nhà Nghiêm Lạc mấy lần. Triệu Tuệ Trung là điển hình cho nữ viên chức, giỏi giang, hướng ngoại, có vẻ là nữ cường nhân. Tính cách Mai Khánh Hải điềm tĩnh, lấy Triệu Tuệ Trung cũng coi như là bù trừ.

- Bọn họ định tết âm lịch, nhân lúc nghỉ về nhà làm hôn lễ, mở tiệc ở hai bên gia đình. Còn ở đây cũng không định làm gì.

Tiểu Tiểu lại thở dài:

- Em nghe ý tứ của Triệu tiểu thư thì cô ấy cũng 30, muốn kết hôn sớm rồi sinh con

- Con?

- Vâng. Cho nên em rất lo lắng cho Mai Côi. Triệu tiểu thư hôm qua nói chuyện với em rất nhiều, hỏi em ở chung với Mai Côi như thế nào. Cô ấy nói đứa nhỏ này không thân với cô, còn nói Mai Côi rất kiêu ngạo, quá âm trầm, quái gở. Cô ấy nói trẻ con như thế không tốt cho nên mới định cho Mai Côi học nội trú. Anh nói xem, cô ấy sao tầm nhìn hạn hẹp như vậy, em cảm thấy Mai Côi ngoan ngoãn nhu thuận ai cũng yêu, sao cô ta lại nghĩ thành âm trầm, quái gở?

Nghiêm Lạc nghe xong cũng rất mất hứng:

- Cô ta óc có vấn đề à. Nếu cô ta thích hoạt bát hiếu động nhà chúng ta cũng có 1 đứa, đưa cho cô ta tiền chăm sóc, chỉ sợ chưa được hai ngày đã kêu rầm trời!

Tiểu Tiểu phì cười, kéo kéo tay chồng:

- Boss, làm gì có ai làm cha như anh, chỉ muốn tổng khứ con đi!

Dù đã kết hôn nhiều năm cô vẫn quen gọi chồng là Boss.

Nghiêm Lạc kéo tay cô vào lòng nói:

- Trẻ con và mẹ kế ở chung vốn cần nhiều kiên nhẫn, huống chi tình cảm của Mai Côi với mẹ sâu như vậy, Triệu Tuệ Trung này thế cũng quá không phải, không muốn chăm sóc tốt cho đứa bé này lại còn muốn sớm sinh con của mình? Việc này em không nói với Mai Côi chứ

- Đương nhiên là không nhưng mới hôm qua bọn họ đã nói chuyện đến trường với Mai Côi, hơn nữa Triệu tiểu thư nói chuyện nghĩ gì là biểu lộ hết trên mặt, Mai Côi lại là đứa trẻ mẫn cảm, anh nói xem liệu có thể là vì như thế mà Mai Côi mới buồn, mới có thể chạy đi tìm Nghiêm Căn?

- Cũng có thể lắm.

Nói đến đó Nghiêm Lạc lại tức giận:

- Tiểu hỗn đản kia càng ngày càng hư đốn, dạy hư Mai Côi. Nó còn dám nói không thích thì muốn lên ra ngoài chơi. May mà gặp phải Mai Côi bằng không không biết Mai Côi phải chờ ở ngoài đến bao lâu. Đường xa như vậy, con bé có thể tìm ra được mà không sao đúng là quá may mắn.

- Việc này em phải nói với Mai tiên sinh mới được, đứa trẻ như Mai Côi có cái gì đều chỉ nghĩ trong lòng, cần kiên nhẫn thấu hiểu, bọn họ phải để ý hơn mới được

- Nhưng chuyện này dù sao cũng là việc nhà người ta, em cần đứng mực thôi

Tiểu Tiểu đồng ý, hai người nói chuyện một lúc rồi mới ra khỏi phòng

Vừa ra cửa thì sững người. Bọn họ nhìn thấy Mai Côi ôm gối ngồi ở cửa thư phòng, trông như con cún con cô độc, giữ cửa cho Nghiêm Căn. Tiểu Tiểu vội qua bế con bé ra phòng khách:

- Mai Côi, không thể ngồi yên một chỗ thế được, một chút nữa anh Nghiêm Căn sẽ đi ra, ăn cơm chiều rồi để anh Nghiêm Căn cùng con xem hoạt hình nhé.

Mai Côi gật đầu nhưng mắt to vẫn nhìn về phía cửa thư phòng.

Nghiêm Lạc mở cửa thư phòng, thấy Nghiêm Căn vẫn quỳ thẳng tắp, Nghiêm Lạc bình tĩnh nói:

- Ra đi, rồi lại phạt con sau

Nghiêm Căn quá vui mừng, vội bật dậy, cụng kê chân đang mỏi nhừ, điên cuồng chạy về phái Mai Côi:

- Rửa con, rửa con, anh ra rồi, nhớ anh không? Ai, sao nhìn buồn thế, đi nào, anh đưa em về phòng đọc truyện tranh. Mẹ, bao giờ ăn cơm gọi bọn con nhé, con muốn ăn thịt, thức ăn ở trường rất ít thịt, không đủ ăn.

Hai người lớn nhìn bọn nhỏ tay nắm tay chạy vào phòng, không khỏi nhìn nhau cũng nghĩ, nếu đứa con vô tâm vô phế của bọn họ chia cho Mai Côi một nửa thì Mai Côi có thể vui vẻ hơn một chút rồi. Nhưng mà, như vậy nhất định không đáng yêu như bây giờ. Thêm chút tính tình của Tiểu ma vương thôi cũng là chuyện rất đáng sợ.

Trong phòng, Mai Côi hỏi:

- Anh, cha Nghiêm Lạc nói với anh cái gì? Cha sẽ đánh anh sao?

- Không có, cha mềm lòng, anh bị quỳ, giờ phạt xong rồi, em đừng lo lắng

Nghiêm Căn cười hi hi, nhìn thấy Mai Côi gật gật đầu thì còn nói:

- Rửa con, lúc anh không cho em nghe ý nghĩ của anh em không được nghe đấy nhé.

Mai Côi ra sức gật đầu:

- Vâng, nhất định không nghe, anh bảo em mới nghe.

Nghiêm Căn vui vẻ quên nghĩ, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé cắn một miếng:

- Rửa ngoan của anh.

Cắn xong rồi mới nhận ra, nhìn lại thấy rửa con không hề tức giận, tà tâm của Tiểu ma vương dâng lên, đi tới hôn lên má trái của cô bé:

- Rửa con, anh thương em nên mới thom em nhé

- Vâng, em biết

Mai Côi ngốc nghếch gật đầu:

- Cũng như cha, mẹ, cha Nghiêm Lạc, mẹ Tiểu Tiểu, cô giáo, bà Vương, ông Trần vậy. Mai Côi vừa nói vừa đếm...

Nghiêm Căn càng nghe càng mắt húng, hừ hừ đáp:

- Nhiều người nhỉ? Còn ai nữa?

Mai Côi nghe vậy thì ngoan ngoãn đếm tiếp:

- Còn ông nội, bà nội em, nhưng một năm em mới gặp ông bà một lần, còn có dì A La, chú A Mặc, chú Happy, chú Smile, Di Đồng Đồng, chú Tư Mã, di Tiết, chú Lôi...

Sắc mặt Nghiêm Căn xám ngắt, sớm biết thế thì đã không hỏi, sao càng nghe càng khó chịu. Mai Côi đếm đếm, 10 ngón tay không đủ lại mượn 10 ngón tay của Nghiêm Căn, đếm xong lại trở về đếm tay mình, thở hắt hắt rồi nghĩ:

- Đúng rồi, còn cả Mặc Ngôn nữa

Cái này thực sự khiến Nghiêm Căn tức đến chống ngược lên trời.

- Sao còn cả tiểu gia hóa kia nữa? Nó không biết an phận sao, hôn cái rắm

Mai Côi bị tổn thương

- Anh! Em không phải là rắm!

- Ấy dà, không nói em, anh đang phê bình thằng Mặc Ngôn kia

Nghiêm Căn giậm chân, đi tới đi lui, thì ra cậu là người cuối cùng hôn rửa con, cậu rõ ràng là anh Nghiêm Căn của cô bé, là người quan trọng nhất của cô bé, sao lại ở hàng cuối cùng? Càng nghĩ càng không phục, cậu mất hứng!

- Rửa con, em nói đi, anh với Mặc Ngôn em thích ai hơn?

- Thích anh, anh sẽ bảo vệ em, đánh nhau vì em.

Mai Côi hoàn toàn không do dự đáp khiến Nghiêm Căn vô cùng vui vẻ. Nhưng còn chưa vui được bao lâu cô nhóc lại nói:

- Em Mặc Ngôn cũng rất đáng yêu, anh đừng giận em ấy

Nghiêm Căn hừ một tiếng, cời gậy nhảy lên giường:

- Dù sao anh mặc kệ, có nó không có anh, có người khác không có anh, anh phải đứng thứ nhất, nếu không thì chúng ta coi như xong.

Cậu nhắm mắt lại, chờ rửa con cầu xin, sau đó cậu sẽ lên mặt dạy dỗ rửa con về sau không được để ý ai khác. Nhưng chờ đến nửa ngày cũng không thấy bạn nhỏ bên cạnh nói gì. Nghiêm Căn lên nhìn thì bị dọa nhảy dựng, rửa con đang ngồi ở mép giường khóc. Nghiêm Căn lo lắng:

- Rửa con, anh đùa em thôi, anh hiểu em nhất, sẽ không đối xử tệ bạc với em, em đừng khóc.

Mai Côi lắc đầu, cô bé không nghĩ đến điều này:

- Anh, em sắp bị đưa đi rồi, cha và dì muốn kết hôn, bọn họ muốn đưa em đến kí túc xá, dì muốn cha chuyển về nhà dì, nói rằng như thế tiện cho đi đi làm, về sau em không được gặp anh nữa

- Cái gì? Thế sao được?

Nghiêm Căn như kiến bò trên chảo nóng:

- Đừng lo anh nói với mẹ, bảo mẹ đi nói chuyện với cha em, không đến trường nội trú, gần nhà chẳng phải có trường tiểu học sao? Ở đó rất tốt, mỗi ngày em còn có thể đến nhà anh, phòng này cho em ở, rửa con đừng khóc

- Anh ơi, em sợ lắm, em không phải đứa trẻ mà đi thích, nếu đến trường nội trú, bạn học ở đó cũng không thích em thì làm thế nào? Em phản ứng chậm, ngốc lắm.

- Không đâu, rửa con rất đáng yêu, mọi người đều rất thích em, anh thích nhất là rửa con, anh sẽ nói với mẹ không cho cha em đưa em đi.

- Em nghe lén ý nghĩ của cha và dì, mẹ Tiểu Tiểu nói cũng vô dụng

Mai Côi mím miệng, nước mắt rơi xuống từng giọt, cô bé càng nghĩ càng sợ, cho nên hôm nay mới liều lĩnh đi tìm Nghiêm Căn, lúc ấy quá xúc động không nghĩ nhiều, chỉ biết anh sẽ bảo vệ mình. Nghiêm Căn cũng hơi hoảng nhưng vẫn an ủi:

- Không sao đâu, cha anh rất lợi hại, anh xin cha, không cho em đi học nội trú, em ở nhà không vui thì tới nhà anh, rửa con đừng khóc, em khóc anh cũng rất lo.

Mai Côi hít hít mũi:

- Anh, anh dẫn em đi tìm mẹ được không? Mẹ em sẽ thương em, em nhớ mẹ

Tiểu ma vương nói không nên lời, cậu không biết mẹ cô bé ở đâu? Cậu dùng cách của mình tìm nhưng không tìm được. Cũng từng hỏi cha nhưng cha cũng bảo đã tìm nhưng không tìm được. Nghiêm Căn nhìn Mai Côi tội nghiệp trước mặt, cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Mai Côi nhìn cậu thì biết không thể được, cô bé cào cào đệm, lặng im hồi lâu, sau đó lại khóc, nói:

- Vậy, nếu em thực sự bị đưa đi, anh ơi, anh có thể tìm mẹ tiếp cho em không, có mẹ rồi em có thể rời trường.

Nghiêm Căn ra sức gật đầu, cậu ôm cô bé đang khóc vào lòng, vuốt mái tóc cô bé:

- Rửa con, em đừng sợ, anh sẽ luyện thuật di động nhanh cho tốt, đến lúc đó dù xa thế nào anh cũng đi được, sẽ thường xuyên đến tìm em. Ai dám bắt

nạt em anh đánh chết nó. Hơn nữa, không chắc chắn sẽ như vậy, anh nhất định sẽ nói với cha mẹ, không để cha em làm thế

Nhưng nguyện vọng của trẻ con dù tốt đẹp đến đâu thì sự thật vẫn rất tàn khốc.

Tiểu ma vương vì dụ dỗ bạn nhỏ bỏ nhà đi với việc không chăm chú học hành là hai tội lớn, bị cha Diêm vương bắt tới hầm chứa đá huấn luyện trong một tuần. Cậu bị nhốt vào hầm lạnh luyện công, lúc đi ra đã nghe mẹ bảo cha Mai Côi đã quyết định, đến trường cũng đã tìm xong, là trường tư ở gần Tây Giao, rất tốt nhưng hơi xa. Bọn họ đã khuyên bảo nhưng không có kết quả, cho nên sang năm Mai Côi sẽ bị đưa đi, việc này đã quyết định.

Mấy ngày nay, Mai Côi đều trốn một chỗ khóc, chuyện Nghiêm Căn bị phạt cũng không nói cho bé nên bé không thấy anh Nghiêm Căn, càng cảm thấy không có chỗ dựa, càng đau lòng. Nghiêm Căn đi ra dỗ dành cô bé mấy ngày, những ngày còn lại, hai đứa trẻ đều dính một chỗ, Nghiêm Căn cùng rửa con của mình, ngoài việc giúp cô nhóc lau nước mắt thì chuyện khác cũng chỉ đánh bắt lừc. Lần đầu tiên cậu bé ý thức sâu sắc rằng đây là thế giới do người lớn quyết định. Cậu vô cùng buồn bã vì mình chỉ là trẻ con.

Chú Mai không đáng tin, chú ấy bị Triệu yêu tinh mê hoặc, mẹ rửa con có thể cứu em ấy nhưng mẹ em ấy ở đâu? Ngay cả cha cũng không tìm thấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghiêm Căn vô cùng sốt ruột

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thân Thế Phức Tạp Của Mai Côi

Sang năm mới, Mai Côi theo cha và đi Triệu quay về quê nhà, sau khi quay lại, Mai Côi có thêm người mẹ mới. Sau đó, quả nhiên theo lời Mai Côi, nhà bọn họ chuyển về bên Triệu Tuệ Trung. Ở bên đó, Mai Côi không đến nhà trẻ nữa, hoàn toàn tách rời khỏi nhà họ Nghiêm.

Nghiêm Căn mặc kệ chuyện đó, cuối tuần cậu cũng không hay được nghỉ nhưng có cơ hội về thì sẽ chạy thẳng sang nhà họ Mai. Cậu lúc nào cũng muốn đến thăm rửa con, còn có thể đưa rửa con về nhà chơi cùng thì càng tốt. Vì để không bị mất liên lạc, cậu và Mai Côi còn rất chăm chỉ luyện tập truyền thông tin, còn dạy cô bé dùng máy tính lên mạng, chuẩn bị cho sau này Mai Côi được dùng máy tính thì có thể lên mạng tìm cậu. Nhưng thời gian gấp nhau dù sao cũng rất ngắn ngủi, qua mấy tháng, Mai Côi đã bị chuyển đến trường tư gọi là trường Ánh Dương.

Ngày Mai Côi đi, Nghiêm Căn cùng cha mẹ tiễn Mai Côi đến trường. Kế hoạch mua di động cho Mai Côi của cậu bị ngâm nước nóng bởi vì không biết kí túc xá của cô bé là dạng gì, có thể bị mất hay không. Hơn nữa, Mai Côi cam đoan có thể truyền tin qua suy nghĩ với cậu thì Tiểu ma vương mới từ bỏ ý định.

Đến trường học của Mai Côi, Nghiêm Căn dò xét khắp trường từ đầu đến cuối, đủ mọi góc ngách, nắm tay Mai Côi dẫn cô bé chào hỏi bạn học với và cô giáo. Nghiêm Lạc, Tiểu Tiểu đi xe xích, khí thế xuất chúng, đương nhiên vô cùng nổi bật, hơn nữa với vẻ mặt của Nghiêm Lạc, tất cả giáo viên trong trường đều không khỏi khách khí với anh. Ngược lại, Mai Khánh Hải và Triệu Tuệ Trung bị gạt sang một bên, tình cảnh đó như nhà họ Nghiêm mới là nhà của Mai Côi, còn hai người bọn họ chỉ là hai người qua đường Giáp đến tiễn người. Sắc mặt Triệu Tuệ Trung trở nên rất khó coi, Tiểu Tiểu có chút xấu hổ, Nghiêm Lạc mặt không chút thay đổi, Nghiêm Căn được chân truyền, hơn nữa cực ghét Triệu Tuệ Trung nên cũng chẳng buồn nhìn cô ta lấy một lần.

Ở trước mặt mọi người, cậu còn lớn tiếng nói với Mai Côi:

- Em ở trường phải chăm chỉ học hành nhưng cũng đừng để ai bắt nạt, ai làm em khó chịu thì cứ nói cho anh, anh nhất định trút giận cho em. Còn nữa, thiếu cái gì, muốn ăn gì thì gọi điện cho anh, nếu không gọi cho mẹ Tiểu Tiểu cũng được, chúng ta nhất định sẽ mang tới cho em. Em đừng lo lắng, em đi đâu cũng có người thương, chẳng sợ thiếu mất 1, 2 người.

Tiểu Tiểu day day trán, đứa con này đúng là có huyết thống của Boss chảy trên người, rất không giữ thể diện cho ai. Lại nhìn Mai Khánh Hải và Triệu Tuệ Trung, Mai Khánh Hải hình như không thấy có gì không ổn, vô cùng cao hứng hôn con gái dưới cái cau mày nhăn nhó của Nghiêm Căn, còn vui mừng:

- Đúng, Tiểu Mai Côi nhà chúng ta đáng yêu nhất, đi đâu cũng được mọi người yêu thích. Ở đây nhất định có thể quen biết nhiều bạn tốt.

Đến lúc này Tiểu Tiểu có thể đưa ra kết luận, Tiểu Mai Côi ngốc nghếch như vậy quả nhiên là bị di truyền.

Tiểu ma vương tiễn Mai Côi mà vô cùng khó chịu. May mà học kì mới cũng đã bắt đầu, cậu liên tiếp nhận được thư tình, điều này khiến lòng hư vinh của cậu lại bành trướng, tâm tình thoải mái. Đồng thời, việc học của cậu cũng rất bận rộn. Nghiêm Lạc thậm chí còn lấy camera theo dõi bài thi cuối kì để mà chất vấn cậu

- Lúc qua hồ, con rời đi, chọn đi nhổ cây làm cầu đề cho các bạn khác chờ, kết quả con không ở đó, các bạn bị Thủy Linh vây đánh. Con có nghĩ tới việc nếu con không quay về đúng lúc thì sẽ có hậu quả gì? Trong đội con mạnh nhất, mà công việc này cũng chỉ cần sức mạnh, không có mạo hiểm, con hi sinh vũ khí mạnh nhất để làm việc đơn giản nhất, chẳng phải là chuyện quá ngu ngốc.

Nghiêm Cẩn cúi đầu không nói, cậu bé hiểu có điều khi thì cậu không nghĩ nhiều như vậy. Nghiêm Lạc đem toàn bộ vấn đề của cậu quá trình thi ra, sau đó nói:

- Con à, con tiến bộ rất nhanh, thành tích tổ các con cũng tốt nhất, không bị loại nhưng biểu hiện của con không đủ tư cách. Con không làm tròn chức trách của người lãnh đạo. Con nghĩ giành hết mọi việc, các bạn trong tổ con ý lại vào con mà không thể phát huy sở trường của mình, cuối cùng cả tổ chỉ thành đám phế vật.

Nghiêm Cẩn thực sự thụ giáo, cha quả nhiên là rất tài năng. Nghiêm Lạc còn nói:

- Chương trình học ở trường cha sẽ điều chỉnh cho con, có những môn không quan trọng thì hủy đi, không lâu nữa con đến công ty thực tập.

Nghiêm Cẩn vừa nghe thì nhân cơ hội yêu cầu:

- Cha ơi, thế con làm việc cho cha, cha cho con tiền lương đi!
- Con mấy tuổi? Có thể làm được gì? Còn không biết xấu hổ mà đi đòi tiền lương.

Nghiêm Cẩn khề nói:

- Người ta muốn mua điểm tâm cho rùa con, lần trước chưa mua đi động cho em ấy, con còn tích được chút tiền nhưng con muốn mua máy tính cho em ấy, rùa con thích xem phim hoạt hình, cô Triệu kia chắc chắn không mua cho em ấy, rùa con còn nói muốn đi du lịch, chúng con đã chọn được chỗ rồi, chờ con lớn sẽ đưa em ấy đi.

Trái rùa con, phải rùa con, nghe vậy sắc mặt Nghiêm Lạc cũng nhu hòa lại, chẳng lẽ Tiểu ma vương nhà anh cũng là đứa trẻ si tình, còn nhỏ tuổi đã giao hết mọi thứ cho Tiểu Mai Côi. Nhưng Nghiêm Cẩn lại nói tiếp:

- Còn nữa, về sau bạn gái con nhiều như vậy, hên hò đều phải dùng tiền, con vất vả làm việc, lấy chút tiền nuôi vợ cũng là đúng chứ!

Nghiêm Lạc sùng sốt:

- Rất nhiều bạn gái?
- Đương nhiên, cha, con của cha rất có sức quyến rũ

Học kì mới này cậu nhận được nhiều thư tình là đủ chứng minh. Nhưng làm người đàn ông quyến rũ cũng không dễ, cậu vừa phải chăm sóc rùa con vừa phải chọn bạn gái mới, còn nhiều bài tập phải làm, quá bận.

Trong lòng Nghiêm Lạc có cảm giác như con gái ngoan nhà mình bị tiểu tử bên ngoài đùa bỡn. Anh lạnh lùng hừ:

- Con có gan hên hò lung tung thì phải có gan chịu trách nhiệm, đừng có hối hận.

Nghiêm Cẩn tròn miệng, có cái gì phải hối hận, cha lại bắt nạt cậu, cậu phải mách rùa con.

Mai Côi bên này lại không được hăng hái như Nghiêm Cẩn. Cô bé thích ứng với trường học quả có chút khó khăn. Cô bé thích yên lặng nhưng ba người còn lại trong phòng lại rất ồn ào, mỗi ngày đều bàn tán chuyện bát quái, còn dẫn cả bạn học khác về chơi đùa

Khả năng đọc suy nghĩ của Mai Côi càng ngày càng mạnh, đồng thời muốn ngăn cản ý nghĩ của người khác cũng càng ngày càng cần năng lượng. Lúc trước ở nhà trẻ cũng không có nhiều người như vậy, mọi người đi học thì chú ý vào bài, về nhà thì yên lặng, cô bé không cần vất vả làm những chuyện này. Nhưng giờ ở trường học hơn một ngàn học sinh một chỗ, ý nghĩ gì cũng có, một ngày 24h trong hoàn cảnh này thực sự rất vất vả. Cứ như vậy, cô bé càng lúc càng thu mình, càng lúc càng sống nội tâm, không hòa đồng.

Mỗi ngày, lúc vui vẻ nhất của cô bé là vào ban đêm yên lặng, chung quanh không có nhiều người suy nghĩ, cô bé có thể thả lỏng, nghỉ ngơi, có thể trò chuyện với Nghiêm Cẩn, có thể nói chuyện phiếm với cậu. Tuy rằng chủ yếu đều nghe cậu nhóc bỏ lỏ ba la chuyện của mình nhưng cô bé thực sự thích nghe. Những câu lời nhai quan tâm và những chuyện thú vị của cậu giúp cô nhóc bớt căng thẳng.

Nhưng như thế buổi tối bé luôn ngủ rất muộn, nghỉ ngơi không tốt khiến ban ngày đi học cô bé không đủ tinh thần để tập trung. Hơn nữa cô bé vốn chậm, cho nên thành tích cũng không tốt, trở thành đứa trẻ kì quái trong mắt mọi người. May mà Mai Côi có thể giới thiệu nhỏ của chính mình, không để ý đến ánh mắt của người ngoài, cứ như vậy mà ngày tháng trôi qua.

Chớp mắt, Mai Côi đã thành học sinh lớp ba, hơn hai năm qua, cô bé hoàn toàn có thể sử dụng năng lực của mình một cách tự nhiên dù là trong trường học hơn một ngàn người nhưng cô bé vẫn cô đơn như trước. Quan hệ của Mai Côi và mẹ kế cũng không có cải thiện, thậm chí ngay cả cha Mai Khánh Hải cũng không còn thân thiết như trước. Cũng khó trách, trước kia vừa bận vừa mệt, về nhà có thể cùng con gái trò chuyện mấy câu, giờ về nhà chỉ thấy vợ, con gái một tuần cũng chỉ gặp một lần, bất tri bất giác trở nên xa cách.

Liên lạc nhiều nhất, thân cận nhất với Mai Côi vẫn là anh Nghiêm Cẩn của cô bé. Cậu dù bận rộn trăm việc cũng thỉnh thoảng đến trường thăm cô nhóc. Bình thường cậu sẽ dùng thuật di chuyển nhanh mà lặng lẽ ẩn vào trường học, tìm chỗ vắng vẻ nói chuyện với rùa con. Cậu sẽ mang cho cô bé ít điểm tâm, hoặc là kem mà rùa con thích.

- Hôm nay anh hủy hẹn hò với Tiểu Mị đấy, tan học đi thăm em, anh tốt với em không?

Bốc phét, tăng công, nói chuyện bát quái là ba điểm quan trọng khi Nghiêm Cẩn nói chuyện với Mai Côi. Tiểu Mị là bạn gái thứ 4 trong suốt 2 năm qua của cậu. Mỗi lần hẹn hò hay chia tay Mai Côi đều biết, thư tình người ta viết cái gì, cậu chấp nhận thế nào, sau này vì sao chia tay, từng chi tiết cậu đều lái nhai với Mai Côi. Không cho cậu nói chắc cậu ghen mà chết mất, mà rùa con là người đáng tin cậy nhất để cậu tâm sự.

- Vâng.

Mai Côi liếm kem, cảm thấy thật mỹ mãn

- Hôm nay em thi thế nào?

Nghiêm Cẩn mất nửa giờ để bốc phét việc mình thi thổ đũa đũa mãnh thế nào xong thì bắt đầu mới quan tâm đến rùa con

- Thi không tốt nhưng chắc đủ điểm qua.

Mai Côi còn thật sự nghiêm túc nhớ lại một ít đề thi, có chút uể oải.

- Ai da, em đúng là ngốc, em không xem những bạn học giỏi lúc thi làm thế nào được sao? Điểm cao một chút tránh cho Triệu yêu tinh kia lại nói lung tung với cha em

- Ăn gian trong thi cử là không tốt. Mai Côi cũng có nguyên tắc của mình

- Lúc trước em giúp anh ăn gian thì sao?

- Lúc đó các anh đánh nhau, rất nguy hiểm. Nếu ngồi trong phòng học viết bài thi, em sẽ không giúp.

Mai Côi nghiêng đầu, nghiêm túc cắn một miếng kem. Nghiêm Cẩn thấy cô bé ăn ngon như vậy thì cũng thèm, kéo tay cầm kem của cô bé, cắn một miếng to. Mai Côi đau lòng nhìn que kem mất đi một nửa thì đầu môi. Nghiêm Cẩn vừa ăn vừa nói:

- Biau môi cái gì, keo kiệt, kem này là anh mua cho em còn gì, bọn họ đến thăm em có mua quà cho em không?

Loại kem này chỉ bán ở cửa hàng duy nhất, không dễ mua nhưng rùa con ăn một lần rồi thích mãi, có dịp thì cậu sẽ hết sức để mua cho bé ăn.

Mai Côi nghĩ lại cũng đúng, không biau môi nữa, lại chăm chú ăn. Nghiêm Cẩn nhìn nhìn rồi còn nói:

- Cho anh miếng nữa!

Mai Côi do dự hồi lâu cũng đưa đến, còn không quên nhỏ giọng nói:

- Cẩn miếng bé thôi nhé, sắp hết rồi.

Nghiêm Cẩn vừa lòng cười. Rùa con nhà cậu đúng là ngoan, đáng yêu hơn Tiểu Mị nhiều. Cậu cố ý há hốc mồm, khi Mai Côi còn đang nhăn nhó mặt mày thì lại cắn xuống một miếng bé, Mai Côi khẽ thở phào, vẻ mặt đó khiến Nghiêm Cẩn cười vui vẻ:

- Rùa con, em cố gắng thêm mấy ngày, được nghỉ anh đến đón em về, cha mẹ đồng ý đưa bọn mình về quê ngoại em rồi, đến lúc đó chúng ta tìm thêm manh mối.

- Thật sao?

Mai Côi hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng.

- Ủ, thật đó!

Nghiêm Cẩn cũng rất vui mừng, cuối cùng đã có thể đưa rùa con đi ra ngoài tìm mẹ

Mẹ rùa con như bốc hơi giữa biển người, mấy năm qua một chút dấu vết cũng không có, không có bất kì điều gì cả, không có thể tin dụng, chứng minh thư hay đăng kí gì cả... Tất cả những điều này đều rất không bình thường.

- Nhưng vạn nhất cha không đồng ý thì sao bây giờ?

Mai Côi có chút lo lắng, cha cũng không hiểu vì sao mà gần đây tâm tình có vẻ không ổn, đã ba tuần liền không đón cô bé về, cũng không thăm bé.

- Em yên tâm, anh đã nói với cha anh, cha sẽ thu phục cha em

Nghiêm Lạc quả thật đúng như Nghiêm Cẩn nói, đi gặp Mai Khánh Hải nhưng mọi chuyện xảy ra lại vượt quá suy nghĩ của anh. Anh rất tức giận việc thời gian qua Mai Khánh Hải thờ ơ với con gái nhưng anh còn chưa nói được mấy câu thì mất Mai Khánh Hải đồ hoe. Anh ta cúi đầu ngồi một hồi, bỗng

nhiên cầm giấy báo cáo, xét nghiệm ra.

Nghiêm Lạc nhìn thì là kết quả khám sức khỏe của Mai Côi, lòng anh trầm xuống, nghĩ Tiểu Mai Côi không biết bị bệnh gì nhưng nhìn kĩ thì không có bệnh gì cả, mọi thứ đều bình thường. Mai Khánh Hải lau nước mắt nói:

- Tôi là người đàn ông vô dụng, hôn nhân thất bại, con gái cũng không chăm sóc tốt, nói thật, tôi cũng rất thương Mai Côi.

Nghiêm Lạc chờ anh nói tiếng thì anh ta lại ngừng. Nghiêm Lạc nhú mày:

- Rốt cuộc anh muốn nói gì? Giấy kiểm tra sức khỏe này làm sao?

Mai Khánh Hải nhắm mắt:

- Tôi là người sợ ý, chưa từng để ý chi tiết báo cáo sức khỏe của con gái, trước kia tôi chỉ nhìn sơ qua, thấy không sao thì được. Một thời gian trước, tôi muốn mua bảo hiểm cho Mai Côi, đem giấy kiểm tra sức khỏe học kì này của Mai Côi ra xem thì mới nhìn thấy

Anh ta bỗng dưng òa khóc.

Nghiêm Lạc sắp mắt kiên nhẫn thì lại nghe nói tiếp:

- Tôi và mẹ nó đều là nhóm máu A nhưng Mai Côi là nhóm máu B

Mai Khánh Hải đau lòng:

- Tôi đã không còn trách cô ấy bỏ tôi và con gái nhưng tôi thật sự không ngờ, đứa con gái bảo bối bao năm qua của tôi lại không phải là con đẻ tôi. Sao cô ấy có thể làm chuyện như vậy. Cô ấy phản bội tôi, còn bắt tôi đổ vỏ, tôi nên đối mặt với Mai Côi thế nào, tôi không biết phải đối mặt với con bé thế nào...

Nghiêm Lạc nhìn một người đàn ông khóc trước mặt mình, trong lòng không rõ là cảm xúc gì. Trong đầu hiện lên bóng dáng ngoan ngoãn của cô bé kia, khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt to như bảo thạch, má lúm đồng tiền đáng yêu. Tiểu Mai Côi đáng yêu như vậy lại có thân thể như vậy. Cô bé lại có cha mẹ chẳng ra gì.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cuộc Gặp Mặt Gia Đình Của Tiểu Ma Vương

Mai Khánh Hải ôm đầu khóc rất đau lòng, đáng tiếc Nghiêm Lạc không có nhiều tình thương xót cho người ngoài, hơn nữa còn thương Mai Côi chịu tủi cực, lập tức cũng mặc kệ anh ta, đi vào phòng Mai Côi thu dọn chút đồ đạc rồi đi ra ngoài nói với Mai Khánh Hải:

- Ngày mai Mai Côi đến nhà tôi ở, chúng tôi sẽ đưa con bé đi du lịch, nếu anh vẫn cứ thế này thì đừng để con bé thấy. Chờ anh nghĩ thông suốt thì đến đón bé sau.

Mai Khánh Hải cúi đầu không nói, Nghiêm Lạc cũng chẳng đợi anh trả lời đã bỏ đi.

Nghiêm Cận nghe nói rùa con không những có thể cùng đi du lịch mà cả kì nghỉ đều sẽ ở nhà mình thì vui mừng hỏi, quả nhiên cha ra mặt có khác.

Cậu cao hứng đi theo mẹ đón rùa con về nhà, lại tự mình dọn giường trong thư phòng cho rùa con, sau đó lại kéo cô bé về phòng mình:

- Mau lại đây, anh tìm được cho em nhiều phim hoạt hình lắm.

Hai đứa trẻ vui vẻ chơi đùa, người lớn lại có chút lo lắng. Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc vào phòng thì thăm:

- Boss, ngoài địa chỉ của cô ấy trên chứng minh thư thì không còn manh mối gì khác sao?

- Không có, cô ấy vào Mai Khánh Hải ly hôn rồi thì biến mất như không khí vậy, anh đã bảo Ray điều tra nhưng ở bên công an không có báo cáo chết, các bệnh viện cũng không có ghi lại trong danh sách người chết, còn tìm đến cả các nghĩa trang nhưng cũng không có, cho nên theo lý thuyết, cô ấy hẳn là còn sống, chỉ là không biết đã trốn đi đâu.

Tiểu Tiểu thờ dài:

- Cũng chỉ thăm con gái ruột một lần thôi, có cần giấu kĩ như vậy không? Hơn nữa suốt mấy năm qua không hề thấy cô ấy về thăm Mai Côi.

Điều Nghiễm Lạc nghĩ lại sang hướng khác:

- Quan trọng ở chỗ sao cô ấy có thể che giấu bản thân kĩ như vậy?

Không có tài khoản ngân hàng, không có công việc, không nhà đất, cuộc sống như vậy làm sao mà sống được?

Hai vợ chồng nhìn nhau thờ dài. Nghiễm Lạc nói:

- Chuyện huyết thống tạm thời đừng nói cho Mai Côi, cả Nghiễm Căn cũng thế, thẳng thắn miệng rộng, cái gì cũng nói lại với Mai Côi. Lần đi du lịch này, chú ý đến hai đứa bé, coi như nghỉ phép bình thường thôi, đừng để Mai Côi phải buồn

Nhưng còn chưa đi du lịch thì Tiểu ma vương lại bắn một viên đạn khiến cha mẹ hoảng sợ: tiểu tử đó dẫn người gọi là bạn gái về nhà “ra mắt”

Từ nhỏ Nghiễm Căn đã xưng phải làm người đàn ông sexy nhất hành tinh, lên nhà trẻ đã có lý tưởng lập hậu cung 3000, lên tiểu học thì muốn thành tinh thánh nhân gian. Tinh thánh thì tinh thánh, dù sao đứa trẻ ranh cũng chẳng làm được gì, chẳng phải chỉ như chơi đồ hàng? Không phải Tiểu Tiểu bênh con mà cô cũng không hiểu đám trẻ con gái đó là làm sao, mới học tiểu học đã nghĩ thoáng như vậy, còn viết thư tình, hết lá này đến lá khác, đúng là không ít, cô bắt được trong kí túc xá của con trai đến cả thùng thư. Như năm đó, cô và Boss đến lúc sau khi tốt nghiệp đại học với mắt đầu, chẳng lẽ thời đại giờ đã thay đổi? Nhưng xem Tiểu Mai Côi đó, cũng đâu có như vậy. Tiểu Tiểu thờ dài, nghĩ lại chắc hẳn là đám trẻ trong trường kia không bình thường.

Bạn gái đương nhiệm của Nghiễm Căn là Tiểu Mị, thuộc hồ tộc (Cáo), thân phận này Tiểu Tiểu không thích vì tình địch cũ của cô cũng là hồ tộc nhưng đó là một đứa trẻ, lại là bạn của con mang về nên Tiểu Tiểu vẫn tận tâm chiều đãi.

Tiểu Mị và Nghiễm Căn hẹn hò hơn hai tháng, nghe nói là người có thời gian hẹn hò dài nhất với Tiểu ma vương, điều này khiến Tiểu Mị rất đắc ý, ở trong trường càng thêm oai phong. Chuyện lần này đến nhà họ Nghiễm làm khách cũng khiến cô bé hưng phấn, lúc nào về trường phải khoe khoang mới được.

Sau khi Tiểu Mị đến Nghiễm gia, cuối cùng đã gặp được rùa con mà ngày nào Nghiễm Căn cũng nhắc đến, đây là cục cưng trong truyền thuyết của Tiểu ma vương. Tiểu Mị thấy cô bé gọi Nghiễm Căn là “anh” còn gọi Tiểu Tiểu là “mẹ” thì đoán đó là em gái ruột của Nghiễm Căn. Cô bé vốn nghĩ rùa con này chỉ là thú cưng của Tiểu ma vương, nào biết đó là đứa bé gái luôn yên tĩnh, ngoan ngoãn, cũng rất lễ phép. Tiểu Mị thoải mái hơn, cô em gái này hẳn là không khó lấy lòng.

Nhưng cô bé vào nhà chưa đầy 2 phút đã lấy lòng nhầm chỗ. Đầu tiên ngọt ngào gọi hai chữ “rùa con” liền khiến Tiểu ma vương tức giận trừng mắt:

- Đó là biệt danh tớ gọi, người khác phải gọi em ấy là Mai Côi

Gi, chỉ là xưng hô thôi, chuyện nhỏ. Tiểu Mị độ lượng gọi Mai Côi, cũng chẳng coi việc này có gì to tát.

Sau đó trong lúc chờ ăn cơm, Tiểu ma vương muốn chơi điện tử, còn kéo rùa con và Tiểu Mị chơi đối kháng. Tiểu Mị là cao thủ, nghe vậy cũng vui vẻ, nhưng không ngờ Nghiễm Căn lại đặt mông ngồi xuống sau Mai Côi làm quân sư cho em ấy. Tiểu Mị có chút buồn, sao người yêu lại không tạo thành nhóm đầu địch mà lại chia ra? Cô bé không nghĩ nhiều, chơi đã rồi nói. Phản ứng của Mai Côi có vẻ chậm, loại trò chơi này chỉ có đường thua. Chơi ba ván thua liền cả ba, Tiểu Mị thầm đắc ý, thấy Nghiễm Căn gõ đầu Mai Côi dạy dỗ thì vui vẻ. Nghiễm Căn lải nhải:

- Em đúng là đồ ngốc, thua nhiều làm mất mặt anh.

- Em xin lỗi, em đi giúp mẹ Tiểu Tiểu, anh và chị Tiểu Mị chơi nhé!

Mai Côi thật lòng rời khỏi vị trí, trò chơi kiểu này bé vốn không thích. Nhưng Nghiễm Căn nhìn thấy cô bé chạy vào phòng bếp thì khó chịu, trách Tiểu Mị:

- Rùa con phản ứng chậm, cậu không thể nhường em ấy sao. Cứ thắng suốt, chẳng vui gì?

Cậu lúc nào cũng khó chiều, nói năng đụng chạm, Tiểu Mị nghe xong thì rất không vui. Em của cậu thua chạy mất dép lại trách tớ? Nhưng cô bé không dám nói. Vì thế cuộc vui kết thúc trong sự khó chịu.

Đến lúc ăn cơm trưa, Nghiễm Lạc đã về, năm người ngồi quanh bàn chữ nhật. Nghiễm Lạc ngồi chính giữa, Tiểu Tiểu và Mai Côi ngồi một bên, Nghiễm Căn và Tiểu Mị ngồi một bên là đúng. Thế nhưng Nghiễm Căn lại nói con:

- Mẹ, mẹ cướp chỗ ngồi của con

Bình thường cậu và rùa con đều ngồi cùng nhau. Nghiễm Lạc trừng mắt:

- Ăn cơm rồi còn nói loạn xạ cái gì, đừng làm cho bạn học chê cười.

Tiểu Mị nhu thuận cười, thoải mái nói:

- Không sao, ở nhà con cũng thích làm nũng

Nghiêm Cẩn trừng mắt, vẻ mặt có mấy phần giống người cha Diêm vương của mình:

- Nam tử hán đại trượng phu, ai làm nũng?

Cậu khó chịu ngồi xuống đối diện rửa con, nhìn rửa con lên bùng miệng cười thì khó chịu. Cậu bị cha mắng, bạn gái cười mà em ấy còn vui. Cậu nhóc ăn được mấy miếng lại bắt đầu:

- Rửa con, anh thích ăn thịt bò:

Bát vurun ra chờ người gấp. Tiểu Tiểu lườm con một cái, vội gấp một miếng thịt bò xào cho cậu. Nghiễm Cẩn thất vọng, bữu môi lườm Mai Côi một cái. Mai Côi cũng gấp một miếng cho cậu thì cậu nhóc mới thu bát về

Lại được hai miếng lại tiếp:

- Rửa con, anh thích ăn chân gà

Rõ ràng đĩa chân gà gần cậu hơn, kêu gì mà kêu? Lúc này Nghiễm Lạc cũng khó chịu nhìn cậu. Tiểu Mị nhanh tay vội gấp chân gà vào bát Tiểu ma vương, còn bonus thêm nụ cười ngọt ngào. Tiểu Tiểu đã quen với việc con thích sai bảo Mai Côi, cô gấp một miếng rau cho Mai Côi, ý bảo Mai Côi không cần để ý cậu bé.

Nghiễm Cẩn há miệng cắn chân gà, cảm thấy chẳng ngon chút nào. Rửa con bình thường cậu bảo gấp cái gì thì gấp cái đó cho cậu, hôm nay lại dám lạnh nhạt với cậu. Cậu không nhịn được, nói thầm với Mai Côi: “Rửa con, biểu hiện hôm nay của em rất tệ, anh phải phạt em”.

“Phạt? Phạt cái gì?”. Mai Côi hoàn toàn không hiểu, cô nhướn mắt nhìn Nghiễm Cẩn, dùng suy nghĩ hỏi: “Là thế nào?”

Thế nào? Cô bé còn hỏi cậu thế nào? Vì thế bữa ăn trở thành tình cảnh Tiểu ma vương bỏ bát chạy lấy người. Nghiễm Lạc buông câu:

- Trẻ con vui buồn thất thường!

Câu này Tiểu Mị đầy đồng cảm. Thật không đến nhà không biết, thì ra tính tình Tiểu ma vương cổ quái như vậy.

Vốn dĩ kế hoạch của Tiểu Mị là ở nhà Nghiễm Cẩn một ngày bị rút thành nửa ngày. Bởi vì Nghiễm Cẩn bực bội nên sau bữa trưa, Nghiễm Lạc tiện đường đưa Tiểu Mị về luôn. Nghiễm Cẩn khóa cửa phòng hôn dỗi nhưng Mai Côi không vào dỗ. Cậu chờ lại đợi, cuối cùng mất kiên nhẫn chạy ra xem thì thấy rửa con đang cười cười nói nói cùng Tiểu Tiểu rửa bát. Nghiễm Cẩn nóng nảy, rõ ràng cậu xếp thứ nhất, cậu không vui mà cô bé hoàn toàn không lo lắng?

Cậu dậm chân, lại làm ồn:

- Rửa con, anh muốn ăn hoa quả

Nói xong bỏ chạy về phòng, nhìn chăm chăm kim phút trên đồng hồ báo thức. Mất thấy kim phút đã đi được 1 vạch, 5 phút đã qua nhưng rửa con còn không vào, Tiểu ma vương không chịu nổi, vừa vứt đồng hồ báo thức đi, định ra ngoài gõ thét thì nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên. Nghiễm Cẩn vội ngồi xếp bằng ở trên giường giả bộ thâm trầm.

Mở cửa đi vào quả nhiên là Mai Côi, cô bé ôm khay đứng ngoài cửa nhìn rồi đi vào:

- Anh ơi, ăn dưa hấu.

Nghiễm Cẩn nhìn cô bé, thấy cô bé rất thành ý thì chẳng biết xấu hổ mà ngoác mồm đòi Mai Côi bón. Mai Côi phối hợp dứt 1 miếng dưa hấu vào miệng cậu. Tiểu ma vương vui mừng, cậu khai ân vỗ vỗ vị trí bên cạnh, há miệng chờ người dứt miếng thứ hai. Đến khi ăn được năm miếng thì mới thể hiện hoàng ân bao la:

- Anh tha thứ cho em

Mai Côi rộng rãi nói:

- Vâng!

Cũng chẳng hỏi tha thứ cái gì? Nghiễm Cẩn cũng tuân theo nguyên tắc giận không cần lý do, tha thứ không cần giải thích. Cậu bé và rửa con anh một miếng, em một miếng, xử lý sạch khay dưa hấu.

- Vừa rồi mẹ nói gì với em

Ăn no rồi, con tò mò lại nổi lên

- Mẹ Tiểu Tiểu bảo em đừng học theo anh, sớm vậy đã có bạn gái. Mẹ nói con gái phải chờ 18 tuổi, lên đại học rồi tính

- Lên đại học? Em mới học lớp 3, mẹ nói thế chẳng quá sớm à
- Vâng, mẹ cũng bảo giờ nói sớm nhưng sợ em bị anh dạy hư nên nhắc nhở trước
- Hừ

Nghiêm Căn lộn một vòng trên giường:

- Mẹ đúng là, anh sao dạy hư em được. Anh cũng vì tốt cho em thôi, em nghĩ xem, anh thường xuyên học hỏi kinh nghiệm yêu đương, đến lúc em đến tuổi yêu đương, anh có nhiều kinh nghiệm sẽ giúp đỡ cho em. Đến lúc đó anh sẽ tìm bạn trai cho em, em đừng tự tìm.

Mai Côi ngoan ngoãn lắc đầu:

- Em không tìm bạn trai, em muốn tìm mẹ.

Nghiêm Căn kéo cô bé vào lòng, vỗ vỗ lưng an ủi:

- Rùa con, tìm được mẹ rồi em định làm gì?
- Em cũng không biết, em muốn hỏi mẹ xem em nên làm gì với năng lực này

Nghiêm Căn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện nghiêm trọng:

- Rùa con, lần này đi du lịch, nếu tìm được mẹ em cũng đừng bỏ đi theo mẹ nhé, nếu em cứ như thế mà rời khỏi anh thì anh sẽ giận em cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đương Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cả Nhà Về Trán Cũ Điều Tra

Chuyến du lịch bố trí như thế này: Tiểu Tiểu dẫn hai đứa trẻ đi xe lửa đến trước, qua hai ngày Nghiêm Lạc lái xe tới sau, mọi người tụ họp ở thị trấn S, cuối cùng là cả nhà đi xe về.

Trán S cũng không quá xa, đi xe lửa khoảng gần 6 tiếng là đến. Mai Côi và Nghiêm Căn đều chưa từng đi xe lửa, cả đường hưng phấn đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, có lúc thấy thú vị thì còn chỉ trỏ cười một chút. Tiểu Tiểu mỉm cười ngồi một bên, bọn họ ngồi ở toa giường nằm, chỉ có ba người nên Tiểu Tiểu cũng rất yên tâm. Cô dặn bọn trẻ không được chạy lung tung rồi bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngủ dậy rồi, phát hiện không lâu sau sẽ đến nơi, lại thấy Mai Côi cuối cùng đã mệt, dựa lên đùi Nghiêm Căn ngủ say. Nghiêm Căn ra dấu yên lặng với cô, khe khẽ nói:

- Mẹ, rùa con mới ngủ, mẹ đừng làm ồn em ấy nhé

Tiểu Tiểu bật cười, nuôi con trai thật sự là tay với ra ngoài. Trước đó mấy ngày Nghiêm tiên sinh nhà cô còn nói, tên tiểu quỷ này không biết học đâu thói phong lưu, tỏ vẻ tình thánh mà treu hoa ghẹo nguyệt, đến sau này Mai Côi ghét bỏ thì sẽ biết lợi hại. Lúc đó Tiểu Tiểu cười cười, cảm thấy Tiểu ma vương nhà mình và Mai Côi có vẻ không hợp lắm. Cô còn sợ sau này Nghiêm Căn tìm được cô con dâu đánh đá mà bắt nạt Mai Côi cơ.

Khi đó cô còn nghĩ, về sau cô sẽ giúp Tiểu Mai Côi tìm người chồng tốt, không thể để con bé bị thiệt thòi. Nhưng nghe Boss nói vậy thì cô cũng bị ảnh hưởng, thấy thế nào cũng nghĩ rằng đứa con hồ đồ của mình có lẽ thực sự có tình cảm đó. Vì thế cô vội dạy dỗ Mai Côi không được yêu sớm, chuyện tình cảm phải báo cáo với người lớn.

Tiểu Tiểu nghĩ, dựa vào tính cách ham vui xấu xí của Tiểu ma vương, lúc điên lên chắc chắn Mai Côi không phải là đối thủ nên cô phải làm tốt công tác tư tưởng cho Mai Côi, đừng để đến lúc đó bị Nghiêm Căn làm tổn thương. Về phần đứa con ngốc nhà cô thì chắc chắn phải dạy dỗ lại, từ từ cảm hóa, phải giám sát hành động cử chỉ sát sao, không thể để nó thực sự đi quá giới hạn. Nếu đến lúc đó nó vẫn còn mơ mộng làm tình thánh thì cô nhất định sẽ sắp xếp cho Mai Côi một người tốt hơn.

Tiểu ma vương đương nhiên không biết mình bị mẹ tính kế, nghe loa báo đã đến trấn S thì vội lay Mai Côi tỉnh. Nhìn cô bé dụi mắt mơ mơ màng màng thật sự rất đáng yêu, không nhịn được hôn lên má cô bé một cái. Tiểu Tiểu thấy thế thì sầm mặt:

- Nghiêm Căn, các con đã lớn, con không được suốt ngày chơi trò ôm hôn với các bạn nữa biết chưa?

Thấy con bĩu môi không vui thì cô càng kiên quyết:

- Không được hôn Mai Côi, biết chưa hả?

Nghiêm Cẩn không hài lòng nhưng bị mẹ nhìn chăm chăm cũng chỉ đành vâng dạ cho qua. Tiểu Tiểu cầm hành lý, nắm tay Mai Côi xuống tàu trước, đứng bên đường. Nghiêm Cẩn dày mặt theo sau, cậu nghe mẹ nói với rùa con:

- Về sau đừng để anh con hôn nữa, các con đều đã lớn...

Nghiêm Cẩn tức giận, mẹ thật xấu tính, cậu và rùa con như vậy gọi là tình cảm tốt, tương thân tương ái, hai người bọn họ là nhóm thiên hạ đệ nhất. Mẹ dám chia rẽ bọn họ, còn dạy rùa con không để ý đến cậu. Tâm lý chống đối của Tiểu ma vương phát tác, cậu xông lên ôm cổ Mai Côi, hôn cô bé chụt một cái. Tiểu Tiểu gầm lên:

- Nghiêm Cẩn!

Mai Côi thấy Tiểu Tiểu không vui thì nhìn Nghiêm Cẩn trách cứ, lại nhìn Tiểu Tiểu, nghĩ rồi nói:

- Mẹ Tiểu Tiểu, con có cần tức giận không?

- Em dám giận!

Tiểu ma vương vừa nghe cũng nóng nảy, rùa con quả nhiên là ba phải, mới bị nói mấy câu đã xuôi theo địch chẳng lẽ sau này không cho cậu hôn? Lại còn định giận cậu, như thế sao được. Cậu lớn tiếng kêu:

- Rùa con, em dám giận thử xem!

Tiểu ma vương thực sự tức giận, cậu nhào tới hôn lên má rùa con chụt chụt mấy cái liền, còn kêu lớn:

- Anh cứ hôn đây, em thử giận xem

- Nghiêm Cẩn!!!

Tiểu Tiểu thực sự tức giận, xú tiểu từ này thật không biết nghe lời. Cô buông hành lý, vội ôm Mai Côi bị dọa cho ngây người vào lòng, mắng Nghiêm Cẩn:

- Con như bọn du côn vậy, đi về nhà đi, mẹ không dạy được con

Cô cúi đầu nhìn Mai Côi, xoa đầu cô bé:

- Mai Côi đừng sợ!

Đứa con này chưa bao giờ nổi con như vậy trước mặt cô, như con thú hoang vậy, khó trách Mai Côi bị dọa hoảng sợ.

Nghiêm Cẩn nhìn thấy Mai Côi trốn trong lòng Tiểu Tiểu, dám không giúp mình, còn tỏ vẻ hoảng sợ thì con tức càng dâng cao, cậu với Mai Côi mới là một thể mà giờ Mai Côi dám quy thuận mẹ. Cậu tức giận, vô cùng tức giận. Tiểu ma vương khí thế vênh mặt:

- Mọi người bắt nạt con, con sẽ bỏ nhà đi

Cậu hành động cực nhanh, thoáng chốc đã ẩn vào đám người, bên tai nghe tiếng Mai Côi lo lắng gọi:

- Anh ơi...

Cậu cũng không để ý, nhanh chóng biến mất trong biển người. Nghiêm Cẩn trốn sau cột đá lén theo dõi. Thấy Mai Côi ở sau đuổi theo tìm mình nhưng không tìm thấy, cô bé sốt ruột nhìn xung quanh, còn bị người đứng cho ngã xuống đất. Mai Côi lớn tiếng gọi:

- Anh ơi...

Cuối cùng hoảng đến khóc òa. Nghiêm Cẩn trong lòng đắc ý, cho em biết mặt, dám nghe lời mẹ không cho anh hôn, hừ, xem anh Nghiêm Cẩn này dạy dỗ em thế nào.

Tiểu Tiểu vội vàng chạy đến bế Mai Côi lên lau nước mắt cho cô bé, cũng nhìn xung quanh. Năng lực của Tiểu ma vương nhà mình cô biết rõ, không sợ cu cậu bị làm sao mà chỉ sợ cậu lại gây họa.

Suy nghĩ của Mai Côi lại không như vậy, cô bé hoảng hốt khóc rống, chỉ chốc lát mắt đã đỏ hồng như con thỏ. Cuối cùng không còn cách nào khác, đành liều mạng gọi Tiểu ma vương trong đầu. Cô bé cố gắng tập trung tinh thần để tìm tòi tin tức của Tiểu ma vương trong chốn nhà ga đông đúc. Nghiêm Cẩn trốn tránh, nghe bé kêu to cũng không để ý nhưng chỉ chốc lát cậu đã bị tìm ra.

“Anh ơi, anh đừng giận, em không theo phe mẹ Tiểu Tiểu, anh đừng trốn nữa làm em sợ lắm”.

Mai Côi nói xong rồi nhìn về phía Mai Côi, cô bé có thể tìm ra vị trí của Nghiêm Căn nhờ vào suy nghĩ của cậu. Nghiêm Căn rút người sau cây cột: “Mai Côi, em từng hứa với anh thế nào? Không có sự cho phép của anh thì sẽ không lên nhìn suy nghĩ của anh, nói chuyện với em chẳng tính gì hết.”

Mai Côi đã xác định được phương hướng, cô nhóc định đi tìm Nghiêm Căn nhưng vừa bước đi đã bị Tiểu ma vương hét lớn: “Không được lại đây, không được nghe lén, quá âm hiểm, không công bằng. Thật sự là đáng ghét.”

Hai từ “âm hiểm” và “đáng ghét” vừa nói ra khiến Mai Côi ngây người. Cô nhóc đứng bất động ở đó, tiếng mẹ từng dặn lại vang lên: “Mai Côi, con phải nghe lời mẹ, bất kể thế nào, con cũng không được nói bí mật này ra, nhất định không được nói. Nếu không sẽ chẳng ai thích con, con sẽ không có bạn, sẽ bị mọi người chán ghét. Bí mật này con nhất định phải giữ kín”

Nghiêm Căn đợi một hồi không thấy Mai Côi nói thì nghĩ sao bé không lo lắng? Cậu ló đầu nhìn ra đã thấy Mai Côi ngồi dưới đất ôm gối khóc, Tiểu Tiểu ở bên không biết nói gì. Qua hồi lâu, Mai Côi bị kéo lên, cô bé không nhìn về phía Nghiêm Căn nữa mà chỉ cúi đầu. Tiểu Tiểu nắm tay bé, tay kia kéo vali như sắp rời đi. Tiểu ma vương vừa thấy đã hoảng, này, chẳng lẽ thực sự không định tìm cậu?

Mất thấy Tiểu Tiểu và Mai Côi càng đi càng xa, Nghiêm Căn vội dùng thuật di động đi đến sau lưng bọn họ. Tiểu Tiểu nghe động, quay đầu nhìn thấy cậu thì cũng không nói gì, cũng không dừng lại chờ. Mai Côi chỉ cúi đầu, hoàn toàn mặc kệ chuyện khác. Tiểu Tiểu đi đến bên đường vẫy taxi, xe mở cửa, Mai Côi lên xe, Nghiêm Căn cũng vội chui lên cùng bé ngồi chen chúc ở ghế sau. Tiểu Tiểu xếp hành lý xong lên ghế trước ngồi, coi như chẳng thấy con nhà mình.

Mai Côi vẫn cúi đầu không nhìn Nghiêm Căn, Tiểu ma vương cũng tức giận, hai tay ôm ngực không nói gì. Suốt dọc đường, ngoài lúc Tiểu Tiểu nói địa điểm khách sạn với lái xe thì chẳng có ai nói gì.

Đến khách sạn, thu xếp chỗ ở xong, Tiểu Tiểu dẫn bọn trẻ đi ăn. Nghiêm Căn tuy không nói gì nhưng cũng bám đuôi rất chặt. Lúc Tiểu Tiểu gọi món, Nghiêm Căn không nhận được nữa, phát biểu:

- Mẹ, con muốn ăn gà quay

Đáng tiếc không ai để ý đến cậu, Tiểu Tiểu hỏi Mai Côi ăn Vịt quế hoa được không, Mai Côi gật đầu, Tiểu Tiểu lại chọn mấy món rồi bắt đầu giúp Mai Côi chọn đồ ăn. Nghiêm Căn ngồi chờ nhưng cuối cùng đành phải tự mình động thủ. Tiểu ma vương là kẻ lảm lòi, mấy phút không nói gì thì bắt đầu khó chịu, giờ đã lâu vậy mà chẳng ai hỏi gì đến thì tức nghẹn. Cậu bắt đầu tìm đề tài:

- Mẹ, tôi có đi dạo phố không?

- Không đi, có đứa bỏ nhà đi, mẹ đang giận!

Tiểu Tiểu không nóng không lạnh đáp lại khiến Nghiêm Căn mất mặt, bắt đầu nghịch nghịch đùa. Qua hồi lâu cậu nhóc lại tiếp:

- Rửa con, kẹp tóc bông hoa này không đẹp bằng kẹp con thỏ, lần sau em cài cái kia đi

Lần này thì quá tệ ngắt, không ai đáp lời cậu. Tiểu ma vương buồn bực vô cùng. Sao lại như vậy, cậu bỏ đi chưa đến 20 bước, rửa con lần trước còn bỏ trốn hơn 20km cơ mà. Em ấy bỏ đi thì ai cũng thương, đến lượt cậu thì lại bị trách.

Nghiêm Căn rầu rĩ ăn cơm cho qua bữa, về phòng xem TV một hồi, nghe được bên cạnh Tiểu Tiểu định dẫn Mai Côi đi dạo phố, quả nhiên không định rủ cậu. Nghiêm Căn buồn bực đi tắm rồi ngủ. Đến khi cậu nhóc tỉnh ngủ thì thấy đã 12h giờ đêm, cậu bé đói bụng, thay quần áo định đi tìm đồ ăn, vừa mở cửa lại thấy Mai Côi đang lên xuống lầu.

Cả người Nghiêm Căn hưng phấn, hay cho rửa con, nhân lúc mẹ ngủ định làm chuyện xấu. Cậu nhóc lặng yên theo dõi. Nhìn Mai Côi đi ra khách sạn rồi đi vào con đường tối. Mai Côi đứng một hồi, dường như có chút sợ hãi nhưng cuối cùng vẫn bước đi vào trong bóng đêm.

Nghiêm Căn nhủ mảy lo lắng, cậu định chạy theo, vừa định gọi bé lại thì thấy cô bé đột nhiên xoay người trốn vào một ngõ nhỏ. Nghiêm Căn cũng né theo, học theo bé dựa vào vách tường. Mai Côi thấy cậu thì kinh ngạc, Tiểu ma vương cười xấu xa, vừa định nói chuyện lại bị cô bé kéo tay, ý bảo giữ yên lặng.

Lúc này, từ ngã tư đi đến có mấy kẻ say xỉn, vừa đi vừa hùng hổ nói năng tục tĩu, rất nhanh đi lướt qua ngõ. Lúc này Nghiêm Căn mới hiểu, thì ra rửa con biết bọn họ sẽ đến nên trốn đi. Cậu sờ đầu Mai Côi:

- Rửa con, em thật lợi hại.

Mai Côi hơi rút lại, cắn môi không nói. Nghiêm Căn lại mất hứng:

- Em sao thế, qua lâu như vậy còn không để ý anh. Nếu còn thế anh sẽ tức giận đấy.

Mai Côi cúi đầu, vẫn không nói gì. Nghiêm Căn cù nách cô bé:

- Dám không để ý đến anh, anh cù chết em

Mai Côi không nhận được cười khanh khách, người co lại. Nghiêm Căn cũng ngồi xuống, cụng đầu vào đầu cô bé:

- Đề ý anh không?

Mai Côi tủi thân khẽ nói:

- Là anh nói ghét em, em không dám đề ý anh

- Chó má, anh nói lúc ...

Nghiêm Cẩn đang định lớn giọng phản đối thì bỗng nhiên nghĩ ra:

- Á, không phải như vậy, anh là nóng nảy nói lung tung, thật đấy, anh không nghĩ như thế!

Nói rồi cậu cụng đầu vào trán Mai Côi:

- Em nghe đi, em nghe xem anh thực sự nghĩ gì, mau nghe đi

Hai trán chạm nhau cũng là lúc Mai Côi thu nhận được suy nghĩ của đối phương tốt nhất, cô bé trước đây năng lực còn yếu thì đều dùng cách này để xác định suy nghĩ của đối phương. Chuyện này Nghiêm Cẩn biết, giờ để bày tỏ sự trong sạch, cậu vội dùng chiêu này.

Hai đứa trẻ ngồi xồm trong con ngõ nhỏ đen như mực, trán chạm trán, Mai Côi bỗng nhiên cười. Nghiêm Cẩn thở phào, biết cô bé đã hiểu nhưng Mai Côi vừa mở miệng đã nói:

- Anh mắng em là quý hẹp hòi, anh mới là quý hẹp hòi

- Chúng ta đều là quý hẹp hòi là được, như vậy mới là nhóm thiên hạ đệ nhất

Nghiêm Cẩn kéo cô bé, vuốt tóc cho Mai Côi:

- Chúng ta coi như hòa, em không được theo quân địch, anh sẽ không nói giận em linh tinh nữa.

Mai Côi tìm lại được người anh tâm tình, cười vui vẻ, ra sức gật đầu. Nghiêm Cẩn lại hỏi:

- Muốn rồi em định đi đâu?

- Hôm nay ở trên đường em tìm suy nghĩ của mọi người một chút, lục soát được chỗ mẹ từng ở, nơi đó có một bà cụ trong đầu có bộ dáng của mẹ. Nhưng xe đi qua đó rồi, em đang định xem thế nào, giờ mọi người đều ngủ, tin tức sẽ dễ tìm hơn

- Xe đi qua? Chiếc taxi hôm nay sao? Xa như vậy em đi thế nào

- Cứ đi thôi. Em muốn tìm được mẹ, em không sợ xa.

Nghiêm Cẩn nghĩ nghĩ rồi ngồi xồm xuống:

- Vậy để thiên lý thần câu (Ngựa tốt đi ngàn dặm) anh tiễn em một đoạn đường!

Cậu nhóc cổ ý bắt chước giọng trong phim hoạt hình khiến Mai Côi phì cười. Cô bé không do dự tựa vào lưng Nghiêm Cẩn, ôm chặt gáy cậu

Nghiêm Cẩn ôm chân cô nhóc rồi đứng lên:

- Sẵn sàng!

Mai Côi cao hứng cười đến mắt cong lên, nhẹ nhàng khẽ hô:

- Xuất phát!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bà Lão Thần Bí Tiết Lộ Bí Mật

Nghiêm Cẩn cười vui vẻ, dùng sức cõng Mai Côi:

- Đi nào!

Hai chân hơi nhún, nhảy lên tường đá đối diện, mượn sức dùng sức, lại nhảy đến nóc nhà khác. Mai Côi cảm giác mình như siêu nhân mà bay giữa không trung, sợ hãi òa lên nhưng vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn, không nhận được cú đầu nhìn quanh. Cô bé hốt hoảng bám chặt cổ Nghiêm Cẩn.

Trong lòng Tiểu ma vương vô cùng đắc ý, lại khoe khoang mà tiếp tục bay lên nóc nhà. Trần nhỏ này nhà cao tầng không nhiều, hai ba tầng là vừa sức với Tiểu ma vương, hơn nữa lại có thể làm rùa con vui vẻ mà không bị sợ hãi. Quả nhiên Mai Côi một đường vui vẻ cười khanh khách.

Rất nhanh đã đến được chỗ Mai Côi nói, đó là một quán nhỏ, là một căn nhà ba tầng theo phong cách cổ xưa, ở bên treo bản hiệu viết hai chữ “lữ điếm”. Nghiêm Cẩn công Mai Côi đứng ở mái nhà đối diện lữ điếm, thấy cửa hiên bên đó có một chiếc camera nhỏ

Nghiêm Cẩn hỏi Mai Côi:

- Em muốn đứng đây xem hay là đi sang kia

Mai Côi nghĩ nghĩ:

- Đi qua đó xem sẽ rõ hơn

Nghiêm Cẩn nhìn chăm chăm phía Camera, rất nhanh, chiếc Camera kia cách một tiếng, khói trắng bốc ra, hiển nhiên là đã bị hỏng. Nghiêm Cẩn xác nhận xung quanh không còn camera nào khác thì công Mai Côi nhảy xuống trước cửa quán. Lúc này, đường phố vắng lặng, Nghiêm Cẩn bảo vệ Mai Côi, nhìn về bình thân của cô bé

- Em tìm được bà ấy rồi.

Bỗng nhiên Mai Côi nói, Nghiêm Cẩn gật đầu, Mai Côi còn tiếp:

- Người xung quanh đây chỉ có bà ấy là có bộ dáng của mẹ em trong đầu, bà ấy biết mẹ em

- Vậy trong ý thức của bà, mẹ em đang làm gì?

- Không làm gì, chỉ là bóng dáng mờ ảo, nhìn không ra

Mai Côi nói xong, đột nhiên ngừng lại, cô bé kinh ngạc nhìn Nghiêm Cẩn:

- Vì sao không nhìn được?

- Cái gì?

Nghiêm Cẩn sững sốt, trong lòng biết có biến. Cậu bé ôm Mai Côi nhanh chóng nấp vào một bên tường. Một lát sau, cửa quán mở ra, một bà cụ đi ra. Bà nhìn trái phải một vòng rồi lại nhìn về chiếc camera, sau đó khẽ kêu:

- Là ai? Mau ra đây.

Mai Côi có chút sợ hãi, cô bé rụt người lại. Người này có thể thấy bé lên xem trộm suy nghĩ, đây là chuyện chưa từng có. Nghiêm Cẩn ôm cô bé, thì thầm trong đầu với Mai Côi: “Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em”

Hai đứa bé đang trốn tránh, lại nghe bà lão kia nói:

- Là ai? Mau ra đây, lên lút cái gì. Có gan thì đến đây.

Mai Côi nghe xong thì rút tay Nghiêm Cẩn rồi chạy ra. Tiểu ma vương ở phía sau không kéo kịp cũng đành đi theo ra.

Bà cụ nghe động, quay phát lại, trừng mắt nhìn người tới, không ngờ lại là một cô bé tóc mái ngắn, áo choàng đáng yêu, đôi mắt to tròn. Bà lão ngây ngẩn người, kinh ngạc há hốc miệng, không tự giác mà thờ dờn. Bà cứng người, nghe cô bé con nhẹ nhàng nói:

- Bà ơi, cháu muốn hỏi một chút, bà có biết mẹ cháu ở đâu không?

Hốc mắt bà lão đỏ bừng, bà bưng miệng, dường như đang che dấu sự kích động, hồi sau như tỉnh ngộ lại, vội quay đầu nhìn quanh, sau đó kéo tay Mai Côi:

- Lại đây, chúng ta đi vào nhà rồi nói.

Bàn tay bà lão bị bàn tay nhỏ của một cậu bé ngăn lại, Nghiêm Cẩn đầy tư thái của bảo kê:

- Bà đừng chạm vào em ấy

Lúc này bà lão mới để ý bên cạnh còn có đứa bé trai. Bà có chút nghi hoặc nhưng vẫn vội nói:

- Ở đây không an toàn, sẽ bị theo dõi, chúng ta vào nhà nói chuyện, bà không phải là người xấu.

Nghiêm Cẩn quay đầu nhìn Mai Côi, Mai Côi gật gù đầu, lúc này Nghiêm Cẩn mới đồng ý:

- Đi thôi

Bà lão không nói gì, xoay người vào phòng trước, Nghiêm Cẩn kéo tay Mai Côi dẫn cô bé theo sau, đi lên lầu hai.

Nghiêm Cẩn cẩn thận đề phòng, đi rất chậm, quan sát tỉ mỉ xung quanh. Mai Côi nói trong đầu với cậu: “ Em đã kiểm tra qua, ở bên có người nhưng đã ngủ rồi”. Nghiêm Cẩn gật đầu, nắm chặt tay cô.

Bà lão dẫn hai đứa trẻ đến một gian phòng, khóa kỹ cửa, thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng bà lập tức nói với Mai Côi:

- Cô bé, con không nên đến đây

- Bà, bà biết mẹ con, con muốn tìm mẹ

Mai Côi nhìn bà lão chằm chằm, Nghiêm Cẩn nhanh chóng đánh giá toàn bộ căn phòng.

- Con là Mai Côi đúng không?

Bà lão run run định vuốt tóc cô bé nhưng vẫn nén lại:

- Bà biết mẹ con nhưng bà không biết giờ mẹ con ở đâu. Con à, nghe lời bà, đừng tìm mẹ nữa, đừng để ai biết con...

Bà nói nửa chừng thì nhìn thoáng qua Nghiêm Cẩn, hiển nhiên là đang phòng bị cậu. Nghiêm Cẩn trong lòng cả kinh, bà lão này biết cả tên rùa con, còn biết em ấy là tâm ngữ giả. Mai Côi nói với bà lão:

- Anh ấy là anh của con, anh ấy bảo vệ con

- Bảo vệ con?

Cuối cùng, bà lão khó nói:

- Được, tốt. Các con đều là đứa trẻ ngoan, Mai Côi nghe lời bà, đừng tìm mẹ nữa, chuyện của con cũng đừng để ai biết. Con hãy cứ như người bình thường, bình an mà sống

- Vì sao?

Mai Côi rất đau lòng. Vì sao mẹ nói đừng tìm mẹ, bà cụ này cũng nói đừng tìm mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Mẹ con yêu con, Mai Côi, con nhất định phải nhớ điều này. Đừng tìm mẹ, đừng làm mẹ con lo lắng, sống thật tốt

Bà lão không trả lời thẳng mà chỉ lặp lại những lời tương tự

Nghiêm Cẩn không nhịn được phải chen miệng:

- Sao bà có thể tránh được tâm ngữ giả tìm tòi? Sao bà có thể biết có người ở quanh?

Bà lão sững sốt, Nghiêm Cẩn lại gắng hỏi:

- Chẳng lẽ bà cũng là tâm ngữ giả?

Bà lão nghe xong thì chăm chú nhìn Nghiêm Cẩn nhưng Nghiêm Cẩn không sợ:

- Bà không nghe được suy nghĩ của cháu đúng không?

- Cháu không phải là con người?

Cuối cùng bà lão gián tiếp thừa nhận suy đoán của Nghiêm Cẩn. Mai Côi kinh ngạc, Nghiêm Cẩn vỗ tay cô nhóc trấn an rồi hỏi tiếp:

- Bà có quan hệ gì với mẹ của Mai Côi?

- Con à, biết nhiều không có lợi cho các con, chỗ này các con không nên ở lâu, nhớ kỹ lời bà, bảo vệ bí mật bản thân cho tốt. Đừng đi tìm mẹ nữa, mẹ con bỏ đi là có nỗi khổ, chờ nó xong việc thì sẽ quay về tìm con. Con phải ngoan ngoãn chờ mẹ quay về.

Mai Côi mím môi không đáp. Cô bé nhớ mẹ, có nhiều chuyện muốn nói với mẹ. Bà cụ nhìn Nghiêm Cẩn:

- Camera kia là cháu làm hỏng sao?

Nghiêm Cẩn gật gật đầu:

- Hắn là không ghi được hình bọn cháu.

Bà lão mỉm cười:

- Làm tốt lắm. Đưa con bé đi đi, đi thế nào thì về như thế, đừng để người khác chú ý, đừng để ai biết chúng ta từng gặp nhau.

Bà nghĩ nghĩ rồi nhìn Mai Côi, Mai Côi bỗng có cảm giác bị rình rập, vội vàng tập trung tinh thần che dấu suy nghĩ của bản thân. Cô bé nhìn bà cụ, bà cụ lại cười:

- Giỏi lắm, con gái, con đúng là có thiên phú.

Nghiêm Cẩn không biết hai người làm gì, đi đến gần Mai Côi. Bà lão mở cửa nói với bọn trẻ:

- Đi nhanh đi, ở đây không an toàn. Nghe lời bà, rời khỏi đây, coi như chưa từng đến đây, chưa từng gặp bà, sau này cũng đừng đến. Nhớ kỹ phải bảo vệ bí mật, đừng để ai biết.

Mai Côi có chút muốn khóc, vất vả lắm mới tìm được vì sao lại coi như chưa từng xảy ra? Nói mẹ sẽ về nhưng phải đợi đến khi nào? Nghiêm Cẩn biết bà cụ vì tốt cho bọn họ, xem ra phía sau còn có chuyện gì đó, tóm lại muốn rùa con bình an thì phải biết giấu mình thật kỹ, tuyệt không được để lộ năng lực bản thân. Cậu bé kéo Mai Côi, đi ra ngoài.

- Chờ đã.

Bọn trẻ vừa đi, bà lão lại gọi giật lại. Mai Côi vội quay đầu lại nghe bà cụ ầm ạch nói:

- Mai Côi, để bà ôm con một lần được không?

Mai Côi nhìn Nghiêm Cẩn, thấy cậu gật đầu thì mới đi tới, để bà ôm mình vào lòng. Bà lão có vẻ rất kích động, Nghiêm Cẩn nhìn thấy trong mắt bà có ngấn lệ. Bà lão ôm Mai Côi một hồi rồi buông tay, giục bọn trẻ đi nhanh, cẩn thận.

Hai đứa trẻ ra khỏi khách sạn, biến mất trong màn đêm. Bà lão tránh ở sau cửa lẳng lặng nhìn bọn trẻ rời đi, xác định không có người theo dõi, sau đó quay về phòng, lấy trong tủ quần áo cũ một bức ảnh chụp. Bức ảnh một cô gái trẻ xinh đẹp đang mỉm cười, cô gái để tóc mái ngố, mặc áo choàng, tóc dài, mắt to, rất sinh động. Bà lão vuốt ve bức ảnh:

- A Ậm, mẹ nhìn thấy bảo bối của con rồi, con bé giỏi lắm, rất được, rất giống con, con yên tâm đi. Giờ con ở đâu? Có bình an không? Mẹ không đợi được con về, bọn họ luôn giám thị mẹ, mẹ sẽ không cho phép bọn họ tìm ra được tung tích của tiểu bảo bối. Con đừng lo, mẹ không ngờ có thể được gặp con bé, mẹ thỏa mãn rồi.

Nghiêm Cẩn công Mai Côi quay về khách sạn, lén chạy về phòng Nghiêm Cẩn. Tiểu Mai Côi rất đau lòng, hai đứa bé hàn huyên cả đêm. Bọn họ không biết, buổi tối đó, khách sạn ba tầng cổ đó bị cháy, bởi vì bà chủ đã lớn tiếng cảnh báo nên khách ở trong đều chạy ra kịp nhưng bà cụ lại chết cháy trên lầu. (Crying~~~)

Tiểu Tiểu sáng sớm đã phát hiện Mai Côi không ở trong phòng, vội chạy sang phòng con thì thấy hai đứa bé đầu dựa đầu, tay nắm tay đang ngủ say. Nghiêm Lạc hôm qua nhận điện thoại của vợ, biết con lại gây chuyện vì thế cả đêm lái xe chạy đến. Sáng sớm tỉnh mơ lại gặp tình cảnh hòa hảo của bọn trẻ. Hai người nhìn nhau, cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Trần nhỏ không lớn, địa chỉ trên chứng minh thư của mẹ Mai Côi – Liêu Trảo Âm không dễ tìm. Nghiêm Lạc lái xe đưa bọn họ đi nửa ngày, cuối cùng đến nơi cũng chỉ là một căn nhà bỏ hoang, rõ ràng đã lâu không có người ở. Cầm chứng minh thư của cô đi đến Sở hộ tịch cũng không tra được gì. Không có người thân thuộc, không có bất kỳ tung tích gì. Nhưng một người đột nhiên hóa thành không khí vậy.

Mai Côi thất vọng vô cùng, lời nói của bà cụ hôm qua dường như còn vang vọng bên tai. Chẳng lẽ cô bé tìm không được mẹ? Cô bé có nên tiếp tục tìm không? Suốt đường đi hôm nay bé cũng tìm qua suy nghĩ của mọi người nhưng không ai biết Liêu Trảo Âm. Xem ra bà cụ kia là người duy nhất biết.

Nghiêm Cẩn biết Mai Côi không vui, cả đường đi cậu bé nắm chặt tay cô như cô vũ cô bé. Lúc này, Nghiêm Lạc lái xe qua nhà trọ kia, hai đứa bé không nhìn được mà cùng nhìn qua. Mai Côi hoảng sợ kêu lớn, Tiểu Tiểu quay lại hỏi:

- Sao thế?

- Là hỏa hoạn, mẹ, có hỏa hoạn, khách sạn kia cháy sạch.

Nghiêm Cẩn vội chữa lời:

- Rùa con đừng sợ, chỉ là cháy nhỏ thôi.

Tiểu Tiểu nhân cơ hội giáo dục con trẻ:

- Cho nên bình thường không được nghịch lửa biết chưa? Hòa hoạn sẽ làm người bị thương.
- Vâng, không nghịch lửa

Nghiêm Căn ngoan ngoãn đáp. Mai Côi quay đầu nhìn về phía nhà trọ đã dần biết mất sau xe rồi òa khóc. Cô bé dùng suy nghĩ nói với Nghiêm Căn: “Anh ơi, bà cụ hôm qua chết rồi”

Cô bé òa lên khóc khiến hai người lớn hoảng sợ, Nghiêm Căn vội ôm cô bé vào lòng an ủi:

- Em đừng sợ, tại xem hoạt hình nhiều thôi, hòa hoạn này không như thế, không sao, không sao, phim hoạt hình là giả thôi

“Anh ơi, có phải hôm qua chúng ta đến tìm khiến bà phải chết?” Mai Côi dù ngốc cũng hiểu được không có chuyện trùng hợp như thế. Bà cụ kia vẫn nói nơi đó không an toàn, bắt bọn họ mau chóng rời đi.

Nghiêm Căn không biết nên trả lời sao, cậu bé ôm chặt rùa con, trong lòng thầm hạ quyết tâm nhất định phải bảo vệ rùa con thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đại Nạn Tới, Siêu Năng Lực Bị Phát Hiện

Du lịch lần này cũng không tính là thuận lợi bởi vì Mai Côi luôn không vui. Vì thế Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu cùng 2 đứa trẻ ở lại trấn S ba ngày, đi dạo ở di tích trên núi, thăm thú sơn thủy nơi đây sau đó lái xe đến khu du lịch gần đó chơi rồi về nhà. Một chuyến đi này phải mất đến hơn 20 ngày Mai Côi mới dần vui vẻ lại.

Ngày nghỉ qua mau, Mai Khánh Hải đến Nghiêm gia đón Mai Côi, dường như anh đã vượt qua được những suy nghĩ trong lòng, định chăm sóc tốt cho Mai Côi. Triệu Tuệ Trung vẫn luôn không mặn không nhạt nhưng mấy năm qua bụng cô ta cũng không có động tĩnh gì, lại ngại Nghiêm gia gây áp lực nên cũng không làm chuyện gì quá đáng.

Sau khi khai giảng, bọn trẻ như thường lệ lại chăm chỉ học hành. Tất Mặc Ngôn cũng trở thành học sinh trường Nhĩ Mã, đương nhiên ở cùng Nghiêm Căn. Cậu bé nói, hai anh em ở chung có thể quan tâm lẫn nhau. Nhưng cha mẹ hai bên đều cho rằng hai cậu đừng phá tan kí túc xá là tốt lắm rồi. Tiểu Mặc Ngôn nói:

- Người phá kí túc xá tuyệt đối không phải là con!

Nghiêm Căn nhảy dựng:

- Nếu lão tử động thủ thì lão tử đổi sang họ của nhà người.

Hai người làm cha đứng bên xem kịch đều phải lên tiếng. Nghiêm Lạc nói:

- Được rồi

Tất Mặc Kỳ:

- Thế không được. Con, đừng làm anh giận, phá kí túc xá là không được.

Hai đứa bé trừng mắt nhìn nhau. Cũng chẳng hiểu sao lại thế. Mặc Ngôn trời sinh hòa thuận vui vẻ, chỉ riêng đối với Nghiêm Căn thì lúc nào cũng khiêu khích. Dựa vào tính cách của Nghiêm Căn thì đương nhiên là cãi cò. Hai anh em biết nhau bao nhiêu năm thì đấu nhau bấy nhiêu năm, thực sự khiến cho cha mẹ hai bên đau đầu.

Cũng may hai vị này đều vô cùng sĩ diện, cho dù không hòa thuận nhưng trước mặt người khác vẫn tỏ vẻ đạo mạo nên cũng không gây đại họa nhưng cãi cò thì không ngừng, cũng coi như bình thân mà làm bạn học mấy năm. Bên kia, Mai Côi tiếp tục ở trong kí túc xá, thành tích bình thường, ở trong trường tuyệt đối không khiến ai để ý, cứ như vậy lặng lẽ trở thành học sinh trung học.

Ngày khai giảng, theo thường lệ vẫn là anh Nghiêm Căn cùng mẹ Tiểu Tiểu đưa cô bé đến trường. Nghiêm Căn giúp cô bé xách vali thuận tiện lườm một nam sinh cười với Mai Côi. Mai Côi nhìn nam sinh kia gật đầu ý xin lỗi rồi nói với Nghiêm Căn:

- Đó là bạn cùng lớp em

- Bạn cùng lớp bị làm sao thế, cười xấu xa muốn chết!

Nghiêm Cẩn không cho là đúng, cảnh cáo cô bé:

- Anh nói với em nhé, không cho em yêu sớm có bạn trai nhớ chưa, em ngốc lắm sao biết phân biệt người tốt kẻ xấu, có thích hợp hay không, đợi anh lớn rồi chọn người tốt cho em. Giờ loạn lắm, em đừng để ý.

- À

Mai Côi lúc nào cũng nghe lời, dù sao cũng chẳng có gì mà phản đối. Mẹ Tiểu Tiểu cũng từng dặn cô bé không được có bạn trai sớm nên cũng chẳng có gì mà phải giải thích nhiều. Nhưng Tiểu Tiểu lại không vui, cô quả trách con:

- Con lượn đi, nhìn con thay đến n bạn gái còn không biết xấu hổ mà nói người khác loạn. Mai Côi hường nội, ít bạn, con đừng gây rối nữa, làm cho em càng ít bạn hơn.

Đưa con hư hỏng này, mấy năm nay bạn gái đổi hết người này sang người khác, lý do chia tay thì mỗi lần một quái đản, đúng là không biết xấu hổ mà còn đi nói người khác.

- Con gây rối gì, đáng làm bạn thì làm bạn, đề phòng người xấu thì có gì sai. Đúng không rùa con?

- Vâng, anh nói đúng

Mai Côi thực sự cổ vũ. Tiểu Tiểu lờm con một cái:

- Cũng may tính cách Mai Côi ngoan ngoãn mới chịu được con.

Hai mẹ con đưa Mai Côi đến kí túc xá mới, năm học này cô bé phải chuyển kí túc xá. Nghiêm Cẩn chuyển đồ cho cô bé xong, trước khi đi nhét di động vào tay cô nhóc:

- Giờ không bị quản chặt nữa, em có thể gọi điện thoại cho anh, số anh lưu rồi, nhất định phải gọi đấy nhé, tin nhắn cũng phải nhắn lại, tiền anh nạp cho em. Nếu ngày nào mà không liên lạc thì anh đến tìm em tính sổ.

Mấy năm trước từ trấn nhỏ trở về, Nghiêm Cẩn bắt đầu nghiêm lệnh cấm Mai Côi không được thường xuyên dùng năng lực tìm cậu. Cậu lo lắng có người giống như bà lão kia, có thể dò ra năng lực của rùa con, nếu đối phương không có ý tốt thì đúng là quá tệ. Cho nên quan trọng nhất là phải giấu rùa con cho kĩ, hai đứa trẻ giữ bí mật này nhiều năm như vậy, ngay cả Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu cũng giấu diếm, Mai Côi cũng bình an vô sự, cuộc sống an toàn, cậu vô cùng hài lòng.

Mai Côi nghe lời gật đầu, cảm di động cười vui vẻ. Nghiêm Cẩn cùng Tiểu Tiểu ra khỏi trường học, xe còn chưa đi xa điện thoại đã vang. Lấy ra, thấy người gọi, cậu vui vẻ:

- Alo, rùa con, nhanh như vậy đã nhớ anh?

Ở đầu kia điện thoại, Mai Côi cười khanh khách:

- Em chỉ thử xem di động thế nào thôi

Nghiêm Cẩn và cô bé nói chuyện hồi lâu mới lưu luyến cúp máy. Tiểu Tiểu chờ cậu cất điện thoại thì hỏi:

- Nhã Nhã kia của con là thế nào?

- Bạn gái mà, cái gì là thế nào?

Tiểu Tiểu chán nản:

- Nghiêm Cẩn, mẹ đã nói với con rồi, yêu đương không phải trò chơi, con đừng lúc nào cũng lông bông, nói thì lại không nghe. Còn nữa, quan trọng nhất đừng có gây chuyện khác đời, nhà người ta tìm đến cửa mẹ cũng mặc kệ con đấy

- Cái gì là chuyện khác đời? Mẹ, mẹ thật là sâu xa. Yên tâm đi, con không đâu, con mới 15, sẽ không để cho mẹ có cơ hội bị nhà người ta tìm tới cửa. Hơn nữa, trong nhà có cha, ai có gan gây sự?

Nghiêm Cẩn hi hi ha ha cười:

- Yên tâm, yên tâm, con quá thuần khiết, sẽ không làm được chuyện khác người gì. Mẹ luôn cứ cảnh báo trước, quá sớm

- Hừ!

Tiểu Tiểu không chờ lại cho cậu tí mặt mũi nào:

- Nhắc nhở trước thì tính gì, với con thì cứ phải cẩn thận

Cô lái xe quẹo trái rồi hỏi:

- Hôm nay con về công ty hay đến trường?

Trên thực tế, Nghiêm Căn đã hoàn thành chương trình học ở trường, phần lớn thời gian đều ở công ty giúp cha làm việc, thỉnh thoảng quay về trường để cảm nhận địa vị Tiểu ma vương của mình mà thôi.

- Đến công ty, hôm nay có hai cuộc hẹn. mẹ, mẹ giúp con nói với ông chồng Boss đại nhân của mẹ đi, cho con ứng tiền lương trước...

Trong công ty, Boss đại nhân, Nghiêm tiên sinh nhìn hai văn bản trước mặt nhũn mảy:

- Chuyện gì đây?

Ray trả lời:

- Triệu Tuệ Trung kia lấy tóc của Mai Khánh Hải và Mai Côi đi làm xét nghiệm ADN, không phải sắp bảo tôi đi lấy kết quả về trước sao? Chính là nó

- Tôi biết

Chuyện hai người không có quan hệ huyết thống này anh sớm biết:

- Tôi hỏi là văn bản kia có ý nghĩa gì?

- Cái đó mới lợi hại. Chúng tôi sửa sang lại số liệu các linh hồn và thẩm tra với số liệu của công an và hệ thống đăng kí tử vong của bệnh viện xem hồn nào còn chưa về. Bà cụ Lỗ Cẩm này không có số liệu gì lại nên theo lệ thường chúng tôi phải tìm hồ sơ của bà ấy. Nhưng vừa khéo tôi cầm số liệu của bà ấy và ADN của Mai Côi thì phát hiện ra một chuyện kinh người.

Ray luôn điều tra tung tích mẹ Mai Côi cho nên chuyện của Mai Côi cũng rất hiểu.

- Hai người đó có quan hệ huyết thống

Nghiêm Lạc nhìn hồ sơ mà kinh hãi:

- Bà cụ này chính là bà chủ quán trọ bị chết cháy khi chúng ta du lịch đến trấn S, sao có thể trùng hợp như vậy?

- Càng trùng hợp là, chúng tôi tra xuống, người Lỗ Cẩm này cũng như mẹ Mai Côi vậy, không có chút thân thích, vẫn lẻ loi một mình. Lại nhất là trong hồ tịch giữa bà và Liêu Trảo Âm không có quan hệ gì, nếu không nhờ báo cáo ADN này thì chỉ sợ sẽ chẳng có ai tìm được mối liên hệ giữa bọn họ.

Nghiêm Lạc trầm ngâm hồi lâu, Ray hỏi:

- Boss, vậy báo cáo của Mai Khánh Hải và Mai Côi có cần đưa về không?

- Không cần, tôi sẽ nói với Mai Khánh Hải. Vợ anh ta nghi ngờ huyết thống cha con bọn họ, ngầm thăm dò, việc này nếu để anh ta biết, tôi cũng không muốn hành vi ngu xuẩn của họ Triệu kia làm Mai Côi tổn thương. Về phần Lỗ Cẩm và Liêu Trảo Âm, tôi phải nghĩ thêm một chút, nhất định có chuyện chúng ta không biết. Thân thể của Mai Côi quý dị như vậy, tôi lo đứa bé sẽ bị ảnh hưởng, để bàn với Nghiêm Căn.

Nhưng hôm nay Nghiêm Lạc bận rộn không ngừng, chờ khi anh rảnh thì con đã về trường. Anh nhìn hai bản báo cáo, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ cẩn thận được. Hai người phụ nữ bình thường, rốt cuộc có cái gì khiến bọn họ che giấu bản thân thần bí như vậy? Anh thật không ngờ, ngay hôm sau, đáp án đã tìm tới tận cửa.

Ngày hôm sau là lễ khai giảng của Mai Côi, Nghiêm Căn biết ban ngày cô bé sẽ không gọi điện cho mình, sáng sớm đã luyện công, mười giờ về, lên lớp học hai tiết cùng bạn gái Nhã Nhã sau đó đi ăn. Nhã Nhã làm nũng không uống hết bát canh rồi bắt cậu uống hết hột, cậu chỉ đáp:

- Uống không xong lại bắt anh uống nước miếng của em. Bàn

Nhã Nhã chu miệng giận dữ. Đúng lúc này, Nghiêm Căn lại thu được tin tức của Mai Côi. “Anh ơi, anh ở đâu, nghe được không?”. Nghiêm Căn vội ngồi thẳng, dùng suy nghĩ đáp lại: “Sao thế, khai giảng chán quá tìm anh nói chuyện sao? Sao không gọi đi động, chẳng phải đã bảo em đừng dùng năng lực nữa mà?”

“Không phải, đi động không dùng được, bọn họ có thiết bị phá sóng, anh ơi, cứu em, em bị bắt cóc.”

- Cái gì?

Nghiêm Căn chấn động, tình thế cấp bách hoảng hốt đến bật thốt thành lời, vội đứng lên.

Nhã Nhã một bên đang oán bạn trai không chịu giúp mình uống canh, bị phản ứng này của Nghiêm Cẩn làm giật mình, vội hỏi:

- Không uống thì không uống, em chẳng nói gì cả!

Nhưng Nghiêm Cẩn đã không nghe vào lời cô bé nói. Ở tiệm cơm này không tiện, cậu vội chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói với Mai Côi: “Em đừng sợ, đừng lo lắng, nói cho anh vì sao lại thế, giờ anh đi tìm cha, mọi người sẽ nhanh chóng cứu em”.

Cậu bảo người khác đừng sợ nhưng tim mình thì lại đập nhanh vô cùng, hai chân như nhũn ra.

Mai Côi ở bên kia cố gắng ổn định cảm xúc: “Em nói không rõ được, em truyền hình ảnh cho anh xem”.

Rất nhanh Nghiêm Cẩn đã nhìn thấy mười mấy kẻ bị mặt chạy vào hội trường, sau đó là mấy chiếc xe cũng đến, bọn họ đặt mấy phả súng ở đó, một hình ảnh khác là hai chiếc xe tải dừng ở sân thể dục, cửa xe mở ra, có mấy kẻ bắt cóc mặc áo chống đạn chạy ra.

Mai Côi từng cùng Nghiêm Cẩn đến công ty chơi, xem qua việc xử lý hình ảnh. Bình thường cô bé phản ứng chậm trong sinh hoạt nhưng một khi sử dụng năng lực bản thân thì lại linh hoạt như chiếc máy tính thông minh. Hình ảnh cô bé truyền cho Nghiêm Cẩn nhiều nhưng không loạn, rất có trật tự.

Nghiêm Cẩn nhìn nhóm bắt cóc đã phong tỏa trường học, các camera đều bị phá hoại, hội trường hỗn loạn, kí túc xá và phòng học đều bị khống chế, bọn họ còn bắt đầu gài thuốc nổ. Có người chống đối hoặc làm chậm một chút đều bị đánh ngã. Hai thầy giáo chống cự bị bắt chết tại chỗ, đến lúc này mọi người đều yên lặng chịu khống chế.

- Còn em thì sao, để anh xem em nào?

Nghiêm Cẩn hoảng hốt, cuối cùng nhìn được hình ảnh của Mai Côi, cô bé và hơn 10 bạn học khác ở cùng nhau, bị giữ trong một phòng học, may mà cô bé không có vẻ gì là bị thương.

- Được được, em đừng lo lắng, đừng để bọn họ chú ý, chờ anh, anh sẽ nhanh chóng đến cứu em. Em đừng sợ, chờ anh

Nghiêm Cẩn vừa sử dụng phép di động nhanh, hai phút sau đã xuất hiện ở văn phòng Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc đang xem tài liệu, ngẩng đầu thấy con đột nhiên hiện ra thì nói:

- Không phải đã bảo con, ở thế giới này, có thể sử dụng phương tiện giao thông như người thường thì dùng sao, không được dùng năng lực bừa bãi.

Nghiêm Cẩn bất chấp, cậu bước đến nói:

- Cha, trường của rùa con bị kẻ bắt cóc khống chế. Có rất nhiều người, còn có cả vũ khí nữa, phải lập tức đi cứu em ấy

Nghiêm Lạc nghiêm mặt:

- Sao con biết chuyện này?

- Tạm thời đừng nói, chuyện quá khẩn cấp rồi, tin tức tuyệt đối là chính xác, cha, giúp con đi!

Nghiêm Lạc lập tức đứng dậy, đưa Nghiêm Cẩn chạy đến phòng theo dõi, Ray gõ phím như bay, tra tư liệu rồi nói:

- Không thấy công an báo lại!

Một người khác nói chuyện điện thoại với cảnh sát cũng báo lại:

- Không có tin kẻ bắt cóc đòi trao đổi con tin

Nghiêm Lạc nhíu mày, Nghiêm Cẩn vội nói:

- Tra tín hiệu sóng đi, trường của rùa con bị đặt thiết bị phá sóng, chắc chắn sẽ có kết quả.

Ray gõ bàn phím, rất nhanh nói:

- Đúng, có thiết bị phá sóng nhưng chúng ta không rõ tình huống ở đó, làm sao bố trí được? Boss, có nên phái hai tổ điều tra không? Việc này giải quyết chung hay riêng?

Nếu giải quyết chung thì sẽ báo công an, liên hợp hành động, còn nếu không thì tự bọn họ giải quyết rồi sẽ tìm bên chức trách ra mặt mà kết thúc câu chuyện.

Nhưng Nghiêm Lạc không trả lời Ray, anh hỏi con:

- Nếu sóng bị nhiễu, tin tức của con từ đâu mà tới?

Nghiêm Căn cứ hòng, đúng vậy, cậu quá lo lắng. Cho dù nói rùa con lên gọi điện đến sau đó bị ngắt nên cậu biết bị lắp đặt thiết bị phá sóng, hơn nữa còn biết rõ là bị bắt cóc này nọ.

Tìm Nghiêm Căn đập nhanh, cậu nhìn Nghiêm Lạc, cha cậu không phải người ngoài, cậu biết, lần này nếu nói qua loa cũng không được

- Cha, có một việc quan trọng con muốn nói riêng với cha.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vì Nghĩ Cách Cứu Viện Mà Chân Tướng Bị Vạch Trần

Hai cha con quay về văn phòng, Nghiêm Lạc đóng cửa, hai tay ôm ngực:

- Nói đi

Nghiêm Căn khẽ cắn môi:

- Con biết một tâm ngữ giả, là người ấy nói cho con biết.

Nghiêm Lạc nhú mày:

- Hạ Bồi?

Tâm ngữ giả bọn họ biết trước mắt cũng chỉ có Hạ Bồi trong trường, Nghiêm Căn lắc đầu. Nghiêm Lạc nhú mày:

- Đó là ai? Người đó ở đâu? Chúng ta đưa người đó đến công ty, chuyện phải hỏi cho rõ mới có thể hành động. Huống hồ con có biết tâm ngữ giả có bao nhiêu đặc biệt, không thể để bọn họ ở bên ngoài làm loạn được

- Giờ em ấy không đến được, em ấy ở ngay trong trường Ánh Dương, em ấy dùng suy nghĩ để báo cho con việc này!

Nghiêm Căn nhìn Nghiêm Lạc hít sâu một hơi, cậu không muốn nói nhưng tình huống trước mắt là vậy, nếu không nói thì rùa con sẽ thế nào?

Nghiêm Lạc ngẩn người, anh không liên tưởng được cái gì, chỉ khiếp sợ trước những lời này:

- Người đó ở trong trường dùng ý nghĩ báo tin cho con? Khoảng cách xa như vậy mà có thể làm được?

Nghiêm Lạc buông tay, anh nghĩ tới một vấn đề khác:

- Người đó trực tiếp nói cho con!

Thấy Nghiêm Căn gật đầu chắc chắn thì kinh ngạc đến không nói nên lời:

- Tâm ngữ giả có thể sử dụng năng lực này với thần tộc?

Việc này không phải là chuyện nhỏ, Nghiêm Lạc kéo Nghiêm Căn xuống sofa:

- Người đó làm hại con không? Sao người đó tìm được con?

Nghiêm Lạc đang nghĩ kẻ đối phó nhưng chợt thấy biểu hiện của con hơi lạ thì tim bỗng thất lại hỏi:

- Thế nào?

- Cha ơi...

Nghiêm Căn hít một hơi, Nghiêm Lạc có dự cảm không ổn, cuối cùng nghe Nghiêm Căn nói:

- Tâm ngữ giả đó chính là rùa con!

Nghiêm Lạc bất động nửa ngày, nếu không phải tình huống khẩn cấp thì cậu đã phì cười trước vẻ kinh ngạc của cha nhưng lúc này tim Nghiêm Cẩn như vọt tới cổ họng, cậu thật cẩn thận nói:

- Cha ơi, rùa con rất ngoan, em ấy chưa bao giờ dùng năng lực này để hại người, bình thường em ấy đều không dùng. Thật đấy, em ấy không nghe lời suy nghĩ của người khác, thật mà, con cam đoan, cha đừng nhốt em ấy. Giờ em ấy bị bắt làm con tin, rất nguy hiểm, phải mau nghĩ cách cứu em ấy thôi.

Nghiêm Lạc đứng lên, đi đi lại lại trong phòng:

- Việc này chưa nói với ai chứ
- Chưa nói, bọn con vẫn giữ bí mật
- Được, sau này cũng không được nói, việc này để cha xử lý.

Nghiêm Lạc nói xong xoay người gọi điện thoại:

- Ray, báo cảnh sát, trực tiếp gọi cho lão Thôi, nói cho ông ta là con gái tôi đang ở trường học đó, bảo họ điều người tốt nhất đến. Còn nữa, tôi sẽ chỉ huy hành động, bảo bọn họ đừng làm gì vợ, đợi chỉ thị của tôi. Bên phía chúng ta, cậu triệu tập tất cả những người nhân rồi về, không được tiết lộ bí mật. Chút nữa tôi sẽ tìm cậu

Việc này phải che dấu cẩn thận, bằng không chỉ dựa vào việc bản thân người công ty anh xuất mã sẽ khiến kẻ khác nghi ngờ.

- Cha, lũ bắt cóc kia chuẩn bị đưa điều kiện, đang gọi điện thoại

Nghiêm Cẩn nhận lúc cha chuẩn bị thì lại liên lạc với Mai Côi

- Đừng nói xàm

Tâm tình Nghiêm Lạc không tốt, tiểu tử này, chuyện lớn như vậy mà dám giấu lâu như vậy, chờ xong chuyện sẽ tìm nó tính sổ.

Nghiêm Cẩn bị mắng nhưng lại rất vui, cậu nói:

- Rùa con, em đừng sợ, có cha ở đây, em cho cha xem đi.

Nghiêm Lạc nhướn mày còn chưa nói gì thì trong đầu xuất hiện hình ảnh một người bịt mặt đứng trong văn phòng gọi điện thoại, thậm chí anh còn nghe được người nọ nói:

- Trong 2 giờ tới, nếu các người không thả người, cách 10 phút tôi giết một người. Người trong trường này nhiều lắm, đủ giết mấy ngày. Còn nữa, tôi cần 1 triệu tệ, tám giờ nữa phải thấy tiền. Nếu không, thiếu 1 phút tôi giết một người, thiếu một tệ tôi cũng giết một người.

Người đó cúp máy, hình ảnh biến mất, Nghiêm Cẩn vội nói:

- Rùa con truyền đến là tin tức trong đầu một kẻ đứng canh bên cạnh, bọn họ yêu cầu thả 281 kẻ tù nhân phạm tội nghiêm trọng.

Sau đó còn nói:

- Rùa con, em cho cha xem tình hình trường học hiện tại đi.

Rất nhanh, Nghiêm Lạc thấy hội trường, phòng học, sân thể dục, kí túc xá... đây hiển nhiên là tin tức từ những người khác nhau lấy ra. Nghiêm Lạc làm đại vương cai quản sống chết của con người, sống hơn 2000 năm còn chưa từng kinh ngạc như vậy, mất nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình:

- Mai Côi, cha là cha Nghiêm Lạc, con nghe được không?

“Được ạ!”. Một lát sau Mai Côi sợ hãi nói: “Con xin lỗi, con không cố ý”

Nghiêm Lạc sùng sốt nhưng hiểu ý cô bé: “Mai Côi ngốc, đừng sợ, cha Nghiêm Lạc biết, con trốn cho cẩn thận, đừng chống đối, đừng lộn xộn, đừng làm bọn họ làm con bị thương, cha sẽ nhanh chóng đến cứu con, con yên tâm”

“Còn anh nữa, rùa con, có anh nữa”

Nghiêm Cẩn như sợ bị đoạt công mà vội nói. Hai cha con nhìn nhau, Tiểu Mai Côi thức thời rút lui.

Nghiêm Lạc nghĩ rồi hỏi Nghiêm Cẩn:

- Muốn làm anh hùng? Có đề nghị gì không?
- Chúng ta có thể để nội ngoại phối hợp, trường Ánh Dương nhiều học sinh như vậy, bọn bắt cóc này giam giữ mọi người một cách phân tán nhưng không phải chỗ nào cũng cẩn thận, chúng ta chọn ra trong Nhã Mã mấy đứa trẻ có bản lĩnh, nghĩ cách trà trộn vào đó, tìm cơ hội ra tay. Thứ nhất có thể

truyền tin từ trong ra ngoài, thứ hai lúc mọi người ở ngoài công kích thì ở trong cũng phối hợp được.

Nghiêm Lạc gật đầu:

- Được, con chọn người, báo cho bọn họ rồi đến phòng theo dõi tìm cha.

Nghiêm Cận nhanh chóng chọn được người, gọi điện thoại về trường cho Happy, Happy lập tức tập hợp bọn trẻ, sắp xếp xe đưa bọn trẻ nhanh chóng đến công ty.

Bọn nhỏ nghe nói có nhiệm vụ thì hưng phấn thôi rồi, suốt đường đi đều lú lú bàn luận. Happy chỉ huy không thể không thanh minh:

- Các em, lần này không phải diễn tập, không phải thi thố mà là nhiệm vụ cứu viện thực sự. Người các em phải đối mặt là bọn khủng bố có bom, cho nên giờ hưng phấn được thì hưng phấn, kích động được thì kích động nhưng đến chỗ nhận nhiệm vụ thì phải nghiêm túc. Chuyện này liên quan đến an nguy của các em và các bạn khác, hiểu chưa?

- Hiểu rồi a!

Bọn nhỏ đồng thanh hô lớn. Hô xong lại tiếp tục mừng rỡ. Happy thở dài, lần đầu tiên thực tế, bọn trẻ này có thể làm được không?

Trong công ty, Nghiêm Cận đi vào phòng theo dõi lại bị tin tức mới làm hoảng sợ. Mấy diễn đàn lớn trên mạng đều loan tin trường Ánh Dương bị khủng bố, thậm chí còn có ảnh chụp, cư dân mạng bàn tán xôn xao. Giới truyền thông rục rịch, cha mẹ bọn trẻ đều vô cùng khủng hoảng, tình thế đột nhiên trở nên rối loạn. Phía bên cảnh sát đã điều người đến ổn định tình hình bên ngoài nhưng những người hỗn loạn ở đó rất khó mà tránh.

Nghiêm Cận trong lòng gọi Mai Côi, từ phía cô bé chứng thực tin tức là từ phía bọn khủng bố tung ra. Nghiêm Cận hiểu, mục đích như vậy là để gây áp lực với Chính phủ. Hơn nữa nếu công chúng đều biết thì hành động của cảnh sát sẽ bị phát hiện rõ, dù sao có đáp ứng với điều kiện của bọn khủng bố không, làm thế nào, đồng ý điều gì cũng đều bị truyền thông theo sát.

- Yêu cầu của bọn họ quá đáng, không thể đồng ý, cho dù muốn cũng không làm được. 2 tiếng thả 281 trọng phạm, tám tiếng đưa ra 1 triệu tiền mặt, bọn họ điên rồi sao?

Ray thực sự không thể hiểu lũ khủng bố kia trong đầu có tí não nào không.

Trong phòng theo dõi, tất cả máy tính đều đang hoạt động hết công suất, Chu Duệ dẫn mấy thao tác viên tìm kiếm mối liên hệ giữa 281 trọng phạm này để tra thân phận của bọn khủng bố. 281 trọng phạm này phía công an cũng bắt đầu làm công tác thẩm vấn, hi vọng có thể từ miệng bọn họ đào ra được tin gì.

Bên kia, các tư liệu về kiến trúc, kết cấu, địa hình của trường học Ánh Dương đã tìm ra. Nghiêm Lạc và Nghiêm Cận liên lạc với Mai Côi, thông qua siêu năng lực của cô bé mà tìm kiếm, biết được cách phân bố người của bọn khủng bố và tình hình vũ trang ở đó.

Hai cửa trường học đều có người canh gác, cửa và trên tường có trang bị camera theo dõi, còn có người bảo vệ, chỗ giam giữ con tin đều trang bị bom. Trường học rất rộng, bất luận đánh vào thế nào đều không thể nhanh chóng hạ gục đám khủng bố này, như vậy không thể tránh không có thương vong. Cha con Nghiêm Lạc đều nhúm mày, bọn họ hiểu lần này thực sự rất khó khăn.

- Boss, chuyên gia đàm phán đã đến nhưng đối phương gác cửa rất nghiêm, không muốn đàm phán. Chỉ kiên trì muốn những người trong danh sách được thả tự do trong 2 tiếng đồng hồ, giờ chỉ còn 1 giờ 27 phút

- Bọn họ làm thế nào để xác định tin thả người?

- Yêu cầu TV truyền hình trực tiếp, thấy bọn họ ra khỏi tù, sau đó bản thân trọng phạm gọi điện đến

- Tin tức trên mạng đã dẹp chưa

- Dẹp. IP bên trường học đều cắt, cũng phối hợp với cục thông tin, phong tỏa tin mẩu chót, hẳn sẽ không bị lộ tin gì ra ngoài. Xung quanh trường cũng phong tỏa, truyền thông cùng người không liên quan đều bị đẩy ra ngoài. Người của chúng ta đã ở bên ngoài, đang chờ lệnh

- Được, nhắc nhở lão Thôi một chút, cẩn thận trong đám người có kẻ trà trộn.

- Boss!

Happy hiện thân:

- Các học sinh đều đã đến, tôi để bọn chúng chờ trong phòng họp

- Trước tiên đưa trang bị cho bọn trẻ, tôi đến ngay đây.

Nghiêm Lạc đưa bản đồ phân bố của bọn khủng bố cho Ray, để cho anh điều hành bước đầu. Ray nhìn thấy thì cực kì kinh ngạc:

- Boss, chúng ta có tình báo?

- Đúng, độ cơ mật rất cao. Tôi đưa thằng quý này đi đã, có gì gọi cho tôi. Hơn 1 tiếng hẳn không đủ dùng, bất kể thế nào cũng để bọn họ thả trước mấy người để kéo dài thời gian, nói với lão Thôi đến trường học thì tới chỗ theo dõi gặp tôi.

Ray đáp ứng, Nghiêm Lạc đưa Nghiêm Cẩn đến phòng họp. Tất Mặc Kỳ và A La cũng vừa khéo chạy đến. Mấy người nhanh chóng nắm bắt tình huống rồi cùng đến gặp bọn trẻ

Nghiêm Cẩn đi theo, không nhận được khế gọi Mai Côi, an ủi cô bé: “Đừng sợ, rùa con, anh sẽ đến bên em ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tình Báo Siêu Đẳng

Tham gia hành động lần này có các bạn học: thần tộc Tất Mặc Ngôn, Dung Hiên, Tào An Tĩnh, Huyết tộc Cừu Tranh, Lô Thực, Ung tộc Ngụy Anh Văn, hàng ma sư Mẫn Lệ, Âm Phàm Hạo, Long Lập Hào, Mang Tuấn còn cả Cừu Hoa, Lam Băng, Hạ Bồi, thêm Nghiêm Cẩn là 14 người.

Lúc Nghiêm Lạc đến văn phòng thì bọn họ đang mặc đồ, đeo các trang thiết bị, vũ khí cần thiết. Bởi vì là nằm vùng nên đều mặc quần áo hàng ngày, áo chống đạn cũng là siêu mỏng. Happy đang dặn dò bọn họ đừng liều mạng, thấy đạn thì phải trốn, không nên dùng mạng nhỏ của mình để thí nghiệm độ bền của áo chống đạn.

Nghiêm Lạc đi đến bên kia, dùng máy tính, mở hình ảnh ra, đó là bản đồ địa hình trường học Ánh Dương mà bọn họ vừa xử lý. Anh chỉ vào bản đồ, nhanh chóng phân nhiệm vụ:

- Đầu tiên các em ở thần tộc vào, các em có thể di chuyển nhanh, không dễ bị phát hiện. Dung Hiên đến hội trường, A Tĩnh đến kí túc xá, Mặc Ngôn đến khu dạy học.

Anh vừa nói vừa chỉ vào vị trí cụ thể:

- Nghiêm Cẩn đầu tiên đi quanh, tìm chỗ an toàn rồi phá tường để cho Đậu Đậu, Thực Thực, A Anh đi vào. Các bạn khác chờ lệnh, tìm được cơ hội thì hành động

Mọi người gật đầu đáp ứng, Nghiêm Lạc còn nói:

- Bởi vì liên quan đến nguy trang, thường phục của các cháu không quá tốt nên hệ số an toàn cũng hữu hạn, bất kể là ai cũng nhất định phải nghe lệnh chỉ huy. Nhiệm vụ của các cháu chính là phối hợp cùng các trinh sát tiên phong, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên các cháu làm nhiệm vụ, chú cũng không mong đó là lần cuối cùng.

Nghiêm Cẩn nhìn quanh một lượt rồi ra lệnh:

- Xuất phát!

Mọi người nối đuôi nhau mà đi. Nghiêm Lạc và Nghiêm Cẩn đi sau. Hai cha con bọn họ đi chung một chiếc xe, Nghiêm Lạc hỏi con:

- Sao lại chọn Hạ Bồi? Cha nghĩ đã có Mai Côi, con sẽ không dùng Hạ Bồi.

- Rùa con có thể nhìn được mọi thứ nhưng em ấy không phân biệt được đó có phải là đồng loại hay không, so với Hạ Bồi thì Hạ Bồi có thể giúp chúng ta phân biệt xem có chủng tộc khác tham gia vào việc này không, sẽ có ích cho việc điều tra.

Nghiêm Lạc cười:

- Được rồi, con trai, lần này sự thông minh của con dùng đúng chỗ rồi.

Nghiêm Cẩn vừa định đắc ý thì Mai Côi lại truyền tin đến: “Anh ơi, có ở đó không, nghe được không?”. Nghiêm Cẩn vội đáp lại: “Có nghe được”

Lại nghe Nghiêm Lạc đáp:

- Có

Nghiêm Lạc không có thói quen lặng lẽ đáp lời nên tiện mồm nói ra. Nghiêm Cẩn không vui: “Rùa con gọi con, cha đáp cái gì”

- Con bé rõ ràng là gọi cha Nghiêm Lạc.

“Xin lỗi, con gọi cả hai”. Mai Côi sợ hãi chen ngang khiến hai người đàn ông lập tức ngậm miệng.

“Á, rủa con, em nói xem, có gì mới à?”

“Không có gì mới, chỉ là anh bảo em tìm mục đích của bọn họ và chuyện 281 trọng phạm kia em tìm được rồi. Bởi vì đầu óc bọn họ hỗn loạn nên thời gian hơi lâu.”

Việc này rất trọng yếu, vì thế Nghiêm Lạc dừng xe, tập trung tinh thần lắng nghe. Bên kia Mai Côi nói rất chậm “Người trong văn phòng, mọi người gọi hẳn ta là Sơn Ưng, trong đầu hẳn ta có một lá thư ngắn, trong đó ghi trong 2 tiếng đồng hồ phải thả 281 người đó, trên kia có danh sách nhưng 281 người đó là những ai em không nhìn được. Một người ở Hội trường là Hồ Tử cũng có hình ảnh của phong thư, là muốn trong 8 giờ phải có 1 triệu tệ. Còn có rất nhiều người trong đầu có hình ảnh khác, có người liều mạng nói cái gì mà không sợ chết nữa.”

Nghiêm Lạc im lặng, đối phương hạ lệnh cho những người khác nhau những mệnh lệnh khác nhau chứng tỏ người đứng sau bức rèm không ở trong trường, nhất định là đang ẩn thân ở nơi nào đó nhưng lại có sức ảnh hưởng khiến bọn khủng bố dù chết cũng phải làm theo. Việc này xem ra càng ngày càng khó giải quyết.

Hai yêu cầu không thể thực hiện, hơn một ngàn con tin ở đó, rốt cuộc bọn họ muốn thế nào? “Xin lỗi, cha Nghiêm Lạc, nếu bọn họ đang suy nghĩ đến điều đó thì con có thể tìm được tin dễ dàng hơn nhưng cái này chỉ là trong trí nhớ tìm được thôi nên không được rõ ràng.” Mai Côi cảm thấy không thể giúp gì thì rất áy náy.

“Em giỏi lắm, rủa con, đừng có sợ, mọi người đã tìm ra manh mối rồi. Em nhất định phải ẩn thân cho kỹ, đừng có nhìn đông nhìn tây làm bọn họ chú ý”. Nghiêm Cận vội an ủi cô bé.

“Anh ơi, em tìm những cái này không cần nhìn đông nhìn tây”. Mai Côi nghiêm túc giải thích, sợ cậu lo lắng. Nghiêm Cận nghe xong há mồm, không hiểu là mình ngốc hay rủa con ngốc.

Nghiêm Lạc vội lái xe đi, anh đã có suy nghĩ: “Mai Côi, con chú ý đến Sơn Ưng và Hồ Tử, xem bọn họ có liên hệ với ai không, nếu có gì mới thì nói ngay cho cha.”

Mai Côi đáp ứng, sau đó tin tức gián đoạn. Nghiêm Lạc lái xe thực sự rất nhanh, đi tới hiện trường. Bên cạnh trường học có một khách sạn, nhất thời được dùng làm trụ sở bàn bạc công việc, Cục trưởng Thôi đã chờ anh ở đó.

- Đây là chỉ huy hành động sĩ quan Lý, hai người này là sĩ quan Dương và sĩ quan Lư là chuyên gia đàm phán, trước đó bọn họ đã muốn tiếp xúc với bọn khủng bố nhưng đối phương không muốn đàm phán. Chỉ nói muốn trong thời hạn thấy được người thả rồi nói

Cục trưởng Thôi nói tóm gọn ý chính. Ba sĩ quan cũng báo cáo tình huống cụ thể, cuối cùng nói:

- Bọn họ không nhận điện thoại, mấy người bảo vệ cũng không trả lời, hoàn toàn chặn đường liên lạc.

Nghiêm Lạc gật đầu nói:

- Để tôi nói chuyện với bọn họ xem sao. Các trợ lý của tôi đến, mọi người xem xem tình huống thế nào?

- Tất cả mọi người đều được căn ở ngoài phố, trường học chúng ta đã bao vây chờ lệnh của cấp trên, kênh liên lạc đã phối hợp được với Ray

Một người bên cạnh vừa nói vừa đưa ra một chiếc máy bộ đàm. Nghiêm Lạc mở máy, nghe được giọng Ray:

- Boss, bên công ty đã chuẩn bị tốt lắm, phòng chỉ huy theo dõi đã khởi động, mười tổ nhỏ đều đã đến hiện trường, giờ đã xác nhận bọn họ đều OK, có thể phát động bất cứ lúc nào.

- Được, chờ lệnh của tôi

Nghiêm Lạc vừa khoát tay với đám cảnh sát vừa nói chuyện với Ray.

Bên kia, Nghiêm Cận đang ngồi trong xe cùng đám học sinh, đang để cho Hạ Bôi cố gắng đọc suy nghĩ của người bên trong, xác nhận số người phân bố như thế nào. Hạ Bôi cảm bản vẽ, rất chăm chú đánh kí hiệu

Không khí trong xe có chút khẩn trương. Đến hiện trường bọn trẻ mới chính thức cảm nhận được sự nghiêm trọng của nhiệm vụ. Vừa rồi khi xe đi vào khu quân chế, bọn trẻ nhìn qua cửa kính thấy được nhiều người bị ngăn ở ngoài phố, còn có nhiều người đang gào khóc, nghe nói đó là bố mẹ của những đứa bé đang bị bắt cóc.

Tất Mặc Kỳ dặn dò bọn trẻ:

- Bên trong đông người phức tạp, các em nhất định phải làm việc cẩn thận, không phải quá nguy cấp thì đừng để lộ bản lĩnh khác người của các em. Nhất là Huyết tộc, móng vuốt với răng nanh giấu cho kỹ. Mọi người xác định kĩ tình hình rồi cùng động thủ...

Tất Mặc Ngón nhưn mây ngồi ngay ngắn ở đó, rất nhẫn nại nghe cha mình lái nhai nói những lời na ná nhau. Ứng tộc Ngụy Anh Văn không nhịn được nói:

- Hiệu trưởng, thầy còn lo lắng hơn bọn em vậy, em cam đoan sẽ không bay loạn, thầy nghỉ ngơi đi đã, giữ sức để còn cứu bọn em

Mấy đứa bé bên cạnh đánh cật:

- Đồ không có tiền đồ, còn muốn hiệu trưởng cứu nữa à!

Đánh loạn một hồi, Tất Mặc Kỳ thôi không thuyết giáo. Được rồi, anh thừa nhận là anh quá lo lắng.

Lúc này, Nghiêm Lạc đã đi đến cổng trường, thời gian còn lại 50 phút. Anh cởi áo khoác ngoài, thể hiện trong người không có vũ khí rồi bước đến cửa trường học, cùng kẻ bảo vệ ở đó nhìn nhau qua cửa sắt.

Trước đó anh đã gọi điện đến văn phòng, bên đó quả nhiên không nhận điện thoại, vì thế Nghiêm Lạc đi đến cổng, bình tĩnh cùng mấy kẻ canh cửa nói:

- Bảo Sơn Ứng nhận điện thoại, nói Nghiêm tiên sinh tìm hấn ta

Khí thế của Nghiêm Lạc ép tới khiến bọn khủng bố kia hoảng sợ nhưng vẫn hỏi lại:

- Nghiêm tiên sinh là ai?

- Tôi!

Nghiêm Lạc dùng ngữ khí như đang trả lời một câu hỏi ngu ngốc. Bọn khủng bố nuốt nước miếng, cố gắng bình ổn giọng nói bản thân:

- Ai biết mày là loại người nào, bọn tao không đàm phán gì hết, không cò kẻ mặc cả. Đã đến giờ, còn không thả người thì bọn tao sẽ giết người.

“Hấn ta rất sợ hãi, hấn ta thăm oán vì sao lại bị bắt đi canh cổng”. Mai Côi khẽ truyền tin với Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc đã có định liệu trước.

Anh lạnh lùng nhìn đối phương một cái rồi nói:

- Quá 5 phút tôi sẽ lại gọi điện thoại, nếu Sơn Ứng không nhận tôi cũng không gọi lại, các người cứ chờ đó mà hồi hận

Giọng nói tự tin của anh khiến bọn đạo tặc sợ hãi, lại nghe Nghiêm Lạc nói tiếp:

- Vị trí này của anh tốt nhất, nhìn xem bên ngoài có bao nhiêu cây che chắn? Đừng giả ngu, chẳng qua chỉ là truyền một lời nói, anh tổn thất cái gì. Nếu bỏ qua điện thoại của tôi thì tất cả các người xong đời

Nghiêm Lạc nhìn hấn ta rồi tiếp:

- Tôi biết Sơn Ứng, cũng biết anh, không đàm phán thì các người sẽ hối hận đến chết.

- Nghe ... nghe anh thôi lắm.

Giọng đối phương có hơi run lên

“Hấn ta là Mã Ba, 29 tuổi, bạn gái không biết hấn ta đến đây, hấn ta lo lắng điều này”. Nghiêm Lạc vừa nói thì tên đạo tặc không tự chủ hiện lên suy nghĩ của mình, bị Mai Côi nhìn thấu. Nghiêm Lạc nghe Mai Côi báo cáo thì thấp giọng nói với Mã Ba kia:

- 5 phút nữa tôi chỉ gọi một lần thôi, anh bảo Sơn Ứng tự mà nghỉ đi. Mã Ba, nghĩ đến người yêu của cậu đi, nhìn cảnh sát bên ngoài, chỉ có tôi mới có thể khiến các người an toàn đi ra

Anh nói xong không quay đầu lại xoay người bước đi.

Mã Ba hoàn toàn bị hoảng sợ, bọn họ hành động bí mật, tất cả đều trùm đầu, Nghiêm tiên sinh làm sao có thể biết tên mình và Sơn Ứng. Hơn nữa còn biết mình có bạn gái. Chẳng lẽ anh ta hoàn toàn nắm giữ chi tiết của bọn họ? Mã Ba kinh hãi nhìn Nghiêm Lạc bước đi, vội mở bộ đàm.

Nghiêm Lạc biết mình đã thành công, anh vào xe của đội thiếu niên để kiểm tra tiến độ của bọn họ.

- Đã đánh dấu được, tổng cộng có 1476 người.

Hạ Bồi đầu toát mồ hôi, công tác tìm tòi giữ chỗ đông người như vậy lần đầu tiên cậu làm, rất lo lắng nhưng cũng cố hết sức:

- Có thể xác định được là khủng bố hay người bị bắt nhưng quá nhiều người, không thể cam đoan chính xác tuyệt đối.

- Làm tốt lắm!

Nghiêm Lạc cố vù kịp thời, Hạ Bồi vui vẻ thở phào nhìn về phía các bạn. Bọn họ vai kề vai tìm manh mối, lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã được khen ngợi trước tiên nhưng lại chẳng ai để ý.

Nghiêm Lạc nhìn theo đó rồi xác nhận vị trí, sau đó để bọn họ chờ, nhận chỉ thị mới được hành động. Sau đó anh cầm bản vẽ xuống xe, Nghiêm Cận cũng đi theo xuống:

- Cha, tính sai 5 người

- Không phải Hạ Bồi không tính đúng mà 5 kẻ đó không phải là người. Trước khi không biết rõ tình huống, các con tiến vào trường rất nguy hiểm, để cha đàm phán với Sơn Ứng trước, xem tình huống rồi xác định sau,

- Nhưng nếu cứ kéo dài, rùa con ở trong rất nguy hiểm, nếu không để con vào tìm rùa con trước!

Nghiêm Lạc nghiêm mặt:

- Con không thể bảo vệ em ấy rồi đi mà không làm ai kinh động, bên trong đó còn hơn 1 ngàn người sẽ gặp nạn. Con, con quan tâm Mai Côi là đúng nhưng tình hình nguy cấp, con càng phải bình tĩnh, xúc động sẽ làm hỏng việc. Nếu con thực sự muốn tốt cho Mai Côi thì nhớ kỹ những lời này. Đừng hành động mù quáng, chờ lệnh của cha

Anh rút bản vẽ cho Nghiêm Cận, sau đó mở máy bộ đàm:

- Ray, Nghiêm Cận lập tức truyền một bản vẽ khác cho cậu, cậu so sánh với bản trước đó, xem chỗ nào thiếu người. Còn nữa, người canh cổng trường là Mã Ba, người trong văn phòng là Sơn Ứng, ở hội trường là Hồ Tử. Các cậu tìm theo tên xem có thể tra được gì không. Có tin gì tôi lại báo cho mọi người

Ray sừng sốt:

- Có cả tên? Boss, tin tình báo của anh quá nhanh nhạy, lúc nào thích hợp giới thiệu đi, tôi sùng bái người đó lắm rồi

- Được! Chờ lúc nào thích hợp.

Nghiêm Lạc nhìn đồng hồ, thời gian không còn nhiều, anh cất máy bộ đàm, sờ đầu con như để trấn an cậu. Sau đó đi vào phòng chỉ huy.

Điện thoại lại gọi, chuông đổ hồi lâu, cuối cùng bên kia nhận máy nhưng không nói gì

- Sơn Ứng à? Tôi là Nghiêm Lạc, anh có thể gọi tôi là Nghiêm tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Xông Vào Trường Học, Tiểu Ma Vương Làm Sứ Giả Hộ Hoa

Đầu bên kia không có người đáp trả, Nghiêm Lạc lại hỏi:

- Anh là Sơn Ứng đúng không?

- Anh là Nghiêm Lạc? Giọng đối phương trầm ổn.

“Hắn ta tên thật là Thẩm Ứng”, giọng Mai Côi cũng đồng thời vang lên trong đầu Nghiêm Lạc.

Quả nhiên, chỉ cần có lời nói dẫn đường, dù đối phương không nói nhưng cũng không tự chủ mà có đáp án, Mai Côi lập tức có thể nhìn thấu. Nghiêm Lạc nghĩ rồi nói:

- Sơn Ứng, danh sách các anh đưa có vấn đề, vì không muốn đôi bên lưỡng bại câu thương nên tôi muốn nói rõ với anh.

Sơn Ứng rất cẩn thận không nói gì. Mai Côi cũng nhanh chóng “hắn ta không biết danh sách đó có vấn đề gì, hắn làm theo lệnh kẻ khác, giờ đang thấy rất kinh ngạc”

Nghiêm Lạc lại nói tiếp:

- Danh sách 281 người này có 11 người đã chết, 43 người không tra được, 3 người vượt ngục đang truy nã, còn lại 224 người phân bố ở tất cả các nơi trong nước.

Nghiêm Lạc nói đến đây thì dừng lại. Sơn Ứng đợi một hồi, rốt cục nhin không được, hỏi:

- Thế thì sao?

- Nói cách khác, cho dù có kì tích thì hơn hai giờ cũng không kịp thả hết bọn họ cho anh biết được, cũng càng không đủ 281 người. Huống chi những người này ở khắp cả nước, có những người còn ở vùng xa xôi, trong 2h căn bản không thể làm xong thủ tục thả người, còn phải gọi điện xác nhận. Đây là nhiệm vụ bất khả thi, cho nên các anh đừng nổ súng giết người, vừa động thủ thì tiền không lấy được mà mạng sợ cũng khó giữ. Anh cũng biết tôi không đùa.

Sơn Ứng không nói gì, Nghiêm Lạc cũng không nói tiếp, hai người dùng yên lặng đối chọi nhau. Nghiêm Lạc hiểu lần này đã phải khước xương cứng. Lúc này Nghiêm Cận xuất hiện, cầm bản vẽ kia đưa đến trước mặt Nghiêm Lạc, dùng cảm ứng của Hạ Bồi và Mai Côi đối chiếu thấy thiếu một người.

Nghiêm Cận viết lên tờ giấy:

- Sơn Ứng không phải người, Hạ Bồi không nghe được trong phòng có người gọi điện thoại.

Nghiêm Lạc gật gù đầu, trên giấy viết: Thẩm Ứng. Nghiêm Cận hiểu ý, chạy ra báo cho Ray tra trong những kẻ không thuộc nhân loại có ghi lại về Thẩm Ứng không.

Lúc này, Nghiêm Lạc nghe được bên kia Sơn Ứng nói:

- Anh đang kéo dài thời gian sao, tôi không kiên nhẫn đâu, nói trọng điểm đi, bằng không đến giờ rồi, tôi sẽ giết người.

“Hắn ta nói thật đó, hắn ta khi này nghĩ bắt đầu nên giết từ đâu” Mai Côi sợ hãi nói: “Đầu óc hắn ta rất loạn, con không hiểu. Cha Nghiêm Lạc, con sẽ thử chuyển suy nghĩ của hắn ta cho cha nhé”

Nghiêm Lạc nói với Sơn Ứng:

- 281 người này chắc chắn sẽ không phải tất cả đều là mục tiêu của anh, anh tìm nhiều người như vậy che giấu làm gì, không bằng thu hẹp phạm vi lại đi, chúng ta bản bạc phương án. Chúng tôi sẽ thả người anh thực sự muốn, anh thả đám trẻ con ra, như vậy chúng ta đều có lợi

Lúc này, Nghiêm Lạc thấy rõ được suy nghĩ của Sơn Ứng, hắn ta căn bản cũng chẳng biết những phạm nhân đó là thế nào. Hắn ta chỉ nhận được một phong thư, dựa vào đó mà làm việc thôi

Sơn Ứng này giờ không nói gì, nhưng trong đầu nghĩ rất nhiều. Hắn ta cảm giác chuyện không đơn giản như vậy cho nên đang nghĩ nên giết trước mấy người để tăng thêm sức uy hiếp.

Nghiêm Lạc vội cắt đứt suy nghĩ của anh ta, anh nói:

- Lâu như vậy anh cũng không có câu trả lời thuyết phục, là vì không muốn cứu mục tiêu chân chính hay căn bản không biết mục tiêu là ai?

Nghiêm Lạc thấy được Sơn Ứng đang kinh ngạc vì anh biết suy nghĩ của hắn. Nghiêm Lạc rèn sắt khi còn nóng:

- Tôi đưa ra điều kiện tốt, anh thu nhỏ phạm vi lại, chúng tôi giao ra người anh thực sự muốn cứu, như vậy có thể rút ngắn thời gian, đạt được kết quả chúng ta cần. Anh không lo lắng chút nào sao? Anh chẳng qua là bị người đẩy ra đứng mũi chịu sào, đừng làm chuyện điên rồ.

Sơn Ứng bị nói trúng mà tức giận. Nghiêm Lạc thấy trong não hắn ta có những đoạn linh tinh, anh vội hỏi:

- Là ai? Ai có quyền quyết định việc này, tôi nói chuyện với hắn ta, như vậy anh sẽ được an toàn.

Khi anh hỏi tới ai, trong đầu Sơn Ứng xuất hiện một hành lang dài, căn phòng trắng toát như bệnh viện, giọng một người đàn ông truyền qua một tấm vải che khám bệnh nhưng không nhìn được bộ dáng. Hình ảnh này chỉ thoáng qua, Nghiêm Lạc nhìn không rõ, anh nghe được Sơn Ứng nghĩ: “Không được, nhất định phải làm theo lời ông ta, bất kể thế nào, nhất định chỉ có thể làm như vậy”

Hắn ta sợ người kia, Sơn Ứng sợ người đứng sau tất cả. Một khắc đó Nghiêm Lạc biết chuyện rắc rối to, quả nhiên Sơn Ứng bắt đầu làm ớn:

- Anh nói gì cũng vô dụng, danh sách 281 người nhất định phải thả hết, TV truyền hình trực tiếp lúc thả người, đừng nghĩ tìm ai chống đối cho qua. Đưa số điện thoại trường cho bọn họ, bảo bọn họ ra tù rồi gọi lại đây. Nếu không, tôi sẽ giết người. Tôi không sợ chết, chúng tôi hoàn toàn không sợ chết.

Nghiêm Lạc quát:

- Tôi sẽ làm theo lời anh nhưng cần thêm chút thời gian, hơn nữa không thể đủ...

Anh còn chưa nói xong thì đối phương đã thô lỗ đập máy. Anh nghe được Sơn Ứng sai người bên cạnh tên là Giả Sơn, kéo mười người từ sân thể dục

đến, đến giờ thì bắt đầu giết người cho cảnh sát xem.

Son Ưng này, hẳn ta căn bản biết không thể thả 281 trọng phạm, có vẻ như chỉ tìm cơ để giết người mà thôi, bọn họ căn bản đã phát rồ.

Trọng điểm vẫn là kẻ chủ mưu, 281 người này đến tột cùng có gì đặc biệt mà phải làm hẳn phí tâm như thế. Nghiêm Lạc nhìn đồng hồ, chỉ còn có 32 phút.

Nghiêm Lạc cúp máy, dặn dò mọi người xử lý. Anh vội đi tới xe công ty, Nghiêm Cẩn, Mặc Ngôn, Dung Hiên, Tào An Tĩnh, bốn đứa nhỏ trong thân tộc, còn cả Cừu Tranh, Lô Thực, Ngụy Anh Văn cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị. A Mặc ở bên nói với Nghiêm Lạc:

- Bọn trẻ đều chuẩn bị tốt rồi, A La đã vào trước, cô ấy sẽ che giấu cho bọn trẻ.

Nghiêm Lạc gật gật đầu, bảo Nghiêm Cẩn mở bản vẽ, lại xác định lại địa điểm với bọn trẻ một lần nữa:

- Nhất định phải trà trộn vào đám học sinh, đừng hiện thân vội. Ở đây có những người không phải là con người nhưng chúng ta chưa rõ cụ thể là gì, các cháu phải hết sức cẩn thận. Khủng bố không muốn đàm phán, 30 phút sau sẽ bắt đầu giết người, trước mắt chưa có phương án gì khác, nên các cháu cứ tìm chỗ ẩn náu, tất cả nghe theo Ray chỉ huy.

- Rồ!

Đám trẻ đồng thanh hô. Sau đó lần lượt xuống xe, ý chí chiến đấu sôi sục. Dung Hiên đi một đoạn rồi quay lại vung tay với mọi người.

Trên xe, Long Lập Hào cắn áo:

- Hầm mộ muốn chết, khi nào mới đến lượt chúng ta lên sân khấu đây

Mẫn Lệ nói:

- Còn phải chờ nữa

- Haiz, trừ bạo an dân mà còn như bị kì thị. Đứa trẻ khác không phục.

Lúc này, hai giáo viên và tám học sinh bị kéo đến cổng trường, bốn gã khủng bố tránh ở sau tường, hai chuyên gia đàm phán cầm loa kêu gọi nhưng đáng tiếc phía đạo tặc không có ai đáp lời.

Ray đã đem thông tin của bọn Nghiêm Cẩn cho A La chỉ huy, A La dùng thuật ẩn thân dò xét trong trường một chút:

- Bọn họ phân tán nhưng ai cũng có máy bộ đàm, đều hoạt động, nếu ai có vấn đề thì mọi người đều biết, các con đừng manh động, cô đang tìm cơ hội

Cô cài mấy chiếc máy ghi âm mini vào chỗ kín, phía bên Ray đã có thể tiếp nhận nội dung hội thoại trong hiện trường.

Chỉ còn 25 phút, Son Ưng hạ lệnh cho mọi người kiểm tra lại lần nữa về bom để tránh bị đánh bất ngờ. Một gã đi ra đặt bom bên tường, A La lặng lẽ thay đổi một số thứ rồi nói:

- Có cơ hội, tiếng nổ mạnh là tín hiệu, nghe được là được hành động.

Nghiêm Cẩn vung tay:

- Con vào trước dọn đường, chú Đậu Đậu nghe khẩu lệnh

Cậu vừa dứt lời thì người đã biến mất trước mặt mọi người.

Chưa đến nửa phút, một góc trường học Ánh Dương nổ tung, mấy tầng lầu đều bị chấn động, các giáo viên học sinh sợ hãi kêu lớn, mọi người chạy ủa ra ngoài.

Trong bộ đàm, Son Ưng gào thét:

- Tất cả ổn định cho tao, một đứa cũng không cho thoát!

Hắn ta còn chưa nói xong, sân thể dục bị mất tín hiệu, do vừa nổ mạnh mà nổ lốp xe khiến xe lộn một vòng. Một lúc hai tiếng động lớn khiến mọi người trên sân thể dục bắt đầu chạy như điên nhưng bọn họ bị buộc với nhau, vừa chạy thì ngã thành một đám lớn.

Đám khủng bố lấy lại tinh thần, phát hiện không nổ lớn, lừa đám người quay về. Lễ đường và khu dạy học, kí túc xá không chú ý, bọn chúng bắt con tin uy hiếp. Trên sân thể dục, đám khủng bố đánh những người vừa chạy, uy hiếp bọn họ, bắt bọn họ quay về ngồi đó. Bọn chúng còn phát hiện có mấy người đã gãy khỏi dây thừng trói, lại trói lại. Nhưng bọn chúng không ngờ được rằng số lượng người đã thay đổi.

Son Ưng lớn tiếng chất vấn chuyện gì đã xảy ra, một kẻ tuần tra quanh khu dạy học nói:

- Là A Thanh, cậu ta đi kiểm tra bom bên khu dạy học, hình như thấy lạ, xuống kiểm tra kết quả là bom nổ.

Sắc mặt Sơn Ứng tái mét, hẳn ta sai người bên cạnh nhanh đến xem có phát hiện vấn đề gì không. Kết quả mọi thứ đều bình thường. Chẳng lẽ thực sự nhầm lẫn mà làm nổ chính mình?

Mai Côi cảnh cáo với Nghiêm Lạc, nói Sơn Ứng đã nghi ngờ nhưng không tra ra điều gì, sau đó lại báo lại tên một kẻ khủng bố, giờ cô bé đã tìm ra tên của 34 kẻ khủng bố. Tuy nhiên, 34 cái tên này chưa thể giúp bọn Nghiêm Lạc tra thêm được tin gì.

Lúc này, Nghiêm Cần bắt đầu gọi cô bé: “Rùa con, rùa con, anh là Tiểu ma vương, nghe rõ trả lời”

“Nghe rõ”

“Truyền hình ảnh phòng học của em cho anh, anh muốn xem vị trí của em. Anh chuẩn bị đi vào.”

Mai Côi lặng lẽ ngẩng đầu, lại vừa vịn bị kẻ khủng bố tuần tra nhìn thấy, cô bé sợ đến mức vội cúi đầu, nghe được tiếng gã kia châm biếm, nhìn một đám trẻ con sợ hãi trước mặt mình khiến gã kia rất hưng phấn.

Mai Côi truyền hình ảnh và suy nghĩ của gã kia cho Nghiêm Cần, nghe Nghiêm Cần mắng: “Lũ cặn bã, biến thái, chờ bản ma vương tới xử lý mày”

Mai Côi rúc người lại, tận lực che dấu bản thân. Cô bé cố gắng chống đỡ, tìm tòi trong diện tích lớn như vậy, nhiều người như vậy khiến cô bé rất mệt mỏi, bắt đầu thấy đau đầu. Trong lòng rất sợ, cũng rất khát, rất mệt. Những người xung quanh đều rất sợ hãi, cảm xúc rất mãnh liệt, luôn đánh sâu vào đầu cô bé. Lúc đầu cô bé còn có năng lượng ngăn cản nhưng giờ mệt mỏi, những cảm xúc đó bắt đầu dần xâm nhập, như những mũi khoan khoan vào não cô bé. Cho nên Mai Côi dần cảm thấy lực bất tòng tâm, rất khó chịu, mỗi giây đều chịu giày vò.

Bỗng nhiên, bên cạnh cô bé lặng lẽ có một người bước đến, một bàn tay ấm áp lặng lẽ nắm tay cô bé. Cô bé không cần quay đầu, trong đầu đã nghe Nghiêm Cần nói: “Rùa con, anh đến đây, em không phải sợ nữa. Anh sẽ không để bất kì ai chạm đến sợi lông nào của em”.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sương Mù Dày Đặc Cực Nguy Hiểm

Nghiêm Lạc cau mày, đứng ở trung tâm chỉ huy nhìn qua các camera theo dõi, mấy đứa trẻ đã đi vào, camera mini bọn nhỏ mang theo giúp mọi người quan sát được tình cảnh trong trường. Trong công ty, có thiên nhãn Vu Nhạc Ngôn đang theo dõi đám khủng bố, định tra thông tin về đám khủng bố.

Đáng tiếc anh nhìn nửa ngày chỉ có thể xác định hình ảnh trong camera có thể nhìn đến những kẻ chẳng phải thần cũng không phải linh vật cũng chẳng phải ma bởi vì mỗi loại này đều có ánh sáng khác nhau mà đám khủng bố lại không có, có thể kết luận là yêu thú nhưng bọn hắn che kín người, chỉ lộ ra mắt, niệng nên Nhạc Ngôn rất khó phán đoán là loại yêu thú nào.

Kết luận lớn mật của anh khiến cho mọi người có chút kinh dị:

- Trước mặt trừ những kẻ ở kí túc xá chưa nhìn thấy, còn những kẻ này tôi thấy không giống yêu thú thuần. Tôi đã từng gặp nhiều loại yêu thú, không có cảm giác này, có một số rất giống hợp thể của người và yêu thú. Ray, anh hiểu ý tôi không? Không phải nói là đời sau của hai dòng máu khác nhau, như vậy tôi cũng có thể nhìn ra. Ý tôi là là một người bình thường nhưng bị cấy thêm máu của yêu thú cho nên nhìn không phải là người, nhưng cụ thể là như thể nào thì chưa nhìn kĩ được. Anh hiểu ý tôi không? (Không hiểu)

Ray lắc đầu:

- Không rõ, không thể nghĩ được, những người trước kia cấy thêm máu yêu thú đều sớm chết cả rồi mà!

Vu Nhạc Ngôn chỉ vào màn hình biện giải:

- Tôi chỉ nói đến tình huống mà tôi nhìn thấy, tôi không phải bác sĩ làm sao mà có biết là hoại tử hay không?

Nghiêm Lạc cắt ngang lời bọn họ:

- Ray, phối hợp với bên cảnh sát, điều bọn họ đi điều tra xem trong thành phố có bệnh viện nào đang thí nghiệm gì đó không, chỗ nào cần thiết bị tốt để giải phẫu, nếu bọn họ thực sự đã làm được điều này thì chắc chắn cần rất nhiều tài chính, cũng không phải truyền chuyển máu bình thường, hẳn là không giấu được

Lời của Vu Nhạc Ngôn khiến Nghiêm Lạc liên tưởng đến đoạn hành lang dài trắng như tuyết trong đầu Sơn Ứng, có lẽ là Nhạc Ngôn lớn mật đoán

đúng, những yêu thú này thực sự là kết quả của một thí nghiệm y học nào đó, bọn họ là được chế tạo ra nên bọn họ sợ người không chế mình.

Lúc này, Ray lại nhận được một phần kết quả điều tra, anh lập tức đưa cho Nghiêm Lạc:

- Boss, anh xem, chuyện ngày hôm qua rất lạ. Anh đưa cho tôi 34 cái tên, chúng tôi tra có sự cổ quái, trong này 18 người đều nằm trong danh sách đã chết, đều là đàn ông, tuổi, chiều cao, triệu chứng bệnh tật có vẻ giống nhau. Hơn nữa 18 người này không có trong danh sách hồn ma của chúng ta. Tuy rằng tên có thể không chính xác nhưng 18 người đều giống nhau, tuyệt đối không thể là trùng hợp. 8 người khác là dân mất tích, tình huống tương tự, tuổi, chiều cao cũng tương tự, có trong danh sách mất tích của cảnh sát. Còn 5 người khác không tra được, tên họ trùng rất nhiều, không biết là ai, còn đang điều tra.

Vu Nhạc Ngón bổ sung:

- Bọn họ không phải là tang thi (thây ma) đâu, tôi xác định trong hình ảnh, tôi có thể nhìn thấy, hầu hết đều là người.

Một đám người chết không chết, mất tích lại xuất hiện hơn nữa còn không xác định là dạng yêu thú gì, hỗn tạp với một số kẻ khủng bố bình thường, đưa ra hai yêu cầu vốn không thể thực hiện này là thế nào? Mục đích là cái gì?

Nghiêm Lạc hỏi Ray:

- Giấy báo tử của bọn họ có địa điểm gì không? Ví dụ như bệnh viện... có gì lại không

- Không cùng 1 chỗ, báo tử ở các bệnh viện khác nhau

- Cha, tìm một số bác sĩ đến tiếp xúc với bọn khủng bố, để cho bọn họ nghe lén những suy nghĩ của bọn họ, nếu thực sự có liên quan thì hẳn sẽ có phản ứng. Nói như vậy, chúng ta có thể truyền tin giả, nói là cảnh sát đã bắt được bác sĩ làm thí nghiệm phi pháp mà giam bệnh nhân, cũng chứng thực việc có ai liên quan không. Nếu bác sĩ đứng là kẻ sau màn thì đám khủng bố nghe thế hẳn sẽ rối loạn, chúng ta nhân cơ hội thúc ép.

Máy bộ đàm của Nghiêm Cận khác với những đứa trẻ khác, của cậu thông đến phòng chỉ huy, có thể biết được tiến triển từng lúc, lúc này nghe vậy không nhận được mà bày mưu.

Ray nghe xong sững sốt:

- Tiểu ma vương nói không sai, Boss, dù sao 15 phút sau TV nhất định không thể truyền được tin thả tội phạm, không bằng truyền tin cảnh sát tìm được kẻ chủ mưu để kích thích bọn tội phạm này. Nếu bọn họ thực sự là bị kẻ kia quản chế thì có lẽ sẽ có cơ hội đàm phán mới.

- Tốt, giờ tôi đi thu xếp, anh báo cho Hạ Bồi để ý đến bọn khủng bố, tin tức giả kia cũng lập tức làm, bảo đài truyền hình chuẩn bị đưa tin.

Nghiêm Lạc nói xong thì Thôi cục trưởng dẫn Trần thị trưởng đi đến:

- Nghiêm tiên sinh, thị trưởng đến.

Nghiêm Lạc cũng không khách khí, chào hỏi xong thì nói luôn yêu cầu, sau đó nói:

- Những người khác đàm phán đều bị từ chối, chúng ta cần đổi nhân vật để bọn họ chú ý. Trước cửa đang có 10 con tin, 15 phút sau nếu không có tin tức bọn họ muốn thì người sẽ bị giết. Thị trưởng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ sự an toàn của ông nhưng giờ cần có sự xuất hiện của ông

Trần thị trưởng cùng Nghiêm Lạc vốn có quan hệ thân thiết, xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên ông cũng không thể chối từ, lập tức gật đầu đồng ý, đi theo Thôi cục trưởng đến trước trường

Nghiêm Lạc nói với A Mặc:

- Một chút nữa thị trưởng sẽ đến cổng trường đưa yêu cầu trao đổi con tin, chúng ta nhìn xem có hiệu quả không, nếu không thành công thì 15' sau truyền tin giả, em sắp xếp cho bọn trẻ cẩn thận, cùng cảnh sát Lý đợi lệnh tấn công. Anh để cho A La đến kí túc xá theo dõi Sơn Ưng, nếu tin tức giả của chúng ta cũng không có hiệu quả thì trước bắt giữ Sơn Ưng, bọn họ thành rắn mất đầu, chúng ta nhân cơ hội tấn công, không để cho bọn chúng có cơ hội giết chóc.

- Thật sự không được, chúng ta bắt hồn của bọn chúng đi là được

A Mặc ngẫm nghĩ, đối phương nhiều người, trang bị vũ khí hạng nặng, con tin phân tán, bất luận kế hoạch tấn công thế nào cũng không thể cam đoan không ai bị tổn hại.

- Đám người như vậy, địa điểm lại phân tán, cho dù ba chúng ta cùng động thủ cũng không thể bắt hồn chuẩn xác được, hơn nữa cũng đều là hồn sống có ý thức. Giờ chúng ta không thể manh động. Lúc tấn công, chỉ có từng người phụ trách từng nơi, đảm bảo con tin không bị thương, còn chuyện khác thì phải hành động cùng nhau.

A Mặc đương nhiên hiểu được đạo lý này, anh gật gù, đi xuống tìm cảnh sát Lý để xác nhận tình huống.

Bên trường học, thị trưởng mang theo hai bác sĩ mặc áo trắng, Thôi cục trưởng cũng đi đến, lúc này chỉ còn 12 phút. Thị trưởng cùng người bảo vệ cầm

loa nói mục đích đến. Làm lãnh đạo thành phố, chuyện lần này áp lực rất lớn, để đảm bảo an nguy của hơn 1 ngàn người ở đây, ông sẽ cố gắng thực hiện yêu cầu nhưng trong 2h phải trả 281 triệu phạm là không thể, cần thêm thời gian. Để biểu đạt thành ý, ông và cục trưởng cục cảnh sát nguyện lấy thân mình để trao đổi với các con tin.

Thị trưởng nói:

- Tôi và Thôi cục trưởng từng xuất hiện nhiều lần trên TV, các anh nhất định là biết, thân phận của chúng tôi so với 1000 con tin này cũng tương đương, các anh trông giữ nhiều người như vậy không dễ dàng nhưng hai chúng tôi thì đơn giản hơn. Chúng tôi nhất định toàn lực phối hợp, chỉ cần các anh cho chúng tôi thêm chút thời gian, 2 giờ quả thực rất khó, xin trả các con tin rồi trao đổi với chúng tôi, cho chúng tôi thêm chút thời gian, nhất định sẽ thực hiện tốt yêu cầu của các anh.

Hạ Bồi báo cáo qua bộ đàm:

- Bốn người ở cổng trường cảm thấy đối như vậy không tệ nhưng bọn họ không dám làm, tôi không thấy bọn họ có ý muốn trao đổi

Thị trưởng thấy nói mãi không có phản ứng, lại đưa một điều kiện đàm phán mới:

- Trong trường có học sinh bị tim bẩm sinh, không thể bị dọa được, còn cả những học sinh đã bị thương nữa. Bác sĩ của chúng tôi đang ở đây, chúng tôi mong bọn trẻ không bị tổn thương, xin để cho bác sĩ trị thương cho các học sinh. Xin trả bọn họ ra trước.

- Rất nhiều người bọn họ có phản ứng với từ bác sĩ, hình như rất sợ hãi, đầu óc rất hỗn loạn. Hạ Bồi báo cáo.

Mai Côi ở trong trường học cũng hết sức ở hỗ trợ, cô bé lấy tinh thần nghe lên: “Son Ưng, Hồ Từ đều có phản ứng với từ bác sĩ, ba kẻ khác cũng thế, bọn họ rất sợ hãi”

Bingo, xem ra chính là bác sĩ. Nghiêm Lạc rốt cục có thể hơi cười:

- Ray, tăng cường điều tra ở bệnh viện, phải nhanh chóng chúng ta chỉ còn 10 phút thôi

Anh còn chưa nói xong đã thấy Mai Côi hét chói tai: “A... hần ta muốn giết người... hần ta muốn giết người... trong phong thư có kẻ yêu cầu hần giết người...”. Nghiêm Lạc cả kinh, đang muốn hỏi ai muốn giết ai, lại chỉ nghe thấy Mai Côi hét lớn, cuối cùng anh nghe được cô bé nhắc đến một cái tên: “Da Hâu”

Trong phòng học, Mai Côi thực sự hét lớn, cô bé chịu kích thích quá lớn, đoán được có kẻ muốn giết người nhưng không thể ngăn cản. Cô bé xem rõ cảm xúc của mười người ở cổng trường, cảm nhận được sự sợ hãi vô tận của bọn họ, nỗi sợ đó trực tiếp kích động đến Mai Côi khiến cô bé hoàn toàn không thể khống chế, hét lớn, người run rẩy.

Nghiêm Cần chấn động, dùng sức ôm lấy Mai Côi, tên canh giữ ở bên giật dử máng:

- Kêu cái gì, cầm mồm, còn kêu nữa tát chết mày.

Nghiêm Cần vội ôm chặt Mai Côi cầu xin:

- Em gái tôi có bệnh, nó không thoải mái, nó không cố ý!

Cậu để Mai Côi tựa đầu vào ngực mình, cuối cùng Mai Côi ngừng thét, run rẩy nằm trong lòng cậu.

Tên kia chạy đến, một cước đá vào Mai Côi:

- Con mẹ mày, gào linh tinh à!

Nghiêm Cần ôm Mai Côi quay đi, dùng lưng mình để cản lại, gã kia đá không trúng khó hiểu, tức giận lại dùng thước kẻ trong lớp đánh lên lưng Nghiêm Cần, lúc này các học sinh bên cạnh đều sợ hãi kêu lớn, có một số muốn chạy ra ngoài, một vài kẻ khác canh giữ vội quát bảo ngừng. Người đánh Nghiêm Cần cũng không để ý nữa, nhìn về phía đám học sinh, chửi bậy mấy tiếng rồi phòng học lại yên tĩnh lại.

Nghiêm Cần ôm Mai Côi nước mắt thành sông trong lòng, thầm tức giận: “Đám đá rùa con, chờ đấy, tao chặt chân mày”.

Ngoài cổng trường, ngay lúc Nghiêm Lạc còn đã nghĩ đến bức thư với Da Hâu thì mười tiếng súng vang lên. Nghiêm Lạc không thể tin được, nhìn đồng hồ còn 9 phút, đã xảy ra chuyện gì?

- Bọn họ đã bắn chết 10 con tin ở cổng trường, nhắc lại, bọn họ bắn chết con tin.

Ray hoàn toàn phấn nộ:

- Không có dự báo, đột nhiên động thủ. Không cần thị trưởng làm con tin thì nói, giết cái gì, lũ điên kia. Thời gian còn chưa đến.

Nghiêm Lạc ngồi ở trung tâm chỉ huy, đột nhiên hiểu ra, đối phương không phải không cần thị trưởng làm con tin mà căn bản là không thể tự làm chủ. Bọn họ thuần túy làm theo bức thư kia. Bọn họ chuẩn bị thời gian kĩ càng, làm đúng giờ. Son Ưng nhận được thư yêu cầu 2h phải trả người, Hồ Từ nhận

được thư 8h phải có 1 triệu mà Da Hưu nhận được thư yêu cầu khi còn 10' thì giết 10 người này để cảnh cáo bọn họ.

Người chủ mưu rất cuộc là nhân vật thế nào, hoàn toàn bất chấp mọi thứ khiến bọn họ trở tay không kịp. Nếu ba người lấy được ba mệnh lệnh khác nhau thì có còn ai cũng nhận được lệnh không? Mỗi người nhận được thư đều có thể ra lệnh, vậy đối phó với riêng Sơn Ứng thì là vô dụng, thậm chí còn làm hỏng việc. Nếu những người khác cũng có thư lệnh thì phía sau xảy ra chuyện gì là không thể đoán được.

Cảnh sát ở công trường đang báo cáo:

- Khủng bố nói, bắn chết 10 người là để cho chúng ta thấy bọn họ quyết tâm làm, việc thả 281 người chỉ cho chúng ta thêm 1 giờ

Cảnh sát Lý, Thôi cục trưởng, thị trường quay lại:

- Xem ra bọn họ rất muốn 281 người kia, bên trong nhất định có người quan trọng mà bọn họ cần. Có lẽ việc này chúng ta phải nghĩ cách.

Không thể tưởng tượng, bọn họ căn bản đang bị người ta chơi đùa. Nghiêm Lạc khế căn môi, mở bộ đàm:

- Ray, tin tức giả chuẩn bị chưa?

- Tốt rồi, Tiểu Hồ đang ở đài truyền hình, thời gian hẳn không thành vấn đề.

Nghiêm Lạc nhìn nhìn đồng hồ:

- Đến 12h26' thì truyền tin

- Được, tôi báo lại cho anh ấy ngay.

Nghiêm Lạc bấm máy bộ đàm chuyển sang kênh công cộng:

- Tất cả mọi người nghe rõ rồi chứ. Mỗi người đều có vị trí riêng. Năm phút nữa, 12h27' bắt đầu tấn công.

Chắc chắn là trở tay không kịp đi, anh cũng có thể, anh không chờ 2 tiếng nữa. Bất luận trong 281 người này có cái gì, đám khủng bố này cũng không biết. Bọn họ chẳng qua là những con rối chết cũng phải nghe lệnh, đám phản là vô dụng, kéo dài thời gian nghĩ cách cũng là vô dụng, lại một giờ, nói không chừng lại xảy ra cái gì sai sót.

Tấn công. Nghiêm Cần mừng thầm, sắp cứu được rùa con ra rồi. Giờ cô bé trông thực sự rất tệ, hình như còn kiệt sức, thực sự rất yếu. Cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua đám khủng bố, bọn họ đang ở ngoài bàn tán gì đó. Nghiêm Cần nhân lúc không ai để ý cúi đầu, trán tựa trán Mai Côi:

- Rùa con. Anh ở đây, anh bảo vệ em, em chịu khó một chút, sắp ra ngoài được rồi!

Mai Côi đang gối đầu vào chân cậu, cô bé đau đầu vô cùng nhưng khi cọ trán với Nghiêm Cần, cảm giác ấm áp khiến Mai Côi thoải mái hơn. Mai Côi mỉm cười, anh Nghiêm Cần của cô bé thật tốt.

Bên ngoài, đám trẻ trường Nhã Mã đều đi theo đám cảnh sát vào vị trí, chỉ có Hạ Bồi ở lại. Cậu đột nhiên báo cho Ray:

- Báo cáo, em phát hiện tình huống khả nghi, hình như trong trường học có tâm ngữ giả. Khi này bắn giết hỗn loạn em không cảm ứng được nhưng giờ im lặng, em có cảm giác. Cảnh sát tiến công như vậy rất nguy hiểm, quân địch có khả năng có tâm ngữ giả.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giải Cứu Trường Học, Nguy Hiểm Tạm Qua

Tin tức này rất quan trọng, Ray lập tức báo lại cho Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc nói riêng với Hạ Bồi:

- Cháu chắc chắn bên trong có tâm ngữ giả sao? Cháu nghe được tin gì?

- Á! Không nghe được cái gì, tin của đối phương biến mất ngay lập tức, chỉ cảm nhận được người đó rất sợ hãi, là người mới, trước đó cháu không tìm được suy nghĩ của người này. Đột nhiên xuất hiện, có phải vì hẳn ta cảm nhận được bên chúng ta tấn công quyết liệt nên nhất thời sợ hãi, không phòng ngự tốt.

- Vậy cháu có giờ còn cảm nhận được đối phương không?

- Không có nhưng cháu sẽ tiếp tục tìm, xin yên tâm, Boss, cháu nhất định sẽ bắt được hắn ta. Nhưng chúng ta vẫn tiếp tục tấn công sao?

- Cháu vất vả rồi, làm không tồi!

Nghiêm Lạc không trả lời câu hỏi của cậu mà chỉ thản nhiên cổ vũ một câu. Đây là lần thứ hai Nghiêm Lạc khen Hạ Bồi làm tốt. Nhiệm vụ hôm nay còn chưa có học sinh nào được Nghiêm Lạc khen nhưng cậu lại được khen đến hai lần khiến Hạ Bồi có chút vui sướng

Nghiêm Lạc cắt đứt liên lạc với Hạ Bồi, nói riêng với Ray:

- Tin này khá mơ hồ, không thể xác nhận tin tức, không cần thông báo với tổ hành động, cứ như thế mà tiến hành, coi nh%

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sắp Được Học Cùng Mà Vui Mừng

Mai Côi sốt rất cao, khuôn mặt nhỏ đỏ rực, nóng bừng bừng, người cũng mơ mơ màng màng. Nghiêm Lạc và Nghiêm Cẩn vội đưa cô bé về công ty. Vì sợ bị Hạ Bồi phát hiện ra bí mật của Mai Côi, Nghiêm Lạc hủy bỏ kế hoạch để cho đội thiếu niên về công ty báo cáo, đưa bọn trẻ về thẳng trường

Trở lại công ty, bác sĩ chẩn đoán cho Mai Côi, truyền dịch cho cô bé. Cô gái nhỏ nằm trên giường nặng nề chìm vào giấc ngủ. Nghiêm Cẩn đau lòng ngồi bên cạnh định trông giữ Mai Côi nhưng lại bị Nghiêm Lạc kéo ra ngoài, bắt đến phòng họp nghe báo cáo.

Nghiêm Cẩn bĩu môi, khó chịu bước đi, cuối cùng vẫn là để Mai Côi rời khỏi tầm mắt của cậu

Phòng họp dưới lầu, những nhân vật quan trọng đều đến đông đủ, Ray đã chuẩn bị lại các tin tức thật tốt, mọi chuyện thật ra cũng đã khá rõ ràng. 56 kẻ khủng bố đến trường Ánh Dương bắt cóc con tin khiến cho mọi sự chú ý của mọi người đều dồn về bên đó, sau đó kẻ chủ mưu nhân cơ hội cướp tư liệu của Hiệp hội siêu năng lực và trung tâm kiểm tra ADN, đồng thời tiêu hủy căn cứ của chính mình, hoàn thành mọi thứ rồi rời đi xuất quỷ nhập thần, đây chính là chiều dương đồng kích tây.

- Căn cứ theo hiện trường, bác sĩ X này xử lí phòng thí nghiệm rất sạch sẽ, bọn họ không có bất kì dấu vân tay nào để lại, bom cũng là loại bom rất lạ, hẳn là tự chế

Ray chỉ vào ảnh chụp trên màn hình do Smile chụp lại

- Theo phán đoán ban đầu, loại bom này khác với ở trường nhưng chi tiết thì cần thêm thời gian điều tra

- Bọn họ chuẩn bị quy mô như vậy không thể nào không có đã động đến ai, điều tra trong giới buôn vũ khí lậu trong nước, cho dù là nước ngoài len lỏi vào thì phía hắc đạo nhất định cũng phải có phong thanh

- Tư liệu bọn họ cướp đi là gì?

A Mặc hỏi Phùng Quang Hoa, chuyện lần này, hiệp hội bọn họ tổn thất nặng nề vô cùng

- Tất cả hồ sơ, kể cả tư liệu nghiên cứu về siêu năng lực trong kết sắt cũng bị mất sạch, có một số là hồ sơ mật, ngay cả những lần nghiên cứu phạm vi hẹp cũng chưa từng công khai.

Sắc mặt Phùng Quang Hoa rất tối, xem ra tình hình thực sự rất tệ.

- Hồ sơ mật cỡ nào?

Chuyện tình rất lớn, Nghiêm Lạc không thể không hỏi. Phùng Quang Hoa trầm ngâm rồi cũng nói:

- Đợt trước, Phương tiến sĩ có phát hiện mới về ứng dụng chuyển hoán gen giữa người siêu năng lực và người bình thường nhưng nghiên cứu còn chưa có đột phá thì hai ngày trước, ông ấy nói với tôi rằng cảm thấy mình có nguy hiểm vì thế đưa hết báo cáo cho tôi. Nhưng từ ngày đó, tôi không thể liên lạc được với ông ấy. Báo cáo đó tôi đặt trong két bảo hiểm, đang định tìm thời gian thương lượng với mọi người nhưng không ngờ đối phương hành động nhanh như vậy.

Ứng dụng chuyển đổi gen? Lòng Nghiêm Lạc trầm xuống, khó trách muốn cướp sạch tài liệu ở trung tâm ADN. Lúc này A La nói:

- Hôm nay bắt được 5 yêu thú kia, chắc đó chính là kết quả của loại thí nghiệm này, chúng ta phải tăng cường thăm vấn xem có tiến triển gì mới không

Thôi phán quan cũng nói:

- Cảnh sát sẽ nhanh chóng phát hiện tiến sĩ Phuong mất tích, lần này bắt được nhiều kẻ khủng bố là người đã chết, chỉ e có liên quan đến việc này. Chuyện hôn nay chúng ta phải lập chuyên án điều tra, tập trung lực lượng tra xét

Mọi người xác nhận lại công việc một lần rồi tan họp, ai có việc người ấy đi. Trong phòng chỉ còn hai cha con họ Nghiêm và Ray. Nghiêm Lạc đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Báo cáo ADN của Mai Côi cậu giữ cẩn thận chứ?

- Vâng, vẫn giữ, tránh cho cô Triệu kia cầm đi, tôi vẫn giữ, chờ Boss quyết định.

Nghiêm Lạc gật gật đầu rồi nói:

- Nhưng mẫu xét nghiệm vẫn còn ở đó

Ray nhìn Nghiêm Lạc, hiểu ý nói:

- Tôi sẽ đi thăm dò phía mẫu xét nghiệm, tôi biết nên làm như thế nào.

- Được, đi đi

Nghiêm Lạc vẫn luôn yên tâm với cách hành động của Ray, việc của Mai Côi lần này anh chưa nói nhưng chắc hẳn Ray cũng đoán được mấy phần. Nghiêm Căn thấy trong phòng chỉ còn cha thì vội hỏi:

- ADN cái gì? Vì sao Mai Côi phải kiểm tra ADN?

- Năm chúng ta đi trấn S, chú Mai của con phát hiện nhóm máu của mình và Mai Côi hoàn toàn khác nhau, không có quan hệ huyết thống nhưng vẫn gần gũi, có lẽ trong thời gian đó Triệu Tuệ Trung nghi ngờ nên lên lấy tóc của Mai Côi và chú Mai của con đi kiểm tra ADN. Việc này trùng hợp cha biết được, cha sợ Triệu Tuệ Trung kia sẽ gây chuyện làm tổn thương Mai Côi nên đã để cho Ray đi mang bản báo cáo về đây trước, cha và chú Mai của con sẽ bàn bạc rồi quyết định. Không ngờ vừa lấy báo cáo đi thì hôm nay xảy ra chuyện.

Nghiêm Căn cả kinh:

- Vậy nếu báo cáo ADN của Mai Côi rơi vào tay bọn họ thì vẫn an toàn đúng không?

- Có lẽ tạm thời là an toàn nhưng đối phương làm việc cẩn thận, chúng ta cẩn thận thì hơn. Bác sĩ kia chỉ sợ là nhà khoa học quái dị, nghiên cứu nhằm hướng. Mục đích của hắn ta tuyệt đối không muốn dương đông kích tây. Siêu năng lực, yêu thú, nhân hồn, nếu hắn ta nghiên cứu những thứ đó thì chắc chắn biết cha

Công ty Nhã Mã rất có tiếng trong giới hàng ma, muốn tra ra ông chủ Nghiêm Lạc cũng không phải việc khó.

- Vậy hắn chọn trường Ánh Dương hắn cũng không là ngẫu nhiên

Nghiêm Căn cố gắng để ý phương diện này:

- Hắn ta biết Mai Côi, hắn ta biết nếu trường Ánh Dương có chuyện thì cha nhất định sẽ không đứng bàng quan, mọi lực lượng sẽ tập trung đến trường học cho nên khi hắn đến cướp ở Hiệp hội siêu năng lực thì đã chắc chắn cha không thể đến xử lý

- Nếu là như vậy thì hắn ta còn không biết năng lực của Mai Côi, chỉ nghĩ con bé là con gái nuôi của cha

Nghiêm Lạc nhìn Nghiêm Căn hỏi:

- Con biết chuyện của Mai Côi từ bao giờ?

- Từ năm đầu tiên quen nhau ạ!

Nghiêm Căn có chút chột dạ, giọng nhỏ dần. Nghiêm Lạc nhướn mày:

- Con cũng làm cha bắt ngờ lắm đó. Từ 4 tuổi mà đã giữ bí mật đến bây giờ?

Nghiêm Căn nhúc nhủ:

- Thế rùa con chẳng phải còn lợi hại hơn, em ấy nói bí mật này mẹ em ấy không cho phép nói cho ai, ngay cả cha đẻ cũng không nói. Ngoài con ra, thực sự em ấy chưa nói cho ai hết, em ấy tin tưởng con như vậy, đương nhiên con không thể cô phụ em ấy được. Cha à, cha nhất định cũng phải giữ bí mật

- Giờ không phải là vấn đề giữ bí mật của hai đứa trẻ các con nữa, năng lực của Mai Côi một khi bị người xấu lợi dụng thì hậu quả rất khó lường

Nghiêm Căn ra sức gật đầu:

- Con hiểu, cha, con sẽ bảo vệ rùa con cẩn thận
- Còn một chuyện, cha nghĩ con nên biết nhưng giờ tạm thời đừng nói cho Mai Côi thì hơn

Nghiêm Lạc thấy con nghiêm túc gật đầu thì nói:

- Con còn nhớ lần chúng ta đến trấn S có một khách điểm nhỏ bị cháy không?

Nghiêm Cẩn sừng sốt đáp:

- Nhớ rõ, chuyện này con cũng có điều cần nói nhưng cha cứ nói trước đi
- Bà chủ quán trọ đó là một bà cụ già, ngày hôm qua Ray lấy báo cáo vừa khéo phát hiện bà cụ này và Mai Côi có quan hệ huyết thống, nói cách khác, đó chính là bà ngoại của Mai Côi. Lúc ấy chúng ta đã gặp thân nhân của Mai Côi, việc này không biết có liên quan gì chuyện hôm nay không nhưng nếu chuyện còn chưa rõ ràng thì đừng cho Mai Côi biết thì hơn. Được rồi, con có gì cần nói?
- Cha, thật ra, bà cụ đó, con và Mai Côi đã gặp...

Người đó lại chính là bà ngoại của Mai Côi, khó trách phản ứng của bà hôm đó lại kì quái như vậy, dặn bọn họ phải giữ bí mật, còn bắt bọn họ đi nhanh. Nghiêm Cẩn không giấu diếm gì nữa, kể tường tận mọi chuyện lại.

- Vậy bà ngoại, mẹ và cả Mai Côi đều là tâm ngữ giả sao?
- Hẳn là như vậy, rùa con nói trước kia mẹ em ấy còn dùng suy nghĩ tìm em ấy nhưng sau thì không có tin tức. Em ấy cũng thử tìm cách liên lạc nhưng vẫn không tìm được. Nhưng mà hình như rùa con là lợi hại nhất đó, ngay cả bà cụ kia cũng khen em ấy

Về mặt Nghiêm Cẩn đắc ý khiến Nghiêm Lạc không nhận được đội gáo nước lạnh:

- Mai Côi lợi hại liên quan gì con mà con kiêu ngạo thế?
- Đó là vì... em ấy và con là một, em ấy là rùa con của con, em ấy lợi hại chính là con lợi hại, con lợi hại là em ấy lợi hại
- Cả ngày chỉ biết ba hoa chích chòe!

Nghiêm Lạc mắng con:

- Việc này con đừng có nói cho ai, có chuyện gì thì nói cho cha biết, cha sẽ tự xử lý
- Vậy để rùa con chuyển trường đi, để em ấy học cùng trường với con, cả ngày con sẽ ở bên bảo vệ em ấy

Nghiêm Cẩn bắt đầu mơ tưởng đến thời gian cùng học với rùa con

- Việc này còn phải cân nhắc, Hạ Bồi đã phát hiện ra dấu vết, chúng ta phải chắc chắn Mai Côi có thể che giấu thân phận của mình trước một tâm ngữ giả khác mới được. Hơn nữa còn phải thu xếp ổn thỏa, không được để người khác chú ý, tránh phiền toái.

Nghiêm Cẩn cũng hiểu điều này, trước mặt Hạ Bồi, Mai Côi không thể đem ý nghĩ của mình hoàn toàn cân lại, như vậy quá không bình thường mà nếu có thể chỉ ngăn cản được ý nghĩ cô bé là tâm ngữ giả khiến cho Hạ Bồi thấy Mai Côi chỉ là một cô gái bình thường. Nghiêm Cẩn có hơi oán hận, sớm biết vậy mấy năm trước đuổi Hạ Bồi ra khỏi trường là được rồi

Hai cha con bàn bạc một hồi, sau đó cùng đến phòng y tế thăm Mai Côi. Đến đó, thấy Tiểu Tiểu đã ở đó, cô hôm nay vừa vận đưa cha mẹ đến trấn bên nghỉ phép, lúc nhận được tin thì chuyện đã xong xuôi, cô chỉ kịp đến thăm Mai Côi bị bệnh, giờ đang cùng Mai Côi trò chuyện.

Nghiêm Lạc đi đến cùng Tiểu Tiểu chặn giường bệnh lại, Tiểu ma vương gấp vô cùng, rõ ràng cậu xếp thứ nhất, sao lúc quan trọng lại bị đẩy ra ngoài?

Nghiêm Cẩn không chen vào được đành đi đến đầu bên kia, nhìn Mai Côi nằm nghiêng người hỏi:

- Rùa con, rùa con, em thấy thế nào?

Mai Côi cười yếu ớt khẽ đáp:

- Đầu đỡ đau rồi!

Nghiêm Cẩn cọ trán lên trán cô bé:

- Để anh xem xem

Tiểu Tiểu thấy con thân thiết với Mai Côi như vậy vội mắng cậu:

- Nghiêm Cẩn, con xuống ngay cho mẹ

Tiểu ma vương không vui, Nghiêm Lạc hiếm khi lại chịu giúp con, kéo Tiểu Tiểu ra ngoài kể chuyện bắt cóc cho cô nghe

Nghiêm Cẩn thấy hai người lớn đi mất thì vui mừng trèo tốt lên giường, khẽ nói với Mai Côi:

- Chuyện của em cha đã biết. Nhưng mà em đừng lo nhé, cha sẽ giúp chúng ta, cha không nói cho ai đâu!

- Vậy cha Nghiêm Lạc có trách em không?

- Không trách em đâu, cha mẹ anh em còn không biết sao, bọn họ quá bất công mà, còn thương em hơn cả anh. Cha nói chờ đến khi chắc chắn rằng em có thể che giấu thân phận trước tâm ngữ giả trong trường kia thì sẽ để em cùng học với anh. Như vậy thật tốt, chúng ta có thể cùng học đó, đến lúc đó anh sẽ bảo vệ em, ai cũng không bắt nạt em được, em sẽ không cô đơn nữa.

Có thể cùng học với anh, việc này với Mai Côi mà nói cũng là điều tuyệt vời, cô bé thực sự rất không thích ở kí túc xá hiện giờ. Cô bé là người sợ kết bạn, quen thêm một người bạn sẽ có rất nhiều câu hỏi không thể trả lời, cô bé không chịu nổi. Hơn nữa thời gian lâu sợ người khác sẽ phát hiện được bí mật cho nên nhiều năm qua cô bé vẫn luôn cẩn cẩn trọng trọng. Nếu có anh trai ở bên sẽ kiên định hơn nhiều

- Anh ơi, em muốn học một trường với anh, anh nói với cha Nghiêm Lạc cho em với, em có thể làm cho Hạ Bồi không biết em là tâm ngữ giả, em làm được mà!

Nhưng cô bé lại nghĩ một chuyện khác, nhủ mảy:

- Nhưng mà em không có bản lĩnh gì khác, trường của các anh chẳng phải chỉ có người có bản lĩnh mới được vào học sao?

Đúng vậy, nếu Mai Côi không phải là tâm ngữ giả thì dựa vào cái gì mà em ấy vào trường được, nhưng thế nào cũng phải có cách. Nghiêm Cẩn mắt sáng bừng:

- Nói em là hàng ma sư là được

- Nhưng em không có phép thuật, chạy cũng chậm

Hàng ma sư đều được huấn luyện từ nhỏ, người người thể lực, pháp lực đều rất mạnh

- Đúng thế, trong trường có một nửa đều học đánh tới đánh lui, chạy tới chạy lui này...

Nghiêm Cẩn nghĩ mà đau lòng, rửa con thể dục học kém nhất, muốn vào trường chẳng phải là một muốn chết. Nhưng nếu không học lớp đó, bạn học khác chắc chắn sẽ nói ra nói vào, để người khác nghi ngờ là không tốt

- Anh ơi, em muốn đi, em không sợ khổ

Hàng ma sư thì hàng ma sư, Mai Côi hạ quyết tâm, cùng lắm thì giờ bắt đầu luyện tập. Nghiêm Cẩn có chút đắc ý:

- Là vì anh mới quyết tâm như thế?

Mai Côi thấy vậy mà phì cười:

- Đúng thế, có anh ở bên tốt hơn nhiều. Em không dám làm bạn với ai hết

- Rửa con...

Nghiêm Cẩn cảm động ôm lấy cô bé, nghĩ lại bản thân biết bao nhiêu bạn bè nhưng rửa con lại chẳng có ai là bạn, cô bé chỉ có cậu, cảm giác này thật tốt, lòng hư vinh của Tiểu ma vương lại bùng phát

Đang lúc vui vẻ nghĩ đến ngày sau có thể “Song túc, song phi”, làm những chuyện mà Thiên hạ đệ nhất nhóm có thể cùng làm thì Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc bước vào

Người làm mẹ vừa thấy Nghiêm Cẩn lại trèo lên giường con gái người ta thì vội mắng:

- Nghiêm Cẩn, con xuống ngay cho mẹ

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thí Nghiệm Hôn Môi Của Tiểu Ma Vương

Nghiêm Căn cảm thấy mẹ đúng là càng ngày càng không còn đáng yêu, mỗi lần cậu và rùa con ở một mình bên nhau thì mẹ lúc nào cũng nhìn chăm chăm, ôm không được, gần gũi quá không được, thom má lại càng không được. Mấy năm trước cậu đã bị mắng cho te tua. Nghiêm Căn thở dài trong lòng, chắc chắn là vì ông chồng Nghiêm tiên sinh mấy năm nay dần lạnh nhạt với mẹ mới khiến cho tính mẹ trở nên nóng nảy như vậy. Nghiêm Căn cảm thấy cùng là đàn ông, cậu hẳn là nên nói chuyện cẩn thận với cha về vấn đề này để cho cha chăm sóc vợ mình cho tốt, một ngày không có việc gì thì cũng cần thiết theo dõi con sát sao như vậy không. Vợ không còn đáng yêu thì chồng chắc chắn phải có trách nhiệm cực lớn.

Nhưng hai vị phụ huynh thực sự không rảnh để giảng đạo lý với đứa con có kết cấu não không giống người bình thường này, Tiểu Tiểu vốn định gọi điện thoại cho Mai Khánh Hải.

Mấy năm nay Tiểu Tiểu bị Mai Khánh Hải và Triệu Tuệ Trung làm cho phát điên, cô cúp máy nói với Nghiêm Lạc:

- Bảo bọn họ chuyển Mai Côi làm con gái chúng ta đi, bọn họ không quý thì chúng ta quý!

- Nói cái gì thế, con đầu óc có vấn đề thì ra là di truyền từ em

Nghiêm Lạc thân thiết vuốt tóc vợ:

- Nếu Mai Côi mà thành con gái của chúng ta thì con trai sau này sẽ trách em đó

- Trách em cái gì, chẳng phải anh không thấy thái độ của vợ chồng họ Mai kia với Mai Côi, mấy năm qua bọn họ đến trường thăm Mai Côi còn chẳng nhiều bằng chúng ta, cuối tuần Mai Côi ở nhà mình còn nhiều hơn về nhà bên đó.

- Vậy cũng được nhưng nếu em mà biến Mai Côi thành con gái thì con sau này sót ruột lắm đó.

Lần này là lần thứ hai Nghiêm Lạc nhắc đến chuyện này, Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút phản ứng:

- Ý anh là, con di truyền sự rối loạn của anh?

Nghiêm Lạc buồn bực ho khan hai tiếng, tỏ ý bất mãn với những lời này. Tiểu Tiểu vuốt lưng cho anh không cho là đúng, cô chưa nói gì sai, hơn nữa đó là đặc điểm, không phải khuyết điểm, anh bất mãn làm cái gì?

Tiểu Tiểu quyết định phải quan sát con từ góc độ hoàn toàn khác, sau đó mới quyết định cổ vũ hay giết chết suy nghĩ này.

Tối hôm đó, Mai Côi truyền dịch xong được Tiểu Tiểu đón về nhà, cha con Nghiêm Lạc ở lại công ty tăng ca bởi vì lại có một chuyện lạ xảy ra. Buổi chiều những kẻ khủng bố bị bắt giữ đột nhiên toàn bộ bị chết bất đắc kì tử, một chút manh mối cũng không thể đào ra từ bọn họ.

Cảnh sát và công ty lập tức liên kết giải phẫu, phát hiện nội tạng, khí quan của bọn họ đều hoại tử theo các cấp khác nhau. Nghiêm Lạc nhìn thời gian, thời gian bọn họ chết vừa vặn là phạm vi 10 tiếng sau thời gian mà đám khủng bố đưa ra để thực hiện hai yêu cầu kia. Cho nên bác sĩ X kia dù là dương đông kích tây cũng không phải hi sinh mấy chục quân của mình mà là mượn tay cảnh sát để xử lý những sản phẩm thí nghiệm thất bại này.

Nghiêm Lạc cảm thấy đối thủ này thật sự không đơn giản, nhìn ngoài như một vụ khủng bố lỗ mãng, độc ác nhưng thật ra bao gồm nhiều mục đích khác nhau: đòi đi sự chú ý của mọi người để cho hắn có thể thoải mái đánh cắp tài liệu và xử lý hang ổ của mình, hủy diệt tất cả manh mối, hai nửa là thị uy với cảnh sát và Nhân Mã, thứ ba là mượn tay cảnh sát để dọn dẹp rác thải thí nghiệm của mình.

Khá lắm, quá độc ác, quá chu toàn!

Nghiêm Lạc đi ra khỏi phòng khám nghiệm không nói lời nào nhưng trong lòng bùng bùng lửa giận. Nghiêm Căn lại nghĩ đến chuyện khác, may mà bọn họ không biết rùa con, thật may.

Hai cha con tâm tình nặng nề quay về nhà thì đã nửa đêm. Nghiêm Căn nhẹ nhàng mở cửa phòng Mai Côi, đang định thăm dò thì phía sau giọng Tiểu Tiểu vang lên:

- Nghiêm Căn, đã khuya rồi, Mai Côi đã ngủ, con đừng làm phiền em

Nghiêm Căn cứng đờ người, thầm nghĩ không hay rồi, cậu tỏ vẻ chẳng có việc gì mà đóng cửa lại, quay về phòng lấy quần áo chuẩn bị đi tắm. Lúc đi ngang qua Nghiêm Lạc, cậu khẽ nói:

- Cha ơi, vợ của cha cô đơn, mau đi an ủi đi!

Người làm cha lườm cậu một cái:

- Vẫn là con tự lo cho bản thân đi, cái gì nên sửa thì mau sửa, đến lúc đó đừng có xin mẹ giúp.

Hơ, cậu có gì cần sửa? Chẳng lẽ cậu và rùa con không thể tiếp tục làm nhóm thiên hạ đệ nhất? Có công bằng không vậy? Cậu có gì cần mẹ giúp. Cậu là Tiểu ma vương đại danh鼎鼎. Mấy ngày nay không biết sao mà cậu nói đó của cha khiến Nghiêm Căn thấy lạ vô cùng

Mấy ngày đó, bệnh của Mai Côi vẫn không tốt lên chút nào, thỉnh thoảng còn sốt, Triệu Tuệ Trung nghe máy của Mai Khánh Hải, nói muốn đến Nghiêm gia thăm Mai Côi. Tiểu Tiểu còn tưởng cô ta đến đón người, còn đang nghĩ từ chối thế nào kết quả Triệu Tuệ Trung coi mình như khách, thấy Mai Côi không sao, ngồi chưa được 3 phút lại đi khiến Tiểu Tiểu tức phát điên.

Mai Côi lại yên tâm, đi không đón cô bé về thật tốt quá, so với trong nhà, cô bé thích ở Nghiêm gia hơn nhiều. Có mẹ Tiểu Tiểu dịu hiền, cha Nghiêm Lạc đáng tin, còn có người anh âm ỹ nhưng cũng rất hiểu mình.

Nhưng hôm đó Nghiêm Căn trở về, tâm tình lại không tốt, nghe chuyện Triệu Tuệ Trung rồi lập tức viết tờ giấy: “Cấm Triệu Tuệ Trung đến đây” rồi dán lên cửa.

Hành vi trẻ con này làm cho Tiểu Tiểu dờ khóc dờ cười, bảo cậu đi xé xuống còn không chịu xé, cuối cùng vẫn phải để Mai Côi động thủ. Lúc ăn cơm, Nghiêm Căn vẫn không vui, Mai Côi không nhịn được hỏi:

- Anh ơi, anh làm sao thế? Ai làm anh không vui?

- Chính là Nhã Nhã, anh chia tay với cô ấy rồi. Nghiêm Căn nói với giọng tức giận.

Tiểu Tiểu vui vẻ:

- Ái chà, Tiểu ma vương nhà chúng ta lại thất tình rồi. Đừng giận, chẳng phải con sớm đã quen rồi sao?

- Mẹ, con không thất tình, chia tay và thất tình không phải là cùng một khái niệm

Tiểu Tiểu tức giận giáo huấn:

- Con trai chia tay mà không thất tình thì là loại biến chất, con trai à, con phải kiểm điểm lại bản thân đi

Nghiêm Căn hừ một tiếng, không nói tiếp, vờn bát ra, Mai Côi vội gấp đồ cậu thích vào bát.

- Con đừng mãi sai bảo Mai Côi như vậy, tay gãy rồi à?

Tiểu Tiểu thấy con bắt nạt người khác thì lại tức giận:

- Lần này sao lại chia tay?

Cuối cùng cũng hỏi đến điểm mấu chốt, Nghiêm Căn buông bát la toáng:

- Bạn ấy thật ghê tởm, hôn thì hôn, còn vớ đầu lưỡi vào, quá ghê tởm!

- Nghiêm Căn!

Nghiêm Lạc không nghe nổi nữa, mắng cậu:

- Ăn cơm đi, đừng nói hươu nói vượn.

Nghiêm Căn không phục cúi đầu chọc chọc bát cơm, con mình bị người ta làm trò bần thiêu mà người làm cha còn mặc kệ, còn bảo cậu nói hươu nói vượn. Nhưng người làm mẹ ở bên thì mắt tỏa sáng đến độ Nghiêm Căn phải nhui mày hỏi:

- Mẹ, sao thế?

- Con trai, mẹ hiểu nhầm con rồi, thì ra con ngây thơ như vậy!

Về mặt Tiểu Tiểu vui sướng khiến Nghiêm Lạc bị sặc cơm, ngồi trên bàn ho sặc sụa.

Một nhà ba người hai mặt nhìn nhau, đều không thể hiểu nổi đối phương, chỉ có Mai Côi thì vẫn ăn cơm như không có việc gì. Từ nhỏ cô nhóc đã luyện được tính chuyện gì không hiểu thì mặc kệ bằng không sẽ rất mệt mỏi, hơn nữa cô nhóc cũng thấy anh trai nói đúng, đầu lưỡi người khác chạm vào miệng mình thật đúng là quá bần thiêu.

Cho nên cuối cùng, mất nửa ngày, Tiểu ma vương cũng chỉ có rùa con là đồng minh hiểu ý khiến cho Nghiêm Căn càng thấy Mai Côi thật đáng quý. Buổi tối, hai đứa trẻ dựa vào nhau tâm sự cả tối. Ban ngày Mai Côi ngủ nhiều, giờ mất ngủ, Nghiêm Căn nghe gọi vội lại đến cùng cô nhóc, cậu cũng đã để ý kĩ cha mẹ rồi.

Nghiêm Căn đọc truyện nửa giờ nhưng Mai Côi vẫn không buồn ngủ, Nghiêm Căn buồn bực:

- Ban ngày em ở nhà làm heo sao? Lâu vậy rồi còn không ngủ, mau khỏe lại rồi theo anh đến trường. Vì về nhà gặp em, ngày nào cũng chạy xa như vậy cũng vất vả lắm đó.

- Vậy anh ở lại trường đừng về, mấy ngày nữa em đến trường tìm anh.

- Xi, em chậm như rùa, chờ em thì chết mất.

Nghiêm Căn gõ đầu cô nhóc:

- Mau ngủ đi, anh không muốn đọc nữa.

Nói không đọc nhưng vẫn ra sức đọc thêm mấy tờ nữa.

- Anh ơi!

Cuối cùng Mai Côi khe khẽ nói:

- Anh đừng đọc nữa, anh đọc quá nhập tâm, em nghe xong chỉ buồn cười thôi, không buồn ngủ được.

Cô nhóc phải chống mí mắt mà phối hợp nghe cậu một mình giả làm nhiều vai cũng không dễ dàng đâu. Nghiêm Căn quăng sách, nhéo má Mai Côi:

- Rùa con, em có biết là em quá khó hầu hạ không, đã bao giờ anh đọc truyện tranh cho ai đâu, lần đầu như vậy còn bị em chê.

- Em có cố gắng nghe mà!

Mắt Mai Côi không mở ra nổi, về mặt mặt môi buồn ngủ, Nghiêm Căn vuốt tóc cô:

- Ngủ đi, ngủ đi, anh nói cho em. .

- Mai nói được không?

Trước khi cậu lại thao thao bất tuyệt, Mai Côi khẽ cắt lời

Cuối cùng Nghiêm Căn cũng chịu ngậm miệng, cố gắng hít sâu mấy cái. Không cho cậu nói chuyện thực sự khiến cậu khó chịu vô cùng nhưng Mai Côi mệt như vậy, thôi được, để mai nói.

Cậu im lặng mà Mai Côi quả nhiên nhanh chóng chìm vào mộng đẹp, Nghiêm Căn ngồi bên cạnh cô bé không làm gì. Cậu nghĩ lại chuyện hôm nay cùng Nhã Nhã, thật ra nghĩ lại cũng không trách cô ấy được, trong TV, tiểu thuyết đều như vậy, lừa dối lừa dối nhưng đến lúc làm thực sự lại rất ghê. Cậu nghĩ rồi lại nghĩ, phát hiện Mai Côi đã ngủ say, vì thế lặng lẽ xoay người xuống giường, quay về phòng

Qua nửa giờ, cậu lại lặng lẽ chạy vào, chạy đến bên giường Mai Côi khẽ kêu:

- Rùa con!

Mai Côi ngủ rất trầm, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh, Nghiêm Căn tự quyết định:

- Anh chỉ muốn làm một thí nghiệm, vậy nếu em không nói gì coi như đồng ý rồi nhé

Cô bé đương nhiên không nói, Mai Côi đang chìm trong mộng đẹp, hoàn toàn không có cảm giác với chuyện đang xảy ra, Nghiêm Căn lại lặng lẽ nói:

- Được rồi, rùa con, anh thử xem lưỡi chạm lưỡi rốt cuộc là ghê tởm thế nào, một chút là được rồi nhé.

Mai Côi không nhúc nhích, Nghiêm Căn chậm rãi vươn đầu tới, cách môi cô bé rất gần. Lông mi Mai Côi vừa đen vừa dài, tuổi 14 làn da đẹp vô cùng, đôi môi phấn hồng căng mọng. Nghiêm Căn bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập rộn rã, lo lắng đến hơi không thở nổi.

Cậu vội ổn định bản thân, thầm mắng mình vô dụng, người ta là rùa con, sợ cái gì, rùa con và mình là một, cho dù em ấy tỉnh chắc chắn cũng sẽ giúp mình làm thí nghiệm này

Không sợ, không sợ, lại một lần nữa. Nghiêm Căn tự cổ vũ bản thân, lại vươn đầu tới, lần này khẽ chạm vào môi của Mai Côi, mềm mại, có hơi thở của thiếu nữ, Nghiêm Căn cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, không nhìn được lại rút về, thở dốc. Cái này còn một người hơn cả chạy 10 vòng quanh sân thể dục mà

Nhưng còn chưa đụng tới đầu lưỡi, thí nghiệm không thành công. Lần này Nghiêm Căn to gan hơn, cậu nhìn kỹ Mai Côi, mũi thanh tú, thật ra rất đáng yêu. Cậu nắm cằm cô bé, nhẹ nhàng mở miệng Mai Côi ra sau đó đè môi xuống, đầu lưỡi vươn vào miệng cô bé, không ghê tởm nhé, một tí cũng không ghê.

Tiểu ma vương nỗ lực khắc chế bản thân không được làm càn quá, nhẹ nhàng lại vươn sâu hơn một chút, cuối cùng chạm đến đầu lưỡi mềm mại của Mai Côi, đó là cảm giác mềm mại, ướt át.

Nghiêm Cận như bị điện giật, vội buông tay, co rụt người lại, thờ hồn hển. Không ghê tởm, không ghê tởm, cảm giác, thậm chí còn rất tuyệt vời. Vậy Nhã Nhã là thế nào? Đầu lưỡi cô ấy vừa vươn tới cậu đã muốn đánh. Nhưng cùng rủa con, cậu lại chỉ thấy thật lo lắng, cảm giác khi này thực sự rất tốt.

Nghiêm Cận nhìn về phía giường thăm dò, Mai Côi còn ngủ rất trầm, rất ngon, lòng Nghiêm Cận lại rục rịch. Hay là, thử lại lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bệnh Bất Trị Của Tiểu Ma Vương

Tối hôm đó, Tiểu ma vương mất ngủ, đây là hiện tượng chưa từng xảy ra. Cậu nhóc lẩn qua lộn lại trên giường nhưng mãi không ngủ được, đầu lưỡi như vẫn còn hương vị của Mai Côi. Cảm giác mềm mại, thơm tho dần dần chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của cậu. Điều này khiến cậu kêu loạn trong đầu. Tim cậu đập thực sự rất nhanh, cả người nóng lên, gát chần rồi nhưng vẫn đồ mồ hôi Không xong, thí nghiệm bị sai sót rồi. Chỉ chạm đầu lưỡi một chút mà đã khiến tim đập loạn nhịp?

Nghiêm Cận xoay người ngồi dậy, có xúc động mãnh liệt muốn đến phòng Mai Côi nhìn xem nhưng không hiểu sao lại có cảm giác xấu hổ và hoảng hốt, trái lo phải nghĩ rồi lại nằm lăn xuống giường ép mình đi ngủ. Nhưng xoay trái, xoay phải vẫn không ngủ được. Cứ vậy cả một đêm, trời cuối cùng cũng sáng

Sáng sớm, Tiểu Tiểu thấy con như lửa đốt mông mà xách túi, mặc áo chạy đi. Người làm mẹ gọi lại:

- Đi sớm thế? Không ăn sáng à con?

- Không ăn, không ăn, con đi bắt xe đến trường đây

Nghiêm Cận thay giày, chạy như chạy nạn. Tiểu Tiểu nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt mà nhủ mảy:

- Bắt xe gì chứ, thằng bé này, nói dối cũng không chịu động não, cuối tuần mới có xe đến trường cơ mà!

Cô nghĩ lại, vội chạy đến phòng Mai Côi, may mà không có chuyện gì. Mai Côi ôm con thỏ cưng của mình ngủ thật ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng. Tiểu Tiểu cười cười, đắp chăn lại cho cô nhóc rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Về chuyện Mai Côi, cô nhất định phải ra tay thôi, đứa trẻ ngoan như vậy cũng không thể để cho Triệu Tuệ Trung kia bắt nạt mãi được. Vì thế dưới sự cất cử của Tiểu Tiểu, chủ nhà họ Nghiêm tức Nghiêm Lạc tiên sinh tự mình xuất mã, gặp mặt Mai Khánh Hải và Triệu Tuệ Trung bàn chuyện, đương nhiên báo cáo ADN là không có. Dù sao trung tâm kiểm tra vừa bị cướp sạch là sự thật ai cũng biết.

Mai Khánh Hải rất bất ngờ với việc Triệu Tuệ Trung ngầm điều tra huyết thống cha con bọn họ, hai người cãi nhau loạn xạ trước mặt Nghiêm Lạc, cuối cùng, Triệu Tuệ Trung lớn tiếng gào:

- Em có thai rồi, em đương nhiên không muốn cốt nhục của chúng ta bị một đứa con hoang từ đâu tới chia xẻ lợi ích, tình cảm.

Mai Khánh Hải tròn tròn mắt, vừa vui vừa giận. Triệu Tuệ Trung tuổi cũng không trẻ nữa, vẫn mãi chưa có thai, hai người bọn họ luôn sót ruột, giờ đã có thai, anh có đứa con thực sự của mình, điều này sao có thể không vui? Nhưng Mai Côi là đứa trẻ ngoan, anh vẫn rất thương yêu cô bé, cho dù đoạn thời gian biết bé không phải là con ruột mình anh cũng bị đá kích rất nhiều nhưng vẫn quyết tâm đối tốt với bé. Nhưng Triệu Tuệ Trung lại muốn dùng xét nghiệm cha con để cướp đi quyền tài sản của Mai Côi, điều này anh không thể chấp nhận được.

Nghiêm Lạc thờ ơ lạnh nhạt, nhìn đến đây cũng không muốn nghe bọn họ cãi cọ thêm. Anh lấy ra mấy tập giấy, để trên bàn uống nước rồi nói:

- Tôi không muốn nghe mấy chuyện vặt vãnh trong nhà anh nữa, ở đây có mấy loại giấy tờ, các người kí đi, vấn đề sẽ được giải quyết!

Mai Khánh Hải nghi hoặc cảm lên xem

- Đây là ý gì?

- Trên đó có thỏa thuận anh trao quyền giám hộ Mai Côi cho tôi, có chuyện gì, tôi có thể dùng thân phận người giám hộ để giải quyết thay con bé. Anh hẳn biết rõ nhà tôi đối tốt với Mai Côi, từ nhỏ anh hay đi công tác, nhiều chuyện căn bản không lo được cho con bé. Giờ cô Triệu đây cũng không tận tâm với Mai Côi, thế chẳng bằng giao quyền cho tôi để tránh Mai Côi gặp chuyện khẩn cấp anh lại không thể đứng ra giải quyết được.

Mai Khánh Hải nghe xong những lời này, trong lòng thực sự khó chịu, anh biết những lời đó là thật nhưng dù sao đó cũng là con mình. Mai Khánh Hải trầm ngâm nửa ngày, khẽ nói:

- Mai Côi, đó là con gái tôi...

- Kí rồi con bé vẫn là con gái anh, tôi cũng không phải muốn nhận nuôi con bé trên phương diện pháp luật, tuy rằng thực tế nhiều năm qua nhà tôi luôn gánh vác một nửa trách nhiệm. Nhưng tôi cũng không muốn cho con bé thành con gái, nó sẽ biết chân tướng mà đau lòng. Văn bản này phía sau có điều khoản giữ bí mật, với chuyện huyết thống của Mai Côi và nội dung văn bản này hai người phải giữ bí mật, nếu để lộ ra đi, hai người tuyệt đối sẽ không đủ sức bồi thường đâu

Triệu Tuệ Trung cầm văn bản kia xem chăm chú:

- Anh nói kí thì kí sao? Dựa vào cái gì mà chúng tôi phải tặng con gái cho anh?

Giờ lại thành con gái cô ta? Nghiêm Lạc cười lạnh:

- Kí rồi, trên danh nghĩa các người vẫn là cha mẹ của con bé nhưng không cần gánh vác vấn đề kinh phí nuôi dưỡng, sinh hoạt phí, tiền học của con bé đều do tôi nhận. Sau này, Mai Côi cũng không có quyền thừa kế tài sản nhà các người. Đương nhiên, các người cũng sẽ không lấy được chút lợi nào từ Mai Côi, tài sản sau này của con bé không liên quan đến các người

Điều ấy Triệu Tuệ Trung đang nghĩ, cô đọc hai điều khoản này trong văn bản, trong lòng suy nghĩ. Nghiêm tiên sinh này hình như rất nhiều tiền, cũng không chờ cô ta nghĩ xong, Nghiêm Lạc nói:

- Kí tên lên văn bản này, tôi cũng sẽ không cho các người tiền bạc gì, tôi nghĩ Mai tiên sinh cũng không muốn biến việc này thành chuyện bán con ghê tởm chứ. Chúng ta đều là vì muốn tốt cho Mai Côi. Cái này có thể giải quyết tranh chấp gia đình các người, cũng có thể giảm bớt gánh nặng kinh tế cho hai người sau khi có con. Còn tôi, chỉ muốn bảo vệ Mai Côi khỏi những người có lòng riêng làm tổn thương con bé. Nghiêm gia chúng tôi có thể chăm sóc Mai Côi rất tốt

Những lời nói chặn đứng lời Triệu Tuệ Trung muốn nói, cô ta vẫn không cam lòng, vẫn muốn tranh thủ:

- Không bằng không chúng, vì sao chúng tôi phải kí

Nghiêm Lạc trầm mặt:

- Không kí thì cứ chờ trắng tay đi!

Anh không cần cao giọng, khí thế nghiêm khắc đủ khiến Triệu Tuệ Trung ngậm miệng. Nghiêm Lạc nhìn chăm chăm Mai Khánh Hải khiến anh ta đứng ngồi không yên, cuối cùng đành bắt tay vào kí tên. Nghiêm Lạc lấy ra xem lại một lần, xác nhận không có vấn đề thì đưa điều khoản giữ bí mật ra, đưa tới trước mặt bọn họ:

- Mời nhìn lại điều khoản này một lần, đừng quên, về chuyện huyết thống, về văn bản này, tôi hi vọng một chữ các người cũng không nói ra.

Triệu Tuệ Trung và Mai Khánh Hải vội vàng gật đầu. Nghiêm Lạc vừa lòng, cầm văn bản nghênh ngang mà đi.

Tuy rằng Nghiêm Lạc bắt bọn họ giữ miệng nhưng thật ra anh cũng không định lừa Mai Côi, dù sao Mai Côi là tâm ngữ giả, tuy rằng cô bé ngoan ngoãn, sẽ không nghe lén nhưng cũng sẽ có ngày vô tình phát hiện ra việc này. Điều này sẽ là sự đả kích lớn với cô bé, còn không bằng tìm cách tốt nhất mà giải thích rõ ràng với Mai Côi.

Vì thế, cuối tuần này, anh và Tiểu Tiểu thương lượng tốt lí do thoái thác, tính ăn cơm chiều xong thì nói chuyện với Mai Côi. Vẫn còn cố ý gọi điện cho con làm cho cậu nhóc về cho Mai Côi thêm dũng khí nhưng xú tiểu từ này không biết làm sao mà nói bận không thể về. Mấy ngày trước thì ngày nào cũng về nhà, nhưng từ sáng đó ra cửa thì cũng chẳng thấy về nữa, một mình ở trường học.

Không về thì thôi, Tiểu Tiểu cũng chẳng cần. Cô cúp máy, vào bếp nấu cơm chiều. Mai Côi đang giúp cô nhặt rau, thấy cô quay lại thì cười thật ngọt ngào. Cô nhóc này luôn đáng yêu hơn Tiểu ma vương nhà mình mà. Tiểu Tiểu đang định nói thì điện thoại ngoài phòng khách lại vang lên, cô đi qua nghe, lại là đứa con bảo bối vừa mới gác máy.

Tiểu ma vương lắp bắp, nói cũng nói không rõ ràng:

- Mẹ, chuyện đó, là cái gì, gọi con về là mẹ hay rùa con?

- Cái gì? Tiểu Tiểu nhất thời không hiểu

- Thôi, không có gì, mẹ gọi con về nhà có việc gì?

- Không có việc thì con không về?

Tiểu Tiểu giận dữ, nuôi con trai thật vô dụng mà, nhà cũng không muốn về

- Vậy rùa con đang làm gì?

- Con muốn nói chuyện với em à? Em ở phòng bếp, mẹ gọi cho

- Không không không, không cần đâu. Chắc hai người đang nấu cơm à, vậy nấu tiếp đi, con cũng có việc. Bye mẹ

Còn chưa nói hết đã cúp máy. Tiểu Tiểu nhăn mặt vì tiếng tút tút. Thằng bé này đang làm cái gì không biết?

Bên kia điện thoại, Nghiêm Căn cũng không biết mình bị làm sao nữa. Mấy ngày nay cậu không dám về nhà, vừa nghĩ đến rùa con là trong lòng hốt hoảng nhưng càng hoảng thì không khống chế được mà càng nhớ. Ánh mắt cô bé sáng bừng, má lúm xinh xắn, trước kia sao không cảm thấy đẹp như vậy. Sau đó, tối hôm ấy bọn họ kẻ sát như vậy, hơi thở nhẹ nhàng của cô bé phun lên mặt cậu, môi mềm ửng hồng... Nghiêm Căn phát hiện mặt mình lại nóng lên, tim muốn nhảy ra khỏi ngực. Không nên, không nên, đây đúng là làm việc xấu, cậu phải đối mặt với rùa con thế nào. Nhưng đã mấy ngày không về, cậu thực sự rất nhớ Mai Côi. Tiểu ma vương hít sâu mấy hơi, quyết định lại gọi về nhà hỏi mẹ xem rùa con mấy ngày nay có ngoan không?

Lúc chuông điện thoại reo, Tiểu Tiểu đang xào rau, Mai Côi chạy ra nghe nhưng vừa alo thì đối phương lại cúp máy. Mai Côi nhìn điện thoại, đập máy rồi chạy vào phòng bếp báo cáo:

- Con vừa nghe thì đã cúp máy, chắc là gọi nhầm số

Hai người không biết rằng lúc này Nghiêm Căn đang ôm điện thoại mà hoảng loạn. Xong đời xong đời, sao vừa nghe giọng em ấy đã nghĩ đến đầu lười của em ấy. Vậy phải làm sao mới tốt. Sự phiền não của thiếu niên!

Tiểu ma vương buồn bực không ai để ý đến. Đương nhiên người lớn không biết tâm tư của cậu. Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu giờ đang lo lắng việc thu xếp chuyện của Mai Côi. Đêm đó, hai người nhẹ nhàng nói về chuyện huyết thống và chuyển quyền giám hộ, Mai Côi ôm chân ngồi, cúi đầu không nói hồi lâu. Tiểu Tiểu nhìn mà đau lòng đi tới ôm cô bé.

Đến lúc này, Mai Côi bắt đầu rơi nước mắt, Tiểu Tiểu khuyên vài câu, vào bếp rót nước cho cô bé. Nghiêm Lạc nhân cơ hội nói:

- Cha quyết định nói cho con việc này vì không mong có ngày con biết chuyện này qua suy nghĩ của mọi người rồi nghĩ ngợi linh tinh. Năng lực của con ngay cả mẹ Tiểu Tiểu cha cũng chưa nói, sợ tâm ngữ giả khác có thể biết được tin tức này. Bí mật này, chỉ có con, Nghiêm Căn và cha biết mà thôi.

Mai Côi rung rung gật gật đầu:

- Cảm ơn cha Nghiêm Lạc

Nghiêm Lạc xoa đầu cô bé:

- Cha và mẹ Tiểu Tiểu nhìn con lớn lên từ nhỏ, con có thể gọi chúng ta là cha mẹ, chúng ta coi con là con gái, văn bản đó chỉ là mong có thể chăm sóc con tốt hơn, con hiểu không?

- Vậy không phải cha con không cần con đúng không?

Tiểu Tiểu bụng nước tiến vào, vừa vặn nghe câu này thì vội nói:

- Đương nhiên, cha con đã biết việc này từ vài năm trước nhưng vẫn hết sức chăm sóc con. Con đừng buồn, đó cũng là cha của con mà!

Mai Côi lau nước mắt:

- Con cũng rất muốn làm cho di thích con nhưng nói thật con không biết làm sao để di ấy quý mình, con không cố ý làm bọn họ không vui

Tiểu Tiểu ôm Mai Côi vào lòng:

- Chúng ta không cần cô ta thích, mẹ Tiểu Tiểu không thích di con, không cần cô ta, không đáng vì cô ta mà buồn. Mọi chuyện vẫn như trước kia, con vẫn có thể về thăm cha, cũng có thể ổn định sống ở đây, con có hai gia đình, chỉ là chúng ta có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc con, như vậy chẳng phải rất tốt?

Hai người an ủi Mai Côi nửa ngày, cuối cùng xem như làm tốt công tác tư tưởng. Tối hôm đó, Mai Côi gọi điện cho Nghiêm Căn, muốn cùng anh tâm sự, đáng tiếc cô bé trốn trong phòng gọi vài lần mà Nghiêm Căn đều không nhận. Mai Côi thất vọng chu miệng, anh chắc chắn lại làm mất điện thoại rồi, anh ờ ớ tức xá buổi tối luôn để điện thoại ở chế độ yên lặng để tránh làm phiền mọi người. Nhưng anh luôn vứt điện thoại linh tinh, không thấy tiếng thì tìm không ra. Việc này Nghiêm Căn nói với cô mấy lần rồi.

Kí ức xá trường học, Nghiêm Căn ôm di động nằm trên giường, tâm tình phức tạp trừng mắt nhìn tín hiệu trên điện thoại. Màn hình là ảnh chụp của Mai Côi, trong ảnh cô bé cười thật vui vẻ, đội chiếc mũ hoa, má lúm đồng tiền xinh xắn, vẻ mặt vô cùng đáng yêu. Chứng bệnh tim đập loạn của Nghiêm Căn còn chưa chữa khỏi nên cậu không dám nhận điện thoại. Nhưng nhìn màn hình tắt ngấm, không còn ảnh Mai Côi thì lại cảm thấy mất mát. Một lát sau, điện thoại lại rung, bức ảnh của Mai Côi lại cười với cậu, Nghiêm Căn lại vui mừng. Rùa con của cậu quả nhiên là nhớ cậu, hôm nay cậu không về, Mai Côi hẳn là sốt ruột rồi. Rất muốn nghe giọng rùa con nhưng vẫn không dám nhận điện thoại

Hai chiếc giường đối diện, Cừu Tranh khẽ nói với Mặc Ngôn:

- Anh của cưng bệnh càng lúc càng nặng rồi, nhìn di động lúc nhủu này lúc cười vậy.

Mặc Ngôn còn cẩn thận nhìn nhìn không nói. Cừu Tranh lại tiếp:

- Anh em nhà cứng đúng là không bình thường, đứa thì điên quá độ, đứa thì già dặn quá mức.
- Chú Đậu Đậu, chú sống hơn 30 sao nhìn trông vẫn chỉ như cháu, tự ti à?

Mặc Ngôn không nói thì thôi, một khi đã nói thì đúng là chết người.

Nghiêm Cẩn đối diện nghe được hết nhưng cậu không muốn để ý đến bọn họ. Cậu ôm di động xoay người nhưng di động sáng vài lần rồi không còn động tĩnh gì. Nghiêm Cẩn khó chịu vô cùng, trong lòng âm thầm hồ hết, gọi lại đi, gọi lại 1 lần thôi, anh sẽ nhận mà, anh cam đoan.

Nhưng điện thoại vẫn chỉ im lìm, cách một hồi, một tin nhắn gửi đến. Tiểu ma vương rốt cục được chút an ủi: “Anh à, ngủ ngon”

Ngủ ngon ngủ ngon, rùa con của cậu chắc chắn là buồn ngủ rồi. Nghiêm Cẩn trùm chăn kín đầu, cậu cũng ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, ở một thành phố nọ, một đôi thiếu nam, thiếu nữ cách xa nhau, vướng bận lẫn nhau mà chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tiểu Ma Vương Giật Mình Lĩnh Ngộ

Nghiêm Cẩn không ngờ, hai ngày sau, cậu không nhận được về nhà một chuyến lại không tìm được rùa con. Người cha máu lạnh vô tình còn thần nhiên hỏi:

- Về nhà làm gì?

Nghiêm Cẩn nóng nảy:

- Con là con cha, không có việc thì không được về?

Nghiêm Lạc xách túi hành lý nhỏ:

- Mẹ con dẫn Mai Côi lên núi ở một thời gian, muốn dạy em ấy rèn luyện thể lực, phép thuật cơ bản nếu không thì Mai Côi đi học sẽ không thích ứng được. Cho nên nhà không có ai hết. Cha đến công ty ở mấy ngày, tự nhiên nhé con trai

Nghiêm Cẩn lệ mắt nhìn về bị thương như thể người chồng bị ruồng rẫy của cha, bỗng nhiên cũng có cảm giác thê lương. Cảm thấy mình cũng thành người chồng bị ruồng rẫy, thật đáng thương. Không đúng, là đứa con bị bỏ rơi, đứa con bị cha mẹ vô lương tâm bỏ mặc.

Nghiêm Cẩn nghe tiếng cha đóng cửa bỏ đi, một mình ngồi trên sofa, trong lòng tức giận. Vô lương tâm, tất cả đều vô lương tâm! Vô lương tâm nhất chính là rùa con kia!

Cậu lấy điện thoại ra, dùng sức mà ấn phím gọi tất số 1, cậu phải gọi điện thoại cho cô, phê bình cô nhóc. Sao có thể như vậy, không nói một lời đã đi. Tuy rằng mấy ngày nay cậu hơi có vấn đề, hơi lảng tránh một chút, không nghe điện thoại của cô nhóc nhưng cũng không biết đường nhắn tin sao. Sao rùa con có thể như thế, chưa nói gì đã mất tâm mất tích, quá đáng!

Điện thoại vang lên nhưng tiếng chuông lại từ trong phòng Mai Côi mà ra, Nghiêm Cẩn nhảy dựng lên, cao hứng chạy vào trong. Cha lừa đảo. Nhưng vừa vào phòng thì thấy làm gì có rùa con, chỉ có chiếc di động cô đơn đặt ở đầu gối, còn đè lên một tờ giấy: “Anh ơi, mẹ Tiểu Tiểu đưa em lên núi rèn luyện thân thể. Em gọi điện thoại cho anh nhưng anh không nghe, mấy ngày nay anh bận thế sao? Phải giữ gìn sức khỏe nhé. Mẹ Tiểu Tiểu không cho em mang điện thoại đi, bảo là phải chuyên tâm nên em đành để lại tờ giấy nhắn này. Mẹ Tiểu Tiểu nói sẽ đi hai tuần, chờ em về là có thể cùng đi học với anh rồi. Cho nên em nhất định sẽ thật cố gắng, chờ em trở lại nhé”.

Hai tuần? Tận hai tuần liền? Nghiêm Cẩn giận không có chỗ phát tiết. Ai muốn chờ đồ vô lương tâm này. Hừ, mọi người không ở đây, Nghiêm Cẩn ta đây cũng sẽ sống rất tốt.

Lời thì nói vậy nhưng Tiểu ma vương không thể không thừa nhận, chuyện này, biểu hiện của cậu rất đáng trách. Rõ ràng tờ giấy Mai Côi viết hai tuần lễ nhưng đến ngày thứ ba, Nghiêm Cẩn bắt đầu gọi cho cha kì kèo:

- Cha ơi, vợ cha có định về nhà không? Ai, sao cha không thúc giục đi chứ?

- Cha, mẹ có gọi điện thoại cho cha không? Bọn họ ở trên núi có ổn không? Có đủ thức ăn không? Có cần người đưa đồ cho không? Gần đây con cũng không bận, con không ngại đi một lần đâu!

- Cha, vợ cha có phải là vui đến quên trời đất rồi không? Có phải là không thủy chung với cha rồi không? Cái này mà cha còn nhìn được?

- Cha à, trẻ con không có cha mẹ đáng thương lắm, con không muốn thế. Con muốn ăn cơm mẹ làm, cha gọi mẹ về đi!

...

Lúc đầu, Nghiêm Lạc còn đối đáp qua loa mấy câu, nhưng sau bị cậu làm phiền quá, điện thoại cũng không buồn nghe khiến Nghiêm Cẩn vô cùng mất hứng.

Hơn nữa tương tư cứ nói là tương tư, việc gì phải lôi cha mẹ ra làm lá chắn. Anh sẽ không nhắc nhở thằng quý đó, ngồi đó xem diễn. Năm đó anh theo đuổi Tiểu Tiểu nào có dễ dàng, mất không ít tâm sức, đợi chờ lâu như vậy, vừa dễ dàng vừa bức ép, qua bao khó khăn mới có được tình yêu. Giờ đến lượt thằng nhóc đó, nể tình làm cha mẹ mà còn nuôi lớn cả vợ nó rồi, sáng tạo cho nó hoàn cảnh thanh mai trúc mã tuyệt vời như thế. Thế mà thằng quý kia ngày ngày chỉ lo hẹn hò linh tinh, tự cho là tình thánh. Cuối cùng đơn giản như vậy đã đòi thu phục tiểu Mai Côi? Không thể tiện nghi thằng rắm thối này được.

Huống hồ Tiểu Mai Côi ngoan như vậy, Nghiêm Lạc thực sự cảm thấy gả cho Tiểu ma vương nhà mình thì rất đáng tiếc. Cho nên tuy anh nhìn ra vấn đề nhưng sẽ không tham gia, để tự thằng con mình đi theo đuổi. Nếu gặp may, trước khi Mai Côi ghét bỏ thì biết đường mà theo đuổi lại tiểu cô nương nhà người ta. Không may, thì tự đi mà hối hận đi thôi.

Nghiêm Cẩn không biết mình bị tính kế, cậu buồn khổ bấm đốt ngón tay tính ngày. Hai tuần vừa qua, cậu vội chạy về nhà.

Vừa mở cửa đã nghe tiếng cha mẹ và Mai Côi nói cười. Nghiêm Cẩn ngấm ghi một gạch vào sổ nợ với cha. Quá đáng ghét, có tin tình báo cũng không nói trước cho con. May mà cậu thông minh, tính ngày kỉ lưỡng, mấy ngày nay còn thường xuyên gọi điện về nhà xem có người nhận hay không. Lần này xác định có người nhận thì vội quay về.

Cậu vào nhà, vừa nhìn thấy Mai Côi thì ngây dại. Mai Côi mặc quần áo mới, làm kiểu tóc mới, tóc vốn dài ngang lưng giờ cắt vừa chấm vai, tóc mái chéo, cả người sáng sủa, lộ ra hơi thở thanh tân, ngọt ngào.

Nhưng hình tượng mới này lại khiến Nghiêm Cẩn tròn tròn mắt. Cậu nhào tới, vuốt mái tóc mềm mại của Mai Côi mà lớn tiếng làm ồn.

- Tóc mái ngố của anh đâu rồi?

Cậu bộc lộ rõ sự không thích như vậy khiến Mai Côi bất an. Cô bé nhìn Tiểu Tiểu rồi vuốt tóc mình:

- Khó coi lắm ạ? Mẹ Tiểu Tiểu nói đến trường mới, đổi kiểu tóc mới để chúc mừng. Em lớn thế này rồi còn chưa từng thay đổi kiểu tóc. Anh ơi, xấu lắm à?

Nghiêm Cẩn không biết nên nói như thế nào, không phải xấu nhưng mà cậu thích tóc cũ hơn. Cậu há miệng thở dốc, cuối cùng xoay người nhìn Tiểu Tiểu:

- Mẹ, đều là tại mẹ, trả lại tóc dài cho con, trả lại mái ngố cho con.

- Tóc ngắn cùn của con vẫn ở trên đầu con đấy nhé. Con nuôi tóc dài, để mái ngố lúc nào?

Tiểu Tiểu mặc kệ cậu nhóc, xú tiểu tử này có tình gây sự, Mai Côi xinh đẹp như vậy, đi học nhất định sẽ rất được yêu thích. Cô là người làm mẹ cũng có lòng tự hào, trang điểm cho con gái xinh đẹp thì tâm tình cũng rất vui.

Thế mà Nghiêm tiên sinh còn nói hai tuần này con mình luôn bất an, nhất định là thương nhớ Tiểu Mai Côi. Nhưng hai người vừa về, đứa nhỏ này vừa thấy đã không biết khen người ta, còn ồn ào cái gì mà tóc với tai. Thà đừng nói gì còn hơn, nhìn Mai Côi mất tự nhiên như vậy mà phát bực.

Mai Côi thực sự mất tự nhiên. Đây là lần đầu tiên cô bé cố lấy dũng khí để đổi kiểu tóc.

Thấy Mai Côi không vui, Nghiêm Cẩn lập tức thành thật lại. Hai đứa trẻ xấu hổ, ngại ngùng chưa từng thấy. Tiểu Tiểu kéo Mai Côi vào phòng thử mấy bộ quần áo mới. Nghiêm Lạc đọc tạp chí, ngồi ở sofa phòng khách. Nghiêm Cẩn lên nhìn cửa phòng, không dám làm gì, cuối cùng đành tìm cha nói chuyện:

- Cha, chuyện đó... thật ra kiểu tóc mới của rùa con cũng rất đẹp. Nhưng mà con vẫn thích kiểu cũ hơn!

Người làm cha rất bình tĩnh đáp:

- Liên quan gì đến cha?

Nghiêm Cẩn hết chỗ nói, ngồi một hồi mà mẹ và rùa con đi lâu như vậy. Thử quần áo cũng phải chú ý hiệu suất chứ. Cậu không nhìn được nói:

- Cha, cha có đói không? Hay là bảo mẹ ra nấu cơm nhé!

Thực ra khả năng bếp núc của cha cậu thuộc hàng cao thủ, có điều chỉ nấu cho mình mẹ ăn. Nghe nói lúc chỉ có hai người thì sẽ là cha xuống bếp. Bình thường có cậu và rùa con thì vẫn là mẹ làm chủ gia đình mà động thủ.

Kết quả, người làm cha vẫn trả lời vẫn rất bình tĩnh:

- Liên quan gì đến con?

Nghiêm Căn vô cùng khó chịu, lại nhin một hồi, đến khi không nhin nổi, đang định đứng lên gõ cửa kêu cứu thì Tiểu Tiểu dẫn Mai Côi ra:

- Được rồi, Nghiêm tiên sinh, chúng ta đi được rồi!

- Đi đâu?

Tiểu Nghiêm tiên sinh không hiểu vấn đề. Đại Nghiêm tiên sinh đáp:

- Đi ăn nhà hàng.

Ăn hàng? Vì sao không ai nói cho cậu? Nghiêm Căn mũ áo chỉnh tề đi theo một nhà ba người kia, trong lòng tủi thân chua xót. Nếu hôm nay cậu không đột kích trở về thì bữa tiệc ăn mừng rùa con trở về sẽ chẳng có cậu? Có chuyện đó sao? Phiền cậu cân nhắc suốt hai tuần lễ còn nghĩ nên chúc mừng em ấy chuyển trường thế nào. Kết quả là, hai lớn một nhỏ đó đều quá vô lương tâm.

Cũng may, lúc đến cửa nhà hàng, quản lý tự mình đón khách nói một câu:

- Nghiêm tiên sinh, bàn đặt bốn chỗ của ngài đã chuẩn bị tốt rồi, mời qua bên này

Lúc đó Nghiêm Căn mới thoáng vui vẻ, may còn biết là nên đặt bốn chỗ

Bữa cơm này quả là đại tiệc. Nghiêm Căn vô cùng khinh thường hành vi lấy lòng vợ của cha. Nhưng nhìn thấy rùa con nhìn cảnh nhà hàng sang trọng vui cười thì cậu cũng có chút vui vẻ. Con gái đúng là con gái, đều thích thứ xinh đẹp, hoa lệ. Như thế, lễ vật cậu chọn, chắc chắn rùa con cũng sẽ thích.

Tiểu Tiểu kể chuyện Nghiêm Lạc năm xưa, Mai Côi bụng miệng cười vui. Nghiêm Căn nhân cơ hội chủ động rót nước trái cây cho Mai Côi, đến gần cô bé. Mai Côi cười khoe mắt cong cong, lộ ra má lúm đồng tiền. Tốt lắm, cô nhóc đã quên chuyện không vui ở nhà rồi. Tiểu ma vương như muốn thưởng mà chia bánh ngọt của mình cho cô nhóc.

Mọi người vui vẻ dùng bữa, Nghiêm Căn thấy đêm nay Mai Côi luôn vui vẻ cười mà lòng ngứa ngáy. Em ấy vui vẻ như vậy, nếu cậu tặng lễ vật cho em ấy thì hẳn là em sẽ càng vui mừng? Vì thế, lúc Mai Côi đi toilet, Nghiêm Căn cũng rời khỏi bàn ăn.

Cậu đứng chờ trước cửa toilet rồi kéo Mai Côi đi. Cậu kéo Mai Côi chạy ra ngoài. Hai đứa trẻ né ở trước cửa sổ lên nhìn vào. Nghiêm Lạc đang nắm tay Tiểu Tiểu không biết đang nói gì, hai người đều cười thật hạnh phúc. Có lẽ là bọn trẻ đi rồi, Nghiêm Lạc nhân cơ hội chỉ có hai người mà tặng gì đó cho Tiểu Tiểu. Về mặt Nghiêm Lạc dịu dàng như nước khiến Nghiêm Căn cả kinh, cả người nổi đầy da gà da vịt.

Về mặt yêu đương của cha, ánh mắt thực sự rất buồn nôn. Nghiêm Căn kéo Mai Côi bỏ chạy, tới cửa hàng bán đồ trang sức ở ngã tư. Trò chơi lên lút này khiến Mai Côi rất kích thích, cô nhóc cười khanh khách, chạy theo anh Nghiêm Căn trên ngã tư phồn hoa.

Cửa hàng cũng không xa, rất nhanh, hai đứa trẻ đã đến. Hôm nay, vì để đi đến nhà hàng mà cả hai đều ăn mặc rất đẹp, sang trọng. Cửa hàng tuy thấy lạ vì hai đứa trẻ nhỏ như vậy lại đến chỗ này nhưng nhìn cách ăn mặc của bọn họ mà vẫn mở cửa tiếp đón.

Nghiêm Căn đi vào, không khách khí kéo Mai Côi còn đang nhìn quanh ngồi xuống, sau đó đưa một tờ giấy cho nhân viên đón khách nói:

- Tôi đặt hàng, họ nói hôm nay có thể đến lấy.

Trong lúc đợi cô nhóc quay về, cậu có lần vô ý nhìn thấy một món hàng trên mạng, vội mua về, từ cửa hàng chính ở nước ngoài chuyển về đến cửa hàng chi nhánh này.

Nhân viên cửa hàng mang ra, tiểu Mai Côi còn đang sợ hãi nhìn những đồ trang sức pha lê ở cửa hàng, về mặt ngây thơ, đáng yêu vô cùng. Lòng Nghiêm Căn đầy sự chờ mong, thầm nghĩ đến khi cô bé xem quà thì sẽ kinh ngạc, vui mừng cỡ nào.

Trong cửa hàng đều là những cặp tình nhân đang lựa chọn hàng. Nghiêm Căn bối rối, đám đàn ông này về mặt giống cha như đúc, sao lúc cậu hẹn hò đều chẳng như vậy? Cuối cùng, nhân viên cửa hàng mang đồ lại, tìm Nghiêm Căn đập loạn, nếu không đẹp như trên mạng thì nhất định phải đập nát cái cửa hàng này

Hộp nhỏ mở ra, là chiếc vòng pha lê tinh xảo, mặt là hình con rùa con đáng yêu trắng trong suốt, miệng ngậm một đóa hoa màu hồng nhạt. Nghiêm Căn thấy thực sự rất đẹp. Cậu lo lắng nhìn Mai Côi, thấy trong mắt cô bé là sự ngạc nhiên và vui mừng

Nghiêm Căn lấy vòng cổ ra, tự tay đeo cho Mai Côi:

- Chúc mừng em đến trường học mới, đây là quà của anh!

Mai Côi yêu thích cô cùng, có hơi khó tin mà khẽ vuốt ve, cuối cùng đỏ mặt khẽ nói:

- Cảm ơn anh

Nhân viên cửa hàng ở bên cười:

- Anh em nhà bạn tình cảm thật tốt

Nghiêm Căn lòng đắc ý vô cùng, nghĩ lại xem là ai nào, ai cũng không thể có tình cảm sâu nặng được như rùa con và cậu.

Hai gò má Mai Côi ửng hồng, đôi mắt như ngọc đen long lanh như sóng nước, Nghiêm Căn nhìn cô bé, bỗng nhiên thấy bệnh tim đập nhanh lại tái phát. Cậu vội chuyển mắt nhìn qua chỗ khác nhưng lại thấy chính mình qua cửa kính. Đó là vẻ mặt cậu đã từng thấy ở Nghiêm tiên sinh khi nãy. Hai mắt cậu cũng sẽ có vẻ dịu dàng đó. Cậu chưa bao giờ thấy những cảm xúc đó trong mắt mình bao giờ. Nghiêm Căn chấn động, quay đầu nhìn một người đàn ông đang nói chuyện với bạn gái mình, trên khuôn mặt người đó, cậu cũng thấy được vẻ mặt tương tự.

- Anh ơi!

Mai Côi khẽ gọi. Nghiêm Căn nhìn vào đôi mắt Mai Côi, cảm giác tim mình như chậm đi một nhịp, giống như có đóa hoa hồng trong tim đang hé mở, cậu nghe được cả tiếng những cánh hoa nở bung, cảm giác chưa từng có đang tràn đầy trong tim Nghiêm Căn. Cậu bỗng nhiên hiểu ra.

Cậu với Mai Côi, thì ra là như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Mai Côi Đến Trường Tiểu Ma Vương Ghen

Sự bùng tình trong thoáng chốc khiến cho Nghiêm Căn có chút không biết nên làm sao. Cậu đỏ mặt đứng dậy, tay chân luống cuống. Lòng bối rối, kéo Mai Côi bước đi, ra khỏi cửa hàng, con gió lạnh thổi qua khiến cậu bình tĩnh lại một chút.

“Chẳng lẽ thật sự là như vậy? Thật sự là như vậy? Không thể nào, không thể nào đâu?”. Cậu nói thầm trong lòng, không nhìn được lại nhìn nhìn Mai Côi. Mai Côi rất thích chiếc mặt đá pha lê hình rùa con này, dọc đường đi đều men theo ánh đèn bên đường mà nhìn con rùa, vẻ mặt tươi cười, hưng phấn nhảy nhót không thể nói rõ.

- Anh ơi, cảm ơn anh nhiều, món quà này em thích lắm

Mai Côi như con bướm vờn hoa mà nhào đến ôm Nghiêm Căn. Sự nhiệt tình, chủ động hiếm có này khiến tim Nghiêm Căn lại đập loạn.

- Thích... thích là được rồi

Tình huống bình thường như vậy, Tiểu ma vương hẳn nên đắc ý tận trời nhưng đột nhiên lại trở nên lấp bắp, đầu óc hỗn loạn, vẫn còn đang trầm mê trong sự phát hiện của chính mình

Chẳng lẽ cậu thực sự thích rùa con, còn thích hơn cả những bạn gái kia? Thích hơn tất cả mọi người khác? Cho nên trước mặt cô nhóc cậu mới luôn có thể thoải mái tâm sự, cho nên mới không để cho bất kì ai bắt nạt cô nhóc, cho nên nếu ngày nào đó không nói chuyện với cô nhóc thì sẽ khó chịu, cho nên cuối tuần không được gặp thì cả người không thoải mái, cho nên nhìn cô nhóc tươi cười thì cũng sẽ mỉm cười theo, cho nên muốn mua những thứ đồ cô nhóc thích ăn cho cô, cho nên tiền tiết kiệm bao lâu của cậu cũng không tiếc dốc sạch ra để mua quà tặng cô nhóc, cho nên...

Tiểu ma vương tự kinh ngạc với chính mình, nếu thực sự là vậy thì cậu nên làm sao bây giờ? Vậy bao năm qua cậu làm loạn cái gì đây? Đúng là càng lớn càng ngu. Cô nhóc là em gái yêu quý nhất của cậu mà. Được rồi, vốn là không có quan hệ huyết thống nhưng còn thân thiết hơn em gái ruột thịt. Tim của cậu đập loạn. Chẳng lẽ là vì thế? Chẳng lẽ vì thế mà khi đầu lưỡi hai người chạm nhau cậu chẳng hề thấy chán ghét?

Mai Côi đứng trước mặt cậu, nghi hoặc, khó hiểu nhìn cậu:

- Anh ơi, anh làm sao vậy?

Nghiêm Căn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng:

- Rùa con, nếu anh không đồng ý, em nhất định không được xem lén suy nghĩ của anh nhé!

- Vâng ạ! Em sẽ không xem lên!

Mai Côi ngoan ngoãn gật đầu. Lời này Nghiêm Căn nói rất nhiều lần, đổi lại là người khác thì sớm đã mất kiên nhẫn nhưng cũng may đó lại là Mai Côi.

- Vâng ạ

Mai Côi vuốt đầu con rùa con, cô bé thực sự rất thích. Ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Căn cười ngọt ngào, nụ cười tươi sáng khiến đầu óc Tiểu ma vương choáng váng, lại không nhìn được mà vờn người hôn má cô bé mấy cái.

- Buồn quá!

Mai Côi cười cười xoa chỗ bị hôn, Nghiêm Căn xoa xoa tóc Mai Côi dặn:

- Những người khác không được cho thơm biết chưa, ai đến gần em đánh thẳng nó cho anh

Mai Côi nhanh chóng đáp lời:

- Mẹ Tiểu Tiểu nói cũng không thể để anh thơm!

Nghiêm Căn bĩu môi, chỉ cần Mai Côi thích, người khác chẳng nằm trong phạm vi suy nghĩ của cậu:

- Lời của mẹ em nên nghe có chọn lọc nhưng anh nói gì thì cũng phải nghe biết chưa? Em tự nói xem, là ai tốt với em nhất?

Mai Côi thực sự suy nghĩ. Cái này có gì khó mà phải nghĩ lâu như vậy? Nghiêm Căn trầm mặt:

- Cái này cũng phải nghĩ?

- Là anh ạ

Được rồi, tính tới tính lui, cô nhóc vẫn thích anh nhất. Anh sẽ đùa cho cô nhóc vui, bất luận sớm hay muộn đều sẽ nói chuyện cùng mình, sẽ đọc truyện tranh cho mình, sẽ giúp mình đánh người xấu, sẽ ăn hộ mình đồ ăn mình không thích

- Vậy em thân thiết với ai nhất?

- Anh ạ!

- Cho nên lời anh nói quan trọng hơn lời mẹ Tiểu Tiểu biết chưa? Cho nên anh có thể thơm nhưng người khác thì không được.

Mai Côi nghĩ lại:

- Được rồi, dù sao anh cũng quen hôn loạn khắp nơi rồi

Những lời này đánh trúng chỗ yếu hại khiến Nghiêm Căn bất động. Đúng vậy, thành tích vĩ đại từ khi học nhà trẻ của cậu ai ai cũng biết, chuyện nào cô nhóc cũng đều quá rõ, nếu cậu nói với Mai Côi rằng mình thích cô bé thì cô bé có cười đến rụng răng không?

Tâm tình Nghiêm Căn rất bất an, vẫn may, may mà cậu còn chưa nhất thời xúc động mà nói lung tung, cậu biết phải cân nhắc, biết xử lý việc này thế nào.

Mai Côi nào biết trong lòng cậu bất an rối loạn cỡ nào, cô bé nắm tay cậu nhóc đi về nhà hàng:

- Chúng ta mau trở về đi, em muốn cho mẹ Tiểu Tiểu xem quà tặng.

Nghiêm Lạc sớm đã phát hiện tình huống không đúng, nào có ai đi toilet lâu như vậy, chắc chắn là Nghiêm Căn gây chuyện xấu. Đợi nửa ngày mới nhìn thấy Mai Côi về mặt đỏ bừng, ngại ngùng hạnh phúc kéo Nghiêm Căn trở về. Lòng Tiểu Tiểu hơi hoảng: không thể nào chứ!

Mai Côi báo cáo lại với Tiểu Tiểu:

- Mẹ Tiểu Tiểu, anh đưa con đi mua quà!

Tiểu Tiểu bình tâm lại, vẫn may, vẫn may, thiếu chút nữa thì hoảng muốn chết

Nghiêm Lạc liếc mắt một cái đã thấy được chiếc vòng cổ pha lê kia, cười cười nhìn con:

- Còn tiền sao?

Còn nhỏ tuổi mà chỉ biết vung tiền mua niềm vui cho con gái

- Tặng chút tiền lương đi cha ơi!

Nhắc đến vấn đề này, Nghiêm Cận rất thành thật, không hề khách khí. Cậu làm gì có tiền. Tiền tiết kiệm bao năm qua điều tiêu hết rồi. Chỉ là cái vòng cổ bé tí mà đắt ghê người, nhưng mà Nghiêm Cận ưng nó ở chỗ đó là tạo hình rùa con, quả thực chính là sản xuất để dành riêng cho Mai Côi.

Nghiêm Lạc còn không đáp lời, Mai Côi lại nóng nảy:

- Anh ơi, cái này đắt lắm sao?

Cửa hàng kia hoa lệ như vậy, hẳn là rất đắt rồi nhưng anh khoe với mình là anh tiết kiệm được rất nhiều tiền, sao lại mua cái này xong là hết tiền rồi? Như vậy thì cô nhóc cũng ngại nhận món quà này

- Không đâu không đâu, không đắt đâu. Cha bóc lột sức lao động, anh đàm phán một chút thôi ấy mà

Tiểu ma vương vội trấn an, Tiểu Tiểu cũng nói:

- Mai Côi, vòng này đẹp lắm, con đeo đi, đừng ngại chuyện tiền nong.

Nghiêm Lạc cũng hát đệm:

- Đúng thế, Mai Côi, đừng lo lắng cho anh con, nó có tiền đó. Kế hoạch của nó là có ba nghìn vợ, cho nên tiền càng nhiều càng tốt

Nghiêm Cận bị lời này điểm huyết. Ai? Ai? Là ai thích có ba ngàn vợ? Lời trẻ con vớ vẩn, lời trẻ con vớ vẩn thôi mà.

Nhưng Mai Côi lại rất thấu hiểu, giấc mộng tuổi nhỏ này của anh Nghiêm Cận cô nhóc cũng biết, nếu đề tài chuyển đến đây thì cô nhóc cũng nhân cơ hội khuyên nhủ:

- Nhưng mà anh ơi, giờ người ta chỉ cho phép lấy một vợ thôi, có tiền cũng không được đâu.

Nghiêm Cận muốn cười mà không cười nổi. Cậu có thể nói gì? Cậu còn có thể nói gì? Cậu đâu có muốn kết hôn, cậu đâu phải kẻ ngu, đương nhiên biết không thể lấy 3000 vợ, nhưng cậu từng hẹn hò rất nhiều bạn gái, nói ra quả thật cũng có phần chột dạ, nói cũng không nói nên lời. Chẳng lẽ đây là cái giá thâm thương của việc muốn làm tình thánh sao?

Lúc này Nghiêm Lạc còn bổ thêm:

- Mai Côi, con yên tâm, nó không lấy được nhiều vợ như thế đâu. Còn 2999 người còn lại nó sẽ có cách xử lý, nhiều bạn gái như vậy cũng chẳng phải hẹn hò suông đúng không con trai. Cho nên từ nhỏ nó đã keo kiệt, muốn kiếm tiền, cha là người làm cha đương nhiên có thể hiểu

Hiểu cái đầu ấy, quá đáng ghét. Cha chỉ giới cản trở mình thôi. Tiểu ma vương cậu rõ ràng không có như vậy, cho dù có bạn gái nhưng đều là chia tay người này rồi mới hẹn hò người khác, chưa từng bắt cả hai tay. Hôn nữa trước giờ đều là đám nữ sinh đó theo đuổi cậu, cậu đâu có chủ động tán tỉnh ai, sao có thể là cậu sai. Hôn nữa, lại là hôn nữa, cậu giờ mới hiểu được, giờ mới biết thì ra mình thích là rùa con, giờ mới biết cảm giác khi yêu là thế nào, cha đã nói mình xấu xa như vậy, thế thì sau này mình thổ lộ với rùa con thế nào đây

Nghiêm Cận đứng lên nói với Tiểu Tiểu:

- Mẹ, chồng mẹ mẹ quản đi chứ, sao lại dạy trẻ con thế, còn xử lý 2999 vợ cái gì chứ, mẹ điều tra cho cẩn thận đi, bên ngoài chắc chắn là có bò, ở đây có trẻ con không tiện, con mang rùa con về nhà trước

Cậu kéo Mai Côi đi, trước khi đi còn không quên trách cha một câu:

- Trẻ con chính là bị người lớn như cha làm hỏng

Tiểu Tiểu nhìn bóng Nghiêm Cận rời đi, lại nhìn ông chồng thân yêu cười khoái trá, nghi hoặc hỏi:

- Nghiêm tiên sinh, anh và con đang đấu nhau sao?

- Không phải, anh chỉ làm tròn trách nhiệm của người làm cha, dạy dỗ nó một chút thôi.

Nghiêm Cận cảm thấy lưng lạnh toát, cậu có dự cảm, mọi việc sắp tới chắc sẽ không được thuận lợi.

Quả nhiên, chuyện không thuận đâu tiên đã tới, rùa con lại không học cũng lớp với cậu. Chuyện gì thế nữa? Nghiêm Cận tức giận run người xông vào phòng hiệu trưởng. Ngày mai rùa con sẽ đến trường, cậu định hôm nay chuẩn bị mọi thứ trong trường cho cô nhóc, chuyện kí túc xá, sửa sang thời khóa biểu, chào hỏi qua các giáo viên. Nhưng vừa đến hỏi chủ nhiệm lớp thì mới biết rùa con lại bị phân đến lớp Mặc Ngón. Tiểu ma vương nhất thời phát điên.

Phải biết rằng mấy ngày này cậu nghĩ trái nghĩ phải, rốt cuộc xác định được tâm tư của mình. Cậu thực sự, thực sự là thích rùa con. Nhưng cậu cũng đã phân tích, rùa con nhất gan, dễ thẹn thùng. Ngay cả cậu thân kinh thép còn bị việc này dọa cho hoảng sợ thì nếu đột nhiên thổ lộ với cô nhóc chắc chắn cô nhóc sẽ bị hoảng sợ, sẽ vì thế mà tránh mặt mình, thế chẳng phải là mất nhiều hơn được? Dù sao rùa con vẫn ở ngay bên cạnh mình, hôn nữa em ấy cũng nói không thích tìm bạn trai nên cậu đầu tiên phải lấy thủ làm công, coi trọng rùa con, thay đổi ấn tượng của mình trong lòng em ấy đã. Cậu không hề lảng nhãng, cậu chỉ tốt với một mình em ấy, sau đó dần dần tiếp cận, thay đổi suy nghĩ của em ấy, tám người giả cũng có thể có người thật tình yêu

trắng, trông nho nhỏ, sạch sẽ đứng đó. Tiểu ma vương sờ đi có ấn tượng sâu như thế là vì cậu học sinh kia đang đứng bên giường bệnh, kéo chăn lại cho Mai Côi. Giường bệnh kê sát cửa sổ, ngoài cửa, gió khẽ thổi những ngọn cây lao xao, nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh mà chiếu vào đôi người ngọc này, nữ dịu dàng, nam tuấn tú, thật giống phim thần tượng

Vớ vẩn, phim thần tượng cái khi mốc, người đang mê man rõ ràng là rùa con nhà cậu, hình ảnh lãng mạn này khiến mắt cậu như bị châm kim, lòng chua xót đến cùng cực. Cậu sai bước tiến vào, kéo cậu nam sinh kia ra, nhân viên y tế nói với cậu:

- Nghiêm Cần đừng lo lắng, Mai Côi không sao, nghỉ ngơi một lát là ổn thôi

Nghiêm Cần không nói gì, lấy tay kéo ghế dựa đến bên giường rồi ổn trọng ngồi xuống như bộ sẽ ở yên đó chờ. Nam sinh nhả nhẹn kia cũng không bị sự bất nhã của cậu làm cho tức giận, ngược lại còn cười khách khí, rồi khỏi giường nói với giáo viên chủ nhiệm:

- Thưa thầy, em về học trước

- Được, cảm ơn em Thẩm Phi

Thẩm Phi mỉm cười gật gật đầu, đi đến cửa phòng y tế, quay đầu nhìn Nghiêm Cần đang lờm lờm mình cười:

- Tiểu ma vương, hẹn gặp lại!

Nghiêm Cần ừ hử một tiếng xem như đã đáp lời. Nhân viên y tế nhìn Thẩm Phi đi ra ngoài rồi nói với Nghiêm Cần:

- Em nên cảm ơn người ta, là Thẩm Phi đã công Mai Côi về đó

Được rồi, nên cảm ơn, nhưng lòng Nghiêm Cần càng không thoải mái, cậu hỏi:

- Mặc Ngôn đâu, hôm nay nó không đi học?

Chủ nhiệm lớp nở nụ cười:

- Mấy đứa đều là thái tử, tất cả đều là bộ tộc chuyên trốn học, đám tiểu tiên như chúng tôi đâu có quản được mấy em. Chính em cũng chạy lung tung bên ngoài, đừng hỏi thế chứ!

- Hừ, sớm biết nó không đáng tin

Nghiêm Cần như thể bắt được điểm yếu của Mặc Ngôn, rùa con học trong lớp Mặc Ngôn là để Mặc Ngôn giúp đỡ, chiếu cố, kết quả lúc mấu chốt lại chẳng thấy Mặc Ngôn đâu. Nghiêm Cần quyết tâm buổi tối về kí túc xá sẽ phải đánh cho thẳng nhóc kia một trận, hai anh em kể ra cũng lâu rồi chưa đánh nhau.

Chủ nhiệm lớp nói:

- Mai Côi thể năng kém hơn tưởng tượng rất nhiều, cường độ lớn một chút thì em ấy sẽ không thể theo được. Thầy sẽ báo lại với hiệu trưởng một tiếng, các em cũng nghỉ cách đi, bình thường cho em ấy luyện tập một chút. Thời gian này, thầy sẽ chăm chú cho em ấy một chút nhưng nếu sau này vẫn không thể thích ứng với chương trình học thì chỉ có thể để em ấy xuống lớp thấp hơn thôi

Nghiêm Cần rầu rĩ gật đầu đồng ý. Học lớp thấp hơn nhất định rùa con sẽ rất xấu hổ, chỉ riêng việc cô nhóc đã lớn mà phải học với đám trẻ nhỏ thì đối lại là ai cũng không thể thoải mái được. Nghiêm Cần thở dài trong lòng, xem ra buổi tối phải phụ đạo thêm cho em ấy mới được.

Nghiêm Cần lên kế hoạch, định ba ngày sau sẽ bắt đầu tiến hành kế hoạch Tiểu ma vương huấn luyện rùa đáng yêu. Nhưng ba ngày này tâm tình của cậu đặc biệt tồi tệ bởi vì ba ngày này Mai Côi nhận được rất nhiều quà. Đám nam sinh thói tha này thấy Mai Côi bị bệnh, một đám nhân cơ hội đến hỏi han ân cần, căn bản là đang tìm cơ hội tiếp cận. Cô bé ngốc Mai Côi kia cũng không có phản ứng, cho rằng người ta thực sự quan tâm mình, rất chân thành mà cảm ơn từng người. Cô nhóc khác hẳn đám nữ sinh trường Nhã Mã lúc nào cũng nói năng sắc bén, hành động dứt khoát, mạnh mẽ vì thế Mai Côi càng trở nên nổi tiếng trong trường học.

Sự khó chịu của Nghiêm Cần biểu hiện rõ trên mặt. Mai Côi từ nhỏ đã quen nhìn vẻ mặt này của cậu nên cảm thấy chẳng sao. Mặc Ngôn thì cũng mặc kệ cậu, cậu thích vui hay buồn cũng chẳng liên quan. Hôm đó, ba người cùng đến canteen ăn cơm, Nghiêm Cần cố ý chọn chỗ bên ngoài, còn là chỗ nam sinh hay đi qua. Rõ ràng chỗ lấy cơm và cửa lớn canteen đều ở bên này, đám người kia sao còn không có mắt mà đi đường vòng, hừ, rùa cho các người què chân hết đi. Còn nữa, còn nữa, đi vòng cũng được còn lén lút nhìn bàn này mấy lần, không sợ mất mọc gai à. Nghiêm Cần càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy tức giận không thể chịu được.

Mai Côi vẫn rất ngoan ngoãn ăn cơm, vừa đến chỗ nhiều người thì cô nhóc đã quen tính tự thu mình vào thế giới riêng của mình. Mặc Ngôn và Nghiêm Cần ngồi ngoài, vừa vụn chán đám nam sinh nhưng vẫn không thể ngăn cản ánh mắt của bọn họ. Nghiêm Cần mất hứng:

- Không thấy bên cạnh em ấy đã có nam sinh ngồi rồi à? Đám người này muốn gì đây?

- Thận phận của anh đặc biệt mà, anh trai!

Mặc Ngôn không nhanh không chậm đáp lời, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “anh trai”

Nghiêm Cẩn tức giận:

- Thế còn mày?

Lời vừa ra đã hối hận, cái này chẳng phải là tự đào hố chôn mình sao, lại vội nói:

- Thôi khỏi trả lời, mày chẳng là gì hết!

Đáng tiếc Mặc Ngôn lại đáp rất rõ ràng:

- Em là em trai, cũng vừa khéo là bạn cùng lớp.

Nghiêm Cẩn vừa định nói gì đó thì Mai Côi đã giảng hòa:

- Anh đừng nóng giận, em mới tới trường, bọn họ chỉ là tò mò thôi, qua một thời gian là lại bình thường ấy mà.

Lúc cô nhóc học ở trường Ánh Dương, bạn bè bên kia cũng từng thường xuyên nhìn cô như vậy, sau đó lại khe khẽ thì thầm, chẳng qua lúc ấy bọn họ nói cô nhóc là quái dị. Bên này thì các bạn học cũng nhìn nhưng có thiện chí hơn nhiều. Cho nên với Mai Côi mà nói cũng không có gì là quá đáng cả. Ai cũng thích được mọi người yêu quý, giờ được chú ý cũng chẳng có gì, những người đó hết con tò mò thì cũng thôi ấy mà

- Nhìn người ta đi, còn có phong độ đại tướng hơn anh nhiều, bình tĩnh biết bao nhiêu. Nhìn lại anh đi, cái gì mà ma vương chứ.

Mặc Ngôn châm biếm, Nghiêm Cẩn tức giận quát:

- Có phải đêm nay muốn đánh nhau không đây?

Mai Côi lại hỏi:

- Anh, không phải anh nói đêm nay sẽ đặc biệt huấn luyện cho em à? Vậy anh huấn luyện xong đánh nhau hay là em chờ anh đánh nhau xong thì học?

- Nó ngứa người, không dạy được đâu, Mặc Ngôn, cháu đánh nhau với Tiểu ma vương, Mai Côi, chú luyện cho cháu là được

Cừu Tranh ăn cơm xong, đang cầm chén đồ uống máu nhân tạo tới.

Mặc Ngôn nhú mày:

- Chú Đậu Đậu, cháu nói rồi, cháu không muốn ngồi ăn một bàn với chú

Cừu Tranh bất bình:

- Trên chén rõ ràng đã ghi ba chữ là “đồ nhân tạo” rồi còn gì.

Nghiêm Cẩn đá cậu một cái:

- Thế vẫn ghê tởm lắm, chú cho rằng mọi người ngốc hết cả hay sao?

Đồ đáng chết này còn định cướp cơ hội huấn luyện rửa con của cậu. Nghĩ hay lắm, đó là lúc hẹn hò của cậu, là hẹn hò đó! Hẹn hò hay huấn luyện đều quan trọng, không thể bỏ lỡ

Đêm huấn luyện đặc biệt đầu tiên, đúng 8h, Nghiêm Cẩn dẫn Mai Côi tới sân huấn luyện ở rừng cây sau núi, đêm dày đặc, ánh trăng lại cực sáng, trời đầy ánh sao, rừng cây lại vô cùng im ắng, chỉ có hai người bọn họ. Nghiêm Cẩn vô cùng vừa lòng với hoàn cảnh này. Nhưng còn chưa bắt đầu cho cô bé chạy bộ cậu nhóc đã lại nhớ ra một chuyện:

- Em nói xem, sao em có thể để cho người ta công mình được?

Thẩm Phi kia tuy rằng thành thật nhưng ai biết được cậu ta có ý xấu gì không. Cậu thậm chí còn nghe được tin đồn rằng Thẩm Phi kia có khí chất hoàng tử rất xứng với công chúa Mai Côi. Cậu nghe tin này đã muốn gào to, phi phi phi, hoàng tử thì phải đi với lọ lem chứ. Công chúa là của ma vương

Mai Côi nghe cậu oán trách thì cũng có chút không ngờ:

- Đúng thế, em cũng rất ngượng, nhưng em không phải muốn làm phiền cậu ấy. Mẹ Tiểu Tiểu dẫn em lên núi học cũng không có vất như học trên lớp, em cho rằng em đã khá lên nhiều rồi, kết quả vẫn là chẳng ăn thua. Thẩm Phi thực sự là bạn học tốt. Anh ơi, anh đừng bức mình nữa, em đã cảm ơn người ta, lần sau em nhất định sẽ cố gắng, sẽ không té xỉu nữa

Nghiêm Cẩn đen mặt, bọn họ đang nói về cùng một chuyện sao?

- Không được, anh cũng phải công em

Cậu quyết định, nhất định phải được bồi thường. Rõ ràng chỉ mình cậu được công rùa con, lần trước lúc trường Ánh Dương bị khủng bố đã bị Mặc Ngôn cướp một lần, giờ lại bị Thẩm Phi cướp một lần, cậu đương nhiên là rất bất bình.

Mai Côi mắt sáng bùng:

- Vậy bay cao lên nhé!

Nghiêm Cẩn vui vẻ, em ấy vẫn còn nhớ rõ đêm đó ở trấn S, đêm đó cậu công cô bé bay giữa trấn nhỏ, cô bé đã thật vui, đó là hồi ức tuyệt đẹp của hai người. Cậu đáp:

- Được, sẽ bay thật cao

Mai Côi cười khoe mắt cong cong:

- Vậy phải cao hơn Mặc Ngôn nhé, lần đó em ấy công em bay lên cao hơn cây đại thụ kia cho em nhìn được hết cả rừng cây

Nụ cười của Nghiêm Cẩn trở nên cứng đờ:

- Nó công em bay lên xem rừng cây khi nào?

- Chính là lần đầu tiên đi dã ngoại rèn luyện thể năng, lúc mọi người lên núi rồi đi xuống, em đi sau rất ngại, chính là Mặc Ngôn công em xuống, em ấy bay rất cao đó, so với lần chúng mình bay ở trấn nhỏ kia còn cao hơn nữa

Nghiêm Cẩn không nói gì mà chỉ mím miệng, cố gắng điều chỉnh tâm tình. Lại nhìn đôi mắt to sáng trong đầy vẻ chờ mong của Mai Côi, cậu cũng không thể tỏ vẻ gì được, sự chua xót kia chỉ có thể tự nuốt vào lòng. Cậu ngồi xồm xuống trước mặt Mai Côi:

- Lại đây, rùa con, anh công em bay lên, bay đến nơi cao nhất thế giới

Tuyệt đối sẽ không thua tên tiểu tử thối Mặc Ngôn kia

- Cao nhất thế giới là rất cao?

Tiểu ma vương sùng sốt, theo bản năng đáp:

- Có thể cho em chạm đến các vì sao đó?

Đáp xong, đột nhiên cảm thấy thật lãng mạn. Lời kịch trong tiểu thuyết ngôn tình cũng chẳng được hay như thế này đâu.

- Vậy em có bị thiếu oxy không?

Mai Côi hỏi rất nghiêm túc, cô nhóc ngửa đầu nhìn trời cao, cao như vậy chắc hẳn là vượt qua cả phi thuyền vũ trụ rồi. Nghiêm Cẩn nhảy dựng lên, quay đầu nhìn Mai Côi gào:

- Rùa con!

Em ấy có ý phải không. Cậu có cảm hứng như vậy, ở lúc lãng mạn như vậy mà em ấy lại có thể nói ra những lời mất hứng như vậy

Nhưng vừa quay đầu lại thấy ánh mắt chân thành mà vô tội của cô bé, cô bé không phải đang cố ý phá rối mà cô bé thực sự tin tưởng cậu có thể đưa cô nhóc bay cao như vậy. Con giận của Nghiêm Cẩn tiêu tan, sự ngọt ngào vui sướng tràn ngập trong trái tim, rùa con của cậu, bất luận là khi nào cũng vẫn luôn tin tưởng cậu như thế, lời cậu nói, cô nhóc đều coi là thật

Mai Côi lại bị tiếng quát của Nghiêm Cẩn làm cho hoảng sợ:

- Ô, anh ơi, sao thế ạ?

Nghiêm Cẩn lại hòa nhã đáp:

- Không có gì, anh chỉ định nói chúng ta mau xuất phát thôi

Cậu nhóc xoay người, lại hơi ngồi xồm xuống trước mặt Mai Côi, Mai Côi tựa lên lưng cậu rồi ôm cổ cậu đáp:

- Được, chúng ta mau đi thôi

Đầu Mai Côi tựa đầu cậu, sợi tóc mềm khẽ phủ lên vai cậu nhóc khiến cậu nhóc tê dại. Nghiêm Cẩn cảm thấy thật thỏa mái. Em ấy ở bên cậu thật gần, cảm giác thật thân mật, đang có chút say mê thì đột nhiên lại nhớ lại Mặc Ngôn và Thẩm Phi cũng từng gần gũi với Mai Côi như vậy sao? Cậu chua xót vô cùng, thật sự muốn tìm hai đứa này đến mà đánh cho một trận. Không được, lòng cậu rất đổ kị, dù sao cậu cũng phải có gì đó khác biệt với bọn nó

- Anh ơi, sao thế?

Là cậu giục xuất phát mà chuẩn bị xong thì lại bất động

- Rửa con, em còn chưa hô lớn mà

- Gì ạ?

- Lúc ở trần nhô em sẽ hét một tiếng rồi anh mới bắt đầu chạy

Mai Côi sùng sốt nhớ lại, cô nhóc ôm Nghiêm Cẩn cười khanh khách, chơi như vậy rất vui. Nghiêm Cẩn lấy đầu đập vào trán cô nhóc, thúc giục:

- Mau lên nào!

Sự ngọt ngào này nhất định hai thằng nhóc kia không có được, chỉ có cậu và rửa con mới có. Nghiêm Cẩn không hề cảm thấy tự biến mình thành trâu ngựa có gì là mất mặt, đó cũng chính là hạnh phúc.

Mai Côi ôm chặt cậu nhóc, cười nhẹ nhàng nói:

- Xuất phát!

Nghiêm Cẩn cồng cô nhóc, hơi nhún chân, bay thẳng lên ngọn cây, trong tiếng hét vui vẻ của Mai Côi mà đưa cô bé bay vào bầu trời đêm tuyệt đẹp

- Rửa con, em xem có bao nhiêu mặt trăng?

- Một mặt trăng ạ

Mai Côi không hề cảm thấy Nghiêm Cẩn đang vũ nhục chỉ số thông minh của mình, đáp rất nghiêm túc

- Rửa con, anh nói với em nhé, về sau anh sẽ tốt với vợ lắm đó, sẽ coi cô ấy như ánh trăng mà chiều chuộng lên tận trời

Nghiêm Cẩn nhân cơ hội mà ám chỉ, muốn dần dần tấn công, hoàn toàn thay đổi ấn tượng về mình với cô nhóc. Nghiêm Cẩn cảm thấy đêm nay mình thật giỏi, nói ra được những lời này, thật có trình độ, thật đẳng cấp.

- Ừm, thật sự rất được. Vậy còn 2999 ngôi sao còn lại, anh cũng gắn lên trời đi, như vậy cảnh sắc sẽ thật là đẹp

- ....

Rửa con rất tán thưởng. Tiểu ma vương thì không nói được gì nữa. Cái gì mà đặc biệt huấn luyện, đêm nay là cậu mới phải rèn thể năng chứ đâu phải cô nhóc. Còn nói cái gì mà hẹn hò, Nghiêm Cẩn làm ngựa cho cô nhóc mà bị ghen uất. Đêm nay trăng đẹp như vậy nhưng vì sao sự lãng mạn lại như gặp phải quỷ vậy

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Khảo Nghiệm Nhập Trường Của Mai Côi

Từ lúc cùng Mai Côi trải qua một đêm huấn luyện lãng mạn khiến người ta rất không hài lòng, bạn học Nghiêm Cẩn còn thực sự thu liễm bản thân, tính dễ Mai Côi lấy việc học là quan trọng. Đương nhiên, tiểu cô nương nhà người ta vẫn luôn coi việc học là quan trọng, ngày ngày đi học vẫn rất cố gắng. Chỉ là tự Tiểu ma vương tốn tâm tư làm trò mà thôi nhưng cậu đương nhiên không nghĩ như vậy, trong lòng cậu, Mai Côi và cậu là một. Huấn luyện đặc biệt cho Mai Côi với Nghiêm Cẩn mà nói cũng không được thuận lợi. Đầu tiên, cậu phải căn cứ vào thời khóa biểu mà sắp xếp. Nếu hôm đó ban ngày có bài luyện thể năng thì buổi tối chỉ có thể luyện phép thuật, nếu ban ngày học những bài học không quá tiêu tốn năng lượng thì đêm đó sẽ đưa cô bé đi chạy bộ. Đương nhiên, Mai Côi vẫn còn phải học cả tri thức, những cái đó cũng không thể bỏ qua, sắp xếp được thời gian hợp lý quả thật cũng không dễ. Hơn nữa bản thân Nghiêm Cẩn cũng bận, ngoài việc phải hoàn thành việc học, giờ cậu cũng thường xuyên phải về công ty làm nhiệm vụ, nhiệm vụ cũng chẳng chia ban ngày hay buổi tối gì, có đôi khi quả thật không thể phối hợp với Mai Côi. Cho nên dần dần Nghiêm Cẩn phát hiện, gia sư huấn luyện riêng cho Mai Côi cũng chẳng phải chỉ có mình cậu

Tỷ như cậu từng thấy Mẫn Lệ dạy Mai Côi pháp thuật, Lam Băng làm mẫu cho cô nhóc cách vượt chướng ngại vật, Mặc Ngôn dạy Mai Côi cách dùng vũ khí, Ngụy Anh Văn vung tay múa chân nói cho cô nhóc nội dung cuộc thi sắp tới... Dù sao cũng là cảnh tượng bạn học đoàn kết tương thân tương ái, nhưng Tiểu ma vương lại cảm thấy mình thật đáng thương

Ngày đó Nghiêm Cẩn nhận được nhiệm vụ từ công ty, phải ra tỉnh khác, đây là án lớn, khó lắm. Nghiêm Lạc mới cho cậu tham gia, là cơ hội cậu không muốn buông tha vì thế trước khi đi đã dặn dò Mai Côi đến ngàn vạn lần là không được nhận quà của các nam sinh khác, không được ở một mình với nam sinh nào, không được một mình rời khỏi trường học, không được cười nói với nam sinh khác. Cậu còn đặc biệt nhấn mạnh, nữ sinh hơi một tí đã đùa giỡn với nam sinh đều không phải là nữ sinh ngoan.

Cậu nói gì Mai Côi cũng đều đồng ý, lúc này Nghiêm Cẩn mới yên tâm. Qua một đoạn thời gian, tối hôm đó cậu vội quay về trường, theo lệ thường đêm nay sẽ là rèn luyện thể năng, tuy rằng đã quá giờ nhưng cũng không phải là quá muộn cho nên Nghiêm Cẩn rất kích động chạy đến kí túc xá nữ sinh, muốn cùng Mai Côi ra sau núi gặp gỡ. Kết quả đến phòng Mai Côi thì các bạn nói Mẫn Lệ đưa Mai Côi đi rèn luyện. Nghiêm Cẩn có chút không vui nhưng Mẫn Lệ là nữ sinh, cậu cũng không nói được gì, đành phải buồn rầu đến sân huấn luyện sau núi, kết quả đến nơi thì giận muốn tung phôi.

Chỉ thấy phía sau núi không trăng không sao, giữa đó là ánh lửa cháy bập bùng, vài người đang ngồi vây quanh đó cầm cây nướng đồ ăn, nào là cánh gà, xúc xích... vui vẻ quên trời đất. Trong đó chói mắt nhất chính là Mẫn Lệ – người nghe nói là đã đưa Mai Côi đi luyện tập. Cô ấy ở đây nhưng rùa con thì ở đâu?

Bạn học Mẫn Lệ hoàn toàn không đếm xỉa gì đến việc Tiểu ma vương tìm người, cô nhóc nhún vai, khoa tay múa chân chỉ lên trên núi:

- Mặc Ngôn đang chạy cùng em ấy, cậu có muốn ngồi xuống cùng ăn không? Chờ một lát bọn họ chạy xong rồi sẽ quay lại.

Lại là Mặc Ngôn? Cảnh tối lửa tắt đèn, cô nam quả nữ ở phía sau núi chạy cái gì mà chạy? Mặt Nghiêm Cẩn đen kịt nào có tâm tư ăn uống gì, cậu đang chuẩn bị đi tìm người thì đã thấy hai người kia trở lại. Mai Côi chạy nhiều thở hồng hển, tóc buộc đuôi ngựa trông rất năng động, dưới ánh lửa giữa rừng cây trông có vẻ đẹp thật ngây thơ. Suốt một tuần không gặp, tuy rằng ngày nào cũng gọi điện thoại nhưng người thật ở ngay trước mặt thì cậu mới thực sự hiểu, cậu nhớ Mai Côi cỡ nào.

Mai Côi nhìn thấy Nghiêm Cẩn thì cười sáng rỡ:

- Anh ơi, anh về rồi à!

Buổi sáng cậu gọi điện nói là hôm nay về nhưng đợi qua bữa tối cũng không thấy người, cô nhóc trong lòng còn có chút mất mát. Giờ nhìn thấy cậu thì thực sự vui vẻ, vội báo cáo:

- Em chạy nhanh hơn được 10' rồi đấy, lần trước hai chúng ngại vật chưa vượt qua được giờ cũng qua rồi!

- Ừm!

Nghiêm Cẩn vừa đáp vừa lấy tay áo lau mồ hôi cho Mai Côi. Ngụy Anh Vân ở bên thì đưa nước, Mai Côi đón lấy nhìn cậu cười cảm ơn. Nghiêm Cẩn thăm thẳm nhìn, tay lau mồ hôi càng ra sức khiến Mai Côi đau đến rứt cổ.

Nghiêm Cẩn còn chưa kịp nói chuyện, Cừ Tranh đã lại tiếp:

- Mai Côi, cánh gà nướng được rồi đó, mau tới ăn đi!

Cừ Tranh nướng gì những người khác cũng đều không thích, thậm chí còn ra sức chê bai, chỉ có Mai Côi là nể mặt cậu.

Mai Côi cười kéo Nghiêm Cẩn đi qua cùng nhau ngồi, đón lấy cánh gà, cắn một miếng. Cô thấy Nghiêm Cẩn đang ngáy người nhìn mình, cảm thấy cậu cũng thèm nên thuận tay đưa một chiếc cánh gà cho cậu:

- Anh ơi, anh cũng ăn đi!

Nghiêm Cẩn khề hừ:

- Coi như em còn có lương tâm

Mẫn Lệ bụng mắt nói:

- Tiểu ma vương, đó là chú Đậu Đậu nướng đó

Giọng nói khiến ai cũng buồn cười. Mai Côi nghiêm túc nói:

- Ăn ngon lắm, thật đấy!

Cô nhóc nhìn Nghiêm Cẩn như hỏi để chứng thực:

- Đúng không anh ơi, ăn ngon mà!

- Ừm, vị không tệ

Rùa con thấy ngon là được. Ngay cả Nghiêm Cẩn cũng ăn thực sự khiến mọi người hoa mắt, Cừ Tranh thấy vậy vươn ngón cái nhìn Mai Côi:

- Đúng là tình mắt, có đảm lược, về sau chú sẽ luyện cho con

- Nằm mơ à, làm gì đến lượt chú?

Nghiêm Cần và Mặc Ngôn đồng thanh nói rồi lại liếc nhau một cái.

- Ai nấy tranh giành, xã hội đen tụ hội ở đây? Xem ra tiểu công chúa Mai Côi có thể lực không nhỏ

Giọng nữ chua chua truyền tới, mọi người quay đầu nhìn lại, thì ra là Tiểu Mị

Tiểu Mị là bạn gái cũ cuối cùng của Nghiêm Cần, là bạn gái đầu tiên Nghiêm Cần chủ động dẫn về nhà, là người Nghiêm Cần hẹn hò quá hai tháng, là người bạn gái đầu tiên cùng nhau khoác vai đi khắp nơi rêu rao. Có được nhiều lần đầu tiên như vậy, năm đó Tiểu Mị uy phong đứng hời. Đáng tiếc từ sau khi đến nhà Nghiêm Cần làm khách thì ngày vui ngắn chẳng tày gang, cô nhóc kia phát hiện tính tình Nghiêm Cần quá cổ quái, vốn định nhẫn nhịn, dù sao hào quang của việc làm bạn gái Tiểu ma vương khiến cô nhóc ở trong trường thật oai phong. Huống chi Tiểu ma vương gia đình giàu có, đẹp trai, có bản lĩnh, mọi thứ đều đứng đầu cho nên cô nhóc vốn kiêu ngạo tự phụ cũng cố nén giận một đoạn thời gian. Nhưng Tiểu ma vương lại chẳng hề nhường nhịn cô nhóc, cô nhóc chẳng qua chỉ giận dỗi vì có hai lần em gái Tiểu ma vương chiếm thời gian rồi của cậu, còn chê tiểu Mai Côi ngốc nghếch, phản ứng trì độn. Nghiêm Cần lập tức trở mặt với Tiểu Mị, sau này gặp lại cũng không hề tỏ vẻ hòa nhã gì, danh phận bạn gái đương nhiên là chẳng còn

Tiểu Mị với Nghiêm Cần mà nói thì khác với những bạn gái trước của cậu. Cô nhóc này thuộc hồ tộc, thông minh, kiêu ngạo, lòng tự trọng cao, cô nhóc đương nhiên sẽ coi như chẳng có gì xảy ra nhưng thù này vẫn luôn nhớ kỹ. Nhưng dù sao đối phương cũng là Tiểu ma vương, sau lưng còn có người cha lợi hại chống lưng cô nhóc đương nhiên chẳng thể làm gì cậu. Nhưng không ngờ, cô em gái ngờ ngác kia cũng đến trường học này.

Cô bé kia quả nhiên vẫn chậm chạp như trước, chẳng có tí bản lĩnh nào, lại ý vào bề lũ thái tử mà nổi bật trong trường, đám nam sinh ngầm gọi cô bé kia là tiểu công chúa. Hơn nữa, thái độ che chở của Nghiêm Cần với Mai Côi ai cũng thấy, điều này khiến lòng Tiểu Mị như có kim đâm, không thể thoải mái. Bây giờ rốt cuộc đã tìm được cơ hội thích hợp

- Tiểu công chúa, chị đến là để nói với em một tiếng, hôm nay chị nhận được thông báo, cuộc thi sắp tới là chị làm trợ khảo, cho nên một tháng sau chúng ta sẽ đấu nhau theo hình thức đối kháng.

Cuộc thi sắp tới là cuộc thi cho lớp cấp thấp, nhưng Mai Côi là học sinh chuyển trường, theo thông lệ thì phải tham gia cuộc thi này, phải thông qua thì mới được học lên tiếp. Cuộc thi cấp thấp này sẽ có một trợ khảo, nói trắng ra là người đánh nhau cùng. Tiểu Mị đương nhiên chẳng thích chuyện này nhưng thí sinh lần này có Mai Côi nên Tiểu Mị tích cực xung phong xin làm trợ khảo

Mẫn Lệ sớm đã không thích Tiểu Mị, trực giác cảm thấy lúc đó mất chọn người của Nghiêm Cần thật thấp. Giờ nhìn đã thấy Tiểu Mị đến là để khiêu khích nên nói với Nghiêm Cần:

- Cậu nói xem lúc đó mất cậu ở đâu mà lại chọn người như thế này?

Tiểu Mị nghe được câu này, trầm mặt xuống:

- Mẫn Lệ, mày bớt nói lời thôi tha đi, vị trí lúc trước chẳng phải mày cũng từng ngồi sao? Mày dùng cái đó để mắng tao chẳng phải là tự mình mắng mình sao

- Ha ha, ngại quá, tôi và cậu khác nhau đấy nhé. Năm đó bọn tôi là trẻ con chơi trò chơi khiến cậu chê cười. Nhưng cậu không nên tính cả tôi vào. Dù sao tôi vẫn là người thứ nhất. Đúng rồi, cậu là bạn gái thứ bao nhiêu của Tiểu ma vương thế ?

Mai Côi ở bên vốn nghe không hiểu gì nhưng sau lại thấy Mẫn Lệ hỏi Nghiêm Cần có bao nhiêu bạn gái, chuyện đó cô nhóc biết mà. Cô nhóc nhìn về mặt tò mò của những người xung quanh, rất tự nhiên mà đáp lời thay Nghiêm Cần:

- Là người thứ sáu

Nghiêm Cần sắc nước miếng, ho lấy ho để. Sắc mặt Tiểu Mị đen ngòm, Mai Côi thấy cô bé không vui, chắc hẳn là chuyện thứ tự, nghĩ bụng rồi khuyên nhủ:

- Không sao đâu, trước kia anh từng nói là muốn lấy 3000 vợ cơ, thứ 6 đã là vị trí tốt rồi.

Lần này Nghiêm Cần ho không nổi nữa. Cừu Tranh, Lam Băng thì cười lăn cười bò.

Tiểu Mị xanh mặt, bỏ lại một câu:

- Hẹn gặp lại trong lần thi

Sau đó, xoay người bước đi. Mẫn Kệ vỗ đùi, khen:

- Mai Côi, rất thông khoái, em giỏi quá.

- Em là đồ vô lương tâm...

Nghiêm Cẩn a một tiếng, xoay người làm bộ bóp cổ Mai Côi, lắc lắc. Cừu Tranh nhào lại, hét lớn:

- Con bà nó, cháu bắt nạt ai đấy, Mai Côi là do chú dạy

Cậu đập một cước về phía phía Nghiêm Cẩn, Nghiêm Cẩn ôm Mai Côi lùi lại, thuận thế giờ chân quét qua Cừu Tranh. Cừu Tranh nhảy dựng lên, từ trên cao đánh một quyền xuống Nghiêm Cẩn. Lam Băng ở bên cũng đánh tới, một quyền đánh vào mặt Nghiêm Cẩn, Nghiêm Cẩn không thèm né tránh, nâng tay chặn quyền này đẩy một cái, động tác cực mau lẹ, đánh bật Lam Băng qua một bên. Tay kia thì đánh về phía trước, quyền đầu quyền với Cừu Tranh.

Mẫn Lệ ở bên giờ cánh gà cô động:

- Điều Nhân, Dung Hiền, các cậu cũng lên đi, đánh chết tên đáng ghét kia đi, làm cho cậu ấy bớt đùa giỡn con gái nhà lành đi.

Ngụy Văn Anh sớm đã có ý này, nhưng vừa nãy vẫn luôn ở đó chiến đấu cùng mấy miếng thịt bò nướng, giờ mới nuốt xong, uống một ngụm nước rồi cũng quát to một tiếng, cùng Dung Hiền xông lên

Bốn người giáp công, Nghiêm Cẩn bắt đầu đỡ đòn đánh của Mai Côi qua một bên, sợ làm em ấy bị thương. Mai Côi mở to mắt chăm chú nhìn bọn họ đánh loạn, nhìn hồi lâu, đột nhiên nói:

- Mọi người đánh chậm chút, em không nhìn thấy gì hết

Đám người đang vật lộn đều dừng tay, người xung quanh đang vỗ tay trợ uy cũng hơi choáng, tiểu công chúa nói lời này là có ý gì? Chỉ có Nghiêm Cẩn kịp phản ứng, cậu đá văng Ngụy Văn Anh đang đeo bám trên người, nhảy dựng lên nói với Mai Côi:

- Không cần phải xem chăm chú như thế, mấy kẻ này toàn thích tự ăn đập, em đừng có nhìn bọn họ, không phải để làm mẫu thi đấu cho em đâu

- À!

Mai Côi gật đầu, cảm thấy ngại:

- Xin lỗi, vậy mọi người tiếp tục đi

Tiếp tục? Tiếp tục cái gì? Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây đúng là phương pháp can ngăn hiệu quả, bảo người ta đánh chậm một chút là được. Mai Côi nhìn về mặt của mọi người, cảm thấy hình như mình đã phạm phải sai lầm, cảm thấy có chút xấu hổ. Quả nhiên cô nhóc là đứa trẻ quái dị, không thích hợp với hoạt động tập thể. Nghiêm Cẩn lại không cho Mai Côi lùi bước, cậu kéo Mai Côi đi về phía đồng lửa, nhìn mấy người vừa gây lộn vẫy vẫy tay:

- Ngây ngốc cái rắm à, mau làm cánh gà nướng cho đại gia, bằng không cho các cậu ném mùi đau khổ. Mình còn chưa ăn cơm, mau phục vụ cánh gà

Cừu Tranh vừa nghe, dừng cảm nói:

- Được được, xem cánh gà nướng gia truyền của huyết tộc đây, ngon không đâu sánh bằng!

Những người khác đều thấy lợm giọng buồn nôn, vội cầm đồ ăn tự làm, không nể mặt mũi Cừu Tranh chút nào. Bọn họ ở đó làm loạn, Mặc Ngôn lại nói:

- Vẫn nên nghỉ lại xem chuẩn bị cho cuộc thi thế nào đi. Mai Côi so với mọi người đều kém, thậm chí còn kém hơn cả học sinh năm nhất, cuộc thi năm trong tay Tiểu Mị, vậy phải làm sao bây giờ?

Thi kiểu này thực ra kết quả đều nằm trong tay trợ khảo, có người dễ dãi nương tay cho thì tốt nhưng Tiểu Mị hiển nhiên là không có ý tốt, chỉ sợ không dễ dàng bỏ qua. Cuộc thi thi không đạt là chuyện nhỏ nhưng chỉ sợ bị cô ả kia nhân cơ hội mà đã thương Mai Côi thì mới là chuyện nguy

Cừu Tranh trừng mắt:

- Nó mà dám giờ trò, cậu cần chết nó

- Được rồi, được rồi

Nghiêm Cẩn lười biếng gạt gạt than. Cậu đang nghĩ thế nào để Mai Côi có thể không phải thi. Trợ khảo dù không phải là Tiểu Mị, đổi lại làm người khác thì kết quả vẫn là rửa con sẽ bị đánh, chẳng qua là nặng hay nhẹ mà thôi. Vấn đề là, dù bị đánh nhẹ thì cậu cũng không muốn rửa con phải chịu khổ.

Mặc Ngôn quả nhiên cũng chung ý nghĩ:

- Để em đi hỏi cha xem, có cách nào tìm lí do thoái thác để chị Mai Côi không phải thi không?

- Nhưng chị muốn thi!

Mai Côi lại nói ra một câu khiến ai nấy kinh hồn:

- Em đến đây học cũng đã là phiên toái cho mọi người rồi, mọi người đối với em tốt như vậy, luôn giúp đỡ em, còn em thì thi cũng không chịu thi thì rất khó nghĩ. Hơn nữa cha Nghiêm Lạc và anh sẽ rất mất mặt. Em không muốn ai nói rằng em là kẻ chuyên đi cửa sau.

Tuy rằng cô nhóc thật sự là đi cửa sau nhưng cô nhóc cũng còn có lòng tự trọng. Mọi người không nói, Mai Côi nghĩ nghĩ rồi nói:

- Còn một tháng nữa thì đến cuộc thi, em cố gắng luyện tập, kiểm tra thành cái gì cũng được, đều là do em cố gắng mà đúng không? Cho dù thua cũng chẳng sao hết

Từ nhỏ đến lớn cô nhóc đều chưa từng đánh nhau, đánh thua là gì thực ra cũng chẳng hiểu

Mẫu Lệ nâng cằm nghĩ:

- Vậy từ giờ đến lúc thi liệu có kì tích xảy ra không?

- Khó!

Lam Băng nghiêng đầu:

- Tiểu ma vương, cha cậu có mua bảo hiểm cho tiểu công chúa chưa, lần đầu tiên mình thi, trước đó cha mình đã mua bảo hiểm cho mình đó

- Cút

Mai Côi nhìn Nghiêm Cẩn lại nhìn mọi người, chẳng lẽ thi thố ở đây lại đáng sợ đến thế?

Dung Hiền đột nhiên tung chương:

- Mình có cách, đánh rần giáp đầu, giải quyết vấn đề phải tìm chỗ máu chốt, tất cả đều là vì Tiểu ma vương phong lưu gây họa, nên để Tiểu ma vương lại theo đuổi Tiểu Mị lại lần nữa. Dù sao giờ cậu cũng chẳng có người yêu, cũng nhàn rồi, hi sinh chút nhan sắc, chờ thuận lợi qua được kì thi lần này rồi tính

- Cậu đi chết đi!

Nghiêm Cẩn không nhìn được nữa, cậu phong lưu gì chứ, đến mẹ Tiểu Tiểu cũng khen cậu ngay thơ, cậu phong lưu cái rắm

Lô Thực ở bên giả vờ giả vịt thờ dài:

- Con trai gây họa sao luôn là con gái bị chịu thiệt? Thật đáng thương

Nghiêm Cẩn đen mặt, nhảy dựng lên rồi kéo Mai Côi bước đi, mẹ kiếp, một lũ thần kinh, cậu không cần lũ bạn này, sẽ tự mình nghĩ cách giải quyết

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ứng Chiến Tiểu Mị, Mai Côi Khổ Luyện

Nói là muốn nghĩ cách nhưng thực sự Nghiêm Cẩn không có kế gì hay, trừ phi thực sự đi làm mấy hành vi ám toán tiểu nhân nhưng cho dù thực sự muốn làm tiểu nhân cũng phải làm cho gọn gàng kín kẽ mới được. Nếu Mai Côi muốn tham gia thì chứng tỏ cô bé vẫn rất quan tâm đến cái nhìn của người ngoài, thì ra lòng tự trọng của tiểu nha đầu này rất lớn, vậy thì cậu cũng không thể làm mọi chuyện trở nên rắc rối, để cho người khác có đề tài bàn tán.

Đối với tính ác liệt của cuộc thi thực sự thì Mai Côi cũng không hiểu rõ được:

- Em sẽ cố gắng luyện tập, còn hơn một tháng nữa cơ, thực sự không được sao?

Theo cô bé thấy, cho dù Tiểu Mị muốn bắt nạt người thì chẳng phải là vẫn còn rất nhiều người ở bên cạnh nhìn sao? Không phải còn cả thầy giáo sao? Trước mặt bao người thì Tiểu Mị có thể làm được gì?

Nhưng ý nghĩ của bọn Nghiêm Cẩn thì là biết rõ là sẽ bị đánh mà còn phải đưa lên cửa cho người ta đánh là tuyệt đối không được. Nhưng còn chưa tới lúc, bất luận thế nào Mai Côi cũng chỉ có thể luyện tập rồi mới tính

Mấy ngày nghỉ cuối tuần, mấy người đều không về nhà mà ở lại trường dạy thêm cho Mai Côi. Thật ra các thầy đã xếp lịch học bù cho Mai Côi nên các bạn nhỏ này cũng ở bên theo dõi mà thôi

Giữa sân tập, Mai Côi đang mồ hôi như mưa mà đầm bao cát, Cừu Tranh vắt chân ngồi ở bên, thỉnh thoảng chỉ điểm một số động tác cần mạnh hơn, nhanh hơn. Lam Băng và Ngụy Anh Vân mua đồ uống, đồ ăn vặt chạy vào:

- Lại đây đây! Đồ tiếp tế có rồi. Mai Côi, nghỉ ngơi, uống ngụm nước rồi lại tập tiếp

Cừu Tranh nhảy dựng lên:

- Nước đặc biệt của tôi đâu, mua không?

- Lô Thực cầm, ở đằng sau ý, hai người muốn uống thì đi ra ngoài uống đi

Mặc Ngón và Nghiêm Cẩn cầm mấy thiết bị bảo hộ đi vào, vừa nghe Cừu Tranh đòi uống “nước đặc biệt” thì vội đuổi người.

Cừu Tranh lăm bằm câu “kì thị” rồi đi ra ngoài. Nghiêm Cẩn cầm đồ uống cầm ống hút đưa cho Mai Côi uống, nhìn cô bé toát mồ hôi thì lại lấy khăn mặt ra lau hộ

- Có nóng không?

- Có ạ!

Mai Côi gạt đầu, đứng ở đó biểu diễn nghiêm túc một bài quyền cho cậu xem, cô bé đã luyện rất nhiều ngày, động tác đã rất đúng tiêu chuẩn.

Lam Băng tung một miếng khoai tây chiên lên rồi há miệng ra đón rồi nói với Dung Hiên:

- Như đang nhảy múa ấy, em ấy đánh rất đẹp nhưng trông không có sức cho lắm

- Lúc trước cậu cũng khác gì, động tác còn chẳng được đẹp bằng em ấy đâu.

Lam Băng nhún nhún vai:

- Thế nên cha mình mới phải mua bảo hiểm cho mình.

Dung Hiên lườm cậu một cái, còn không biết xấu hổ mà nói. Trên sân đấu, Nghiêm Cẩn đã bắt đầu dạy Mai Côi đánh nhau thực tế:

- Nào, ra quyền đánh anh đi!

Mai Côi nắm chặt bàn tay nhỏ, dùng sức mà tiến lên, Nghiêm Cẩn xoay người, hơi ngáng chân khiến Mai Côi ngã ngào. Nghiêm Cẩn vội ôm ngang lấy cô bé mà đỡ cô bé lại

Mẫn Lệ ở bên lớn tiếng kêu:

- Đứng đỡ, để em ấy ngã đi, bài học thi đấu đầu tiên chính là phải chịu đánh và biết phản ứng sau khi bị đánh

Nghiêm Cẩn cau mày lườm Mẫn Lệ một cái rồi nói với Mai Côi:

- Đừng có để ý đến Mẫn Lệ, tập trung đi!

Mai Côi lấy lại tinh thần, gạt gạt đầu, cô bé ổn định lại, điều chỉnh tư thế rồi lại đánh một quyền về phía Nghiêm Cẩn. Lực đạo yếu ớt nhanh chóng bị cản lại, Nghiêm Cẩn nắm lấy tay cô mà nhẹ kéo, vai đập vào vai Mai Côi, chân lại gạt một cái khiến Mai Côi chỉ kịp a một tiếng rồi lại ngã xuống. Trong chớp mắt khi Mai Côi sắp ngã, Nghiêm Cẩn lại kéo cô bé lên, không để cô bé phải chịu đau

Mẫn Lệ ở bên nóng nảy:

- Ai da, cậu làm thế là không được, lãng phí thời gian quá

Nghiêm Cẩn quay đầu lườm Mẫn Lệ thêm một cái nữa, Mẫn Lệ tức giận chỉ vào cậu mà nói với mọi người:

- Con người này bị làm sao thế?

Mặc Ngón cầm đồ uống nhìn quanh mà đáp:

- Chà biết!

Cậu nhóc quyết định không tham gia vào đám hỗn loạn, vì thế tìm chỗ ngồi ổn định tại đó

Mẫn Lệ cũng không phải là người chịu để mặc người khác sai mà không sửa, cô nhìn chằm chằm sân đấu, thấy Nghiêm Cẩn vô cùng dịu dàng mà đấu chiêu với Mai Côi thì không nhịn được la hét:

- Cậu tránh ra, để mình luyện cho em ấy, cậu đang dạy em ấy khiêu vũ hay luyện công thể không biết, thương em ấy thế không phải là hay đâu.

Cô nhóc mặc áo bảo hộ vào rồi đẩy Nghiêm Căn sang một bên:

- Cậu nghĩ là hôm đó Tiểu Mị cũng sẽ thương hương tiếc ngọc như thế sao, để mình dạy Mai Côi, người nhà đứng tránh qua đi!

Cô bé giúp Mai Côi mặc áo bảo hộ rồi giảng giải lại một lượt các động tác cho Mai Côi. Nghiêm Căn đứng bên xem, Mẫn Lệ xua xua tay với cậu ý bảo không được tiến vào. Sau đó, Mẫn Lệ bắt đầu cho Mai Côi dùng quyền công kích mình, Mai Côi nghiêm túc vung quyền, tư thế hoàn hảo nhưng không đủ mạnh khiến Mẫn Lệ dễ dàng né được, sau đó vung quyền lên đánh vào mũ bảo hiểm của Mai Côi, một tiếng coong vang lên, Mai Côi vội lùi về sau hai bước

- Hèm!

Nghiêm Căn đứng bên cạnh cáo, Mẫn Lệ lại lườm lại:

- Hèm cái gì, mình đâu có dùng sức

Nghiêm Căn biết Mẫn Lệ nói thật nhưng vẫn lo lắng. Mai Côi điều chỉnh lại trạng thái rồi lại chạy đến vùng hai quyền. Mẫn Lệ cúi người tránh đi rồi nhân tiện đánh một quyền vào bụng Mai Côi, quyền đánh vào áo bảo vệ đã giảm đi một nửa lực đạo nhưng vẫn khiến Mai Côi lùi vài bước rồi ngã phịch xuống sàn.

Nghiêm Căn vội vọt lên lo lắng nhìn, xác định cô bé không bị thương thì mới yên tâm. Mẫn Lệ bị cậu làm phiền nên gọi Cừ Tranh:

- Vì cuộc thi ngày đó tránh để Tiểu Mị phạm tội giết người, giờ mọi người tốt nhất đuổi Nghiêm Căn ra đi, cậu ấy ở đây rất ảnh hưởng đến chất lượng giảng dạy

- Không được, phương pháp này của chúng ta không đúng. Nghiêm Căn lớn tiếng phản đối

- Ai là chúng ta? Chỉ có cách của cháu là sai thôi, chú ủng hộ Mẫn Lệ. Cừ Tranh bênh vực lẽ phải.

- Không phải, cháu nghĩ ra rồi!

Nghiêm Căn đột nhiên lóe ra một suy nghĩ, cậu bé bắt đầu gỡ đồ bảo hộ cho Mai Côi:

- Hôm nay cứ thế thôi, mình đã nghĩ được cách rồi, qua vài ngày nữa rồi luyện tiếp

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu vội vã kéo Mai Côi đi.

Mai Côi có chút bất an:

- Anh, em xin lỗi, em thật vô dụng

Mọi người mất nhiều thời gian như vậy mà cô chỉ tiến bộ hơn được một chút

- Không phải tại em, rùa con là lợi hại nhất, thiên hạ vô địch, là phương pháp của bọn anh sai, anh đột nhiên nghĩ ra một chuyện, chúng ta thử xem, anh đưa em về công ty đã!

Thực ra cách Nghiêm Căn nghĩ cũng chẳng phải là cách gì mới mẻ, cậu muốn cho năng lực chân chính của Mai Côi có thể được vận dụng. Lúc Mai Côi phong bế năng lực bản thân thì phản ứng chậm một chút nhưng nếu để cô bé sử dụng năng lực đó thì sẽ biến thành chiếc máy tính tốc độ mạnh nhất. Nếu Mai Côi có thể phán đoán chính xác động tác của đối phương thì cô bé muốn né tránh là chuyện không khó.

Nghiêm Căn đưa Mai Côi về công ty, mượn phòng huấn luyện. Ở đây không có người ngoài, không cần lo lắng những người khác đột nhiên xông vào, hơn nữa cũng cách khá xa Hạ Bồi, cho dù Mai Côi không phong bế năng lực thì cũng không sợ lộ thân phận.

- Rùa con, em đã nói nếu anh cũng chuyên tâm nghĩ một chuyện, ý nghĩ đủ mạnh thì có phải là em cũng có thể cảm ứng được được chuyện đó?

- Vâng ạ!

- Vậy nếu em cũng chuyên tâm nghĩ một chuyện? Có phải tốc độ phản ứng sẽ nhanh hơn nữa?

- Hả là thế nhưng tốc độ phản ứng của em chỉ có thể dựa vào tốc độ suy nghĩ của người khác, người ta nghĩ gì thì em mới biết

- Không, vậy không đủ, em phải vượt qua được tốc độ này

- Em không hiểu! Mai Côi thành thật đáp

Nghiêm Căn giải thích:

- Em cũng biết, lúc chúng ta ra tay đánh nhau, bình thường đều là hành động theo bản năng, không có thời gian nghĩ tiếp theo nên dùng chiêu gì đúng không. Em có thể xem xét được hình ảnh, giọng nói, suy nghĩ trong đầu người khác thì có thể đuổi kịp ý thức bản năng của người đó không?

Mai Côi cuối cùng đã hiểu, cô bé cau mày suy nghĩ cẩn thận, cô bé thực sự chưa từng thử đuổi theo suy nghĩ của người khác lúc đánh nhau nhưng cô nhóc lại nghĩ ra một vấn đề:

- Nhưng cho dù suy nghĩ nhanh, em biết chị ấy muốn đánh em như thế nào thì nói thật em cũng không tránh được, phản ứng của em chậm lắm

- Nếu em không nghĩ? Nếu em cũng bỏ mặc cho bản năng? Lúc em tìm suy nghĩ của người ta, đầu óc xoay chuyển nhanh như vậy thì em cũng chẳng nghĩ được gì, chỉ là dựa vào bản năng thôi đúng không?

Mai Côi nghĩ lại, dường như đúng là như thế. Nghiêm Căn lại nói:

- Cho nên chúng ta cứ luyện theo hướng này đi, xem có thể được không, so với luyện cho em có thể đánh nhau thì tốt hơn nhiều, bằng không dựa vào thể trạng của em thì có thể đỡ được mấy quyền

Mai Côi nhăn mặt khẽ thanh minh:

- Chị Mẫn Lệ đã nói người ta cũng có tiền bộ, chỉ cần kiên trì luyện tập thì cũng có thể mà

- Đừng nghe cậu ấy, cậu ấy cho rằng ai cũng da dày như mình đấy mà. Lại đây, anh sẽ đánh một bộ quyền, bộ quyền này anh rất thuộc không cần nghĩ cũng đánh rất nhanh, em dùng ý thức mà tìm hiểu xem, xem có thể bắt kịp anh không?

- Vâng ạ!

Mai Côi rất nghiêm túc, Nghiêm Căn lại bỗng nhiên lo lắng:

- Em chỉ có thể tìm tòi ý thức về quyền cước của anh, không được tìm hiểu linh tính nhớ chưa

- Vâng ạ!

Mai Côi đương nhiên là đồng ý nhưng nghĩ lại thì lại nói:

- Vậy anh không thể tự mình nghĩ sang chuyện khác, đến lúc đó là em bị anh ép, không thể trách em được

Hả? Nghiêm Căn sững sốt, rủa con lại dám tranh luận nhưng nghĩ lại cũng đúng, được cậu chuyên tâm, nhất định chuyên tâm, không thể làm cho cô nhóc biết bí mật của mình, thời cơ còn chưa đến, chưa thể nói được

Nhưng Mai Côi rốt cuộc cũng muốn hỏi một vấn đề cô nhóc nghĩ đã lâu, cô bé thử thăm dò:

- Anh, em hỏi anh một chuyện nhé

Muốn hỏi lại không dám hỏi, Nghiêm Căn nhìn vẻ cẩn thận của Mai Côi mà buồn cười, cậu nhóc đang cởi áo khoác chuẩn bị đánh quyền, vừa cởi áo vừa đáp:

- Được, cho em hỏi!

Mai Côi ngồi ở đó, tay chân xoắn vào nhau, do dự một hồi rồi mới hỏi:

- Đạo này anh luôn bắt em không được nhìn lên suy nghĩ cả anh, trước kia đâu có thế, có phải anh làm chuyện gì xấu sợ em biết không?

Nghiêm Căn cả kinh, tay cứng đờ, vội biện giải rất kiểu giấu đầu hở đuôi:

- Làm gì có, anh làm gì có chuyện gì xấu

Đó tuyệt đối không phải là chuyện xấu, cái đó gọi là có tình cảm. Mai Côi nghĩ nghĩ:

- Cũng đúng, anh làm chuyện xấu cần gì phải giấu, dù sao giờ anh cũng đâu sợ cha Nghiêm Lạc đánh đâu

Nghiêm Căn khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ ấn tượng của cậu trong lòng cô bé là như vậy? Có hậu cung ba ngàn mĩ nữ thêm cả làm chuyện xấu cũng chẳng thêm đồ mặt.

Cậu dùng sức vứt áo khoác về phía rủa con, áo khoác lớn bao lấy người cô bé. Mắt không thấy tim không đau nhưng nếu Mai Côi đã mở miệng hỏi thì lòng hiếu kì chưa thỏa mãn thì sao thoả mái được. Cô nhóc kéo áo khoác xuống để lộ ra cái đầu xinh xinh, thần bí mà nói:

- Anh ơi, mẹ Tiểu Tiểu nói với em, bảo em phải để ý an toàn, không được một mình đi ra ngoài, cũng không được ra ngoài với bạn con trai, bạn bè cũng không được. Mẹ nói nam sinh đến tuổi này sẽ xem một số thứ không hay ho, hình ảnh tồi tệ, con gái tốt nhất nên tự giữ gìn. Anh, anh cũng đến tuổi này

rồi, có phải anh đã xem mấy thứ đó rồi nên mới không cho em xem suy nghĩ của anh không?

Nghiêm Cẩn đang còi gầy, nghe nửa đầu còn đang khen mẹ thật anh minh, dạy dỗ rùa con chu đáo nhưng nghe đến đoạn cuối thì tròn mắt, hoàn toàn bị đả bại, chân nhún ra mà té ngã xuống đất

- Em... em... em nghĩ cái gì thế?

Cậu xấu hổ đỏ mặt, chật vật vô cùng. Mai Côi thì lại thản nhiên, thoải mái. Cô bé nghe Nghiêm Cẩn nói thế thì gật gật đầu:

- À, thì ra là anh chưa từng xem

- Cái gì?

Chưa xem? Sao có thể không xem? Nam sinh không xem thì rất mất mặt nhưng nếu nói đã xem với rùa con thì cũng quá mất mặt. Dù sao trái phải cũng không được, Nghiêm Cẩn nghĩ đến điên người, vì sao cậu phải cùng nữ sinh mình thích thảo luận về đề tài này?

Cậu có gì không tốt mà ông trời lại nỡ đối xử với cậu như thế?

- Anh, thế anh đã xem hay chưa?

- ...

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Năng Lực Mạnh Mẽ Tiềm Ẩn Của Rùa Con.

Đối với vấn đề khiến người ta xấu hổ, giả như không nghe thấy chắc không quá đáng chứ? Nghiêm Cẩn đá giày ra, nhảy dựng lên bắt đầu đánh quyền. Cậu tập trung đánh quyền, cố gắng đánh thật nhanh để cho tiềm thức chạy trước bản năng, tứ chi vung lên, đánh bộ quyền từ nhỏ đã thuộc lâu.

Cậu cảm thấy hoàn toàn tập trung, xung quanh yên lặng như mình đang trong chân không, xung quanh đến cả tro bụi cũng chẳng có, chỉ có quyền cước khiến không khí lưu động, sự yên lặng và năng lượng tràn ngập trong từng tế bào cơ thể.

Nhưng Mai Côi thình lình nói một câu mà như giáng đá tảng vào đầu Nghiêm Cẩn:

- Anh ơi, anh đẹp trai quá!

Thành lũy cậu tạo ra lập tức sụp đổ hoàn toàn. Tay chân Nghiêm Cẩn trở nên thừa thãi, cậu giả như không nghe, không thấy, lại tiếp tục đánh quyền nhưng Mai Côi còn nói thêm:

- Anh xấu hổ á?

Cô bé cao giọng, trong giọng nói là sự kinh ngạc, sự hiếu kì rất rõ ràng

Nghiêm Cẩn đang đá một cước lên không, nghe vậy lão đảo suýt thì ngã, đầu càng rối loạn, cậu chắc chắn sẽ lòi đuôi mất:

- Dừng dừng, đừng nhìn nữa, dừng ngay!

Dưới tình thế cấp bách cậu vội hét lớn, quay đầu nhìn rùa con đang tròn mắt nhìn mình với vẻ vô tội. Cậu chỉ vào Mai Côi quát:

- Dừng lại chưa?

Cô nhóc ra sức gật đầu, sau đó vội thanh minh:

- Em không nhìn gì cả, chỉ đang nhìn anh đánh quyền thôi

Dưới ánh nhìn hồn nhiên của Mai Côi mà mặt Nghiêm Cẩn nóng bừng lên, sau đó cô bé khe khẽ nói:

- Là tự anh xấu hổ

- Còn nói nữa? Giờ không được nhìn

- Vâng ạ!

Mai Côi càng tỏ vẻ vô tội hơn

Nghiêm Cận sai bước đi về phía cô, ngồi xổm trước mặt cô bé rồi véo đôi má phính mà nói:

- Không tập trung đúng không?

- Không phải mà, em đang rất nghiêm túc theo đuổi suy nghĩ của anh nhưng không đuổi theo được, trong đầu anh chẳng nghĩ gì đến động tác cả, em rất cố gắng rồi nhưng đứt quãng lắm

Mai Côi hơi bĩu môi, đôi mi dài như cánh quạt khẽ chớp, cậu không nghĩ đến động tác đương nhiên cô bé không nhìn thấy rồi

Nghiêm Cận nhìn vẻ mặt đáng yêu của Mai Côi, lòng lại cảm thấy hạnh phúc, muốn giữ bí mật thật khó. Mai Côi còn chân thành khích lệ:

- Nhưng mà em thấy anh đánh quyền thực sự rất uy phong đó

Cô bé cười, má lúm đồng tiền khẽ ẩn hiện mà mặt cậu lại bắt đầu đỏ, đỏ đến độ chính cậu cũng thấy nóng

Lúc này hai người mặt đối mặt, Mai Côi thấy rõ vẻ mặt của Nghiêm Cận. Cô bé người khanh khách mà vỗ má Nghiêm Cận:

- Mặt anh đỏ như ớt khi rồi

Đít khi? Kiểu so sánh gì thế? Một giây trước còn nói cậu đẹp trai, giây sau đã biến thành đít khi? Đầu Nghiêm Cận bốc hơi nước, vừa xấu hổ vừa giận, vươn tay bịt mặt Mai Côi:

- Không được nhìn, nhắm mắt lại. Anh vất vả giúp em mà em còn nghịch ngợm gây sự.

- Em không mà!

Cô bé ngoan ngoãn nhắm mắt nhưng không chịu thừa nhận mình nghịch ngợm

Nghiêm Cận trừng mắt nhìn cô bé, biết rõ Mai Côi không thấy nhưng vẫn lờm, nha đầu chết tiệt này, làm tim cậu đập thình thịch nảy giờ

- Phải nhắm mắt bao lâu ạ?

- Cứ nhắm mắt đi. Bảo mặt anh là đít khi, phải phạt em mới được

Cậu nhóc hung tợn nói dối.

- Vâng ạ

Cô nhóc nghiêm túc nhắm mắt lại nhưng đột nhiên lại nói:

- Khi đít đỏ đâu phải là nắng người, là so sánh mà, nhưng mà cũng rất đẹp trai.

Dù sao nói đến nói đi, mặt cậu vẫn là vừa đẹp trai lại vừa giống mông khi. Nghiêm Cận đứng dậy, không thể ngồi đây thêm được nữa:

- Anh đi toilet đây

- Vâng ạ

Mai Côi không chút nghi ngờ, cứ lẳng lặng nhắm mắt chờ. Nghiêm Cận mặt đỏ bừng chạy ra ngoài ban công cho gió thổi, cố gắng bình ổn lòng mình, đang chuẩn bị quay về cùng Mai Côi luyện tập thì lại nhận được điện thoại của Nghiêm Lạc gọi cậu đến văn phòng ngay lập tức

Nghiêm Cận chạy qua, nghe được một tin rất không ổn, cảnh sát phát hiện hai thi thể: chính là hai người biết thuật tâm ngữ đã mất tích từ mấy năm trước.

Nghiêm Cận lật tư liệu, nhìn bức ảnh chụp thi thể đã thối rữa thì cảm thấy lạnh cả người. Hai thi thể đầu bóng lờng, trên đầu không biết bị cái gì tròn áp vào, trên người nhiều chỗ bị thương, thậm chí còn có vết do roi điện đánh. Theo báo cáo khám nghiệm tử thi, từng mục rõ ràng dài đến hai trang giấy. Thậm chí trong cơ thể còn có rất nhiều loại thuốc đọng lại

- Rất rõ ràng, bọn họ bị dùng để làm thí nghiệm rất nhiều lần rồi mới chết

Về mặt Nghiêm Lạc rất nghiêm túc

- Bác sĩ X

- Hẳn chính là hấn ta

- Cha!

Nghiêm Căn bỗng nhiên cảm thấy rất sợ hãi, cậu hiểu việc phát hiện thi thể có ý nghĩa gì, thí nghiệm của gã kia lại thất bại cho nên hấn ta nhất định cần đến vật thí nghiệm mới.

Nghiêm Lạc cũng không biết nên nói cái gì, anh không thể an ủi con được. Mục đích bác sĩ X tìm những người siêu năng lực bọn họ có thể đoán nhưng nhìn kết quả như vậy thực sự là khó mà chấp nhận. Quan trọng nhất là, người chết là người biết thuật tâm ngữ, có năng lực giống Mai Côi. Nghiêm Căn cảm thấy tim mình như bị vò nát, nếu bọn họ bị tra tấn như vậy, nếu chuyện cũng xảy ra với rùa con... chỉ nghĩ thôi đã khiến Nghiêm Căn không thể thở nổi

- Chúng ta vẫn không tra được tung tích của bác sĩ X, chúng ta thậm chí còn không biết hấn ta là ai. Mục đích thì quá rõ ràng mà quá trình lại quá kín kẽ

Ngay cả Nghiêm Lạc cũng không thể không thừa nhận, đối thủ này thật đáng sợ!

Nghiêm Căn ngây ngốc ở văn phòng hồi lâu rồi trở về phòng huấn luyện. Mai Côi vẫn còn đang ôm áo khoác của cậu mà nhắm mắt ngồi đó, tư thế cũng không thay đổi. Cậu vừa vào, Mai Côi đã nghiêng đầu hỏi:

- Anh phải không?

- Là anh

Nghiêm Căn gật gù đầu, ngồi bên cạnh Mai Côi, kéo cô bé vào lòng mà ôm thật chặt. Nếu rùa con của cậu bị tổn thương thì cậu sao có thể nhẫn nhịn được?

- Đau quá!

Mai Côi khẽ kêu, mặt nhăn lại nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt. Cậu khẽ vuốt mắt Mai Côi:

- Sao còn không mở mắt, chơi trốn tìm à

- Là anh phạt em nhắm mắt mà, anh chưa nói có thể mở thì em không dám mở

Cô bé khẽ cười, nhẹ nhàng nói mà khiến tim Nghiêm Căn đau nhói. Mai Côi ngoan ngoãn như vậy, nghe lời như vậy, cậu phải làm gì để bảo vệ Mai Côi đây?

Mai Côi ôm mắt mình, nghịch ngợm hỏi:

- Có thể mở mắt chưa ạ?

Nghe Nghiêm Căn đáp ừ, cô bé lén mở ngón tay mà nhìn Nghiêm Căn qua khe hở, vừa nhìn đã hoảng sợ hỏi:

- Anh, anh không vui?

- Không phải, vừa rồi cùng cha nói chuyện công việc, chuyện đó có chút khó khăn nên anh đang suy nghĩ thôi.

Cậu vuốt tóc Mai Côi:

- Chúng ta nghỉ đi, về nhà trước, mai lại tính

Giờ cậu căn bản không thể khống chế bản thân không nghĩ đến chuyện này nhưng cậu không thể để rùa con biết. Mai Côi ngoan ngoãn gật đầu theo Nghiêm Căn về nhà

Nghiêm Căn không ăn cơm, tự nhốt mình trong phòng, cậu nghe thấy ở bên ngoài Mai Côi nói với Tiểu Tiểu:

- Mẹ Tiểu Tiểu, anh không vui, con cũng rất lo lắng

- Nó làm sao thế?

- Anh ấy bảo là chuyện công tác, nhưng con cũng rất ngốc, vẫn chẳng luyện tốt được để thi đấu

Nghiêm Căn bưng mặt, cậu cảm thấy mắt cay cay khó chịu, rùa con rất miễn cưỡng, cậu cảm thấy gì cô bé chắc chắn biết, nhưng bây giờ cậu chẳng có cách nào bình thường lại cả

Cả tối, Mai Côi mang cho cậu nào là hoa quả, nào là đồ ăn khuya nhưng cậu cũng chỉ miễn cưỡng ăn. Sau đó, Nghiêm Lạc không nhìn nổi quãng cậu ra cửa nói:

- Con đến ngay cả bản thân cũng không chiến thắng được, còn chưa mở màn thì con đã là người thua rồi

Anh ném cậu nhóc vào địa ngục để cậu nhóc đi giết ma quỷ

- Chờ con tháo bỏ cái bộ mặt đưa đám này đi thì hãy về nhà

Nghiêm Cẩn mất ba ngày mới khiến Nghiêm Lạc cảm thấy về mặt cậu là thoải mái nên được cho về nhà. Trước đó, mỗi lần cậu đi ra đều bị đá vào. Lần này cha lại nói với cậu đầy lí lẽ:

- So với việc con mặt ủ dột, đóng cửa nhốt mình trong phòng khiến người khác lo lắng thì chẳng bằng tìm việc mà làm. Đàn ông con trai đừng có cái gì cũng hiện ra trên mặt, chẳng hay ho gì.

Nghiêm Cẩn bị dạy dỗ, về nhà để ý bản thân, nhìn gương mà luyện tập cười, sau đó xác định bản thân trống rỗng, không nghĩ đến chuyện kia thì mới chạy về trường. Mai Côi đã về trường được hai ngày, nhìn thấy cậu bé thì vô cùng cao hứng. Cô bé có rất nhiều chuyện muốn báo cáo với cậu:

- Bọn Mẫn Lệ lại giúp em tập hai ngày, em có tiến bộ nhiều lắm đấy

- Hôm nay lớp luyện thể lực em chạy hết được một vòng, vượt qua hết được các chướng ngại, tuy rằng vẫn là xếp bết nhưng em chưa từng thực hiện đủ được quá trình như vậy bao giờ

- Mẫn Lệ và Tiểu Mị đánh nhau, lúc ăn cơm Tiểu Mị va vào Mẫn Lệ, em chính mắt nhìn thấy, thế mà chị ấy còn nói những lời khó nghe, mắng em nữa chứ, em chẳng thích chị ấy. Anh ơi, anh có nhiều bạn gái nhưng chị này là kém nhất

- Anh làm gì mà có nhiều bạn gái? Sau này không có nữa

- Vậy anh định làm hòa thượng

- ...

- Hòa thượng có phải là không thể ăn thịt không?

Mai Côi thực lòng lo lắng cho cậu bé, anh trai rất thích ăn thịt mà...

- ...

Không nghe thấy gì, không nghe thấy gì. Nghiêm Cẩn thực sự cảm thấy mình đã sai rồi, cậu nên nói với cha, luyện thông dong binh tinh thì không cần đá cậu vào địa ngục, nhốt cậu với rùa con một chỗ là được. Rùa con còn lợi hại hơn lũ yêu ma kia nhiều.

Đáng tiếc rùa con chỉ lợi hại với cậu chứ không đủ lợi hại với Tiểu Mị, cho nên vẫn phải luyện tập, Nghiêm Cẩn lại dẫn Mai Côi về công ty.

Lần này Nghiêm Cẩn rất thuận lợi mà đánh xong bài quyền, ngày đó Mai Côi đã xem qua một lần, đã không còn cảm giác mới lạ, bất ngờ nên cũng chẳng cảm thán gì thêm. Nhưng cô nhóc vẫn không theo kịp được tốc độ của Nghiêm Cẩn, cô bé cảm thấy việc tìm suy nghĩ trong đầu còn chẳng nhanh bằng việc xem trực tiếp bằng mắt

Nghiêm Cẩn lườm Mai Côi, Mai Côi để mặc cậu bé lườm nhưng vẫn vô tội mà chẳng nghĩ ra được cách nào. Nghiêm Cẩn trừng mắt nhìn vào mắt Mai Côi, bỗng nhiên lại xấu hổ mà đỏ mặt. Mai Côi không nhìn được mà cười, lại nghĩ tới mong khi nhưng nhìn Nghiêm Cẩn còn bực mình thì vội nhắm mắt:

- Em không phát hiện gì cả, em tự nhận phạt nhắm mắt nhé

Nghiêm Cẩn đột nhiên có một suy nghĩ:

- Đúng, em nhắm mắt vào

Cậu tìm được một chiếc khăn mỏng bịt mắt Mai Côi lại, kéo cô bé ra giữa sân nói:

- Đừng có nhìn nữa, chỉ dùng suy nghĩ mà cảm ứng động tác của anh thử xem

Lần này, cậu đổi sang bộ quyền khác, đánh xong hỏi:

- Sao rồi?

Mai Côi suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Hình như có nắm bắt được một chút

- Hình như? Chỉ là hình như mà em phải nghĩ lâu thế sao? Nghiêm Cẩn lại cao giọng

- Chỉ là em đang tự nghĩ lại thôi

Mai Côi xua tay, sau đó tiếp tục yên lặng suy nghĩ. Lúc Nghiêm Cẩn đang nghĩ thầm “đồ ngốc này mà cũng biết tự nghĩ” thì Mai Côi lại nói:

- Chơi rất hay, anh ơi, anh đánh lại lần nữa, đổi sang bộ quyền khác đi

Nghiêm Cẩn chán nản, đang biểu diễn xiếc sao?

- Không phải đâu, chỉ em là có chút cảm giác có thể tìm được suy nghĩ của anh, em muốn thử xem

- Thử cái gì?

Nghiêm Cẩn quyết định bỏ qua việc cô nhóc lại đọc suy nghĩ của mình mà hỏi vào vấn đề chính

- Anh chỉ cần đánh quyền thôi, chậm lại một chút

Nghiêm Cẩn hồ nghi bắt đầu đánh quyền, sau đó rút cuộc đã hiểu cô bé muốn thử cái gì? Cô nhóc làm theo động tác của cậu, cậu đánh bên phải Mai Côi cũng đánh bên phải, đá chân thì Mai Côi cũng đá chân. Lúc đầu Mai Côi còn không theo kịp, cứ từng động tác rồi lại dừng, sau đó cách một hồi lại làm một động tác...

Vài lần sau, Mai Côi bắt động. Nghiêm Cẩn tay không ngừng, lần này cậu biết cô nhóc đang suy nghĩ, cậu vẫn tiếp tục đánh quyền, hết bài này qua bài khác. Sau đó Mai Côi bắt đầu cử động, lần này đánh theo liên tục hai động tác liên, nghỉ một chút lại đuổi kịp mà đánh theo ba động tác rồi lại ngừng rồi dần dần bắt đầu bắt kịp với cậu. Cô bé bịt mắt nhưng quả nhiên đánh theo Nghiêm Cẩn không sai chút nào.

Nghiêm Cẩn giật mình không nói được gì, cậu vốn chỉ nghĩ Mai Côi có thể tìm hiểu được ý đồ theo bản năng của người khác rồi dựa vào bản năng của mình mà né tránh nhưng không ngờ cô bé còn có thể liên hệ ý thức của người khác với mình. Mấy bộ quyền này của cậu cũng không đơn giản, muốn đánh hết ra thì cũng phải luyện mấy tháng, mà Mai Côi đừng nói là luyện tập mà nhìn còn chưa nhìn. Cậu đánh lại nhanh nhưng cô bé vẫn có thể dựa vào ý nghĩ mà đánh trọn bộ quyền

- Em đánh lại lần nữa anh xem nào!

Cậu tháo khăn che mặt của Mai Côi, muốn nghiên cứu hết tiềm năng của cô bé

- Em không làm được đâu, em có biết anh đánh quyền gì đâu

Mai Côi thành thật nói.

Như vậy mà cũng được? Nghiêm Cẩn suy nghĩ cẩn thận, Mai Côi nói thêm:

- Anh ơi, tay chân em mỏi quá

Cô bé nhăn mặt, những động tác vừa rồi căn bản khó mà làm, giờ tứ chi đều đang biểu tình. Nghiêm Cẩn ở bên vừa xoa chân cho Mai Côi vừa vui vẻ

Nhưng đi thi cũng không thể để Mai Côi đánh những động tác giống Tiểu Mị được, vẫn phải nghĩ chiêu

- Anh ơi, anh nhất định phải giúp em thắng nhé, em ghét Tiểu Mị lắm, chị ấy chỉ biết coi thường người khác thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Được Tổ Tình Chính Là Chuyện Đáng Xấu Hồ

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Cẩn thấy rùa con của mình nói ghét ai như vậy, không khỏi cũng có chút ảo não trong lòng. Nghĩ mà xem, mình năm đó sao lại có mắt như mù mà đi hẹn hò với con hồ ly đó, bây giờ còn làm rùa con giận. Đáng tiếc, trên đời này hối hận chẳng làm được gì, bằng không cậu nhất định đã không nhận Tiểu Mị làm bạn gái của mình. Không đúng, nhất định sẽ không tìm nhiều bạn gái như vậy, à cũng không đúng, là nhất định không nói mấy câu ngu xuẩn như là cái gì mà tìm ba ngàn vợ mới đúng

Sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì cậu nhất định đã đối xử tốt với rùa con từ năm 4 tuổi rồi, bạn gái gì cũng không tìm, chuyện điên rồ gì cũng không nói, chỉ bảo vệ rùa con rồi cùng rùa con hẹn hò thì giờ đã không phải bất ổn, khó xử như vậy rồi

Sớm biết rằng sẽ có hôm nay như vậy cục diện, hẳn nhất định theo bốn tuổi khởi, liền đối tiểu rùa hảo hảo, cái gì bạn gái cũng không tìm, cái gì thí nói cũng không nói lung tung, chỉ thủ năng, sau đó sớm liền đem nàng định ra rồi, hiện tại cũng sẽ không cả ngày trong lòng bất ổn khó chịu.

Tay Mai Côi mỏi nhừ, chân cũng rất đau, chỉ hơi khẽ chạm vào là cô bé đã la toáng lên. Nghiêm Cẩn xoa bóp nửa ngày cũng không thấy khá hơn nên cũng không bắt Mai Côi tập luyện, dẫn Mai Côi đến phòng y tế xem sao. May mà chỉ là vận động quá nhiều, bôi thuốc mỡ, nghỉ ngơi vài ngày là được.

Nghiêm Cẩn đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mai Côi nhăn tít, muốn xin nghỉ cho cô bé vài ngày nhưng Mai Côi nghĩ học văn hóa vẫn có thể lên lớp, hơn nữa sắp thi rồi, còn phải ôn tập nhiều nên vẫn ở lại trường.

Vì thế Tiểu ma vương vốn gia giáo nghiêm khắc, lần đầu tiên mở miệng đòi xe công ty đưa bọn họ về trường học, kết quả vận may không đến, cậu xuống xe công Mai Côi đi về phía kí túc xá nữ thì đụng phải Tiểu Mị và Hạ Bồi.

Tiểu Mị trang điểm xinh đẹp, Hạ Bồi ở bên ngây ngô cười, hai người trông như vừa đi hẹn hò về, đang đứng dưới kí túc xá nữ để tạm biệt nhau.

Tiểu Mị vừa quay mặt đã thấy Nghiêm Cẩn công Mai Côi đi tới thì cười nói:

- Sao thế, công chúa nhỏ đi đứng không tiện? Chiều chuộng quá, cả ngày đều thấy nam sinh công công chúa nhỏ đi tới đi lui.

Nghiêm Cẩn nghiêm mặt đang định phản kích thì lại nghe Mai Côi nói:

- Chị chẳng qua thấy được hai lần, sao lại thành lúc nào cũng thấy? Thật tò mò với cách học toán của chị.

Mai Côi nói năng rất chân thật, nghe không ra ý tứ châm chọc gì nhưng chính thế lại càng khiến người ta tức chết. Nghiêm Cẩn vui vẻ, cậu sao có thể quên nhà con nhà mình rất giỏi khoản này.

Hạ Bồi ở bên cũng mỉm cười, cậu sớm đã nghe nói tiểu công chúa Mai Côi nổi tiếng đáng tiếc vẫn chưa thấy, hôm nay xem ra chuyện cả trường nói Tiểu ma vương thương em gái là sự thật rồi.

Tiểu Mị liếc nhìn Hạ Bồi một cái, Hạ Bồi vội nuốt ngược nụ cười vào trong. Cô nhóc đành đành ngẩng đầu nhìn Mai Côi nói:

- Lúc còn làm nũng được thì có mà làm nũng đi, đến lúc thi thì chẳng dùng được chiêu này đâu, lúc thi phải dựa vào thực lực, chúc công chúa nhỏ may mắn.

Ý đồ thị uy quá rõ ràng, ngụ ý hôm thi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Mai Côi. Tiểu Mị này luôn biết ăn nói, hôm qua đánh nhau với Mẫn Lệ vẫn còn đang bực mình, giờ trút hết bực bội lên Mai Côi.

Mai Côi gật gật đầu, thông dong đáp:

- Được!

Lời này lại làm cho Tiểu Mị sững sốt, cô nàng đã chuẩn bị tốt cho việc phản kích lại Mai Côi, kết quả Mai Côi lại chỉ thản nhiên nói một câu “được” thì cô nàng còn nói được gì.

Nghiêm Cẩn ở bên cười hỏi Mai Côi:

- Còn nói chuyện sao? Đi lên nghỉ ngơi đi, có gì cần nói với cô ấy đâu.

- Vâng, thế cũng được, về thôi, em muốn giống Mẫn Lệ nói gì đó làm chị ta tức nhưng em ăn nói vụng về nên không nghĩ ra được.

Mai Côi trung thực thẳng thắn, lại quay đầu nói với Tiểu Mị:

- Chờ tôi nghĩ ra thì sẽ nói với chị sau.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Mị giận đến vẹo vọ, thế này là sao, giả ngu khinh người à? Nhưng Mai Côi không thấy phản ứng của cô, cô bé cau mày nghiêm túc nghĩ. Nghiêm Cẩn cười công Mai Côi lên lầu, rửa con nhà cậu công lực không tồi đâu.

- Anh ơi! Tâm ngữ giả kia luôn luôn nghe lén suy nghĩ của người khác.

Mai Côi thì thào vào tai cậu lặng lẽ nói:

Nghiêm Cẩn dừng lại:

- Nó nghe trộm suy nghĩ của em?

- Vâng, rất nhiều người không thích anh ấy anh ấy đều biết, anh ấy rất để ý chuyện này.

Mai Côi khẽ ai oán:

- Cho nên người biết thuật tâm ngữ thực sự không được mọi người thích đúng không? Anh ơi, em có thể làm người thường không? Em cũng không thích.

Nghiêm Cẩn không biết nên trả lời thế nào, cậu cũng chỉ mong Mai Côi có thể là một cô bé bình thường như bao người, sẽ không phải sợ nguy hiểm gì hết. Bác sĩ X kia như con rắn độc đang cắn xé tim cậu

Về phần Hạ Bồi, cậu cũng phải nghĩ cách với cậu ta một chút. Sau khi chuyện giải cứu con tin kia qua đi, Hạ Bồi quả thực có chút thay đổi, cậu ta cảm thấy mình rất có bản lĩnh mà không được mọi người công nhận nên càng nóng lòng muốn biểu hiện. Tâm tính tự ti mà kiêu ngạo này, nếu không điều chỉnh tốt thì Nghiêm Cẩn cũng lo lắng cậu ta sẽ gây chuyện

Nhưng chuyện này còn chưa kịp xử lý, huấn luyện rửa con còn chưa có kết quả rõ ràng bởi vì Nghiêm Cẩn còn chưa nghĩ ra được cách thức nhanh chóng để ứng phó với cuộc thi tài xảy ra một chuyện khiến Nghiêm Cẩn phiền lòng. Đó chính là: cậu bị một cô gái tỏ tình trước mặt rửa con.

Thật ra tuy nói từ nhỏ đến lớn Nghiêm Cẩn luôn ôm giấc mộng làm tình thánh nhưng thực tế cậu bé chưa theo đuổi ai hết. Ngoài Mẫn Lệ là hai bên chơi trò chơi cùng thương lượng thì các bạn gái khác đều nhiệt tình theo đuổi cậu mà thành

Cho nên mọi người đều biết, muốn làm bạn gái của Nghiêm Cẩn thì nhất định phải to gan, nhiệt tình, phải tấn công mãnh liệt

Từ sau khi Nghiêm Cẩn phát hiện tâm ý của mình, cậu giữ rửa con còn chẳng được thì sao còn muốn tìm ai bên ngoài. Nhưng cậu không nghĩ không có nghĩa là người khác không nghĩ. Hôm nay bọn họ đang cùng ăn cơm thì mấy nữ sinh ở bên đây đây kéo kéo, sau đó một trong số nữ sinh này đi tới

Nghiêm Cẩn không chú ý lắm, cậu tính đêm nay đưa Mai Côi đến công ty huấn luyện, cậu đang so đo chuyện ăn uống của Mai Côi. Ngụy Anh Vân ở bên kéo kéo cậu cậu cũng xua xua tay rồi tiếp tục nói với Mai Côi:

- Em chỉ ăn rau thì sao đủ sức được, ăn hết thịt đi

Bên cạnh, Ngụy Anh Vân lại kéo áo cậu thêm lần nữa nhưng Nghiêm Cẩn vẫn không để ý. Sau đó, cậu thấy rửa con đang nhìn về phía sau cậu, Ngụy Anh Vân ở bên cũng nói cái gì đó:

- Ngại ghê, cậu ta đang diễn Tiểu ma vương dạy dỗ em gái, muốn diễn Romeo thì phải chờ rồi

Nghiêm Cẩn nhú mày rồi quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một cô bé tóc dài thẳng, để mái ngố đang nhìn cậu cười. Cô bé thoải mái, hào sảng nói:

- Không sao, là em chọn thời gia không đúng, em ở ngoài chờ là được. Tiểu ma vương, em là Ôn Tử Kiều, em có chuyện muốn nói với anh, em ở bên ngoài chờ anh nhé

Chờ cái gì mà chờ, ai bắt chờ mà lắm chuyện, Nghiêm Cẩn rất không vui, hơn nữa nhìn về mặt ngạc nhiên, hào hứng của Mai Côi thì cậu lại càng giận.

- Anh ơi, anh được người ta tỏ tình sao?

Cô bé bộc lộ vẻ tò mò hiếm có

- Ăn cơm đi

Nghiêm Cẩn muốn học máu, người bình thường bị cô gái mình thích tò mò chuyện mình được người khác tỏ tình thì sao chịu nổi

Nhưng Mai Côi càng đáng giận, cô bé cao hứng vẫy tay nói:

- Anh, chị ấy để tóc mái ngố mà anh thích đấy.

Nghiêm Cẩn nghe xong suýt thì giận đến bẻ đầu. Cậu thích tóc mái ngố... cậu thích tóc mái ngố... trời ơi, khóc không ra nước mắt mà.

Bên cạnh, mấy người nhân cơ hội ồn ào kể với Mai Côi xem lúc trước Tiểu ma vương được theo đuổi thế nào, hẹn hò với người ta thế nào. Mai Côi thấy vui, quay đầu nói với cậu:

- Anh, mọi người kể khác với lúc anh kể cho em

Nghiêm Cẩn nghiêng răng không nói câu gì, hận không thể nổi bão, xé nát miệng của đám người này, thổi bay bọn họ sang hành tinh khác. Đương nhiên, rửa con thì phải giữ lại.

Nửa sau bữa cơm, mọi người đều vội vã ăn để xem chuyện hot, nhưng nam nhân vật chính ăn xong từ lâu lại chẳng muốn đi. Ngồi đến nửa ngày, mọi người cảm thấy vô vị, nhìn nhau rồi rút lui. Chỉ còn lại Mai Côi và Nghiêm Cẩn ngồi trong nhà ăn giết thời gian

- Anh, anh không thích chị ấy à?

- Ừ!

- Thế anh thích người thế nào?

Tóc mái ngố, ngu ngu ngốc ngốc, nói chuyện tức chết người. Những lời này Nghiêm Cẩn không nói ra

Mai Côi còn nghiêm túc mà giờ ngón tay ra tính:

- Anh ơi, em biết rồi, loại nào anh cũng thích, bạn gái của anh mỗi người đều khác nhau, không ai giống ai cả

Nghiêm Cần không nói được gì, trừng mắt nhìn Mai Côi hồi lâu, rốt cuộc đành phải kéo cô bé ra ngoài, đã muộn rồi, cứ thế này thì sẽ không kịp về công ty luyện mắt

Ra cửa, cậu lo lắng nhìn quanh, may mà cô gái kia không chờ bên ngoài, Nghiêm Cần khẽ thở phào. Cậu kéo Mai Côi chậm rãi đi tản bộ về phía kí túc xá. Con đường nhỏ trong trường lúc hoàng hôn đầy lãng mạn, Nghiêm Cần vừa bị cô gái kia kích thích mà vô cùng bất an. Rùa con thấy cậu có nữ sinh tỏ tình mà chẳng chút khó sợ, buồn bã, cậu cảm thấy không an toàn. Nhờ trong lúc cậu chờ đợi lại xảy ra chuyện gì bất ngờ, rùa con chạy mất thì làm sao? Cậu bỗng nhiên rất muốn thử.

- Rùa con, em thích nam sinh thế nào?

- Giống như anh vậy

Đáp án này của Mai Côi khiến Nghiêm Cần rất vui nhưng cô bé lại nói tiếp:

- Mặc Ngôn cũng tốt lắm, chú Đậu Đậu cũng thế, Thẩm Phi cũng tốt, anh Dung Hiền cũng rất tốt với em, A Anh cũng thế... Ai dà, lớn tuổi có tính không, nếu tính thì em thấy cha Nghiêm Lạc với cha em cũng rất tốt.

Nghiêm Cần không nói, đáng lẽ cậu không nên hỏi mới đúng. Mai Côi lại hỏi:

- Anh, anh thực sự không thích chị kia sao?

- Ừ không thích.

Đừng có chuyển đề tài, cậu đang nghĩ chuyện quan trọng. Nghiêm Cần háng giọng:

- Rùa con...

- Anh, chạy mau!

Mai Côi đột nhiên chạy trời chết, kéo Nghiêm Cần chạy vụt đi khiến Nghiêm Cần cả kinh, nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì. Vừa nhìn lại đã thấy Ôn Từ Kiều đang kinh ngạc. Cô ấy hiển nhiên là đến đây để tỏ tình với cậu nhưng cuối cùng chỉ kịp thấy hai anh em chạy trời chết về phía trước

Nghiêm Cần nhất thời không phản ứng kịp, làm sao thế? Cậu để mặc cô nhóc kéo đi, chạy một hơi về đến kí túc xá. Mai Côi vỗ ngực thở dốc:

- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

- Sao mà phải chạy?

- Chẳng phải anh không thích chị ấy sao? Chị ấy muốn tỏ tình chẳng lẽ không chạy sao?

- Rùa con, nếu không thích thì có cách khác chính là từ chối

Mai Côi tròn mắt:

- Ừ, đúng rồi nhì.

Cô nhóc thở dốc rồi nói:

- Vậy là anh chạy trốn?

- Cái gì mà chạy chứ, anh đâu định chạy.

Nghiêm Cần cắn răng, rùa con này có thể ngốc hơn nữa được không

- À, từ chối là được, vậy tốt rồi. Nếu mà không thích lại bị tỏ tình thì thật đáng sợ

Mai Côi rất đồng tình với Nghiêm Cần, nhưng Nghiêm Cần nghe xong thì lại cảm thấy lòng lạnh xuống

Không thích mà bị tỏ tình thì thật đáng sợ

Vậy Mai Côi có thích cậu không?

Đang lúc suy nghĩ lung tung, bên cạnh một tiếng sư tử Hà Đông gầm vang:

- Hai người này, rốt cuộc có chịu huấn luyện không? Nếu ngày đó bị Tiểu Mị đánh thì bảo lão nương đây chôn mặt vào đâu?

Mẫn Lệ ăn cơm xong đi tới đây tìm hai người, muốn đốc thúc bọn họ luyện tập thì kết quả lại nghe nói Tiểu ma vương phong lưu ở nhà ăn được người nào đó tò mò. Cô bé nghĩ thế không ổn, lúc mẩu chốt này vẫn là mình giúp Mai Côi thì hơn nhưng chạy một vòng về đến kí túc xá lại thấy hai anh em nhà này đang tay nắm tay, mặt đối mặt, thế này là sao?

- Đúng là hoàng đế không lo thái giám đã vội. nếu có thể để mình lên sàn thay Mai Côi thì cần gì phải nóng vội thế này

Mẫn Lệ mặc kệ bọn họ đang làm gì, lèo nhèo bức tức:

- Cậu có biết Tiểu Mị quá đáng thế nào không, con nhỏ đó dám nói với các bạn trong lớp nó là thi đấu có làm thương người khác cũng không sao đấy. Thế mà giờ hai người còn ở đây nắm tay nắm chân cái gì? Mau nghĩ cách đi!

Nghiêm Cận đột nhiên như tỉnh mộng, đứng, cứ làm như vậy, rủa con chắc chắn sẽ thắng!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cá Cược Thắng Thua, Mai Côi Nghênh Chiến

Nghiêm Cận kích động đưa Mai Côi đến phòng tập của công ty rồi lại gọi cha về công ty để huấn luyện, sau đó cậu nói với hai người kế hoạch của mình

- Cha, chuyện là như vậy, lại chỉ còn một tuần, rủa con phải tham dự cuộc thi đầu tiên, Tiểu Mị chủ động xin làm trợ khảo để làm khó rủa con. Nhưng rủa con lại không muốn không thi, em ấy muốn đường đường chính chính mà thi thố cho nên gần đây bọn con đang giúp em ấy tập luyện

Nghiêm Lạc gật đầu, chuyện này anh biết nhưng anh không hiểu vì sao mình phải nhận việc huấn luyện. Nhìn Mai Côi đang mở to đôi mắt sáng ngoan ngoan ngồi đó chăm chú nghe thì anh không nhận được mà vuốt tóc cô bé, con gái ngoan nhà anh cũng phải lên đài đánh nhau, thực sự anh cũng thấy đau lòng

Nghiêm Cận nhẫn nại nhìn cha vuốt tóc rủa con rồi nói:

- Rủa con vốn không đủ căn cơ, huấn luyện như vậy đến lúc thi căn bản là không đủ cho nên con đã nghĩ được một cách, huấn luyện rủa con tìm được suy nghĩ lúc thi đấu của con, vốn con chỉ định giúp rủa con có thể dự đoán được đối phương sẽ làm gì mà tránh đi. Nhưng rủa con giờ có thể dự đoán được thì phản ứng cũng rất chậm, dù dự đoán được thì cũng không kịp tấn công.

Nghiêm Lạc lại gật đầu rồi nhìn Mai Côi, Mai Côi nhìn anh cười ngượng ngùng nói:

- Cha Nghiêm Lạc, con hơi ngốc

Nghiêm Lạc lại vuốt tóc cô bé nói:

- Con đâu có ngốc

Nghiêm Cận lại trừng mắt nhìn tay cha, nhú mày nói:

- Cha, cha có tập trung nghe không đấy ạ

Nghiêm Lạc cũng nhú mày:

- Con mau nói vào vấn đề đi, cần cha giúp gì?

Mai Côi cũng nhìn Nghiêm Cận chờ cậu bé nói rõ kế hoạch, cô nhóc rất muốn biết anh sẽ làm gì để giúp cô thắng. Nghiêm Cận nói:

- Tuy rằng rủa con không phản ứng được nhưng rủa con lại có thể nắm bắt được phản ứng của người khác, sau đó liên hệ ý thức hai người làm một, có thể phản ứng theo người đó. Ừm...

Nghiêm Cận nghĩ nghĩ xem nên hình dung thế nào:

- Giống như là thân thể bị phụ thuộc vậy

Nghiêm Lạc nhú mày:

- Cơ thể phụ thuộc?

- Đúng!

Nghiêm Cần cởi áo khoác:

- Con muốn thử xem, nếu rùa con có thể bắt kịp với tiềm thức phản kháng của con thì có thể khiến cho em ấy thi đấu được thoải mái hơn không

Nghiêm Lạc hiểu vấn đề, tuy rằng anh không tận mắt nhìn thấy, có chút hoài nghi nhưng vì Mai Côi nên vẫn đồng ý phối hợp. Vì thế hai cha con đấu nhau trong phòng tập, để Mai Côi tiếp tục luyện việc tìm kiếm theo ý thức của Nghiêm Cần. Rất nhanh đã hơn 10 chiều, Mai Côi vỗ tay hoan hô:

- Cha Nghiêm Lạc thật khí thế quá đi!

Nghiêm Cần lườm:

- Em có chịu chuyên tâm không thế?

- Anh cũng đẹp trai lắm!

Mai Côi nói hết cả câu rồi mới giải thích:

- Em có chăm chú mà, thật đấy!

- Thế vừa rồi đều thấy rõ chưa

Có nửa câu sau nên Nghiêm Cần quyết định tha thứ cho cô bé. Cậu kéo Mai Côi qua, đứng trước mặt Nghiêm Lạc:

- Vậy em thử xem, dùng tiềm thức của anh mà đánh thử với cha mấy chiêu

Mai Côi mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc cau mày cảm thấy việc này không ổn lắm, anh sẽ vùng quyền đánh tiểu Mai Côi sao?

- Con à, nếu không thì đổi đi, con và Mai Côi đấu với nhau, dùng ý thức của cha đấu với con

- Cha, cha đã từng luyện chuyên tâm chưa?

- Cái gì?

- Chính là cha có thể chỉ chuyên tâm nghĩ đến một việc mà che giấu đi mọi suy nghĩ khác không để rùa con nhìn thấy không. Nếu cha chưa luyện qua, rùa con sẽ không cẩn thận mà nhìn sang cái khác, vạn nhất thấy chuyện trẻ con không nên nhìn hoặc rùa con không nên nhìn là không được

Mai Côi nhìn hai người, lúc nhìn Nghiêm Lạc lúc lại nhìn Nghiêm Cần, cuối cùng đôi mắt trong veo nhìn vào cha Nghiêm Lạc.

- Hà? Thôi được rồi, để cha với Mai Côi so chiêu, con dùng ý thức đối phó cha.

Cuối cùng Nghiêm Lạc đành thỏa hiệp, chuyện che giấu suy nghĩ quả thực anh chưa từng thử

- Được rồi, chuẩn bị. Rùa con, em phải thật chuyên tâm nhé, hoạt động theo ý thức của anh

Nghiêm Cần lui ra phía sau, tập trung chú ý sang Nghiêm Lạc.

Mai Côi khởi động xong thì dùng sức gạt đầu:

- Vâng, con chuẩn bị xong rồi

Nghiêm Lạc thở sâu, bảo anh động quyền cước với Tiểu Mai Côi thật đúng là việc khó khăn. Hơn nữa khi đứa trẻ ngoan ngoãn này dùng ánh mắt trong veo nhìn mình, ra tay thật sự là việc chẳng dễ dàng gì.

Nghiêm Lạc ra quyền nhanh như chớp đã đến mặt Mai Côi, quyền ra mạnh mẽ khiến tóc Mai Côi bay toát loạn về phía sau nhưng Mai Côi lại chẳng động đậy gì, mắt chẳng chớp nhìn anh.

Quyền dừng lại trước chóp mũi cô bé, Nghiêm Lạc ngần ngại, quá mạo hiểm, nếu anh ra tay thật sự thì đầu Mai Côi giờ đã thành dạng gì? Nghiêm Lạc nổi cáu, thằng quý kia muốn làm gì đây?

Mai Côi nhìn chăm chăm vào bàn tay phía trước mũi rồi quay đầu nhìn nhìn Nghiêm Cần:

- Anh ơi, sao anh không cho em trốn

Nghiêm Căn xấu hổ nói:

- Anh... anh... tiềm thức anh cho rằng quyền này của cha chỉ là giả nên mới gây người ra.

- À...

Mai Côi gật đầu, dễ dàng chấp nhận lời giải thích này. Nghiêm Lạc thì mắng:

- Con quán cho tốt tư duy của mình đi, vạn nhất cha không đánh giả thì sao? Việc này không phải là trò đùa, cha không luyện với con nữa

Anh xoay người định đi thì Mai Côi nhào lên chặn ngang lại:

- Cha Nghiêm Lạc, con muốn tham gia cuộc thi, còn muốn thông qua nữa, con không thể làm mọi người mất mặt được, cha giúp con đi, chỉ có hai người biết năng lực của con thôi, không thể để người khác giúp được

Nghiêm Lạc thở dài:

- Mai Côi ngoan, anh Nghiêm Căn của con không đáng tin, cuộc thi này không quan trọng, con đừng cố quá, cha sẽ giúp con xử lý việc này

Mai Côi ra sức lắc đầu:

- Anh đáng tin, anh đáng tin

Sau đó lại quay đầu nhìn Nghiêm Căn:

- Phải không anh?

Cô nhóc nhìn Nghiêm Căn rồi lại nhìn Nghiêm Lạc:

- Con muốn thi!

Giọng nói nhẹ nhàng thật đáng thương. Hai cha con nhìn nhau, Nghiêm Căn cúi đầu nhận sai:

- Con sẽ không như thế nữa, tuyệt đối sẽ không gây ra nữa, con cam đoan

Nghiêm Lạc nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng khuất phục dưới ánh mắt tha thiết chờ đợi của Mai Côi. Sau đó, việc huấn luyện thuận lợi hơn nhiều, biểu hiện của Mai Côi khiến Nghiêm Lạc trầm lưu luyến, chỉ có mấy chiêu đầu còn hơi cứng nhưng về sau càng lúc càng nhanh, như biến thành người khác vậy, dùng tốc độ khó tin được mà né tránh, công kích. Từ khi Nghiêm Căn từ nhỏ đã được Nghiêm Lạc huấn luyện, phản ứng, thân thủ của Nghiêm Căn ra sao anh rất biết, Mai Côi trước mặt quả thực là dùng thân thủ của Nghiêm Căn để ứng phó với anh.

Hai người qua lại hơn mười chiêu, Nghiêm Căn kêu ngừng. Cậu đi tới xoa tay cho Mai Côi rồi giải thích với Nghiêm Lạc:

- Giờ phản ứng không phải là vấn đề, em ấy đều có thể tránh thoát chỉ là thể lực và sức công kích còn không kịp.

- Em ấy rất nhanh, còn nhanh hơn con

- Bởi vì phản ứng trong suy nghĩ nhanh hơn động tác, em ấy làm là theo suy nghĩ của con

Nghiêm Căn cười xoa xoa đầu rùa con, đúng là bảo bối thần kì

- Có thể tránh thì cứ tránh, trong thời gian quy định không bị đánh rớt xuống đài thì qua cửa. Phương pháp này có thể làm, mấy ngày tới dần dần tăng cấp độ cho thể năng và tứ chi của Mai Côi linh hoạt lên là được

Nghiêm Lạc vì để đảm bảo an toàn cho Mai Côi nên vừa rồi chỉ đánh những chiêu cơ bản nhưng đến lúc thi tin chắc đối thủ sẽ làm khó con bé nên sức lực vẫn cần rèn luyện thêm

Mai Côi nhìn Nghiêm Căn rồi lại nhìn Nghiêm Lạc, cao hứng mỉm cười. Cuộc thi này cô nhóc có thể thuận lợi mà vượt qua, thật tốt.

Ba ngày trước cuộc thi, Mai Côi và Nghiêm Căn đã có thể phối hợp rất ăn ý, năng lực phát huy tự nhiên, bọn họ tập luyện tại trường học. Mai Côi và Mẫn Lệ và mấy bạn học khác cùng so chiêu, cô bé có thể bài bản mà thi đấu. Tuy rằng không biết phản công nhưng hoàn toàn có thể tránh né được, điều này khiến mọi người đều giật mình:

- Sao có thể luyện được? Quá li kì!

Nghiêm Căn đặc ý:

- Mình đã nói rồi, chỉ có mình mới hiểu được rùa con, bọn mình tập luyện thể nào là chuyện tuyệt mật

- Ái chà, hay ghê. Tuy rằng Mai Côi không thể tấn công được nhưng như thế này thì có thể né tránh được, kiên trì mà hết giờ thì là đỡ rồi

Mai Côi cũng đầy tin tưởng, mọi người đều giúp mình như vậy, ngay cả cha Nghiêm Lạc cũng đích thân giúp đỡ, chắc chắn là không thành vấn đề.

Ba ngày sau, mặt trời tỏa sáng, gió nhẹ mơn man, thời tiết đẹp vô cùng. Cuộc thi cho lớp sơ cấp bắt đầu ở sân vận động. Đây vốn chỉ là cuộc thi bình thường nhưng năm nay lại có chút đặc biệt, nghe nói là đại mỹ nữ Tiểu Mị của Hồ tộc đảm nhiệm trợ khảo, quả thực chính là buổi biểu diễn của mỹ nữ, mọi người đều rất chờ mong. Sau đó lại nghe nói tiểu công chúa Mai Côi yếu đuối sẽ tham gia thi đấu, chống lại nữ võ sĩ xinh đẹp Tiểu Mị, thế thì thật phấn khích biết bao!

Kết quả là, cuộc thi biến thành đại hội mỹ nữ, tất cả nam sinh trong trường đều tham gia khiến sân vận động chật kín người

Người của trường Nhã Mã không phải là người bình thường nên tuy rằng quản lý nghiêm khắc thì không khí vẫn rất vui vẻ. Bất luận là đi học hay đi chơi cũng được, chỉ cần không gây hậu quả là được. Mà cuộc thi có hẳn một đội cổ động viên múa may, hò hét trợ uy là chuyện bình thường. Không khí vô cùng náo nhiệt.

Một cuộc thi bình thường trở thành lễ hội như ngày quốc khánh khiến Nghiêm Cẩn có chút giận dữ. Cậu rất lo lắng Mai Côi có thể tìm được suy nghĩ của mình trong hoàn cảnh hỗn loạn này hay không

Mai Côi lo lắng đến toát mồ hôi, người chỉ hơi đông là cô bé đã sợ hãi, huống chi còn phải lên đài đánh nhau trước mặt bao người, việc này lúc trước Mai Côi chưa từng nghĩ đến. Tuy rằng luyện tập đã lâu nhưng dưới hoàn cảnh này, cô bé cảm thấy chân cũng run lên

Biểu hiện của Tiểu Mị quả nhiên giống như mọi người mong muốn, cô bé xuống tay nhanh, chuẩn xác, hoàn toàn đem sân thi đấu thành sân biểu diễn của mình, rất nhiều thí sinh chưa đến 5 phút đã bị đá xuống

Lô Thực thì thầm với Mẫn Lệ:

- Cậu xem các thầy đang thi thầm kìa, bọn họ chắc chắn là hối hận muốn chết khi đã để Tiểu Mị làm trợ khảo

- Hối hận cũng vô dụng, lần này đành tạm thế, về sau Tiểu Mị có muốn làm trợ khảo cũng không được. Cừu Tranh ở bên phát biểu quan điểm

Mẫn Lệ tức giận nói:

- Tiểu Mị sau này cũng chẳng cần làm trợ khảo đâu, con nhỏ đó chỉ là muốn dùng cơ hội lần này để bắt nạt Mai Côi mà thôi, đồ đáng ghét, có cơ hội thì mình nhất định sẽ đánh cho nó một trận

- Mai Côi không sao đâu, luyện tập tốt như vậy, nhất định có thể chống đỡ được qua 5'

Nhưng Mai Côi lại chẳng tự tin được như vậy, cô bé nắm chặt tay Nghiêm Cẩn:

- Anh, anh lo lắng không?

- Không lo gì cả!

- Em rất lo, vạn nhất em bị đánh rớt đài thì làm sao?

- Không đâu, thoải mái đi, chỉ là thi thôi mà, em đã làm rất tốt rồi, đừng lo lắng!

- Anh, anh muốn đi vệ sinh không?

- Không đâu, em muốn đi à?

Lúc lo lắng thường muốn đi toilet, cậu hiểu

- Em không muốn, em sợ là lúc em lên đài thì anh muốn đi, đầu óc rối loạn

Nghiêm Cẩn đen mặt:

- Em nghĩ nhiều quá rồi

- Đúng là em nghĩ nhiều mà

Mai Côi thành thật đáp khiến Nghiêm Cẩn không thể nói thêm gì

Trên sân khấu, lần lượt từng người thi xong, lập tức sẽ đến Mai Côi. Cô bé là học sinh chuyển trường nên xếp thứ tự cuối cùng. Giám thị nói vào loa:

- Trần Kì lên sân khấu, tiếp theo là Mai Côi chuẩn bị.

Mai Côi hít sâu một hơi, nắm chặt tay Nghiêm Cẩn, run rẩy đứng lên. Nghiêm Cẩn nắm tay cô bé nói:

- Đừng sợ, đừng lo lắng gì cả, có anh ở đây rồi

Mai Côi gật gật đầu rồi đi xuống. Bên cạnh khán đài đột nhiên có hai tiếng pháo nổ đoàng, một đám nam sinh cởi áo khoác, để lộ ra áo phông có in hình bông hoa hồng sau đó đồng thanh hét:

- Mai Côi, Mai Côi, anh yêu em, Mai Côi, Mai Côi, là người xinh đẹp nhất...

Vừa hò hét vừa lôi ra một biểu ngữ lớn có viết: Tiểu công chúa Mai Côi chiến thắng

Tiểu Mị đang đứng trên đài đợi Trần Kì lên nhìn thế mà giật dử tím mặt. Tiểu Mị xoay người nói gì đó với một cô bạn ở dưới, cô bé kia vội vàng chạy ra. Đám nam sinh này gây rối thật phiền phức, không chỉ là Tiểu Mị mà Nghiêm Cẩn cũng tái mặt. Mẹ kiếp! Tiểu công chúa Mai Côi gì chứ, đó là rùa con của cậu, là rùa con của cậu.

Mẫn Lệ ở bên cười lớn, quá cuồng nhiệt, quá buồn cười. Mai Côi lại là công chúa có đoàn vệ binh cổ vũ cơ đấy. Cô nhóc nhìn khuôn mặt tím tái của Nghiêm Cẩn mà cười vang. Mẫn Lệ đang ca hứng thì cô bé vừa nói chuyện với Tiểu Mị bước đến, chỉ vào Mẫn Lệ nói:

- Ha ha, con nhóc hàng ma sư, chúng ta đánh cược đi, xem Tiểu Mị và Mai Côi ai thắng, bên nào thua thì phải dọn nhà vệ sinh 1 tháng

- Dựa vào cái gì? Những lời xấu hổ như vậy mà các cậu cũng nói được?

- Không dám sao? Tiểu Mị là hồ tộc, Mai Côi là trong tộc hàng ma sư nhà các cậu, hồ tộc chúng ta ủng hộ Tiểu Mị, hàng ma sư nhà các cậu không dám ủng hộ Mai Côi sao?

Mẫn Lệ nhảy dựng lên:

- Dám! Có gì mà không dám! Lũ các cậu nếu đã không biết xấu hổ thì chúng ta dám đánh cược.

Bên cạnh, những đứa trẻ trong tộc hàng ma sư cũng lên tiếng đồng ý với Mẫn Lệ

Cô gái kia chỉ cười lạnh lùng:

- Được rồi, Mai Côi vượt qua được 5 phút thì các cậu thắng, nếu Mai Côi không qua được 5' thì chúng tôi thắng. Thua dọn nhà vệ sinh 1 tháng

- Được, dọn nhà vệ sinh sẽ là các cậu thôi, cứ chờ mà xem!

Mẫn Lệ hùng hồn nói. Cô bé kia cũng chẳng nói nhiều, xoay người bước đi, Mẫn Lệ lại lớn tiếng nói:

- Này, về chuyển lời một chút, tôi chân thành chúc các cậu dọn toilet vui vẻ, tất cả nước tiểu bắn vào người!

Những lời này khiến mọi người xung quanh cười ồ lên, cô gái kia bực tức lườm Mẫn Lệ rồi bước đi

Một người trong hàng ma sư nói:

- Mẫn Lệ, cậu quá thô tục nhưng mà khí thế lắm!

Động tĩnh lớn như vậy, Mai Côi đương nhiên nghe được, cô bé lo lắng đến độ chân tay luống cuống, lại nhìn Nghiêm Cẩn, cậu gật đầu cổ vũ Mai Côi nhưng Mai Côi vẫn rất lo lắng. Nếu cô bé thua thì sẽ làm hại các bạn hàng ma phải đi dọn toilet, vậy phải làm sao bây giờ?

Trên đài, Trần Kì nhanh chóng bị đánh rớt khỏi sân khấu, đến lượt Mai Côi, dù lo lắng cỡ nào thì vẫn phải lên. Mai Côi cảm thấy chân như nhũn ra. Cô bé cắn răng đi lên. Xung quanh tiếng vỗ tay hò hét động trời, mọi người chờ chính là trận đấu này mà thôi. Đội cổ động viên lại bắt đầu hò hét:

- Mai Côi, Mai Côi, anh yêu em, Mai Côi, Mai Côi xinh đẹp nhất...

Đám Mẫn Lệ cũng dùng sức mà hét:

- Mai Côi tất thắng. Hàng ma sư tất thắng. Mai Côi tất thắng. Hàng ma sư tất thắng!

Mai Côi quay đầu lại nhìn thoáng qua Nghiêm Cẩn đã đứng đấy, đầu óc cô bé trống rỗng. Tiểu Mị đứng đối diện nhìn Mai Côi cười:

- Tiểu công chúa, chị chờ em đã lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mai Côi Phát Uy Toàn Trường Kinh Động

Mai Côi nghe Tiểu Mị nói vậy thì buồn bực đáp:

- Có gì mà lâu? Rõ ràng thầy gọi lên thì em lên ngay rồi đấy thôi.

Tiểu Mị nghẹn lời, cũng chẳng thể phản bác gì hơn, chẳng lẽ nói từ thí sinh thứ nhất bước lên sàn là đã chờ mầy lên để đánh mầy sao? Vì thế Tiểu Mị then quá hóa giận:

- Đừng có múa mép khua môi nữa, chờ đi dọn toilet với Mẫn Lệ đi.

Mai Côi nhú mầy, người này sao đáng ghét như vậy, cô bé quyết định sẽ ghét Tiểu Mị đến cùng

Tiếng còi vang lên, đồng hồ cát bắt đầu chạy. Tiểu Mị khoát tay, tạo tư thế xinh đẹp mời chào. Một bên, mấy cô gái trong hồ tộc ra sức vỗ tay, lớn tiếng gào:

- Hàng ma sư chuẩn bị đi dọn toilet!

Bên kia, các học sinh hàng ma đương nhiên là đứng dậy chửi bới lại. Dưới sân khấu, đám fan của công chúa lại bắt đầu hò reo cổ vũ

Mai Côi ngẩn người đứng đó, quay đầu nhìn về phía Mẫn Lệ, Mẫn Lệ đang nắm chặt tay, lo lắng nhìn mình. Đến ngay cả anh Nghiêm Cẩn vốn luôn thoải mái giờ cũng rất nghiêm túc. Mai Côi hiểu, thật ra mọi người cũng giống mình, cũng không quá tin tưởng

Vốn dĩ chỉ là một cuộc thi chẳng có gì đặc biệt giờ lại bị lợi dụng để ức hiếp bộ tộc hàng ma sư, Tiểu Mị đặc ý vô cùng càng khiến Mai Côi thấy khó chịu.

Ngay lúc Mai Côi quay đầu nhìn lại khán phòng một cái thì Tiểu Mị ra tay. Tiểu Mị nhún người bay lên không, đánh một quyền thẳng về phía Mai Côi, chân đá vào ngực Mai Côi.

Mai Côi không quay đầu, như thể mất mọc sau đầu mà rút người lại, hai chân xoạc ra, đánh một chưởng lên, mượn lực đẩy lực, nhanh chóng né đi.

Những động tác này thoải mái tự nhiên, vô cùng xinh đẹp, nếu từ Tiểu Mị mà ra thì mọi người sẽ không ngạc nhiên nhưng cái này lại do Mai Côi vốn luôn dịu dàng xuất chiêu khiến mọi người kinh ngạc, ai nấy vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tiếng vỗ tay chói tai này khiến Tiểu Mị càng thêm khó chịu. Tiểu Mị biết thời gian này Mai Côi chăm chỉ luyện tập, cũng nghe nói Mai Côi tiến bộ rất nhiều, tuy rằng tấn công không được nhưng né tránh thì rất cao minh. Nhưng Tiểu Mị lại nghĩ, cho dù có bay được thì Mai Côi cũng chỉ là người mới, nhất định sẽ không thể là đối thủ của mình. Nhưng tình hình hôm nay, còn chưa mở màn Mai Côi đã chiếm hết sự chú ý. Tiểu Mị hít một hơi thật sâu, Tiểu Mị không đơn giản là muốn thắng, ngoài việc muốn đánh Mai Côi còn muốn Mai Côi thua thật thảm bại, bằng không sao có thể xả giận?

Tiểu Mị nhìn Mai Côi đang triển khai tư thế, bắt đầu nghiêm túc nghĩ nên làm thế nào để đánh ngã Mai Côi. Dựa vào tính Mai Côi thì chết cũng muốn thi đấu, đánh ngã thì nhất định sẽ lại tiếp tục đứng lên để mình đánh ngã, chắc nghĩ chỉ cần qua 5' là được. Nào có chuyện dễ dàng thế? Tiểu Mị quyết định chờ sau khi đánh Mai Côi thỏa thích rồi, hơn 4' sẽ đá Mai Côi ra khỏi sân. Nhìn tư thế trốn tránh vừa rồi của Mai Côi thì đúng là không tệ, Tiểu Mị đang nghĩ cách tìm chiêu thức để tập kích

Nghiêm Cẩn đứng đó vô cùng lo lắng, cái này còn khiến cậu hoảng hốt hơn lúc làm nhiệm vụ. Vừa rồi lúc né tránh, cậu rất lo lắng vì nơi này đông đúc, sợ rùa con không nhận được suy nghĩ của cậu. May quá, may quá, Mai Côi vẫn hành động được theo ý thức của cậu. Nhưng giờ Tiểu Mị lại bình tĩnh không tấn công, đang cân nhắc suy nghĩ càng khiến Nghiêm Cẩn lo lắng thay cho Mai Côi.

Phải biết rằng lúc trước tập luyện mọi người tuy rằng nghiêm túc nhưng cũng chẳng ai hạ độc thủ nhưng Tiểu Mị vừa mở màn đã liều mạng mà ra tay. Nếu Mai Côi thực sự bị đánh trúng thì sẽ rất đau đớn. Nghiêm Cẩn cố gắng tập trung tinh thần, cậu nhất định phải làm cho Mai Côi né tránh được, phải để cho Mai Côi có thể chịu được qua 5' không bị đánh

Lúc này, Tiểu Mị lại di chuyển nhanh như chớp về phía trước, Nghiêm Cẩn hít mắt, tập trung sự chú ý lên người Tiểu Mị, cả sân rộng lớn như vậy mà tiếng người hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại từng động tác nhỏ của Tiểu Mị hiện lên trong đầu Nghiêm Cẩn.

Tiến lên, đá ngang, ra quyền, chiêu này của Tiểu Mị vừa nhanh vừa độc, Tiểu Mị đá ngang một cước, nếu Mai Côi cúi người trốn tránh thì Tiểu Mị lại đá chặn hoàn toàn có thể đá trúng Mai Côi. Nếu Mai Côi nhảy về phía trước để tránh thì Tiểu Mị nghiêng tay đâm, chắc chắn có thể đánh trúng Mai Côi. Lùi về phía sau và chuyển ngang thì không đủ nhanh. Tiểu Mị tính tới tính lui, đương nhiên biết Mai Côi muốn tránh chiêu này là không dễ dàng gì.

Tiểu Mị vừa cử động, ý thức của Nghiêm Cẩn cũng bắt đầu, theo bản năng cậu sẽ tránh về phía trước, cậu nhảy được cao nên quyền kia của Tiểu Mị căn bản không thể đánh được vào người nhưng thể năng của Mai Côi lại không bằng Nghiêm Cẩn. Tuy rằng Mai Côi có thể dễ cơ thể hành động theo ý thức của Nghiêm Cẩn nhưng động tác nhảy lên này Mai Côi không làm được, lúc chạm đất cũng sẽ bị đau chân. Nếu Tiểu Mị ác độc tung mấy chiêu này liên tiếp thì Mai Côi thật sự khó mà né tránh

Động tác của Tiểu Mị rất nhanh, phản ứng của Nghiêm Căn cũng rất nhanh, cậu thậm chí còn không cảm giác được mình có suy nghĩ gì. Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, Mai Côi quả nhiên là nhảy lên cao nhưng cô bé nhảy không đủ cao, tìm Nghiêm Căn như ngừng đập, vì sao không đủ cao, độ cao bây giờ nằm trong phạm vi Tiểu Mị vùng quyền, mắt thấy Mai Côi sẽ bị đánh trúng, tìm Nghiêm Căn thất lại.

Tiểu Mị thấy Mai Côi nhảy lên thì tung quyền ra, quyền này Tiểu Mị dùng toàn sức mà đánh vào ngực Mai Côi chắc chắn khiến Mai Côi chịu đủ. Nghiêm Căn cảm thấy tức đến không thở được, bản năng của cậu là dùng hai tay chắn trước ngực, chặn được quyền này công kích rồi đá Tiểu Mị, nhân tiện né sang trái rồi đứng qua canh chừng chiêu công kích tiếp theo của Tiểu Mị.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Mai Côi lại không hành động theo ý thức của cậu, cô bé nhảy lên trong không trung mà vươn tay trái lên, tay phải chắn ngực, độ cao không đạt được đến yêu cầu của Nghiêm Căn, thật sự là rất mạo hiểm. Nhưng quyền kia của Tiểu Mị đánh tới, Mai Côi lại nghiêng sang trái, tay phải kéo lấy bàn tay ra quyền của Tiểu Mị, trong nháy mắt rơi xuống đất thì dùng lực đẩy lực mà đẩy Tiểu Mị lên, đùi phải cong lên, chân đạp về phía bụng Tiểu Mị...

Toàn trường lặng ngắt như tờ, cảnh này hoàn toàn ngoài dự kiến của mọi người. Mẫn Lệ há hốc mồm, ngây người nhìn. Nghiêm Căn tròn mắt há miệng, đầu óc trống rỗng. Mặc Ngôn đang chống cằm nhìn thì trượt tay suýt cắn phải lưỡi. Đám cổ động viên mặc áo đồng phục kia đang la hét được một nửa thì im bặt.

Tất cả mọi người không thể tin được cảnh trước mắt lại là sự thực. Tiểu công chúa hoa hồng yếu ớt chỉ dùng một chiêu, thực sự là chỉ dùng 1 chiêu đã đá vắng nữ võ sĩ Tiểu Mị của Hồ tộc ra ngoài.

Tiếng còi vang lên, cuộc thi chấm dứt.

Mai Côi ngây ngốc đứng đó, vẻ mặt ngờ ngác đầy vô tội. Lúc này tiếng hò hét lại vang lên khiến sân vận động như nổ tung. Các học sinh như bị điểm huyết rồi lại được giải huyết, mọi người la hét, cười lớn. Quá điên cuồng, tuy chỉ trong chớp mắt nhưng kết cục bất ngờ này khiến mọi người rất đã.

Nguy Anh Vân dẫn các bạn học trong Ưng tộc bay lên cao, cầm hoa hồng mà rải xuống. Mẫn Lệ và mấy bạn học nữ thì cười vang kiêu ngạo, lớn tiếng nói:

- Con chim kia, cậu hay quá đấy!

Nghiêm Căn lấy lại tinh thần, vội vã bay lên sân đấu, đạp qua đỉnh đầu mấy cổ động viên nhiệt tình kia, tiện chân đá bọn họ ngã lăn rồi đến trước mặt Mai Côi, vội vã ôm lấy cô bé.

- Em sao rồi? Có bị thương không?

Mai Côi lắc đầu, lúc này cô bé đã lấy lại tinh thần mà hỏi:

- Anh ơi, em thắng đúng không?

- Đúng đúng, rùa con giỏi quá!

- Vậy là em đã thi đỗ rồi đúng không?

- Đúng, đúng, em thật lợi hại!

Mai Côi quay đầu nhìn ra bên ngoài, mấy nữ sinh Hồ tộc vây lấy Tiểu Mị, giận dữ nói gì đó, mắt Tiểu Mị đỏ hoe, sau đó bọn họ quay lại lườm Mai Côi. Lúc này, Mai Côi mới có cảm giác chân thật, cô bé cũng hưng phấn kêu lớn:

- Em thắng rồi! Em thắng rồi! Anh ơi, em thắng rồi...

Cô bé vui vẻ ra mặt, tay dang rộng. Nghiêm Căn dùng sức gạt đầu cũng cười chờ Mai Côi nhào qua ôm lấy mình. Nhìn đi, rùa con nhà cậu thân thiết với cậu nhất, cái gì mà đội cổ vũ của công chúa Mai Côi chứ, chết hết đi nhé!

Mai Côi vươn hai tay, chạy về qua Nghiêm Căn mà ôm lấy Mẫn Lệ. Hai cô bé ôm nhau nhảy nhót:

- Mẫn Lệ, Mẫn Lệ, chúng ta không phải dọn toilet, em thắng rồi! Em thắng rồi!

- Đúng thế, hàng ma sư tất thắng. Mai Côi tất thắng. Hàng ma sư tất thắng...

Bên đó hưng phấn kêu to, nên này Nghiêm Căn nhìn hai tay trống rỗng của mình thì không thể nào vui cho nổi. Rùa con này dám lừa gạt tình cảm của cậu.

- Chút thắng lợi nhỏ, không được kiêu ngạo tự mãn.

Tiểu ma vương phát uy, đi vào đám người mà kéo rùa con ra:

- Đi, mở đại hội tổng kết, phân tích xem cuộc thi này biểu hiện có được không, có sai phải sửa, sau này tránh phiền toái!

Cậu kéo Mai Côi đi xuống, xoay người nhìn đám người đi theo sau mà nói:

- Tổ huấn luyện bí mật của chúng tôi hợp riêng, không ai được đi cùng
- Gì cơ, cậu có phải là người không thể, chuyện vô lương tâm này mà cũng nói được

Mẫn Lệ rất bất mãn, thắng lợi này thuộc về mọi người, dựa vào cái gì mà Nghiêm Cẩn độc chiếm

Nghiêm Cẩn nhếch miệng cười tung tưng:

- Ngại quá, vừa khéo, mình không phải là người!

Đi thôi, rửa con là của cậu, chúc mừng chỉ cần hai người là được, đàn bóng đèn này thôi hãy biến đi!

Mai Côi đắm chìm trong niềm vui thắng lợi mà cười lớn. Cô bé bị Nghiêm Cẩn kéo chạy đi một đoạn, ra đến cổng trường thì không chạy nổi nữa, thờ dòn dập nhưng vẫn cười toe toét.

Nghiêm Cẩn dừng lại, nắm tay Mai Côi mà đi, sau đó lại giúp Mai Côi vỗ lưng:

- Xem em vui về kia, anh dẫn em đi chúc mừng, em thích ăn gì cũng được
- Ồ, không phải mở hội nghị tổng kết sao?
- Vừa chúng mừng vừa tổng kết

Dù là cái gì cũng được, chỉ cần không có bóng đèn là Ok. Mai Côi cười đến đỏ bừng mặt, mắt lấp lánh khiến lòng Nghiêm Cẩn ngọt ngào, rất muốn chiều chuộng Mai Côi, đem tất cả những thứ tốt đẹp nhất đến cho Mai Côi.

Đáng tiếc rửa con nhà cậu chẳng có chút tế bào lãng mạn gì cả, chỉ chọn một đồng đồ ăn Mc Donalds không tốt cho sức khỏe. Cậu ngại trong quán không có không khí nên mua rất nhiều đồ ăn rồi đem lên sân thượng công ty, chẳng hề ngại việc cả ngày hẹn hò trong công ty của cha mình.

Hai đứa trẻ ngồi dưới ánh trăng mà ăn cánh gà, miệng đầy dầu mỡ, vui vẻ vô cùng

- Hôm nay em là làm sao vậy? Trong ý thức của anh không dùng đến chiêu đó.

Cậu chỉ nghĩ việc tránh đi thế công của Tiểu Mị chứ không ngờ rửa con lại dùng một chiêu hiểm đó mà chiến thắng được.

- Thật ra em cũng không nghĩ được sẽ như thế, là tự Tiểu Mị suy nghĩ quá nhiều!

Hai tay Mai Côi cầm cánh gà không lau được miệng. Nghiêm Cẩn vội lau miệng cho cô bé rồi lại lấy cốc coca để cho Mai Côi hút

Cô bé thỏa mãn hút một ngụm dài rồi mới nói:

- Chị ta nghĩ quá nhiều, luôn nghĩ nên làm gì đánh được em, chiêu thứ nhất anh giúp em tránh thoát thì chị ta lại liều mạng mà nghĩ chiêu sau, tính toán mọi thứ hết một lượt

Cô bé cắn một miếng cánh gà, sau đó “à” một tiếng, há miệng chờ coca. Nghiêm Cẩn lại đưa cốc coca qua, Mai Côi cười mắt cong cong rất đáng yêu, lại chu miệng hút một ngụm dài:

- Chị ấy nghĩ nhiều như vậy, thực tế chính là dạy em lại một lần. Như lúc mọi người giúp em luyện tập thì cũng chẳng nghĩ, cứ thế mà đánh nên em phản ứng không nhanh mà chỉ phản ứng theo suy nghĩ của anh. Ngược lại chị ấy nghĩ rất rõ ràng khiến em biết được phải ứng đối ra làm sao.

Nghiêm Cẩn há hốc mồm:

- Cho nên chúng ta luyện tập việc cơ thể phụ thuộc vào ý thức lâu như vậy nhưng cuối cùng lại vẫn dùng cách ban đầu, em biết đối phương muốn làm gì rồi dùng bản năng của mình đối phó
- Vâng ạ. Thế cho nên con người không nên suy nghĩ xấu xa, nghĩ nhiều ngược lại sẽ hỏng việc

Mai Côi nhăn mặt nói

Lòng Nghiêm Cẩn ngứa ngáy, ai dà, gần đây đúng là cậu nghĩ rất nhiều, cậu nghĩ làm thế nào để biết “rửa con của cậu” thực sự trở thành “rửa con của cậu”. Cái này không tính là xấu xa chứ

Mai Côi ngồi bên cạnh vô tư cười với Nghiêm Cẩn thật ngọt ngào, nhét cánh gà vào miệng Nghiêm Cẩn:

- Anh ơi, anh cũng ăn đi

Nghiêm Cẩn cắn cánh gà, lòng chắc chắn, cái này không tính là ý xấu, cái này gọi là có lí tưởng, là mục tiêu trước mắt, thay thế cho mục tiêu ba ngàn dặm nữ năm nào...

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thổ Lộ Và Bị Hiểu Nhầm

Qua cuộc thi được một tuần, hôm đó Mai Côi vừa tan học thì về kí túc xá, lại nghe nói dưới lầu có người tìm Mai Côi còn nghĩ mãi xem đó là ai. Nghiêm Cẩn thì không thể, cậu luôn coi kí túc xá nữ như nhà mình, chẳng bao giờ cần nhờ người chuyển lời hết. Mặc Ngôn thì sẽ gọi điện thoại trước cho mình. Chú Đậu Đậu và bọn Lam Băng thì hình như chưa bao giờ trực tiếp tìm mình

Vì thế Mai Côi mang theo dấu hỏi to dùng đi xuống lầu, vừa thấy người đến thì thực sự hoảng sợ vì đó chính là Hạ Bồi

Hạ Bồi cười đầy hòa khí mà chẳng nói gì. Mai Côi nhìn Hạ Bồi một lúc rồi nói:

- Anh em không ở đây, hôm nay anh về công ty.

Hạ Bồi sững sốt, không phải là nên hỏi mình tìm em ấy có chuyện gì sao? Sao lại kéo sang Nghiêm Cẩn. Hạ Bồi háng giọng:

- Anh biết, anh tới là tìm em.

- Vâng.

Mai Côi gật gật đầu.

Hạ Bồi thấy cô bé không nói gì thêm thì đành tự nói:

- Chuyện là, Tiểu Mị có đồng ý hẹn hò với anh, anh biết chuyện trước kia của cô ấy với Tiểu ma vương nhưng đều đã qua rồi, mọi người đừng để trong lòng nhé. Giờ mỗi người đều có cuộc sống riêng, vẫn là bạn tốt.

Mai Côi nghiêng đầu, nghĩ nghĩ rồi lại à một tiếng rồi hỏi:

- Thực sự không phải anh đến tìm anh em à?

- Không không!

Hạ Bồi lại nói:

- Chuyện mấy hôm trước em tham gia thi đấu, Tiểu Mị có nói với anh. Cô ấy ấy à, tính hơi tiểu thư nhưng cũng rất tốt. Anh sợ hai người có gì khúc mắc nên tới tìm em tâm sự.

- À!

Mai Côi hoàn toàn không thể nghĩ được có cái gì có thể tâm sự nhưng cô bé cảm nhận được rất rõ ràng, Hạ Bồi đang đọc suy nghĩ của cô bé.

- Anh là tâm ngữ giả, chính là có thể nghe được suy nghĩ trong đầu của người khác, chỉ cần là con người thì anh đều có thể nghe được, nhưng em yên tâm, anh sẽ không nghe lén ý nghĩ của em đâu

Hạ Bồi cười nói, giọng nói thoáng chút khoe khoang:

- Anh vốn cũng chẳng có bản lĩnh gì nổi trội, lúc trước còn sợ tiếp xúc với mọi người, là sau khi đến đây, từ từ rèn luyện thì mới thành. Giờ anh là một trong số những người trong trường được Nghiêm tiên sinh chú ý. Ngày các em thi vừa khéo anh lại bị thầy Nghiêm cử đi làm nhiệm vụ

- À!

Chuyện này Mai Côi biết, Nghiêm Cẩn đã nói qua với cô bé, ngày thi nhất định sẽ kéo Hạ Bồi đi để cô bé yên tâm thi đấu

Hạ Bồi hơi nhũn mảy. Cô bé này ngoài à với ừ thì sẽ chẳng nói thêm gì sao? Cậu lại đành nói tiếp:

- Anh chỉ muốn cổ vũ em thôi, giờ thành tích em kém cũng không sao, em nhìn anh đó, trước kia cũng không tốt nhưng giờ thì ổn rồi, thể năng, thi đấu võ

đều qua cửa. Cho nên chỉ cần em cố gắng thì nhất định cũng sẽ như anh. Đương nhiên thuật tâm ngữ của anh là thiên phú, em không thể luyện được (cười chết người mà haha) nhưng mẹ nuôi em là hàng ma sư, cha nuôi em lại có uy lực như vậy, chỉ cần em luyện tập tốt thì về sau nhất định cũng sẽ có tiền đồ.

Mai Côi ngậy người nhìn Hạ Bồi, lần này thậm chí tiếng à, ừ cũng chẳng có. Cô bé không hiểu Hạ Bồi định nói gì. Hạ Bồi thở dài nói thêm:

- Anh cảm thấy anh với em cũng không khác nhau là mấy, lúc mới vào trường cũng chẳng quen, nhưng sau cũng nhờ Tiểu ma vương giúp đỡ anh rất nhiều. Giờ em cũng được Tiểu ma vương chiếu cố đầy thôi. Cho nên anh cảm thấy anh và em rất giống nhau, hẳn có thể thành bạn tốt. Cuộc thi vừa rồi em biểu hiện rất tốt, là luyện như thế nào thế, nói cho anh nghe đi, xem anh có thể đưa thêm ý kiến cho em tham khảo không.

Lúc này Mai Côi đã hiểu, cũng chẳng biết phải trả lời thế nào, theo bản năng lại đáp một tiếng:

- À!

Hạ Bồi nhủ mảy nghĩ: con bé này ngốc thế? Lúc nào cũng chỉ trả lời được à với ừ, đầu óc trống rỗng, chẳng có phản ứng gì, chỉ có chút hình ảnh của Nghiêm Căn và Mẫn Lệ, y hệt Mẫn Lệ, không thể moi ra được tin tức gì. Vì thế lại kiên nhẫn hỏi:

- Em nói xem, kinh nghiệm của anh có lẽ có thể giúp em đó

Mai Côi nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Là anh Nghiêm Căn dạy em, nếu không để em báo với anh ấy, bảo anh ấy tìm anh tâm sự kinh nghiệm?

Không biết nên làm gì thì cứ đẩy cho Nghiêm Căn là được.

Quả nhiên Hạ Bồi chỉ cười:

- Tiểu ma vương không giống chúng ta, bọn họ là thần tộc, lúc nào cũng may mắn, có nhiều thứ chẳng cần luyện cũng được. Người bình thường như chúng mình thì vất vả hơn nhiều. Như anh có thiên phú như vậy thì được trọng dụng, không thì chỉ đành cố gắng vất vả. Anh chỉ muốn giúp em thôi, em chẳng có bản lĩnh gì, sống giữa các bạn có thành tích tốt nhất định rất khó thích ứng. Anh rất hiểu

- À!

Mai Côi vẫn không thể hiểu Hạ Bồi muốn nói gì, cô rõ ràng là thấy cậu ta muốn biết vì sao mình có thể luyện được tốt như vậy trong thời gian ngắn ngủi nhưng lại nói vòng vèo đông tây. Mai Côi cứ à ừ khiến Hạ Bồi nghen lời. Cuộc đối thoại chẳng thể nào tiếp tục. Lúc này, Mẫn Lệ, Lô Thực mấy người chạy xuống, nhìn Mai Côi nói:

- Mai Côi, em đã xong chưa? Đi chưa?

- Chờ em tí đã, để em hỏi anh Hạ Bồi xem đã?

Mai Côi quay đầu nhìn Hạ Bồi đang chờ mong:

- Chờ anh em về thì em bảo anh ấy đến truyền kinh nghiệm với anh nhé? Anh ấy nói dễ hiểu hơn em nhiều

Lúc này, Mẫn Lệ đã chạy tới:

- Đang trò chuyện gì thế? Chị cũng muốn nghe. Hạ Bồi và Tiểu Mị là một, Mai Côi, em đừng có cả tin.

- Không có gì, không có gì, mình chỉ hỏi thăm một chút thôi. Mọi người muốn ra ngoài à, vậy cứ đi đi, mình cũng đi đây.

Hạ Bồi thấy Mẫn Lệ thì vội lùi bước, cô gái này rất mạnh mẽ, ai cũng chẳng thể nào làm gì được Mẫn Lệ

Mẫn Lệ trừng mắt nhìn theo bóng Hạ Bồi, hỏi Mai Côi:

- Có phải là cậu ta đến hỏi thăm em luyện tập thế nào không? Lần trước cũng hỏi chị đấy, chẳng có ý tốt gì cả, nhất định là làm tình báo cho Tiểu Mị. Tiểu Mị làm trợ khảo nhưng thầy giáo rất không hài lòng với biểu hiện của con nhỏ đó nên chưa cho điểm học phần thực tập của nó. Chắc chắn nó lại định nghĩ mưu kế gì đó đây. Nhưng cũng may, dù sao chị cũng chẳng biết Tiểu ma vương dạy em thế nào, dù nó có làm tâm ngữ giả thì cũng vô dụng, chẳng lấy được tin gì từ chị hết. Tiểu ma vương thì chắc chắn là nó không nhìn được rồi. Tâm ngữ giả thật đáng ghét!

Mai Côi nghe vậy bị đã kích:

- Tâm ngữ giả cũng có thể không nghe lén suy nghĩ của người khác thì cũng không đáng ghét mà

Lô Thực ở bên nói:

- Không xem thì quá khó, thiên bẩm đó như bản năng vậy, sẽ không nhìn được mà muốn dùng. Như huyết tộc bọn chị, lúc không có người thì vẫn không nhìn được mà di chuyển nhanh. Còn đồ uống thì đương nhiên khỏi nói.

Mai Côi cảm thấy chán nản, thật sự là thế, lúc cô bé cảm thấy đi Triệu không thích mình thì cô nhóc đã không nhìn được mà nghe lên suy nghĩ của đi. Như vừa rồi, cô bé phòng bị Hạ Bồi nghe lên nhưng mình cũng đi nghe lên người khác, cho nên, có đôi khi cũng không tự giác mà sử dụng bản năng. Mai Côi tự trách, như vậy thực sự là không tốt, khó trách người ta chán ghét tâm ngữ giả, ai chẳng muốn giữ bí mật riêng tư trong lòng. Vừa nghĩ thế thì lại ủ rũ, vốn đang vui vẻ chuẩn bị cùng bọn Mẫn Lệ đi làm tóc, giờ lại cảm thấy thật buồn.

Mẫn Lệ còn tưởng Mai Côi bị Hạ Bồi làm cho bức mình mà kéo cô bé an ủi một hồi, bảo Mai Côi đừng để ý đến Hạ Bồi. Nói Hạ Bồi ngu ngốc bị Tiểu Mị lợi dụng mà còn nghĩ là Tiểu Mị thích mình. Mai Côi nghe lại càng khó chịu, tâm ngữ giả chỉ là công cụ cho người khác lợi dụng thôi sao, thật bị ai!

Cảm xúc đó vẫn theo cô bé đến tận hiệu cắt tóc. May mà Nghiêm Cần gọi điện đến, cậu nhóc đã xong việc, đang chuẩn bị về trường học, gọi điện hỏi Mai Côi muốn ăn gì để cậu mua về, kết quả vừa nghe thấy Mai Côi đang ở cửa hàng làm đầu thì sốt ruột:

- Em có cắt không đấy? Nếu chưa cắt thì chờ đi, giờ anh sẽ qua, mau nói địa chỉ cho anh.

Cậu nói hơi lớn tiếng, Mẫn Lệ ở bên nghe thấy loáng thoáng thì hỏi:

- Tiểu ma vương muốn gì thế?

- Anh nói muốn lại đây giám sát em cắt tóc

Mẫn Lệ bĩu môi:

- Cậu ấy thật biến thái, cuồng không chế người khác à. Chỉ có Mai Côi mới chịu đựng được cậu ấy, nếu đổi lại làm chị thì đã sớm đánh nhau toán loạn rồi

Kẻ biến thái theo lời Mẫn Lệ nói nhanh chóng chạy đến, nhìn thấy Mai Côi còn chưa cắt tóc thì vừa lòng nói:

- Anh thích tóc mái ngố

Mẫn Lệ dùng tờ tạp chí che mặt, ông ổng đáp:

- Đó là tóc của Mai Côi, chẳng phải tóc của cậu

Lô Thực cũng nói:

- Tóc mái ngố giờ đã không thịnh hành nữa, bọn mình chọn cho Mai Côi kiểu này, cậu xem đi, rất đáng yêu đấy

Lô Thực đưa quyển tạp chí qua, tóc đuôi cá mái xéo, rất hợp với mặt Mai Côi.

Nghiêm Cần liếc qua rồi lại vớt quyển tạp chí lại, chỉ vào bức ảnh có trong di động khi Mai Côi còn để tóc ngố:

- Làm gì có ai đáng yêu bằng rùa con nhà mình, cậu xem đi, tóc mái ngố.

Lô Thực còn định nói thêm gì nữa thì Mẫn Lệ đã khề kéo áo cô bé, ý bảo đừng nói chuyện với kẻ thần kinh, không có tác dụng gì cả. Nghiêm Cần cũng mặc kệ bọn họ, điên cuồng đem di động cho thợ cắt tóc xem mà bắt anh thợ cắt cho Mai Côi kiểu đầu đó.

Mất một tiếng Mai Côi mới cắt tóc xong, vẫn là kiểu tóc mái ngố lúc trước. Thợ cắt tóc tia móng tóc đi khiến Mai Côi trông càng trẻ hơn. Nghiêm Cần rất hài lòng, vừa khen đẹp không ngớt vừa trả tiền làm tóc cho Mai Côi, còn những người khác thì mặc kệ nên bị các cô gái mắng là keo kiệt

Nghiêm Cần đáp rất thoải mái:

- Rùa con là nhà tớ, tiền đương nhiên mình quản, các cậu của nhà ai thì gọi ra mà trả, không có thì bảo bố mẹ đưa, cứ làm như mình là đứa tiêu tiền như rác ấy.

Vừa keo kiệt lại vừa biến thái, cuồng không chế! Mấy cô gái lườm Nghiêm Cần, chỉ có Mai Côi cười vui vẻ để mặc cho Nghiêm Cần nắm tay. Nghiêm Cần chẳng hề ngượng ngùng mà còn rất vui, rùa con lại đổi về kiểu tóc cậu thích, cảm giác thực sự rất tốt. Cậu lấy di động ra, chụp liên tiếp mấy bức ảnh của Mai Côi liền. Trong lòng đã ra quyết định, đến ngày sinh nhật 16 tuổi của mình thì sẽ thổ lộ với Mai Côi. Mẹ tuy có ra yêu cầu rằng Mai Côi chỉ được yêu đương khi tròn 18 tuổi nhưng sớm vài năm thì cũng không sao, coi như thực tập trước.

Nhưng cậu không ngờ, cậu còn chưa mở miệng hỏi Mai Côi có thích mình không thì đã có người hỏi hộ. Người kia chính là Ôn Từ Kiều.

Ôn Từ Kiều là đứa nhỏ thần tộc, cha mẹ đều là đệ tử giỏi của Cửu Thiên Huyền Nữ, từ nhỏ cũng rất được yêu chiều. Ngày đó cô bé định tỏ tình với Nghiêm Cần thì lại đột nhiên bị Mai Côi chạy biến đi làm hỏng. Lúc ấy cô bé cảm thấy lạ, sau đó bắt đầu cẩn thận quan sát hai anh em.

Nghiêm Cần thương em gái thì chẳng có gì đáng phản đối, lúc rảnh rỗi đều chơi cùng Mai Côi khiến cho Ôn Từ Kiều có chút cảnh giác. Cô bé hỏi thăm hai người bọn họ không phải là anh em ruột, chỉ là Mai Côi này từ nhỏ đã sống ở Nghiêm gia, thành con gái nuôi. Trước kia Mai Côi cũng không phải là hàng ma sư, học ở trường bình thường, sau này xảy ra chuyện con tin, Nghiêm gia cảm thấy con mình không thể làm người thường nên muốn bồi dưỡng Mai Côi thành hàng ma sư nên mới đưa tới trường Nhã Mã

Từ khi Mai Côi đến trường Nhà Mã học thì Nghiêm Cẩn bắt đầu không hèn hò nữa. Theo Ôn Từ Kiều phân tích, hẳn là không phải Nghiêm Cẩn có ý với Mai Côi bởi Mai Côi ở Nghiêm Gia thời gian dài như vậy, nếu Nghiêm Cẩn có ý này thì lúc trước sao có thể hèn hò bạn gái nhiều như vậy được. Hơn nữa còn đưa bạn gái về nhà, chứng tỏ Nghiêm Cẩn chẳng có ý gì với em gái này hết. Về phần Mai Côi thì lại khó nói. Nghe nói Nghiêm Cẩn và bạn gái mấy lần chia tay đều là do Mai Côi ở giữa làm khó. Chính mình chẳng phải đã gặp rồi đấy sao, còn chưa nói gì đã bị Mai Côi phá đám.

Sau khi Ôn Từ Kiều tỏ tình chưa thành thì cũng gặp Nghiêm Cẩn vài lần, cảm thấy thái độ của cậu với mình cũng không tệ lắm, có lần hai người còn liên thủ hoàn thành nhiệm vụ nhưng chẳng lần nào cô có cơ hội nói từ tế với Nghiêm Cẩn hết. Chỉ là cô cảm thấy Nghiêm Cẩn bị em gái quán lấy, cả ngày chỉ nói chuyện Mai Côi. Mà lần trước cô định tỏ tình Nghiêm Cẩn cũng không có ý từ chối, ngược lại Mai Côi kia lại lo lắng mà kéo Nghiêm Cẩn chạy đi, cho nên Ôn Từ Kiều lớn mật đoán, vấn đề hẳn là ở Mai Côi kia.

Quả nhiên, chuyện lần trước không được bao lâu, Mai Côi đã làm tóc giống tóc mình khiến Ôn Từ Kiều càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình. Cô tìm một cơ hội gặp riêng Mai Côi rồi nói thẳng:

- Mai Côi, có phải em thích anh trai mình không?
- Đương nhiên!

Mai Côi thấy lạ, đây chẳng phải là nữ sinh muốn tỏ tình với anh sao? Sao lại hỏi mình câu hỏi kì cục này. Anh tốt như vậy sao Mai Côi có thể không thích.

Ôn Từ Kiều cười cười:

- Vậy em có từng hỏi qua xem anh em có thích em không chưa?
- Cái này còn cần hỏi sao?
- Đương nhiên phải hỏi, nếu anh em không thích em, em cả ngày quán lấy anh mình thì cậu ấy không thể hèn hò với cô gái khác, như vậy cậu ấy sẽ thấy khó xử.

Mai Côi không hiểu, anh có thích mình hay không và việc anh có hèn hò hay không có liên quan gì? Bọn họ từ nhỏ đã ở chung, bạn gái của anh còn chẳng phải chỉ có một người, đã bao giờ thấy anh Nghiêm Cẩn khó xử đâu

- A! Thế thì lúc về em sẽ hỏi anh ấy!

Câu trả lời này của Mai Côi khiến Ôn Từ Kiều cảm thấy không có thành ý, cô bé quyết định nên nói thẳng:

- Mai Côi, chị rất thích anh trai em, nếu chị làm bạn gái anh ấy thì em có chấp nhận không?

Mai Côi cau mày:

- Nhưng anh nói là anh không thích chị đâu!

Ôn Từ Kiều cười cười, trong lòng càng chắc chắn. Thấy chưa, phán đoán của mình thật chính xác, tiểu công chúa quả nhiên là nói như vậy.

Ôn Từ Kiều cảm thấy mình không nên quá nôn nóng, muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông. Cô bé này suy nghĩ phải thoáng ra mới được nhưng đương nhiên không phải do mình nói mà được. Ôn Từ Kiều đi tìm Nghiêm Cẩn.

Nghiêm Cẩn đang chờ cô tỏ tình thì sẽ từ chối nhưng cậu vụn vụn không ngờ, câu đầu tiên Ôn Từ Kiều nói lại khiến cậu nhảy dựng lên.

- Tiểu ma vương, hôm đó em nói chuyện phiếm với em gái của anh, nó nói nó thích anh
- Cái gì? Cái gì?

Tìm Nghiêm Cẩn đập loạn, rùa con lại thừa nhận với người khác là có thích cậu?

Ôn Từ Kiều cẩn thận quan sát vẻ mặt Nghiêm Cẩn, Nghiêm Cẩn thực sự rất bất ngờ, cho nên lúc trước cậu vẫn nghĩ Mai Côi quán lấy mình chỉ là em gái làm nũng thôi sao?

- Anh không biết sao? Là chính miệng em ấy nói với em đó.
- Thích anh? Em ấy thật sự tự nói ra?
- Đúng vậy. Chuyện này có lẽ anh nên tự xử lý đi.
- Đúng đúng, đây là đại sự, rất quan trọng. Cảm ơn em, anh đi trước đây.

Nghiêm Cẩn không khống chế được sự kích động, chạy nhanh như gió.

Ôn Từ Kiều nhìn theo bóng Tiểu ma vương, chờ cậu mau chóng giải quyết việc này thì cô bé mới có thể thoải mái tỏ tình với cậu được.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hiểu Lâm Càng Sâu Hạnh Phúc Càng Nhiều

Nghiêm Cần bị tin tức Ôn Từ Kiều mang đến làm cho tim đập loạn, thật sự không thể kiềm chế được sự hưng phấn trong lòng, cậu đi thẳng đến kí túc xá nữ. Vừa xông vào phòng Mai Côi đã bị Mẫn Lệ mắng đuổi ra:

- Đã nói với cậu bao nhiêu lần, đây là kí túc xá nữ, không phải phòng riêng của Mai Côi nhà cậu, không thể thích là đến được.

Nghiêm Cần vừa nhìn thấy rùa con nhà mình không ở trong thì đi luôn, mặc kệ Mẫn Lệ đang mắng với theo. Chạy đến phòng học thì thấy Mai Côi đang ngồi tự học, một cậu nam sinh nặt đỏ ửng nhìn cô bé nói gì đó, nhưng Thẩm Phi bước đến kéo cậu ta đi. Nghiêm Cần có kinh nghiệm, vừa nhìn đã biết tám chín phần là tỏ tình. Cậu vội chạy lên, đi qua Thẩm Phi đang kéo người đi, lúc đi qua Nghiêm Cần thì còn nhìn Nghiêm Cần cười cười.

Khỏe miệng Nghiêm Cần giật giật, lòng thầm nghĩ, coi như là mấy người thức thời, đi nhanh. Cậu bước lên hai bước, đặt mông bên cạnh Mai Côi rồi hỏi:

- Hai thằng nhóc qua vừa nãy làm trò gì thế?

Mai Côi nhìn thấy cậu thì cao hứng chào:

- Anh! Bạn kia thì em không biết, cậu ấy bảo là thích em, hỏi em có thể làm bạn gái cậu ấy không?

- Vậy em nói thế nào?

- Em bảo không cần. Sau đó nam sinh kia nói thêm những gì nữa em không để ý, sau là Thẩm Phi đến kéo cậu ấy đi hộ em

Mai Côi nghĩ rồi lại bổ sung:

- Thẩm Phi thật tốt, em còn đang lo lắng không biết nên làm gì

- Ủ, ừ.

Lòng Nghiêm Cần hơi rối loạn, bất giác lại dùng câu à, ừ của miệng của rùa con. Rùa con của cậu thật dứt khoát, từ chối chẳng buồn chớp mắt, đối phó với người khác cũng tốt lắm, chỉ mong là đừng đối xử với cậu như thế. Giờ Nghiêm Cần cũng chẳng biết nên làm sao, chẳng lẽ lại hỏi trực tiếp: “Em có thích anh không?”

Mai Côi không để ý đến cậu, dù sao nếu anh có việc gì thì sẽ nói thẳng, không có việc gì thường xuyên ngồi bên cạnh cô bé ngăn người cũng là chuyện chẳng lạ, cho nên lại tiếp tục sự nghiệp học hành

Nghiêm Cần không còn kích động như vừa nãy, cậu tỉnh táo lại mà nghĩ việc này. Vì sao Mai Côi lại nói với Ôn Từ Kiều là thích mình? Vì sao không nói với Mẫn Lệ và những người bạn thân quen? Nhưng Ôn Từ Kiều chẳng có lí do gì lừa mình, tuy rằng Ôn Từ Kiều có ý với mình nhưng tự nói Mai Côi thích mình thì chẳng có lợi gì cho cô ấy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ vấn đề ngay ở đây?

Chẳng lẽ nói rùa con thực sự thích cậu nhưng vì lúc trước cậu có nhiều bạn gái quá mà sợ hãi, không biết mình có ý này với rùa con hay không nên mới yên lặng, chờ cơ hội thì mới nói. Kết quả lại phát hiện Ôn Từ Kiều có ý với mình nên rùa con không nhận được mà tìm Ôn Từ Kiều thị uy.

Vừa nghĩ như vậy, Nghiêm Cần lại kích động. Vậy là rùa con nhất định cũng giống mình. Nghiêm Cần không nhận được mà len lén mỉm cười, cảm thấy trong lòng thật hạnh phúc. Vậy cậu hẳn nên tỏ tình với rùa con, rùa con thẹn thùng như vậy nhất định là rất ngại mà cũng lo cậu sẽ thích cô gái khác nên lòng sẽ rất lo lắng

- Anh ơi, anh có thích em không?

Nghiêm Cần đang muốn ôn tồn một phen thì lại bất thành linh nghe Mai Côi hỏi câu dứt khoát như vậy. Tim Nghiêm Cần như ngừng đập, có chút ngại ngại mà nhìn qua. Đôi mắt Mai Côi trong sáng, Tiểu ma vương thì tim đã nhảy lên tận cổ, cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. Rùa con này lúc tỏ tình chẳng thêm nhản mặt, đúng là quá dũng cảm.

- Anh... anh đương nhiên là thích em

Nghiêm Căn lấp bắp đáp

Mai Côi mỉm cười, ánh mắt cong cong, má lúm đồng tiền ẩn hiện. Cô bé gật gật đầu, sáng khoái nói:

- Em cũng thích anh

Thấy chưa, vấn đề này đâu cần hỏi, anh đương nhiên là thích mình, Ôn Từ Kiều kia thật tò mò

- Anh... anh thích nhất là em, thật đấy, chỉ thích mình em thôi

Bây giờ mà không nói rõ ràng thì chính là đồ ngốc, rửa con đang tỏ tình với cậu mà.

- Vâng!

Mai Côi gật đầu:

- Em cũng thích nhất là anh, chỉ thích mỗi anh thôi

Không gì có thể so với tình cảm anh em của hai người, lòng Mai Côi rất vui, cho dù chưa tìm được mẹ nhưng có một người anh thương mình như vậy thì thực sự quá hạnh phúc

Lòng Nghiêm Căn vô cùng ngọt ngào, tuy rằng cậu bị rửa con nhanh chóng hạ knock out nhưng cậu cam tâm. Bây giờ phải nói thêm gì nữa cho tốt đây, nhưng cậu ngoài việc cười như ngớ ngẩn thì lại chẳng nói được gì. Nghiêm Căn rất vui, không gì có thể diễn tả được niềm vui này. Từ nay trở đi, rửa con thực sự là rửa con của cậu rồi.

Mai Côi ở bên thu dọn sách vở xong xuôi rồi kéo ông anh có chút lạ lạ, hôm nay tuy không phải cuối tuần nhưng ngày mai Mai Côi cũng chẳng có lớp học. Mẹ Tiểu Tiểu dặn Mai Côi về nhà, Mai Côi hỏi Nghiêm Căn có muốn cùng về không.

Đương nhiên muốn, Nghiêm Căn sao có thể từ chối, thân là bạn trai mới, chẳng những là đầu tiên mà còn là người cuối cùng, Nghiêm Căn cảm thấy trách nhiệm thật nặng nề nhưng cũng thật ngọt ngào. Cùng về nhà đương nhiên là phải làm

Cậu vui sướng mà về nhà, sợ bị Tiểu Tiểu nhìn ra sự khác lạ mà cảm tap chí mà ra về chăm chú đọc, ngồi lì trên sofa mà dựng tai nghe Tiểu Tiểu và Mai Côi, đôi mẹ chồng nàng dâu tương lai nói chuyện

- Mai Côi, hôm nay ăn dưa chua xào thịt bò nhé!

- Vâng, anh thích ăn

Nghe mà xem, rửa con của cậu thực lòng thương cậu, mặt Nghiêm Căn đằng sau quyển tạp chí cười như hoa nở.

- Hôm nay đi học thế nào, bài tập làm xong chưa con?

- Vâng ạ, làm xong con mới về.

- Anh Nghiêm Căn có làm chuyện xấu gì không?

Tiểu Tiểu thoải mái hỏi trước mặt Nghiêm Căn, chẳng chừa cho cậu chút mặt mũi nào.

- Không có đâu, tuần này hình như anh chẳng gây rối gì cả.

Mai Côi thực sự nghiêm túc mà nhớ lại những việc Nghiêm Căn làm. Nghiêm Căn bĩu môi, được rồi, tình báo viên nhí này, về sau quan hệ mẹ chồng con dâu chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

- Nhưng có một chị nói với con là chị ấy thích anh, hỏi con nếu chị ấy thành bạn gái của anh thì con có ngại không?

Mai Côi vừa rửa hoa quả vừa nói:

- Con từ chối giúp anh rồi.

Nghiêm Căn không nhịn được cười, rửa con nhà mình thật quá mạnh mẽ, đâu chỉ giúp cậu từ chối nữ sinh tỏ tình, còn bắt được cả tim cậu nữa. Giờ cậu là bạn trai của rửa con, thân phận này thật tuyệt vời.

- Từ chối là tốt, sau này gặp chuyện như vậy đều phải từ chối, trẻ con không nên yêu sớm, mẹ với cha Nghiêm Lạc cũng không cứng nhắc, sau này các con học đại học thì yêu cũng chưa muộn. Con đừng có học theo Nghiêm Căn, nó chỉ thích gây rối, biến yêu đương thành trò chơi, sau này nó nhất định sẽ hối hận

- Con đâu có chơi đùa?

Nghiêm Cẩn lại không nhận được mà vươn đầu ra khỏi tạp chí. Cậu là thật lòng, tình cảm của cậu với rùa con còn hơn cả sắt đá, nhờ rùa con lại tin lời mẹ nói thì phải làm sao.

Quả nhiên rùa con nhìn cậu một cái, Nghiêm Cẩn vội nói lại:

- Con nào có chơi đùa!

Tiểu Tiểu không vui:

- Con còn nói được thể cơ đấy?

- Không phải, con biết trước kia con sai rồi, sau này không thể nữa.

Lúc nói những lời này Nghiêm Cẩn rất thành thật mà nhìn Mai Côi, Mai Côi vội nói đỡ:

- Mẹ, anh biết sai rồi, mẹ đừng trách anh, sau này anh nhất định sẽ không thế đâu, con giám sát anh cho mẹ!

Nghiêm Cẩn vội gật đầu, đúng thế, giờ cậu là do rùa con quản, cậu chắc chắn sẽ nghe lời. Tiểu Tiểu vuốt tóc Mai Côi:

- Cũng chỉ có con ngoan thôi. Không được yêu sớm biết chưa? Tuổi còn nhỏ không biết bản thân thực sự muốn gì, khả năng phán đoán cũng không đủ, chờ sau này trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm cho hành vi của mình thì mới tính chuyện yêu đương được.

- Vâng ạ!

Mai Côi gật đầu đồng ý. Lòng Nghiêm Cẩn quýnh lên, thế chẳng phải là cậu sẽ là bạn trai bí mật của rùa con mấy năm liền sao. Theo tuổi cậu thì là ba năm, theo tuổi rùa con thì là bốn năm. Nghiêm Cẩn bắt đầu tính toán: cứ cho là ba năm, 36 tháng, 1095 ngày, 26280 mấy giờ... Lâu như vậy? Vậy cậu không thể quang minh chính đại mà ôm rùa con một cái, hôn rùa con một cái sao?

- Con phản đối! Nghiêm Cẩn lớn tiếng kháng nghị.

- Không ai hỏi ý kiến con cả!

Đáng tiếc Tiểu Tiểu hoàn toàn mặc kệ Nghiêm Cẩn. Nghiêm Cẩn nhìn Mai Côi, Mai Côi nhìn cậu với vẻ vô tội, tỏ ý mình bất lực.

Nghiêm Cẩn mất hứng lại cảm tạp chí lên che mặt. Mai Côi thấy anh không vui thì khẽ lay người Nghiêm Cẩn nói:

- Anh ơi, anh đừng trách mẹ, mẹ là muốn tốt cho anh em mình thôi. Sắp đến sinh nhật anh rồi, lúc đó em sẽ tặng cho anh một món quà, anh vui lên đi.

Quả! Mắt Nghiêm Cẩn sáng bừng lên, rùa con làm bạn gái rồi tặng cho cậu món quà đầu tiên, nhất định rất đáng yêu?

Đến đêm, Nghiêm Cẩn vẫn quán quít lấy Mai Côi mà trò chuyện. Thật ra cậu rất muốn gần gũi, thân mật một chút. Ngày đầu tiên tỏ tình, hai người phải thân mật chút chứ. Chỉ nói hai câu đã thu phục được cậu, hình như là quá dễ dàng rồi. Nhưng cậu nhìn ánh mắt trong veo của Mai Côi mà không nói được gì. Nghĩ mà xem, cậu rõ ràng mới là tình thánh nhưng sao lại chẳng bình tĩnh được bằng rùa con? Về điểm này, Nghiêm Cẩn rất buồn bực, chẳng lẽ rùa con được cha chân truyền mà công lực bình tĩnh đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh? Cho nên dù lòng rùa con đầy tình cảm nhưng về mặt văn trấn tĩnh, tự nhiên? Nghiêm Cẩn không cam lòng, kéo rùa con tán gẫu chuyện đông chuyện tây, đến khi quá muộn, Mai Côi không nhận được phải đuổi người. Cô nhóc buồn ngủ.

Nghiêm Cẩn trở về phòng, nghĩ ngợi nửa ngày, ở trên giường lăn qua lộn lại nhưng không ngủ được. Không được, không được, càng nghĩ càng không cam lòng, ngày tỏ tình nhất định phải ôm hôn thì mới có ý nghĩa, cậu phải đi đòi lại

Vì thế trong cảnh tối lửa tắt đèn, Nghiêm Cẩn lén lút sang phòng Mai Côi. Mai Côi đang ngủ rất say, Nghiêm Cẩn khẽ lay Mai Côi nhưng Mai Côi không tỉnh. Nghiêm Cẩn lại đẩy một cái, Mai Côi khẽ hử một tiếng nhưng vẫn không tỉnh

Nghiêm Cẩn ghé vào tai Mai Côi nói:

- Rùa con, phải ôm hôn

Mai Côi đương nhiên không đáp lời, Nghiêm Cẩn lại nói:

- Không nói gì chính là đồng ý

Mai Côi vẫn không đáp. Nghiêm Cẩn lại nói:

- Không cần em đồng ý, giờ anh là người có thân phận, muốn hôn thì hôn

Nói xong vẫn hỏi thêm một câu:

- Đúng không?

Đúng! Nghiêm Cẩn lại tự trả lời, sau đó khẽ hôn lên đôi môi mềm của Mai Côi một cái. Thật mềm, thật thơm, Nghiêm Cẩn vô cùng hưng phấn, rốt cuộc không nhịn được mà lay Mai Côi:

- Mai Côi, dậy hôn bạn trai em đi

Mắt Mai Côi díp lại, mơ mơ màng màng không hiểu chuyện gì, nghe thấy anh nói gì gì mà hôn hôn rồi mắt lại tiến đến gần. Mai Côi theo bản năng chu miệng ra hôn rồi lại ngủ.

Nghiêm Cẩn cao hứng nói không nên lời, đã nói là rửa con bối rồi mà thôi, kiểu gì cũng phải như vậy mới tính được. Cậu lại chu miệng hôn rửa con một cái rồi mới trở về phòng, bước chân nhẹ bằng, cảm thấy cuộc đời thật đẹp.

Mấy ngày sau, Nghiêm Cẩn còn đang đắm chìm trong tình yêu, cậu cảm thấy Mai Côi càng ngày càng tốt với mình, càng ngày càng thích cười với mình, càng ngày càng thích làm nũng với mình. Cậu cảm thấy mình thật hạnh phúc. Lệnh cấm yêu sớm của mẹ sớm đã bị cậu vứt lên sao Hỏa.

Cậu rất chờ mong ngày sinh nhật, không biết rửa con sẽ tặng mình quà gì. Vì để chuẩn bị tâm lý, cậu quyết định tìm cha học hỏi kinh nghiệm

- Cha, lúc trước cha theo đuổi mẹ như nào?

Nghiêm Lạc ngừng đầu nhìn con một cái. Thằng nhóc này đã nghĩ thông? Sốt ruột rồi sao? Người làm cha đáp:

- Mẹ con theo đuổi cha!

Ồ, thế là cũng gần giống cậu rồi. Nghiêm Cẩn vội khiêm tốn thỉnh giáo:

- Vậy lúc đó cha phản ứng thế nào?

- Không liên quan đến con

Nghiêm Cẩn lại đi tìm mẹ:

- Mẹ, lúc trước mẹ theo đuổi cha thế nào?

Nữ theo đuổi nam, hẳn là dùng chiêu thức giống nhau

- Ba con theo đuổi mẹ

Ồ, sao mỗi người nói một kiểu. Nhưng dù là thế thì Nghiêm Cẩn vẫn hỏi:

- Vậy mẹ phản ứng thế nào?

- Để cha con theo đuổi

- Để cha con theo đuổi như thế nào?

- Trẻ con đừng có hỏi nhiều

Nghiêm Cẩn mắt híp, cậu không phải là trẻ con, cậu sắp tròn 16 rồi rồi, chỉ hai năm nữa là tròn 18. Nghiêm Cẩn đột nhiên phản ứng lại, ha ha, đứng đến sinh nhật là được, chỉ còn kém hai năm, vậy lần trước cậu tính sai rồi, trừ đi được một năm. Phát hiện này khiến Nghiêm Cẩn vô cùng vui vẻ. Cho nên lần sinh nhật này với cậu là rất quan trọng, cậu rất chờ mong rửa con sẽ tặng quà gì cho mình?

Tiểu ma vương bấm đốt ngón tay tính, ừm, cậu rất muốn thêm một cái ôm, còn cả hôn nữa, lưỡi chạm lưỡi ấy. Còn muốn rửa con nói với cậu những lời ngọt ngào, tỷ như yêu nhất là cậu. Đúng rồi, nếu không thì tiện thể thương lượng chuyện sau khi tốt nghiệp. Dù sao rửa con cũng không có bản lĩnh gì, không giỏi giao tiếp, đi làm cũng sẽ vất, nếu không cứ gả thẳng cho cậu, làm bà chủ gia đình là được...

Tiểu ma vương tự mình tính toán rất nhiều chuyện, một lòng chờ mong ngày sinh nhật.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chân Tướng Rõ Ràng Ma Vương Tan Nát Cõi Lòng

Đêm trước ngày sinh nhật, Tiểu ma vương nằm mơ hai lần. Lần thứ nhất là một giấc mơ rất đẹp, rửa con mặc một chiếc váy màu hồng nhạt xoay tròn trước mặt cậu hai vòng. Mái tóc cô bé buộc bằng chiếc dây cài có bông hoa hồng khiến gương mặt tươi cười của rửa con càng đáng yêu. Cậu cảm áo khoác đuổi theo:

- Rửa con, rửa con, giờ đang là mùa đông, em sao mặc ít áo như vậy, cảm lạnh đó.

Rửa con mỉm cười ngọt ngào với cậu, nhẹ nhàng gọi:

- Anh ơi!

Sau đó rửa con nhào về phía cậu. Nghiêm Cần vội vàng lấy áo bọc kín người Mai Côi, đến lúc này mới phát hiện mình lại chẳng mặc gì. Rửa con nhiệt tình hôn môi cậu, cậu cảm thấy người nóng bừng, vì thế vứt chiếc áo khoác dây của rửa con sang một bên

Cậu ôm rửa con thật chặt, hai người lăn trên đất, ở không đứng, là trên giường, giường nệm mềm mại, hai người bọn họ thân mật nằm trên giường. Nghiêm Cần cũng chẳng nghĩ nổi xem tại sao chạy nửa ngày mà cuối cùng lại thành ra nằm trên giường. Cậu chỉ toàn tâm toàn ý mà ôm Mai Côi, ra sức hôn. Mai Côi thật thơm, thật ngọt, cậu càng hôn lại thấy người càng nóng... Sau đó, bình tĩnh.

Nghiêm Cần thở gấp, phát hiện cả người ướt đầm mồ hôi. Giấc mộng đẹp kia khiến cậu trở nên hồ đồ, cả người cũng tê dại. Cậu xoay người ôm chặt ngủ tiếp, giấc mơ đẹp kia khiến cậu nằm thật lâu, thật lâu mới có thể ngủ tiếp

Sau đó, cậu lại nằm mơ thấy mình dẫn rửa con lên sân thượng công ty, cậu và rửa con cùng ăn cánh gà thật vui vẻ. Nhưng rửa con đột nhiên nói với cậu:

- Anh ơi, em lại có bạn trai rồi

Cậu ngẩn ngơ. Bạn trai? Còn thêm chữ “lại”?

Rửa con mở to mắt nhìn:

- Anh, anh quên rồi sao? Anh chính là bạn trai đầu tiên của em mà? Em đã thay bạn trai 16 lần rồi? Thêm nữa thì có thể hơn anh rồi đấy

- Cái gì? Em có nhiều bạn trai thế từ khi nào.

Rửa con nhìn cậu đầy khó hiểu:

- Chẳng phải anh đều biết sao? Những người đó anh cũng quen cả mà. Có Mặc Ngôn này, Lam Băng, Thẩm Phi, chú Đậu Đậu, Dung Hiền, Cừu Hoa, Âm Phạm Hạo...

- Dừng dừng...

Tiểu ma vương hô toáng lên rồi ngồi bật dậy. Ác mộng, đây đúng là ác mộng

Ác mộng này khiến Nghiêm Cần cả ngày đều thấy bất ổn, mãi đến buổi chiều Mai Côi rủ cậu đi tự học, nhìn cô bé vẫn như bình thường thì cậu mới thấy an tâm. Đó chỉ là mơ, là giấc mơ mà thôi. Giấc mơ thứ nhất là thật, thứ hai là giả, đúng rồi, nhất định là như vậy.

Chạng vạng, Mai Côi thần thần bí bí kéo Nghiêm Cần đến phòng giải trí trong trường, chỗ đó tối om, Nghiêm Cần mừng thầm, rửa con thật quá chủ động, cậu đương nhiên không thể thua rửa con được. Nghiêm Cần đang định kéo rửa con vào lòng mà hôn cô bé thì hai tiếng ầm ầm vang lên trên đỉnh đầu, đèn sáng bừng, Nghiêm Cần nhìn lại, ôi mẹ ơi, đồng nghìn nghịt toàn người là người

Gần 60 bạn học chen chúc ở đây, trước mặt là một chiếc bánh ngọt cao ba tầng, bên cạnh bày đầy đồ ăn uống. Cả phòng giải trí được trang trí lại, hiển nhiên là mọi người đã chuẩn bị sẵn cho cậu sinh nhật bất ngờ này.

Tuy rằng không giống như trong tưởng tượng nhưng Tiểu ma vương vẫn rất vui vẻ. Đám bạn ủa lên vây lấy cậu, quà sinh nhật ném vào người, một số món quà chẳng biết là gì mà rất nặng, ném lên người rất đau. Nghiêm Cần la hét vơ vơ vào lòng. Mai Côi ở bên đã lùi ra xa, tránh để bị “đạn pháo” đánh trúng. Cô bé cười mắt cong cong nhưng vẫn không đưa quà ra, Nghiêm Cần ngọt ngào, biết chút nữa Mai Côi sẽ tặng riêng cho mình

Một đám người tru lên bài hát “Happy birthday” theo phiên bản dã thú, vừa hát còn vừa đánh đấm loạn xạ, bài hát trở nên vô cùng bi thảm, không ai dành lòng nghe. Nhưng các bạn nhỏ còn hát rất hưng phấn, hát đi hát lại đến nửa tiếng đồng hồ.

Còn chưa làm gì, chỉ mới hát tặng sinh nhật thôi mà đã khiến căn phòng trang trí xinh đẹp trở nên lộn xộn, một đám người lại la hét đòi cắt bánh.

Nghiêm Cần kéo Mai Côi lại bên cạnh, không nỡ buông tay. Vừa thấy phải cắt bánh thì trịnh trọng tuyên bố:

- Bánh ngọt chỉ được ăn, không được ném người, bôi loạn, ai mà làm bẩn rửa con thì mình đánh chết người đấy.

Mọi người ồn ào thề tuyệt đối sẽ không làm gì thì Nghiêm Cần mới động thủ cắt bánh. Mọi người thực sự an phận mà chia nhau bánh ăn. Nghiêm Cần cắt cho Mai Côi miếng lớn nhất, cầm hai cái đĩa mà tránh ở một góc vui vẻ ăn bánh với nhau. Ăn xong lại bị Cừu Tranh và mấy người kéo ra một góc khác

Ngoài đó một đám người đã chờ đợi, Nghiêm Cận vừa bị kéo lại bị mọi người đã ủa lên đón tiếp, ai nấy xông lên ôm Nghiêm Cận cắn một cái, đụng chạm, lau miệng... Mọi người ăn xong đều cố ý để kem lại bên miệng. Tiểu ma vương đáng thương giầy dựa nhưng quả bất địch chúng (một người không chống lại được số đông), chờ đến lúc bị mọi người giầy xéo đủ thì mới nhếch nhác quay lại trước mặt Mai Côi.

Đêm nay Mai Côi cười đến cứng mặt, thật sự là rất vui. Nhìn thấy Tiểu ma vương như vậy thì bụng miệng cười vui vẻ:

- Anh ơi, em vốn cũng định thom anh chúc mừng sinh nhật nhưng giờ mặt anh toàn nước miếng của người khác, ghê lắm.

Làm cho rửa con không hôn nổi nữa? Dù sao mọi người cũng chơi nhiều rồi, Nghiêm Cận bỏ lại một phòng đầy người này, kéo Mai Côi trốn đi. Hai người mua một bao lớn đồ ăn không tốt cho sức khỏe rồi chạy về công ty.

Nghiêm Cận dẫn Mai Côi đến một văn phòng mới được trang hoàng cẩn thận, kiểu ngạo nói với cô bé:

- Từ nay trở đi, đây là văn phòng riêng của anh

Cậu cười, đây là quà sinh nhật của cha tặng, đương nhiên cũng là vì cậu đã có biểu hiện xuất sắc trong công việc.

- Anh giỏi quá!

Mai Côi chẳng tiếc lời khen ngợi. Nghiêm Cận lại càng vui vẻ, lấy quần áo trong tủ mà chạy đi tắm. Cậu bị đám bạn bè hại người kia chinh cho bản thủ, giờ phải tắm rửa cho thơm tho để thân mật với rửa con.

Chờ cậu thoải mái đi ra, Mai Côi đã trang trí lại căn phòng rất đẹp, chẳng biết cô bé lấy đâu ra một bình hoa mà đặt trên bàn uống nước, còn bày đồ ăn đồ uống lên bàn, cả hai hộp quà nữa.

Nghiêm Cận cao hứng phấn chấn chạy đến bên người Mai Côi, vờn mặt qua:

- Ngửi đi, ngửi đi, thơm không?

- Thơm!

Mai Côi bật cười khanh khách.

- Thế thơm cái nào, bảo là em thích anh nhất!

Mai Côi rất nghe lời mà thom cậu một cái thật kêu, lớn tiếng nói:

- Em thích nhất là anh trai!

Nghiêm Cận thấy lòng ngọt như rót mật, rửa con nhà mình thật biết cách khiến người khác vui vẻ. Cậu nhìn chăm chăm hai món quà kia, chờ mong mà nói:

- Mau cho anh xem quà của em nào!

Mai Côi mở hộp quà đầu tiên ra, là mấy con búp bê bằng sứ, trông rất rõ chính là Nghiêm Lạc, Tiểu Tiểu, Nghiêm Cận và cả Mai Côi. Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu tay nắm tay đứng sau, phía trước là hai đứa trẻ cũng nắm tay nhau, thật đúng là gia đình hạnh phúc vui vẻ. Những bức tượng trông rất sống động, ngũ quan, bộ dáng giống người thật đến 8,9 phần

- Tada! Anh em, có đẹp không, cha mẹ anh trai em gái, chúng ta là một gia đình vui vẻ

Mai Côi đưa cho Nghiêm Cận xem:

- Em mang ảnh đi đặt người làm mẫu, làm hết cả bốn người thế này đắt lắm đó

Nghiêm Cận cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng không thể nói rõ. Bốn người này quả thật trông rất đáng yêu, hơn nữa hai đứa trẻ vừa nhìn đã biết là mình và rửa con, tay nắm tay cười thật ngọt ngào. Nghiêm Cận nhìn nhìn cũng cười:

- Được, đẹp lắm, anh sẽ đặt trên bàn làm việc, mỗi ngày ngẩng đầu lên là đã nhìn thấy rồi

Mai Côi cười thật tươi, gạt gù nói:

- Đúng rồi, vừa ngẩng đầu đã thấy một nhà chúng ta thật hạnh phúc

Cô nhóc lại vờn tay lấy chiếc hộp còn lại, có lẽ là một quyển sách. Mai Côi ngại ngùng nói:

- Anh ơi, em không có nhiều tiền, đặt làm cái kia đã gần hết tiền rồi, cho nên cái này là em tự làm.

Đó là một quyển album dày, bìa bọc bằng vải thô, vừa nhìn đã biết là sản phẩm thủ công như cũng rất tinh xảo. Trên bìa dùng thuốc màu mà vẽ bầu trời

đêm và 6 chữ lớn: “Bầu trời của Tiểu ma vương”

Mở trang thứ nhất ra, khắp trong đó dán đầy ảnh của Nghiêm Cẩn, từ nhỏ đến lớn đều có. Lúc cậu giận dỗi, lúc mỉm cười kiêu ngạo, lúc đang chạy, lúc chơi bóng, lúc làm trò, ở giữa là bức ảnh lớn chụp nghiêng, không biết là nhìn về chỗ nào nhưng trông rất tuần tú.

Nghiêm Cẩn nhìn thì vui vẻ lắm, Mai Côi nói:

- Em hỏi xin mẹ Tiểu Tiểu ảnh đó, chọn lâu mới được cái này. Ảnh ở giữa này là em tự chụp, anh không biết đâu!

Cô nhóc có chút đắc ý, tiếp tục lật, mỗi trang sau này đều tốn nhiều công sức mà vẽ, album như tạp chí ảnh, mỗi trang đều có một ngôi sao nhưng chưa có ảnh dán vào đó

- Anh ơi, lúc trước anh hay nói phải lấy 3000 mỹ nữ cho nên em xếp đúng 3000 ngôi sao này, em vẽ vất lắm đấy. Nhưng em cảm thấy, mẹ Tiểu Tiểu nói đúng, có ngày anh sẽ gặp người anh yêu thực lòng, người đó sẽ quan trọng hơn tất cả mọi người, như cha Nghiêm Lạc gặp mẹ Tiểu Tiểu, như cha em gặp dì Triệu vậy

Mai Côi lại đang lấy chuyện cũ trách mình lãng nhãng sao? Nhưng giờ chẳng phải cậu chỉ có mình Mai Côi thôi sao? Cậu đã nói rồi, chỉ thích mình Mai Côi.

- Anh ơi, chờ đến khi anh gặp được người đó thì dán ảnh của chị ấy và anh vào đây, sau đó ngày nào cũng xem, có phải là rất tuyệt không?

Mai Côi vẫn còn đang rất vui vẻ mà nói, cô nhóc tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị món quà này, anh thích yêu đương nhưng lại chẳng biết lãng mạn, món quà này có thể giúp anh, chắc chắn anh sẽ thích.

Nhưng khi Mai Côi nói xong, quay đầu lại thì thấy Nghiêm Cẩn đang kinh ngạc, chẳng chút vui vẻ. Mai Côi có chút xấu hổ, nghĩ mình nhiều chuyện làm anh không vui rồi. Cô bé nhu thuận nói:

- Thế... nếu anh cảm thấy 3000 vợ thích hơn thì anh cũng có thể dán ảnh từng người vào. Dù sao cũng đủ vị trí mà, em cũng viết số thứ tự thay anh rồi. Em không phải là dạy dỗ thay mẹ Tiểu Tiểu đâu, anh đừng giận em

Nghiêm Cẩn hoàn toàn bị những lời này của Mai Côi làm cho choáng váng. Cậu quăng album qua một bên, nhìn thẳng Mai Côi hỏi:

- Em có thích anh không?

Mai Côi có chút buồn bực nhưng vẫn nói:

- Thích ạ!

- Thế sao em còn nói sau này sẽ gặp người đó? Em không tin anh sẽ mãi ở bên em đúng không? Em không tin anh?

- Ồ!

Mai Côi không hiểu gì cả, đôi mắt to đầy sự nghi hoặc

Nghiêm Cẩn nhìn phản ứng của Mai Côi, bỗng nhiên cảm thấy mơ hồ, tìm cậu bắt đầu đáp thỉnh thịch, nhưng lần này khác trước, lần này trong lòng là sự hoảng loạn, bối rối dâng đầy. Cậu hỏi:

- Rùa con, anh là gì của em?

- Anh... là anh trai

Mai Côi tròn tròn mắt, sao lại thế này? Vì sao anh lại lại thế? Mà sao cô bé lại cảm thấy sợ hãi?

- Anh trai, không phải là bạn trai?

Cậu hỏi đầy chua chát, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Mai Côi thì bắt đầu cảm thấy khó thở.

- Em hỏi anh có thích em không, còn nói em chỉ thích mình anh là có ý gì?

Giọng cậu dần trở nên nghiêm túc, dồn ép

Mai Côi căn bản nói không nên lời, cô bé hoàn toàn không biết nên nói gì cho tốt, cô bé nào có ý kia, bọn họ chẳng phải là anh em tốt sao?

Mai Côi sợ hãi nhìn Nghiêm Cẩn, hồi lâu không nói nhưng Nghiêm Cẩn đã hiểu. Thiên đường và địa ngục, thì ra khoảng cách lại gần như vậy. Nghiêm Cẩn hít sâu, nói:

- Anh sớm đã không hẹn hò, anh chỉ ở bên em, anh đối với em thế nào em không cảm nhận được sao? Cho dù em không có cảm nhận gì thì vì sao còn thổ lộ với anh. Em đồ anh vui vẻ, giờ lại làm ra vẻ vô tội là sao?

Mai Côi hoảng sợ lắc lắc đầu, cô bé muốn nói là mình không thể nhưng nhớ lại thời gian này, hai người nói chuyện, ẩn theo mặt chữ mà giải thích thì thực sự là có chuyện đó. Mai Côi nói không nên lời, hoảng đến phát khóc.

Nhưng mắt Nghiêm Căn đã đỏ trước cả Mai Côi, cậu đứng lên, gằn từng tiếng, nghiêng răng nói:

- Mai Côi, em đang đùa giỡn với tình cảm của anh đấy sao?

Mai Côi định nói gì đó thì Nghiêm Căn đã quay đầu chạy ra văn phòng, bước chân lao đảo, nước mắt trào ra. Cậu không dám quay đầu, tiếng “anh ơi” phía sau cậu càng khiến tim cậu đau đớn. Cậu chạy thật nhanh, chạy như trời chết ra ngoài.

Trong văn phòng, Mai Côi đứng lên đuổi theo hai bước thì đụng rơi tập album trên bàn uống nước kia, “Bầu trời của Tiểu ma vương” rơi xuống đất, vừa vụn mở ra trang thứ nhất, nước mắt cô bé rơi xuống, rơi vào khuôn mặt cười tươi rạng rỡ của Tiểu ma vương.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Rùa Con Bỏ Nhà Ra Đi

Lần này Nghiêm Căn bỏ đi chẳng thấy tung tích, Mai Côi vô cùng bất an, ở trong văn phòng đợi hồi lâu cũng không thấy cậu quay về. Cô bé gọi điện thoại cho Nghiêm Căn nhưng gọi thế nào cũng chẳng có ai nhận máy.

Mai Côi khóc đến sưng cả mắt chẳng biết phải làm gì cho tốt. Chuyện như vậy cô bé cũng không tiện nói với ai, ngay cả đối tượng xin giúp cũng chẳng có. Cô bé ở trong văn phòng khóc suốt mướt, không ngừng gọi điện cho Nghiêm Căn.

Mãi đến khi nhân viên bảo vệ trực đêm đến xem, phát hiện Mai Côi ở trong văn phòng của Nghiêm Căn khóc vô cùng thảm, hỏi cũng không đáp thì mới vội gọi cho Nghiêm Lạc. Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc tới công ty đón Mai Côi về. Mai Côi nói không được rõ ràng, cuối cùng hai người chỉ biết là Mai Côi tổ chức sinh nhật cho Nghiêm Căn sau đó chộc Nghiêm Căn tức giận, dưới con giận dữ mà cậu nhóc bỏ đi không về.

Nghiêm Lạc đi ra ngoài tìm Nghiêm Căn, Tiểu Tiểu phụ trách việc ở nhà trấn an Mai Côi. Mai Côi khóc đến không thở nổi, tự trách mình không tốt, mình làm sai rồi, mình xấu xa... Tiểu Tiểu chưa từng thấy Mai Côi đau lòng như vậy, sợ tới mức chân tay luống cuống. Cô tự hỏi chẳng hiểu hai đứa nhóc này làm gì mà thành ra thế này.

Nghiêm Lạc đi một đêm cũng không dẫn Nghiêm Căn về nhà, nhưng có gọi điện báo bình an cho Tiểu Tiểu, nói Nghiêm Căn không sao, bảo hai mẹ con yên tâm mà ngủ. Nhưng Nghiêm Căn không quay về thì sao Mai Côi an lòng, cô bé chờ suốt một đêm nhưng vẫn không thấy anh Nghiêm Căn trở về.

Mai Côi là học trò ngoan, không có việc lớn thì không dám nghỉ học, Tiểu Tiểu lại khuyên nhủ rất nhiều lần rằng Nghiêm Căn không sao, đang ở cùng cha Nghiêm Lạc, vì thế, ngày hôm sau Mai Côi được đưa về trường học. Mai Côi gọi cho Nghiêm Căn nhưng vẫn không có ai nghe máy, lại gọi cho Nghiêm Lạc thì Nghiêm Lạc an ủi cô bé, nói Nghiêm Căn đang bận, bọn họ có một nhiệm vụ lớn nên không tiện.

Mai Côi ở đầu bên này trầm ngâm một hồi, dứt khoát hỏi:

- Có phải là anh đang rất giận con, không để ý đến con nữa không?

- Sao có thể, đừng nghĩ linh tinh, con cứ lo học đi, chờ làm việc xong thì cha sẽ dẫn Nghiêm Căn về.

Lời Nghiêm Lạc với Mai Côi mà nói cũng không đủ sức thuyết phục nhưng cô bé vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

Cúp máy, nước mắt cô bé lại rơi xuống, nhớ tới Nghiêm Căn luôn tốt với mình, từ nhỏ đã chiều chuộng mình, mình muốn gì là anh mua cho cái đó, thích làm gì thì anh sẽ làm cho cái đó, ngay cả anh không thích truyện tranh nhưng vẫn còn có thể nhập từng vai mà đọc cho mình nghe, mình học không tốt thì anh dạy mình, mình thể lực kém thì anh cùng luyện tập, những năm tháng cô độc không có bạn bè đều là anh ở bên cùng mình...

Mai Côi lại òa khóc, cô bé nghĩ mình nhất định là kẻ tồi tệ nhất đời này, trên đời này sẽ chẳng còn ai tốt với mình như vậy nhưng mình lại làm anh bị tổn thương. Mai Côi tự phi nhổ mình đến hàng trăm lần. Cô bé khóc đến không thở được, mắt sưng húp như bánh bao mà trốn trong kí túc xá ba ngày liền. Cô bé nhắn tin cho Nghiêm Căn rất nhiều, chẳng biết nói gì cho phải, chỉ liên tục nói xin lỗi.

Mười ngày sau, Nghiêm Lạc đã trở về nhưng Tiểu ma vương lại chẳng thấy bóng dáng. Nghiêm Lạc nói với Mai Côi rằng ở bên ngoài có vụ án mạng rất quan trọng cần Nghiêm Căn điều tra nên tạm thời chưa thể về nhưng giờ Nghiêm Căn rất ổn, bảo Mai Côi đừng lo lắng. Mai Côi cũng chỉ đáp một tiếng:

- Vâng.

Mà hôm đó Nghiêm Căn cũng nhấn tin lại cho Mai Côi, nói cậu không tức giận, là tự cậu hiểu nhầm, bảo Mai Côi đừng để trong lòng, cậu ở bên ngoài làm việc, tạm thời chưa thể trở về, dặn Mai Côi học bài cho tốt, phải nghe lời cha mẹ. Mai Côi cũng chỉ nhấn lại một chữ “Vâng”

Bắt đầu từ lúc đó, Mai Côi trở nên trầm lặng, cô bé rất ít nói chuyện, sợ nói nhiều sai nhiều. Ngày nào cũng chuyên tâm đi học, còn chăm chỉ luyện công nữa. Cô bé trở nên độc lập, dũng cảm, dường như lớn lên vài tuổi chỉ trong thời gian ngắn. Tiểu Tiểu nhìn thấy, cũng rất dễ tâm. Sau này, Nghiêm Lạc về nói với cô rằng tối sinh nhật đó, Nghiêm Căn nổi giận, uống rượu rồi đánh nhau, đã thương mấy chục người, anh phải đến hiện trường để kiểm giữ Nghiêm Căn lại. Sau đó mấy ngày nay vẫn áp chế Nghiêm Căn, lại lo lắng Nghiêm Căn sẽ gây sự nên đưa Nghiêm Căn đến chỗ Cửu Thiên Huyền Nữ để bế quan tu luyện.

Lúc ấy Tiểu Tiểu còn tưởng là chỉ qua mấy ngày con sẽ bình thường về nhà, kết quả qua một tháng vẫn không thấy con đâu. Nghiêm Lạc còn nói:

- Bên kia có án mạng cần điều tra, để Nghiêm Căn ở đó cũng tiện cho nó tu luyện thêm, thay đổi tính tình

Người làm mẹ nóng nảy:

- Thế hai đứa trẻ gây rối gì? Nghiêm Căn không về, Mai Côi thì như biến thành người khác, thế sao được?

Nghiêm Lạc lắc đầu:

- Nó không muốn về, anh cũng không ép được. Tuổi nó cũng không nhỏ, cũng nên học cách gánh vác áp lực cho nên ở đó cũng được, độc lập điều tra án, tiện thể sửa đổi tính tình.

- Nó gánh vác áp lực thì sao lại để Mai Côi của chúng ta khổ sở theo, chắc chắn thằng tiểu tử này gây chuyện xấu, Mai Côi rất đau lòng, giờ lại càng hướng nội rồi.

- Được rồi, em đừng lo, cứ để đó một thời gian đi, nếu có gì khác lạ thì anh sẽ lập tức bắt nó về nhà.

Hai người lớn đều rất lo lắng nhưng kết quả lại chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Thành tích của Mai Côi không tệ, thể năng có sự tiến bộ thần tốc, pháp thuật và đấu võ cũng miễn cưỡng mà vượt qua được. Mà Nghiêm Căn ở bên kia một mình tiêu diệt được một đám yêu ma, đi theo phái Huyền Thiên mà tham dự vài lần đại chiến, bản lĩnh của cậu bé khiến Cửu Thiên Huyền Nữ khen không ngớt, luôn nói Nghiêm Căn là đứa nhỏ trẻ tuổi tài cao nhất mà bà từng gặp

Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc thấy hai đứa trẻ đều độc lập, ổn định, tuy rằng thấy vẫn không ổn nhưng bọn nhỏ không có ý kiến thì người lớn cũng thôi. Qua nửa năm rồi nhà, cuối cùng Nghiêm Căn đã chịu gọi điện thoại cho Mai Côi.

- Alo

- Rùa con, là anh.

- Em thế nào? Đi học có chăm chỉ không? Anh ở đây tốt lắm, cao thêm nhiều, hôm qua đi đo, sắp được 1m8 rồi rồi, em có cao hơn không? Phải ăn nhiều thịt vào biết chưa? Lúc nào về anh sẽ kiểm tra đấy.

- Có bạn trai chưa? Thế thì em kém anh rồi, anh lại có bạn gái đây. Em đừng cười, thật đó, nếu em có người yêu thì cũng đừng nghe mẹ nói gì, sắp 18 rồi, có thể cử hôn hò trước, lúc về anh sẽ làm chỗ dựa cho em.

- Ở trường có ai bắt nạt em không? Tuy rằng giờ anh không ở trường nhưng Mặc Ngôn, chú Đậu Đậu vẫn ở đó, anh đã dặn bọn họ để ý em rồi. Nếu em có chuyện gì cứ nói nhé, bọn họ sẽ ra mặt cho em.

Trong điện thoại, hai đứa trẻ cố gắng duy trì sự thân mật, thoải mái trước kia nhưng Mai Côi lại cảm thấy có nhiều chuyện không giống. Cô bé mất long lanh nước, cố gắng mỉm cười trả lời anh. Trong đầu vừa cảm động vừa bối rối. Đã biết mình xấu xa nhưng anh vẫn tha thứ cho mình, vẫn quan tâm mình như cũ nhưng mình ngoài việc làm liên lụy người khác, nghe lén chuyện riêng của người khác thì chẳng làm được gì cho anh, mình làm tổn thương anh

Giờ nghe anh lại vui vẻ, tìm được bạn gái mới thì Mai Côi thực sự thoải mái, rất vui mừng cho Nghiêm Căn nhưng chẳng hiểu sao lòng lại thấy rất buồn

Mặc Ngôn nghe Mai Côi nói Nghiêm Căn ở bên kia sống rất tốt thì cũng cố ý gọi điện thoại qua trêu chọc:

- Chẳng phải anh đang ở trên núi sao? Đang hẹn hò với khi cái à?

Nghiêm Căn còn tưởng cơ sở ngầm này gọi điện thông báo tình huống của Mai Côi cho mình, không ngờ lại là gọi điện trêu chọc. Cậu chẳng nói hai lời, cúp máy không thương tiếc. Thằng nhỏ đáng ghét này, mười năm như một, miệng không nói được lời hay. May mà bản thân khôi phục lại dũng khí mà nói chuyện với rùa con, bằng không dựa vào mấy người bọn họ thì đúng là không dựa nổi.

Nghiêm Căn thở dài trong lòng, lấy bức “ảnh gia đình” chụp mấy con tượng sứ kia, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tươi cười của Tiểu Mai Côi. Đây là cậu cô ý bảo cha chụp lại cho mình. Rùa con chỉ nhận mình là anh thì mình là anh trai của em ấy là được. Cậu quả nhiên là người thất bại, ngay cả rùa con quý giá nhất đời cũng không chăm sóc được cẩn thận. Cha nói rùa con khóc rất đau lòng nhưng lúc này cậu còn chưa khống chế được cảm xúc, sợ gặp được rùa con thì lại đau lòng, như thế sẽ khiến rùa con mất tự nhiên. Chờ cậu thay đổi, rèn luyện tốt thì sẽ lại về gặp rùa con vậy.

Nhưng lần chờ đợi này lại kéo dài đến 1 năm

Ngày đó, Nghiêm Căn rời nhà, mang theo người của Nhã Mã mà đại chiến với đám yêu quý, thu phục những ác hồn này. Nhưng giữa chiến trường hỗn độn, cậu đột nhiên cảm thấy trống rỗng, vô cùng nhớ Mai Côi. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cậu vội thu dọn hành trang, mua vé máy bay mà bay thẳng về nhà

Nhưng thật không ngờ, lần về này lại nhận được một tin dữ: rùa con bỏ nhà ra đi!

Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc vô cùng lo lắng, Mai Côi để lại một phong thư, nói là muốn đi tìm mẹ, tìm kiếm chân tướng thân thế của mình.

Nghiêm Căn cũng vô cùng hoảng hốt, trách móc cha mẹ không chăm sóc rùa con cho tốt, bằng không đang êm đẹp sao lại rời nhà bỏ đi. Chuyện mẹ Mai Côi cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, rùa con không thể nào mà tự nhiên chạy đi tìm mẹ được

Cậu trách cha mẹ xong lại bắt đầu tự trách mình, nếu cậu sớm quay về thì tốt rồi, trốn gì mà trốn, mình là kẻ nhất gan, nếu cậu sớm về nhà với rùa con, nhất định sẽ phát hiện rùa con có tâm sự, có thể chỉ đường cho Mai Côi, có thể nghe Mai Côi tâm sự thì sẽ chẳng đến mức Mai Côi phải bỏ nhà ra đi. Cho dù đi thì cũng đã rủ cậu đi cùng

Nghiêm Căn càng nghĩ càng hận chính mình, nếu lần này rùa con bỏ đi mà có chuyện gì xảy ra thì cậu chắc tự giết mình mất

Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc cũng mặc kệ thằng con đang nổi điên, bọn họ đi tìm Mai Khánh Hải và Triệu Tuệ Trung, muốn hỏi xem hai tuần trước Mai Côi về nhà có gì khác lạ không, bọn họ đều nói chẳng có gì lạ, chỉ nói chuyện nhà cửa học hành rồi Mai Côi quay về. Nghe nói Mai Côi bỏ đi thì hai người cũng lo lắng. Sau khi Triệu Tuệ Trung sinh được đứa con gái thì tính tình cũng thu liễm đi nhiều, hai năm qua cũng coi như rất khách khí với Mai Côi cho nên mọi người nghĩ mãi cũng không hiểu, Mai Côi luôn nhu thuận tại sao đột nhiên lại bỏ nhà đi

Nghiêm Căn ngồi trong phòng Mai Côi, nghĩ ngợi xem Mai Côi có thể đi đâu. Trường học cậu đã đi hỏi thăm nhưng không có manh mối gì. Điện thoại của Mai Côi để ở bên gối không mang theo. Nghiêm Căn cười khổ, con nhóc này giờ đã biết bản lĩnh tìm kiếm của công ty, mang điện thoại theo sẽ bị tìm được đây mà. Cậu cầm điện thoại lên mở ra xem, bên trong chứa không ít ảnh chụp, rất nhiều là của cậu. Tin nhắn suốt một năm nay cậu gửi Mai Côi đều không xóa đi. Lòng Nghiêm Căn đủ mọi cảm xúc, nếu là trước kia cậu nhìn thấy thế sẽ rất vui, cảm thấy rùa con yêu thương mình đến chết nhưng giờ thì cậu lại không dám nghĩ như vậy nữa

Mà một năm này, hộp tin nhắn của cậu ít đến độ không cần xóa cũng còn trống nhiều. Nghiêm Căn càng nghĩ càng đau lòng, tự mắng mình đến hàng trăm lần

Bình thường rùa con gan nhỏ nhưng tinh thoàng mà nổi hứng thì khiến mọi người nhảy dựng lên. Còn nhớ lần trước rùa con đã từng một mình đi xa như vậy mà đến trường tìm mình... Nghiêm Căn đứng phất dậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ rùa con đi tìm mình? Lúc cậu làm nhiệm vụ, đột nhiên vô cùng nhớ Mai Côi chẳng lẽ là vì tâm linh tương thông? Tính thời gian, quả thực chính là lúc rùa con trốn nhà đi.

Cô nhóc nhất định là gặp phải chuyện đau lòng nhưng lại chẳng có ai để giải bày, giống như trước kia mà muốn đi tìm mình. Nghiêm Căn nghĩ đến đó thì chạy loạn lên, vội gọi điện cho công ty, bảo bọn họ đề ý xem có nữ sinh cắt tóc mái ngắn nào đến tìm mình không, nếu có thì phải báo cho cậu ngay lập tức và giữ cô bé đó lại. Người của công ty lập tức hỏi:

- Có phải là cô bé trong bức ảnh gia đình trên bàn làm việc của cậu không?

Nghiêm Căn mừng rỡ đáp:

- Đúng rồi, đúng rồi

Còn tưởng bọn họ đã nhìn thấy Mai Côi, ai ngờ người nọ đáp:

- Được rồi, biết là ai rồi thì nếu gặp sẽ gọi ngay cho cậu!

Nghiêm Căn bực mình, lại gọi điện thoại cho Cửu Thiên Huyền Nữ:

- Bà ơi, nếu có cô bé nào đến tìm cháu thì bà nhất định phải giữ em ấy lại cho cháu rồi báo cho cháu nhé. Chính là cô bé trong ảnh mà cháu cho bà xem đó, cháu gọi em ấy là rùa con. Đúng rồi ạ, nếu nhìn thấy em ấy thì nhất định đừng để em ấy rời đi, chờ cháu đến đón em ấy.

Gọi điện xong, Nghiêm Căn lại đến công ty một chuyến, lên sân thượng, đó là nơi trước kia có chuyện gì vui hai người đều lên đó chúc mừng. Lúc này sân thượng trống rỗng, rất sạch sẽ nhưng chẳng còn bóng rùa con. Nếu rùa con còn ở trong thành phố thì nhất định là công ty và cảnh sát đã có thể tìm được, chỉ sợ rùa con lại chạy đi đâu

Nghiêm Căn càng nghĩ càng sợ hãi, rùa con có thể nào bị người bắt cóc không? Nhưng vừa nghĩ đã vội phủ nhận, chỉ e Mai Côi là người khó lừa nhất thế giới này, đám người xấu có chủ ý gì Mai Côi đã biết thì sao bị lừa được. Hay là Mai Côi tìm được manh mối gì? Cô bé kích động mà tự mình đi điều tra?

Nghiêm Căn hết đường xoay sở, ra sức gọi trong lòng: rùa con, rùa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời, nghe được xin trả lời.

Nhưng là không ai đáp lại, Nghiêm Căn gọi mãi, dần dần mất nóng lên, sao cậu có thể để lạc mất rùa con được? Hai người rõ ràng là thân nhau nhất trên đời, có thể chia sẻ mọi bí mật, bọn họ là nhóm thiên hạ đệ nhất vô địch, sao cậu có thể để lạc mất rùa con?

Ray gõ cửa phòng rồi bước vào nói:

- Tiểu ma vương, đã điều tra theo camera trong nhà ga rồi, Mai Côi từng xuất hiện ở đó nhưng con nhóc đi đâu thì không biết.

Nghiêm Cẩn nhìn Ray, đột nhiên hỏi:

- Chú Ray, lần cuối cùng chú gặp rùa con là lúc nào

Ray nghĩ nghĩ, nói:

- Là ba tuần trước, đến trường dạy bọn trẻ kĩ xảo theo dõi và phân tích hiện trường

Nghiêm Cẩn đột nhiên nảy ra một suy nghĩ:

- Cháu nghĩ là cháu biết em ấy đi đâu rồi, chú Ray, chú bảo với cha cháu một tiếng, cháu đến trấn S, nếu tìm được rùa con thì sẽ gọi điện lại cho mọi người

Nghiêm Cẩn chạy ra ngoài như con gió, nếu nói cậu còn bí mật dấu không nói cho Mai Côi thì chỉ có một – bí ẩn về thân thế của rùa con.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tìm Manh Mối Mà Gặp Rắc Rối Nơi Trấn Cỗ

Nghiêm Cẩn đi tới trấn S, cậu không đi xe hay tàu mà dùng thuật di chuyển nhanh, vì sợ khiến người khác hoảng hốt mà cẩn thận chọn con ngõ nhỏ mà hiện thân. Giờ đã là hoàng hôn, trấn S bao phủ trong khói lam chiều, quả thực có mấy phần phong vị cổ xưa. Các du khách đeo balo trở về, thời gian du ngoạn đã qua. Nghiêm Cẩn đi tới khách sạn năm đó bọn họ đã ở, đây là khách sạn lớn duy nhất ở trấn nhỏ này. Cậu lấy ảnh ra hỏi thăm, các cô lễ tân đều nhìn rồi lắc đầu, ai cũng nói không có thấy cô bé này đến thuê phòng

Nghiêm Cẩn đi ra khách sạn, một đường đến thẳng quán trọ nhỏ của bà ngoại Mai Côi, vừa đi vừa ra sức gọi rùa con trong lòng: “rùa con, rùa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời, nghe được xin trả lời”

Nhưng mãi đến khi cậu đến vị trí quán trọ trước kia thì vẫn không nghe thấy Mai Côi đáp lại. Hóa hoạn năm đó đã chẳng còn nhìn ra dấu vết, nơi này được sửa lại một lần, đổi thành quán trà. Một cô gái hơn 20 tuổi đang ngồi tìm khách, thấy Nghiêm Cẩn nhìn quán trà thì đi tới kéo cậu:

- Anh chàng đẹp trai, vào đây nghỉ ngơi uống chén trà đi.

Nghiêm Cẩn muốn vào tìm người, đương nhiên chẳng khách khí, cậu gạt tay cô gái kia ra rồi tự mình đi vào trong. Trong quán trà khói thuốc mù mịt, nhiều người đang vừa hút thuốc vừa đánh bài, bên cạnh còn có mấy cô gái ngồi cùng. Nghiêm Cẩn đã hiểu đây là chỗ nào, lòng không khỏi thất vọng. Kí ức âm ỉ trước kia của bọn họ giờ đã bị phá hoại. Cậu dạo qua một vòng cũng chẳng thấy bóng dáng Mai Côi nên lại đi lên lầu. Có hai cô gái theo sát sau cậu, tiếp đón hỏi cậu đánh bài hay ca hát, Nghiêm Cẩn vốn tuần tú, ăn mặc sang trọng nên các cô gái đều nghĩ là con cá béo, chẳng ai ngăn cản cậu mà còn theo sát sạt để giới thiệu mấy trò giải trí với cách nói đầy ám chỉ.

Nghiêm Cẩn cố nén sự ghê tởm, chuyên chú đi tìm một vòng. Lúc sau mặc kệ hai cô gái kia, hỏi một người đàn ông bên cạnh:

- Anh bạn, chỗ này còn có cô gái nào khác không? Có ai mắt to, tóc mái bằng, còn trẻ, trông đáng yêu không?

Người kia cười lớn:

- Đây là quán trà, làm gì có ai như cậu nói

Hai cô gái kia ở bên cạnh bực tức ngúng nguẩy. Nghiêm Cẩn cũng chẳng quan tâm, cậu quay đầu bước đi, cẩn thận đi tìm. Chỗ này không có rùa con, nếu rùa con ở đây mà gặp nguy hiểm thì nhất định phải gọi cậu. Và lại, rùa con có ngốc thì cũng sẽ chẳng dây dưa lâu ở nơi này. Cho dù đến đây, rùa con thấy lạ cũng sẽ cũng sẽ bỏ đi mà thôi.

Nghiêm Cẩn lại đi ra đường lớn, đèn đường đã sáng, lòng cậu rất lo lắng không biết nên đi đâu tìm. Bất đắc dĩ, cậu đành đi dọc theo đường lớn, lòng thăm gọi rùa con rất nhiều lần.

Mai Côi quả thật là ở trấn S, cô bé quả thật cũng đã từng đi qua khách sạn lúc trước, nơi đó có kí ức tốt đẹp về kì nghỉ gia đình đó nhưng cô bé không tính ở lại đó. Mai Côi qua quán trọ trước, đúng như Nghiêm Cẩn nghĩ, cô bé thấy ở đó không ổn, vốn quán trọ nhỏ thanh đạm lại biến thành nơi thanh sắc, cô bé cũng chẳng vào trong, chỉ ở bên ngoài tìm tòi suy nghĩ của mọi người rồi đi. Cô bé đi được một tiếng thì Nghiêm Cẩn đến cửa quán trọ.

Lúc Nghiêm Cẩn ra khỏi quán trà thì Mai Côi đang theo dõi một thanh niên. Nói là theo dõi nhưng thực chất là đi theo một cách đàng hoàng, quang minh chính đại đi sau người ta. Người thanh niên kia khoảng 25,26 tuổi, quần áo bản thủ, tóc tai rối bù trông rất giống lưu manh. Theo lý thuyết, loại người như vậy thì nữ sinh phải trốn cho xa mới đúng. Nhưng Mai Côi tìm được trong đầu anh ta hình ảnh của người bà ấy, đó là hình ảnh thân thiết, ấm áp, người thanh niên này lúc trước rất thân thiết với bà.

Vì thế Mai Côi chạy tới hỏi người đó chuyện của bà nhưng người kia vừa nghe đã vội vã xoay người bỏ đi. Mai Côi xách balo đi theo sau, mãi đến khi đi qua hai dãy phố, bước theo anh ta đi vào một căn phòng nhỏ trong ngõ.

Người nọ mở cửa phòng nhưng không vào, quay lại nói với Mai Côi:

- Cô bé à, chú không biết bà mà cháu nói, đừng đi theo chú nữa
- Chú nói dối
- Tao thêm vào mà nói dối, đi theo tao vô dụng thôi, mau tránh ra!

Mai Côi đứng đó, không hề có ý định rời đi:

- Chú nói cho cháu một ít chuyện về bà thôi là được rồi, cháu không phải là người xấu

Người kia nhún mày, cào cào tóc, cười rất vô lại:

- Nhưng tao là người xấu, tao là lưu manh, mày không sợ à?
- Không sợ! Mai Côi lắc đầu
- Ái chà, to gan gớm. Tao chẳng những là lưu manh mà còn biết võ, mày không sợ à?
- Không sợ, cháu cũng biết võ. Mai Côi trấn tĩnh nhìn anh ta

Người kia khoanh tay trước ngực:

- Tao nói cho mà biết, mày cứ quần theo tao thế này thì phải lấy tao đây, có sợ không
- Không sợ, cháu còn chưa trưởng thành

Người nọ nghen ứ cổ, thiếu chút nữa thì ngất xỉu, chưa trưởng thành cũng có thể trở thành lí do để không sợ hãi gì? Con bé này đầu có vấn đề à? Nhưng lời Mai Côi nói sau đó lại khiến anh ta càng hoảng.

- Cháu biết chú tên là Hạ Sinh, là trẻ mồ côi, là bà nhận nuôi chú từ cô nhi viện đúng không? Cháu không phải là người xấu, cháu chỉ là muốn biết chuyện về bà. Cháu mới chỉ gặp bà một lần nhưng bà tốt với cháu lắm, đáng tiếc không có cơ hội ở chung, chú chẳng phải vẫn ở với bà, giúp bà trông coi quán trọ sao? Chú hẳn là biết một số việc chứ?

Hạ Sinh vừa sợ vừa nghi, bà vốn sống cô độc không tiếp xúc với ai, con bé này sao có thể biết những chuyện này, chẳng lẽ nó cũng như mình, cũng là trẻ mồ côi

- Mày không có người nhà sao?

Mai Côi lắc đầu, đếm cho anh ta nghe:

- Cháu có một anh, hai cha, hai mẹ

Lúc này Hạ Sinh càng chắc chắn, quả nhiên là trẻ mồ côi, chắc là đã sống qua mấy gia đình liền thì mới có nhiều cha mẹ như thế. Hạ Sinh mềm giọng:

- Cô bé à, nhà cháu đang ở có tốt với cháu không?

- Tốt ạ!

- Thế thì đừng nghĩ ngợi nhiều, bà đã qua đời, không thể giúp cháu được, cháu về nhà mà ở đi, chớ lớn thêm có thể tự lực cánh sinh, không cần phải xem sắc mặt người khác nữa

- Thế chú có biết bà có người thân nào khác không?

- Không có đâu, bà vẫn sống một mình thôi nhưng cũng từng có vài người đàn ông tìm bà vài lần, chẳng biết có phải người thân không. Nhưng cháu có biết thì cũng vô dụng, cho dù bà còn người thân thì sẽ không nuôi cháu đâu, bà không có tiền. Bà có người thân thì bọn họ ngay cả nuôi bà lúc về già còn không muốn thì sao chịu giúp bà nhận nuôi trẻ mồ côi...

Hạ Sinh đang nói đến đây thì đột nhiên nhìn ra đầu ngõ thì thấy một đám người đang tiến đến, Hạ Sinh biến sắc, vội kéo Mai Côi vào nhà rồi khóa cửa lại.

Mai Côi còn chưa kịp nói gì thì đám người bên ngoài đã vội chạy tới, bắt đầu dùng sức đập cửa:

- Hạ Sinh, thằng vương bát đần kia, hôm nay nếu không có tiền thì lão đây chém đứt chân mày luôn

Hạ Sinh không nói gì, đang định kéo bàn đến chặn cửa lại thì có hai tiếng “cạch cạch”, cửa sổ nhỏ bị phá nát. Hạ Sinh trừng mắt nhìn Mai Côi:

- Đấy xem đi, đã bảo đừng đi theo tao rồi, giờ tự mình gặp họa cũng đừng có trách tao.

Hạ Sinh đứng sau cửa, quay đầu nói với Mai Côi:

- Giờ tao ra ngoài nói chuyện với bọn họ một chút, tự mày tìm cơ hội mà chạy đi nhé, chạy không thoát thì đừng trách tao, bọn chúng sẽ đem bán mày đi đấy, còn trẻ là tốt, đừng có ngu xuẩn mà nói lý với bọn chúng, tìm cơ hội mà chạy đi nhé.

Anh ta vừa mở cửa ra thì đã có vài côn đánh vào. Hạ Sinh ôm đầu xông ra ngoài hô to:

- Có gì từ từ nói, đừng giết tôi, thực sự là tôi còn tiền mà

Đám người ác bá kia sao chịu để anh ta nói, đánh cho sứt tay rồi mới tính. Hạ Sinh ôm đầu khóc lóc, bị đám ác ôn kia dồn vào góc tường mà đánh cho đầu roi máu chảy.

- Tiền đâu?

Gã cầm đầu hung ác nói.

Hạ Sinh thò tay vào túi, lấy ra mấy tờ tiền nhăn nhúm:

- Anh Trần, có ngần này thôi, cho anh hết, tôi không phải loại người có nợ không trả, anh yên tâm, cho tôi thêm chút thời gian, tôi nhất định sẽ trả đủ hết.

Người được gọi là anh Trần kia vươn tay cướp lấy mấy trăm đồng này rồi hung hăng đá Hạ Sinh thêm một cái:

- Còn lâu đi, chút này ngay cả số lẻ trả lãi cũng không đủ, mày còn cái rắm à

- Đại ca, đại ca nhìn con nhóc này đi, dùng nó chắc được

Một giọng nói the thé vang lên, Hạ Sinh hoảng hốt, vội lau máu đang chảy, che mắt mà nhìn. Con bé ngốc nghếch kia đang bị người bắt lại

- Anh Trần, con nhóc này chẳng liên quan gì đến tôi cả, tiền của tôi nhất định sẽ trả mà

Dù sau khi bà qua đời, Hạ Sinh làm việc không đàng hoàng nhưng cũng không đành lòng để Mai Côi rơi vào tay mấy người này, bọn họ là lũ ác bá, thế lực rất lớn

Tay họ Trần kia vuốt cằm, nhìn Mai Côi mà cười đầy ghê tởm:

- Xem ra là không liên quan đến mày thật, vừa nhìn đã biết là từ thành phố đến, mày lừa đem về?

- Không phải không phải! Nó chỉ là đi ngang qua hỏi đường thôi.

Hạ Sinh vội xua tay

Tay họ Trần kia mặc kệ Hạ Sinh, nói với Mai Côi:

- Cô bé, lạc mất người nhà à?

Nhìn cách ăn mặc thì rõ là người nhà giàu, hỏi trước cho rõ ràng, chưa biết chừng kiếm được món hời đây.

- Không đi lạc

Mai Côi nói với bọn họ đầy trấn tĩnh, Hạ Sinh ở bên nhìn mà muốn đâm ngực đâm chân. Mẹ kiếp, con bé này nhất định là có vấn đề về não rồi, chuyện như thế này ngay cả chạy trốn cũng không chạy, lờn nhau với xã hội đen để bồi dưỡng tình cảm chắc?

Mai Côi nhăn mặt quay đầu nói với Hạ Sinh:

- Bọn họ nhiều người như thế sao chạy được, nếu chạy được thì anh còn ở đây làm gì?

Câu nói không đầu không đuôi làm cho gã họ Trần kia ngẩn ngơ. Hạ Sinh cười ngu ngốc với mọi người. Mẹ kiếp, ở trong phòng có cơ hội thì không nói,

giờ nói cái này thì quá là khoa trương. Mai Côi rất buồn bực, người này cứ mắng thăm trong lòng, cô bé có lòng tốt mà giải thích cho đỡ kích động thì vẫn còn oán trách.

- Này cô bé! Nhà cháu ở đâu? Gọi điện cho cha đi, bảo với cha là cháu nợ tiền, bảo cha mang tiền đi tìm cháu

Mai Côi lắc đầu:

- Không có điện thoại

Gã họ Trần nghe vậy thì nháy mắt, đám đệ tử bên cạnh lấy ra một chiếc điện thoại đưa cho Mai Côi, Mai Côi không nhận mà nói:

- Tôi mà gọi cho cha thì các người hết đời rồi

- Mẹ nó chứ, mày hù dọa ai thế, cha mày có là cục trưởng cục cảnh sát tao cũng chẳng sợ

Cả cái trấn nhỏ này, tính cả trong thành phố, bang nhóm nào chẳng có thế lực của gã, chỗ nào mà chẳng đã lo lót cho từ tế rồi. Còn nếu thực sự là thiên kim nhà ai thì đã chẳng lưu lạc một mình ở đây rồi.

Mai Côi lại nói:

- Cha tôi còn lợi hại hơn cả cục trưởng cục cảnh sát

- Vớ vẩn, thế thì để anh đây cho mày biết thế nào là lợi hại

Một gã ở bên vung tay lên, con nhóc này không dạy dỗ không được, đánh cho thì mới biết ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn ta vừa vung tay lên, Hạ Sinh đã sợ đến mức không dám kêu, lòng nghĩ thôi xong, vốn chỉ định chịu vài đòn nhưng giờ chộc giận bọn chúng, mình và cô bé kia đều xong đời rồi.

Nhưng Hạ Sinh không ngờ, cô bé này lại như đã dự đoán được trước rằng người ta muốn động thủ, cô bé di chân, người né đi mà tránh được bàn tay kia, thuận thế đẩy vai người nọ, đá một cái vào gã kia. Gã kia tay vung ra không kịp thu về, một tiếng bốp vang lên, tát thẳng vào mặt gã họ Trần kia

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, gã kia sợ hãi liền mồm xin tha rồi then quá hóa giận, đánh về phía Mai Côi, Mai Côi sớm đã có chuẩn bị, định liệu trước, nghiêng người qua, tay uốn éo rồi lại đá mạnh về phía chân sau của hắn ta. Gã kia cách một tiếng, quỵ rạp xuống đất

Trải qua một năm huấn luyện, việc đấu võ với Mai Côi mà nói có rất nhiều tiến bộ, phối hợp với năng lực sẵn có thì thoải mái mà ứng phó với bọn bâu xấu này. Hạ Sinh ở bên tròn mắt, há hốc miệng. Con bé này thực sự biết võ?

Lão họ Trần kia cũng nhìn ra chuyện không ổn, cô bé này tuyệt đối không phải người bình thường. Ba gã ở bên không đợi lão đại ra lệnh đã xông vào. Mai Côi quyết đoán ra tay, đánh cho đối phương không đường lui, chỉ chớp lát đã đánh ngã cả ba gã.

- Dừng tay!

Gã họ Trần hét lớn một tiếng, mấy kẻ kia vội lùi lại đứng sau gã. Lúc này trong tay hắn ta cầm một khẩu súng, hòng súng đen ngòm chìa thẳng vào đầu Mai Côi.

Hạ Sinh vốn đang run run lui ra sau Mai Côi, giờ đã có nữ hiệp bán hiện đại làm chỗ dựa đương nhiên không thể bỏ qua. Nhưng vừa thấy súng rút ra thì lại vội né qua bên cạnh

Mai Côi nhìn súng chẳng nói gì. Gã kia cười nói với Mai Côi:

- Cho dù mày có bản lĩnh thì cũng không thắng được súng. Lão tử đây mặc kệ mày là ai, chộc giận lão tử thì không xong đâu

- Súng không có đạn thì dọa dẫm cái gì chứ!

Mai Côi vừa mở miệng thì gã họ Trần đang oai oai kia suýt sặc nước bọt. Quả thực là súng không có đạn. Mai Côi còn nói thêm:

- Dù các người có là xã hội đen thì cũng chẳng đánh lại được anh tôi. Tôi mặc kệ các người là ai, các người dám bắt nạt tôi thì anh tôi sẽ cho các người ăn đủ

Cô bé chưa từng hù dọa ai cả, vì thế đành mượn lời của người ta rồi sửa lại chút ít

Gã họ Trần há hốc miệng, gì thế, còn dám nói nhại mình. Gã ta phát cáu:

- Con mẹ mày, anh mày là ai?

- Là tao!

Một giọng nói từ đỉnh đầu truyền xuống. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một cậu bé trẻ tuổi tuấn tú đang đứng trên tường mà nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Trùng Trị Kẻ Ác Tiểu Ma Vương Hiện Uy

Gã họ Trần kia vừa nhìn thấy tư thế của Nghiêm Cần thì lòng bồn chồn, tay cầm súng có chút run run. Tường cao như thế trèo lên kiểu gì? Hơn nữa người lớn như vậy mà bọn họ chẳng ai phát hiện.

Nghiêm Cần nhảy xuống rất vững vàng, thoải mái như bước xuống cầu thang. Gã họ Trần nuốt nước bọt, cố gắng trấn tĩnh, cầm súng quơ loạn về phía Mai Côi và Nghiêm Cần hét:

- Đừng có lăm lè, không được qua đây, súng của tao không có mắt đâu

Chẳng ai thèm để ý đến hắn ta. Mai Côi thấy Nghiêm Cần thì mắt ửng đỏ, muốn nhào qua mà lại do dự, nhìn cậu đầy chờ mong. Nghiêm Cần tròn mắt:

- Sao thế?

- Anh ơi, em muốn ôm anh một cái nhưng lại không dám

Mai Côi vẫn rất thành thật với Nghiêm Cần. Lòng Nghiêm Cần cũng rối bời, cậu nhớ Mai Côi muốn chết, cả một năm lúc nào cũng nóng ruột nóng gan vừa về nhà lại nghe tin dữ từ Mai Côi mà tim như muốn nổ tung. Kết quả đến khi gặp mặt mà lại không dám ôm cậu lấy một lần. Nghiêm Cần vươn tay đỡ:

- Nào, cho em ôm!

Lúc này Mai Côi mới nhào qua:

- Anh ơi, em nhớ anh lắm.

Tay họ Trần bực tức chết, hai đứa trẻ chết tiết này làm cái quỷ gì thế, hù dọa gã ta suýt chết, còn tưởng rằng vừa đến là đã đánh nhau sống mái, kết quả gã ta chuẩn bị sẵn sàng thì hai đứa nhóc kia lại bắt đầu diễn kịch ngôn tình. Làm cái khi gì chứ?

Nghiêm Cần vuốt đầu Mai Côi:

- Ôm thì ôm, chút nữa xong việc ở đây, anh phải dạy dỗ em một trận, em không được giả bộ đáng thương nữa.

Hạ Sinh ở bên tròn tròn mắt, thực sự muốn nằm lăn quay ra giả chết luôn cho xong. Cô bé này bị ngớ ngẩn thì thôi nhưng sao thẳng anh mò đến cũng là đứa không bình thường. Mới nhìn thì tưởng oai phong, cứ ngỡ là được cứu nhưng ai ngờ đúng là người nhà với con bé ngốc kia, không nhìn thấy hòng súng tối om chìa vào thì thôi mà vẫn còn tâm tình đứng đó liếc mắt đưa tình?

Mất thấy gã họ Trần kia đang giận dữ, Hạ Sinh lại càng rụt lui vào góc tường. Nghiêm Cần trấn an Mai Côi xong thì mới quay mặt nhìn gã ta mà nói:

- Nói xem mày muốn chết thế nào?

- Cút đi, chết mẹ mày ấy, tao...

Hắn ta chưa nói xong thì mắt đã hoa lên, một tiếng bốp thật lớn, miệng của hắn ta bị vả mạnh đến tóe máu, răng cửa lung lay. Gã ta vội ôm mặt không nói được gì.

Nghiêm Cần thanh thoi đứng đó nói:

- Cái này là tao đánh thay cha tao, mày nên cảm ơn tao đi. Nếu để cha tao nghe thấy mày mắng mẹ tao thế này thì chắc mày không chỉ ăn một cái tát nhẹ nhàng này đâu

Mai Côi ở bên gật đầu, hoàn toàn đồng ý

Tay họ Trần lòng vừa hoảng vừa sợ, mẹ kiếp, cái nhà này, trẻ con mà đã cổ quái như thế thì đây là nhà chuyên chống khủng bố chắc? Miệng hắn ta rất đau, một tay bưng miệng một tay vung súng ý bảo bọn đàn em bước lên che chắn. Hạ Sinh nhìn thấy súng chỉ về hướng mình thì vội luống cuống né đi.

Gã họ Trần kia có đàn em hộ giá, nhìn lại thấy súng này thực sự có thể hù dọa người thì vội nhắm về phía Hạ Sinh mà nhìn Nghiêm Cẩn quát:

- Không được động đây, có tin tao một phát bắn chết thằng tiểu tử kia không

Miệng gã đau muốn chết, mũi người thấy mùi tanh của máu lại càng giận dữ.

Hạ Sinh hoảng sợ, chớp mắt cái sao mình đã thành người chết được. Mai Côi vô cùng bình tĩnh, nhìn gã kia nói:

- Không tin, bắn thử đi xem nào!

Hạ Sinh suýt thì thổ huyết, cái quái gì chứ? Súng nhắm vào mình, dựa vào cái gì mà con nhỏ đó muốn bắn mình cho nó xem? Con bé này rất không đáng tin, nên dựa vào anh nó thì hơn. Kết quả Nghiêm Cẩn chẳng buồn để ý chuyện này, nói với đám người kia:

- Vừa rồi đứa nào đánh em tao thì đứng ra đây!

Mấy gã còn đồ nhìn nhau mà nghĩ: ai đánh em mày, rõ ràng là bị em mày đánh. Nhưng lúc này nói ra cũng là vô dụng, thằng nhóc này rõ ràng là không dễ dãi, vì thế mọi người nhìn nhau rồi ủa lên như ong vỡ tổ mà vây lấy Nghiêm Cẩn. Bọn chúng nhiều người, có đao có côn, còn sợ thằng lỏi tay không tấc sắt?

Nhưng rất nhanh, bọn chúng đã phải hối hận. Dao còn chưa chạm vào góc áo người ta thì đã bị đá một cước dính tường, chỉ nghe ầm một tiếng, không biết là tường đổ hay xương mình gãy nữa. Gã ta phun ra một búng máu, chảy từ tường xuống, bất tỉnh nhân sự.

Những người khác vừa nhìn thì trợn tròn mắt. Khoa trương thế sao, còn chưa thấy được người ta ra tay mà anh em mình đã chết gác? Nghiêm Cẩn kéo tay một gã đứng trước, khẽ bóp cổ tay gã ta, lại khẽ đá vào gót chân gã, người kia bị đá bay lên không. Nghiêm Cẩn kéo tay gã mà quét người gã về phía mấy người còn lại. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, người biến thành vũ khí mà trong chớp mắt mấy gã đều ngã nhào. Gã họ Trần kia cùng một tên còn đứng dù ngu cũng biết hôm nay gặp kẻ mạnh, bọn họ nếu chạy mau thì chết chắc.

Hai kẻ này vội chạy vài bước nhưng lại như đập vào tường, rõ là rỗng không mà đập vào lại rất đau, ngã lăn xuống đất, ôm đầu khóc lớn. Nghiêm Cẩn thoải mái chấp tay sau lưng nói:

- Tao cho phép chúng mày đi à?

Đám người sợ đến độ không dám đứng lên, run rẩy nói:

- Vậy mày muốn làm gì bọn tao?

- Vừa rồi là đứa nào đánh em tao?

Nghiêm Cẩn trừng mắt nhìn, bốn gã ra tay với Mai Côi bị đẩy ra ngoài. Nghiêm Cẩn hai tay vòng trước ngực, lờ mờ bọn chúng nửa ngày rồi nói:

- Chúng mày tự sát nhau đi, vừa khéo 2 đôi, đứa nào không sát mạnh thì để tao tự ra tay.

Hạ Sinh ngồi dưới đất há hốc mồm nhìn bốn tên xã hội đen đáng thương kia đang tự sát nhau bôm bốp, quả thực là rất ra sức mà sát. Những người ở bên cạnh chẳng dám đánh rắm. Hạ Sinh nghĩ nghĩ, cố gắng nhớ lại vừa rồi mình hẳn là không làm gì xấu, không nói gì quá đáng với cô gái kia chứ?

Sát đủ, Nghiêm Cẩn hô ngừng. Bốn người kia đều đã sợ tới mức khóc không khóc nổi, vừa rồi như thể có người nắm tay bọn họ mà sát mạnh, rõ ràng là đã gặp quỷ. Những người khác nhìn bốn người kia, bình thường đều quen thân, sao lại đánh nhau như muốn đòi mạng được, ai cũng thấy quý dị, rụt lui về phía sau, không dám động đây.

Nghiêm Cẩn chỉ vào lão họ Trần kia:

- Mày vừa nãy lấy súng chĩa vào em gái tao...

Cậu còn chưa nói xong thì gã họ Trần kia đã nói:

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi, súng kia không có đạn, tôi chỉ định hù dọa nó một tí thôi, tôi còn chưa chạm vào một sợi lông của em gái cậu.

Nghiêm Cẩn không để ý lời biện giải của gã ta, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng:

- Quý xuống!

Nói cũng lạ, Nghiêm Cẩn bảo quý gã kia đã vội quý ngay ngắn. Hạ Sinh nhìn mà lòng sợ hãi. Mẹ ơi, bọn này nghe lời đến lạ nha. Gã họ Trần cảm thấy mình như bị một bàn tay vô hình ép xuống, không biết đến cuối cùng Nghiêm Cẩn muốn làm gì, chỉ sợ tới mức suýt thì tè dầm. Lúc này lại nghe Nghiêm Cẩn hét đòi đám đệ tử đứng sau xếp thành hàng:

- Mỗi người một cước đá vào mông gã này cho tao, thằng nào đá nhẹ thì tự đi tìm chết, tự chúng mày làm đi. Đá xong thì quay về cuối hàng, lần lượt mà lên

Gã họ Trần kia không nhin được mà òa lên khóc, rõ ràng xung quanh chẳng có ai nhưng hắn ta bị đè lại không thể nào né tránh. Hắn ta rất sợ, sau đó lại cảm thấy mông tê đi một cái, quả thực là bị đập, đau đến phọt rầm, sau đó lại một cước, một cước... Gã họ Trần vừa khóc vừa kêu cứu mạng. Những gã đứng xếp hàng đằng sau cũng khóc, vừa cật lực đá đại ca nhà mình vừa kêu đòi cứu mạng.

Hạ Sinh hoảng hốt nhớ lại, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, mình thực sự không có làm gì xấu với cô bé kia rồi. Bên này, gã họ Trần bị đá đến độ chẳng nghĩ ngợi được gì nữa thì Nghiêm Cận mới kêu dừng. Một đám người run rẩy nép vào một góc mà chờ chỉ thị mới.

Nghiêm Cận hỏi:

- Có đi động không?

Cả lũ liều mạng gật đầu:

- Có, có đây...

Một gã lấy điện thoại ra, Nghiêm Cận cũng chẳng nhận, chỉ vào gã họ Trần mà nói:

- Gọi điện thoại đi!

Hắn ta lau nước mắt nước mũi:

- Vâng ạ, tôi gọi điện thoại cho cậu, cậu muốn gọi đi đâu?

- Gọi 110, báo cảnh sát, bảo chúng mày cho vay nặng lãi, bắt cóc, tàng trữ vũ khí trái phép, tụ tập đánh người... còn tội gì thì tự nói, báo cảnh sát đến mà đồn!

- Ồ...

Gã ta sững sờ nhưng vừa nhìn ánh mắt Nghiêm Cận thì vội vã ấn điện thoại:

- Alo, 110 đây ạ, tôi báo cảnh sát, tôi tự tố cáo bản thân, chúng tôi ở ngõ XX phố XX tụ tập đánh nhau, còn cả tàng trữ vũ khí trái phép, chúng tôi muốn bắt cóc một cô bé để tống tiền nhưng chưa thành...ai dè...

Gã ta đau đồn hô lên một tiếng, lại bị Nghiêm Cận đá cho một cước, vội vã nói tiếp:

- Không phải không phải, tôi không đùa đâu, không phải là đùa đâu, chúng tôi thực sự phạm tội, thật đó, chúng tôi cho vay nặng lãi, không phải lừa người đâu, thật đấy, chúng tôi thực sự phạm tội, chúng tôi chính là băng nhóm xã hội đen, mau đến bắt chúng tôi đi, chúng tôi ở ngay ngõ XX phố XX chờ đây. Nhất định phải sai người đến đó! Thật đó, không lừa người đâu, không phải là lúc đang truy quét xã hội đen sao? Chúng tôi chính là xã hội đen, mau phái người đến đi, cứu mạng... cứu chúng tôi với...

Gã này càng nói càng kích động, sợ người ta không tin mà phải hô hào nửa ngày, cuối cùng cúp máy rồi hỏi lại Nghiêm Cận:

- Đại ca, em làm theo rồi, nếu người ta không đến thì làm thế nào?

- Không đến? Nếu đến cả cảnh sát cũng bỏ qua chúng mày thì chúng mày sống cũng chẳng còn gì là thú vị nữa đúng không?

Nghiêm Cận đáp thực sự lãnh đạm, đám người kia sợ tới mức như hít phải khí lạnh. Cậu cũng gọi điện thoại:

- Alo, cha à, là con, con tìm được rùa con rồi, em ấy rất ổn, cha nói với mẹ cho mẹ khỏi lo. Còn chuyện này nữa, trấn S này ai là quản lý cục cảnh sát? Cha gọi điện đi, con muốn gửi mấy kẻ vào đồn, không muốn bọn chúng thoát mái. Vâng, được ạ, con biết!

Cúp máy, cậu xoay người nhìn Mai Côi. Mai Côi đang cười ngây ngốc, cậu hỏi:

- Có đói không?

Mắt thấy trời đã tối, đồ ngốc này chắc chắn là chưa ăn cơm. Quả nhiên Mai Côi sò sò bụng rồi gật gật đầu:

- Giờ đúng là thấy đói bụng thật

Nghiêm Cận thờ dài khề day trấn Mai Côi:

- Em đúng là con rùa ngốc

Mai Côi cười ngây ngốc, kéo tay Nghiêm Cận:

- Anh, anh đã về rồi, thật tốt

Nghiêm Cận lại dí trấn Mai Côi:

- Em cứ chờ anh vắng đi

Nhưng Mai Côi vẫn còn vui vẻ nói:

- Anh thật tuần tú quá đi mà!

Hạ Sinh ôm mặt, đôi mắt, mẹ kiếp, sao mình lại xui xẻo mà gặp bọn chúng chứ. Quả nhiên, anh em nhà ngốc quay qua, cô em chỉ vào Hạ Sinh nói:

- Anh ơi, chú ấy sợ anh, anh giúp em thăm vấn nhé

Hạ Sinh ngẩng phát đầu, thăm vấn? Trời ơi còn có hình phạt riêng sao?

Nửa giờ sau, Hạ Sinh và anh em Nghiêm Căn ngồi ở nhà hàng ăn cơm. Hạ Sinh thấp thỏm lo âu, kiểu cho ăn no rồi thăm vấn lại càng đáng sợ. Kết quả thì người ta vốn chẳng quan tâm gì đến gã ta, gấp thức ăn cho nhau rồi trò chuyện đến cả ngày trời.

- Em muốn ra ngoài sao không nói cho anh? Một mình tự đi nguy hiểm lắm

Hạ Sinh lén nghĩ: đúng thế, gây nguy hiểm cho bao nhiêu người khác

- Em nghĩ là anh bận, lâu như thế anh có về đâu, còn chẳng gọi điện thoại cho em nữa

Hạ Sinh lại nghĩ: giọng điệu này là oán trách anh trai hay oán tránh người yêu đây?

- Anh không gọi cho em thì em có thể gọi cho anh mà, có phải là em vẫn còn giận đúng không?

Hạ Sinh bưng bát ngồi ra xa một chút, đây là oán phu (người chồng oán trách), tránh xa một chút cho an toàn

- Em nào có giận anh, em còn sợ anh giận em cơ, em rất sợ sau này anh sẽ không để ý đến em nữa

Cô bé nói đến đây thì rất buồn. Hạ Sinh hít phải ngưng khí lạnh, lại nhích mông ra xa một chút, cẩn thận quan sát khúc mắc ân oán của anh em hào môn này, tốt nhất là đừng có hại người qua đường như mình nữa

- Là anh không tốt, là anh xấu tính, em tha thứ cho anh nhé. Chúng ta vẫn như trước kia được không?

Ngữ điệu dịu dàng khiến Hạ Sinh nổi da gà, lại bê bát dịch ra xa một chút.

Mai Côi nghe Nghiêm Căn nói thế thì vui vẻ gật gật đầu. Nghiêm Căn vén tóc ra sau mang tai cho cô bé, vuốt tóc Mai Côi rồi dịu dàng cười. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn Hạ Sinh thì mặt nghiêm lại:

- Anh định trốn đây à? Ngồi cho xa vào, tôi lấy cho anh cái máng cho lợn rồi bày bên đường cho mà ăn nhé

Hạ Sinh nghe xong vội ngồi về chỗ cũ:

- Không phải, không phải, tôi ngồi đây ăn, ngồi đây thích lắm, ấm áp quá

Mai Côi giờ đã có anh ở bên, chỉ vào Hạ Sinh mà nói với Nghiêm Căn:

- Anh ơi, chú này là do bà nhận nuôi, vẫn ở cùng bà, trên người chú ấy có mảnh mồi của bà, nhất định có thể tìm ra bí mật

Bí mật, lưng Hạ Sinh rét run, anh ta nào có bí mật gì mà sao ai cũng tìm anh ta để đòi bí mật?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tìm Được Mạnh Mối Và Những Bí Mật Khó Hiểu

Ăn cơm xong, Nghiêm Căn tìm một nhà dân sạch sẽ, thuê ba gian phòng rồi quăng Hạ Sinh vào một phòng.

- Á, tôi là Hạ Sinh, bởi vì sinh vào mùa hè nên Cô nhi viện đặt tên tôi là Hạ Sinh. Bà luôn mang đồ ăn cho trẻ con trong cô nhi viện, thỉnh thoảng cũng quyên góp tiền, thấy tôi ngoan ngoãn nên nhận nuôi tôi. Tôi học xong trung học thì ở đây giúp bà coi sóc quán trọ. Sau khi bà mất, chẳng còn ai ở bên,

làm hậu sự cho bà thiếu tiền nên phải vay nặng lãi, nợ càng lúc càng lớn nên mới có chuyện như hôm nay hai người thấy

Hạ Sinh sợ Nghiễm Cần muốn chết, vừa vào phòng đã nửa trốn nửa ngồi lên ghế, không đợi người ta hỏi đã tự khai:

- Tôi chưa từng gặp người thân của bà, bà cũng chưa từng nhắc đến việc mình có người thân gì cả. Tôi sống với bà hơn mười năm, chỉ từng thấy có một người đàn ông đến tìm bà vài lần, hẳn ta hơn 40 tuổi, bà hình như rất ghét và sợ hẳn ta, mỗi lần người kia đến bà đều đưa tôi né đi. Bà thường dặn tôi rằng hẳn ta không phải là người tốt, bảo tôi đừng nói gì với hẳn. Thật ra thì tôi nào có biết gì đâu mà nói

- Sau khi bà mất, người đó lại đến tìm tôi, còn dẫn theo một người đến hỏi tôi một số vấn đề, ví dụ như có ai khác đến tìm bà, bà có qua lại với ai, bà có nói gì với tôi, có nhắc đến con gái của bà không. . . Người đàn ông đó bảo với người đi theo rằng hãy đào bí mật trong đầu tôi, lúc đó tôi thực sự rất sợ bọn họ sẽ động thủ đánh người nhưng không có. Người đó chỉ nhìn tôi chăm chăm, sau đó nói gì đó với người đàn ông kia rồi hai người bỏ đi. Sau này tôi mới phát hiện, thì ra hẳn ta còn dẫn theo cả đàn em đến canh ở bên ngoài, thật may mắn quá, chẳng hiểu sao lại tránh được một kiếp

Hạ Sinh nói xong nhìn Nghiễm Cần và Mai Côi:

- Về chuyện của bà thì thật sự cũng chẳng còn gì đáng nói, cuộc sống của bà vốn rất đơn điệu, không ra ngoài, không qua lại với ai, bà thực sự chẳng có bí mật gì cả

Nghiễm Cần không nói gì, Mai Côi vừa truyền hình ảnh trong đầu Hạ Sinh qua cho cậu, cậu đang cố gắng nhớ lại người đàn ông được dẫn theo cùng kia, nhất định là cậu đã từng gặp

Hạ Sinh thấy hai anh em đều không nói gì, dường như cũng không định làm gì cậu thì to gan lên hỏi:

- Chẳng lẽ bà có kho báu? Là vàng? Không giống đâu, nếu bà có tiền thì đã chẳng sống kham khổ như thế, tôi cũng đã được hưởng phúc rồi, tiếc quá. . .

- Anh không thể ở lại đây được nữa, tôi sẽ đưa anh về, thu xếp công việc cho anh, anh làm cho cẩn thận thì có thể tự nuôi sống mình, đừng ở đây nữa, lúc nào cũng có thể bị người đánh chết, lãng phí tiền bạc bao năm bà nuôi anh lớn.

Nghiễm Cần không để ý đến những suy nghĩ của Hạ Sinh, cậu đã nhớ ra người đó là ai. Nếu thực sự là thế thì gã đàn ông hơn 40 tuổi đó thực sự rất có thể là bác sĩ X, Hạ Sinh tuyệt đối không thể ở lại đây, nếu bác sĩ X lại đến tìm thì chắc chắn sẽ biết chuyện về Mai Côi, như vậy Mai Côi sẽ gặp nguy hiểm

- A, đưa tôi đi? Tôi chẳng biết làm gì cả, cũng không có bằng cấp?

Hạ Sinh vừa sợ vừa vui, hai anh em này không giống người xấu nhưng cách làm việc thực sự cổ quái, trời mới biết được đi theo bọn họ sẽ có hậu quả gì nhưng anh ta thực sự cần tìm việc, ai chẳng mong ngày ba bữa được ăn bụng?

- Không sao, tôi có thể tìm cho anh công việc không cần bằng cấp gì cả.

Nghiễm Cần cũng không muốn nhiều lời với anh ta, kéo Mai Côi chuẩn bị rời đi. Nghiễm Cần lại nói với Hạ Sinh:

- Đêm nay anh ngủ ở đây, không được phép ra ngoài, nếu dám trộm ra ngoài xem, tôi đánh gãy chân anh!

Hạ Sinh sợ tới mức vội ôm đầu gối nhưng cũng không cam lòng hỏi:

- Là công việc gì? Có thể thăng quan tiến chức không?

- Làm người dọn vệ sinh trong công ty, cố gắng có thể thăng chức, ăn nghỉ miễn phí.

Nghiễm Cần hạ quyết tâm nhốt Hạ Sinh trong công ty, tránh để gã ta đi lại khắp nơi mà gặp đám người của bác sĩ X.

- Dọn vệ sinh?

Hạ Sinh không cam lòng, đường đường là thanh niên tốt, sao phải đi dọn vệ sinh

- Chẳng có lựa chọn nào đâu, di làm vệ sinh cho công ty nhà tôi có bản lĩnh hơn anh nhiều, anh chẳng qua là đi cửa sau mới vào được, có gì mà không hài lòng

Nghiễm Cần mặc kệ anh ta, kéo Mai Côi đi, đi tới cửa quay đầu lại nói với Hạ Sinh một lần:

- Nhắc lại lần nữa, đừng có trốn, bằng không chân cụt rồi, đám xã hội đen kia được thả ra lại tìm tới gây rối thì anh xong đời, tự suy nghĩ cho kĩ vào.

Mặt Hạ Sinh tái mét lại, lúc này Nghiễm Cần mới vừa lòng bước đi. Mai Côi giờ có anh trai làm chỗ dựa cũng chẳng phải lo nghĩ, đầu tiên về phòng mình rửa mặt thay quần áo sạch sẽ. Lúc sau, Nghiễm Cần tắm rửa xong cũng bước qua phòng tìm Mai Côi.

Mai Côi lúc này chẳng thèm khách khí, chủ động nhào tới:

- Anh ơi, em đang định đi tìm anh nói chuyện phiếm.

- Chuyện gì mà chuyện, ngồi yên đó, anh bắt đầu dạy dỗ em đây.

Mai Côi cười hi hi, thành thành thật thật ngồi đó, hai tay đặt ở đầu gối, rất ra dáng học trò ngoan đang chuẩn bị nghe giảng. Mai Côi chớp mắt nhìn chăm chăm Nghiêm Cẩn khiến cậu mất tự nhiên. Đã qua một năm mà Mai Côi vẫn có sức ảnh hưởng thật lớn đến cậu. Nghiêm Cẩn ho nhẹ một tiếng, tổ chức lại ngôn ngữ trong đầu, đúng rồi, đầu tiên phải phê bình Mai Côi bỏ nhà ra đi, sau đó mắng Mai Côi tùy tiện đánh nhau với người xa lạ. Còn cả tội mình gọi lâu như vậy mà cũng không thèm đáp lại, dám đánh nhau với người lạ khiến cậu sợ chết khiếp.

Cậu đang chuẩn bị mở miệng, ngẩng mặt lên lại thấy Mai Côi đang nhìn mình chăm chăm, Nghiêm Cẩn lại ho khan, lần này chuẩn bị xong xuôi, cậu thực sự phải nói.

- Anh ơi, bạn gái anh trông thế nào?

Nghiêm Cẩn nuốt thì sặc nước bọt, khí thế mất sạch:

- Chuyện đó, cũng chẳng có gì đặc biệt, là cô gái rất đáng yêu

- Thế gặp nhau ở đâu?

- Ở trên núi, không phải, ở chi nhánh bên kia của công ty

Rõ ràng là Mai Côi hỏi rất lấy lòng nhưng Nghiêm Cẩn nghe mà lại cảm thấy thật áp lực, chân tay luống cuống

- Thế anh có đưa chị ấy về không?

- Chuyện này, còn chưa nghĩ đến.

Hai người đều im lặng, Mai Côi ngồi, Nghiêm Cẩn đứng, chẳng hiểu sao mà cứ yên lặng như vậy. Sau đó, Mai Côi đột nhiên nói:

- Anh ơi, em xin lỗi, lúc trước đều là em không tốt, em chưa bao giờ muốn lừa anh hết, em biết sai rồi, anh đừng trách em nữa.

Nghiêm Cẩn ngồi bên cạnh Mai Côi, ôm cô bé vào lòng:

- Anh đâu có trách em, chẳng phải đã nói rồi sao, là anh không tốt. Chúng ta vẫn như trước kia đi. Em xem, anh thực sự không sao, lại có thể hẹn hò bạn gái mà, đúng chưa, anh đã quên chuyện đó rồi, em cũng đừng để trong lòng.

Mai Côi quay đầu nhìn cậu, trong ánh mắt có cảm xúc gì đó mà cậu không thể hiểu hết được, đôi mắt trong sáng vẫn xinh đẹp như trước. Mai Côi nhìn Nghiêm Cẩn đến độ Nghiêm Cẩn giật mình, sau đó Mai Côi mỉm cười:

- Đúng thế, chúng ta vẫn như trước kia, anh là anh trai tốt nhất của em

Trong nụ cười của cô bé có chút u buồn nhưng chỉ thoáng qua, nhanh đến độ cậu không thể nhìn thấy. Mai Côi lại ôm Nghiêm Cẩn mà làm nũng cọ cọ đầu

Nghiêm Cẩn ôm chặt Mai Côi, thầm lấy làm may vì mình đã không phá hỏng mọi thứ, bọn họ vẫn có thể thân thiết như trước kia. Cậu không thể làm bạn trai của Mai Côi thì có thể làm anh trai tốt của Mai Côi cũng chẳng sao. Cậu sẽ ở bên trông chừng Mai Côi cho đến ngày có cơ hội. Cha cậu còn phải theo mẹ cậu đến 600 năm mới xong đó thôi, rùa con mới 16 tuổi, đừng sợ, đừng sợ.

Hai người ôm nhau, đến nửa ngày Nghiêm Cẩn mới đột nhiên nhớ ra kế hoạch dạy dỗ của mình còn chưa được thực thi. Cậu vội ngồi thẳng dậy, bồi dưỡng cảm xúc, vừa định nói thì Mai Côi đột nhiên nhớ ra:

- Chết rồi, em chưa gọi điện thoại cho mẹ Tiểu Tiểu, anh ơi, điện thoại anh đâu cho em mượn một tẹo

Nghiêm Cẩn không nói gì, chỉ lẳng lặng lấy điện thoại ra, gọi cho Tiểu Tiểu rồi đưa cho Mai Côi. Mai Côi liên miệng xin lỗi, nói rất muốn đi tìm mẹ nhưng sợ Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc không đồng ý nên đành lên đến trần S, rất nhanh sẽ trở về. Hai mẹ con nói chuyện qua điện thoại đầy bi tình, nói chưa được bao lâu còn òa lên khóc. Nghiêm Cẩn thở dài, lấy khăn giấy trong túi ra mà ngồi bên hầu hạ, vừa nghe hai người tán gẫu vừa lấy khăn giấy lau nước mắt cho Mai Côi.

Cuối cùng, đột nhiên Mai Côi nói với Tiểu Tiểu:

- Mẹ Tiểu Tiểu, con không nói chuyện được nữa, khăn giấy anh dùng hết rồi.

Tay Nghiêm Cẩn run lên, thiếu chút nữa thì chọc tay vào mắt Mai Côi. Còn có kiểu kết thúc cuộc trò chuyện không đầu không đuôi, vô lý thế này nữa. Vậy mà Tiểu Tiểu lại vô cùng thấu hiểu mà đáp:

- Cho nên ở nhà tốt hơn nhiều, mẹ mua hộp khăn giấy lớn, không sợ không đủ dùng, con mau về đi.

Nghiêm Cẩn đen mặt nhìn Mai Côi đáp lại rồi cúp máy. Trong lòng cậu cảm khái, đúng là con gái với nhau, thân thiết thấu hiểu còn hơn cả con đẻ như

mình. Mai Côi cúp máy, mắt ướt sũng vô cùng đáng thương quay đầu ôm lấy Nghiêm Cẩn. Nghiêm Cẩn lần này nắm bắt cơ hội, kéo Mai Côi ngồi thẳng dậy rồi nói:

- Không được làm nũng, giờ anh bắt đầu nghiêm túc dạy dỗ em đây
- Vâng ạ! Anh nói đi, em đang nghe

Mai Côi vẫn thút thít khóc, dụi dụi mắt.

- Có phải em biết được chuyện DNA với bà từ chú Ray không?

- Vâng ạ, hôm đó đi học, chú giảng đến tác dụng của việc kiểm tra DNA thì em cũng không để ý mà phát hiện ra tin tức này từ chú ấy. Sau đó cuối tuần em về nhà cha, xác nhận chuyện huyết thống từ cha và di Triệu, em rất khổ sở.

Nước mắt Mai Côi lại rơi, Nghiêm Cẩn thở dài, giờ quả thực là hết khăn giấy rồi, cậu đành lấy tay lau nước mắt cho Mai Côi:

- Việc này lúc phát hiện ra là vì không muốn em buồn nên mọi người mới giấu em
- Em liền lấy tiền riêng ra, cũng lén hạn chế tiền tiêu vặt hai tuần đi rồi tự mình đến đây. Lần trước đến em chỉ đi tìm mẹ, lần này em đi tìm bà nên tìm được Hạ Sinh.
- Người Hạ Sinh nói hay đến tìm bà thì anh chưa gặp nhưng người đi cùng lần cuối đó anh có ấn tượng, anh từng xem qua hồ sơ của ông ấy. Đó là một tâm ngữ giả tên là Hùng Đông Bình. Mười năm trước ông ấy đã mất tích, ông ấy có đăng kí trong hiệp hội siêu năng lực, là tâm ngữ giả lợi hại nhất trong hiệp hội.

Mai Côi tròn tròn mắt:

- Vậy người đến tìm bà là ai?
- Hắn ta thực sự rất có thể chính là bác sĩ X. Rùa con, việc này anh vẫn chưa nói với em, bác sĩ X chính là kẻ đứng sau vụ bắt cóc ở trường em. Nhiều năm qua chúng ta vẫn không bắt được hắn, thậm chí chút manh mối cũng chẳng tìm ra được. Lần này tìm được bộ dạng của hắn từ đầu Hạ Sinh chính là một bước đột phá lớn
- Hắn ta muốn bắt tâm ngữ giả, lợi dụng năng lực của bọn họ để làm chuyện xấu đúng không? Trong mắt Mai Côi lộ rõ sự sợ hãi
- Đúng, chính là như thế. Một số tâm ngữ giả mất tích chỉ sợ là có liên quan đến hắn ta
- Vậy Hạ Bồi cũng là tâm ngữ giả, bà cũng là tâm ngữ giả thì sao lại không bị bắt?

Mai Côi nắm chặt tay Nghiêm Cẩn:

- Mẹ em cũng là tâm ngữ giả, nên hắn ta muốn bắt mẹ em? Cho nên mẹ em vì né tránh mới phải rời bỏ em đúng không?

Mai Côi đột nhiên tỉnh ngộ:

- Mẹ không muốn để hắn ta biết rằng mẹ cũng sinh ra một tâm ngữ giả...

Nghiêm Cẩn không nói gì, chỉ ôm chặt lấy Mai Côi. Mai Côi không nhận được mà khóc nức lên:

- Mẹ em bị hắn ép đi rồi, mẹ em không dám ở bên em, oa oa, em thậm chí còn không biết mẹ đã bị bắt đi chưa
- Mẹ em hẳn chưa bị bắt, bằng không bác sĩ X sẽ không dẫn cả Hùng Đông Bình đến tìm Hạ Sinh mà hỏi đâu.

Nghiêm Cẩn lại thở dài:

- Em lại khóc, hết khăn giấy mất rồi...
- Vẫn còn khăn mặt mà

Mai Côi mặc kệ, một năm rồi cô bé có bị ủy khuất gì cũng chỉ đành nuốt ngược vào trong, chẳng có ai để nói, giờ vất vả lắm anh mới quay về thì lại gặp chuyện đau lòng như thế, sao cô bé có thể nhận được, ai quản có khăn giấy hay không làm gì?

Nghiêm Cẩn day day trán, vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt cho Mai Côi lau mặt nhưng vừa đi ra thì đã thấy Mai Côi nín khóc, vẻ mặt ngượng ngùng, có lẽ cô bé cũng nhận ra vừa rồi mình làm loạn.

Nghiêm Cẩn lau mặt cho Mai Côi, hai người cùng dựa vào đầu giường:

- Rùa con, bọn họ không bắt bà và Hạ Bồi chắc là vì năng lực của hai người không đủ, bác sĩ X chương mất, dù sao hắn ta cũng đã có Hùng Đông Bình

rồi

Về phần hai thi thể của tâm ngữ giả, chuyện thí nghiệm tàn nhẫn kia cậu thực sự không thể mở lời nói với Mai Côi. Hùng Đông Bình có lẽ là qua những thí nghiệm đó, năng lực được công nhận nên mới có thể được giữ lại.

Mai Côi dựa vào Nghiêm Cần, bảo cô bé không sợ đương nhiên là không thể, dù sao Mai Côi cũng chỉ là đứa nhỏ, được bảo vệ cẩn thận, chưa từng gặp sóng to gió lớn gì. Mai Côi vui đầu vào vai Nghiêm Cần:

- Anh ơi, bà nhìn thấy em nên bà mới mất đúng không?

Chỉ có người chết mới giữ được bí mật không bị tâm ngữ giả điều tra. Bà biết bác sĩ X sẽ còn tìm đến, bà sợ chuyện bà từng gặp Mai Côi không thể giấu diếm được nên mới chọn con đường đó. Nghiêm Cần cũng nghĩ tới chuyện này, cậu vuốt đầu Mai Côi, không biết nên an ủi thế nào. Vì thế lại chuyển đề tài:

- Năng lực của mẹ em nhất định rất lợi hại nên bác sĩ X mới luôn muốn tìm mẹ em như thế. Rùa con, năng lực của em cũng rất kinh người. Giờ lợi thế duy nhất của chúng ta chính là em còn chưa bị phát hiện

Cậu tuyệt đối không thể để Mai Côi xảy ra chuyện được.

- Anh ơi, chúng ta là nhóm đệ nhất thiên hạ đúng không?

- Đúng!

- Thế em so với Hùng Đông Bình còn lợi hại hơn chứ?

- Đương nhiên rồi!

Trong tư liệu cậu xem, còn chưa phát hiện tâm ngữ giả nào có năng lực mạnh hơn rùa con.

- Chúng ta cùng nhau đối phó với bác sĩ X.

Mai Côi ngồi thẳng dậy, mắt tỏa sáng:

- Hắn có Hùng Đông Bình thì có gì hơn người, mọi người còn có em mà. Hắn muốn bắt mẹ em thì chúng ta sẽ bắt hắn, hắn có thể trốn thì chúng ta cũng nhất định có thể tìm được hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Gỡ Dàn Manh Mối

Trời đã sáng, Nghiêm Cần mở mắt nhìn đồng hồ, mới hơn 7h, cậu quay đầu nhìn Mai Côi gối đầu lên tay mình mà ngủ say, cô bé dựa vào lòng cậu mà ngủ. Ngày hôm qua hai người tán gẫu khá muộn, y như trước kia, rùa con ngồi thấy mệt thì bắt đầu nằm nói chuyện, nằm thấy mệt thì ngủ thẳng luôn.

Mọi thứ dường như vẫn như trước nhưng Nghiêm Cần biết, có nhiều chuyện sẽ chẳng giống như cũ nữa. Trước kia bọn họ hay ngủ cùng chỗ, sau đó bị cha mẹ phát hiện, cậu vốn rất sợ cái gì mà “bắt gian tại giường” rồi phải chịu trách nhiệm nhưng sau này chẳng ai bắt cậu chịu trách nhiệm gì thì cậu dần bình tĩnh lại. Nhưng giờ cậu rất mong, cha mẹ có thể một cước đạp tan cánh cửa này mà xông vào “bắt gian tại giường” rồi bắt cậu chịu trách nhiệm với rùa con, không đúng, là bắt rùa con chịu trách nhiệm với cậu. Như vậy thật tốt.

Nhưng xung quanh chỉ là sự yên lặng, trong phòng chỉ có tiếng thở khè của rùa con, nào có ai đến đá cửa. Nghiêm Cần vuốt tóc cho cô bé, nhìn khuôn mặt đáng yêu khi ngủ của rùa con, cậu biết chịu trách nhiệm gì đây, đó chỉ là mơ ước của cậu mà thôi. Cậu bỗng nhiên nhớ lại mẹ từng nói: “Chuyện tốt này không đến lượt con đâu”. Giờ cậu thực sự hiểu, thì ra chuyện tốt này thực sự không đến lượt cậu thật.

Nhưng không sao, rùa con chậm hiểu, đừng nói 18 mà đến cỡ 28 cũng được, chỉ cần rùa con không ghét mình thì mọi thứ vẫn như cũ đi. Dù sao rùa con cũng chẳng thích ai, cậu trông chừng rùa con, từ từ sẽ được, rùa con vẫn sẽ thuộc về cậu.

Cậu khẽ rút tay ra khỏi gáy Mai Côi, thấy Mai Côi không hài lòng mà cau mày thì lại nhét đầu gối vào cho cô bé. Cô bé ôm ôm, cọ cọ đầu rồi lại ngủ tiếp. Nghiêm Cần nhẹ nhàng trở về phòng rửa mặt thay đồ. 8h, điện thoại reo, xe của công ty đã chờ ở bên ngoài. Cậu bảo lái xe đến nhà hàng ăn sáng trước, 9h mới xuất phát.

Hôm qua cậu biết chuyện không ổn, để tránh đi phương tiện giao thông công cộng mà xảy ra chuyện phiền phức nên cố ý gọi điện thoại cho công ty điều

xe đến đón bọn họ. Cậu thu dọn xong xuôi rồi qua đánh thức Hạ Sinh, sau đó mới đi gọi rửa con của mình. Mai Côi mơ mơ màng màng dụi mắt, còn chẳng biết mình đang ở đâu. Nghiêm Cận cúi cô bé vào nhà vệ sinh, chuẩn bị bàn chải đánh răng cho cô bé rồi rửa mặt cho cô bé xong thì Mai Côi mới tỉnh táo lại.

Ba người ăn sáng xong thì đi ra xe. Lái xe của công ty là một hàng ma sư Tiểu Tân đang đứng đó cầm bình nước mà chờ. Thấy Nghiêm Cận đến thì gọi:

- Tiểu ma vương!

Hạ Sinh nhìn chiếc xe kia thì chân như nhũn ra. Chiếc xe màu đen cực lớn, kính đen không nhìn được bên trong, trông như xe của đội chống khủng bố trong TV vậy. Hạ Sinh trừng mắt nhìn:

- Các người, các người rốt cuộc là ai?

- Không phải là người bình thường

Tiểu Tân nhìn Hạ Sinh như thế thì vui vẻ đùa, anh mở cửa xe cho Hạ Sinh đi lên.

Hạ Sinh quay đầu nhìn lại, đằng sau, Nghiêm Cận không để ý đến mình mà đang nắm tay Mai Côi đi lên xe. Đầu óc Hạ Sinh quay cuồng suy nghĩ, cuối cùng xác định mình không thể trốn thoát nên đành lên xe.

May mà trong xe khá rộng, chỗ ngồi cũng rất thoải mái, cũng chẳng có thứ gì đáng sợ cả. Hạ Sinh vừa ngồi xong thì nghe cửa xe khóa lại đánh cách một tiếng. Hạ Sinh hoảng sợ quay đầu nhìn Nghiêm Cận ngồi đằng sau, Nghiêm Cận đang xếp đồ cho Mai Côi mà Mai Côi lại ngáp một cái như vẫn còn buồn ngủ. Hạ Sinh an lòng một chút, được rồi, nhìn hai người như thế chắc không phải là người xấu gì.

Xe bắt đầu khởi động, Nghiêm Cận bảo Tiểu Tân đến nhà Hạ Sinh trước cho Hạ Sinh thu dọn đồ đạc. Hạ Sinh an tâm mà suy nghĩ, được rồi, công ty này vẫn rất biết chăm sóc, còn biết giúp mình lấy đồ đạc, tuy rằng mình chẳng có thứ gì đáng giá cả. Hạ Sinh nào biết Nghiêm Cận làm thế là muốn thu dọn sạch sẽ chỗ của Hạ Sinh để bác sĩ X kia không tìm được manh mối gì nữa.

Tiểu Tân chạy xe đến ngõ đó, mang đồ đạc rương hòm vào nhà Hạ Sinh. Cảm giác an toàn khi nãy của Hạ Sinh hoàn toàn biến mất, cho mình lấy đồ mà sao như thành lục soát nhà dân thế này. Nhưng Hạ Sinh không dám ý kiến bởi vì Nghiêm Cận đang ngồi sau theo dõi mình. Đợi khoảng 20', Tiểu Tân đi ra, đem một túi hành lý ném cho Hạ Sinh, bên trong đều là quần áo và vật dụng hàng ngày của gã. Hạ Sinh nhìn nhìn, thu dọn thế này cũng tính là gọn gàng.

Tiểu Tân gật đầu với Nghiêm Cận, ý bảo đã làm thỏa đáng. Nghiêm Cận cũng gật đầu, vì thế đoàn người bắt đầu trở về công ty.

Xe đi mấy tiếng đồng hồ, Hạ Sinh ngồi đến độ đầu óc choáng váng, tuy rằng xe rộng nhưng anh ta không dám nằm xuống, sao có thể giống con nhóc cô quái đằng sau được, xe đi chưa bao lâu đã gối đầu lên đùi “tình lang” của nó mà ngủ ngon lành. Người ta còn có áo khoác của “tình lang” đắp lên người, có “tình lang” che chở tránh lúc xe phanh mà bị ngã.

Vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, Hạ Sinh chống đầu đến phát đau, lòng rất bất bình. Sao cùng là người mà số mạng lại khác nhau đến vậy. Mình thì bị người đánh đến ngu ngơ, người ta thì đánh cho người đến ngu ngơ. Mình chẳng có tiền, chẳng có bằng cấp chẳng có công việc. Người ta muốn sắp xếp công việc thì chỉ như búng ngón tay, tuy rằng chỉ là cương vị lao công, muốn có xe đón là có xe đón, tuy rằng xe hơi cổ quái.

Hạ Sinh lại quay đầu lên nhìn trộm thì bất gặp ánh mắt của Nghiêm Cận:

- Anh mệt thì nằm đi, đừng có nhìn đông nhìn tây, nếu để tôi phát hiện anh lén nhìn trộm em gái tôi thì tôi đánh cho anh không cảm nổi chỗ đấy.

Hạ Sinh vội nằm xuống, dựa cả vào thành xe mà kêu “bong” một tiếng nhưng cũng đành cắn răng gát lệ không dám kêu đau. Xem đi xem đi, đến nhìn thôi cũng chẳng được, đây là thế giới gì?

Cuối cùng cũng đến nơi, Hạ Sinh lại tự hỏi mình: đây là thế giới gì?

Chỉ thấy một tòa cao ốc lớn, bên trong là văn phòng rộng mở, những phòng làm việc nhiều vô số, rất nhiều người bận rộn chạy tới chạy lui, còn có đám người xách vũ khí tới tận đi ngang qua anh ta, lúc đi qua còn quay lại nhìn mấy lần. Hạ Sinh nuốt nước miếng, đứng ở góc tường không dám đụng đây. Bọn Nghiêm Cận vừa trở về đã bỏ mặc Hạ Sinh ở đây, giao Hạ Sinh lại cho Tiểu Tân nhưng Tiểu Tân lại bảo Hạ Sinh đứng đây chờ, bảo rằng mình phải đi làm thủ tục. Nhưng Hạ Sinh một mình đứng đây lại có cảm giác mình như con cá nhỏ bị bỏ vào hàm cá mập vậy, thực sự rất đáng sợ.

Đây là tầng trệt của tòa cao ốc này, Hạ Sinh nom nớp lo sợ nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn thấy gương mặt thân quen, ở hành lang lâu hai kia, Nghiêm Cận và một người đàn ông lớn tuổi hơn đang nói chuyện. Nghiêm Cận còn chỉ chỉ vào Hạ Sinh khiến lòng Hạ Sinh sợ hãi. Người đàn ông kia rất giống Nghiêm Cận, trông rất có uy nghiêm, khí thế. Là cha của Nghiêm Cận? Còn quá trẻ. Là anh của Nghiêm Cận? Lại quá già. Hai người chỉ trỏ Hạ Sinh một lúc rồi lại quay vào.

Lòng Hạ Sinh thầm kêu gào: đại gia Tiểu Tân, anh làm chút thủ tục thôi mà sao lâu như vậy. Hạ Sinh đứng đó sắp bị dọa cho chết khiếp rồi

- Con người?

Câu hỏi này đột nhiên vang lên ngay bên tai. Hạ Sinh đang sợ hãi, câu hỏi này càng khiến anh ta run lên, cẩn thận quay đầu lại thì thấy một quả bóng nước lơ lửng giữa không trung nhìn mình. Hạ Sinh vội lùi hai bước thì lại đụng vào tường, run rẩy nói:

- Yêu... yêu quái?

Hạ Sinh hỏi lại khiến quả bóng nước kia vui muốn chết, nó cười cười nói:

- Bát Bát, mau lại đây xem này, người này chơi vui lắm, lâu rồi mình chưa thấy ai thú vị thế này đâu

Hạ Sinh vừa lo lắng vừa nghi hoặc, nó nói cái gì mà Bát Bát hay Ba Ba? Lúc này bên cổ Hạ Sinh có cảm giác nhăm nhăm, còn có cả tiếng con chuột kêu chít chít. Hạ Sinh quay đầu nhìn lại, thấy một con chuột bạch béo tròn chẳng biết bò lên vai mình từ bao giờ. Hạ Sinh như nổi điên mà nhảy nhót loạn xạ, la hét xin con chuột béo này bỏ xuống, cũng chẳng biết là có đánh trúng hay không, chỉ lo nhảy nhót loạn xạ, ôm đầu rúc vào góc tường. Chờ khi Hạ Sinh bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên thì đã thấy quả bóng nước và con chuột kia đã đứng trước mặt. Sau đó là cả tầng lầu, mọi người đều như bất động mà nhìn anh ta. Hạ Sinh nhìn lại đám người, cẩn thận lấy tay chỉ chỉ vào đám nước và con chuột nhưng cũng chẳng ai để ý gì đến Hạ Sinh nữa, mọi người lại ai làm việc nấy.

- Bát Bát, cậu thấy anh ta chơi có vui không?

Quả bóng nước kia còn nói thêm, sau đó con chuột béo kia ra sức gặt đầu, mấy chiếc lông trên đầu nó rung rung. Hạ Sinh vừa gạt lệ vừa cầu xin:

- Yêu quái tha mạng, tôi không dám nữa.

- Không dám cái gì? Quả bóng nước kia rất ngạc nhiên.

- Tôi cũng không biết

Hạ Sinh tủi thân, tiện miệng nói thể thôi, truy vấn cái rắm à

- À!

Quả bóng nước kia kéo con chuột béo qua, hai đứa không biết thì thầm cái gì. Hạ Sinh chần chừ nhìn theo, lúc này nhìn thấy Tiểu Tân cầm cái gì đi tới thì vội xông lên ôm chân Tiểu Tân:

- Đại ca Tiểu Tân, toilet có bẩn không, em muốn đi dọn toilet, giờ đi ngay, anh mau dẫn em đi đi.

Tiểu Tân cười lớn:

- Toilet vẫn ở đó chờ cậu thôi, cậu bình tĩnh đi, tôi đưa văn bản cho boss kí tên là cậu được đi gặp toilet rồi, đừng có vội

- Thế thì đi nhanh lên, nhanh lên

Hạ Sinh vội thúc giục, nhìn theo bọn họ đi vào phòng

Trong văn phòng, Nghiêm Lạc nhìn thoáng qua văn bản Tiểu Tân đưa đến rồi kí tên lên màn hình điện tử rồi hỏi:

- Người kia kêu quý gọi quý gì thế?

Tiểu Tân nhin cười:

- Là Bát Bát và Thủy Linh đùa cậu ấy

Nghiêm Lạc dặn dò:

- Hạ Sinh này không được cho cậu ta giấy thông hành, không cho phép ra khỏi căn nhà này

Tiểu Tân tuân lệnh, cầm văn kiện điện tử đi ra ngoài.

Nghiêm Lạc nói với Nghiêm Cẩn và Mai Côi:

- Tiếp tục nói kế hoạch của hai con đi!

- Con quay về đã xác nhận được tư liệu, một trong hai người đàn ông kia chính là thầy của Hạ Bồi, là Hùng Đông Bình trong hiệp hội siêu năng lực cho nên người còn lại chính là bác sĩ X. Giờ chúng ta đã có manh mối quan trọng, xác nhận hẳn là đàn ông, khoảng hơn 40 tuổi, chúng ta thậm chí còn biết được hình dạng của hắn ta. Sau đó còn có mục tiêu tra xét nữa. Hắn lợi dụng năng lực của Hùng Đông Bình để làm việc, trước mắt còn rất tích cực tìm kiếm mẹ của rùa con thì có thể thấy nếu mẹ của rùa con không phải là có năng lực đặc biệt thì chính là có thứ mà hắn ta cần cho nên hắn ta mới không chịu bỏ qua. Giờ chúng ta có rùa con, em ấy cũng có thể dùng năng lực của mình để tìm tòi bác sĩ X này. Chúng ta gây ông đập lưng ông. Trước mắt thân phận của rùa con phải được giấu kín, đó chính là lợi thế của chúng ta

Nghiêm Lạc nhìn Mai Côi:

- Con có thể làm gì?

- Con có thể tìm tòi hình ảnh của hai người này trong đầu mọi người, nếu có người từng tiếp xúc với bọn họ, ấn tượng sâu sắc thì con có thể tìm ra, sau đó căn cứ vào tư liệu mà tìm được manh mối hành động của bọn họ. Nhưng con phải tìm kiếm trong khu vực bọn họ hoạt động mới được.

- Lúc trước bọn họ vẫn đều hoạt động ở thành phố này, cha, con cảm thấy có thể thử. Coi như là con và Mai Côi đi dạo phố là được, đầu tiên tìm kiếm trong thành phố. Trước kia chúng ta không có manh mối gì, lần này xem như là bước đột phá lớn.

Nghiêm Lạc suy nghĩ rồi nói:

- Các con cùng Hạ Sinh rời khỏi trấn S, nếu Hùng Đông Bình đến đó thì bọn họ cũng có thể dùng cách tương tự mà tìm được manh mối việc Hạ Sinh bị ai bắt đi. Tỷ như đám xã hội đen bị con dạy dỗ, người bán hàng ăn, nhà dân các con ở, trong đầu bọn họ chắc chắn là có hình ảnh của các con và Hạ Sinh.

- Chuyện đó con đã nghĩ rồi, phía bác sĩ X vốn đã biết công ty chúng ta, hẳn ta rất rõ rằng chúng ta đang tìm hấn cho nên dù hấn có biết chúng ta dẫn Hạ Sinh đi thì có cảnh giác cũng sẽ không biết rùa con là tâm ngữ giả đâu. Trong đầu bọn họ, rùa con là em gái của em, chuyện này bác sĩ X cũng đã sớm biết, bằng không lần trước đã không chọn trường của rùa con mà ra tay. Nhưng Hạ Sinh bị mang đi, sẽ bị tâm ngữ giả tìm kiếm thông tin, bọn họ chắc chắn sẽ đoán ra được là ai.

Hai cha con nhìn nhau, cùng nói ra một cái tên:

- Hạ Bồi!

- Hùng Đông Bình và Hạ Bồi có quan hệ không hề đơn giản, nếu bọn họ đoán là Hạ Bồi thì sẽ tìm mọi cách để tiếp xúc với cậu ấy, đây cũng chính là cho chúng ta cơ hội

Ý nghĩ này của Nghiêm Cận Nghiêm Lạc cũng thấy rất đúng. Dùng Hạ Bồi để che giấu cho Mai Côi thì việc tìm kiếm nhất định sẽ rất an toàn, bí mật.

Nghiêm Cận lại nói tiếp:

- Việc này còn có một số điểm nữa. Bác sĩ X kia luôn luôn tìm mẹ của rùa con nhưng chưa từng tìm đến nhà họ Mai hay rùa con, chứng tỏ mấy năm đó bác sĩ X hoàn toàn mất đi hành tung của mẹ rùa con. Nhưng hẳn ta biết năng lực của cô ấy thì chứng tỏ bọn họ đã từng tiếp xúc. Bọn họ điều tra bên này, biết sự tồn tại của rùa con mà lại không hề nghi ngờ gì quan hệ giữa hai người, con đoán, mẹ của rùa con mấy năm trước nhất định đã phẫu thuật chỉnh hình.

Mai Côi kinh ngạc a lên. Nghiêm Cận vỗ vỗ tay cô bé rồi lại nói:

- Còn cả một điều này nữa, Hạ Bồi vẫn bình an vô sự ở trong trường nhưng những tâm ngữ giả khác đều bị bắt đi. Con nghĩ chắc là năng lực của Hạ Bồi còn non, bác sĩ X không cần nhưng sau đó lại nghĩ, bọn họ ngoài Hùng Đông Bình thì còn cần tâm ngữ giả khác để làm thí nghiệm

- Thí nghiệm gì?

Mai Côi hỏi chen vào. Nghiêm Cận lại vỗ vỗ tay cô bé rồi nói tiếp:

- Cho nên chỉ có hai khả năng. Một là thí nghiệm đã thành công, Hùng Đông Bình trở hết tài năng mà trở thành vũ khí tốt, bọn họ không cần mạo hiểm bắt người thêm nữa. Hai chính là thân phận của Hạ Bồi có thể có sự cố quái?

- Vậy con đi xem anh ấy là biết. Mai Côi tự tiến cử

Nghiêm Lạc gật gật đầu:

- Con nói rất đúng, giờ chúng ta có ba manh mối, một là diện mạo của bác sĩ X, con tìm kỹ thuật viên mà vẽ ra đi, chúng ta và cảnh sát cùng phối hợp điều tra. Manh mối thứ hai là mẹ của Mai Côi quả thực có thể đã phẫu thuật thẩm mỹ, điều này giải thích vì sao cô ấy có thể tránh được sự truy lùng của bác sĩ X suốt bao nhiêu năm qua, như vậy có thể điều tra từ bệnh viện thẩm mỹ. Manh mối thứ ba chính là Hạ Bồi. Cha sẽ an bài Hạ Bồi đến đây thẩm vấn Hạ Sinh, đem công lao tìm được bác sĩ X đẩy đến người Hạ Bồi, mặt khác sẽ phái người giám thị Hạ Bồi cẩn thận. Mà chuyện Mai Côi dùng năng lực điều tra, chỉ hai người các con tiến hành là được rồi.

Nghiêm Cận và Mai Côi gật gật đầu, kế hoạch chuẩn bị xong, mọi thứ cứ theo đó mà làm

Hôm sau, Nghiêm Cận và Mai Côi về trường học, một đám bạn thân nhân cơ hội tề tựu. Mẫn Lệ nổ tiếng pháo đầu tiên:

- Tiểu ma vương, lâu như vậy không về, còn tưởng cậu chết rồi cơ đấy?

- Cút!

- Anh ấy yêu khi cái nên mới không thèm về.

Mặc Ngôn vẫn nhất quán mà bình tĩnh nói cho hết câu khó nghe này

- Cút đi

Nghiêm Cẩn cũng nhất quán mà không thêm khách khí với bọn họ

Mai Côi ở bên cười lớn, vui quá, anh đã về rồi, mọi người cãi nhau cũng thật thú vị.

- Các cậu có làm tròn chức trách bảo vệ rùa con nhà mình không thế? Xếp hàng lại đây để mình thăm vấn

Nghiêm Cẩn bắt đầu ra oai, cả đám người đồng thanh đáp:

- Năm mơ đi!

Phòng học bên kia, Hạ Bồi đang điền phiếu tốt nghiệp thì nhận được một cuộc điện thoại:

- Alo, đúng rồi, cháu là Hạ Bồi. Thầy? Là thầy sao?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Là Địch Hay Là Bạn, Thật Giả Khó Phân Biệt

- Thầy còn sống, em nghĩ... em thực sự đã nghĩ...

Hạ Bồi vô cùng kích động, đầu dây bên kia lại nói:

- Bên cạnh em có ai không, đừng để lộ ra

Giọng nói của ông ta rất nghiêm túc, Hạ Bồi theo bản năng nhìn quanh:

- Không có ai, em ở trong phòng tự học, rất ít người

- Được, em tìm chỗ nào vắng đi, thầy có chuyện quan trọng muốn nói với em

Hạ Bồi vội vàng đi ra ngoài, tìm một góc yên lặng:

- Được rồi, thầy ơi thầy nói đi!

Đầu bên kia thoáng yên lặng rồi thở dài:

- Thằng bé ngốc, em sống có tốt không?

Mắt Hạ Bồi nóng bừng, quả nhiên là giọng nói, ngữ khí của thầy Hùng, lúc trước cậu bị cô lập khỏi thế giới này, đầu óc bị ý nghĩ của mọi người xung quanh khuấy rầy đến nổ tung, là thầy Hùng đã dạy cậu cách sinh tồn.

- Thầy ơi, em ổn lắm, em sống trong trường học, trường học này cũng đều là những người đặc biệt, em còn làm việc cho một công ty nữa, em có thu nhập, có thể tự nuôi sống mình. Thầy ơi, lời thầy dạy em không dám quên. Thầy thì sao? Giờ thầy đang ở đâu?

- Hạ Bồi, giờ thầy đang nằm vùng trong một nhóm tội phạm, tình hình bây giờ có chút nguy cấp, ở bên các em có nội gián, thầy cần em giúp

Hạ Bồi hoảng sợ, vội vàng nói:

- Là chuyện rất nghiêm trọng sao? Em có thể giúp gì ạ?

- Chuyện này không thể nói qua điện thoại, rất nguy hiểm. Em tìm thời gian vào thành phố đi, thầy không lên núi được, truyền ý thức không đi xa thế được. Em xuống đi, chúng ta tìm cơ hội nói chuyện. Chuyện này rất bí mật, tất cả mọi người xung quanh đều rất nguy hiểm cho nên không được nói với bất kì ai. Che chắn ý thức về việc này đừng để cho tâm ngữ giả khác phát hiện được

- Thầy yên tâm đi, không có tâm ngữ giả nào đâu, ở đây chỉ có mình em là tâm ngữ giả

- Vậy là tốt rồi, lúc nào em tiện vào thành phố, tốt nhất là rủ thêm vài người đi cùng để tránh người khác nghi ngờ.

- Vậy cuối tuần đi, khoảng 2h chiều thứ bảy, em và bạn học đến quảng trường chỗ khu mua sắm chỉ dành riêng cho người đi bộ, ở đó có một nhà sách, chúng ta có thể đến đó gặp mặt

- Được, vậy 2h chiều thứ Bảy nhé. Em đừng tìm thầy, cứ như bình thường là được rồi, thầy sẽ tìm được em. Nhớ đấy, tuyệt đối không được nói cho bất kì ai cả

Hạ Bồi đáp ứng rồi cúp máy, tim đập thình thịch, có cảm giác hưng phấn vì sắp được làm anh hùng

Hôm sau, công ty Nhã Mã triệu tập Hạ Bồi qua đó. Happy tự mình dẫn dò nhiệm vụ với cậu:

- Chút nữa cháu đi gặp người tên là Hạ Sinh, anh ta được Tiểu ma vương đưa về từ trấn S, chúng ta điều tra ra trấn S có một bà cụ là Lỗ Cầm có thể đã từng tiếp xúc với bác sĩ X nhưng còn chưa chắc chắn. Hạ Sinh này đã từng gặp qua một người đàn ông đi tìm Lỗ Cầm, sau khi Lỗ Cầm mất thì người đó còn dẫn theo một người khác đến hỏi Hạ Sinh. Chúng ta cần cháu tìm kiếm thông tin trong đầu Hạ Sinh, tìm ra hình ảnh của hai người này rồi truyền cho nhân viên máy tính để anh ta vẽ ra hình người

Lòng Hạ Bồi chấn động, biết manh mối này rất quan trọng. Cậu gật gật đầu đi theo Happy đến một văn phòng, bên trong có một người trẻ tuổi ngồi trước máy tính, bên cạnh là một nhân viên, anh ta đang nhìn màn hình mà nói gì đó. Happy khẽ nói với Hạ Bồi:

- Chúng ta để Hạ Sinh làm việc trong công ty, anh ta đang miêu tả bề ngoài của hai người đó với máy tính. Cháu đến đó nói chuyện phiếm, đừng gây áp lực gì rồi tìm thông tin nhé

Vừa nói chuyện vừa đi đến vị trí kia, Happy giới thiệu:

- Hạ Sinh, đây là Hạ Bồi, là cố vấn tâm lý của công ty chúng ta. Cậu ấy đến là để giúp anh nhớ lại bề ngoài của hai người kia. La Bình, cậu phối hợp với bọn họ nhé, mau chóng định hình bức họa để trình boss.

Ba người đều đồng ý rồi bắt đầu làm việc. Happy đi đến văn phòng của Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc đang theo dõi văn phòng kia qua camera, Happy tiến lên báo cáo:

- Boss, cú điện thoại tối qua không tìm được manh mối

Nghiêm Lạc gật gật đầu:

- Chờ xem chút nữa nó miêu tả hình dáng như thế nào. Nếu nó có thể hiểu được mình nên làm gì thì đây chính là cơ hội cho nó

Đáng tiếc Hạ Bồi không biết nắm bắt cơ hội này. Cậu tán gẫu với Hạ Sinh, rất nhanh đã nhìn thấy trong đầu Hạ Sinh một hình ảnh khiến cậu hoảng sợ. Một trong hai người đàn ông kia chính là thầy Hùng Đông Bình của cậu. Mà nội dung cuộc điện thoại đêm qua lập tức hiện lên trong đầu cậu. Thầy nói tất cả bọn họ đều rất nguy hiểm, bên này có gián điệp. (Như RM)

Hạ Bồi lo lắng, cậu ta bắt đầu tìm tòi suy nghĩ của tất cả mọi người trong tầng lầu này, muốn xem có ai đang quan tâm đến việc này không, tìm một lượt, không có phát hiện gì thì mới bình tĩnh lại một chút. Lúc này lại phát hiện Hạ Sinh đang nhìn mình:

- Em là Hạ Bồi à, tên giống tên anh ghê

Hạ Bồi gật gật đầu, vẫn còn đang suy nghĩ chuyện đó, làm sao đây, nếu thân phận của thầy bị tìm ra thì phía Nghiêm tiên sinh có truy nã thầy không? Nhưng thầy là người tốt, thầy muốn bảo vệ bọn họ mà

- Hạ Bồi, anh là Hạ Sinh, em nói xem có thể nào chúng ta là anh em thất lạc không?

- A?

Hạ Bồi đang trầm tư bị Hạ Sinh đánh thức, anh ta đang nói cái quái gì thế?

- Đúng thế, em xem, anh lớn tuổi hơn em, tên là Hạ Sinh, có thể nào là cha mẹ nghĩ, sinh ra thì phải tài bồi cho tốt nên chúng ta một người tên Sinh, một người tên Bồi, chúng ta là anh em thất lạc?

Hạ Bồi lắc đầu:

- Không đâu, cha mẹ tôi chỉ sinh ra mình tôi

Hạ Sinh rất thất vọng, nhìn Hạ Bồi rồi lại hỏi:

- Em chắc chứ?

Hạ Bồi cố gắng nhẫn nại đáp:

- Chắc chắn

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, làm sao bây giờ? Có nên nói với phía Nghiêm tiên sinh không? Nhưng thầy nói ở đây có gián điệp, vạn nhất bị tên gián điệp kia biết thì chẳng phải là thầy sẽ gặp nguy hiểm? Lòng cậu bối rối, Hạ Sinh kia còn ở bên gây phiền phức:

- Em thực sự có thể chắc chắn sao? Không cần về nhà hỏi cha mẹ sao?

Hạ Bồi tức giận:

- Cha mẹ không cần tôi, hỏi cái gì mà hỏi

- Thế thì chúng ta nhất định là anh em rồi. Em xem, cha mẹ không thích có con, anh thực sự có thể là anh của em đấy

Hạ Sinh kích động nói.

Hạ Bồi thực sự tức giận:

- Anh đúng là bệnh, anh muốn tìm người thân thì đi chỗ khác đi, đừng làm phiền tôi

Bị tên ngốc này quần lấy khiến đầu óc Hạ Bồi càng rối loạn, rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

La Bình ở bên ngồi nghe đoạn đối thoại quỷ quái này mà nhin cười, một bên đem hình ảnh Hạ Bồi truyền tới mà vẽ ra. Hạ Bồi cảm bức họa đi tìm Happy mà lòng bối rối vô cùng, không biết nên nói sao. Sau khi giao bức họa rồi rời đi, Hạ Bồi vẫn không dám nói gì, vội vã rời đi.

Nghiêm Lạc mở hai bức vẽ ra, một là Nghiêm Cần để cho kĩ thuật viên của thần tộc vẽ ra, một là Hạ Bồi bảo La Bình vẽ ra. Người đàn ông nghi ngờ là bác sĩ X kia thì giống nhau nhưng bức họa về Hùng Đông Bình lại có sự khác biệt.

Nghiêm Lạc vút bức họa trên bàn rồi nói với Happy:

- Thứ bảy sai hai người trong thần tộc đi theo dõi Hạ Bồi.

Con nói đúng, không ai biết năng lực của Mai Côi chính là lợi thế lớn nhất của bọn họ.

Thứ bảy, trường Nhã Mã đã lâu không cho học sinh nghỉ cuối tuần, thứ bảy tuần này cho tất cả mọi người ra ngoài, rất nhiều học sinh vui vẻ đi chơi. Bọn Nghiêm Cần hẹn cùng đi dạo phố, mấy người đều muốn đi đến khu phố mua sắm dành riêng cho người đi bộ, không hẹn mà gặp lại có đến hơn 10 người cùng đi. Vì thế, thái tử gia Nghiêm Cần lấy việc công làm việc riêng mà gọi xe của trường lái xe đưa bọn họ đi

Ngụy Anh Vân vừa hưởng thụ phúc lợi đặc biệt của giai tầng cao vừa bêu rếu người khác:

- Tiểu ma vương, cậu quá hủ bại, cậu xem Mặc Ngôn kia kia, đó mới là thái tử gia đúng mực, người ta rõ là khiêm tốn

- Thế thì cậu xuống xe mà bay theo. Nghiêm Cần mặc kệ

- Chẳng qua mình sợ lại lên trang nhất các báo lá cải thôi, nếu người ta tưởng thần tiên hạ phàm, chạy đến vái lạy mình thì phải làm sao?

- Không ai lạy cậu đâu, người ta thắng tay bắn rụng cậu rồi đưa đến phòng thí nghiệm mà nghiên cứu, giải phẫu. Mẫn Lệ chẳng khách khí mà đập lại

- Trời ơi, đúng là phụ nữ là những kẻ độc ác nhất

Ngụy Anh Vân rút về chỗ ngồi nhưng lại va vào Hạ Bồi, quay lại nhìn cậu bảo:

- Mặt cậu như đưa đám thế, đi dạo phố mà cứ như đi đánh giặc chẳng bằng

Hạ Bồi lấy lại tinh thần:

- Làm gì, mình muốn đến cửa hàng sách mua sách, đang nghĩ nên mua sách gì thì tốt

Nghiêm Cần giả như chẳng nghe thấy gì, hỏi Mai Côi:

- Em muốn đi đâu?

Hạ Bồi có chút lo lắng, thầm hối hận vì đã nói đi mua sách, vạn nhất Tiểu ma vương muốn đi cùng mình thì nguy to. Cũng may Mai Côi lại đáp:

- Đi ăn kem!

- Đúng đúng!

Đám nữ sinh vội phụ họa.

- Trời lạnh lắm, không được ăn! Nghiêm Cận rất có phong thái uy nghiêm của ông anh cả.

Đám nữ sinh bắt đầu biện bạch, trời lạnh ăn kem mới thích, Hạ Bồi thầm lấy làm may mắn.

Lái xe đưa bọn họ đến ngã tư, 10 thiếu niên chậm rãi bước qua đường dành cho người đi bộ, nhanh chóng phân tán tự đi dạo. Hạ Bồi chẳng sợ ai mà chỉ sợ Tiểu ma vương đi cùng mình. Cũng may Nghiêm Cận bám chặt Mai Côi mà Mai Côi lại chẳng có hứng thú gì với sách vở, bọn họ đi dạo một vòng rồi cuối cùng đến một cửa hàng kem có tiếng

Hạ Bồi nhìn đồng hồ: 1:32', cậu nhìn trái nhìn phải, thấy không có gì lạ nên cùng hai người bạn khác đi vào hiệu sách.

Bởi vì là cuối tuần, rất nhiều người đến nhưng Hạ Bồi cũng chẳng sợ thầy không tìm được mình. Năng lực của thầy mọi người đều biết, thầy có thể bao quát được suy nghĩ của tất cả mọi người trong một cao ốc 30 tầng cho nên trong hiệu sách có 4 tầng lầu này, tìm được mình trong biển người với thầy chắc chắn không phải là việc khó.

Hạ Bồi bắt đầu lấy một quyển sách giở ra xem, chậm rãi tách khỏi đám bạn kia. Cậu rất cảnh giác mà thám thính xung quanh có gì khác thường không. Hạ Bồi cố gắng trấn tĩnh nhưng cảm giác vừa lo lắng lại vừa hưng phấn này khiến tim cậu đập loạn

Cuối cùng, cậu nghe tiếng của Hùng Đông Bình: “Hạ Bồi, em nghe được không?”

Tay Hạ Bồi run lên, suýt nữa thì làm rơi sách. Cậu tập trung lực chú ý mà thầm đáp: “Em nghe đây ạ”

“Tốt lắm, em đừng lo lắng, cũng đừng tìm thầy, cứ giả vờ đọc sách là được, chúng ta nói chuyện như vậy cho an toàn”

“Vâng ạ”. Hạ Bồi tìm một góc ngồi xuống rồi hỏi: “Thầy ơi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Hạ Bồi, 11 năm trước thầy mất tích là bị một tổ chức phân loạn bắt đi, bọn họ có rất nhiều thủ đoạn công nghệ cao, muốn lợi dụng siêu năng lực của chúng ta để làm loạn đất nước nhưng dường như có một tổ chức rất có thể lực khiến bọn họ e dè, vì thế bọn họ luôn luôn nghiên cứu, khám phá. Mà tâm ngữ giả chúng ta là điều bọn chúng rất cần. Mấy năm đầu thầy bị bắt cũng chẳng biết là mình ở đâu, bọn họ làm rất nhiều thí nghiệm với thầy, thầy cũng gặp rất nhiều tâm ngữ giả nhưng cuối cùng chỉ còn lại mình thầy. Vài năm này, thí nghiệm của bọn họ thành công, năng lực của thầy tiến bộ hơn nhiều, thầy vì giữ tính mạn mà giả bộ khuất phục bọn họ. Thầy bị bắt làm một số chuyện không tốt giúp bọn họ”. Giọng nói của Hùng Đông Bình có chút xấu hổ.

“Thầy, đó không phải là lỗi của thầy”. Hạ Bồi rất kích động, cậu tưởng tượng đến nỗi khổ mười mấy năm qua của thầy mà rất đau lòng

“Thầy luôn tìm cơ hội liên hệ với người bên ngoài, thầy nằm vùng trong tổ chức này, cố gắng thu thập tin tình báo của bọn họ, cuối cùng đã có chút tiến triển. Hai năm qua, bởi vì biểu hiện tốt, bọn họ cũng rất tin tưởng thầy. Chỉ cần thầy tìm được tin tức hợp lý thì bọn họ sẽ thả thầy ra. Cho nên chúng ta mới có cơ hội này”

“Thầy ơi, phải làm sao em mới cứu được thầy?”

“Không, đừng. Hạ Bồi, không cần cứu thầy, chúng ta phải cứu là đất nước này, thế giới này. Năng lực tâm ngữ của chúng ta có tác dụng rất lớn, chúng ta không thể phụ ơn trời cao đã ban tặng năng lực này được. Giờ tổ chức này vẫn tìm kiếm tâm ngữ giả, bọn họ nói có tâm ngữ giả còn mạnh mẽ hơn thầy, có thể đồng thời nắm giữ được suy nghĩ của tất cả mọi người trong toàn thành phố, thậm chí là vài thành phố liền. Hạ Bồi, em có biết điều đó có ý nghĩa gì không? Có nghĩa là mọi bí mật đều sẽ bị đào xới, tài chính, chính trị, dân sinh, quân sự, thậm chí là đến mật mã ngân hàng của mỗi người đều bị tìm ra. Chuyện này thầy đã từng phải làm cho bọn họ. Bọn họ giờ không giống trông khua chiêng chỉ là để tránh đánh rắn động cỏ, một khi bọn họ tìm ra được tâm ngữ giả kia thì thành phố này coi như xong”

Tay Hạ Bồi cầm sách thoảng run lên, cảm thấy không thể thờ nổi. Cậu nghe thấy Hùng Đông Bình lại nói thêm: “Thầy không thể nói rõ mọi thứ cho em, như thế em sẽ bị nguy hiểm. Em phải an toàn ở bên ngoài, hai chúng ta nội ứng ngoại hợp, không ai có thể làm việc này được bằng chúng ta. Giờ phía các em có gián điệp, hẳn ta cung cấp tin tình báo cho tổ chức này, bao gồm việc học hành của các em, cả công ty Nhã Mã, còn cả tình trạng về Nghiêm Lạc tiên sinh kia, thậm chí cả gia đình của Nghiêm Lạc thì phía tổ chức này đều rất rõ ràng. Hạ Bồi, thầy ở đây có thể thấy được hồ sơ của em”

Hạ Bồi sợ tới mức như hít phải ngưng khí lạnh. Hùng Đông Bình lại nói: “Nhưng em đừng sợ, thầy đã nói với bọn họ, nói năng lực của em không đủ, bắt về cũng vô dụng nên bọn họ không có ý nghĩ muốn bắt em đâu. Lần này thầy cũng giả bộ nói với bọn họ là thầy có thể khuyên em làm gián điệp cho bọn họ nên bọn họ mới chịu để thầy tiếp xúc với em”

“Thầy... thầy ơi, chuyện thầy tìm em, bọn họ... bọn họ biết?” Hạ Bồi vừa sợ vừa nghi.

“Đừng, bằng không thầy cũng không thể cam đoan có thể hoàn toàn thoát khỏi sự giám thị của bọn họ. Vạn nhất bọn họ cảm thấy có gì đó không ổn thì sẽ làm hại đến em. Giờ lấy cơ này bọn họ ngược lại còn phối hợp với chúng ta, cũng có thể đảm bảo sự an toàn của chúng ta. Dù sao chúng ta dùng năng lực nói chuyện chẳng ai nghe lén được, đây là cách tốt nhất”

“Vậy em nên làm gì?”

“Tìm ra gián điệp kia, Hạ Bồi, nhất định thì bắt được hẳn ta. Mặt khác chúng ta phải tìm được tâm ngữ kia trước, cô ta tên là Lỗ An Hoa, là con gái của một bà cụ là Lỗ Cầm ở trấn S. Tính ra thì giờ khoảng 38 tuổi, thầy truyền hình ảnh của cô ta cho em. Bạn học Nghiêm Cận của em và em gái của nó đưa một người là Hạ Sinh ở trấn S về, đó là manh mối quan trọng. Lúc trước thầy và người của tổ chức này đã tìm Hạ Sinh để thẩm vấn nhưng chẳng được gì, có điều anh ta là người duy nhất gần gũi với Lỗ Cầm, Lỗ An Hoa rất có thể sẽ đi tìm Hạ Sinh hoặc bản thân Hạ Sinh không biết là mình có manh mối

quan trọng gì”

“Em đã gặp Hạ Sinh”. Hạ Bồi vội báo cáo: “Chính trong công ty Nhã Mã, bọn họ bảo em tìm ra bộ dạng của hai người trong đầu Hạ Sinh, em thấy thầy a”

Hùng Đông Bình lặng yên không nói, Hạ Bồi vội nói thêm: “Lúc em truyền đạt hình ảnh cho kỹ thuật viên thì dùng ý thức sửa lại một chút về thầy, em không muốn thầy bị bắt”

Hùng Đông Bình thở dài: “Thằng bé này, 10 qua thầy còn có thể sống sót đã là quá may mắn. Thầy sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi. Em đừng lo cho thầy, tự mình phải cẩn thận, đề ý xung quanh mà tìm ra gián tế kia. Hẳn ta hẳn là có chức vị, bằng không không thể lấy được nhiều tư liệu đến thế, rất nhiều chuyện rõ ràng như lòng bàn tay, chắc chắn là có nhiều cơ hội tiếp xúc. Cho nên chuyện này không thể nói với Nghiêm tiên sinh được, cũng đừng nói cho Hội trưởng để tránh gián tế phát hiện. Càng nhiều người biết lại càng nguy hiểm. Hạ Sinh kia thì em cũng tìm cơ hội tâm sự với anh ta, tìm ra chút tin tức đi. Nếu chúng ta có thể tìm thấy Lỗ An Hoa trước thì có thể ngăn chặn tổ chức này lợi dụng cô ấy làm chuyện xấu. Nếu có phát hiện gì, bất kể là có ích hay không, to hay nhỏ đều phải nói với thầy, thầy sẽ phán đoán giúp em”.

“Vâng thưa thầy”. Hạ Bồi ra sức gặt đầu trong lòng. Đây là sứ mạng cứu thế giới, cậu và thầy đều là anh hùng cứu thế giới này

Lúc này lại nghe Hùng Đông Bình đột nhiên hỏi: “Hạ Bồi, em dám chắc trong trường học thực sự không có tâm ngữ giả nào khác?”

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Biển Tình Mênh Mông, Sóng Ngâm Mãnh Liệt

“Không có đâu thầy, em là tâm ngữ giả duy nhất, năng lực của mọi người trong trường đều công khai, nếu có tâm ngữ giả thì chắc chắn em sẽ biết”

“Như vậy có thể là Lỗ An Hoa, vừa rồi thầy đột nhiên cảm nhận được một năng lực tâm ngữ rất mạnh đang thăm dò nhưng chỉ một chút đã né đi, thầy không nắm bắt lại được”

“Cái gì?”. Hạ Bồi rất lo lắng, chẳng lẽ thực sự còn tâm ngữ giả khác tồn tại?. “Thầy ơi, vài năm trước, vụ bắt cóc ở trường Ánh Dương em có tham gia, lúc đó em cũng đột nhiên có cảm giác rằng trong trường có tâm ngữ giả tồn tại nhưng chỉ trong nháy mắt thôi. Sau này công ty kiểm tra lại cũng chẳng có kết quả nên cũng chẳng giải quyết được gì”.

Hùng Đông Bình thoáng yên lặng, đột nhiên nói: “Thầy phải đi đây, Hạ Bồi! Thầy sẽ liên hệ với em sau, nhớ kỹ lời thầy, chuyện này rất quan trọng, không được nói cho bất kì qua, kể cả Nghiêm tiên sinh, kể cả hội trưởng. Em phải tự cẩn thận”

Nói xong câu cuối cùng, Hạ Bồi liền cảm nhận được nguồn năng lượng kia đã biến mất. Cậu có chút thất vọng, cậu rất muốn hỏi chuyện về tâm ngữ giả kia nên làm thế nào. Nhưng chỉ trong nháy mắt đã chẳng còn cảm giác được sự tồn tại của thầy nữa. Hạ Bồi cảm sách đạo quanh một vòng, cũng không còn cảm nhận được năng lượng tâm ngữ như thầy vừa nói. Cậu rồi bời nhìn dòng người đông đúc, cảm thấy trên vai là áp lực nặng nề.

Ngoài cửa hàng kem, Nghiêm Cẩn đang nghe điện thoại:

- Được, tôi biết rồi, không tìm được hấn ta không phải do các cậu. Các cậu tiếp tục theo dõi xem Hạ Bồi còn có hành động gì khác không”

Cậu cúp máy rồi xoay người quay về cửa hàng, chen vào bàn đầy nữ sinh kia.

Lô Thực kêu:

- Tiểu ma vương, cậu đừng về chứ, nên đi đâu thì cứ đi đi, bọn mình đều là con gái, cậu ở đây không ngại sao?

Mẫn Lệ phì cười:

- Lô Thực, cậu ngây thơ thế. Tiểu ma vương nào có biết cái gì là ngại ngần đâu?

Nghiêm Cẩn cũng làm bộ làm tịch:

- Mình vốn nghĩ đã lâu không về, lần đầu tiên cùng các bạn đi dạo phố, mình đã rất không vui khi các bạn ăn kem mà mình phải trả tiền, kết quả lại đối xử với mình thế này đây. Thế thì mình chỉ trả tiền kem cho rùa con thôi là được rồi nhì.

- Còn lâu đi, Tiểu ma vương thật tuấn tú, ai dám nói cậu không tốt nào.

Bên cạnh, một cô bạn nghe nói có người mời khách, lập tức phản chiến.

Mai Côi cười lớn nhưng trong đầu lại nói với Nghiêm Cẩn: “Sao rồi, không tìm thấy hấn đúng không, hấn ta không ở đây phố này đâu”

Nghiêm Cẩn vuốt tóc Mai Côi, miệng nói:

- Ăn ít thôi, về nếu mà đau bụng mẹ mắng anh chẳng nói đỡ cho em đâu

Trong đầu lại đáp lời Mai Côi: “Tình huống này đúng là không ổn, chúng ta về bàn lại với cha”

Trong văn phòng, Nghiêm Lạc nghe Nghiêm Cẩn nói xong thì trầm tư. Nghiêm Cẩn lại nói tiếp:

- Hùng Đông Bình kia thấy ghi trong tư liệu của hiệp hội là có thể nắm bắt ý nghĩ của mọi người trong một tòa cao ốc nhưng thế này thì chắc trong vài năm qua năng lực của hấn ta đã tăng lên không ít, theo cách hấn ta nói với Hạ Bồi thì chắc chắn là có liên quan đến những thí nghiệm kia. Hơn nữa hấn ta cũng rất cảnh giác, ngay từ đầu rùa con đã không xâm nhập được vào, sau có tiến triển thì hấn ta đã phát hiện, may mà rùa con nhanh chóng rút lui.

Mai Côi ở bên phụ họa:

- Con chỉ có thể đợi hấn ta đi rồi tìm ra nội dung cuộc trò chuyện trong đầu Hạ Bồi. Bọn họ nói phía chúng ta có gián điệp, hơn nữa còn là người chức vị cao. Còn nói là tìm con gái của bà, con cảm thấy đó chính là mẹ con nhưng hấn ta bảo người đó tên là Lỗ An Hoa, tên mẹ con là Liêu Trảo Âm cơ.

- Vậy chắc hấn là mấy năm mẹ rùa con trốn bác sĩ X kia đã dùng thân phận giả. Cô ấy dùng thân phận giả đó mà kết hôn, sinh con. Cho lên lúc trước suy đoán của con có lẽ là đúng, cô ấy đã phẫu thuật thẩm mỹ, thay đổi thân phận. Mười mấy năm qua liệu cô ấy có thay đổi thân phận khác, phẫu thuật lại không? Cho nên chúng ta tìm theo Liêu Trảo Âm thì không thể thấy

Nghiêm Cẩn phân tích, sau đó nói thêm:

- Ít nhất giờ chúng ta đã biết, phía bên bác sĩ X cũng chưa tìm được mẹ của rùa con.

Nghiêm Lạc gật gật đầu:

- Xem như là tin tốt trong tin xấu đi, chúng ta phải nhanh hơn bọn họ mới được. Còn nữa, Hạ Bồi và Hùng Đông Bình đã nhận thấy còn một tâm ngữ giả khác tồn tại, tuy rằng lần trước chúng ta gạt Hạ Bồi nhưng lần này Hùng Đông Bình đã phát hiện thì nhất định Hạ Bồi sẽ có nghi ngờ. Tuy rằng bọn họ nghi ngờ Lỗ An Hoa nhưng bác sĩ X luôn cố chấp muốn tìm Lỗ An Hoa nên các con vẫn cần phải cẩn thận

Hai đứa trẻ ngoan ngoãn đồng ý. Nghiêm Lạc hỏi Nghiêm Cẩn:

- Hùng Đông Bình kia thực sự nói cho Hạ Bồi không ít chuyện, con thấy sao?

- Nhưng cái này cũng không thể nói được hấn ta thực sự đang nằm vùng, những tin tức để lộ ra đều rất hời hợt nhưng quả thật là hấn ta có cách lừa gạt sự giúp đỡ của Hạ Bồi chứ không cần dùng cách tiếp cận này. Thú thật, với hấn ta con không có sự tin tưởng, qua 11 năm bị nghiên cứu, làm thí nghiệm, có thể sống sót mà giữ vững lòng son thì con thấy khả năng này rất thấp.

- Là thí nghiệm gì à?

Mai Côi lại hỏi. Nghiêm Cẩn vỗ vỗ đầu Mai Côi rồi nói tiếp:

- Cha, Hùng Đông Bình để lộ tin tình báo này, cha lo liệu việc tìm gián điệp, con và rùa con phụ trách việc tìm mẹ rùa con. Về phần Hạ Sinh thì hãy cứ giám sát chặt chẽ, đừng để anh ta gây họa

- Ủ, giờ xem ra vấn đề của Hạ Sinh kia không lớn, anh ta thích ứng khá nhanh, cha đã dặn dò Bát Bát và Thủy Linh. Hai đứa kia rất thích đùa anh ta, cả ngày chơi đùa trò giết yêu quái, Hạ Sinh bị chinh mà kêu thảm thiết.

- Hạ Sinh rất yêu bà, con thấy rõ. Trong lòng anh ấy rất muốn có một gia đình, bà là gia đình của anh ấy nhưng giờ bà đã mất. Tuy bề ngoài anh ấy trông lông bông nhưng anh ấy rất buồn. Lần đầu tiên con gặp là đã thấy được, cho nên Hạ Sinh hấn không phải là người xấu. Mai Côi nói

- Chúng ta không đề phòng Hạ Sinh nhưng vẫn phải đề phòng người đến tìm anh ta. Hạ Bồi nhất định sẽ có động tác. Còn cả gian tế kia nữa, bắt luận là thật hay giả thì, chúng ta cũng phải cẩn thận.

Nghiêm Cẩn nói cũng là điều Nghiêm Lạc đang nghĩ, hai cha con nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Mai Côi và Nghiêm Cẩn đi ra, trở về văn phòng của Nghiêm Cẩn, cô bé lại tiếp tục truy vấn:

- Anh ơi, hai người nói có vài thí nghiệm với tâm ngữ giả, rốt cuộc là thí nghiệm gì? Có phải lúc trước đã có phát hiện gì không?

- Không có gì đặc biệt, so với tưởng tượng của em cũng không khác lắm. Nghiêm Cẩn thực sự không muốn khiến Mai Côi hoảng hốt.

Mai Côi nghiêm túc cau mày nghĩ một lúc:

- Anh ơi, em nghĩ không ra

Nghiêm Cần cười thầm, nghĩ may mắn. Mai Côi thấy thế thì nói:

- Anh lại đang trộm cười em đúng không?

- Nào có? Em nghe thấy?

Cậu rót cho Mai Côi một cốc nước.

- Anh thừa biết là em sẽ không đi nghe lén suy nghĩ của anh rồi mà

Mai Côi vẫn giữ vững nguyên tắc này, tuyệt đối không nghe lén lung tung. Cô bé uống từng ngụm nước nhỏ, trong lòng thầm buồn bã. Mình khát, tuy chẳng nói gì nhưng anh lại biết, chủ động rót nước cho mình, anh mãi mãi luôn biết mình muốn gì nhưng mình lại từng làm tổn thương anh như vậy. Cô bé cảm thấy đó là vết sẹo ẩn sâu trong lòng, cho dù có giả như chưa từng xảy ra nhưng cả đời này cô bé vẫn đau.

Hơn nữa, Mai Côi cũng chẳng hiểu mình bị làm sao. Trước kia Nghiêm Cần có nhiều bạn gái như vậy, còn dẫn tới ra mắt mình, cùng mình ăn cơm, cùng mình chơi đùa nhưng cô bé chẳng có cảm giác gì. Giờ Nghiêm Cần nói có bạn gái, không cho Mai Côi xem ảnh chụp, chẳng nói cho cô bé đó là ai thì Mai Côi lại cảm thấy rất buồn

Giữa Mai Côi và Nghiêm Cần, bên ngoài tình cảm vẫn như lúc đầu nhưng cô bé lại cảm thấy rất sợ hãi, có một số cảm giác rất lạ. Anh Nghiêm Cần của Mai Côi dường như cách cô bé càng lúc càng xa. Mai Côi lại nhấp một ngụm nước, trấn an sự bất an trong lòng. Mai Côi là tâm ngữ già, từ nhỏ cô bé đã biết mình không hợp với chôn đông đúc. Cuộc sống như bây giờ với Mai Côi mà nói đã là hạnh phúc xa vời, cô bé nhất định không thể gây phiền toái cho cha Nghiêm Lạc và mẹ Tiểu Tiểu thêm nữa, nhất định không thể cản trở anh thêm được.

Anh sẽ có cuộc sống của riêng mình, sẽ cưới vợ sinh con, mình phải sớm thích ứng mới được. Mai Côi nắm chặt cốc, ý nghĩ Nghiêm Cần sẽ cưới vợ sinh con vừa dâng lên đã khiến tim cô bé như chìm sâu trong đáy biển, nặng nề, lạnh giá

- Sao uống nước cũng ngăn người được là thế nào?

Nghiêm Cần đột nhiên dí mặt trước mặt Mai Côi khiến Mai Côi hoảng sợ, suýt thì làm rơi cốc. Nghiêm Cần ngồi xổm trước mặt Mai Côi, cầm lấy chiếc cốc rồi hỏi:

- Nghĩ cái gì?

- Nghĩ anh!

Mai Côi không nghĩ nhiều đã thành thật nói. Hai chữ này vừa nói ra, cả hai người đều đỏ mặt, lạng lẽ nhìn ra chỗ khác. Nghiêm Cần nhẹ nhàng đặt chén lên bàn, như lo lắng mà hỏi:

- Nghĩ anh thế nào?

- Ừm

Lần đầu tiên Mai Côi lắp bắp trước mặt Nghiêm Cần:

- Nghĩ... nghĩ... nghĩ trước đây...

- Dừng ngay!

Nghiêm Cần vội cắt lời cô bé. Trước đây cậu nào có chuyện gì hay ho đâu, không phải là chuyện bảo bối chim nhỏ thì là chuyện rách đũng quần hở mông, còn cả giấc mơ 3000 vợ đáng chết kia nữa, hình tượng tan tành. Nếu thời gian có thể quay ngược lại thì thật tốt, cậu nhất định sẽ quyết định yêu rửa con từ nhà trẻ, khiến rửa con cả đời này chỉ yêu mình cậu. Nào biết lúc trước tự mình lại chọn vị trí anh trai, giờ nhìn rửa con dùng ánh mắt ngây thơ gọi mình “anh trai, anh trai” mà tim cậu như co lại.

Mai Côi bị quát dừng thì lại nhìn cậu vô tội. Cô bé nhớ tới trước đây cậu anh dũng cứu mình khỏi bị đám bạn bắt nạt, nghĩ đến lúc anh nắm tay mình đi qua trước mặt đàn chó dữ, nghĩ đến khi mình sợ hãi khóc lóc thì anh treo cửa sổ vào mà nói chuyện cả đêm với mình... Nhiều kỉ ức đẹp như vậy đều bị anh bắt dừng, thật đáng tiếc.

Mai Côi thật sự nhịn không được hỏi:

- Anh, giờ bạn gái của anh trông như thế nào?

Ngay cả ảnh chụp cũng chẳng cho mình xem, anh trở nên thật ki bo.

Nghiêm Cần sùng sốt, cười cười:

- Em trở nên tò mò từ khi nào thế? Lúc trước chẳng phải đã nói cho em rồi sao, cũng không có gì đặc biệt cả

- Đúng thế, trước kia anh đều kể cho em nhưng giờ lại chẳng chịu nói gì

Chẳng lẽ lần này anh thực sự rất thích người đó sao>

Nghiêm Cận cọ đầu vào đầu Mai Côi nói:

- Được rồi, lần này cho em tự xem, anh cho phép em xem suy nghĩ của anh

Mai Côi mừng rỡ, hai người đầu tựa đầu nhưng cả nửa ngày cũng chẳng có gì. Mai Côi bều môi:

- Anh xấu lắm, anh che giấu tốt thế em chẳng nhìn được gì cả.

Nghiêm Cận vui vẻ, nhéo má Mai Côi:

- Biết sự lợi hại của anh chưa?

Cậu đã học cách giấu kín suy nghĩ của mình, tốn bao nhiêu công, giờ là lúc phát huy công dụng.

- Vâng, rất lợi hại, không thể tìm ra

Mai Côi sùng bái nhìn Nghiêm Cận, Nghiêm Cận bỗng nhiên lại nói:

- Không cho phép em nghĩ lung tung, anh luyện cái này không phải là để phòng bị em đâu, anh chỉ là luyện chơi thôi

- Vâng ạ!

Mai Côi gật gật đầu rồi nói thêm:

- Vốn không nghĩ ra, giờ anh nói thế mới thấy đúng là cũng có khả năng này.

Nghiêm Cận tức giận, không biết là mình ngốc hay Mai Côi ngốc nữa. Kết quả Mai Côi chẳng để ý đến chuyện này, lại hỏi:

- Anh ơi, vậy anh có thể giống như tâm ngữ giả chúng em không, nghĩ một chuyện giả để đánh lạc hướng người khác không?

- Ví dụ như?

- Ví dụ như lúc em hỏi anh bạn gái là anh, anh theo bản năng mà nghĩ đến con khi như thế con khi đó là bạn gái anh thực sự. Như vậy là đánh lừa được người khác rồi

- Khi?

Nghiêm Cận lườm Mai Côi:

- Ví dụ quái gì thế? Về anh phải đánh chết Tất Mặc Ngôn mới được

Cho dù là động vật thì cũng phải ra con rùa con chừ, sao lại thành khi khô gì được.

Mai Côi cười khanh khách:

- Mặc Ngôn nói, chỉ cần nói anh với khi mẹ là anh sẽ dựng tóc gáy, đúng là thế thật

Thực ra thì cô bé cũng chẳng hiểu vì sao lại là khi.

Nghiêm Cận vươn tay cù Mai Côi, Mai Côi cười đến ngừng thở. Đang lúc rối loạn thì điện thoại vang, thì ra là Tiểu Tiểu đến công ty, đang ở văn phòng của Nghiêm Lạc nói là tối nay dẫn hai đứa đi ăn hàng. Mai Côi nghe nói mẹ Tiểu Tiểu đến thì vội chạy biến đi.

Nghiêm Cận thấy có chút mất mát, mở tủ khóa, lấy ra một quyển album thủ công lớn, trên bìa là nét chữ đáng yêu “Bầu trời của Tiểu ma vương”.

Nghiêm Cận lật từng trang, vừa xem vừa mỉm cười, xem xong cậu lại lấy di động, kết nối vào máy tính rồi xử lý in ảnh. Trong bức ảnh là Mai Côi đang ngồi trong cửa hàng kem, nhìn về phía cậu mỉm cười

Cậu in bức ảnh ra rồi cắt cẩn thận từng bước, sau đó dán lên album kia. Vị trí ba ngàn ngôi sao kia, một nửa đã dán ảnh, hơn 1000 bức ảnh của Mai Côi, đều là những lúc cô bé mỉm cười đáng yêu

Nghiêm Cận vuốt bức ảnh rồi khẽ nói: “Đừng để ý chuyện ngu xuẩn anh làm nhé, mau quên đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, lần này anh nhất định sẽ không nóng vội, anh hứa đấy”

Chuông điện thoại vang lên, Nghiêm Căn thở dài, ăn cơm gia đình đầu cần vội thế chứ. Nhưng nghe được hai câu, Nghiêm Căn đã vô cùng nghiêm túc mà hỏi lại:

- Phát hiện thi thể ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vụ Án Mạng Li Kỳ Và Nhiều Uẩn Khúc

Người được nhắc đến qua điện thoại là hội phó Hiệp hội siêu năng lực – Tần Nam, thi thể của ông được tìm thấy ở một công trường cũ. Tin tức này khiến Nghiêm Căn và Nghiêm Lạc lập tức nghĩ đến chuyện gián điệp. Vì thế gia đình tự hội lại phải đổi thành mẹ con liên hoan, cha con tăng ca. Nhưng Mai Côi giữ áo Nghiêm Căn không buông:

- Rõ ràng chúng ta là nhóm đệ nhất thiên hạ, phải cùng nhau hành động.

Nghiêm Căn đành dỗ cô bé:

- Em ngoan nào, giờ chỉ là đến hiện trường thôi, chờ đến lúc điều tra nhất định là sẽ cho em tham gia.

Mai Côi bĩu môi không nói gì nhưng nắm chặt áo Nghiêm Căn không buông, nhìn cậu đầy chờ mong. Nghiêm Căn quay đầu nhìn Nghiêm Lạc mong được cha ủng hộ, nào ngờ Nghiêm Lạc chỉ bỏ lại một câu:

- Cha ra thang máy chờ, cho con 30 giây

Sau đó chạy biến

Nghiêm Căn thăm trách cha đến trăm lần, quay đầu nhìn vào đôi mắt to của Mai Côi, cậu thở dài, đành nói:

- Hiện trường có tử thi, có máu, sẽ rất đáng sợ, nếu tôi về gặp ác mộng thì đừng có trách

Về mặt đáng thương của Mai Côi biến mất, thay vào đó là vẻ tươi cười, cô bé ra sức gạt đầu, má lúm đồng tiền ẩn hiện.

Nghiêm Lạc nhìn con dắt Mai Côi chạy ra thang máy thì nhìn cậu với ánh mắt “cha sớm biết mà”. Nghiêm Căn bĩu môi nghĩ, chẳng phải cha cũng không thuyết phục được mẹ đấy thôi. Tiểu Tiêu và Mai Côi ở bên cạnh vui vẻ tán gẫu, Tiểu Tiêu đang kể lại chuyện lần đầu tiên mình ra ngoài làm nhiệm vụ nguy hiểm cho Mai Côi nghe.

Một nhà bốn người nhanh chóng đến công trường hoang kia, đây là một công trường ở ngoại ô thành phố, vì tài chính không đủ mà phải bỏ hoang hai năm rồi. Bình thường cũng có hai người bảo vệ qua lại. Lúc này cảnh sát và người trong công ty Nhả Mã đều tập hợp đến, vây kín công trường này

Thi thể của Tần Nam ở bên trong nhà xưởng, đặt ở một chỗ trống, xung quanh không có dấu vết của hung khí. Miệng và mũi của Tần Nam đều chảy máu, xương sườn gãy, hình như là bị nội thương mà chết nhưng mọi thứ đều phải chờ pháp y đến mới có thể chắc chắn.

Hai người bảo vệ lấy khẩu cung xong cũng chẳng thêm được manh mối gì. Bọn họ nói nơi này bình thường vốn rất yên tĩnh, tai rất thính. Hôm nay lúc 4h chiều, bảo vệ nghe có tiếng người nói chuyện trong công xưởng. Người bình thường chẳng ai đến chỗ này cả, bảo vệ sợ hãi không dám đi xem là chuyện gì mà vội báo cảnh sát luôn, nói là có người đột nhập ăn trộm. Vì thế cảnh sát vội tới, đến khi tới lại phát hiện một cỗ thi thể. Mà bảo vệ vì không vào trong nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cũng không biết.

Bên trong vì nhiều năm qua bỏ hoang nên bụi đắp dày, theo lí thuyết, nếu có người ra vào thì sẽ phải để lại dấu vết trên lớp bụi nhưng hiện trường ngoài thi thể của Tần Nam thì xung quanh bụi bặm vẫn y nguyên như ban đầu, tựa như đột nhiên mọc thêm một người nằm đó vậy

Tần Nam làm hội phó hiệp hội siêu năng lực đương nhiên cũng là một người siêu năng lực. Ông ta là người vô ảnh, tức là người có thể ẩn dấu hành tung. Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn đã gặp Tần Nam vài lần, là người không thích nói nhiều. Bản thân Tần Nam là hội phó nên cũng dễ bị người ta xem nhẹ. Nghiêm Căn giờ nghĩ lại mà cũng không nhớ nổi Tần Nam này rốt cuộc là người thế nào.

Cậu và Nghiêm Lạc nhìn nhau, hai người đi quanh thi thể của Tần Nam một vòng cũng không nhìn ra manh mối. Trên đất nhiều bụi bẩn, vì không để ảnh hưởng đến hiện trường nên hai người đi trên không, trên mặt đất không để lại dấu chân gì. Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn đều cảm thấy, khả năng lớn là do một người có siêu năng lực làm, bằng không, bất luận thế nào cũng không thể không để lại chút dấu vết nào như vậy được.

Vì hiện trường đặc biệt nên không thể để nhiều người đi vào, Mai Côi và Tiểu Tiêu đều ở bên ngoài. Hai người đều đi ủng, thật cẩn thận để tránh phá hoại các manh mối. Tiểu Tiêu thì theo cảnh sát thăm dò bốn phía bên ngoài, Mai Côi thì đứng ở cửa chờ.

Lúc này Phùng Quang Hoa lo lắng chạy tới, chắc hẳn là đã nhận được tin. Ông ta đeo ủng, được cảnh sát chỉ thị không được chạy, nhìn thấy Mai Côi đứng ở cửa thì chỉ gạt đầu một cái, không nói gì mà đi thẳng vào trong.

Nghiêm Lạc nói qua về tình hình hiện trường cho Phùng Quang Hoa, lúc này cảnh sát đã chụp ảnh hiện trường xong, bắt đầu khám nghiệm tử thi. Phùng Quang Hoa nhìn thoáng qua Tần Nam mà không nhận được, mắt đỏ bừng. Nghiêm Lạc vỗ vỗ vai ông rồi bắt đầu hỏi qua về tình trạng bình thường của Tần Nam. Phùng Quang Hoa cố gắng kìm nén cảm xúc mà nghĩ lại nhưng cũng chẳng nghĩ ra là có gì khác lạ.

Lúc này Nghiêm Cận nghe thấy Mai Côi dùng tâm ngữ mà nói với mình: “Anh ơi, ở đây còn có một người, là nữ, cô ta chưa chết nhưng rất yếu. Chỗ đó rất tối không nhìn thấy gì cả, chỉ ở ngay trong xương này thôi”

Lòng Nghiêm Cận chấn động, không quay đầu nhìn Mai Côi, chỉ giả vờ đi tuần tra khắp xương. Lúc trước thực ra đã kiểm tra qua một lần nhưng không phát hiện gì, giờ Mai Côi nói có thì chắc chắn là có. Không chết, rất yếu thì hẳn là không thể động đậy. Xung quanh rất tối, nơi này không rộng quá, mặt trời chiếu vào vốn không hề tối, trừ phi... Nghiêm Cận dừng mắt ở chiếc ống dẫn rất lớn lấp vào tường kia...

Nghiêm Cận đi tới, cẩn thận quan sát. Phùng Quang Hoa thấy vậy thì vội hỏi:

- Có phải có phát hiện gì không?

Nghiêm Cận không trả lời, chăm chú nhìn ống dẫn, nhìn thấy có một góc như đã có người từng chạm vào. Nghiêm Cận gõ gõ vào đó rồi gõ gõ qua chỗ khác, tiếng thực sự có sự khác biệt. Nghiêm Cận vẫy tay gọi người:

- Chỗ này chắc là có cái gì đó, mở ra nhìn xem.

Mọi người hợp lực mở chiếc ống dẫn ra, tình cảnh bên trong khiến ai nấy đều chấn động. Trong ống này có dấu một người. Chờ khi người được đưa ra khỏi ống, Nghiêm Cận và Nghiêm Lạc lại càng kinh ngạc, người con gái này chính là bảo mẫu cũ của Mai Côi – Tiểu Phuong.

Đúng như Mai Côi nói, Tiểu Phuong còn chưa chết, cô ta đang hấp hối, mắt mở ra rồi lại nhắm lại. Pháp y vội xử lý tình huống, chắc hẳn cô ta giống như Tần Nam, bị vật nặng đập lên người, vì không chờ kịp xe cứu thương đến nên xe cảnh sát vội đưa cô ta đến bệnh viện.

Lòng mọi người đều trĩu lại. Vụ án mạng này thực sự rất quỷ dị. Nghiêm Cận phát hiện trong ống dẫn có giấu người thì mọi người mới chuyển tầm mắt nhìn về phía ống dẫn vốn không ai để ý này. Chiếc ống dẫn siêu lớn, nặng trĩu này lại được gắn lên tường. Lúc trước nào có ai nghi ngờ nó có gì cổ quái, giờ cẩn thận tra lại, phát hiện trên ống dẫn có dấu vết từng ma sát. Có lẽ đây chính là hung khí.

Phùng Quang Hoa nói với Nghiêm Lạc:

- Đây nhất định không phải do người thường làm. Có lẽ có liên quan đến bác sĩ X, rõ ràng là hắn nhắm vào Hiệp hội của chúng tôi. Nghiêm tiên sinh, xin anh nhất định phải tra rõ chân tướng cho chúng tôi, Hiệp hội chúng tôi nhất định sẽ dùng hết sức cùng phối hợp.

Nghiêm Lạc gật đầu:

- Anh về trước đi, nhà Tần Nam và trong hiệp hội thì anh chịu khó thu xếp nhé. Việc này là chuyện của công ty tôi, anh yên tâm, nhất định sẽ tra rõ mọi chuyện.

Mọi người đều tán ra, ai làm việc người đó. Tần Nam đã chết, đương nhiên không thể điều tra được gì. Điều quỷ dị là, Nghiêm Lạc cũng không tìm được hồn phách của ông ta. Nếu xung quanh có linh hồn thì hiện trường không thể sạch sẽ được như vậy. Nếu hồn phách không bị ăn luôn thì trong thời gian ngắn như vậy hồn phách có thể chạy đi đâu. Như vậy chỉ có một khả năng, người giết Tần Nam đã thu hồn phách của ông ta rồi. Hồn phách trong căn phòng này vốn nằm trong tay Nghiêm Lạc là đã có thể thăm tra hồn phách xem có gì không. Nếu đã như vậy, hung thủ đó chắc chắn là rất hiểu biết công ty Nhả Mã cũng như Nghiêm Lạc.

Giờ hiện tại chỉ còn manh mối phía Tiểu Phuong. Năm đó Tiểu Phuong bị nhà họ Mai đuổi việc rồi, dưới sự an bài của Nghiêm Lạc, cô ta vẫn bị theo dõi bí mật. Sau đó, Tiểu Phuong làm bảo mẫu cho hai nhà khác nhưng cũng không được việc, nhanh chóng bị đuổi đi. Đến nhà thứ ba, Tiểu Phuong rốt cuộc đã động thủ làm chuyện ngu xuẩn. Cô ta nhân lúc nhà chủ không có người mà cướp sạch tiền bạc, bắt cóc con của chủ nhà tổng tiền. Kết quả vì bị theo dõi mà nhanh chóng bị bắt được, bị bỏ tù 10 năm. Giờ tính ra chắc hẳn là mới được thả chưa bao lâu, sao có thể có quan hệ gì với Tần Nam rồi lại bị giấu vào đây được?

Tiểu Phuong bị thương rất nặng, nội tạng dập nát, tính mạng bị đe dọa, phẫu thuật xong thì được đưa vào phòng bệnh. Cả nhà Nghiêm Lạc cũng vào bệnh viện, Smile cũng dẫn người đến, mọi người mong có thể nhân lúc Tiểu Phuong tỉnh lại mà hỏi ra chút manh mối.

Nhưng Tiểu Phuong vẫn không tỉnh lại, bác sĩ cũng nói bệnh nhân không thể tỉnh trong thời gian ngắn. Nhà Nghiêm Lạc về trước, để lại mấy người trong công ty canh giữ.

Đêm nay Mai Côi cảm thấy mệt chết khiếp nhưng không thể nào ngủ được. Cô bé nhớ lại đêm của nhiều năm về trước, bộ dáng hung tợn của Tiểu Phuong vẫn hiện hữu. Mai Côi thông qua năng lực tâm ngữ của mình mà biết, Tiểu Phuong sẽ không tự lực soát giường của mình nên mới trốn dưới gầm giường. Khi đó trong đầu Tiểu Phuong chỉ là tìm kiếm đồ quý rồi bé Mai Côi đi. Lúc đó Mai Côi vô cùng sợ hãi, đành phải liều mạng gọi mẹ Tiểu Tiểu đến cứu mình. Không ngờ hôm nay gặp lại, Tiểu Phuong lại thành ra thế này.

Lòng Mai Côi hoảng loạn, cô bé nhìn qua đầu Tiểu Phuong mà thấy được rất nhiều hình ảnh không tốt. Cảm xúc đau đớn, sợ hãi của Tiểu Phuong cũng

ảnh hưởng đến Mai Côi. Mai Côi mở to mắt, lăn qua lộn lại không ngủ được, nằm thật lâu lại nghe thấy có người gọi: “Rùa con, rùa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời”

Mai Côi tỉnh táo lại. Nghiêm Cẩn lại lập lại một lần, Mai Côi vui vẻ ôm chần ngồi dậy, cửa phòng mở ra đã thấy Nghiêm Cẩn ôm một túi đồ ăn vặt to bự đi vào:

- Cười gì mà cười, chẳng thèm đáp lời anh, chỉ biết cười ngây ngô, đúng là con rùa ngốc.

- Anh!

Mai Côi ngạc nhiên nhìn túi đồ trong tay cậu, hơn nửa đêm cậu làm sao tìm được đồ ăn vặt này

Nghiêm Cẩn nhảy lên giường, đặt túi đồ ăn lên tủ nhỏ bên giường:

- Anh sớm biết đêm nay em sẽ mất ngủ, em muốn nghe truyện tranh hay là ăn đồ ăn vặt. Có thịt bò khô, khoai tây chiên, ô mai, hạt điều, hướng dương...

Mai Côi lại nằm xuống, dựa vào Nghiêm Cẩn, giống như trước kia vậy, cô bé cảm thấy thật ấm áp, an toàn.

- Nhanh chọn đi, đồ ăn vặt hay truyện tranh!

- Anh ơi, anh hát đi

Đầu Nghiêm Cẩn tê dại, người này chắc chắn là có ý. Tiểu ma vương cậu vừa đẹp trai vừa thông minh, bản lĩnh cao cường, cái gì cũng là đệ nhất, chỉ là về mảng âm nhạc thì có phần... khá bất an.

Cậu cúi đầu nhìn Mai Côi, cô bé nhắm mắt, miệng mỉm cười, nằm bên cạnh cậu chờ đợi. Được rồi, Tiểu ma vương này đau lòng rùa con mất ngủ, đến đây thị tẩm thì lại bị rùa con trêu chọc như vậy. Hừ, nghĩ cậu sẽ không hát sao, nhầm rồi, có bài hát này cậu luyện đã lâu lắm rồi.

- Mai Côi, Mai Côi anh yêu em, Mai Côi Mai Côi xinh đẹp nhất...

Cậu ngậm nga theo bài hát của đội cổ vũ lần trước bằng một giọng điệu vô cùng kinh khủng. Mẹ kiếp, lúc trước nghe bọn kia hát, Nghiêm Cẩn chỉ muốn nhét trứng vịt thối vào miệng đám người kia.

Mai Côi cười đến rung người, vừa cười khanh khách vừa trốn vào chần. Nghiêm Cẩn thấy thế thì sao chịu bỏ qua, vươn tay kéo Mai Côi ra:

- Không được trốn, chẳng phải đòi anh hát à, giờ bắt nạt anh chứ gì. Anh hát thì em phải nghe. Mai Côi, Mai Côi anh yêu em, Mai Côi Mai Côi xinh đẹp nhất...

Cậu lại tiếp tục hát, Mai Côi cười đến không thở nổi, ôm cậu kêu:

- Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng, tiểu nhân có mắt như mù, không dám nữa

- Không được, anh thích hát, anh thích nhất là hát

Nghiêm Cẩn dừng cảm hát tiếp:

- Mai Côi, Mai Côi anh yêu em, Mai Côi Mai Côi xinh đẹp nhất...

- Anh ơi, em thích anh nhất

Mai Côi thỉnh linh nói ra câu này khiến Nghiêm Cẩn rung động nhưng cậu biết kiểu thích này không phải kiểu thích mà cậu mong chờ. Cậu ngừng lại, hắng giọng nói

- Ủm, được rồi, nể tình em có thành ý, anh bảo toàn thực lực, lần sau hát tiếp

Mai Côi nói xong câu nói kia, đỏ mặt mà vui đầu vào lòng Nghiêm Cẩn, nghe cậu đáp vậy thì chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút mất mát. Cô bé không biết nên nói cái gì cho phải, mình lại lỡ lời rồi sao. Nhất thời, không khí trong phòng trở nên ngưng đọng. Hai người ôm nhau, lẳng lặng không nói gì.

Hơn nửa ngày Nghiêm Cẩn mới nói:

- Em có mệt không? Mau ngủ đi.

- Anh ơi, hôm nay em nhìn thấy hình ảnh trong đầu Tiểu Phương, suy nghĩ của cô ấy rất loạn, em không phân biệt được rõ ràng nhưng em nhìn thấy một người phụ nữ, người phụ nữ đó rất dữ tợn, nói muốn giết Tiểu Phương.

Nghiêm Cẩn an ủi:

- Em sợ à? Đừng sợ, dù có hung ác đến mấy cũng không sợ, còn có anh nữa mà

Mai Côi nghĩ nghĩ lại vui vẻ nói:

- Đúng, còn có anh nữa, nếu đối thủ quá lợi hại thì anh chỉ cần hát cho hắn nghe, cam đoan hắn ta sẽ phải quỳ xuống xin tha

Nghiêm Cần bẹo má Mai Côi rồi lại cù cù Mai Côi:

- Lại giấu cọt anh, em to gan lắm

Mai Côi cười, rúc đầu vào chăn. Hơn nửa ngày lại chìm trong yên lặng, bỗng nhiên Mai Côi lại nói:

- Anh ơi, người phụ nữ hung ác đó em chẳng hề thấy sợ gì cả, em nghĩ, đó liệu có phải là mẹ em không?

Nghiêm Cần sững sốt, làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: 53 Tình Định Xuất Hiện Ma Vương Lo Lắng

Ngày hôm sau, Tiểu Phuong vẫn không tỉnh lại, Phùng Quang Hoa tìm Nghiêm Lạc bày tỏ chuyện đó liên quan đến sự an nguy của nhân viên trong hiệp hội và chân tướng cái chết của phó hội trưởng nên muốn đề Hạ Bồi đến xem thông tin trong đầu Tiểu Phuong. Nghiêm Lạc đồng ý vì thế, chiều hôm đó, Nghiêm Lạc, Phùng Quang Hoa và Hạ Bồi cùng tới bệnh viện. Mà khi người canh giữ bên ngoài mở cửa phòng, bác sĩ dẫn bọn họ vào thì mới phát hiện, Tiểu Phuong đã tắt thở.

Bác sĩ rất ngạc nhiên vì cái chết của Tiểu Phuong rất bất hợp lý, vội vàng xem xét lại thì xác nhận cô quả thực là bị tắc thở. Cái chết này khiến vẻ mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi. Nghiêm Lạc ra lệnh cho mọi người rời khỏi phòng bệnh, phong tỏa hiện trường, điều nhân viên đến điều tra

Lòng Hạ Bồi có chút bất an, lời nói của Hùng Đông Bình văng vẳng bên tai, chẳng lẽ chuyện lần này có liên quan đến gián điệp mà thầy đã nói? Người con gái này chưa từng gặp, xem hồ sơ cũng chỉ là một bảo mẫu nhỏ nhỏ từng phạm tội bắt cóc, ăn cắp tiền, cô ta và hiệp hội siêu năng lực hoặc Tần Nam có quan hệ gì? Nhìn vẻ mặt nặng nề của Phùng Quang Hoa, Hạ Bồi thăm hạ quyết tâm, nhất định phải bắt được hung thủ cho hội trưởng

Nghiêm Cần và Mai Côi không đến bệnh viện nhưng Nghiêm Cần nhận điện thoại của Nghiêm Lạc, biết chuyện Tiểu Phuong qua đời thì cũng hoảng sợ. Mai Côi ở trong văn phòng của Nghiêm Cần, đem những hình ảnh thoáng hiện qua trong đầu Tiểu Phuong ra nghiền ngẫm. Tiểu Phuong lúc đó thực sự rất yếu ớt, lại bị hoảng sợ nên đầu óc hỗn loạn, những hình ảnh tìm ra được đều rất lung tung. Mai Côi cũng chẳng xem được gì hơn, đành truyền thông tin cho Nghiêm Cần xem có thể tìm ra được điều gì không.

Nghiêm Cần ngồi bên, vừa xem những thông tin Mai Côi truyền qua vừa nhét thịt bò khô vào miệng cô bé. Nhìn đến chỗ trong tù thì nói:

- Anh đã sai người điều tra ngục giam Tiểu Phuong từng ở xem có gì khác không và tình huống mấy năm qua của cô ta. Em nói người muốn giết Tiểu Phuong kia, anh đã cho người về ra rồi, cũng sẽ tìm người đi điều tra

Cậu thoáng dừng lại:

- Thực sự em có cảm giác khác lạ với người phụ nữ đó sao?

Mai Côi gật gật đầu:

- Tuy rằng khuôn mặt rất xa lạ nhưng ý nghĩ đó có thể là mẹ cứ tự nhiên mà hiện hữu thôi

- Được rồi, lần này anh bảo bọn họ cẩn thận điều tra, tránh tiết lộ tin tức.

- Chúng ta có nên đến nhà tù một lần không, em tìm kiếm trong đầu bọn họ nhanh hơn là đi hỏi nhiều

Mai Côi nói rất khẩn thiết nhưng Nghiêm Cần lại không đồng ý:

- Cũng không thể chuyện gì cũng đều để em đi tìm được, hơn nữa việc này nên giữ bí mật, cả hai chúng ta cùng xuất hiện sẽ bị nghi ngờ. Dù sao về thân phận, em vẫn chỉ là học sinh, điều tra án mạng chưa tới lượt em xuất hiện, nếu để bác sĩ X kia nhận biết được thì không xong rồi. Chuyện tìm manh mối chúng ta ngầm tiến hành, việc bôn ba bên ngoài để cho mấy người trong thần tộc đi làm là được

Vì để ứng phó với bác sĩ X mà Nghiêm Lạc cố ý tập hợp một tiểu đội thần tộc để phối hợp với Nghiêm Cần.

- A, vậy sao? Giờ em đã làm xong rồi, nên làm gì nữa đây?

Mai Côi có chút thất vọng.

- Có lớp thì về trường, không có lớp thì anh đưa em đi dạo phố

Dùng dạo phố để yểm trợ việc phá án, lấy việc phá án để lấy cớ hẹn hò, cuộc sống thật đẹp.

Nhưng còn chưa được hai ngày thì Nghiêm Cần đã phát hiện chẳng có gì đẹp cả, chỉ là cậu tưởng tượng mà thôi. Án mạng tạm thời không có tiến triển gì, Tiểu Phuong qua đời, hồn phách đã được thu lại nhưng hồn thể của cô ta quá yếu không thể nào thẩm tra được gì, chỉ đành đưa vào kho hồn để chờ đợi thu xếp việc luân hồi. Nguyên nhân cái chết của cô ta là bị tắc thở, theo tình huống thì khả năng lớn là bình dưỡng khí bị trục trặc, dù y tá ở trong cũng không nhận được cảnh báo của thiết bị, lúc vào phòng dụng cụ vẫn bình thường nhưng máy móc trục trặc là lời giải thích hợp lý duy nhất. Bằng không, dưới tình huống đó, chẳng có người ngoài tiến vào, Tiểu Phuong tắt thở khó hiểu như vậy thì sao có thể giải thích được. Nhưng đây không phải là điều Tiểu ma vương phiền lòng, điều khiến cậu không thoải mái là sau khi về trường, Mai Côi được tỏ tình.

Không phải là đám nhóc náo loạn nhét thư tình rồi bỏ chạy, cũng chẳng phải là mấy kẻ cầm hoa hồng ca hát mà sự thổ lộ rất chân thật, ngời đối diện, nhìn thẳng Mai Côi mà nói “anh thích em, hi vọng giờ anh có thể làm bạn trai em, về sau có thể làm chồng em”.

Việc này nếu là nam sinh khác làm thì Nghiêm Cần sớm đã vùng quyền đánh qua rồi chỉ vào mũi đối phương mà mắng là đồ không biết xấu hổ, rủa con nhà cậu đáng yêu, ngoan ngoãn như vậy, mà mà xứng sao? Nhưng lần này người tỏ tình lại là Thẩm Phi.

Thẩm Phi ày à, người mãi mãi luôn sạch sẽ, nhã nhặn, nho nhã, khách khí, lễ độ, người được mệnh danh là bạch mã vương tử toàn trường lại tỏ tình với Mai Côi.

Nói thật, Tiểu ma vương đề phòng Mặc Ngôn, đề phòng Lam Băng, đề phòng Ngụy Anh Vân, thậm chí là cả Dung Hiền nhưng không ngờ đối thủ lại là Thẩm Phi. Người này luôn duy trì khoảng cách lễ phép với nữ sinh, chưa từng biểu lộ có ý đồ gì với Mai Côi nhưng chẳng ngờ ra tay lại ngoan tuyệt, chuẩn xác như vậy.

Nghiêm Cần giờ nghĩ lại, Thẩm Phi trước giờ luôn mỉm cười dịu dàng với Mai Côi, ánh mắt nhìn Mai Côi luôn ấm áp, kiên nhẫn mà lễ độ. Mẹ kiếp, đây thực ra chính là lòng dạ Tư Mã Chiêu, sao cậu không phát hiện sớm? Nếu cậu sớm hiểu rõ âm mưu của Thẩm Phi thì đêm nay lúc tự học cậu sẽ không cho Mai Côi đi tìm Thẩm Phi mượn vở. Lúc đó Mai Côi ôn được một nửa, quay đầu nhìn nhìn, Thẩm Phi ngồi ở vị trí gần cửa sổ đằng sau nên cô bé bảo với Nghiêm Cần rằng đi qua mượn vở Thẩm Phi một chút sẽ về. Kết quả, mẹ nó chứ, đi rồi không thêm về, Tiểu ma vương quay đầu nhìn thì giật đến suýt nữa cắn vỡ răng.

Tuần nam mỹ nữ ngồi bên nhau, ánh đèn huỳnh quang từ trên chiếu xuống, phía sau là cửa sổ với bóng tối dày đặc, hoàn cảnh thực ra chẳng có gì nhưng vẻ mặt của hai người rất động lòng người. Thẩm Phi dịu dàng cười, nhẹ nhàng nói cái gì đó, ánh mắt nhìn Mai Côi nóng rực. Mặt Mai Côi ửng hồng, không dám nhìn Thẩm Phi, trông rất thẹn thùng, đáng yêu. Này này này, không cần nghe bọn họ nói gì, dùng đầu gối Tiểu ma vương cũng biết là đã xảy ra chuyện gì.

Nghiêm Cần hậm hực, đám ruồi bọ lúc trước cậu có thể thoải mái đuổi nhưng nhìn tình cảnh này cậu lại không dám đi lên chỉ vào mũi Thẩm Phi mà mắng. Bởi vì làm thế thì cậu có vẻ rất mất phong độ, rất thô lỗ, rất nóng nảy, không có khí chất. Đúng, chính là khí chất, cậu không thể thua kém Thẩm Phi được, nếu giờ cậu xông lên thì lập tức sẽ thua, cậu phải nhẫn nại.

Có lẽ là vẻ mặt của Nghiêm Cần rất dữ tợn, có lẽ là không khí buổi tỏ tình rất có sức hút mà tất cả mọi người trong phòng học đều quay đầu xem, phát hiện ra cảnh tượng phản kích kia. Thẩm Phi dần dần phát hiện không khí trong phòng, cậu ngẩng đầu nhìn mọi người, cười khẽ như xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người, khí độ trầm ổn này khiến cho mấy nữ sinh đều nín thở, bắt đầu khe khẽ khen ngợi.

Mai Côi xấu hổ đến độ mặt còn hồng hơn hoa, cúi đầu vội vàng đi về chỗ ngồi. Nghiêm Cần sớm đã cầm sách vở đón cô bé rồi kéo cô bé đi ra ngoài. Mau mau, rời khỏi chỗ quái quỷ này đi, cậu sớm đã không chờ được rồi. Sau đó nhân lúc cô bé không để ý phía sau mà còn quay lại lườm tất cả mọi người một cái, nhất là Thẩm Phi đang tạo nhã nhìn theo hướng Mai Côi rời đi.

Thẩm Phi cười cười với cậu rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách. Nghiêm Cần hận đến nghiến răng, cậu mặt bình tĩnh, cậu phát điên... hình như hiệp này cậu hoàn toàn thua!

Ra khỏi phòng, đi chưa được vài bước, Mai Côi đã kéo Nghiêm Cần chạy vội, chạy trời chết đến sau núi, nhìn quanh thấy bốn bề vắng lặng thì mới dừng lại mà thở dốc.

Nghiêm Cần vút đóng sách trong tay xuống đất như để phát tiết, mặc kệ chúng nó có nhăn có bẩn không, sau đó vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của Mai Côi mà nói:

- Không được xấu hổ, không được đỏ mặt...

- Anh ơi, làm sao bây giờ? Thẩm Phi bảo là anh ấy thích em

Cuối cùng Mai Côi mới nói ra, vẻ ngượng ngùng kích động của cô bé rất động lòng người.

- Em bảo nó đi chết đi

Nghiêm Cận cố gắng để bản thân không rít gào lên, nếu... nếu có thể, cậu còn muốn tự mình nói lời này với Thẩm Phi là hơn. Đừng lo, đừng lo, sau này nhất định có cơ hội để nói mà. Mai Côi đẩy cậu một cái:

- Sao có thể nói như vậy?

- Thế em nói sao?

Nghiêm Cận sợ tới mức tim như ngừng đập, Mai Côi nhất định là không đồng ý, nhất định là không đồng ý, Mai Côi từ chối, nhất định là thế

- Em cảm ơn anh ấy

- Cảm ơn?!

Nghiêm Cận há hốc miệng, đây là đáp án quái quỷ gì chứ

- Cảm ơn là có ý gì

- Ừm, hẳn là từ chối đi.

Mai Côi cũng nhớ lại đoạn đối thoại rồi nói:

- Là thế đi đúng không anh?

- Em hỏi anh?

Nghiêm Cận gờ chân, cảm ơn cái rắm á:

- Em phải nói là không được, không có cửa đâu, đừng có mơ, rút đi, thôi lắm, đi chết đi...

Nhìn vẻ mặt không dám gạt bừa của Mai Côi, Nghiêm Cận im bật. Cậu đi tới đi lui ba vòng trước mặt Mai Côi, cuối cùng tỉnh táo lại:

- Được rồi, rốt cuộc làm thế nào, chẳng phải em đi mượn vở sao

- Đúng thế, em đi mượn bút, sau đó hỏi đề, anh ấy dạy em giải đề, sau đó đột nhiên nói rằng anh ấy thích em...

Mai Côi nhớ tới lời Thẩm Phi nói mà mặt lại đỏ bừng lên.

- Không được đỏ mặt

- Vâng...

Mai Côi quá uất ức, chuyện đỏ mặt này, làm sao có thể không chế được

- Nó nói thích em rồi sao nữa?

Nghiêm Cận rất không phục, cậu cũng nói cậu thích rùa con nhưng sao phản ứng của rùa con lại không như thế này.

- Sau đó, sau đó... Sau đó anh ấy nói hi vọng bây giờ có thể làm bạn trai em, về sau có thể làm chồng em

Mặt Mai Côi vẫn ửng hồng

Giờ, những lời ghê tởm như vậy mà cũng nói ra được. Nghiêm Cận nắm chặt tay, con bà nói, lúc trước sao cậu chỉ nói thích rùa con chứ. Nếu cậu cũng nói hi vọng bây giờ làm anh trai kiêm bạn trai, về sau làm anh trai kiêm chồng thì thật tốt biết bao. Vậy sẽ không hiểu lầm nữa, biến tình trạng thành ra nửa vờ thế này, chẳng thể tiến lên hành động. Cái gì gọi là biết thế đã giàu, chính là cậu vậy.

- Vậy em hẳn là phải nói không được, không đồng ý

- Nhưng Thẩm Phi đâu có hỏi em

Lời này của Mai Côi khiến Nghiêm Cận nheo. Không hỏi thì không thể đáp là không được sao? Con nhóc này, nhà ai sinh ra cô ngốc này nữa, ngốc đến tìm gan mà.

Nghiêm Cận loay quanh ở đó, bình tĩnh lại một chút thì vội hỏi:

- Thế em nói cảm ơn thế nào?

- Anh ấy nói xong thì cứ nhìn em, em cũng không biết nên nói gì cho hợp, sau nghĩ lại, anh ấy giải đề cho em thì nên nói cảm ơn

Mai Côi thành thật đáp. Nghiêm Cận ôm mặt, không biết cảm giác trong lòng là gì nữa. Cậu tự an ủi mình, được rồi, ít nhất rửa con nhà cậu còn chưa nói gì hay ho với Thẩm Phi. Tô tình lãng mạn như vậy, kết quả nhà gái đáp lại câu cảm ơn, cũng coi là phần khích. Được rồi, được rồi, bị ghen không chỉ là mình cậu, lòng cậu cũng dễ chịu hơn chút. Nhưng mà con bà nó, lòng cậu vẫn không thoải mái. Nghiêm Cận trừng mắt nhìn Mai Côi rồi lại trầm ngâm:

- Em nói cảm ơn xong thì nó có phản ứng gì?
- Anh ấy chỉ cười bảo chẳng có gì

Đáp án này khiến mặt Nghiêm Cận đen đi một nửa. Thẩm Phi chết tiết này quả nhiên là kẻ lợi hại, bình thường lạng lẽ thì thôi, lúc máu chốt như vậy mà còn nhân nhện được, còn có thể bắt chước cách nói chuyện của rửa con nữa.

- Không khách khí rồi sao?

Cậu truy hỏi đến tận cùng

- Sau đó vẫn là những lời này, anh ấy nói thích em, muốn làm bạn trai của em, còn nói anh ấy không vội, bảo em đừng lo lắng, từ từ là được, dù sao tâm ý của anh ấy là vậy, anh ấy vẫn sẽ thích em. Sau đó, mọi người đều nhìn chằm chằm vào em nên em chạy...

Mai Côi nói xong, vô tội nói thêm:

- Anh ơi, anh ấy cũng không hỏi là có được hay không nên em cũng chẳng có cơ hội để nói không được, cái này không trách em được

Nghiêm Cận vuốt vuốt đầu Mai Côi, không trách được, đương nhiên không trách cô bé được. Rửa con nhà cậu từ nhỏ đã ngốc rồi. Thẩm Phi chết tiết kia lại gian xảo, bá đạo như thế. Nếu cậu để Thẩm Phi kia thực hiện được thì cậu không còn là Tiểu ma vương nữa

Chờ coi! Trận chiến tranh giành rửa con, Tiểu ma vương này nhất định là người thắng. Cái gì mà bạn trai, cái gì mà chồng chứ, chết hết đi, vị trí đó là của cậu, là Tiểu ma vương này. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Mối Tình Đầu Của Mai Côi Bị Phát Hiện

Từ đêm đó trở đi, Tiểu ma vương bắt đầu bước vào trạng thái cảnh giác toàn diện. Mai Côi và Thẩm Phi cùng học một lớp, bình thường cùng đi học là chuyện khiến Tiểu ma vương cực kỳ bất an. Vì thế cậu dày mặt đòi Mặc Ngôn giúp mình trông chừng rửa con, hơn nữa nghiêm cấm để cho Thẩm Phi thân cận với cô bé quá.

Kết quả Mặc Ngôn vớt lại cho cậu một câu:

- Không rảnh

Sau đó đuổi cậu đi. Tuy rằng Mặc Ngôn quả thực không làm việc đàng hoàng, cũng giống Nghiêm Cận luôn không chuyên tâm học hành như tính ra, thời gian ở trường còn nhiều hơn Nghiêm Cận nhiều. Giờ lại nói không rảnh, tình nghĩa huynh đệ vớt đầu rồi?

Tiểu ma vương suy nghĩ một lượt, phát hiện chẳng có ai đáng tin, chỉ có thể tự dựa vào chính mình. Cậu bắt đầu ân cần dạy dỗ Mai Côi, còn thực sự nghiêm túc dạy dỗ Mai Côi nên làm thế nào để từ chối Thẩm Phi. Cũng may Mai Côi cũng tỏ rõ suy nghĩ, cô bé tuyệt đối sẽ không yêu đương, điều này khiến Nghiêm Cận coi như cũng được uống chút thuốc an thần

Nhưng tuyệt đối sẽ không yêu đương lại cũng khiến Nghiêm Cận rất buồn, cái này có phải là mình cũng không có cơ hội? Nhưng nghĩ lại, trước cứ phải giải quyết Thẩm Phi rồi mới tính được.

Chuyện tình cảm cần cân nhắc, công việc nghiêm túc cũng phải tiếp tục. Đã có kết quả báo cáo từ nhà tù Tiểu Phụng từng bị giam, Tiểu Phụng và người đàn bà từng uy hiếp cô ta đều là phạm nhân bị giam. Người đàn bà kia tên là Trần Bình

- Trần Bình phạm tội lừa bán trẻ con, bị kết án 9 năm, kết quả Trần Bình kia như bị thần kinh vậy, ở tòa án cướp lấy súng của cảnh sát định uy hiếp chánh án vì thế bị phạt thêm năm năm. Nhưng sau khi vào tù, cô ta lại rất ngoan ngoãn, biểu hiện rất tốt. Tiểu Phụng ra tù rồi, Trần Bình cũng xin được ân xá mà cùng ra. Vì thế hai người chân trước chân sau ra tù.

Tiểu Mễ của thần tộc đi điều tra mạng tư liệu về báo

- Tội lừa bán trẻ con?

Điều này khiến Nghiêm Cẩn rất bất ngờ

- Đúng, là bị bắt khi đang giao dịch, là lần đầu tiên phạm tội, thủ đoạn cũng chẳng cao minh nên để lại rất nhiều manh mối. Vì thế bị cảnh sát bắt tại trận, đứa nhỏ cũng không sao, được cứu về rất an toàn. Xem trong ghi chép khẩu cung, Trần Bình cũng không tệ với đứa bé kia, đứa bé kia được cứu về rồi mà còn không biết mình suýt bị bán, còn tưởng là Trần Bình đưa mình đi chơi.

Dẫn đứa trẻ đi chơi một vòng rồi bị phạt 9 năm, sau đó lại như ngai ít mà ở tòa án gây rối nên bị phạt thêm 5 năm. Trần Bình này rốt cuộc là có vấn đề gì? Nghiêm Cẩn cảm thấy phương diện này rất cổ quái

Cậu tiếp tục tra xét Trần Bình kia, tư liệu sạch sẽ khiến người ta kinh hãi nhưng cũng giống hệt mẹ của rùa con, không ghi lại bất kì điều gì. Trên thực tế, tư liệu trước khi bị giam của Trần Bình rất đơn giản, sau khi ra tù thì cũng như hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian.

Nghiêm Cẩn cảm thấy trực giác của Mai Côi có lẽ thực sự là đúng. Trần Bình kia chính là mẹ của rùa con. Ý nghĩ vừa nảy ra, cậu như được khai thông, khó trách hơn 10 năm qua bọn họ vẫn không tìm thấy cô ấy. Ngoài việc phẫu thuật chỉnh hình, thay đổi thân phận, cô ấy còn tự đẩy mình vào lao tù. Mọi người ở bên ngoài tìm kiếm tung tích của cô ấy còn cô ấy lại chọn một nơi vừa nguy hiểm lại vừa an toàn mà né tránh. Quả thực là rất cao minh.

Nhưng vì sao cô ấy lại muốn ra tù? Vì để giết chết Tiểu Phuong? Vì sao phải giết Tiểu Phuong? Việc này sao có thể dễ liên lụy đến Tần Nam?

Mặt khác, cô ấy sao có thể giết chết Tần Nam được? Nếu Trần Bình thực sự là mẹ Mai Côi thì cô ấy cũng chỉ là một tâm ngữ giả, mà Tần Nam là vô ảnh giả, cho dù Tần Nam có không trốn thoát được sự đuổi bắt của tâm ngữ giả thì chỉ cần đánh nhau tay không, Trần Bình chắc gì đã là đối thủ của Tần Nam. Hơn nữa hung khí giết người lại là chiếc ống dẫn to như vậy, Trần Bình sao có thể cầm nó mà ném Tần Nam được? Rồi làm sao mà nhét Tiểu Phuong vào đó rồi lại gắn ống dẫn về? Dựa vào việc giấu Tiểu Phuong đã chứng tỏ là cô ấy không muốn Tiểu Phuong chết nhưng nếu đã uy hiếp là sẽ giết cô ta thì sao lại giết người khác chứ không phải cô ta?

Quan trọng nhất là, dấu vết tại hiện trường sao có thể sạch sẽ như vậy? Tro bụi bám đầy như chưa ai bước qua, trên ống dẫn lớn đó cũng không có dấu vân tay, thậm chí trên người Tần Nam và Tiểu Phuong cũng không hề thấy vết thương do chống cự, xô đẩy. Mọi thứ này đều không giống như là Trần Bình có thể làm

Chẳng lẽ hung thủ có thân phận khác?

Nghiêm Cẩn tham gia buổi họp, nghe điều tra viên và nhân viên của hiệp hội siêu năng lực đang phân tích vụ án mạng này. Vụ án mạng này, Nghiêm Cẩn có suy nghĩ của chính mình, Trần Bình dùng mọi cách để né tránh bác sĩ X, ngoài không muốn năng lực của mình bị lợi dụng thì chắc chắn còn một nguyên nhân lớn nữa chính là cô ấy muốn bảo vệ rùa con. Cũng như Lô Cẩm, sau khi gặp rùa con thì lập tức tự sát, hai người hẳn đều là vì bảo vệ rùa con. Mà Tiểu Phuong từng làm bảo mẫu của rùa con, có lẽ Trần Bình tìm được trong suy nghĩ của Tiểu Phuong mà biết, vì để giết người diệt khẩu nên mới ra tay.

Nếu là như vậy thì kẻ tòng phạm kia không giết chết Tiểu Phuong mà giữ cô ta lại, đó mới chính là người muốn tìm ra tin tức tình báo.

Nghiêm Cẩn lặng lẽ nhìn quanh nhân viên tham gia hội nghị một lượt. Ngồi ở đây tất cả đều là những nhân viên cao cấp của công ty và lãnh đạo của hiệp hội siêu năng lực và điều tra viên. Nếu thực sự là nội gián, rất có thể đang an vị ngay trong phòng họp này.

Nếu cậu đoán không nhầm, bác sĩ X kia hẳn còn không biết đến sự tồn tại của rùa con nên nhiều năm qua vẫn chỉ đi tìm mẹ chứ không hề biết đến rùa con.

Tổ điều tra công khai những manh mối nhưng không bao gồm Trần Bình cho nên mọi người đều phỏng đoán là Tần Nam hoặc Tiểu Phuong. Tư liệu của Tiểu Phuong bị tra ra rất rõ ràng, thậm chí chuyện từng làm bảo mẫu cho Mai Côi rồi bị đuổi việc cũng được nhắc đến. Mọi người đều không đoán ra nổi một người phụ nữ như vậy thì có liên quan gì đến Tần Nam được. Bất luận là thân thể hay bối cảnh, hoàn cảnh sống, quan hệ xã hội đều chẳng liên quan gì đến nhau.

Hạ Bồi cúi đầu, lặng lẽ nhớ hết mọi thứ. Từ lần trước liên hệ với Hùng Đông Bình, cậu rõ ràng đã thay đổi, không còn vẻ tự ti khiến người ta chán ghét nữa. Nghiêm Cẩn biết lúc này cậu ta nhất định đang cố gắng nghe lên suy nghĩ của mọi người. Đáng tiếc Hạ Bồi không biết, lúc này rùa con đã ngồi trong văn phòng của Nghiêm Cẩn mà nghe lên hết suy nghĩ của mọi người

Cuộc họp thực sự rất dài, kết quả đúng như Nghiêm Cẩn đoán, không chút tiến triển. Hạ Bồi cũng không tìm được tin tức gì có ích mà Mai Côi cũng vậy.

Nghiêm Cẩn quay về văn phòng, thấy Mai Côi lắc đầu nhìn mình thì hiểu cô bé cũng chẳng tìm được tin gì như mình. Nghiêm Cẩn vuốt đầu Mai Côi:

- Đừng vội, nhất định sẽ có ngày có đột phá.

- Em tìm kiếm hết suy nghĩ của mọi người trong viện rồi, dường như cũng chẳng có gì đặc biệt, không có ai biết gì về nguyên nhân cái chết của Tiểu Phuong hết. Mai Côi báo cáo

Nghiêm Cẩn sừng sốt:

- Bệnh viện xa như vậy, em ngồi đây tìm?

Phía bên bệnh viện, cậu từng nghĩ có phải là Trần Bình muốn giết Tiểu Phương mà bị người ngăn cản nên mới đuổi tới bệnh viện mà tìm giết không. Nhưng hiện trường và bệnh viện đều như nhau, Trần Bình không thể động thủ được. Đầu tiên là camera theo dõi của bệnh viện không hề có bóng dáng Trần Bình. Hơn nữa mỗi lần có người vào, người bảo vệ cũng đều nghiêm mật giám sát bọn họ, đợi mọi người rời đi rồi lại đóng cửa nên việc Tiểu Phương chết cũng giống như Tần Nam vậy, rất lì lì

Mai Côi ngồi trên ghế xoay của Nghiêm Cần, hai chân đá đá mà đáp:

- Vâng ạ, em vừa nãy ngồi ở đây thấy chán nên tìm kiếm

Đã qua lâu như vậy, tuy rằng cô bé đã cam đoan sẽ không chấp nhận Thẩm Phi, đương nhiên là như Nghiêm Cần nói, không thể để Thẩm Phi mê hoặc được nhưng Nghiêm Cần vẫn giám sát cô nhóc rất nghiêm mật. Lúc không có lớp thì sẽ dẫn Mai Côi ra ngoài tìm manh mối hoặc dẫn Mai Côi đến công ty làm bài tập.

Thực ra Mai Côi cũng có một bí mật nhỏ, bí mật không thể để anh biết đến được. Cô bé không chịu chấp nhận Thẩm Phi không phải vì mình là tâm ngữ giả mà quan trọng nhất, cô bé đã có người trong lòng.

Nghiêm Cần nhìn cô bé chiếm chỗ nhưng cũng không đuổi Mai Côi đi, tự bê laptop ra sofa ngồi, còn dặn dò Mai Côi làm bài tập cho xong. Hai người ai làm việc nấy, văn phòng trở nên an tĩnh lại

Hai tháng này Nghiêm Cần bận đến choáng váng, vừa phải canh phòng rửa con không cho người khác cướp đi vừa phải theo dõi vụ án, mau chóng tìm ra bác sĩ X nãy ngày gần đây còn xa ra việc, cậu cả ngày ngủ chẳng được đến mấy tiếng. Giờ nhìn nhìn tài liệu một chút mà đã ngủ gục trên ghế sofa. Mai Côi làm xong bài tập, nhìn đồng hồ, thấy đã đến lúc nên về nhà. Cô bé đi đến sofa, định đánh thức Nghiêm Cần nhưng thấy cậu đang ngủ mà vẫn cau mày, có vẻ rất mệt mỏi.

Mai Côi nhất thời mềm lòng, không nỡ đánh thức Nghiêm Cần. Cô bé lẳng lặng ngồi ở bên nhìn cậu. Lông mi Nghiêm Cần vừa đen vừa dài, Mai Côi biết ánh mắt Nghiêm Cần rất sáng, rất có tinh thần. Mũi Nghiêm Cần cũng rất thẳng rất cao, miệng không dày cũng chẳng mỏng. Mai Côi nhủ thầm, khó trách văn của mình chẳng bao giờ được điểm cao, thì ra vốn từ của mình thực sự quá ít ỏi, không thể nghĩ ra được những từ ngữ hay để tả về anh Nghiêm Cần.

Mai Côi nhìn cậu một hồi, cuối cùng vẫn bỏ qua việc tìm từ ngữ, dù sao anh Nghiêm Cần của mình là tuần tú nhất là được rồi

Mai Côi ngồi lâu chân cũng có chút tê, cô bé khẽ gọi:

- Anh ơi, dậy đi

Nghiêm Cần không hề động đậy, Mai Côi ở rất gần cậu, bỗng nhiên nghĩ, hình như đã lâu rồi mình không thom anh, từ lần sinh nhật của anh hai người cãi cọ, anh đã không còn bắt nạt bắt mình thom anh nữa rồi

Mai Côi đột nhiên cảm thấy thật buồn bã, anh đã có bạn gái, sau này anh sẽ cùng người khác kết hôn sinh con, mà cô bé sẽ phải lặng lẽ chôn vùi tình cảm, lặng lẽ mà sống.

Đúng vậy, Mai Côi chắc chắn rằng mình thích anh Nghiêm Cần. Ngày đó sau khi làm tổn thương Nghiêm Cần khiến cậu bỏ nhà mà đi, cô bé đã nghĩ rất lâu xem tại sao mình lại thấy buồn khổ như vậy. Có một ngày, Mai Côi bỗng nhiên nghĩ thông, nhưng lúc đó Nghiêm Cần đã cách mình quá xa. Thì ra, Mai Côi thích Nghiêm Cần, nhưng cô bé chỉ có thể cất giấu tình cảm đó tận sâu đáy lòng

Cô bé đã làm Nghiêm Cần bị tổn thương, Mai Côi từng hạnh phúc như vậy, Nghiêm Cần đã từng có suy nghĩ yêu mình nhưng mình lại tự tay phá nát. Mình quả nhiên là trời sinh ngu ngốc. Mình làm tổn thương tình cảm của anh Nghiêm Cần, lại tự tay đẩy anh đến với người khác. Khó khăn lắm anh Nghiêm Cần mới quay về, cô bé không thể lại làm sai nữa được. Đơn phương thì cứ đơn phương mà thích là được, dù sao mình là tâm ngữ giả, mẹ đã dạy mình rằng mình sẽ không thể có được cảm giác hạnh phúc của tình yêu nam nữ, ai có thể chấp nhận một cô gái nhìn thấu rõ mọi suy nghĩ của mình?

Cho nên cứ như giờ cũng đã là rất tốt rồi. Cô bé chỉ cần che giấu tình cảm này, sau đó cùng anh làm một đôi anh em tốt là được rồi, bọn họ vẫn mãi là anh em thân thiết, tương thân tương ái.

Mai Côi càng nghĩ càng buồn, khuôn mặt say ngủ của Nghiêm Cần ở gần ngay trước mắt, đôi môi cậu thực sự quá gợi cảm, tìm Mai Côi đập loạn. Cô bé bỗng nhiên rất xúc động, có lẽ sẽ chẳng có cơ hội lần thứ hai nữa, cô bé chỉ hôn trộm một chút, một chút thôi

Mai Côi chỉ cần hơi cúi đầu thì đã có thể chạm vào đôi môi của Nghiêm Cần rồi. Mai Côi cảm thấy mặt nóng bừng. Không cần soi gương cô bé cũng biết, chắc chắn là đỏ hơn máu. Môi Mai Côi run run chạm vào môi Nghiêm Cần, đang định hôn cậu một cái thì đã thấy Nghiêm Cần chớp chớp mắt tỉnh lại

Mai Côi hét lớn, ngã phịch xuống sàn, sau đó dùng tốc độ khó tin mà xách balo bỏ chạy.

Nghiêm Cần hơi ngây ra, cậu vừa ngủ dậy nên còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ ngây ngốc nhìn rửa con chạy trốn chết. Nghiêm Cần nhủ thầm, ý thức lại tình huống khi nãy. Cậu đột nhiên hiểu ra mình đã bỏ lỡ điều gì. Vừa rồi, chính là vừa rồi, cánh môi thom mềm mại gần kề, Mai Côi xấu hổ bỏ chạy.

Rửa con to gan dám hôn trộm cậu?

- Rửa con!

Tiếng hét lớn này khiến tất cả mọi người trong tầng lầu đều dừng mọi hành động mà hỏi nhau xem đã xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì. Chỉ thấy một bóng người nho nhỏ chạy nhanh như chớp biến vào thang máy. Nghiêm Cần như bị lửa đốt mông mà đuổi tới cửa thang máy, chỉ thấy những con số đang giảm dần một cách nhanh chóng

Nghiêm Cần chột nghiêng người, dùng thuật di động mà đi xuống cửa thang máy tầng 1, cậu không tin, đường đường là Tiểu ma vương thần tộc lại không thắng được một con rửa nước giặt.

Hai thang máy đều đang hoạt động. Nghiêm Cần nhìn chăm chăm vào bên thang máy Mai Côi chạy vào, chờ thật vất vả, “đỉnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, ba người bên trong bước ra nhưng không hề thấy Mai Côi.

Nghiêm Cần sững sốt, rõ ràng là Mai Côi vào thang máy này, chẳng lẽ đang trên đường xuống? Nghiêm Cần vòng tay trước ngực chờ, thang máy kia xuống, hai người bên trong bước ra nhưng vẫn không có Mai Côi. Nghiêm Cần hoảng đến độ ngây người, người này chắc chắn là biết cậu nhanh nhẹn nên đã bỏ thang máy mà chạy cầu thang bộ rồi.

Nghiêm Cần lại vội vã chạy về phía cầu thang bộ, chạy từng tầng mà tiến lên. Tốc độ của Mai Côi tuyệt đối không thể nhanh hơn cậu được, Nghiêm Cần cũng không tin là sẽ không tìm được Mai Côi. Một hơi chạy đến tầng 20, bóng quỷ cũng chẳng có. Nghiêm Cần lúc này bình tĩnh lại, cậu chột nghĩ ra, năng lực của rửa con mạnh như vậy, chắc chắn là đã đoán được ý định của mình. Nghiêm Cần lại dùng thuật di động mà đi xuống tầng 1, vừa nhìn ra cửa kính thì đã thấy rửa con đang dùng đôi chân ngắn cùn mà chạy vụt đi rồi.

Nghiêm Cần bực bội, nơi này người đến người đi, cậu không dám dùng thuật di động nhanh nên đành dựa vào hai chân mà đuổi theo Mai Côi. Cậu vừa chạy ra ngoài thì đã thấy Mai Côi nhảy lên chiếc taxi rồi đi. Nghiêm Cần đuổi theo chiếc xe, cậu nhìn qua cửa kính thì chỉ thấy mặt Mai Côi đỏ bừng, hai mắt ngập nước.

Trên đường nhiều người, dù cậu có thể đuổi theo taxi thì cũng không dám, chỉ đành dùng tốc độ của người bình thường chạy theo chiếc taxi càng lúc càng xa.

Nhưng trong đầu cậu, về mặt kia của Mai Côi đã ăn sâu vào tiềm thức, Mai Côi lên hôn cậu rồi lại thẹn thùng chạy trốn, cái này có nghĩa là gì? Có nghĩa là gì?

Nghiêm Cần ôm mặt, dùng sức mà xoa xoa, cậu thực sự không khống chế được bản thân. Cậu muốn cười, quả thực là đang cười, miệng ngoác ra như một kẻ ngốc. Mọi người xung quanh đều nhìn Nghiêm Cần, nhất định cảm thấy cậu là kẻ thần kinh. Nhưng Nghiêm Cần cũng mặc kệ, cậu cười không thể ngừng được, lòng cao hứng như nở hoa. Đóa hoa hồng trong tim giờ này đang nở rộ.

Rửa con, rửa con, điều này sao có thể? Chuyện tốt cuối cùng cũng đã đến lượt cậu rồi sao? Lần này cậu nhất định sẽ chẳng nói đúng sai nữa, rửa con giờ trò đùa giỡn lưu manh với Tiểu ma vương, rửa con thích Tiểu ma vương.

Nghiêm Cần vội vã về nhà, rửa con của cậu nhất định là đã về nhà chờ cậu rồi

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tình Cảm Lưu Luyện, Vụ Án Có Đột Phá

Nghiêm Cần vội xe đi đường tắt về nhà, vào đến nhà, câu đầu tiên là:

- Mẹ, chút nữa rửa con về thì mẹ đừng nói với em ấy là con đã về nhé

Tiểu Tiểu lăm bắm: “Lớn như vậy rồi còn chơi trốn tìm” nhưng cũng chẳng từ chối Nghiêm Cần.

Nghiêm Cần không về phòng mình mà chạy thẳng sang phòng Mai Côi chờ. Cậu đuổi theo xe bus không có kết quả thì vội giấu đi suy nghĩ của mình, để phòng rửa con biết được kế hoạch về nhà mai phục của cậu. Nghĩ tới việc Mai Côi vừa hôn trộm mình, tâm tình cậu lại thoải mái mà bắt đầu hát, điệu hát loạn xạ thê thảm đến nỗi chẳng ai đành lòng nghe nhưng cậu vẫn rất cao hứng mà ngâm nga:

- Mai Côi, Mai Côi, anh yêu em, Mai Côi, Mai Côi, xinh đẹp nhất...

Cậu lấy con thỏ mà rửa con thích nhất ra, hết hôn rồi lại thơm, cứ nghĩ đây là cô bé, sau đó lại ngã lên giường cô bé, không nhẹn mà cười ngây ngô. Cậu sẽ chờ, cậu muốn bắt lấy cô bé, cẩn thận mà thăm vắn tội lưu manh của rửa con. Làm Tiểu ma vương cậu những chàm thì phải trả giá cả đời

Nhưng cậu đợi cả nửa ngày, đến lúc sắp ngủ gật rồi thì lại nghe chuông điện thoại di động của Tiểu Tiểu vang lên, sau đó là tiếng Tiểu Tiểu nói chuyện trong phòng khách:

- Mai Côi à, cái gì? Không về ăn cơm? Con đã về trường? Sao đột ngột thế? Được được, không sao, phải học thì cứ đi học đi. .

Nghiêm Cận nhào ra giật lấy điện thoại của Tiểu Tiểu:

- Mẹ, để con gặp em ấy

Vừa cướp đến tay thì đã nghe bên kia cúp máy. Nghiêm Cận thở hổn hển, dúi điện thoại vào tay Tiểu Tiểu:

- Mẹ, con cũng không ăn cơm nhà, con về trường đây

Vừa dứt lời thì đã biết mất ngay trước mặt Tiểu Tiểu

Tiểu Tiểu giật mình nhìn đứa con biến mất trong nháy mắt này, giật dứ nói với Nghiêm Lạc đang từ phòng đi ra:

- Nghiêm tiên sinh, xin quản giáo con của anh cho tốt, không được dùng thuật di động trước mặt trường bối, về trường học là chuyện đại sự cần phải dùng đến phép thuật sao? Làm em sợ muốn chết!

Nghiêm Cận không biết mẹ tức giận, cậu nhanh chóng xuất hiện ở trường học rồi chạy thẳng đến kí túc xá nữ sinh, quả nhiên là Mai Côi đang ở đó, cô bé trốn trên giường, cậu thấy chân bóng in rõ hình người. Nhưng Mẫn Lệ lại vội đóng cửa lại, thiếu thì đập cả vào mũi cậu:

- Nam sinh không được vào, bọn mình muốn thay quần áo

- Cậu thay quần áo cái rắm!

Nghiêm Cận đá vào cửa đánh ầm

Trong phòng, Mẫn Lệ đáp lại rất rõ ràng:

- Cút, có việc thì xuống lầu chờ, bảo dì quản lý truyền lời cho cậu.

Nghiêm Cận dù không muốn nhưng cũng không muốn ép Mai Côi. Cô bé trốn cậu như vậy chắc chắn là rất thẹn thùng, cậu hẳn là phải thông cảm một chút với tâm tình của con bé chứ. Nghiêm Cận mặt xám ngoét đi xuống lầu, đứng chờ ở cổng kí túc xá

Càng chờ càng cảm thấy khó nhịn nổi, cậu gọi điện cho Mai Côi, kết quả cô bé không nghe. Vì thế cậu bắt đầu gửi tin nhắn: “Anh không muốn tự mình đoán mò, em phải nói rõ ràng cho anh biết. Là đúng như anh nghĩ sao?”

Mai Côi ôm trái tim đang đập thình thịch. Làm sao đây? Cô bé làm chuyện xấu nhưng lại còn dễ bị bắt gặp. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Cô quá xấu rồi, anh nên mắng cô!

Hồi lâu sau Mai Côi mới nhắn lại một tin ngắn: “Xin lỗi”

Nghiêm Cận há hốc mồm, gì chứ, xin lỗi là có ý gì. Vì sao Thẩm Phi tỏ tình thì được cảm ơn, đến cậu giải quyết xong lại thành xin lỗi. Thế nào thì cảm ơn cũng thuận mắt hơn xin lỗi nhiều

Cậu lại gọi cho Mai Côi, Mai Côi trừng mắt nhìn màn hình nhưng vẫn không dám nhận. Nghiêm Cận chỉ đành gửi tin nhắn: “Em nghe máy đi”

“Em không dám”. Nội dung tin nhắn của Mai Côi luôn nhất quán theo phong cách thành thật

“Em xuống đi”

“Em không dám”

Nghiêm Cận vội đến độ nhảy dựng, nghĩ nghĩ rồi cũng định dùng chiêu của Thẩm Phi: “Em hôn anh, có phải là muốn anh giờ là bạn trai em, sau sẽ làm chồng em?”

“Em không dám”

Mai Côi bị cậu ép hỏi mà suýt khóc, may mới chỉ là tin nhắn chứ nếu gặp mặt trực tiếp thì cô bé chẳng còn mặt mũi nào nữa

Đáp án này của Mai Côi ngược lại lại khiến Nghiêm Cận tỉnh táo lại. Em ấy nói em ấy không dám chứ không phải không muốn. Cậu dựa vào tường kí túc xá mà suy nghĩ cẩn thận. Dựa vào tính cách của rùa con thì nếu cô bé không có tình cảm gì thì sẽ không hôn trộm cậu. Hôn trộm là sợ bị cậu biết. Vì sao thích cậu mà lại sợ bị cậu biết?

Nói năng có thể sẽ có hiểu lầm nhưng hành vi kia thì không thể hiểu lầm được. Rùa con thích cậu, đây là chắc chắn, nếu em ấy không chột dạ thì đã không chạy trốn chết như vậy

Cho nên vấn đề nhất định là ở chỗ cô bé không dám nói cho cậu. Vì sao không dám nói? Chẳng lẽ vì hơn một năm về trước cậu trách cứ cô bé đùa giỡn tình cảm của mình nên đến giờ cô bé vẫn lo lắng chuyện này, sợ cậu không tin?

Hồi lâu cậu không nhấc lại, Mai Côi bất an nghĩ nên làm sao đây? Anh thực sự tức giận rồi. Hai người một trốn trong nhà, một đứng bên ngoài, mỗi người đều rối loạn suy nghĩ.

Tim Nghiêm Cẩn đập dồn dập, cậu cảm thấy đề tạo thành cục diện như hôm nay đều là trách nhiệm của cậu. Năm đó nếu cậu không nhẫn nhịn được, động tí là nổi giận rồi xa chạy cao bay mà quyết tâm thu phục rùa con từ từ thì chưa biết chừng sớm đã thành công. Giờ khiến cho rùa con nom nớp lo sợ, tất cả đều tại thái độ năm ngoái của mình dọa.

Nhưng cậu cũng vì trấn an cô bé, không muốn làm cô bé áy náy mà đã phải tự hủy hình tượng, lừa cô bé là cậu đã có bạn gái sao? Cậu thấy cô bé vẫn đối xử với mình như trước thì còn nghĩ chiêu này là dùng được, nào ngờ chẳng ra cái khi mớ gì

Nghiêm Cẩn bỗng nhiên tỉnh ngộ, hung hăng tự đập đầu mình. Cậu vội vã nhắn tin: “rùa con, anh vẫn thích em, từ đó đến giờ vẫn không thay đổi, anh nói anh có bạn gái là lừa em thôi. Vì anh không muốn để em cảm thấy nặng nề, mong em vui vẻ nên mới nói dối như vậy

Tin nhắn vừa gửi xong, Nghiêm Cẩn lại nghĩ nghĩ rồi nhắn thêm “Cho nên anh thích em, vẫn luôn thích. Anh muốn làm bạn trai của em, sau này sẽ là chồng em, và mãi mãi sẽ là anh trai hiền em nhất”. Cậu lén lút sử dụng lời kịch của Thẩm Phi nhưng nghĩ lại không cam lòng nên nhét thêm cả ưu thế làm anh vào.

Mai Côi nhìn tin nhắn trong di động, cảm thấy hưng phấn đến độ da đầu run lên. Nước mắt Mai Côi rơi xuống, thì ra được người mình thích tỏ tình sẽ có cảm giác thế này đây. Cùng một câu nói nhưng do những người khác nhau nói ra sẽ có sức ảnh hưởng khác nhau. Cô bé cầm di động lên nhìn, xem cẩn thận từng chữ một, hết lần này đến lần khác, đắm chìm trong hạnh phúc, vừa kích động lại vừa vui mừng. Cô nên đáp lại sao đây?

Tin nhắn sau đó của Nghiêm Cẩn lại tới: “Sao không để ý đến anh, anh nói với em nhé, lần này không được đùa giỡn tình cảm của anh nữa đâu, em phạm tội lưu manh, phải phạt tù chung thân, còn phải cả đời phạt lao động cải tạo, địa điểm là ở nhà của Tiểu ma vương”

Mai Côi phì cười, ông anh ngu ngốc này, chỉ biết học lời kịch của người khác nhưng đây cũng chính là phong cách của Tiểu ma vương. Nghiêm Cẩn ở dưới lầu chờ đợi, lời của cậu rõ ràng như vậy rồi con rùa ngốc này còn không chịu đáp lại thì cậu phải xông lên bắt sống rùa con mới được

Đang định hành động thì chuông điện thoại reo. Nghiêm Cẩn mừng rỡ vội xem thì hóa ra là Tiểu Mễ gọi điện báo:

- Tiểu ma vương, hiệp hội siêu năng lực nói bọn họ tìm được manh mối mới, nói trong tù Tiểu Phuong ở chung phòng với một người là Trần Bình. Tôi theo bọn họ giờ đang chuẩn bị sang thành phố Z điều tra. Bọn họ nhận được tin tình báo nói là sau khi Trần Bình ra tù thì đi tìm Tiểu Phuong tới thành phố Z. Mà đoạn thời gian đó Tần Nam vẫn luôn ở thành phố Z, có lẽ lúc đó đã gặp nhau. Giờ chúng tôi sẽ xuất phát, cậu có đi không?

Lòng Nghiêm Cẩn chấn động, cậu hiểu cách nói chuyện của Tiểu Mễ như vậy chứng tỏ rằng người của hiệp hội siêu năng lực đang ở ngay bên cạnh. Bọn họ che dấu manh mối về Trần Bình với người bên ngoài nhưng không ngờ hiệp hội lại tự điều tra được, thậm chí còn biết nhiều hơn bọn họ. Cuộc điện thoại này của Tiểu Mễ là đang xin cậu giúp đỡ, lần này đến Z, chuyện tình có liên quan đến chân tướng và sự an nguy của Trần Bình, cậu phải đi!

- Được, tôi sẽ đi, để lại địa chỉ cho tôi tôi sẽ đến ngay. Nhưng không phải hôm nay vừa mở cuộc họp sao? Cuộc họp có tiến triển gì không, sao đột nhiên hiệp hội lại có được tin tức này?

Tiểu Mễ còn chưa trả lời thì điện thoại đã bị người khác cầm đi. Nghiêm Cẩn nghe thấy Phùng Quang Hoa đáp”

- Nghiêm Cẩn, trong chuyện này, hiệp hội chắc là có nội gián. Cháu đến đây trước đi, chúng ta gặp mặt rồi nói

Ngữ khí của ông rất nghiêm túc, Nghiêm Cẩn động tâm, vội đồng ý.

Cúp máy, cậu ngẩng đầu nhìn kí túc xá của nữ sinh, thăm oán thán thời cơ thật không tốt. Cậu lại nhắn tin cho Mai Côi: “rùa con, vừa nhận được điện thoại của Tiểu Mễ, có nhiệm vụ khẩn cấp, anh phải đi đây. Em phải ngoan ngoãn đây, không được hòng hạnh vượt tường. Chờ anh trở lại cùng em yêu đương”

Mai Côi đỏ mặt phì cười, nội dung tin nhắn quả đúng là phong cách nói chuyện của anh. Yêu đương? Cô bé kéo chăn che đầu mình, thật xấu hổ quả đi nhưng sao lại vui vẻ như vậy. Mai Côi vui vẻ nghĩ mà cười, càng nghĩ càng không nhịn được cười

Trước khi tự cười khiến mình chết ngạt, cô bé đã xốc chăn lên rồi nhắn tin lại cho Nghiêm Cẩn: “Anh, đi công tác phải chú ý an toàn. Em chờ anh trở về.”

Chờ anh trở về yêu đương. Hai chữ cùng này bất luận thế nào cô bé cũng không viết ra được, cuối cùng đánh dấu chấm sau chữ “trở về” rồi gửi tin đi

Nghiêm Cẩn như thăng giáng cảm điện thoại di động cười, cuối cùng nhận được tin nhắn của Mai Côi càng khiến cậu kiên định lên. Cậu dùng thuật đi động mà chạy đến công ty, xa xa nhìn thấy đám người Tiểu Mễ và Phùng Quang Hoa đang xách hành lý đứng đó. Cậu gạt đầu rồi chạy lên văn phòng lấy vali của mình. Cái này vốn chuẩn bị cho những chuyến đi đột xuất như lần này.

Cậu vừa thu dọn hành lý vừa lấy di động ra nhắn tin: “Chờ anh về rồi còn phải hôn nữa, mau nói được đi!”

Khi cậu đến chỗ tập trung rồi thì rốt cuộc mới nghe thấy tiếng báo có tin nhắn. Nội dung chỉ có một chữ “được” đầy xấu hổ nhưng lại lộ ra hương vị hạnh phúc, ngọt ngào thấm đến tim của Tiểu ma vương.

Cậu không nhìn được mà mỉm cười nhưng nụ cười này lạc giữa mấy người đang nghiêm túc thì có vẻ không hợp. Phùng Quang Hoa thấy Nghiêm Căn đã đến thì kéo cậu qua một bên rồi nói:

- Cha cháu không đi được, vụ án này để cháu đi vậy. Hiệp hội của chúng ta rất phiền toái, giờ đang nghi ngờ có gián điệp. Mười mấy năm qua cũng chỉ có vài người siêu năng lực mất tích nhưng năm nay lại mất tích quá nhiều, tình hình rất bất ổn vì thế chú đã bảo Hạ Bồi dùng năng lực tâm ngữ để nghe lén tình hình của một số người

Lòng Nghiêm Căn nhảy dựng nhưng vẫn tỏ vẻ bình thường:

- Chú Phùng, sao việc này không nói cho chúng ta?

Về mặt Phùng Quang Hoa rất tặc:

- Vốn là việc riêng của hiệp hội nên không muốn nói với bên ngoài nhưng gần đây chú thấy mọi chuyện phát triển không thể khống chế, Hạ Bồi phát hiện một số tình huống khác lạ nhưng không báo cáo lại

- Ví dụ như?

- Nó thực ra phải phát hiện sớm việc Tần Nam và Tiểu Phuong có tiếp xúc. Trong danh sách giám thị chú giao cho Hạ Bồi có cả Tần Nam nhưng từ khi vụ án mạng xảy ra đến giờ Hạ Bồi lại không cung cấp được chút tin tức nào. Hai ngày trước chúng ta đã phát hiện được trong quỹ bảo hiểm của Tần Nam ở ngân hàng có một quyển nhật ký của ông ấy, trên đó có ghi chủ về Tiểu Phuong và Trần Bình. Tần Nam có bất động sản của thành phố Z, ông ấy cũng thường xuyên qua đó quản lý chi nhánh của hiệp hội. Trong nhật ký viết ông ấy muốn thuê một người làm ở bên đó để dọn dẹp nhà cửa và chọn đúng Tiểu Phuong. Tần Nam bình thường sẽ giúp một số người vừa ra tù hòa nhập cộng đồng nên cho dù biết Tiểu Phuong từng ngồi tù thì cũng không ngại. Sau đó nhật ký cũng có ghi lại việc Tiểu Phuong xin ông ấy giúp đỡ, cô ta nói ở trong tù có quen một người là Trần Bình, người phụ nữ đó uy hiếp, đòi giết Tiểu Phuong. Cô ta biết Trần Bình đã ra tù nên rất sợ, mong Tần Nam có thể giúp mình

Nghiêm Căn nghe đến đó, hỏi:

- Nhật ký có ghi vì sao Trần Bình muốn giết Tiểu Phuong không?

- Không ghi cụ thể, chỉ nói rằng Tiểu Phuong biết bí mật gì đó của Trần Bình, sau đó nói việc quan trọng, ông ta phải về báo cáo với hiệp hội vì thế mang Tiểu Phuong quay về.

- Nhưng Tần Nam về đã mấy ngày chẳng lẽ còn không báo cáo cho cậu sao?

- Không có, cho nên chú thấy rất lạ. Nếu không phát hiện ra quyển nhật ký này thì chỉ sợ có nhiều chuyện chúng ta không hề hay biết. Chú cảm thấy việc này Hạ Bồi nhất định là có biết nhưng nó lại không nói. Cho nên hôm nay trong cuộc họp, phía hiệp hội đã tạm giấu đi tin tình báo này, chú đã cố ý quan sát nó và thấy nó rất lạ.

Nghiêm Căn nghĩ nghĩ:

- Hạ Bồi là tâm ngữ giả, chú cảm thấy cậu ấy không hợp nhưng dù không nói thì chỉ e cậu ta cũng đã phát hiện rồi.

Phùng Quang Hoa yên lặng một hồi rồi mới nói:

- Vốn là Hùng Đông Bình khi vẫn còn ở đây đã dạy chú làm thế nào để che giấu suy nghĩ không cho tâm ngữ giả phát hiện.

Nghiêm Căn nhìn ông ta kinh ngạc hỏi:

- Còn có bản lĩnh này?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tình Định Gặp Lại Hết Sức Đổ Mắt

Phùng Quang Hoa thờ dài

- Thật sự là có nhưng cũng không dễ đâu. May mà năng lực của Hạ Bồi còn chưa quá mạnh mẽ, chỉ cần khoảng cách đủ xa thì nó sẽ không làm gì được. Chỉ cần lúc nào ở cạnh nó chú mới cần che chắn suy nghĩ, như vậy hẳn miễn cưỡng có thể làm được. Nói với cháu những cái này chỉ là hi vọng thần tộc có thể phái người điều tra nó. Đứa trẻ đó không xấu, bản thân nó cũng chẳng làm được gì, chủ chỉ lo nó bị người khác lợi dụng. Bởi vì nó có năng lực tâm ngữ. Những người khác chú đều không nói chuyện này chỉ sợ tiết lộ phong thanh, hơn nữa những người khác điều tra nó cũng chỉ e để nó phát hiện mà thành đánh rần động cỏ. Việc này chú đã nói với Nghiêm tiên sinh, cha cháu gần đây bận chuyện ma tộc nên nói chuyện này giao lại cho cháu. Phía bên chú tin tức che chắn được cũng không chắc chắn cả cho nên cũng cố gắng ít tiếp xúc với nó

Nghiêm Cẩn gật gù đầu, hỏi:

- Phương hướng điều tra là gì đây?

- Xem xem gần đây nó tiếp xúc với ai, lúc trước vì chú phái nó quan sát Tần Nam nên cũng không biết nó có tìm được tin tức gì khác từ phía Tần Nam không. Dù sao bây giờ trên tay chúng ta cũng chỉ có một quyển nhật ký của Tần Nam. Tần Nam là hội phó của hiệp hội, lại quản lý chi nhất, chú lo lắng vạn nhất khi còn sống ông ấy có vấn đề gì mà mọi người không biết thì sẽ thành phiền toái

- Được, còn gì cần đặc biệt chú ý không?

Phùng Quang Hoa định nói rồi lại thôi, nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu:

- Không có gì, giờ chúng ta đến thành phố Z đi, có tình huống gì còn xử lý kịp thời

Nghiêm Cẩn gật gù đầu, gọi một đồng nghiệp trong thần tộc đến dặn dò đôi câu, sau đó dẫn đám người Tiểu Mễ và Phùng Quang Hoa xuất phát

Ray sớm đã liên hệ trước cho bọn họ với bên hải quan cho nên mọi người thuận lợi đáp chuyến bay qua Z. Bọn Nghiêm Cẩn không nghỉ ngơi mà lên thẳng xe của hiệp hội siêu năng lực rồi đến chỗ Tần Nam ở

Tần Nam cũng giống như phần lớn người siêu năng lực khác, đều thích thanh tĩnh cho nên nhà mua là ở vùng ngoại thành. Bọn Nghiêm Cẩn đến đó đã thấy có vài người canh giữ ở bên ngoài. Trong phòng được dọn dẹp sạch sẽ, mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp, có thể thấy chủ nhà là người rất ưa sạch, thậm chí có khi còn mắc chứng bệnh này một cách thái quá. Điều này khiến cho Nghiêm Cẩn nhớ lại việc Tần Nam thích ghi chép mọi thứ vào nhật ký. Lúc trên máy bay, Phùng Quang Hoa đã đem bản nhật ký đó cho cậu xem, quả thật có ghi lại chuyện này. Mà từ cuối cùng là viết về kết hoạch hẹn Trần Bình ra ngoài.

Nghiêm Cẩn đi hết các gian phòng, đi đến một phòng nhỏ thì lại thấy hoàn toàn khác biệt, trong phòng vô cùng lộn xộn, đồ đạc để cầu thả, còn có cả quần áo đồ đạc của phụ nữ, hẳn là phòng của Tiểu Phương. Xem ra đúng là Tiểu Phương làm thuê cho Tần Nam

Nghiêm Cẩn như lơ đãng mà đảo qua một vòng rồi hỏi:

- Chỗ này có gì đặc biệt không? Mọi người hẳn đã tìm rồi chứ, có manh mối gì không?

Phùng Quang Hoa dùng ánh mắt để hỏi người phụ trách ở bên, người kia lắc đầu:

- Không tìm ra gì cả

Nghiêm Cẩn lại hỏi:

- Tần Nam không có thân nhân vậy thì tài sản, tiền bạc của ông ấy đều ở trong nhà này sao?

Bên cạnh có một người khác vội đáp:

- Trong nhà ông ấy có một tủ bảo hiểm, hình như bên trong có một ít văn kiện và chi phiếu linh tinh, chắc đều ở đó cả

- Hình như? Đã mở chưa?

- Á, không biết mật mã nên chưa mở

Người nọ có chút chột dạ, không hiểu vì sao cậu bé này còn trẻ mà lại có thể khiến người ta cảm thấy áp lực như vậy

- A Khánh là người có thể nhìn xuyên thấu, cách cửa cũng có thể nhìn thấy

Phùng Quang Hoa giải thích thay người kia, cũng giải thích vì sao chưa mở mà có thể nhìn thấy được bên trong

Nghiêm Cẩn gật gù đầu:

- Vì sao không thử mở ra xem, nếu Tần Nam đã lên để nhật ký quan trọng như vậy ở ngân hàng thì chưa biết chừng tủ bảo hiểm trong nhà cũng có manh mối. Ông ấy thích viết nhật ký như vậy thì không thể chỉ có một quyển. Chưa biết chừng trong nhật ký khác còn có tin tức quan trọng hơn.

A Khánh kia vội nói:

- Tôi đã xem qua, bên trong hẳn là không có nhật kí gì. Trước đó cũng từng nghĩ đến việc mở ra nhưng sợ tia lửa từ mũi khoan phá hủy những văn kiện nên tạm thời không phải lúc mấu chốt thì sẽ không mở ra

Nghiêm Căn nghe xong nói với Tiểu Mễ:

- Đem tủ bảo hiểm đó về công ty đi, chúng ta sẽ xử lý. Chưa biết chừng ở đây còn có lớp tường kép, nhìn xuyên thấu cũng không nhìn hết được, cẩn thận vẫn hơn

Tiểu Mễ đáp ứng rồi dẫn hai người đến phòng ngủ chuyển chiếc tủ bảo hiểm kia

Phùng Quang Hoa nhú mày nhưng vẫn nhìn không nói gì. Nghiêm Căn và bọn họ ở lại thành phố Z ba ngày, mọi người lục tung nhà Tần Nam rồi lại đến văn phòng của Tần Nam ở chi nhánh của hiệp hội tìm kiếm nhưng cũng không có phát hiện gì thêm. Ngay sau đó thì chia làm hai đường, đi đến những nơi Tần Nam hay đến để thăm dò và đến nơi Tiểu Phụng, Trần Bình bị giam nhưng cũng không nhìn ra được manh mối gì khác. Cuối cùng Phùng Quang Hoa đều hiểu, lần này đến đây chỉ sợ lại phải về tay không

Ngay ngày bọn họ chuẩn bị rời đi thì Nghiêm Căn bỗng nhận được một tin xấu. Người đồng nghiệp cậu phái đi điều tra Hạ Bồi bị tập kích, tuy rằng không bị thương nhưng chuyện quá kì quái. Phùng Quang Hoa nghe xong thì sắc mặt rất khó coi, không nói lời nào nhưng về ảo não, đau lòng lại bộc lộ rõ. Cũng khó trách, ông và Hạ Bồi thân thiết như cha con. Là ông đã phát hiện ra Hạ Bồi ở viện tâm thần rồi cứu Hạ Bồi ra, dẫn dắt cậu bé. Ông đã tốn rất nhiều tâm tư với Hạ Bồi, dẫn Hạ Bồi đi học, hòa nhập xã hội. Giờ lại chính là đứa trẻ này làm ra những chuyện làm tổn thương mọi người, làm nguy hại cho xã hội

Nghiêm Căn không an ủi gì thêm, chỉ gọi điện cho Happy:

- Chú Happy, phiền chú tự đưa Hạ Bồi về công ty, đừng để cậu ấy tiếp xúc với bất kỳ ai, chờ cháu về rồi thẩm vấn

Phùng Quang Hoa nghe đoạn đối thoại này rồi cũng chỉ nhắm mắt không nói gì. Nghiêm Căn ngẫm ngẫm rồi lại bỏ sung:

- Đúng rồi, chú à, chú thử dò hỏi cậu ấy trước xem, hỏi mật mã của tủ bảo hiểm của Tần Nam bọn cháu mang về ấy, đó là manh mối quan trọng. Vâng, đúng, cháu sợ cậu ấy biết chúng ta nghi ngờ cậu ấy thì sẽ không nói thật nữa. Chú cứ thử xem sao, tìm ra được mật mã từ cậu đấy. Được, buổi chiều cháu sẽ quay về. Không, không, cháu không về công ty đâu, cháu về trường trước, sáng mai mới về công ty. Chú cứ giữ cậu ấy lại, tiện thể hù dọa cậu ấy xem sao.

Nghiêm Căn cúp máy rồi hỏi Phùng Quang Hoa:

- Chú Phùng, lúc thẩm vấn Hạ Bồi chú có đến không?

Bọn họ có quan hệ gần gũi, liệu có thể trở thành chứng ngại cho việc thẩm vấn không?

- Chú...

Phùng Quang Hoa nghĩ nghĩ rồi thở dài:

- Chú muốn tham gia, để chú hỏi nó đi, đứa trẻ này nhất định là bị mê muội, sau lưng nó chắc chắn là có người ra tay. Nếu không biết rõ tình huống, nhỏ thì sẽ đẩy mọi người trong hiệp hội vào cảnh không an toàn, lớn thì sẽ không biết năng lực của chúng ta sẽ bị lợi dụng làm chuyện xấu gì nữa

Nghiêm Căn cũng chẳng quan tâm ai sẽ đến thẩm vấn nên nhanh chóng đáp ứng:

- Giờ chúng ta về nghỉ ngơi nửa ngày đã, sáng mai 10h gặp nhau ở công ty.

Phùng Quang Hoa gật đầu, về mặt nặng nề, nghĩ việc này có liên quan đến cái chết của Tần Nam khiến ông rất khó chịu. Nghiêm Căn cũng chẳng để ý nhiều, lúc đang chuẩn bị lên máy bay cậu lại gọi điện thoại:

- Rùa con, anh sắp lên máy bay trở về rồi, mấy hôm nay em có ngoan không đấy? Có nhớ anh không? Nói bé thế, chẳng nghe thấy gì cả, nhắc lại đi, vẫn không nghe thấy, nói lại xem nào...

Về mặt của cậu rất hạnh phúc. Phùng Quang Hoa nhìn mà lắc đầu, ngồi dịch ra ngoài một chút. Trẻ con đúng là trẻ con, chính sự chưa làm tốt đã nghĩ đến tình tình ái ái

Nghiêm Căn lại tiếp tục nói:

- Máy bay bay khoảng hơn 2 tiếng, giờ đang chờ lên máy bay, sau đó trở về, chắc hơn 4h là anh đến trường. Em đừng chạy lung tung, ở yên trong kí túc xá chờ anh biết chưa? Anh đi một chút rồi sẽ đến tìm em. Cái gì? Em và đám Mẫn Lệ hẹn nhau vào nội thành chơi? Sao cậu ấy đáng ghét vậy, cả ngày kéo em chạy loạn khắp nơi. Vậy mọi người cứ đi chơi, anh xuống máy bay rồi sẽ đi tìm em. Anh không về trường chờ đâu, anh đi tìm em luôn. Không được! Từ chối vô hiệu! Anh sẽ đi. Được, lúc nào anh xuống sân bay sẽ gọi lại cho em. Em thấy thích gì thì cứ mua, đừng tiếc tiền, anh chi!

Nghiêm Căn càng nói càng vui, mắt híp lại, cuối cùng còn nói:

- Được được, em cúp máy đi, Nhưng còn chưa lên máy bay, đang đợi thông báo, em thực sự muốn cúp à? Hay là thơm cái rồi cúp? Ai đùa em, anh

chưa bao giờ đùa nhé. Nào thơm cái rồi cúp máy...

Cuộc điện thoại kéo dài hơn 10', cuối cùng sau khi Tiểu Mễ thông báo đã hoàn tất thủ tục thì Nghiêm Căn mới bịn rịn cúp máy.

Cùng trong thời gian này nhưng ở một nơi khác lại xảy ra một chuyện khác. Happy mang Hạ Bồi về công ty, Hạ Bồi cố gắng gọi Hùng Đông Bình qua suy nghĩ: “Thầy ơi, thầy có nghe được không? Em nghi ngờ là em đã bị phát hiện rồi, giờ em đang bị dẫn về công ty, em có dự cảm không ổn. Thầy ơi, thầy ơi, thầy nghe được không? Em nên làm gì bây giờ?”

Mai Côi đang đi dạo phố, vừa cúp máy đã bị Mẫn Lệ bắt được, sau cuộc thẩm vấn cô bé đành thẳng thắn thừa nhận việc mình và Nghiêm Căn hình như đã phát triển thành quan hệ yêu đương thân mật. Mấy cô nữ sinh ngây ra như phỗng, một lúc sau Mẫn Lệ mới lấy lại tinh thần, nắm lấy bả vai Mai Côi mà ra sức lắc:

- Mất em làm sao thế? Đầu óc không bình thường? Em mù à mà đi thích người tệ hại như Tiểu ma vương? Không đúng, nó không phải là người, là đồ biến chất. Mai Côi ơi, Tiểu ma vương không đáng tin đâu. Em xem, nó hẹn hò với bao nhiêu người? Tình tình thì quá xấu xa, thích mắng chửi người, lúc nào cũng ra vẻ ta đây, thô lỗ ngang ngược. Em muốn báo đáp ơn dưỡng dục thì cũng không cần phải lấy thân báo đáp đâu.

Lô Thực cuối cùng cũng nắm được điểm quan trọng trong quan trọng:

- A, a, a ... nhận lời chưa? Nhận lời chưa?

Mai Côi xấu hổ đến độ mặt đỏ bừng, khẽ lắc lắc đầu, chờ đợi nương tử quân trước mặt bình tĩnh lại mới khe khẽ bảo vệ Nghiêm Căn:

- Anh tốt lắm, không kém cỏi thế đâu

- Hừ!

Đáng tiếc mọi người đều đồng thanh phi nhỏ. Một cô gái tỏ vẻ bi thương:

- Hoàng tử Thảm Phi đáng thương của tôi, cứ thế mà bị công chúa bỏ qua. Nếu anh ấy là vật hi sinh thì mình cũng thế, chúng ta chính là trời sinh một đôi. Mai Côi, cậu yên tâm, mình sẽ thay cậu đi an ủi Thảm Phi!

- Một mình cậu không đủ đâu, để mình đi cùng

Một bạn học khác ồn ào, cuối cùng mọi người cũng chuyển đề tài mà quay sang mắng mỏ hai cô nàng. Mai Côi thầm thở phào một hơi, cô bé còn chưa kịp nói, chút nữa Nghiêm Căn sẽ đến tìm mình.

Mà giờ phút này, Nghiêm Căn đang trên máy bay lòng đầy chờ mong. Tiểu Mễ và các đồng nghiệp thì nói chuyện phiếm. Phùng Quang Hoa ngồi yên nhìn ra bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Máy bay đúng giờ hạ cánh, Nghiêm Căn vút hành lý cho Tiểu Mễ, tự mình bắt xe ra trước. Phùng Quang Hoa nhìn về vội vã của cậu mà nhũn mảy, ông hỏi qua Tiểu Mễ kế hoạch sắp tới rồi quyết định cùng Tiểu Mễ về công ty trước

Từ sân bay đến chỗ Mai Côi đi mất 40', Nghiêm Căn mất kiên nhẫn nhưng may lại nhận được một tin nhắn: “Đúng như cháu dự đoán, mọi chuyện đều đang tiến hành theo kế hoạch”. Nghiêm Căn mỉm cười rồi cất điện thoại, giờ phút này có thể thoải mái nghĩ về rùa con rồi.

Đi nhanh đi chậm, cuối cùng cũng đến khi mưa sấm, chạy đến chỗ Mai Côi nói. Từ xa đã thấy đội nương tử quân đang xách theo túi to túi nhỏ đứng chờ. Sau đó rùa con và Mẫn Lệ từ bên kia đi tới. Mai Côi đang kéo kéo chiếc áo phông dài tay, có vẻ là vừa thay đồ xong. Nghiêm Căn chạy đến kéo tay cô bé, Mai Côi thấy cậu thì đỏ mặt khiến cho đám nữ sinh bên cạnh gào thét âm ỹ.

Mọi người thi nhau nói những câu hạ bệ Nghiêm Căn nhưng Tiểu ma vương cũng chẳng ngại. Cái này chứng minh Mai Côi đã nói với mọi người về thân phận của cậu, điều này khiến cậu rất thoải mái, bọn họ nói gì cũng đều thấy dễ nghe. Hơn nữa cậu nghe nói chiếc áo dài tay Mai Côi đang mặc là áo đôi thì lại càng vui mừng. Lúc về cậu sẽ lấy áo nam ra mặc

Kết quả lời này còn chưa nói xong thì Lô Thực đã hắt một chậu nước lạnh vào cậu:

- Cậu đừng hiểu nhầm, bộ đồ đôi này bọn mình ở kí túc xá mỗi người một đôi, rất tiện. Đồ nữ mặc bình thường, áo nam làm áo ngủ mặc trong kí túc xá, mỗi người một cái, vừa khéo

Mặt Nghiêm Căn đen đi một nửa:

- Các cậu thiếu đàn ông đến mức đó sao? Quá biến thái

Làm gì có chuyện bóp méo áo tình nhân như thế. Cậu mặc kệ, lúc về trường cậu sẽ lấy chiếc áo nam kia ra mặc ngày qua ngày, còn bắt rùa con ngày nào cũng phải mặc áo nữ.

Nghĩ lại, cậu lại thấy không ổn:

- Sao không ai thay mà em lại thay trước?

Một đám con gái nhưng chỉ có rùa con là thay đồ

- Vừa rồi có người không cẩn thận va vào em, đồ uống bị đổ ra áo, tay em còn bị chìa khóa cắt qua nữa cơ, cho nên em mới đi thay áo

Mai Côi đưa mu bàn tay bị thương cho cậu xem, có vết máu nhàn nhạt nhưng cũng may là không quá nghiêm trọng. Nghiêm Căn đau lòng vuốt ve. Đám nữ sinh ở bên lại kêu oai oái:

- Mù mắt mất thôi, mọi người mau đi đi

Bảo đi nhưng chẳng ai thèm đi, còn đứng ở bên thật chững mât. Nghiêm Căn rất không hài lòng với biểu hiện của các cô bé. Một đám người chậm rãi kéo Mai Côi đi dạo chỗ này chỗ kia, cuối cùng thì nhân tâm làm thịt Nghiêm Căn một bữa tiệc lớn rồi mới định bỏ qua. Mọi người ăn uống no nê rồi mới chịu dẹp đường về trường. Nghiêm Căn một tay xách đồ cho Mai Côi, một tay nắm tay Mai Côi cùng nhau lên xe bus.

Vừa lên xe thì cậu đã hối hận, biết sớm thì đã tách ra đi riêng, thế này vừa khéo gặp Thẩm Phi và hai bạn học nam khác. Gặp thì gặp nhưng ma xui quỷ khiến mà Thẩm Phi lại cũng mặc áo phong dài tay giống hệt Mai Côi. Chính là bộ áo đôi chói lọi, người trên xe vốn đã không nhiều, một đám học sinh vốn đã gây chú ý, trong chớp mắt cặp đôi áo đôi trở thành tiêu điểm

Thẩm Phi đương nhiên cũng thấy, cậu nhẹ nhàng cười rồi gật gật đầu chào hỏi, rất trấn định không chút xấu hổ. Trên thực tế, Nghiêm Căn vô cùng nghi ngờ thẳng thắn này đang vui vẻ ngầm. Dưới ánh mắt ái muội của mọi người trong xe, Mai Côi cũng rất hào hùng mà đỏ mặt. Lòng Nghiêm Căn hận con rùa con mặt không đủ dày này. Cậu để Mai Côi ngồi bên cửa sổ, mình che đi cô bé để tránh ánh mắt của mọi người, cũng tránh tầm nhìn giữa Mai Côi và Thẩm Phi/

Sau đó, một nữ sinh bên cạnh không sợ chết mà khẽ nói:

- A, lúc mua đồ mình đã nghĩ bộ của Mai Côi trông quen quen, thì ra lần trước mình đã thấy Thẩm Phi mặc

Nghiêm Căn quét mắt nhìn qua, nhìn thấy Thẩm Phi nghe đến đó thì mỉm cười. Tiểu ma vương vô cùng cáu kỉnh, Lôi mẫu nương nương ơi, mau đánh chết nữ sinh ngu ngốc và kẻ yêu nghiệt tự mình đa tình kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đêm Trăng Bày Tỏ Tình Cảm Lãng Mạn, Gắn Bó

Nghiêm Căn phụng phịu không vui suốt đường về, về tới trường, điều đầu tiên là bắt rùa con đi thay áo, cậu nhằng nhằng đứng dưới chõ, hai tay ôm ngực, cảm thấy bức bối khó tiêu

Mai Côi nhanh chóng thay quần áo rồi đi xuống, thấy Nghiêm Căn đen mặt đứng đó thì cảm thấy buồn cười. Giờ đã là chạng vạng, mặt trời sắp chẳng còn thấy bóng dáng, Nghiêm Căn đứng dưới lầu nơi tranh sáng tranh tối, dáng người cao cao trông càng thêm tuấn tú

Mai Côi không nhịn được mà cười, đừng thấy bộ dạng cậu trông trầm ổn, thực ra căn bản chính là cậu nam sinh thích đùa giỡn lại hay mất tự nhiên, lại dễ nói cáu, nói năng lớn tiếng, thích mắng người, đây chính là anh Nghiêm Căn của cô nhóc đó. Anh nói anh vẫn thích cô, đúng không? Cô thực sự có thể sao?

Dường như nhận thấy được tầm mắt của Mai Côi, Nghiêm Căn nhìn về phía cô bé, bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt mọi cảm xúc đều tan biến. Mai Côi tự lấy tinh thần, những người khác nhất định không thể nhưng anh thì sẽ không sao, anh sẽ mãi mãi tốt với cô bé, sẽ không ngại cô bé là tâm ngữ già, sẽ không ngại cô bé không thú vị, sẽ không ngại cô bé phản ứng chậm, sẽ không ngại cô bé không xinh đẹp, sẽ không ngại cô bé nói năng ngốc nghếch, sẽ không ngại... Cô bé thấy Nghiêm Căn đang cười với mình, Mai Côi rốt cuộc không nhịn được vội chạy về phía cậu, nhào lên ôm chầm lấy Nghiêm Căn.

Nghiêm Căn đúng là “thụ sùng nhược kinh”, ái dà dà, rùa con của cậu trở nên nhiệt tình thế này từ bao giờ, nếu không nắm chắc cơ hội này thì cậu đúng là đồ ngốc. Nghiêm Căn vươn tay qua ôm chặt Mai Côi vào lòng. Mọi người xung quanh đi qua đều không nhịn được mà nhìn bọn họ một cái, Nghiêm Căn bị nhìn mà khó chịu, rùa con mặt đỏ hồng trông rất đáng yêu, cậu không thích người khác nhìn cô bé. Vì thế Nghiêm Căn kéo cô bé bỏ chạy, hai người chạy một hơi ra rừng cây sau núi.

- Em không chạy nổi nữa, không chạy được nữa...

Thế lực của Mai Côi kém hơn Nghiêm Căn nhiều, cuối cùng chân như nhũn ra mà đành phải cầu xin. Nghiêm Căn dừng lại, thấy xung quanh không có ai, trời cũng dần tối, rừng cây im ắng, không khí này vừa khéo. Cậu kéo Mai Côi lại gần, cúi đầu xuống định hôn

Mai Côi đang thờ dốt, bị động tác này của cậu làm cho hốt hoảng, theo bản năng bước lùi về phía sau né tránh. Môi Nghiêm Cần vừa chạm vào môi cô bé, thấy Mai Côi trốn thì cau mày:

- Không phải nói được sao?

- A!

Mai Côi đang xấu hổ, đầu óc không bắt kịp, được cái gì đâu nhỉ?

Nghiêm Cần lại bước lên trước vài bước, Mai Côi theo bản năng lùi về phía sau, phía sau vừa khéo đứng sừng sững một gốc đại thụ, gáy Mai Côi đập vào cây “đông” một tiếng, đau đến độ nhếch miệng. Vừa định vươn tay xoa thì đã thấy khuôn mặt lớn của Nghiêm Cần ở ngay trước mặt mình, cô bé vội đứng vững lại, nghiêm túc nghe cậu giảng giải

Nghiêm Cần trừng mắt nhìn Mai Côi, cuối cùng thở dài, xoa xoa đầu cho cô bé:

- Đồ ngốc!

Nghiêm Cần đương nhiên cảm thấy mình bị oan, nếu anh không ép lại thì sao mình bị đập đầu. Nhưng cô bé không dám cãi lại, đành để cậu xoa đầu, bản thân thì cười ngậy ngô hai tiếng

Nghiêm Cần lại cúi đầu, Mai Côi đột nhiên nhớ ra cậu nói “được” là có ý gì. Cô bé kêu “ây dà”. Nghiêm Cần dừng lại, thực sự không nhịn được mà lườm Mai Côi, vì sao không khí tốt đẹp luôn bị cô bé phá hoại? Mai Côi đỏ mặt, ánh mắt rối loạn, ngượng ngùng nhìn cậu. Vậy bây giờ, phải làm gì?

Nghiêm Cần cúi đầu, trán tựa vào trán Mai Côi rồi nói:

- Anh đã nhận được bài học, anh không thể chỉ một mình vui vẻ, cười ngậy ngô ngô rồi lại bị em hờ dờ cho qua, em nói rõ ràng cho anh, trong lòng em rốt cuộc là nghĩ gì?

- A? Em... em...

Lời này của Nghiêm Cần hình như là đang lời chuyện cũ ra nói, Mai Côi lập tức lo lắng, sợ mình lại nói sai cái gì. Cô bé thích Nghiêm Cần, thích nhất là Nghiêm Cần, chỉ thích một mình Nghiêm Cần, cái này phải nói thế nào? Vạn nhất nói không rõ ràng có phải là anh sẽ lại tức giận, lại mặc kệ mình?

Nhìn cô bé vì miệng ngốc lưỡi ngu mà sốt ruột, Nghiêm Cần vui vẻ, ôm lấy Mai Côi rồi nhẹ nhàng dỗ dành:

- Em không cần nói, để anh xem suy nghĩ của em, em cũng xem của anh được không

Giống như trước đây, giữa bọn họ không hề có bí mật, chia sẻ mọi điều với nhau

Mai Côi bình tĩnh lại, không cần phải nói bằng lời thì cô bé cũng thoải mái hơn. Mai Côi nhắm mắt lại, loi loè ý thức, trán cậu tựa vào trán cô bé, tình yêu trong đầu cậu rõ ràng mà sâu sắc hiện rõ như muốn nhấn chìm đầu óc cô bé. Suy nghĩ này thực sự rất khác biệt, vừa bình tĩnh lại vừa cuồng nhiệt, cảm giác vừa ấm áp lại vừa ngọt ngào. Từ nhỏ đến lớn, Mai Côi nghe suy nghĩ của vô số người, cảm ứng rất nhiều ý thức nhưng chưa từng có suy nghĩ nào khiến cô bé hạnh phúc như vậy. Như ly rượu thuần, như hũ mật ngọt dần dần thấm vào suy nghĩ của Mai Côi, thấm sâu đến tận tim, sau đó tràn ngập trong từng tế bào của cô bé khiến cho cô bé trở nên lười biếng, cứ muốn thế này mãi mãi, chẳng muốn làm gì khác

Nghiêm Cần hiển nhiên cũng cảm nhận được cảm nhận của Mai Côi, sự vui sướng dâng lên, cảm giác này lại ảnh hưởng đến Mai Côi khiến cô bé choáng váng, không phân biệt được đâu là ý thức của Nghiêm Cần đâu là ý thức của mình. Cảm giác hai người có thể giao hòa một cách chặt chẽ như thế chỉ là một người, không thể tách rời.

Tuy rằng Mai Côi chưa nói gì nhưng Nghiêm Cần cảm thấy hạnh phúc đến cực điểm. Khoảnh khắc ngắn ngủi mà vĩnh hằng khi ý thức tương thông này khiến cậu không dám chần chừ. Cậu chính là đồ ngốc, cậu phí thời gian như vậy, sao có thể nghỉ ngơi tình cảm của rùa con dành cho mình? Cậu không thể tưởng tượng trên đời này còn có ai ỷ lại, tin tưởng, ái mộ, ủng hộ cậu như cô bé, là tình cảm toàn tâm toàn ý không chút giữ lại

Cậu và cô bé mặt đối mặt, trán chạm trán vô cùng gần gũi. Cậu nhìn thấy vẻ thẹn thùng và vui sướng khiến mặt cô bé ửng hồng, cậu nhìn thấy đôi mi của cô bé nhẹ nhàng run run, ánh mắt bừng sáng, cánh môi đỏ mọng mê hồn. Cậu không chần chừ nữa, thả theo nguyện vọng bản thân mà dùng sức hôn

Ý thức của hai người giao hòa một chỗ, mỗi suy nghĩ của cậu đều không hề che giấu trước mặt Mai Côi. Nụ hôn của cậu dù nhanh nhưng cũng không khiến cô bé kinh ngạc. Mai Côi phó mặc theo cảm xúc của Nghiêm Cần, mọi ý thức với cậu đều là thuận theo, dịu dàng cho nên khi môi cậu áp đến, cô bé theo bản năng mà vươn người tới. Đến khi cậu ngậy ngô cuốn lấy đầu lưỡi của Mai Côi thì Nghiêm Cần nhu thuận hé đôi môi khiến cậu kích động ôm chặt lấy Mai Côi, nụ hôn càng lúc càng sâu. Mai Côi phôi hạp mà kiễng chân, tay vòng qua ôm cổ cậu

Cô bé như bị tình yêu của cậu mê hoặc, trở thành tù binh theo mỗi ý thức của cậu, thuận theo mọi mong muốn của cậu, thỏa mãn những yêu cầu trong đầu cậu. Cô bé cũng không ý thức được bản thân đang thả lỏng để hài hòa với vòng ôm của cậu, cô bé cũng không biết mũi chân mình run run vì kiễng lên. Nhưng cậu đều biết, giống như Mai Côi cảm nhận được cậu, cậu cũng cảm ứng được từng thay đổi của cô bé. Cậu ôm Mai Côi lên cao, giải cứu cho đôi chân nhỏ của Mai Côi, hai tay khỏe mạnh chống đỡ lấy cơ thể cô bé, đặt cô bé dựa vào cây đại thụ, hai tay đỡ lấy gáy Mai Côi, Mai Côi chẳng phải tốn sức mà vẫn duy trì tư thế thân mật không phân cách với Nghiêm Cần.

Cậu ra sức mà hôn, khi cuốn lưỡi Mai Côi phát đau thì sẽ lại chậm lại cho đến khi Mai Côi cảm thấy thoải mái. Cô bé bị nụ hôn của cậu làm cho không

thở nổi, cậu hơi nghiêng đầu thả lỏng nụ hôn để cho không khí có thể tràn vào phổi cô nhóc. Cậu tìm tòi nghiên cứu từng chi tiết của nụ hôn, cảm nhận từng phản ứng của Mai Côi. Cô bé thích đầu lưỡi điệu dàng chạm vào, cô bé xấu hổ khi cậu xâm nhập, liếm mát, cô bé thích được cậu vờn cánh tay cho cô bé gãi đầu

Không cần bất kì ngôn ngữ gì, không cần phải nói gì, hai người vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự sung sướng của đôi phương đến từng lỗ chân lông, sự kích động khiến tim đập mạnh, từng chút từng chút không hề che lấp mà xâm nhập vào ý thức của bọn họ. Vì thế ngọt ngào gấp bội, nóng bỏng gấp bội, máu trong người đổ dồn lên cũng là gấp bội.

Trời đã hoàn toàn tối, vị trí của bọn họ cách xa sân huấn luyện nên chẳng có ánh đèn gì chiếu tới, chỉ có ánh trăng sáng tỏ chiếu lên hai người đang kề sát bên nhau. Cảnh tượng kiều diễm nói không nên lời.

Nụ hôn đó rất dài, rất triền miên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mai Côi hồng như đoá hoa, Nghiêm Căn không nỡ buông cô bé, hôn một đường dọc theo khuôn mặt, nhẹ nhàng cắn lên vành tai Mai Côi, nghe cô bé khẽ hít sâu một hơi. Cảm giác ngứa ngáy, bần rần của Mai Côi hiện lên trong đầu Nghiêm Căn, Nghiêm Căn không nhìn được cười, càng ra sức mon man vành tai Mai Côi. Mai Côi “a” lên một tiếng rồi vội ôm chặt lấy Nghiêm Căn. Cô bé cảm nhận được sự thỏa mãn và ý cười của Nghiêm Căn mà xấu hổ đấm cậu một cái.

Cậu không dừng lại, tiếp tục liếm xuống cổ Mai Côi, Mai Côi rụt cổ lại, khẽ rên hừ hừ. Dưới môi Nghiêm Căn là làn da non mịn, tiếng rên khe khẽ của Mai Côi càng kích thích cậu bé. Bao nhiêu nhiệt tình tích lũy đốt cháy Nghiêm Căn, đang định cắn Mai Côi thì đột nhiên lại bị Mai Côi đẩy ra. Nghiêm Căn sùng sốt, đến khi phản ứng lại thì mới nhớ vừa rồi mình quên mất một số điều, trong đầu nảy ra một số suy nghĩ không được hài hòa cho lắm. Nhìn Mai Côi xấu hổ không dám nhìn mình, đương nhiên cậu hiểu suy nghĩ này của cậu khiến Mai Côi hoảng sợ.

Nghiêm Căn mỉm cười vuốt vuốt tóc cô bé rồi kéo cô bé vào lòng:

- Sợ cái gì, cái này cũng không trách anh được, đây là phản ứng tự nhiên của anh, em thích ứng dần đi. Anh biết giờ em còn nhỏ, không thể làm chuyện xấu, anh sẽ không xuống tay sớm với em đâu, yên tâm

Mai Côi đỏ mặt, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Hừ, nếu anh dám làm chuyện xấu thì em sẽ nói cho mẹ Tiểu Tiểu.

- Vậy em mau đi nói đi, tiện thể yêu cầu mẹ ép anh chịu trách nhiệm

Cậu cười thật xấu xa, trời mới biết cậu muốn được chịu trách nhiệm đã lâu nhưng thường xuyên bị mẹ nói: “chuyện tốt này không tới lượt con”

- Không biết xấu hổ.

Mai Côi xấu hổ mắng, kết quả Nghiêm Căn ôm cô bé rồi đáp:

- Ừ thì không biết xấu hổ nào

Câu này khiến cô bé ngẩng đầu lườm Nghiêm Căn nhưng lại bị Nghiêm Căn hôn lấy

“Chúng ta như vậy thật lạ”. Miệng Mai Côi bị bịt kín nên dùng suy nghĩ nói với cậu. “Cảm giác của anh em đều biết”

Miệng Nghiêm Căn đang bận rộn, vội dùng suy nghĩ đáp: “Như vậy rất tuyệt, anh thích, sau này đều phải như vậy”. Lời vừa nói ra, cảm xúc thẹn thùng lại cuốn lấy cô bé. Nghiêm Căn cuối cùng cũng cười lớn

Cô bé vui đầu vào lòng cậu khẽ gọi:

- Anh ơi! Anh ơi...

Cô bé không thể tin được, sao chỉ trong nháy mắt bọn họ đã bên nhau?

- Lúc trước khi em ba tuổi, chắc chắn liếc mắt một cái đã nhìn trúng anh, thấy anh vĩ đại như vậy, lại thông minh, ra tay quá khó nên mới quyết định thu phục mẹ chồng trước rồi mới bắt anh đúng không

Cậu vừa chiếm được tiện nghi của tiểu cô nương nhà người ta thì đã chẳng biết xấu hổ mà khoe khoang.

Mai Côi chẳng hề muốn cãi lại cậu, chỉ mỉm môi cười cho dù lời nói của Nghiêm Căn có vẻ ngây thơ mà nhảm chán. Ánh mắt cô bé sáng như sao, nụ cười ngọt ngào. Nghiêm Căn lấy mũi cọ cọ mũi Mai Côi:

- Cười cái gì, dù sao giờ anh cũng bị em tóm rồi, em nhất định phải chịu trách nhiệm đấy. Mỗi ngày phải ở bên anh, dỗ anh vui vẻ, không được hai lòng, không được nhìn nam sinh khác một lần. Về sau phàm là đồ tình nhân cũng không được mua, không được mặc

Những bộ đồ đôi đó không phải là hàng độc, vừa nghĩ đến có nam sinh khác mặc đồ đôi với rùa con của cậu thì cậu đã khó chịu.

Đợi cậu nói hết thì Mai Côi đã cười đến không thể ngừng lại. Cậu ngây thơ như vậy nhưng sao cô bé lại cảm thấy thật đáng yêu?

Cùng một buổi tối, cùng một đêm trăng, ở một nơi khác lại xảy ra chuyện khác. Bên trường học, Tiểu ma vương cảm thấy mỹ mãn thì ở phía công ty, Hạ Bồi bị nhốt trong phòng nghỉ, có ăn có ngủ nhưng lại vô cùng bất an. Cậu gọi Hùng Đông Bình suốt một ngày nhưng không nhận được hồi âm. Cậu không biết ông ở đâu, có phải là vì quá xa nên không thể tiếp nhận được hay không. Cậu lại lên gọi điện thoại cho Hùng Đông Bình, gọi đến đây số lần đầu tiên Hùng Đông Bình gọi cho mình nhưng chỉ có tín hiệu thuê bao.

Lòng Hạ Bồi rất sợ hãi, đứng ngồi không yên, đi đi lại lại trong phòng. Cậu không biết đã xảy ra chuyện gì cho nên cũng không dám rời đi. Suy nghĩ của Happy cậu không thăm dò được, những người trong công ty có thể thăm dò thì lại đều không biết chuyện cậu đến công ty. Điều này khiến Hạ Bồi cảm thấy có chuyện không lành.

Trong lúc bối rối lại nghe tiếng đập cửa, Hạ Sinh dò xét thò đầu vào:

- Ha, em trai!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tình Hình Nguy Hiểm, Cuộc Đột Kích Lúc Nửa Đêm

Em trai cái đầu, Hạ Bồi giận dữ không có chỗ phát tác, lúc trước là để tìm hiểu tin tức, xem xem Hạ Sinh này rốt cuộc có biết bí mật gì không nên mới thân cận với anh ta chứ đâu có coi anh ta là anh trai. Kết quả Hạ Sinh ngu ngốc kia tự động gọi cậu là em trai, tuyệt đối không nể mặt ai

- Em trai, anh đến thăm em này, em có đói không?

Hạ Sinh cười hi hi, đi vào phòng, khoe khoang mấy món ăn và chai bia:

- Anh thấy cặp lồng com chiều của em gần như là còn nguyên

Thăm? Com chiều? Hạ Bồi cảnh giác dò xét suy nghĩ trong đầu Hạ Sinh, có phải là tối muốn thăm dò gì cậu không? Kết quả không có, Hạ Sinh thực sự là muốn đến chơi với cậu, tuy rằng cảm giác được anh ta giờ đang bị giam lỏng nhưng anh ta thực sự là đến chơi với mình

Trong lòng Hạ Bồi có cảm giác khó mà nói rõ, cậu nhìn Hạ Sinh đang cười cười đặt đồ ăn lên chiếc bàn nhỏ, sau đó còn xếp ghế, lau chùi cho mình, cũng chẳng hỏi mình có muốn chơi đùa gì với anh ta hay không. Hạ Sinh này là người cầu thấy phiền cũng thấy khinh. Cậu vì tình báo nên mới miễn cưỡng tiếp xúc với Hạ Sinh, không ngờ đến khi cậu sợ hãi, kích động nhất thì cũng là anh ta đến bên cậu.

- Mau mau, món này ăn ngon lắm, anh nhờ người ra ngoài mua đó, anh không ra ngoài được

Hạ Sinh lại nhét một lon bia vào tay Hạ Bồi rồi nói:

- Đây là trong tủ lạnh của công ty, có thể uống thoải mái.

Hạ Bồi ngồi xuống, uống một ngụm bia nhưng không hề ăn gì, cậu chẳng có tâm tình nào cả. Hạ Sinh ăn hai miếng rồi hỏi:

- Em làm chuyện xấu à? Cho nên bọn họ bắt em lại?

Hạ Bồi như bị kim đâm:

- Đương nhiên là không, tôi không làm chuyện xấu gì cả, năng lực của tôi chỉ dùng để giúp đỡ mọi người

Hạ Sinh gật gật đầu:

- Cũng đúng, nếu em làm chuyện xấu thì bọn họ sẽ nhốt em vào nhà giam chứ không phải là ở đây. Em không có bùa xuất nhập, cũng như anh, không thể rời khỏi phạm vi công ty nhưng cũng không tính là bị bạc đãi đúng không. Như anh, lúc đầu sợ chết khiếp, giờ lại cảm thấy không tệ. Tuy rằng mấy việc lật vật như quét dọn vệ sinh, sửa đèn điện, chuyển đồ rất mệt nhưng anh thấy bọn họ lại càng mệt, còn rất nguy hiểm. Ngày nào cũng phải ra ngoài hàng ma tróc quỷ. Trước khi đến đây, anh cũng không biết thế giới này lại lắm yêu ma quỷ quái như vậy, còn tưởng bọn Trần ca đã là quá lợi hại, thì ra so sánh cũng chẳng khác rắm thối là mấy

Hạ Bồi không đáp, không biết phải trả lời sao mới tốt. Hạ Sinh dường như cũng chẳng cần cậu đáp lời, lại nói tiếp:

- Anh vừa nghe việc không thể ra khỏi công ty thì đã nghĩ, sao lại có chuyện vô pháp vô thiên như vậy, dám nhốt người trái pháp luật. Sau nghĩ lại, nhốt nhưng trả tiền lương thì cũng không tệ đúng không? Hơn nữa tủ lạnh ở đây lúc nào cũng đầy tràn đồ ăn thức uống, muốn mua gì có thể nhờ người mua hộ, cảm giác này cũng không tệ. Thủy Linh và Bát Bát tuy rằng hay gây sự nhưng từ nhỏ đến lớn chưa có ai chơi đùa với anh như vậy

Hạ Bồi lại uống một ngụm bia, trong lòng rối loạn. Hạ Sinh đáng ghét này, những lời anh ta nói cũng chỉ là những lời cậu muốn nói. Từ khi còn nhỏ, phát hiện mình có thể nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, ngay từ đầu cậu rất kiêu ngạo, đắc ý nhưng nhanh chóng phát hiện cha mẹ sợ cậu, nghĩ cậu là kẻ điên. Cậu không dám nói là cậu nghe được nữa nhưng đến lúc đó cậu đã không thể không chế được, suy nghĩ của mọi người như thủy triều tiến vào đầu óc cậu, cậu chẳng lúc nào được thoải mái. Những cảm xúc tức giận, buồn bã, vui mừng... đều đánh sâu vào cậu. Cậu bị chúng khống chế, như bệnh nhân tâm thần mà hết lớn. Bịt chặt tai nhưng cũng không thể ngăn cản tiếng ồn ào xung quanh xâm nhập thần kinh mình, cho nên cậu bị đưa đến bệnh viện tâm thần. Nếu không phải hội trường Phùng Quang Hoa đưa cậu ra, không phải thầy Hùng Đông Bình dạy cậu cách sử dụng năng lực thiên phú... Hạ Bồi lắc lắc đầu như muốn hất tung những chuyện đáng ghét này.

- Em trai, em đừng sợ, chỉ cần em không làm chuyện xấu thì Boss và Tiểu ma vương sẽ không làm gì em đâu. Bọn họ chỉ là bề ngoài hung dữ nhưng thực ra đều là người tốt. Anh ấy à, không được đi học, cũng chẳng có bản lĩnh gì nhưng người tốt người xấu anh còn phân biệt được

Hạ Sinh nhòm nhàoam găm cánh vịt nướng, cảm thấy thật thư thái

- Người tốt người xấu đầu phải chỉ nhìn là biết

Hạ Bồi đột nhiên nói như vậy khiến Hạ Sinh dừng mọi động tác. Về sừng sờ của anh ta khiến Hạ Bồi nổi hứng muốn đùa dai:

- Hạ Sinh, nếu tôi nói cho anh, tôi là tâm ngữ giả, có thể đọc được suy nghĩ trong đầu mọi người thì anh có sợ không

- Ái dà! Anh nghĩ gì em đều biết?

Hạ Sinh ngạc nhiên đến làm rớt cả cánh vịt, tròn to mắt mà hỏi:

- Đúng, những lời nói, hình ảnh trong đầu anh tôi đều có thể biết

Hạ Bồi thấy rõ sự kích động của Hạ Sinh, trong lòng cậu hiện lên sự đắc ý ác ý, ngửa đầu thống khoái mà tu một ngụm bia. Nhưng câu sau của Hạ Sinh lại khiến cậu chết sặc:

- Thế... hai ngày nay anh đều nghĩ đến một clip đen trước kia từng xem, em cũng thấy?

Hạ Bồi phun ra ngụm bia kia, tự mình ho sặc sụa. Hạ Sinh vội cầm khăn lau cho cậu:

- Ai dà, em then thùng gì chứ, phải là anh thấy xấu hổ mới đúng, để em nhìn thấy hình ảnh bất nhã như vậy

- Ai xấu hổ gì với anh

Hạ Bồi tức giận giật lấy khăn giấy, tự mình lau

- Cũng đúng, em chắc chắn là đã xem rồi, đến tuổi này rồi còn gì. Đáng tiếc anh em mình bây giờ đều là hổ xuống đồng bằng, nếu còn ở trấn S, anh đưa em đi uống rượu, còn có tiếp viên xinh đẹp nữa

- Anh tỉnh lại đi, ở trấn S rõ ràng toàn bị người ta đánh đập, còn bóc phét cái gì mà ăn uống no nê.

Hạ Bồi hoàn toàn biết rõ chuyện của Hạ Sinh nên không tin:

- Còn nữa, tôi không giống anh đâu, cái gì mà đi xem mấy thứ linh tinh đó chứ

Hạ Sinh không để ý đến lời này của cậu, lại la lớn:

- Gì chứ, anh vừa mới nói “hổ xuống đồng bằng”, là thành ngữ đó, đúng không? Thì ra anh cũng có chút văn hóa, mẹ nó!

Hạ Bồi đen mặt, đang định mặc kệ anh ta thì lại nghe Hạ Sinh nói:

- Sao cso thể, chắc chắn là em còn xem nhiều hơn anh. Người ta còn phải xem lên, sao như em được, tùy tiện tìm vài người rồi xem qua đầu óc người ta, thần không biết quỷ không hay.

Người này chuyên đề tài quá nhanh, Hạ Bồi đang định mở miệng thì Hạ Sinh đột nhiên lại cảm khái:

- Mẹ nó, nếu anh có bản lĩnh này thì tốt quá, bao nhiêu trò hay cũng được xem, nhìn kết sắt chẳng cần mở miệng hỏi mật mã, cứ thế mà lấy được tiền, quả sung sướng

Nửa đầu tiên Hạ Sinh nói Hạ Bồi còn định cãi lại nhưng đến phần sau thì Hạ Bồi chẳng thèm nói gì nữa, nghiêm mặt quay đầu qua một bên, không muốn để ý đến anh ta nữa

Hạ Sinh dùng khuỷu tay huých cậu:

- Sao thế, không xem thì không xem, giận gì chứ?

- Tâm ngữ giả không xấu xa như anh nghĩ, tôi không dùng năng lực này để làm chuyện xấu xa, tôi chưa bao giờ muốn trộm tiền của ai cả

Hạ Bồi nói rất chính nghĩa, quả thực cậu chưa bao giờ muốn dùng bản lĩnh này để đi ăn trộm. Cậu chỉ thích nghe lên suy nghĩ của người khác về mình, cậu rất để ý đến ánh mắt của mọi người.

Hạ Sinh mỉa mai:

- Chẳng phải anh chỉ tự nói mình thôi sao, đâu có nói em. Mọi người đều lợi hại, đều có bản lĩnh, đều là đại anh hùng. Anh chỉ là đi dọn toilet cho anh hùng, được chưa!

Anh ta cảm đầu vệt, cắn cắn rồi lại cao hứng nói:

- Nhưng mà nghĩ lại anh cũng rất uy phong, anh là do chính Tiểu ma vương tuyển vào công ty đó, lại có em trai là tâm ngữ giả, chúng ta cùng nhau bảo vệ trái đất, bảo vệ thế giới. Quả con mẹ nó hào hùng. Trong trấn S có ai oai phong bằng anh

Anh ta vuron tay định vỗ vai Hạ Bồi nhưng nhìn bàn tay toàn dầu mỡ thì lại rút về:

- Em trai, anh tự hào vì em!

Hạ Bồi bị những lời này của Hạ Sinh mà có chút cao hứng. Bảo vệ trái đất, bảo vệ thế giới, tuy rằng Hạ Sinh rất ngây thơ nhưng đó chính là chuyện Hạ Bồi muốn làm. Nếu cậu có thể trở thành anh hùng thì còn ai dám khinh thường cậu.

- Em trai, vậy suy nghĩ của ai em cũng có thể thấy rõ ràng sao? Sao còn phải nhờ cảnh sát thẩm vấn gì nữa, cứ đưa em đến, bọn tội phạm sao có thể giữ bí mật gì

Hạ Bồi có chút kiêu ngạo nói:

- Chuyện này tôi làm vài lần rồi!

Hạ Sinh hứng thú:

- Thế thì quá là lợi hại. Vậy có phải Boss coi em như bảo bối nên mới bảo vệ em ở đây như anh không

- Anh là đi dọn toilet, tôi không như anh...

Hạ Bồi đang nói, bỗng nhiên có một chuyện kè qua đầu cậu. Hạ Sinh nói đúng, cậu gặp nguy hiểm, lúc trước cậu bối rối nên không nghĩ cẩn thận xem tại sao lại thế, nhưng giờ lại có thể nắm bắt được một số điểm quan trọng.

- Hạ Sinh, hôm nay anh có nhìn thấy hội trưởng Phùng không? Ông ấy đi với ai?

Hạ Sinh còn chưa trả lời thì Hạ Bồi đã đứng lên, đi qua đi lại trong phòng:

- Anh không cần nói, tôi biết rồi

Hạ Sinh há hốc miệng sững sờ, mãi mới phản ứng lại, Hạ Bồi hỏi xong thì cũng lấy ngay được đáp án trong đầu anh ta. Anh ta khó chịu:

- Gì chứ, vừa mới nói là hỏi, em dùng anh để luyện tập đấy à, hỏi rồi không cho trả lời, làm anh nghẹn uất, khó chịu quá. Anh không muốn nghe lời em, anh sẽ trả lời. Hôm nay lúc chiều anh thấy ông ấy và Tiểu Mễ cùng về công ty, còn đến chỗ phòng chứa vật chứng xem tù bảo hiểm gì đó, hai người ở đó hồi lâu. Lúc ấy anh có nhìn thấy.

Hạ Bồi mặc kệ Hạ Sinh, cậu chỉ chậm rãi đi qua đi lại, có vẻ tâm sự nặng nề. Hạ Sinh ngậm miệng, nhìn theo từng bước chân của cậu, vừa định mở miệng hỏi có chuyện gì thì đột nhiên Hạ Bồi lại hỏi:

- Hạ Sinh, tôi có thể tin anh không?

Hạ Sinh ưỡn ngực:

- Đương nhiên, Hạ Sinh này cả người đều là khuyết điểm, chỉ có một ưu điểm chính là trọng nghĩa khí. Anh tuyệt đối sẽ không bán đứng bạn bè. Không đúng, em là anh em của anh, anh tuyệt đối không bán đứng anh em.

Hạ Bồi theo dõi Hạ Sinh, tìm tòi suy nghĩ của anh ta, biết anh ta nói thật. Giờ cậu chẳng có cách nào, chỉ đành phó mặc cho Hạ Sinh:

- Hạ Sinh, tôi có một bí mật không nói cho ai, việc này tôi giao cho anh, anh nhất định phải giữ kín bí mật.

Hạ Sinh nghe những lời này mà lo lắng nhưng cảm giác được tin cậy, dựa dẫm khiến anh vui mừng. Anh ta chẳng hỏi là chuyện gì mà đã gật đầu lia lịa. Hạ Bồi nói:

- Tôi vốn có người thầy siêu năng lực, 11 năm trước ông ấy bị mất tích, một thời gian trước liên lạc lại với tôi, nói rằng ông bị một tổ chức tội phạm bắt đi. Giờ ông ấy có cơ hội liên lạc với bên ngoài nên bảo tôi giúp ông ấy tìm ra gián điệp bên này, cùng phá hủy tổ chức kia.

Gián điệp? Nghe qua đúng là chuyện rất nghiêm trọng. Hạ Sinh ra sức gật đầu tỏ ý mình chăm chú nghe. Hạ Bồi lại nói tiếp:

- Vì thế ta để ý mọi người bên này, phát hiện phó hội trưởng Tần Nam đang điều tra một việc trong hiệp hội. Nhưng vì ông ấy đến rồi lại đi, cơ hội tiếp xúc không nhiều, tin tức có được cũng rất vụn vặt. Tôi thì biết chuyện đó có liên quan đến những người bị mất tích. Tôi nghi ngờ Tần Nam là gián điệp nhưng đột nhiên ông ấy lại qua đời. Tôi vẫn muốn tìm bí mật của ông ấy, ông ấy không thể nào làm mọi chuyện sạch sẽ được, nhất định là còn để lại dấu vết trong đầu các thành viên của hiệp hội. Có lẽ biểu hiện của ta quá rõ nên tôi cảm thấy hội trưởng đã bắt đầu nghi ngờ tôi. Nếu ông ấy tưởng nhầm tôi là gián điệp, là tôi giết chết Tần hội phó thì phải làm sao đây?

Hạ Sinh thật cẩn thận hỏi:

- Sao em biết Phùng hội trưởng nghi ngờ em? Em nghe được suy nghĩ của ông ấy?

- Không có, tôi không nghe được. Nhưng lúc trước tôi vẫn không để ý, tôi chưa từng nghĩ tới việc đi nghe lén suy nghĩ của hội trưởng. Ông ấy như cha tôi vậy, tôi luôn tôn kính ông ấy. Nhưng vừa rồi tôi bỗng nhiên nghĩ ra một việc, mấy lần họp, tôi thử thăm dò suy nghĩ của mọi người nhưng không thể nào thăm dò được gì từ Hội trưởng.

Hạ Sinh không hiểu gì, mơ hồ nhìn Hạ Bồi. Hạ Bồi giải thích:

- Lúc tôi nghe suy nghĩ của người khác, vì việc này rất kín đáo nên những người bình thường tôi đều nghe được, trừ phi đối phương có che chắn. Giống như thầy tôi cùng tôi nói chuyện bằng đầu óc, tôi sẽ chỉ nghe được một mình thầy nói. Nếu che đi thì chính là có thể nghe được những người khác chứ không nghe được lời thầy. Tôi không nghe được tin của hội trưởng chứng tỏ là ông ấy che chắn với tôi. Nói cách khác là ông ấy nghi ngờ tôi, không tin tưởng tôi.

- Ông ấy nghi ngờ em, thế thì sẽ thế nào?

Hạ Sinh sinh hơi hoảng, muốn hiểu rõ tình huống

- Ông ấy nghi ngờ tôi mà còn để tôi tham gia điều tra, đương nhiên là ông ấy muốn tìm ra điều gì đó từ tôi. Nếu ông ấy đã cho tôi là gián điệp thì đó chính là muốn thả con săn sắt bắt con cá rô, muốn bắt người đứng sau tôi.

- Vậy người đứng sau em không thể để ông ấy bắt?

- Tôi không phải gián điệp, làm gì có người đứng sau. Anh có đầu óc không thế?

- À à, em nói tiếp đi, tiếp đi!

Hạ Sinh ngại ngần cắn đầu vịt rồi nói:

- Hay là em đừng nói quá trình nữa, nói thẳng xem em muốn anh giúp em làm gì là được

- Tủ bảo hiểm kia là của Tần Nam, tôi tìm được trong đầu anh đoạn hội thoại của Tiểu Mễ và hội trưởng lúc đó. Tôi muốn mở tủ bảo hiểm ra, lấy tư liệu trong đó. Tôi từng nghe được trong đầu Tần Nam rằng ông ta cất tư liệu quan trọng trong đó. Chúng ta lấy ra rồi, tư liệu đó giấu ở chỗ anh, sẽ chẳng ai nghi ngờ anh hết. Nếu tôi bị phát hiện hoặc có chuyện gì, anh tìm cơ hội, theo lời tôi dặn mà giao tư liệu đó ra

- Chờ đã, anh có rất nhiều câu hỏi, sao không đưa thẳng cho Boss? Nếu em bị bắt thì anh đi đâu mà lấy chỉ thị của em?

- Chúng ta phải xem trước xem nội dung tư liệu kia là cái gì, hơn nữa tôi muốn kiểm tra lại phản ứng của hội trưởng và một số cán bộ quan trọng với việc mất tư liệu này. Tần Nam nhất định là có đồng lõa mà tôi không biết, nên mù quáng giao ra là rất nguy hiểm, vạn nhất đó là người mà Boss tin nhiệm thì khác gì giao cho gián điệp. Cho nên chờ tôi xem xét xong, xác định giao cho ai là an toàn thì tôi sẽ nói cho anh.

- Nếu lúc đó chúng ta không thể gặp mặt, em nói cho anh kiểu gì?

- Tôi là tâm ngữ giả, chỉ cần trong khoảng cách phù hợp thì có thể trò chuyện với anh

Hạ Sinh hoảng sợ khi thấy miệng Hạ Bồi không động đậy mà mình lại có thể nghe được giọng của cậu ta. Hạ Sinh lắp bắp:

- Thế... thế... vạn nhất em... chết... thì... không không, ý anh là... vạn nhất không ở trong khoảng cách tích hợp?

- Nếu thế thì anh giao cho boss đi, nhớ rõ nói cho boss vì sao tôi chết

Cậu sợ chết, mà nếu có thể chết như một vị anh hùng thì cậu mong mọi người đều biết sự hi sinh của mình.

- Nhưng tủ bảo hiểm để trong phòng vật chứng, ở đó có mật mã, tủ bảo hiểm cũng có mật mã, còn nữa, chỗ nào cũng có camera, chúng ta trộm sao được.

- Mật mã chỉ cần tồn tại trong não người thì tôi có thể tìm được được. Mật mã của Tần Nam tôi biết từ lâu rồi

Hạ Bồi cười cười nhưn lòng vô cùng lo lắng. Phùng Quang Hoa cố ý che giấu suy nghĩ với cậu khiến cậu cảm thấy rất lạ, cảm giác nguy hiểm bủa vây.

- Hạ Sinh, anh phải che giấu cho tôi, camera cũng có cách, chúng ta trộm tư liệu ra, anh nhất định phải giữ cẩn thận.

- Chuyện đó... chuyện đó... anh vẫn rất tin vào Tiểu ma vương và Boss

Hạ Sinh cảm thấy việc này thật sự rất mạo hiểm, như ăn trộm quốc khố vậy. Anh ta nhiều lần cũng chỉ thuận tay lấy trộm ví của người chứ nào dám làm lớn chuyện như vậy. Vừa định khuyên nhủ Hạ Bồi thì bỗng nhiên “tạch” một tiếng, điện bị tắt

Hạ Sinh đang hoảng sợ, bị điều này làm cho suýt nữa kêu lớn. Hạ Sinh run run hỏi:

- Em trai, đây là thế nào đây?

Trong bóng tối truyền đến giọng của Hạ Bồi:

- Chuyện tôi dự đoán, khả năng là đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Phòng Tối Đầy Sát Khí

Hạ Sinh run run hỏi: - Em trai, em đoán là chuyện gì?

“Suýt, đừng nói, nghĩ trong đầu là tôi có thể nghe được, giờ chúng ta phải trộm văn kiện ra, đây vừa vặn là một cơ hội đó”.

“Cánh tối lửa tắt đèn, người xấu dễ dàng tìm tới nhất, cơ hội cái rắm

“Giờ không đi chỉ e sau này sẽ không còn cơ hội. Nếu thực sự có gián điệp thì hẳn ta chắc chắn cũng sẽ muốn đến trộm đồ. Làn mặt điện này chưa biết chừng là hẳn ta giờ trò quý”.

“A a a... thế như vậy thì chúng ta càng không thể đi. Non xanh còn đó lo gì không có củi đun. Ấy da, lão tử lại nói một câu có văn hóa rồi”. Hạ Sinh kích động, lại buột miệng nói ra ngoài.

“Câm miệng, bảo anh đừng nói gì, nghĩ trong lòng là được rồi”. Hạ Bồi hận không thể xông lên mà đấm Hạ Sinh vài cái

“Được được, anh nghĩ trong lòng là được rồi”. Hạ Sinh không phục, thậm tự nói: “Người có miệng mà phải giả câm điếc thật khổ”.

Hạ Bồi không quan tâm đến anh ta, giờ phút này hai mắt cậu đã thích nghi với bóng tối, nương theo ánh trăng mà đi về phía cửa, vừa đi vừa dùng suy nghĩ mà nói với Hạ Sinh: “Đừng rườm rà vô nghĩa, chúng ta giờ phải chạy nhanh đi, chờ đến khi hẳn ta lấy được đồ trong tủ bảo hiểm rồi, chúng ta mất lợi thế sẽ bị giết người diệt khẩu mất”.

- Cái gì?

Hạ Sinh không nhìn được lại hô lớn, chờ đến khi phản ứng lại thì vội bưng miệng, thậm nói trong đầu: “Đâu liên quan gì tới anh, anh chỉ đi quét toilet thôi, sao muốn giết anh diệt khẩu?”

“Bởi vì lúc hẳn ta muốn giết tôi, tôi sẽ nói cho hẳn ta là mọi chuyện tôi đều đã kể cho anh”.

“Đừng mơ. Nhìn em nhả nhặn như vậy mà sao còn biến chất hơn anh”. Hạ Sinh đáng chết này như con chó đi theo sau Hạ Bồi, lặng lẽ mò đến phòng vật chứng.

Hạ Bồi cố gắng tập trung tinh thần, chăm chú nghe động tĩnh của cả tầng này, việc mất điện khiến mọi người đều rất hoảng sợ, giờ đều đang bị vây trong trạng thái hỗn loạn. Hạ Bồi cuối cùng đã nhận được tin tức có ích, có người gọi điện thoại hỏi, thì ra cả tòa lầu đều bị cắt điện, cái này so với việc chỉ một tầng lầu bị cắt điện đáng sợ hơn nhiều. Bởi vì tầng hầm là kho của công ty. Vì để đề phòng mọi chuyện, rất nhiều người đã nhận được mệnh lệnh mà chuẩn bị trang bị chạy đến tầng hầm để bảo vệ. Phòng giám giữ yêu cầu cũng được điều người đến gác.

Hạ Bồi chờ mọi người rời đi hết rồi, truyền suy nghĩ cho Hạ Sinh rồi dẫn Hạ Sinh chạy về phía cầu thang, cũng nói với Hạ Sinh: “Tủ bảo hiểm đặt ở phòng vật chứng nào, anh mau dẫn đường đi”

Hạ Sinh đáp ứng, vừa định chạy lên trước thì lại nhìn thấy Bát Bát đang ngủ say trên chiếc bàn bên cạnh, thuận tay nhét Bát Bát vào trong túi rồi rời đi. Trong lòng anh ta nghĩ, dù thế nào Bát Bát cũng là linh vật, hẳn là đáng tin hơn cái gì mà siêu năng lực của Hạ Bồi.

Bát Bát bị đánh thức, nhô đầu ra khỏi túi, Hạ Sinh vội đặt tay lên miệng ra dấu cho nó yên lặng. Bát Bát chớp đôi mắt đen to bằng hạt đậu, nghiêng đầu nhìn nhìn rồi lại an tâm mà chui vào túi

Hạ Sinh dẫn Hạ Bồi, nương theo ánh đèn mỏng manh được bật theo chỉ thị khăn mà đi đến phòng vật chứng. Còn chưa có điện, trong phòng tối om, chỉ có ánh trắng từ cửa sổ chiếu vào khiến bọn họ thoáng nhìn được tình hình trước mắt. Sau khi phát hiện phòng vật chứng vẫn khóa cửa thì Hạ Bồi nhẹ thở phào. Cậu ra lệnh cho Hạ Sinh tìm nơi ẩn nấp, sau đó tự mình xông lên, ấn theo mật mã tìm được trong đầu của nhân viên phụ trách rồi mở mật mã

“Lách cách” một tiếng, cửa mở, Hạ Bồi nhanh chóng lên vào trong. Hạ Sinh theo sau, dùng sức lấy tay áo lau lau số trên bàn phím mật mã, trong lòng nghĩ, Hạ Bồi đúng là khinh suất, ngay cả việc không được để lại dấu vân tay cũng không biết, còn chẳng bằng gã côn đồ như mình.

Lau dấu vân tay xong, Hạ Sinh cũng lên vào phòng. Căn phòng này rất lớn, không gian bên trong được vài chiếc tủ lớn ngăn cách thành mấy phần, mọi thứ đều được cất trong tủ rất ngăn nắp. Hạ Bồi nghiêm túc nhìn một hồi, xác nhận trong phòng không có ai, ra hiệu cho Hạ Sinh rồi bắt đầu đi tìm tủ bảo hiểm

Tủ bảo hiểm đặt ở cạnh cửa sổ, Hạ Bồi và Hạ Sinh đều nhìn thấy, hai người nhìn nhau, trong lòng có chút cao hứng, mọi việc có vẻ thật thuận lợi.

Hạ Bồi nhìn thoáng qua xung quanh, camera trong phòng này cũng giống bên ngoài, đèn đỏ đều đã bị tắt, chứng tỏ mất điện nên không hoạt động. Vì thế Hạ Bồi chậm rãi tiến đến bên tủ bảo hiểm, trong lòng lăm lăm mật mã của Tần Nam rồi vươn tay định mở. Nhưng vừa đụng tới thì đã hoảng hốt, khóa mật mã đang chuyển động. Hạ Bồi vội rút tay về.

Hạ Sinh thấy thế thì cũng rút người, nằm sấp xuống, thấy khóa tủ bảo hiểm tự chuyển động, sợ tới mức tưởng quỷ mà “A” một tiếng. Hạ Bồi cả kinh, như đã hiểu vì sao lại thế, cậu hô lớn:

- Hạ Sinh, mau chạy đi!

Còn chưa dứt lời thì đã thấy mình đột nhiên bị bay bổng lên rồi đập mạnh vào tường

Hạ Sinh thấy bị bay cao như vậy thì nghĩ chắc chắn là quỷ, anh ta nhanh chóng chạy ra ngoài, chạy được hai bước thì quay đầu lại, chợt thấy chiếc ghế bay thẳng tới chỗ mình, cùng hướng với Hạ Bồi bị ném tới. Hạ Sinh cả kinh, vội xông lên ôm lấy chiếc ghế rồi đặt lại trên đất

Hạ Bồi ngã xuống đất, hoảng sợ không nói nên lời. Hạ Sinh che trước người cậu, lớn tiếng quát:

- Ai? Quỷ quái phương nào. Đây... đây là công ty Nhã Mã, không phải nơi để mày càn quấy...

Giọng anh ta đủ lớn nhưng đáng tiếc chẳng có chút khí thế nào. Hạ Sinh kêu xong, lòng thực sự hoảng hốt, nghĩ cũng biết là chẳng ai đi sợ tiếng máng run rẩy của mình.

Chiếc ghế trước mặt bọn họ lại di chuyển, Hạ Sinh sợ tới mức nhìn trái nhìn phải, xung quanh không có gì có thể cầm, sờ sờ trong túi, ai da, vừa rồi vội cùng Hạ Bồi đi, đầu vịt găm một nửa nhét vào túi áo bên trái, dưới tình thế cấp bách thì lấy ra ném về phía chiếc ghế. Hạ Bồi nhắm mắt, cảm thấy Hạ Sinh thật sự không thể trông cậy được

Chiếc ghế kia đương nhiên không hề bị ảnh hưởng, lúc này lại có thêm một chiếc ghế bay tới, hai chiếc ghế ra sức mà bay. Hạ Sinh hoảng hốt hỏi Hạ Bồi:

- Rốt... cuộc là... là... có mấy con quỷ đây.

Hạ Bồi âm ách nói:

- Bảo anh chạy thì không chạy, mấy con thì khác biệt gì sao? Anh chạy thì mới có người đến cứu tôi được chứ

- Đúng, anh hẳn là nên chạy

Hạ Sinh hồi hận, thời điểm này nói nghĩa khí có tác dụng gì chứ. Anh ta sốt ruột lại mò mò túi, lại lấy ra một thứ đồ để ném qua, đến lúc sắp ra tay mới thấy khác lạ, trong tay mềm mềm nhũn nhũn đầy lông, đó chẳng phải là Bát Bát.

Hạ Sinh vội rút tay, đặt Bát Bát ở trước mặt, nói với hai chiếc ghế dựa kia:

- Đừng tưởng rằng các người lợi hại, đây là Vô địch sấm sét Thử tướng quân Bát Bát, có thể đánh chết các người đó

Lần này anh ta nói năng gãy gọn nhưng với việc Bát Bát có ích hay không thì trong lòng anh ta cũng chẳng dám chắc. Con chuột bé tí, bình thường chỉ thấy nó ham chơi, nào thấy có bản lĩnh gì. Nhưng giờ phút này cũng chẳng nghĩ được nhiều như vậy.

Hai chiếc ghế kia hiển nhiên cũng chẳng bị dọa, chúng chẳng hề do dự lại tiếp tục phi lên, hung hăng nện vào đầu Hạ Sinh. Hạ Sinh kêu lớn, Bát Bát cũng nặc kệ, ném nó ra rồi ôm đầu ngồi phệt xuống đất, tư thế tiêu chuẩn để chuẩn bị chống đỡ trận đòn này.

Nhưng chuyện anh ta không ngờ đã xảy ra. Bát Bát lại theo lực ném của anh ta mà nhảy lên cao, cái đuôi nhỏ vung lên như cái roi đánh lên chiếc ghế. Chỉ nghe “ba” một tiếng, chiếc ghế bị quất mà gãy đôi rồi rơi xuống đất. Vừa xử lý xong, Bát Bát lại xoay người, hai chân nhỏ vỗ vỗ, đánh chiếc ghế còn lại đập vào tường, cũng tan nát

Hạ Sinh vừa ôm đầu vừa liếc mắt nhìn trộm, thấy Bát Bát dũng mãnh như vậy thì sợ hãi mà cười khan, chỉ vào Bát Bát mà nói với Hạ Bồi:

- Nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa! Vô địch sấm sét thủ tướng quân Bát Bát là huynh đệ của anh đó, tốt quá đi!

Anh ta lấy lại tinh thần, lại đặt Bát Bát vào tay, đưa lên miệng mà hôn loạn:

- Giỏi lắm, Bát Bát, anh phải dựa vào chú rồi!

Bát Bát nằm trong tay anh ta mà gãy dựa, móng vuốt nhỏ nhỏ cào cào lên miệng Hạ Sinh, hiển nhiên là không hề thích hành động thân mật này của Hạ Sinh.

Chờ Hạ Sinh dừng lại, Bát Bát run run đám lông mềm trên người, đứng thẳng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực tỏ ý rất vừa lòng với danh xưng Vô địch sấm sét thủ tướng quân Bát Bát.

Hạ Sinh và Hạ Bồi cùng đứng dậy, dựng lỗ tai mà nghe nhưng chẳng nghe thấy gì. Hạ Bồi dùng suy nghĩ nói với Hạ Sinh: “Tôi không nghe thấy ở đây có người”.

“Anh chính là người”. Hạ Sinh vội giải thích, mẹ ơi, ở đây không có ai, thế thì khó trách công ty chuyên hàng ma tróc quỷ lại còn có thể có quỷ?

Hạ Bồi thâm khinh thường, không muốn tranh cãi về vấn đề này với kẻ ngu ngốc, vừa rồi quả thực không giống là quỷ lắm, cậu nghi ngờ chính là người đó, chỉ có ông ấy mới có năng lực này. Cậu cố gắng nghe, quả thực không nghe trong phòng có người, chẳng lẽ sự dũng mãnh khi nãy của Bát Bát đã dọa được ông ấy? Hạ Bồi cẩn thận nghĩ nhưng xung quanh lại rất im lặng, chẳng có chút tiếng động nào. Hạ Bồi như quyết tâm điều gì đó, nói với Hạ Sinh:

- Chúng ta mau mở tủ ra đi, nhân dịp này, có lẽ còn có cơ hội.

- A, vẫn muốn mở tủ?

Hạ Sinh nom nớp lo sợ, cảm thấy mình đúng là không may. Anh ta đặt Bát Bát trước ngực như thể là bùa hộ mệnh, dùng vai làm tay vịn cho Hạ Bồi, đi tới tủ bảo hiểm kia.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chẳng biết đã trốn đi đâu, phòng tối khó nhìn. Hạ Bồi và Hạ Sinh cẩn thận đi đến bên tủ, bắt đầu thử mở khóa. Nhưng Hạ Bồi xoay thế nào thì cũng không xoay được, Hạ Sinh hoảng muốn chết, nơi này không thể ở lâu, rất nguy hiểm, Hạ Sinh đẩy Hạ Bồi ra:

- Để anh, em đọc số đi

Người này nhất định là vừa nãy bị đập vào người bị thương nên tay không sức

Nhưng đến khi anh ta chạm tới ổ khóa thì mắt cũng tròn tròn. Như thế có người đang giữ chặt lại, anh ta dùng hết sức cũng không thể lay chuyển được

- Có... có quỷ. Em trai à, chúng ta không cần tài liệu, mau đi đi, nơi này rất nguy hiểm. Lần sau có cơ hội lại đến.

Hạ Sinh vừa dứt lời đã thấy chiếc tủ bảo hiểm chuyển động tiến lên trước mà đập vào đầu anh ta. Tủ bảo hiểm rất nặng nhưng tốc độ di chuyển cực nhanh khiến cho Hạ Sinh đau đốn quỷ rập trên đất, ôm trán không nói được một lời

Hạ Bồi thấy thế cũng hoảng sợ, xem ra nơi này thực sự không thể ở lâu. Cậu kéo Hạ Sinh, đỡ anh ta đi ra ngoài. Hạ Sinh vừa đi vừa ồm ồm:

- Xong rồi, xong rồi, chắc chắn anh bị đập thành ngốc rồi, con mẹ nó đau quá

- Câm miệng, bảo anh đừng có nói lớn, nói trong đầu là được rồi

- Kêu đau còn phải kêu ở trong đầu? Ngốc thế sao?

Hạ Sinh tủi thân lắm lắm nhưng không nhịn được mà lườm lườm Hạ Bồi.

“Anh vốn ngốc rồi, chẳng sao đâu”. Hạ Bồi vừa ra sức kéo Hạ Sinh đi nhanh vừa nắn trong lòng. Lúc này cậu rất lo lắng, cậu không dám chắc chắn nhưng có một dự cảm không lành dâng lên. Người làm việc này, còn cả bản thân mình nữa, tất cả khiến cậu có cảm giác rất không ổn.

Lúc đi tới cửa, cậu dừng bước. Hạ Sinh thấy thế thì kinh ngạc, vừa xoa trán vừa ngẩng đầu nhìn, sau đó hét lớn một tiếng

- A!!!

Ở cửa, một người đang đứng đó, bóng người đen tuyền ẩn trong bóng tối, dưới ánh trăng mỏng manh càng thêm vô cùng quỷ dị, âm trầm

Hạ Sinh “kìm lòng không đậu” mà vẫn tiếp tục hét lớn. Hạ Bôi không ngăn cản anh ta, giờ phút này cậu cũng chỉ cố nhìn trừng trừng bóng đen kia, lòng vừa hoảng vừa sợ. Nhưng tiếng hét chói tai của Hạ Sinh hiển nhiên khiến cho bóng đen kia rất khó chịu. Hắn ta bình tĩnh mà quát:

- Các người nhân dịp mất điện, đi vào phòng cất vật chứng là muốn làm gì?

Hạ Sinh vội ngậm miệng lại, không phải quý sao? Biết nói tiếng người, thật tốt quá. Nhưng ngay sau đó anh ta mới phản ứng lại: bọn họ làm chuyện xấu bị người bắt quả tang.

- Chuyện này... chuyện này...

Hạ Sinh không biết nên làm thế nào, theo bản năng anh ta nhìn Hạ Bôi, trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt của cậu nhưng anh ta cảm nhận được bàn tay đỡ mình của Hạ Bôi đang nắm chặt. Xem ra cậu cũng rất lo lắng. Hạ Sinh há miệng còn định nói gì đó nhưng lại bị Hạ Bôi kéo vào trong phòng, sau đó nghe được Hạ Bôi nói với mình: “Chút nữa chỉ cần có cơ hội thì anh phải chạy đi, đi tìm người đến cứu tôi”.

- Cái gì?

Hạ Sinh rất kinh ngạc, không thể không chế mà hỏi lớn. Đã bị người phát hiện, còn chạy cái gì? Bọn họ đến trộm đồ thì sao có thể có người đến cứu bọn họ, không đánh chết bọn họ đã là may rồi.

- Con đang dùng tâm ngữ để thông cung à? Hạ Bôi!

Bóng đen kia vừa nói vừa chậm rãi đi đến gần bọn họ. Hạ Sinh biết câu “cái gì?” của mình đã tiết lộ bí mật nên thầm tự kiểm điểm. Anh ta vội thương lượng với Hạ Bôi: “Chúng ta lập tức đầu hàng, xin được tha thứ, có lẽ sẽ không bị đánh. Đúng rồi, nói là cùng Bát Bát chơi trốn tìm nên không cần thận chạy vào. Cùng lắm bị trừ tiền lương, ở đây chưa mất gì, hẳn là không sao...”

“Hạ Sinh, cầm miệng”. Dòng suy tư của Hạ Sinh bị Hạ Bôi vô tình cắt ngang. Hạ Sinh nuốt nước bọt, cuối cùng cũng nhận không nói gì. Lúc này bọn họ đã lùi đến bên cửa sổ, ánh trăng lại ló ra, dưới ánh sáng này, bóng đen kia rút cuộc cũng ra khỏi bóng tối, lộ rõ bộ mặt.

Hạ Sinh thấy được mặt của hắn ta thì rốt cuộc hiểu được ý của Hạ Bôi là gì. Dựa vào kinh nghiệm lăn lộn trong xã hội nhìn sắc mặt người ta mà sống, anh ta hiểu được, trên khuôn mặt này hiện rõ sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ma Vương Hiện Thân Làm Rõ Tình Hình

- Hội trưởng. Đã muộn thế này hội trưởng tới đây làm gì?

Cuối cùng Hạ Bôi cũng mở miệng.

- Thầy vốn định đến xem con thế nào, gần đây con rất lạ, Tiểu ma vương muốn thăm vấn con, thầy nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nên nói với con trước thì hơn.

Lời này của Phùng Quang Hoa rất hợp tình hợp lý:

- Không ngờ thầy vừa lên lầu thì mất điện, thầy lo con gặp chuyện không may thì lại phát hiện con lén vào phòng vật chứng của công ty mà trộm đồ.

Hạ Sinh nghe được lời này thì thực sự sợ hãi, người này rõ ràng đã động sát khí nhưng bên ngoài lại nói dễ nghe như vậy, thật đáng sợ. Anh ta vội dùng suy nghĩ hỏi Hạ Bôi: “Giờ là thế nào, có thể giải thích một chút không?”. Anh ta mong là mắt mình kém, nhìn nhầm, Phùng hội trưởng này sẽ không làm gì bọn họ, thật tốt quá.

Nhưng Hạ Bôi lại chẳng còn tâm trí để ý đến anh ta, Hạ Bôi nói với Phùng Quang Hoa:

- Chúng em cũng là phát hiện có người muốn trộm đồ trong phòng vật chứng cho nên đến xem, không ngờ lại gặp hội trưởng.

Hạ Sinh nghe mà run lên, đồ ngu này, không có việc gì sao lại đi kích thích người ta. Quả nhiên thấy Phùng Quang Hoa mặt lạnh như tiền:

- Hạ Bôi, con làm cho thầy thất vọng rồi, Hiệp hội bồi dưỡng con bao nhiêu năm qua vậy mà con thông đồng với người ngoài mà muốn làm điều bất lợi cho hiệp hội.

Hạ Bôi yên lặng một hồi rồi hỏi:

- Thầy sẽ không để con gặp lại Tiểu ma vương chứ?

Lòng Hạ Sinh trầm xuống, quay đầu nhìn cậu một cái

Phùng Quang Hoa không trả lời thẳng nhưng lời nói ra lại khiến Hạ Sinh rụng rời chân tay:

- Con nửa đêm lên vào phòng vật chứng ăn cắp bị người làm vệ sinh này phát hiện, hai người khó tránh khỏi việc tranh chấp hoặc xảy ra điều bất ngờ...

Ông ta quả nhiên là muốn giết hai người, Hạ Sinh hoảng sợ phát hiện cửa sổ phía sau mình “kéo kẹt” một tiếng, tự động mở tung ra. Anh ta sợ tới mức vội rụt vào góc tường, mặc dù ở đây lâu như vậy, rất muốn ra ngoài một chút nhưng anh ta không muốn ra khỏi đây bằng đường cửa sổ.

- Con là tâm ngữ giả, sao có thể không biết có người đi theo mình? Con ở trường học hơn mười năm còn không đánh lại được một tên côn đồ? Có thể đánh nhau với anh ta mà ngã xuống lầu được sao?

Về mặt Hạ Bồi cũng coi như trấn định nhưng bàn tay nắm chặt của cậu đã biểu hiện được sự bất an trong lòng

- Điều này tuy kì quái nhưng sự thật là thế, trong phòng toàn dấu vân tay của hai người, lại có dấu vết đánh nhau, muốn tra thế nào thì phải xem phía Nghiêm tiên sinh, thầy chỉ là người làm chứng, sẽ hết sức giúp đỡ bọn họ tiến hành điều tra

Phùng Quang Hoa nói xong thì lại bước lên trước vài bước.

Hạ Sinh vội lôi Bát Bát trong túi ra, vừa rồi lúc thử mở khóa tủ bảo hiểm thì thuận tay nhét Bát Bát vào trong, lúc này tình hình nguy hiểm, vội lấy ra trợ uy:

- Ông đừng có nói hươu nói vượn, tôi cũng có người làm chứng, ông là hội trưởng thì có gì hơn người, Bát Bát là thú cưng của Boss, đến lúc đó boss tin ông hay tin nó?

Bát Bát có phần không hiểu gì, cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại.

- Nó thì nói được gì? Phùng Quang Hoa hỏi

Hạ Sinh sùng sốt:

- Nó sẽ nói chúng tôi vào phòng này rồi bị đám ghê dựa kia tấn công, nó cứu chúng tôi, sau đó thì ông vào...

Giọng anh ta càng lúc càng nhỏ, dường như không biết phải nói gì nữa cho có lý.

- Bát Bát, người này là Phùng hội trưởng, năng lực của ông ấy là di chuyển đồ vật, ông ấy phá hủy nguồn điện của tòa nhà rồi lên vào công ty, lấy trộm tài liệu trong tủ bảo hiểm. Bởi vì ông ta không biết mật mã của phòng nên muốn mở tủ bảo hiểm bằng siêu năng lực nhưng vừa vịn bị chúng tôi phát hiện. Vừa rồi ghê dựa tấn công chúng tôi cũng là kết quả của siêu năng lực đó. Ông ta ở bên ngoài thấy tôi ẩn mật mã nên nhớ lại, bây giờ mới có thể lên vào, định giết chúng tôi để diệt khẩu.

Hạ Bồi hiểu được suy nghĩ của Hạ Sinh nên giải thích tình huống cho Bát Bát hiểu.

Phân tích này có sức thuyết phục hơn những lời Hạ Sinh vừa nói nhiều, Hạ Sinh vội phụ họa:

- Đúng, đúng, chính là như thế. Bát Bát, mày chẳng những là người làm chứng cho bọn tao mà còn phải bảo vệ bọn tao nữa, nhất định phải bảo vệ bọn tao, không thể để tên trướng thối này thực hiện được mục đích. Bằng không sau này tao không thể nào chơi trốn tìm với mày nữa, rất đáng tiếc, có đúng không?

Bát Bát tỏ vẻ đang đối phó với địch, đôi mắt bé xiu nhìn chằm chằm Phùng Quang Hoa. Hạ Bồi lại bổ sung:

- Lát nữa, cho dù tao và Hạ Sinh đánh nhau, ôm nhau nhảy ra ngoài cửa sổ thì cũng không phải là bọn tao tự nguyện, là vì bị siêu năng lực của Phùng hội trưởng khống chế.

Bát Bát gật gật đầu, móng vuốt xòe ra trước ngực, nhìn thẳng vào Phùng Quang Hoa. Hạ Sinh cười cười rồi nói với Hạ Bồi:

- Ý của Bát Bát là bảo chúng ta yên tâm

- Thế à?

Hạ Bồi không tin tưởng lắm, con chuột này không nói, Hạ Sinh thì biết cái gì.

Phùng Quang Hoa lại bước lên vài bước:

- Con đừng nói dối để lừa con chuột con này nữa, suy đoán của con chẳng vững chắc chút nào cả. Tủ bảo hiểm này vẫn đặt ở thành phố Z, chuyện cách đây đã hơn hai tháng, nếu thầy biết mật mã của tủ bảo hiểm thì muốn lấy gì thì lấy từ sớm, cần gì chờ đến hôm nay. Thầy hoàn toàn có thể thoải mái tìm

Kiểm tài liệu ở thành phố Z, cần gì mạo hiểm như vậy, chạy đến công ty của Nghiêm tiên sinh mà trộm tài liệu?

Hạ Bồi không nói được gì, vấn đề này quả thực cậu không giải thích được. Bát Bát hồ nghi quay đầu nhìn Hạ Bồi, Hạ Sinh khiến Hạ Sinh hoảng sợ hét:

- Bát Bát, bọn tao thực sự không làm chuyện gì xấu, bọn tao đến lấy tài liệu là vì mục đích tốt

Hạ Bồi lườm mắt:

- Đồ ngu!

Quả nhiên Phùng Quang Hoa nắm được vấn đề:

- Hai người đã thừa nhận là tới trộm tài liệu rồi à? Thầy cũng không oan cho con nhé. Hạ Bồi, Tần Nam là phó hội trưởng, bán đứng rất nhiều người trong hiệp hội, con lại “trợ Trụ vi ngược” (giúp Trụ vương làm điều ác), biết rõ việc hấn ta làm mà không thông báo. Sau này hấn ta chết, con sợ mọi chuyện bị bại lộ nên mới luôn thu thập tin tình báo xem có gì bất lợi cho mình hay không. Thời gian này hành vi của con rất khác, thầy nói cho Tiểu ma vương nên cậu ấy hạ lệnh nhốt con lại. Thế mà con còn không biết hối cải, biết tu báo hiểm của Tần Nam được chuyển về công ty thì nhân lúc mất điện mà đến lấy trộm tài liệu.

Những lời này rất rõ ràng, Hạ Sinh cũng không nhịn được mà nhìn Hạ Bồi vài lần, trong lòng không muốn tin nhưng cảm giác nghi ngờ vẫn có

- Ông nói hươu nói vượn, ngậm máu phun người!

Thái độ của Hạ Sinh hiển nhiên kích thích Hạ Bồi khiến cho Hạ Bồi dần trở nên kích động.

- Con vẫn đề ý đến cái nhìn của người khác như vậy. Hạ Bồi, con vẫn luôn muốn khiến mọi người tôn kính, sùng bái, yêu thích mình nhưng bản thân lại làm những chuyện thương thiên hại lý, tổn hại đến mọi người, con còn muốn người khác nghĩ gì về mình đây?

- Không phải tôi, tôi không làm gì cả. Là Tần Nam làm, là ông làm cho nên ông mới muốn giết tôi để bịt miệng. Hạ Bồi lớn tiếng cãi lại.

- Chứng cứ đâu? Chuyện Tần Nam bán đứng hiệp hội thầy có chứng cứ, con là đồng phạm với Tần Nam thầy cũng có chứng cứ. Còn con, ngoài việc nói thầy muốn giết con bịt miệng thì con có thể nói được gì thuyết phục hơn?

Phùng Quang Hoa bình tĩnh, quay đầu nhìn thoáng qua Hạ Sinh rồi lại nhìn Hạ Bồi:

- Thầy sẽ không giết con nhưng người dọn vệ sinh này bị con lợi dụng, lòng rất khó chịu. Hấn ta sẽ làm gì thì thầy cũng không thể cam đoan.

Lúc này chân tay Hạ Sinh cứng ngắc như thể hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân. Anh ta ném Bát Bát qua một bên, sau đó xông về phía Hạ Bồi. Hạ Bồi không phòng bị bị đẩy ngã. Mắt thấy Hạ Sinh sắp vùng vẫy đánh về phía mình, cậu theo bản năng giơ tay lên đỡ, một đập đá Hạ Sinh bay dính vào tường.

Hạ Sinh đau đến độ không nói nên lời, âm ách đáp:

- Cũng không phải anh muốn đánh em, sao em ra tay tàn nhẫn thế

Miệng thì nói vậy nhưng thân thể không chịu khống chế mà lại nhào về phía Hạ Sinh. Bát Bát nghiêng đầu buồn bực nhìn hai người này đánh nhau, nó muốn giúp nhưng giúp bên nào đây?

Hạ Sinh cuối cùng cũng nói được một câu:

- Bát Bát, mày mau đánh gã trướng thối kia đi.

Phùng Quang Hoa ở một bên lạnh lùng nói:

- Chuột thần, chẳng lẽ không có chứng cứ mà mày đã tin vào lời nói mù quáng của gã dọn dẹp vệ sinh rồi đi tấn công đối tác quan trọng của Nghiêm tiên sinh? Tôi chỉ đứng đây, chưa từng làm gì đâu nhé.

Bát Bát sốt ruột đến giờ chân, cả người núng nính thịt run run, nó không hiểu rõ tình huống, quả thực cũng không dám nghe loạn theo lời Hạ Sinh. Nhưng nó cảm thấy theo Hạ Sinh mới là tốt nhất. Nhưng cái người xấu xa kia quả thật không hề ra tay làm gì, nó không thể xác định ông ta đang dùng siêu năng lực gì. Hơn nữa nó biết người này quả thật là đối tác quan trọng của boss, từng gặp nhiều lần rồi. Nếu nơi này có yêu ma quỷ quái gì thì nó còn có thể chẳng nói hai lời đã xông lên đâm đá nhưng tình huống này khiến nó không biết phải làm gì mới đúng.

Hạ Bồi bị đâm hai quyền, cuối cùng quyết định nhẫn tâm đập Hạ Sinh một cước văng ra ngoài, sau đó nhìn Bát Bát mà kêu lớn:

- Bát Bát, mày chắc chắn có thể đi gọi người chứ, tìm người đến đi, mau gọi người đến đi

- Không cần đâu, nó đi rồi, vốn không có người làm chứng, cuối cùng chúng ta chết thế nào cũng chẳng ai biết

- Ngu ngốc, nó có thể chứng minh chúng ta chết thế nào thì có lợi ích gì, nó chỉ biết nhìn chúng ta giết nhau đến chết, chẳng có chứng cứ gì hết.

Phùng Quang Hoa lạnh lùng nói:

- Đúng thế, nói gì cũng phải có bằng chứng mới được
- Thế thì không biết người làm chứng như tôi có thể có tác dụng hơn so với Bát Bát không?

Một giọng nói lười biếng từ từ sau truyền đến, đèn trong phòng đột nhiên bùng sáng.

Mắt Bát Bát sáng lên, vội chạy vút qua, một người trẻ tuổi cao lớn từ phía sau đi tới, trong tay là Bát Bát:

- Mày xem mày kia, tao đã bảo mày ngốc y như rùa con mà, tình huống này thì có gì mà do dự chứ, mày không phân biệt được tình huống thì không biết đánh ngã cả ba người rồi gọi người đến à. Ôi giờ, dựa vào thân hình bé nhỏ này của mày chẳng biết có đánh thắng được không. Lần tới tìm vài hàng ma sư đến cho mày luyện tập nhé.

Người này, đương nhiên là vừa mới vội vã đi hẹn hò với người đẹp – Nghiêm Cận. Sắc mặt Phùng Quang Hoa trầm xuống, Hạ Sinh chỉ cảm thấy áp lực cơ thể được giải tỏa, người có thể được hành động tự do. Anh ta vội nhào đến ôm chân Nghiêm Cận:

- Tiểu ma vương, cứu mạng, cứu mạng!

Hạ Bồi cũng cảm thấy như vừa đi một vòng qua quỷ môn quan vậy, cậu còn chưa kịp mở miệng thì Phùng Quang Hoa lại nói:

- Tiểu ma vương, vừa vặn cháu đến rồi, chú thấy hai người này lên đi vào phòng cất vật chứng định trộm đồ.
- Ông nói bậy, chúng tôi...

Hạ Sinh đang định lớn tiếng cãi bỏ, lại vội nghĩ, bọn họ thực sự đến là để trộm đồ nên vội sửa lại:

- Chúng tôi là có thiện chí mà đến đây giúp di dời vật chứng
- Giúp ai? Hạ Bồi sao?

Câu hỏi này của Phùng Quang Hoa khiến Hạ Sinh không nói được gì.

Bát Bát nhảy nhót trong tay Nghiêm Cận, léo nhéo nói gì đó. Hạ Sinh vội hỏi:

- Tiểu đồ thù (con chuột béo) đang nói chuyện giúp chúng tôi đúng không?

Nghiêm Cận sờ sờ đầu Bát Bát rồi đáp:

- Nó nói đang ngủ say thì bị Hạ Sinh nhét vào túi áo. Sau đó hai người muốn mở tủ bảo hiểm nhưng không mở được vì bị ghế dựa tấn công, sau đó nó đập vỡ hai chiếc ghế, hai người vẫn muốn mở tủ bảo hiểm nhưng không mở được. Sau đó hội trưởng Phùng xuất hiện, cùng hai người các người cãi nhau.

Hạ Sinh thất vọng nhìn Bát Bát, quả nhiên tiểu đồ thù kia không thể trông mong gì, hơn nữa nghe qua đúng là bọn họ không làm chuyện tốt gì. Hạ Bồi khề cán môi, lớn tiếng nói:

- Tiểu ma vương, tôi nghi ngờ hội trưởng Phùng và Tần Nam bán đứng người trong hiệp hội, bán bọn họ cho thế giới ngầm. Tủ bảo hiểm của Tần Nam nhất định có chứng cứ, tôi biết mật mã, tôi có thể nói cho cậu
- Con đúng là dám nói bậy.

Sắc mặt Phùng Quang Hoa âm trầm:

- Con cho là dựa vào phỏng đoán ngây thơ này của con mà Tiểu ma vương tin sao? Không có bằng chứng, quá ngây thơ rồi. Nếu tủ bảo hiểm không có chứng cứ thì sao?

Nghiêm Cận cười cười:

- Chú Phùng đừng nóng giận, Hạ Bồi phỏng đoán cũng khá hay, không tính là quá lớn mật, chỉ là có chút ngây thơ thôi. Cháu có suy nghĩ còn kì quái hơn, chú có muốn nghe một chút không?

Phùng Quang Hoa không nói gì, chỉ âm trầm nhìn Nghiêm Cận, Hạ Sinh rất có nhãn lực, vội trốn về phía sau Nghiêm Cận. Nghiêm Cận đứng đó vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Bát Bát rồi chậm rãi nói:

- Cháu đoán, Tần Nam là do chú Phùng đây giết chết, Tiểu Phương cũng thế, giờ muốn giết Hạ Bồi, đương nhiên cũng là chú.

Nghiêm Cận dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng mà trong tủ bảo hiểm kia quả thật không có chứng cứ gì, bởi vì sau khi xảy ra chuyện, chuyện điều tra chứng cứ là do phía bên hiệp hội các người tiền hành, đúng như lời chú nói, chú cũng có đủ thời gian để từ từ tìm kiếm. Đây cũng là vì sao mỗi lần xảy ra án, phía các người đều không có tiền triệu gì cả nhưng qua hai tháng lại đột nhiên tìm được chứng cứ, đó là bởi vì chú tra ra có sự xuất hiện của người tên là Trần Bình, mà biểu hiện cổ quái của Hạ Bồi cũng khiến cho chú có đủ lý do để dẫn dắt chúng ta nghi ngờ cậu ấu.

Phùng Quang Hoa cười nhạt:

- Tiểu quý này cũng lại nói hươu nói vượn. Chú nghĩ chú không có gì muốn nói với cháu cả, chú muốn nói chuyện với cha cháu

- Cha cháu nói sẽ không quan tâm tới việc này, giao toàn quyền cho cháu chính là để chú bớt đề phòng. Chú nghĩ rằng cháu trẻ tuổi, lỗ mãng nên mới lớn mật làm việc mà để lộ ra sơ hở lớn như vậy. Cháu cố ý nói tủ bảo hiểm có thể có lớp tường kép, muốn đưa về công ty, lại cố ý bảo người đưa Hạ Bồi về công ty. Vì thế chú không chắc chắn, trước đó chú phải điều tra tủ bảo hiểm có còn chứa bí mật gì khác không? Hạ Bồi rốt cuộc có biết bí mật gì không? Mà cháu thì vừa về đã chạy mất dạng chẳng thèm để ý gì, cha cháu lại đem mọi người đi hàng ma, công ty cơ bản chẳng còn mấy người, vì thế chú cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

- Hừ, cháu nói linh tinh cũng chẳng tệ chút nào

- Cháu còn có suy nghĩ khác nữa, chú có muốn nghe không?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Những Bí Mật Liên Hoàn Được Tháo Gỡ

- Nói linh tinh gì thế, có giả thuyết gì cũng là vô nghĩa. Chú không có hứng thú nghe cháu nói linh tinh. Hạ Bồi là người của hiệp hội chú, nếu phía bên cháu không thể xử lý tốt vụ án này thì chú sẽ đưa nó về hiệp hội, hợp tác với cảnh sát

- Chú Phùng, giả vờ như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Cảnh sát và công ty Nhã Mã có quan hệ gì, chú đi theo cha cháu lâu như vậy mà còn không biết sao? Vốn nếu chỉ là án mạng của hiệp hội thì cháu cũng sẽ không thể không nể mặt chú được. Nhưng chuyện liên quan đến bác sĩ X thì lại khác.

- Bác sĩ X?

Phùng Quang Hoa cao giọng hỏi, giọng nói rất kinh ngạc

Nghiêm Cận lạnh lùng cười, sắc mặt trở nên lạnh lẽo:

- Chú Phùng, hiệp hội bên đó luôn có người bị mất tích, nhiều năm qua, những vụ mất tích li kỳ, tự viết thư rồi trốn, chết, di dân... tính ra cũng có mấy chục người đúng không? Năm ấy chú đưa ra lý thuyết rất hay, muốn thành lập trường học Nhã Mã, thu dụng những đứa trẻ siêu năng lực. Những năm gần đây quả thực chú cũng rất tích cực tìm kiếm người siêu năng lực ở khắp nơi về. Chú cho những người không giống người thường cuộc sống tốt đẹp, trong lòng bọn họ, chú là vĩ nhân, là người tốt nên chưa từng có người nghi ngờ chú.

Phùng Quang Hoa hừ một tiếng:

- Vậy giờ cháu chụp mũ cho chú như vậy là sao?

- Có một nhóm tội phạm nguy hiểm, thần bí, bọn họ lợi dụng những người siêu năng lực để phạm tội. Tư liệu phía công ty lấy được từ phía cảnh sát ước chừng một chiếc tủ lớn, cái này chú hẳn là biết. Thủ lĩnh tập đoàn đó, chúng ta gọi hắn bằng một cái tên: bác sĩ X. Căn cứ vào manh mối mà có thể tìm ra được một số điểm mấu chốt, hẳn là là người có chỉ số thông minh cao, tinh thông y học, di truyền học, nhân loại học, điều này chú cũng rất rõ.

Sắc mặt Phùng Quang Hoa không thay đổi, chỉ nhìn chăm chăm vào Nghiêm Cận. Nghiêm Cận cũng mặc kệ, cậu chậm rãi bước đi, tiếp tục nói:

- Bác sĩ X muốn dùng người siêu năng lực để phạm tội nên sẽ rất hiểu biết về bọn họ, học được cách khống chế bọn họ, thậm chí còn nghiên cứu được việc làm thế nào để cải tạo bọn họ. Cho nên bác sĩ X cần phải làm thí nghiệm, thí nghiệm đó đương nhiên phải thực hiện trên những người siêu năng lực. Mà có ai là nguồn cung cấp tốt hơn so với hội trưởng hiệp hội siêu năng lực được đây?

- Chỉ toàn nói bậy, chú không biết bác sĩ X gì hết

- Vậy còn Tần Nam. Nếu ông ấy không phải là đồng lõa của chú thì chính là vì ông ấy phát hiện chuyện người của hiệp hội mất tích có sự khác lạ. Tóm lại, trong tay ông ấy có chứng cứ bất lợi cho chú, có lẽ ngay từ đầu ông ấy đã giống với mọi người, không hề nghi ngờ chú. Ông ấy nói mọi chuyện cho chú và chú thì bắt đầu tính toán việc loại bỏ ông ấy. Vừa vặn ông ấy đưa Tiểu Phương tới đây, chú tìm lý do dẫn dắt bọn họ đến công xưởng hoang kia. Các người động thủ, Tần Nam chết, Tiểu Phương trọng thương, bảo vệ nghe được tiếng động nên báo cảnh sát, chú nghe tiếng xe cảnh sát đến nên vội

giấu Tiểu Phuong vào ống dẫn, nghĩ sau này sẽ quay lại ép hỏi chứng cứ, tư liệu, sau đó lợi dụng năng lực của mình mà xóa sạch dấu vết hiện trường. . . giả bộ vừa nhận được thông báo mà chạy đến hiện trường.

Nghiêm Cận hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Chính là chú vạn lần cũng không thể ngờ được là chúng ta lại tìm ra Tiểu Phuong, đưa cô ấy đến bệnh viện. Giờ cô ấy ở trong tay chúng ta, chú lại sợ cô ta tỉnh lại sẽ nói ra chân tướng nên lúc ở bệnh viện, chú lại sử dụng năng lực cách không di vật của mình mà làm trò với ống thở của cô ấy. Sau khi cô ấy qua đời thì lại làm mọi thứ bình thường. Đây là vì sao trong camera của bệnh viện lại chẳng thấy có ai khả nghi xuất hiện, cũng chẳng tra ra được điều gì, bởi vì căn bản chính là do một tay chú làm.

Nghiêm Cận nhìn thoáng qua Hạ Bồi rồi nói:

- Cũng chính từ lúc đó, chú bắt đầu chú ý giả họa cho Hạ Bồi, bởi vì chú biết Hạ Bồi thích nghe lén suy nghĩ của người khác, chắc chắn chú cũng phát hiện Hạ Bồi có chú ý đến Tần Nam. Vì thế chú không thể không nghĩ ngờ rằng Hạ Bồi đã biết được một số chuyện. Cho nên chú cố ý đưa Hạ Bồi đến bệnh viện, bề ngoài thì nói là để Hạ Bồi thăm dò tin tức từ phía Tiểu Phuong nhưng trên thực tế lúc đó Tiểu Phuong đã chết, chú biết Hạ Bồi chẳng tìm được gì, chẳng qua là muốn để cậu ấy xuất hiện ở hiện trường án mạng để chuẩn bị cho việc giả họa sau này. Nhưng một mình Hạ Bồi lại không thể làm được gì, chú tìm cơ hội thích hợp để mọi người tin rằng cậu ấy cấu kết với người ngoài. Trong quá trình này, chú xử lý những chứng cứ Tần Nam nắm giữ, chú cần suy nghĩ lý do cho cái chết của Tần Nam để cho mọi người tin rằng nó không liên quan gì đến mình. Lúc này, chú vừa vặn tra được chuyện Tiểu Phuong và bạn tù Trần Bình có xích mích với nhau, từng uy hiếp cô ấy. Vì thế chú tương kế tựu kế, đem mũi dùi hướng về phía Trần Bình, muốn dẫn chúng ta đến thành phố Z điều tra lại đồng thời nói Hạ Bồi rất lạ để chúng ta phái người đi giám thị cậu ấy. Lúc chúng ta ở thành phố Z, chú từng sai người đi giết Hạ Bồi, như vậy bản thân vừa có bằng chứng ngoại phạm mà vẫn có thể đổ mọi tội lỗi lên đầu Hạ Bồi. Là Hạ Bồi cấu kết với bác sĩ X nên bị người giết người diệt khẩu, mà Hạ Bồi chết rồi, từ vô đối chứng, chuyện này cuối cùng sẽ chẳng đi đến đâu, chúng ta cũng chẳng thể làm gì, đúng không?

Hạ Bồi nghe xong thì mặt tái mét còn Phùng Quang Hoa chỉ khẽ nhếch mép không nói lời nào. Nghiêm Cận lại tiếp tục nói:

- Nhưng mà chú lại không ngờ, người chú phải đi giết Hạ Bồi thất thủ, bị người của cháu bắt được. Đúng rồi, chú có biết vì sao người của chú thất thủ không? Bởi vì đi theo Hạ Bồi còn có một người khác nữa. Trước mặt chú cháu cố tình sắp xếp như vậy là cố ý cho chú xem thôi. Đương nhiên khiến chú vui mừng là sát thủ kia rất nghe lời, bị bắt thì lập tức tự sát, chúng ta không lấy được chứng cứ. Hơn nữa, cháu nhận được điện thoại nói người giám thị Hạ Bồi bị tập kích nên chú được thờ phào nhẹ nhõm một hồi. Như vậy chú có thể tương kế tựu kế, làm cho chúng ta càng tin rằng Hạ Bồi có vấn đề. Nhưng lúc cháu nói tù bảo hiểm có thể có hai lớp, lại đưa Hạ Bồi về công ty thì chú bắt đầu lo lắng, cho nên mới có vở kịch hôm nay. Lúc buổi chiều chú cùng Tiểu Mễ về công ty nên biết được tù bảo hiểm cất ở đâu, sau đó lại tìm Hạ Bồi, có thể tạo thành hiện trường giả là cậu ấy áy náy mà tự sát. Dù sao chỉ cần đừng để ngày mai chúng ta vẫn thấy người còn sống là được. Chỉ là chú không ngờ, trong quá trình này lại gặp phải Trình Giáo Kim. Hai tên gốc lại thêm một con chuột béo, hoàn toàn phá hoại kế hoạch này của chú.

Câu chuyện xưa kể xong, không khí trong phòng rất im ắng. Cuối cùng Phùng Quang Hoa cũng mở miệng:

- Cháu quả nhiên là có trí tưởng tượng phong phú, đáng tiếc chẳng có gì là thật cả. Tần Nam bán đứng người của hiệp hội cho tổ chức ngầm mới là sự thật, ông ta vì tình cờ dây vào Tiểu Phuong nên mới bị Trần Bình giết chết mới là sự thật. Theo lời cháu nói, cháu mang tù bảo hiểm về công ty khiến cho Hạ Bồi rất lo lắng, sợ trong tù có tài liệu bất lợi cho nó nên mới đến ăn cắp. Mà chú thì nể tình nghĩa khi xưa, đêm nay cố ý đến thăm nó, không ngờ lại gặp chuyện đau lòng này.

Phùng Quang Hoa phẩy tay nói:

- Thấy sao, chú nói hợp tình hợp lý, so với suy đoán của cháu dễ tin hơn nhiều. Hơn nữa chuyện này chú có chứng cứ, mà tất cả cháu lại chỉ là đoán. Hơn nữa vừa rồi chú nói những lời ngoan tuyệt với Hạ Bồi là muốn dọa cho nó nói ra sự thật. Dùng năng lực để bọn chúng động thủ là muốn dạy dỗ bọn chúng.

Hạ Sinh tròn mắt, há hốc miệng nhìn Phùng Quang Hoa:

- Con mẹ nó, ông đây thấy nhiều kẻ tròn mắt nói dối nhưng chưa thấy ai như mày. Con mẹ nó không biết xấu hổ à?

Phùng Quang Hoa cũng chẳng để ý đến Hạ Sinh:

- Tóm lại, vẫn là câu nói đó, cháu không có chứng cứ thì không thể định tội chú được.

Nghiêm Cận lạnh lùng cười:

- Cố gắng cứng rắn đúng không? Chú Phùng, chú có biết vì sao chú bị lộ tẩy không? Là chính lúc chú nói với cháu, chú có thể che chắn suy nghĩ của mình.

Phùng Quang Hoa kinh ngạc nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ bình thản. Nghiêm Cận nói:

- Thật ra ngay từ đầu sự thật đã bày ra trước mắt, hiện trường chẳng hề có một chút dấu vết gì, từ đầu chúng ta đã nghĩ rằng có thể là do thần tộc làm chứ không hề nghĩ đến năng lực cách không di vật này. Lúc đó ở hiện trường cháu nhìn thấy một đôi giày có rất nhiều bụi đất ở bên trong. Chú cũng biết giày vốn đi trên đất, bụi bẩn bên ngoài là chuyện đương nhiên nhưng đôi giày đó còn có cả bụi ở bên trong nữa. Lúc đó cháu cũng chưa hề nghĩ ngờ gì là người trong nhà làm. Hai tháng qua chẳng chút tiến triển. Mãi đến khi chú nói với cháu, chú biết cách che chắn ý thức.

Nghiêm Cẩn nhìn Hạ Bồi rồi lại nhìn Phùng Quang Hoa:

- Lúc ấy chú để cho cháu nghỉ ngơi Hạ Bồi nên nói lỡ miệng nhưng chú có bao giờ nghĩ đến bản lĩnh che chắn ý thức để luyện thành khó khăn cỡ nào, tốn thời gian cỡ nào? Đây không phải là tính toán, vật lý, cũng chẳng phải là đánh đầu nhau mà là khổng chế phản ứng suy nghĩ của chính mình. Chú nói Hùng Đông Bình đã dạy chú nhưng Hùng Đông Bình mất tích bao năm qua, Hạ Bồi lại là đứa nhỏ, bên cạnh chẳng có tâm ngữ giả nào thì sao chú phải luyện cái này? Một người chẳng bao giờ tốn nhiều thời gian để làm một việc hoàn toàn vô dụng với mình như vậy. Cho nên cháu chỉ đành nghỉ ngơi, chú làm chuyện không trong sáng nên nhiều năm qua luôn phải đề phòng bị người khác phát hiện.

Sắc mặt Phùng Quang Hoa rất khó coi, Nghiêm Cẩn mỉm cười:

- Khi cháu đem mục tiêu tập trung lên người chú thì cháu phát hiện, thì ra mọi chuyện đều có thể được giải thích rõ ràng. Sau đó cháu đào một cái bẫy, rất đơn giản thôi nhưng vì chú chốt dạ nên đã mắc bẫy.

Phùng Quang Hoa cố gắng cười lạnh:

- Cháu vì vẫn không phá được án, phát hiện nếu chuyển mục tiêu qua chú thì mọi thứ đều có thể được giải thích cho nên mới bỏ qua sự thật mà đổ hết tội lỗi lên đầu chú. Cháu bảo luyện che chắn ý thức là vì làm chuyện đui lý sao, chú cũng có một lời giải thích hợp lý khác, đó là hứng thú. Chỉ cần có hứng thú thì cái gì cũng thành có lý cả.

Nghiêm Cẩn nghĩ:

- Cũng đúng, chẳng qua cháu muốn giữ chú lại, đến bao giờ cháu tìm được chứng cứ thì mới thôi. Bởi vì chú chọn ngày nào không chọn lại cố tình chọn những ngày cháu đang yêu đương ngọt ngào mà hành động, cháu phải bỏ lại rửa con nhà cháu mà đến xử lý chuyện của chú, trong lòng cháu rất khó chịu.

Tâm tư Phùng Quang Hoa rối loạn. Động thủ thì hẳn là không có cơ hội thắng, nếu bó tay chịu trôi thì bọn họ cũng không thể tìm được chứng cứ gì, cuối cùng cũng sẽ thả mình ra. Lúc này, Nghiêm Cẩn lại nói:

- Đúng rồi, vừa rồi chú lo lắng, nghe theo những lời vạch trần của cháu, nhất định không còn sức để làm cái gì đó gọi là che chắn ý thức đúng không?

Cậu chỉ về phía Hạ Bồi:

- Nếu cậu đủ thông minh thì vừa rồi hẳn là có thể thám thính ra một chút manh mối!

Hạ Sinh há hốc miệng, gương mặt chờ mong nhìn chăm chăm Hạ Bồi. Vừa rồi anh ta nghe đến nhập hồn, không biết Hạ Bồi có thông minh chút nào không. May mà Hạ Bồi không phụ sự mong đợi của mọi người, ra sức gật đầu:

- Tôi có nghe, quả thật là có thông tin.

Phùng Quang Hoa nghe vậy thì mặt xanh mét nhưng vẫn cố mạnh miệng:

- Các người cứ việc thăm dò, chuyện tôi chưa từng làm thì tôi không tin các người có thể tìm ra được chứng cứ gì

Nghiêm Cẩn búng tay tanh tách, Tiểu Mễ dẫn theo hai người chẳng biết từ đâu xông ra mà áp giải Phùng Quang Hoa đi ra ngoài

Hạ Sinh nhào về phía Hạ Bồi, ôm chặt lấy:

- Em trai, em quá tuyệt vời, vừa rồi anh đã rất lo chẳng nghĩ được gì, em tìm được manh mối gì trong đầu hẳn ta, nói lại nghe đi.

Hạ Bồi ngậy ra nửa ngày:

- Tôi cũng rất lo lắng, đã quên việc này.

Hạ Sinh kinh ngạc há hốc miệng:

- Em trai, em...

- Nhưng tôi cũng rất tập trung, lúc Tiểu ma vương nói, tôi vội làm bộ có nghe được thì Phùng hội trưởng rất sợ hãi. Sau này tìm cơ hội thăm vấn, nhất định là có thể điều tra được. Hạ Bồi vội biện bạch cho bản thân

Về mặt Hạ Sinh rất thất vọng, Nghiêm Cẩn dường như đã sớm định liệu được điều này. Cậu dùng sức day đầu Bát Bát:

- Ngu ngốc, ngu chết người, mày nói xem mày có tác dụng gì không?

Hạ Bồi rất xấu hổ, Hạ Sinh thì nhăn nhó mặt mày chỉ có Bát Bát tro mặt lẫn lẩn vào lòng bàn tay Nghiêm Cẩn mà ra sức làm nũng. Nó là con chuột cung trường mệnh, không phụ trách đánh nhau phá án nên đâu trách gì nó được.

Nghiêm Cẩn hiển nhiên là rất vui, cậu đùa đùa Bát Bát rồi nói với hai người:

- Được rồi, muộn thế này rồi hai người về nghỉ đi. Hạ Bồi, thời gian này cậu cũng không thể rời khỏi đây, có một số việc cậu phải nói rõ ràng. Tỳ như là về thầy Hùng Đông Bình của cậu.

Hạ Bồi biến sắc, Nghiêm Cẩn nghiêm mặt nói:

- Chuyện đã đến nước này, cậu hẳn là hiểu được, chú Phùng rất có thể đã bán người trong hiệp hội cho bác sĩ X, mà thầy Hùng Đông Bình của cậu lại vẫn ở trong tổ chức đó, đến tốt cùng là người thế nào cậu có hiểu được không? Nếu ông ấy là người bị hại thì chúng ta sẽ cứu ông ấy ra nhưng nếu ông ấy là đồng lõa thì tuyệt đối không thể nương tay. Bất luận là thế nào, cậu cũng có một vai trò quan trọng. Cậu suy nghĩ cẩn thận đi, ngày mai chúng ta nói chuyện.

Nghiêm Cẩn nói xong thì đi ra ngoài, nghe Hạ Bồi hỏi:

- Chuyện của thầy sao cậu lại biết?

Nghiêm Cẩn hơi dừng bước, quay đầu nói:

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Cậu nên nghĩ cho kỹ đi, ngày mai tôi muốn biết rõ ràng mọi chuyện.

Hạ Bồi hết hồn, mặt trắng bệch nhìn Nghiêm Cẩn đi ra ngoài. Ngoài phòng có hai người đi vào, nói muốn đưa Hạ Bồi về phòng nghỉ. Hạ Bồi hiểu mọi chuyện đã xong, vờ diễn cũng kết thúc, từ giờ trở đi cậu thực sự là bị giam giữ. Hạ Sinh vội đi sau hô theo:

- Em trai à, đồ ăn em nhớ ăn nhé, uống bia xong thì nghỉ ngơi đi, chuyện ngày mai thì để ngày mai tính, trời cũng chẳng sắp xuống đâu mà lo. Cho nên nên cười cứ cười, nên ngủ cứ ngủ, đừng lo lắng, có dịp anh sẽ đến thăm em.

Bên kia, Nghiêm Cẩn dặn dò xử lý các việc công ty xong thì lại quay về trước. Lúc này đã qua nửa đêm, cậu lại không nhớ về kí túc xá của mình về lại ngây ngốc chạy tới dưới lầu kí túc xá của Mai Côi.

“Rùa con, rùa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời”.

“Nghe được”

“Rùa con, em đang ngủ à?”

“Vâng ạ, đang ngủ”

“Đồ lừa đảo”

“Hi hi.. anh, anh về muộn thế?”

“VẬY em nhớ anh không?”

“Anh đi chưa đến bốn tiếng mà”

“Thế vẫn phải nhớ, hay là em xuống đây cho anh hôn đi”.

Đêm nay cậu còn hôn chưa thỏa thì đã nhận được tin cá đã cắn câu, đành bỏ lại rùa con mà về công ty, nghĩ đến đó lại bực mình

“Không đâu, cả kí túc xá ngủ rồi, em cũng ngủ”

Nghiêm Cẩn thở dài, dựa vào tường, hỏi:

“Em có thăm dò được không?”

Cậu không trông mong gì vào Hạ Bồi nhưng rất tin tưởng rùa con. Cô bé không cần ra khỏi trường cũng có thể nghe được tin tức từ công ty

“Có ạ, Phùng hội trưởng quả thực đem bán người cho kẻ xấu. Tần Nam không phải là đồng lõa của ông ấy, Tần Nam phát hiện ra ông ấy. Những điều anh đoán được đều đúng, nhật ký ghi lại chứng cứ đã bị thiêu hủy nhưng em biết tư liệu của Phùng hội trưởng giấu ở đâu. Nhưng mà anh ơi, trong đầu ông ấy không có thông tin về bác sĩ X. Em cảm thấy, thời điểm đó ông ta không hề che chắn suy nghĩ nhưng em không thể tìm được thông tin gì về bác sĩ X cả”.

Nghiêm Cẩn yên lặng. Phùng Quang Hoa này rất giao hoạt, nhất định là còn có chuyện bọn họ không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Vừa Ấm Ấp Đã Có Gió Mưa Kéo Đến

Đêm nay, Nghiêm Căn ngủ rất ngon, đầu tiên là rửa con cuối cùng đã trở thành người yêu của cậu, miếng bánh ngon từ trên trời cuối cùng cũng rơi xuống đầu cậu, hạnh phúc muốn chết. Thứ hai là vụ án có bước đột phá lớn, chỉ cần bắt được bác sĩ X thì sự an nguy của rửa con đã được đảm bảo. Đến lúc đó hai mẹ con có thể gặp nhau, rửa con vui về hạnh phúc, cậu cũng vui về hạnh phúc.

Một đêm không mộng寐, sáng sớm tỉnh mơ ngày hôm sau cậu đã chạy đến kí túc xá của rửa con mà chờ, định cùng cô bé ăn sáng, thêm nụ hôn ngọt ngào để nạp năng lượng rồi đến công ty làm việc

Mai Côi xuống lầu, cười chạy về phía Nghiêm Căn nhưng Nghiêm Căn miễn cưỡng nhận ra cô bé không cao hứng bằng hôm qua. Cậu kéo tay cô bé, đang định hỏi thì đã thấy có một nhóm nữ sinh đi qua nhìn hai người với ánh mắt khác lạ. Nghiêm Căn giật mình hiểu ra. Cậu kéo Mai Côi đi về nhà ăn:

- Có người nói này nọ với em?

- Không phải đâu

Mai Côi liếc mắt liếc đầu:

- Chỉ là mọi người rất kinh ngạc

Nghĩ nghĩ rồi lại bỏ sung:

- Em cũng rất bất ngờ, không nghĩ tin truyền nhanh như vậy.

Nghiêm Căn có chút khó chịu, trước kia cậu ở trong trường cũng có không ít bạn gái, trước kia mỗi lần đổi người chắc đều có tin đồn nhưng lúc ấy cậu chẳng để ý. Muốn làm bạn gái của cậu thì chấp nhận điều này là điều đương nhiên. Nhưng giờ đổi là rửa con, để cô bé phải chịu áp lực thì cậu không nỡ. Ngẫm lại cũng đúng, bọn họ ở trong trường bao lâu nay vẫn là thân phận anh em, đột nhiên quan hệ thay đổi hơn nữa có một số kẻ vốn chỉ sợ thiên hạ không loạn mà thêm mắm dặm muối, những tin đồn hắt hủi chẳng dễ nghe gì.

Cả đường đi đều bị mọi người dòm ngó, đến nhà ăn, vừa ngồi xuống thì cũng thấy xung quanh có tiếng nói khe khẽ. Nghiêm Căn quay đầu nhìn quanh một vòng thì lại lập tức im lặng. Mai Côi tuy vẫn cố mỉm cười nhưng động tác cứng nhắc đã tiết lộ cô bé mất tự nhiên. Nghiêm Căn cầm tay Mai Côi, Mai Côi dùng sức nắm chặt tay Nghiêm Căn:

- Em không sợ đâu, bọn họ có thể làm bạn gái của anh, em cũng có thể.

Lời này dễ cho Nghiêm Căn rất vui vẻ, cười ngây ngô. Bên cạnh lại có tiếng rì rầm nhưng cậu cũng bỏ qua. Hai người ăn sáng xong thì rời đi, Nghiêm Căn kéo Mai Côi ra một góc vắng mà hôn cô bé rồi nói:

- Đừng để ý đến mấy lời khó nghe của bọn họ, cứ coi như bọn họ đang đánh rắm, nghe tiếng bọn họ thì như nghe “bùm bùm bùm”, mùi thối bay qua là được rồi.

Cậu bắt chước tiếng đánh rắm rất giống khiến Mai Côi phì cười. Nghiêm Căn vò vò tóc, không nhận được lại ôm cô bé vào lòng rồi nói:

- Phải đi thật rồi, em phải nhớ anh biết chưa

- Vâng ạ, nếu cần em giúp thì cứ gọi em nhé

- Được

Một lát sau, Mai Côi hỏi:

- Vậy anh còn định ôm bao lâu nữa?

Nghiêm Căn đỏ mặt gồ gồ đầu cô bé:

- Em đúng là đồ rửa ngược ki bo, ôm một tí thì sao? Hừ, không ôm nữa. Anh đi đây

- A! Là chính anh đang bận mà, em chỉ nhắc nhở anh thôi

Mai Côi vô tội mà xoa xoa đầu mình.

...

Lại mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, cô bé rốt cuộc không nhịn được lại nói:

- Rốt cuộc thì anh có đi không đây?

Cậu không nói hai lời, xoay người định đi nhưng đi hai bước thì lại chạy quay lại, kéo Mai Côi vào lòng rồi cắn má cô bé một cái:

- Đuổi anh đi? Cấn chết em!

Cắn xong quay đầu, lần này thực sự rời đi, nháy mắt đã biến mất trước mặt cô.

Mai Côi xoa xoa khuôn mặt bị cắn đau, thì thào oán giận:

- Nào có đuổi, rõ ràng là nhắc nhở, hỏi thăm.

Cô bé đi ra ngoài, quyết định sau này phải nói cho cậu, không thể dùng thuật di động này trước mặt mình được, nhìn anh biến mất trước mặt mình cảm giác thật không tốt.

Đi về đường lớn, gặp vài nhóm học sinh túm năm tụm ba, Mai Côi cố gắng ngẩng cao đầu. Cô bé thích anh cũng chẳng phải là làm chuyện gì xấu, hơn nữa anh cũng thích mình, đâu phải như lời bọn họ nói. Cô bé phải cố gắng, học tập tốt, không thể làm cha Nghiêm Lạc và mẹ Tiểu Tiểu mất mặt được. Ổn định tâm lý rồi thì lại gặp Mặc Ngôn từ nhà ăn bước ra.

Mặc Ngôn đi cùng cô, hỏi:

- Rốt cuộc thì chị cũng bị anh ấy thu phục?

Mai Côi mặt đỏ lên, lắp bắp:

- Cái gì? Nào có!

Mặc Ngôn mỉm cười, vẻ mặt như thể sớm đã biết. Mai Côi nghĩ thấy không phục thì nói tiếp:

- Rõ ràng là chị thu phục anh ấy

Mặc Ngôn cười, quay đầu nhìn Mai Côi thật sâu. Mai Côi bị nhìn mà khó hiểu nhưng Mặc Ngôn lại chỉ nói một câu:

- Đừng lo lắng.

Ba chữ này lại bất ngờ khiến Mai Côi an tâm. Vì thế Mai Côi cũng cười, gạt mạnh đầu. Nếu nói Nghiêm Cấn như lửa, nhiệt tình không thể ngăn cản thì Mặc Ngôn chính là nước, bình tĩnh sâu sắc. Cậu ấy luôn bình thản như không để ý nhưng lại thực sự khiến cho người khác cảm thấy yên tâm.

Bên cạnh có mấy nữ sinh đang lúi rúi nói chuyện:

- Hai anh em yêu đương, có phải là loạn luân gì đó không?

- Nào có, hình như không phải anh em ruột

- À, ra vậy. Khó trách chạy từ trường ngoài vào đến tận đây, da mặt cũng dày ghê

- Cũng không dễ dàng đâu, theo đuổi bao nhiêu năm như vậy, sắp tốt nghiệp mới làm xong, không nắm chắc thời gian không được

Mai Côi đang tiêu hóa xem có phải bọn họ nói mình hay không thì đã thấy Mặc Ngôn dừng bước, xoay người nói với mấy nữ sinh kia:

- Ăn no đầy bụng thì mau đi vệ sinh đi, bằng không thì miệng sẽ thối lăm lăm đấy.

Mấy nữ sinh kia bị nói thế mà tái mặt, dùng sức lườm Mai Côi, Mai Côi cảm thấy rất kinh ngạc, khuyên bọn họ đi đại tiện cũng đâu phải là mình, lườm gì mà lườm?

Mặc Ngôn chậm rãi nói thêm:

- Anh em nhà tôi đều không ngại đánh con gái đâu

Mấy nữ sinh kia chẳng dám nói gì, vội vàng chạy biến đi. Mai Côi suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng hiểu được ý của Mặc Ngôn:

- Mặc Ngôn, bọn họ cũng có thể hiểu sao?

- Vâng, mấy người đó cũng thông minh như chị!

Mai Côi lại nghĩ nghĩ:

- Chắc chắn là không phải em đang khen chị. Nhưng mà cảm ơn, tuy rằng lần nào em cũng cãi cò với anh ấy nhưng thật ra em luôn giúp anh ấy. Mặc Ngôn, phương thức biểu đạt tình cảm của em thật độc đáo

Mặc Ngôn nói:

- Em cũng đâu có cãi nhau gì

Cậu không mắng chửi người mà chỉ làm người ta cứng họng thôi. Mai Côi vừa định cười thì lại nhìn thấy Thẩm Phi.

Lúc này cô bé và Mặc Ngôn đã đi đến trước dãy phòng học, Thẩm Phi cầm sách đi về phía này. Thấy cô bé thì dừng bước, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cười cười, gật gật đầu xem như chào hỏi rồi đi vào. Khi cậu mỉm cười về mặt lộ ra chút mất mát, đau lòng khiến Mai Côi nhìn cũng không được vui

Mặc Ngôn thấy thế thì nhắc nhở:

- Hay là nói rõ cho anh ấy, đỡ cho tên cuồng ghen kia lại gây sự

Tên cuồng ghen mà cậu nói giờ phút này đang mũ áo chỉnh tề ngồi trong văn phòng, cùng bọn Tiểu Mễ nghiêm túc kiểm tra tư liệu mang về từ hiệp hội siêu năng lực.

Sáng sớm Nghiêm Lạc đã đến, anh và Nghiêm Cần nói chuyện xong thì một mình đi gặp Phùng Quang Hoa. Đáng tiếc Phùng Quang Hoa là cá không ăn muối cá uрон, không nói một lời. Gần trưa thì Hạ Sinh chạy tới nói Hạ Bồi hôm nay thông minh hơn, tình lại đã lên nghe suy nghĩ của Phùng Quang Hoa nhưng lại không thăm dò được gì. Nghiêm Cần cười thầm trong lòng, Hạ Bồi học được thông minh thì người ta cũng học được, chiều gì cũng chỉ hữu dụng khi dùng lần đầu tiên, qua rồi thì sẽ thành vô dụng.

Tối qua sau khi Phùng Quang Hoa bị bắt thì hiệp hội siêu năng lực cũng bị phong tỏa ngay lập tức. Tiểu Mễ dẫn người làm theo chỉ thị của Nghiêm Cần, đem tất cả hồ sơ, văn kiện về công ty. Mai Côi nói cho Nghiêm Cần, tối hôm qua khi nói đến chứng cứ thì Phùng Quang Hoa lo lắng về hai ngăn tủ chứa tài liệu trong phòng của mình vì thể Nghiêm Cần đặc biệt dặn dò phải lưu tâm với hai ngăn tủ đó. Tiểu Mễ tự đi, đầu tiên là chụp ảnh toàn căn phòng, sau đó phân loại văn kiện, lục soát trước sau cẩn thận, xác nhận không có tường kếp, mật thất gì thì mới vận chuyển hết về.

Bây giờ Nghiêm Cần dẫn người kiểm tra đám văn kiện này. Vài cán bộ cao cấp trong hiệp hội từ đêm qua cũng đã bị khống chế, đưa đi thẩm vấn. Đáng tiếc cho tôi giờ, ngoài việc có thể chắc chắn phỏng đoán của Nghiêm Cần là thật thì những chi tiết khác bọn họ đều chưa tìm ra

Làm sao để chọn người bị hại? Bán ra ngoài thế nào? Con đường, người dẫn mối, thủ đoạn... Những điều này đám Nghiêm Cần hoàn toàn không biết gì. Thậm chí ngay cả người nào là thực sự rời khỏi hiệp hội, người nào là bị hại thì bọn họ cũng không thể xác định.

Đến chiều, danh sách nhân viên trong hiệp hội đã được thống kê, ngoài những người đã xác định là tử vong, mất tích đã từng báo án trước đó. Những người rời khỏi hiệp hội khác như di dân, rời khỏi hiệp hội thì ước chừng 96 người. Tiểu Mễ lấy danh sách, sắp xếp người đi thẩm tra, dò hỏi, xác nhận những người này quả thực không nằm trong phạm vi bị hại.

Nghiêm Cần để cho những người khác tiếp tục tìm manh mối trong đám tài liệu, tự mình đi tìm Hạ Bồi.

Hạ Bồi trải qua một đêm suy nghĩ hiển nhiên là đã có quyết định sẽ thắng thần của mình. Hạ Bồi vừa thấy Nghiêm Cần thì bắt đầu kể hết những gì mình biết nhưng cậu luôn nhấn mạnh Hùng Đông Bình kia không phải là đồng lõa của bác sĩ X, Hùng Đông Bình là người bị hại vân vân và vân vân...

Nghiêm Cần nhần nại không cắt lời cậu, nghe cậu kể về Hùng Đông Bình, từ khi Hùng Đông Bình dạy cậu, nói đến mười năm trước Hùng Đông Bình mất tích, nói đến mấy tháng trước đột nhiên xuất hiện tìm cậu hợp tác sưu tập tin tình báo. Hùng Đông Bình muốn cậu thăm dò tình hình trong hiệp hội và công ty rồi nói lại cho ông. Lần cuối cùng bọn họ liên lạc là một tháng trước, lúc đó vụ án của Tân Nam đang rất gấp rút, Hạ Bồi vẫn cảm thấy Tân Nam là gián điệp của hiệp hội, lúc ấy cũng có hỏi Hùng Đông Bình có nên nói chuyện này cho Boss và hội trưởng không nhưng Hùng Đông Bình lại nói chuyện này không đơn giản, bảo cậu chờ tin. Kết quả sau đó Hùng Đông Bình lại không liên lạc với cậu, như bốc hơi khỏi nhân gian một lần nữa.

- Tiểu ma vương, có phải là thầy đã bị bọn họ phát hiện nên bị hạ độc thủ?

- Hai người liên lạc như thế nào?

Nghiêm Cần không có hứng thú phỏng đoán tình hình của Hùng Đông Bình giúp Hạ Bồi.

- Lần đầu tiên là thầy gọi điện cho tôi, sau đó đều là dùng tâm ngữ liên hệ. Bình thường cuối tuần sẽ đến khu vực mà thầy chỉ định, sau đó thầy dùng tâm ngữ để tìm tôi, tôi cũng không biết chính xác chỗ của thầy. Thầy nói là vì bảo vệ tôi. Sau đó chúng tôi lại hẹn địa điểm gặp lần sau, cứ như vậy.

Nghiêm Cần gật gật đầu, cậu biết Hạ Bồi không nói dối, việc này Mai Côi từng tìm hiểu trong đầu Hạ Bồi rồi vì thế cậu hỏi tiếp:

- Hùng Đông Bình có từng tiết lộ chuyện đặc biệt gì với cậu không?

- Không có, chỉ là như tôi vừa nói thôi. Đúng rồi, lần đầu tiên gặp thì có nhắc đến một tâm ngữ giả tên là Lỗ An Hoa, là nữ, năng lực rất mạnh. Lần liên lạc đó thầy đột nhiên nói xung quanh có tâm ngữ giả đang dò hỏi suy nghĩ của mình, thầy nghi ngờ chính là Lỗ An Hoa kia. Nhưng sau đó thì thầy chẳng nhắc đến bất kì ai nữa.

Hạ Bồi cũng bắt đầu nghĩ đến việc này:

- Lúc bắt đầu thầy vẫn luôn quan tâm xem có còn tâm ngữ giả nào khác không, sau đó có thể là biết thật sự không có nên không thấy hỏi nữa. Chuyện Lỗ An Hoa cũng không hề nhắc lại nữa

Nghiêm Căn đưa bản đồ và mấy tờ giấy vứt qua cho Hạ Bồi:

- Cậu khoanh lại những địa điểm mỗi lần hai người liên lạc với nhau, nội dung nói chuyện cũng viết tường tận hết theo trí nhớ đi.

Hạ Bồi đón lấy rồi lại hỏi thêm một lần:

- Thầy có thể nào đã gặp chuyện bất trắc?

- Cho nên chúng ta phải nhanh lên, tin tức cậu cung cấp càng hữu hiệu thì chúng ta càng có cơ hội tìm được ông ấy

Có cơ hội tìm được Hùng Đông Bình thì cũng có khả năng tìm được bác sĩ X, tìm được bác sĩ X thì cũng có nghĩa là rùa con nhà cậu sẽ được an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Trái Tim Gắn Kết

Gần tới, Nghiêm Lạc và Nghiêm Căn bàn bạc một số tình huống. Bọn họ đều cho rằng đây là lần tiếp xúc với bác sĩ X gần nhất trong mấy năm qua. Nhưng Nghiêm Lạc cũng không cho rằng Phùng Quang Hoa thành lập hiệp hội siêu năng lực là nhằm mục đích cung cấp nguồn hàng cho bác sĩ X. Trước khi thành lập trường Nhữ Mã, anh và Cửu An đều tiếp xúc với Phùng Quang Hoa, thực sự ông ấy đã làm rất nhiều điều vì những người siêu năng lực, bằng không Nghiêm Lạc cũng sẽ không chung tay thành lập trường học cho bọn trẻ siêu năng lực.

Chỉ là không biết từ khi nào, vì cái gì mà ông ta biến thành như vậy. Hôm nay ông ta vẫn kiên quyết từ chối nói chuyện, còn che chắn toàn bộ ý thức của mình, hoàn toàn không hề muốn hợp tác. Nhưng Nghiêm Lạc tin ông ta sẽ không chống đỡ được bao lâu. Anh để Nghiêm Căn cẩn thận tìm vật chứng, phía Hùng Đông Bình cũng theo dõi cẩn thận. Tần Nam chết có lẽ đã là đánh rần động cỏ nên Hùng Đông Bình mới không liên lạc lại. Cho nên phải nắm chắc thời gian, lần này không thể lại bỏ qua được.

- Những địa điểm Hạ Bồi từng hẹn gặp ông ta đều đã lấy được, cùng với những gì rùa con tìm hiểu được đều trùng khớp. Lúc đó bọn con đều đến xem camera ở ngã tư nhưng cũng không tìm được gì, giờ sẽ kiểm tra lại một lần. Bởi vì sợ tiết lộ tin tức nên những nhân viên thực hiện đều là thần tộc, kỹ thuật của bọn họ không đủ trình độ như chú Ray nên hiệu suất hơi kém một chút. Theo lý, năng lực của Hùng Đông Bình hữu hạn, lúc trò chuyện với Hạ Bồi sẽ không cách quá xa. Chúng ta mở rộng phạm vi theo dõi, chỉ cần lúc ấy ông ta có xuất hiện trên đường hoặc là ngồi cùng một chiếc xe, so sánh cẩn thận thì nhất định có thể tìm ra. Mặt khác, phía Hạ Bồi, con sẽ an bài cho cậu ta gọi Hùng Đông Bình, dẫn dắt ông ta.

Nghiêm Lạc gật đầu, rất hài lòng với suy tính của Nghiêm Căn. Nghiêm Căn nói thêm:

- Mẹ của rùa con có thể nhẫn nại không tìm rùa con suốt mấy năm qua, lại trốn kỹ như vậy, giả thiết của chúng ta là vì cô ấy muốn bảo vệ con gái, như vậy chỉ cần khiến cô ấy tin rằng bây giờ rùa con rất an toàn, sự xuất hiện của cô ấy sẽ không khiến rùa con gặp nguy hiểm thì có phải sẽ khiến cho cô ấy chủ động xuất hiện? Con cảm thấy rất nhiều bí mật đều nằm ngay trên người mẹ rùa con

- Nhưng làm sao để cô ấy biết, hơn nữa là tin vào chúng ta? Mấy năm qua Mai Côi không phải luôn thử sử dụng năng lực tâm ngữ để tìm cô ấy sao? Cô ấy hẳn là đã che giấu mình. Nếu chúng ta giống trống khua chiêng ngược lại lại nguy hiểm

Nghiêm Lạc cảm thấy nói thì nói vậy nhưng tính khả thi không cao. Nghiêm Căn cũng thừa nhận điều này vẫn cần cân nhắc. Giờ Phùng Quang Hoa bị bắt, đối phương nhất định cũng theo dõi bọn họ sát sao, nếu bên bọn họ có chút động tĩnh thì cũng không giấu diếm được. Trước mắt mọi việc đều phải cẩn thận, quan trọng nhất vẫn là che giấu thân phận cho Mai Côi.

Hai cha con bàn bạc cẩn thận, lúc gần xong thì điện thoại vang. Cậu vừa nhìn thì đã thấy trên màn hình là hình rùa con đang cười thật ngọt ngào với mình, cậu vui vẻ ôm điện thoại chạy qua một bên:

- Rùa con, em nhớ anh à?

Giọng nói dịu dàng đến độ người làm cha như Nghiêm Lạc phải ghé tòm nhãn mặt, đang suy nghĩ lúc trước mình có phải cũng thế này không thì điện thoại đổ chuông

Nghiêm Lạc vừa nhìn thì nghĩ, khéo thế, là heo con nhà anh gọi. Anh nhận máy, theo thường lệ là Tiểu Tiểu nói trước:

- Nghiêm tiên sinh, anh có biết là móng vuốt ma quỷ của con anh đã cào sang Mai Côi rồi không?

Nghiêm Lạc theo bản năng liếc nhìn Nghiêm Cẩn đang ôm điện thoại cười trông thật tỏm, hắng giọng rồi hỏi:

- Sao thế em?

Anh nghĩ: đâu chỉ biết, Tiểu ma vương nhà anh còn đang ở trước mặt anh mà điên cuồng tung móng vuốt đây này.

- Sao thế? Sao gì mà sao? Hôm nay em gọi điện thoại kêu Mai Côi về nhà ăn cơm nhưng nó ập a ập ứng, về mặt cũng rất lạ, em hỏi nó thì kết quả là nó với Nghiêm Cẩn đang yêu đương

Giọng của Tiểu Tiểu ở đầu bên kia rất kích động

- Heo con, trấn định chút đi.

Nghiêm Lạc không thể không trấn an

- Sao mà trấn định được, đó là Tiểu Mai Côi nhà chúng ta, còn nhỏ như vậy mà đã bị bắt cóc

Nghiêm Lạc đen mặt:

- Người bắt cóc kia chẳng phải là con đẻ của em sao, heo con. Thế này chẳng phải là trách chúng ta à?

- Cái thằng xú tiểu từ đó nói em đã cấu, từ nhỏ nó đã có bao nhiêu bạn gái, cái đồ cù cái lẳng nhăng, ai biết nó có thật lòng với Mai Côi không, vạn nhất nó lại lên con dờ hơi thì sẽ khiến Mai Côi rất đau lòng

- Bọn nhỏ từ bé tình cảm đã rất tốt, như bây giờ cũng không quá bất ngờ, em đừng lo quá. Anh thấy Nghiêm Cẩn rất tốt với Mai Côi mà.

- Hừ, chính là vì tình cảm chúng nó tốt nên em mới đề phòng, cả hai đứa đều còn nhỏ, Nghiêm Cẩn thì hay nghịch ngợm gây rối, Mai Côi lại rất ngây thơ, chờ đến khi bọn nó lớn thêm chút nữa, hiểu được thế nào là tình cảm thì hẹn hò cũng được mà. Rõ ràng là đã dặn phải đợi qua 18 tuổi...

- Con chẳng phải sắp 18 rồi sao, Mai Côi cũng thế

- Đúng, lúc trước em phải nói là 20 tuổi thì có phải là tốt không!

Nghiêm Lạc không nhịn được cười:

- Heo con, có phải em rất vui vì thế này coi như Mai Côi đã bước hai chân vào nhà chúng ta nhưng lại sợ con không tốt nên để vịt đã tới tay còn bay mất?

Tiểu Tiểu ở đầu bên kia sùng sốt, nghĩ nghĩ rồi cũng cười:

- Dù sao em mặc kệ, Mai Côi ngoan như thế, em thương còn không hết, nếu thằng bé xấu xa kia bắt nạt nó thì em chắc chắn sẽ từ mặt nó. Nếu nó làm đứa con dâu này của em chạy mất, sau này Mai Côi không dám về nhà... nó thử xem!

Nghiêm Lạc vội nói đỡ con trai:

- Đúng đúng, cho nên giờ không thể làm con sợ, vạn nhất Mai Côi nghĩ em không đồng ý rồi đá con đi, đến lúc đó mẹ con em đều đau lòng, rất không tốt đúng không?

- Không phải em không đồng ý, em sợ Mai Côi tuổi còn nhỏ mà bị bắt nạt thôi. Để em nói chuyện với Mai Côi, quản lý Nghiêm Cẩn cho tốt, không thể để nó như con sói hoang mà dương oai điều võ mãi được

Tiểu Tiểu nói xong hưng phấn, thom chổng qua điện thoại một cái rồi cúp máy, sau đó vội sang phòng con gái, bàn bạc việc quản người

Bên này Mai Côi đang ở trong phòng, gọi cho Nghiêm Cẩn cũng là nói chuyện này:

- Vốn định giấu mẹ Tiểu Tiểu, chẳng phải mẹ vẫn bảo phải lên đại học mới được sao, em sợ mẹ không đồng ý. Nhưng hôm nay nói chuyện một lúc thì mẹ đã nhìn ra, sau đó hình như mẹ rất kích động, làm sao đây? Có phải là em rất ngốc không?

- Ừm, mẹ hẳn là rất kích động, anh thấy cha đang nghe điện thoại, chắc chắn là mẹ gọi. Từ nhỏ em đã là con rùa ngốc, có bao giờ thông minh đâu. Đừng sợ, mẹ thương em như thế, cho dù giận cũng chẳng giận em đâu, nhiều lắm là giận anh thôi.

- Nếu mẹ không đồng ý thì làm sao đây?

- Không đâu, anh tìm cho mẹ cô con dâu mẹ thích như vậy, có mà nằm mơ mẹ cũng cười ấy chứ.

Mai Côi cười khanh khách. Nghiêm Cẩn nói thêm:

- Cười cái gì, thật đấy, chắc chắn là gọi điện báo tin vui cho cha rồi!

- Mẹ không phản đối là được rồi, em rất lo lắng

Mai Côi khe khẽ nói, mẹ Tiểu Tiểu tốt với cô bé nhất, cô bé không muốn làm mẹ khó xử. Nghiêm Căn lại nghĩ đến vấn đề khác:

- Rửa con, nếu tìm được mẹ em, mẹ không đồng ý chuyện chúng mình thì em có bỏ anh không?

Mai Côi sùng sốt, cô bé chưa từng nghĩ tới điều này. Nghiêm Căn không đợi được câu trả lời, nóng nảy nói:

- Anh nói cho em nghe, bắt kẻ là nguyên nhân gì, tình huống gì, em cứ thử vứt bỏ anh xem

- Á, thử à, thử thế nào? Anh định làm gì?

Câu hỏi này của Mai Côi thuần túy chỉ là tò mò, thật không hiểu nữ sinh vứt bỏ nam sinh thì nam sinh sẽ làm gì? Nhưng Nghiêm Căn nghe xong lại rất khó chịu:

- Em lại đang chọc anh đúng không? Nếu em dám bỏ anh, anh... anh cũng chẳng làm gì được em!

Tiểu ma vương nghĩ lại, thấy mình thật uất ức nhưng cũng chẳng nói nặng với cô bé được, cuối cùng chỉ đành nói:

- Anh làm gì anh là được chứ gì, em bỏ anh một ngày thì anh không ăn cơm một ngày, anh chết đói cho em xem.

Câu chém gió này cảm động lắm đúng không, kết quả Mai Côi ở bên kia nửa ngày không đáp, Nghiêm Căn bắt an:

- Rửa con, sao thế?

- Xin lỗi

Giọng bên kia ảm ách, Nghiêm Căn biết cô bé lại nhớ tới chuyện năm đó, lòng thờ dài:

- Rửa ngốc

Cậu đang định nói tiếp thì nghe thấy bên kia điện thoại có tiếng gõ cửa, sau đó nghe được tiếng Tiểu Tiểu gọi:

- Mai Côi, mẹ con ta tâm sự!

Tâm sự? Nghiêm Căn lo lắng. Mẹ sẽ không chia rẽ uyên ương chứ? Cậu vội dặn dò:

- Rửa con, em nhất định phải kiên định đấy, không được chạy sang bên địch, chờ anh trở về, anh sắp xong việc rồi, bảo mẹ là anh sẽ về ăn cơm, mẹ nấu nhiều đồ ăn vào. Nấu cơm bận rộn không rảnh tán gẫu, anh sẽ mau chóng quay về.

Vừa cúp máy thì thấy Nghiêm Lạc đang nhìn mình, Nghiêm Căn cười nịnh bợ:

- Cha, dạo này cha làm việc vất vả, cũng nên về nhà hưởng thụ cảnh gia đình ấm áp đi, mau dọn dẹp thu xếp, con đi dặn dò mọi người, chúng ta cùng về nhà ăn cơm

Bữa cơm này Nghiêm Căn ăn thật cẩn thận, cẩn thận quan sát sắc mặt Tiểu Tiểu, cậu vừa về đã bị bắt đi ăn cơm, chưa kịp nói gì với Mai Côi. Tiểu Tiểu thân nhiên mà rất có lý nói:

- Chẳng phải nói muốn về ăn cơm sao? Theo con nói đó, làm rất nhiều đồ ăn, ăn cơm trước đi.

Trên bàn cơm, Mai Côi rất tự giác gấp đũa gà cậu thích ăn, Tiểu Tiểu lại nói:

- Nghiêm Căn, hình chưa mẹ chưa bao giờ thấy con gấp đồ ăn cho Mai Côi?

Tay Nghiêm Căn cứng đờ, đũa gà suýt thì rơi xuống đất. Cậu hơi xấu hổ nhìn Mai Côi, luôn là Mai Côi gấp cho cậu, sao giờ bị mẹ nói như là tội không thể tha thứ vậy. Cũng may Mai Côi hiền lành cười nói:

- Anh ơi, em thích ăn măng

Nghiêm Căn buông đũa gà, vội gấp măng cho cô bé. Thế này mẹ sẽ không phản đối chứ?

- Nghiêm Căn, Mai Côi thích ăn gì con có biết không?

Mai Côi trông chờ nhìn Nghiêm Căn, Nghiêm Căn trừng mắt nhìn hạt cơm trong suốt trong bát, cuối cùng quay đầu nhìn Nghiêm Lạc đang vui đầu ăn cơm mà nói:

- Cha ơi, cha làm gì mẹ thế, rõ ràng là mẹ khó chịu vì thiếu tình yêu

Tiểu Tiểu thực sự muốn gỡ đầu con mình một cái, chuyên gia nói linh tính làm trò cười. Thật thương cho đứa em gái kiêm bạn gái kém thông minh kia, hôm nay cô cẩn thận hỏi thì mới biết con mình phóng túng cỡ nào. Hơn nữa nó trời sinh tính tình ngang ngược nhưng Mai Côi lại quá hiền lành, có thể thấy sau này sẽ bị nó đè đầu cưỡi cổ.

Tiểu Tiểu nghĩ lại chính mình, Boss tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, tàn bạo nhưng lại nhớ rõ sở thích của mình, đồ ăn, màu sắc cô thích anh đều biết hết. Anh sẽ nấu cơm cho cô, cùng sắp xếp mọi việc chu đáo cho cô. Trái lại thằng con này ngoài việc sai bảo Mai Côi làm này làm nọ thì có lúc nào biết thương xót con bé. Từ góc độ của bà mẹ vợ, tuyệt đối đó không phải là chàng rể tốt nhưng đáng tiếc nó lại là con mình, nếu bảo để Mai Côi đi làm dâu nhà người khác thì cô cũng không vui chút nào.

Vì thế, Tiểu Tiểu cảm thấy nên giáo dục Tiểu ma vương cẩn thận, giờ nó cũng qua 17 sắp 18, việc học hành không thành vấn đề, công tác cũng có năng lực nhưng khóa học thương vợ thì hoàn toàn trượt. Tiểu Mai Côi nhà cô không cần phải làm gì to tát, cứ để nó tốt nghiệp trung học rồi chọn trường đại học, nghề nghiệp thoải mái là được, cho con bé hưởng thụ cuộc sống đại học thoải mái rồi kết hôn, mẹ chồng nàng dâu hai người có thể cùng nhau tu tiên, làm đẹp. Hai tên họ Nghiêm kia vốn là bất tử, hai người cũng muốn ở bên bọn họ dài lâu thì phải giữ gìn tuổi xuân. Phải gánh vác cái nhìn của mọi người, áp lực rất nặng nề chẳng kém gì những người công to việc lớn.

Suy nghĩ này vừa tới, Tiểu Tiểu cảm thấy mình trách nhiệm nặng nề, người bình thường nếu muốn làm vợ của thần tộc thì sẽ rất vất vả, huống chi còn là Diêm Vương phu nhân, lại càng mệt. Tiểu Tiểu sợ Mai Côi không thích, đá thằng con ngốc nghếch của mình đi. Nhân lúc tình cảm hai đứa đang tốt thì sửa đổi những thói quen xấu của Nghiêm Căn. Cái gì gọi là chi tiết nhỏ trong cuộc sống không thể bỏ qua? Cho nên bắt đầu từ việc ăn cơm, phải nhắc nhở Tiểu ma vương nên làm gì cho tốt.

Nghiêm Căn dưới ánh mắt đầy ám chỉ của mẹ, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu vâng vâng:

- Cái gì chứ, cha ơi, lúc nào con theo cha học nấu ăn nhé

Nghiêm Lạc “ừm” một tiếng thì Tiểu Tiểu mới thu hồi ánh mắt. Mai Côi cười hi hi, hiển nhiên lúc này cô bé vui nhất. Nghiêm Căn thầm mắng trong lòng: “đồ vô lương tâm”.

Vất vả chịu đựng được đến lúc cơm nước xong xuôi, Nghiêm Lạc cuối cùng cũng giải cứu cậu con trai một lần, kéo Tiểu Tiểu về phòng. Nghiêm Căn cũng vội kéo rùa con về phòng, lòng nghĩ: thế mới đúng chứ, hai cha con ai đi ôm vợ người ấy, ai cũng không cần phải e dè ai

Mai Côi vừa vào phòng đã bị xử lý, Tiểu ma vương sử dụng cù léc thần công khiến cô bé cười ra nước mắt, cuối cùng đến lúc đau bụng mới dừng. Nghiêm Căn lại đau lòng, vừa tự trách mình không đúng mực vừa bế cô bé nằm trên giường, nhẹ xoa bụng cho Mai Côi.

- Hôm nay mẹ nói gì với em?

- Mẹ hỏi em có muốn ngang hàng với anh không?

Mai Côi ôm Nghiêm Căn, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào ngực Nghiêm Căn, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ nói cả đời của anh sẽ rất dài, rất dài, giống cha Nghiêm Lạc vậy, mẹ hỏi em có dám ở bên anh cả đời?

Vấn đề này hiển nhiên là Nghiêm Căn chưa từng nghĩ tới, cậu hôn trán cô bé:

- Vậy em nói sao?

- Em nói em muốn!

Bốn chữ không mềm mại nhưng lại hung hăng đập vào tim Nghiêm Căn, cậu ôm thật chặt Mai Côi, Mai Côi còn nói:

- Em nói với mẹ Tiểu Tiểu, nếu em chết thì anh sẽ không ăn cơm, anh đói bụng thì em sẽ đau lòng

Nghiêm Căn mỉm cười:

- Thế mẹ nói sao?

- Mẹ cũng chỉ cười như anh thôi

- Sau đó thì sao?

- Sau đó mẹ bảo muốn dạy em tu tiên. Mẹ nói yêu đương là chuyện dễ dàng nhưng sống bên nhau cả đời là chuyện rất khó. Hơn nữa, cuộc đời anh lại dài như vậy, bảo em phải dừng cảm.

- Ừm!

Mắt Nghiêm Căn nóng bừng. Mẹ luôn khiến cậu mất mặt nhưng cũng là người tốt với cậu nhất

- Mẹ nói rất đúng, rủa con, phải dừng cảm, cả đời này của anh đều giao lại cho em!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vụ Án Có Đột Phá, Mai Côi Đột Nhiên Mất Tích

Cả đời cậu dài cỡ nào, Nghiêm Căn cũng không biết, cậu chỉ biết là cho tới bây giờ, đây là lúc cậu thấy hạnh phúc nhất. Rủa con của cậu đã thành bạn gái của cậu, vẫn ngoan ngoãn, đáng yêu như trước đây, hơn nữa có lẽ là vì tình cảm xác định rõ ràng nên cô bé trở nên nhiệt tình hơn nhiều. Sẽ chủ động dính lấy cậu, sẽ làm nũng, thỉnh thoảng còn dám nôi cậu. Rủa con như vậy khiến cậu yêu muốn chết, hận không thể nhét vào túi mà lúc nào cũng mang theo bên cạnh.

Chỉ tiếc vụ án đang đến lúc mấu chốt, cậu tốn nhiều thời gian vào công việc, hồi hã ngược xuôi, có khi thậm chí còn phải ở lại công ty. Có khi cả ngày chẳng gặp rủa con một lần. Tuy rằng ngày nào cũng gọi điện thoại nhưng không gặp mặt nhau thì vẫn rất nhớ nhưng. Cậu dùng thuật đi động đi tìm Mai Côi, nói được đôi câu, đương nhiên lại hôn một cái rồi lại vội vã quay về công ty.

Mai Côi không khiến cậu quá lo lắng, thực sự là nói được làm được, ngoài lúc đi học, thời gian còn lại thì rất tích cực về nhà, bắt đầu học công pháp tu tiên từ Tiểu Tiếu. Sau đó còn rất nghiêm túc học nấu cơm, học làm rất nhiều việc nhà, vốn bình thường cô bé đã thích giúp Tiểu Tiếu làm việc vặt, giờ lại vì mục đích trở thành người có đủ tư cách làm vợ tương lai của Tiểu ma vương nên học tập càng hăng say.

Điều này khiến Nghiêm Căn rất vui, rủa con nhà cậu đúng là quá tốt, nhưng cậu vẫn có chuyện rất lo lắng, đó chính là Thẩm Phi.

Thẩm Phi đương nhiên biết quan hệ của cậu và Mai Côi nhưng Thẩm Phi dù biết Mai Côi là hoa đã có chủ nhưng vẫn thường dùng ánh mắt chân tình mà cô đơn nhìn theo Mai Côi. Mai Côi vốn dễ mềm lòng, dưới tình hình này lại cảm thấy rất có lỗi với Thẩm Phi.

Nghiêm Căn cảm thấy tên Thẩm Phi kia thực sự rất giỏi hoạt, nếu Thẩm Phi thoải mái hẹn Mai Côi ra nói chuyện rõ ràng thì cũng đơn giản nhưng Thẩm Phi lại cố tình chẳng nói gì, chỉ yên lặng mà thoải mái làm cho mọi người đều biết mình thích Mai Côi, vẫn chờ đợi Mai Côi. Vì thế cứ để không khí trở nên ái muội như vậy khiến Nghiêm Căn luôn khó chịu. Cho dù biết Mai Côi chẳng có ý gì với Thẩm Phi thì cậu cũng rất khó chịu.

Điều này khiến Mai Côi cảm thấy rất có lỗi, giờ Nghiêm Căn bận rộn, áp lực lớn mà mình lại khiến anh phải phiền lòng, cảm thấy rất không ổn. Vì thế cô bé định tự mình mau chóng giải quyết việc này. Mặc Ngôn từng nói, nói chuyện rõ ràng có vẻ hay hơn. Mai Côi quyết tâm hẹn Thẩm Phi ra ngoài nói chuyện rõ ràng, nói với Thẩm Phi là mình thích Tiểu ma vương, không thể nhận tình cảm của người khác.

Mai Côi cố lấy dũng khí tìm tới Thẩm Phi. Thẩm Phi vẫn dịu dàng như cũ, dường như cũng định liệu được chuyện này, cậu nhẹ nhàng hỏi:

- Muốn đi đâu nói chuyện?

Đi đâu? Mai Côi rất nghiêm túc nghĩ ngợi. Ở trường học? Hình như không tiện lắm, mọi người ở bên nhìn chăm chăm vào bọn họ, đến lúc đó có tin đồn gì rơi vào tai Tiểu ma vương thì lại khiến anh bức dọc. Nhưng đi đâu thì hợp? Mai Côi không nghĩ được, bình thường đi ra ngoài đều là thuận theo dòng nước, mọi người đi đâu mình đi đó, cũng không hề ý có chỗ nào phù hợp

Thẩm Phi thấy cô bé nửa ngày chưa quyết định được nên đề nghị:

- Hay là chúng ta vào thành phố, vừa vặn anh muốn mua mấy quyển sách, em muốn nói gì thì cứ nói

Mai Côi nghĩ thấy cũng được nên đồng ý.

Mai Côi không nói gì về chuyện “hẹn hò” với Thẩm Phi này. Tiểu ma vương cũng bận rộn nhiều chuyện, hai ngăn tủ tài liệu kia của Phùng Quang Hoa lật qua lật lại đến phát chán cuối cùng cũng tìm ra được “danh sách hàng hóa” kia. Có thể tra ra được cũng là nhờ Tiểu ma vương thông minh. Bởi vì Phùng Quang Hoa là người rất ngăn nắp, từng văn kiện đều được sắp xếp rất cẩn thận nhưng trên đó lại có thêm cả một con số, vốn dĩ mọi người không để ý, đều tưởng đó là để tiện quản lý. Nhưng Tiểu ma vương lại cảm thấy những tài liệu này được mã hóa đã rất đầy đủ, ngăn nắp, những con số đánh dấu lên có vẻ dư thừa. Sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại không phát hiện tin tức hữu hiệu thì Tiểu ma vương đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, phân tích lại những con số kia, chọn ra vài văn kiện, đem bìa da đi chụp X-quang thì đột nhiên phát hiện ra bên trong có chứa những tờ giấy mỏng manh.

Về phương diện khác, kinh tế của Phùng Quang Hoa và tài khoản ngân hàng đều bị lật tung, cuối cùng điều tra ra ông ta dùng thân phận khác mở tài khoản ngân hàng, trong đó có dấu hiệu rửa tiền nhưng vẫn bị điều tra rõ ràng

Phùng Quang Hoa trải qua trận chiến tâm lý căng thẳng sớm đã trở nên yếu ớt, chứng cứ vừa bị phanh phui thì không cố thêm nữa, cuối cùng cũng chịu khai ra nhưng ông ta từ chối việc mình có liên hệ với bác sĩ X.

Mọi việc đều quay trở về khi Hùng Đông Bình mất tích. Lúc trước hiệp hội có vài hội viên mất tích, Phùng Quang Hoa lòng nóng như lửa đốt, ông ta xin cảnh sát giúp đỡ rồi xin cả huyết tộc, Nghiêm Lạc giúp đỡ nhưng không thể điều tra ra chân tướng. Sau đó Hùng Đông Bình dùng năng lực tâm ngữ mà giúp ông tìm được một người buôn bán trong thế giới ngầm đó. Người đó chuyên mua nội tạng người, kể cả của những kẻ không phải là con người và của người siêu năng lực. Lúc ấy vì sợ đánh rắn động cỏ nên Phùng Quang Hoa không báo cảnh sát cũng không nói cho Nghiêm Lạc mà chỉ lẳng lặng điều tra, lại cảm thấy đây cũng không phải nguyên nhân người trong hiệp hội mất tích. Nhưng Hùng Đông Bình cho rằng mọi chứng cứ đều chỉ về đây, vì thế ông bắt đầu đề phòng. Lúc ấy Hùng Đông Bình cũng không phát hiện có gì bất ổn, còn dạy ông ta cách che giấu ý thức. Phùng Quang Hoa vì tự bảo vệ mình mà bắt đầu khổ luyện nhưng đến sau này, ngay khi cảm thấy có thêm manh mối mới thì chính Hùng Đông Bình lại mất tích.

Chân tướng mọi việc như biến mất theo Hùng Đông Bình. Phùng Quang Hoa bị đá kích lớn, ông ta cố gắng bảo vệ những người trong hiệp hội. Lúc đó đã xảy ra một việc, một hội viên ăn cắp tiền của hiệp hội bị Phùng Quang Hoa uống rượu say bắt quả tang. Hai người cãi cọ rồi động thủ, Phùng Quang Hoa say rượu, không thể khống chế được mà lỡ tay giết chết người kia. Điều này khiến ông ta vừa hoảng vừa sợ, ngay đang lúc không biết phải xử lý thì thể này thể nào thì kẻ trong thế giới ngầm kia vừa khéo gọi điện cho ông ta, thuyết phục ông ta bán cho mình thi thể của người trong hiệp hội như vậy là đã giải quyết được vấn đề khó khăn này cho ông ta. Ma xui quỷ khiến, ông ta đem thi thể đó bán, buồn lời được món kha khá.

Sau đó ông ta hoảng sợ suốt một ngày nhưng phát hiện chẳng ai nghi ngờ mình. Hội viên kia mất tích khiến mọi người lại liên tưởng đến những vụ án mất tích trước đây, gom luôn người này vào đó. Mà may mắn là hồn phách của hội viên kia không bị quỷ sai bắt được. Phùng Quang Hoa tiếp xúc với người của Nhã Mã thì mới biết thì ra hồn phách còn thì vẫn có thể tra ra được những chuyện trước khi chết. Phùng Quang Hoa rất sợ hồn phách của hội viên kia bị bắt được vì thế mượn cơ hội hợp tác với công ty Nhã Mã mà học được thuật thu hồn diệt phách. Từ lúc đó trở đi, ông ta biết sẽ không ai có thể phát hiện chuyện lần đó nữa.

Có lần thứ nhất thì cũng rất dễ dàng có lần thứ hai. Phía bên kia sẽ lại tìm tới cửa, hi vọng Phùng Quang Hoa có thể hợp tác, lần này bọn họ muốn người sống. Phùng Quang Hoa không hỏi sống chết thì có tác dụng gì bởi vì ông ta sợ, ông ta không dám chấp nhận điều này, ban đầu rất kiên quyết mà từ chối. Nhưng ông ta cũng nhanh chóng bị khuất phục bởi vì đơn giản bên kia nói, nếu ông không muốn phối hợp thì chuyện ông giết chết hội viên kia và đem bán thi thể sẽ bị phanh phui. Hậu quả của điều này Phùng Quang Hoa sao dám đối mặt. Vì thế ông ta bắt đầu lần thứ hai.

Những chuyện sau này Phùng Quang Hoa càng làm càng thuần thục, cảm giác bút rút cũng dần dần biến mất. Ông ta bắt đầu lập kế hoạch hành động cẩn thận, bắt đầu chủ động hỏi bên kia có tiểu hàng không, bắt đầu có kẻ mặc cả thêm tiền, thực sự chuyên tâm học che giấu ý thức, sợ có ngày sẽ bị tâm ngữ giả phát hiện. Thuật thu hồn diệt phách càng luyện càng lên tay, thậm chí còn đem dạy cho đám người kia, yêu cầu bọn họ phải hành động thật bí mật nên những người đó bị chết thì hồn phách cũng không thể tồn tại.

Nhưng từ đầu đến cuối ông ta chưa từng hỏi người bị ông đem bán đi đâu?

Phùng Quang Hoa ngừng tay là khi Tần Nam phát hiện hành vi phạm tội. Lúc ấy Tần Nam truy ra được đến bên thế giới ngầm kia, tra được trong hiệp hội có một người có chức vụ quan trọng đang cung cấp hàng hóa cho bên kia. Đầu tiên Tần Nam đã báo cáo việc này cho Phùng Quang Hoa nhưng ông không biết rõ là ai nên muốn cùng Phùng Quang Hoa điều tra. Vì thế chuyện sau đó đúng như Nghiêm Căn đoán, Phùng Quang Hoa hẹn Tần Nam ra, ông ta không ngờ Tần Nam lại mang cả Tiểu Phuong theo, để cô ta chờ ở bên ngoài. Tiểu Phuong nghe thấy có động thì chạy vào, vừa vận lúc Phùng Quang Hoa còn chưa hỏi ra được chỗ chứng cứ được che giấu. Tiểu Phuong nhìn thấy cảnh này thì vội quay đầu bỏ chạy, Phùng Quang Hoa vừa muốn chặn cô ta lại vừa muốn ngăn cản Tần Nam trốn thoát, dưới tình thế cấp bách nên ra tay độc ác, Tần Nam tắt thở. Nhưng chứng cứ nhất định ông ta phải tìm ra, đang định ép hỏi Tiểu Phuong thì nghe được còi xe cảnh sát, sau đó xảy ra những việc mà chúng ta đã biết.

Hạ Bồi có tham gia lần thẩm vấn này, cậu không thể không thừa nhận những điều Phùng Quang Hoa nói đều là sự thật. Nhưng trong chuyện này Hùng Đông Bình rốt cuộc đóng vai trò gì? Ai cũng không thể nói rõ. Với điều này Hạ Bồi rất buồn, cậu luôn tin rằng thầy là người tốt.

Nhưng Nghiêm Căn lại cảm thấy nghi ngờ năm đó của Phùng Quang Hoa cũng có vài phần đạo lý. Nếu năm đó Hùng Đông Bình cố ý dẫn mọi nghi vấn về tổ chức kia nhằm che giấu chân tướng của sự thật thì cũng có nghĩa là Hùng Đông Bình không phải là bị hại. Sự mất tích của ông ta có thể là vì phát hiện Phùng Quang Hoa nghi ngờ, cảm thấy không dễ xuống tay nên trốn đi. Điều này có thể giải thích hợp lý cho việc qua mười năm ông ta vẫn còn sống sót, hơn nữa có thể chạy tới chạy lui, liên lạc với Hạ Bồi.

Đương nhiên cũng không thể loại bỏ giả thuyết rằng ông ta là vì phát hiện ra tổ chức đó mà bị bắt. Điều quý giá là nếu năm đó khi các hội viên bị mất tích không liên quan đến tổ chức kia thì sau đó lập đi lập lại vài lần việc Phùng Quang Hoa mua bán người lại biến thành có liên quan

Cũng như Hùng Đông Bình nói với Hạ Bồi là có gián điệp, bảo Hạ Bồi ngầm điều tra. Tuy rằng lúc đó có tránh được nghi ngờ nhưng sự thật chứng minh, trong hiệp hội thực sự có gián điệp. Nhưng manh mối về gián điệp cũng giống như về tổ chức ngầm kia, dường như có liên quan đến bác sĩ X nhưng đến lúc mấu chốt thì lại bị cắt đứt hoàn toàn.

Mọi người đều cảm thấy trong đó có sự cố quái khó mà nói hết, nếu Hùng Đông Bình thực sự muốn giúp thì sao không đưa ra tin tức tình báo có tác dụng mà ngược lại lại như đang lòng vòng trên choker mọi người. Nghiêm Căn đưa bản đồ điện tử đã đánh dấu những địa điểm Hạ Bồi và Hùng Đông Bình đã gặp nhau lên màn hình lớn, lần này cũng phát lại đoạn băng camera ở ngã tư đường ghi lại nhưng cũng không tra được gì.

Tiểu Mễ đột nhiên nói:

- Ấy này, nói những điểm này lại chính là hình chữ X, chẳng lẽ cái này có ám chỉ gì?

Nghiêm Căn cau mày nhìn kỹ, nếu giống chữ X thì thực sự là chữ X và quái. Nhưng có thể hợp thành X thì sao, bác sĩ X là biệt danh bọn họ đặt, cho dù hẳn biết có danh hiệu này, đem manh mối này nói cho bọn họ việc này có liên quan đến bác sĩ X thì sao? Bọn họ đương nhiên là biết có liên quan nhưng có thể chứng minh điều gì?

Nghiêm Căn cẩn thận vẽ nói các điểm lại, hai đường giao nhau, chữ X hiện ra trên màn hình. Nghiêm Căn bỗng nhiên nói:

- Chúng ta vẫn điều tra chỗ bọn họ hẹn gặp nhưng lại bỏ qua những địa điểm khác

Tiểu Mễ nói:

- Mở rộng phạm vi điều tra đến năm con phố, thậm chí là nhà ga, cửa hàng xung quanh, phạm vi tra xét được thì đều phải điều tra.

- Không, chúng ta xem nhẹ một nơi rất quan trọng

Nghiêm Cận chỉ vào chỗ hai đường giao nhau:

- Nhìn đây, đây là trạm xe điện ngầm, chúng ta chưa từng điều tra

- Nhưng chỗ bọn họ ước định không hề có trạm xe điện ngầm, đường dẫn xe điện ngầm ở bên kia.

Tiểu Mễ trình chiếu đường xe điện ngầm đi, hai đường giao nhau tạo ra hình chữ thập, ghép với chữ X trước đó thì hình thành nên một chữ thược (米: nghĩa là gạo hoặc mét).

Hình vừa hiện ra, Tiểu Mễ đã hiểu:

- Nếu hắn ta không trốn theo đường đó mà trốn theo phạm vi xe điện ngầm thì chúng ta có điều tra ở trên mặt đất cũng không thể điều tra ra được.

Nghiêm Cận gật đầu:

- Hơn nữa ven đường không có trạm xe điện ngầm, cứ thế chúng ta đều không nghĩ được là phải tra đến vấn đề này

- Tôi lập tức đi liên hệ, kiểm tra camera ở đây, hi vọng camera của bọn họ không phải chỉ là để làm cảnh.

Tiểu Mễ vì tìm ra được manh mối mới mà hưng phấn

Nghiêm Cận gọi thêm hai người đến:

- Đi thực địa một chuyến, xem tình hình thế nào

Ngay khi Nghiêm Cận đang tiến hành điều tra việc này thì Mai Côi và Thẩm Phi từ hiệu sách đi ra.

- Vâng, chính là thế, cho nên em cảm thấy rất có lỗi. Em ăn nói vụng về, thực sự không biết nên làm thế nào nhưng em rất thích anh trai, sẽ không thích ai khác nữa, không muốn khiến anh ấy không vui.

Mai Côi cẩn thận tỏ rõ lập trường, như vậy Thẩm Phi hẳn đã hiểu chứ?

Thẩm Phi ôm sách, dịu dàng cười cười với Mai Côi:

- Thật ra em tìm anh, anh sớm biết là có chuyện gì. Là anh khiến em thấy bối rối đúng không, người nên nói xin lỗi hẳn là anh.

Mai Côi nghiêm túc nhìn Thẩm Phi:

- Vậy ý của anh là không giận em đúng không, thật không? Thật ra em cũng không muốn mất đi người bạn như anh. Anh thực sự không giận em đúng không?

- Giận, sao không giận chứ, em thật chẳng có mất gì cả!

Thẩm Phi nghiêm mặt khiến Mai Côi hoảng hốt. Thẩm Phi thấy vẻ ngờ ngác của cô bé rất đáng yêu, sắc mặt lại dịu xuống, thờ dãi nói:

- Anh đùa thôi.

- À!

Mai Côi thở phào, cô bé phản ứng chậm với những lời nói đùa như vậy. Là thật sao? Cô bé có phần không chắc chắn mà nhún mày thì lại nghe Thẩm Phi nói:

- Thật ra anh mới phải xin lỗi

Cậu nhìn cô bé thật sâu, vẻ mặt có chút đau lòng, nhìn Mai Côi hồi lâu rồi đột nhiên nói:

- Yên tâm, anh sẽ tự khống chế được bản thân, sẽ không khiến bọn họ còn cơ hội nói những lời linh tinh đó...

Cậu nói chưa dứt lời, Mai Côi vẫn đang chăm chú nghe thì đột nhiên cảm thấy gáy đau nhức, cảm giác mê muội ủa đến khắp người. Cô bé vùng tay,

thấy vẻ mặt sợ hãi, lo lắng của Thẩm Phi, Thẩm Phi đang vươn tay ra định đỡ cô bé nhưng như có cái gì đó phi tới cắm vào gáy Thẩm Phi.

Mai Côi ngã xuống đất nhưng không cảm thấy đau chỉ thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ, trong nháy mắt đó cô bé cảm ứng được, dùng ý thức cuối cùng mà hét to một tiếng, cũng không biết anh có thể nghe được không. Ngay sau đó, thế giới trước mắt cô bé chìm trong màu đen u ám.

Nghiêm Cận đang ở trạm xe điện ngầm, đột nhiên tim thất lại đau đớn vô cùng. Cậu nghe thấy Mai Côi hét lớn, tiếng hét đó khiến cậu hoảng hốt nhưng nó chỉ xuất hiện một lần, không còn động tĩnh gì nữa. Nghiêm Cận chạy như điên lên mặt đất, liều mạng gọi Mai Côi trong đầu nhưng không ai đáp lời cậu. Cậu lấy điện thoại ra gọi, vì lo lắng mà suýt đánh rơi điện thoại. Chuông reo nhưng không ai nhận. Nghiêm Cận không ngừng gọi, cảm giác không rõ khiến cậu hốt hoảng, đầu như muốn nổ tung. Cậu phải lập tức nhìn thấy Mai Côi, xác định cô bé vẫn bình an.

Mà khi cậu liên lạc được với Mặc Ngôn thì mới biết hôm nay Mai Côi và Thẩm Phi vào thành phố, đến hiệu sách hẹn nói chuyện. Mà khi cậu đến hiệu sách kia thì chỉ thấy xe cứu thương đang đưa Thẩm Phi bị hôn mê bất tỉnh lên xe, cảnh sát bao vây xung quanh. Trên mặt đất, di động của Mai Côi cô đơn nằm đó, lòng cậu trở nên trống rỗng.

Rùa con của cậu mất tích!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Toàn Thành Phố Tập Trung Tìm Kiếm Mai Côi

Mai Côi mất tích gây nên một cơn sóng lớn, Nghiêm Lạc nhận được tin tức, lập tức điều động toàn bộ nhân mã qua đó. Phía cảnh sát cũng sẵn sàng phối hợp. Quanh ngã tư đường giao thông được chặn lại, bắt đầu tra xét những chiếc xe xung quanh. Nghiêm Lạc chạy tới hiện trường, Hạ Bồi cũng đến theo, cậu tìm tòi suy nghĩ của mỗi người nhằm tìm ra tin tức có ích nhưng tiếc là ngoài việc thấy một chiếc xe màu trắng chạy vút tới, Mai Côi bị đưa vào xe, Thẩm Phi ngã xuống đất thì chẳng nhìn thêm được gì khác.

Nghiêm Lạc hỏi rõ tình huống rồi giao hiện trường cho Thôi cục trưởng và A Mặc, sau đó dẫn Happy đến bệnh viện, sợ con theo đến bệnh viện lại xúc động mà gây chuyện. Đến đó, bất ngờ là Nghiêm Cận lại rất bình tĩnh, không gào thét với y tá bác sĩ, không đập phá gì, lý trí nghe hết tình trạng của Thẩm Phi. Mùi gây tê đó được tính rất mạnh, đủ để đối phó với một con gấu lớn cho nên tình hình của Thẩm Phi giờ cũng không được tốt cho lắm.

Nghiêm Cận nghe xong chỉ mím môi không nói. Happy nói với cậu:

- Thẩm Phi cũng có mệnh bất tử, miệng vết thương có thể tự động khép lại, nếu đối phương dùng vũ khí khác thì không thể đối phó với nó được nhưng lại chọn súng gây tê, xem ra bọn họ hiểu rất rõ tình hình của đám trẻ siêu năng lực của chúng ta.

Nghiêm Cận không nói gì, xoay người bước đi. Nghiêm Lạc thấy thế thì vội vỗ vỗ vai Happy, Happy hiểu ý nói:

- Yên tâm, Boss, nơi này cứ giao cho tôi

Nghiêm Lạc gật gù đầu, đuổi theo Nghiêm Cận, đưa cậu lên xe rồi dặn dò thuộc hạ:

- Về công ty!

Xe vững vàng đi về Nhã Mã, Nghiêm Lạc vỗ vỗ bàn tay Nghiêm Cận đang đặt trên đầu gối, Nghiêm Cận vẫn không nói gì, cậu như con rết gồ ngồi đó.

Vào công ty, Nghiêm Cận lập tức quay về văn phòng, ngây ngốc ngồi trên sofa. Nghiêm Lạc lo lắng, đứng bên cạnh nhìn cậu, qua nửa ngày Nghiêm Cận mới nói:

- Con không sao, cha à, cha đi làm việc của mình đi con không sao đâu

Cậu hơi ngừng lại rồi nói thêm:

- Con không sao, con không sao, thật đấy, con không sao, con không thể có chuyện gì được, rùa con đang chờ con đến cứu em ấy, con không sao...

Nghiêm Lạc nhìn nhìn Nghiêm Cận, cuối cùng gật gù đầu nói:

- Con phải bình tĩnh!

Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Bình tĩnh? Phải bình tĩnh thế nào đây? Đó chẳng phải ai khác mà chính là rùa con của cậu, cô bé ngoan từ nhỏ đã luôn bám đuôi cậu gọi “anh ơ”, cô gái

cậu trân trọng nhất. Chỉ thiếu chút nữa, chỉ một chút thôi là cậu đã có thể tìm được bác sĩ X, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, sao cậu có thể để lạc mất rùa con.

Nghiêm Căn nắm chặt hai tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay mà không biết đau. Mắt cậu rất xót, cậu dùng sức nhắm chặt mắt lại, cố gắng không nghĩ xem giờ Mai Côi có thể gặp chuyện gì. Không được loạn, cậu không được loạn, bắt được bác sĩ X thì rùa con sẽ bình an, đối thủ rất hiểu biết về người siêu năng lực, cho nên nhất định là bác sĩ X, nhất định là hắn.

Chuông di động vang, Nghiêm Căn như bị điện giật mà nhảy dựng lên, người gọi là Quách Lập, Nghiêm Căn trừng mắt nhìn cái tên trên màn hình một hồi, cậu đang nghĩ gì thế? Rùa con đương nhiên không thể gọi điện cho cậu, điện thoại của cô bé đang ở chỗ cậu. Nhưng nếu là số lạ cũng tốt, cho dù bọn họ muốn uy hiếp, ra điều kiện với cậu cũng được. Nhưng lại là Quách Lập, đó là một thuộc hạ trong thân tộc được phái đi điều tra chỗ buôn bán nội tạng người kia. Từ ngày Phùng Quang Hoa bị bắt, rùa con tìm được trong đầu ông ta một số tin tức, cậu đã phái Quách Lập đi thăm dò. Vì thế nhìn thấy cái tên này lại càng nhớ tới rùa con.

- Tiểu ma vương, mối liên hệ của bên đó đã hoàn toàn biến mất. Chúng tôi tìm được mấy địa điểm bọn họ tụ hội nhưng nghe nói đã nửa năm rồi không còn hoạt động. Mấy người từng liên lạc với bọn họ cũng đã đi tìm nhưng đến nơi thì họ cũng đã chuyển đi

Tin Quách Lập báo về là tin xấu, đầu óc Nghiêm Căn hoàn toàn trống rỗng không biết nên nói gì. Quách Lập thoáng ngừng lại rồi nói:

- Giờ tôi tới cục cảnh sát nhìn xem có báo cáo tử vong hay chứng nhận mất tích không.

- Ừm

Nghiêm Căn đáp rồi cúp máy, lòng lạnh lẽo. Bên buôn người hoàn toàn biến mất, manh mối bị cắt đứt. Bác sĩ X này luôn đi trước bọn họ một bước, mỗi khi bọn họ như bắt được chút hi vọng, sắp tìm được hắn thì hắn lại cắt đứt mọi con đường

Nghiêm Căn đi đi lại lại trong văn phòng. Nhất định còn có cách, nhất định còn có manh mối. Năng lực tâm ngữ của rùa con rất mạnh, ai cũng không ngăn cản được, chỉ cần rùa con khôi phục ý thức, rùa con tỉnh lại là có thể liên lạc với cậu. Đúng, như vậy nhất định không thành vấn đề, bọn họ muốn lợi dụng năng lực của rùa con, nhất định sẽ không làm tổn thương cô bé, nhất định là không.

Nhưng rùa con sao có thể bị phát hiện? Ngoài cậu và cha thì chẳng có ai biết bí mật của Mai Côi, báo cáo DNA cũng sớm bị hủy rồi thì sao bác sĩ X có thể biết? Chẳng lẽ Lỗ An Hoa bị bọn họ tìm được? Cô ấy đã khai ra rùa con? Không, không thể nào. Cô ấy chưa từng tiếp xúc với Mai Côi, cũng không biết tình hình gần đây của Mai Côi, có lẽ còn chẳng biết Mai Côi ở đâu. Nhưng chỉ cần cô ấy khai ra Mai Khánh Hải thì bác sĩ X cũng dễ dàng tra được Mai Côi, tra được nhà họ Nghiêm, tra được trường Nhã Mã.

Cậu càng nghĩ càng hoảng hốt, Phùng Quang Hoa, thế giới ngầm kia, Tần Nam, Tiểu Phụng, Hùng Đông Bình, Hạ Bôi, Thẩm Phi, Lỗ An Hoa... còn có ai liên quan đến việc này nữa?

Cậu đang nghĩ thì đám Mặc Ngôn, Cừu Tranh, Mẫn Lệ và Ngụy Anh Văn chạy tới:

- Tiểu ma vương, bọn mình nghe nói chuyện của Mai Côi rồi, giờ tình hình thế nào?

Nghiêm Căn chẳng có lòng nào giải thích với bọn họ, cậu xua tay ngăn bọn họ hỏi. Cậu còn đang nghĩ: nhất định có cách, nhất định có thể nghĩ ra cách.

Mọi người nhìn dáng vẻ của cậu thì cũng không dám thờ ơ. Mặc Ngôn nhìn cậu một hồi thì đột nhiên xoay người bước đi, mọi người thấy thế cũng rời đi theo:

- Mặc Ngôn, đi đâu vậy?

- Gọi điện thoại cho cha mình, cha hắn là sẽ tham gia vào việc này, giờ chúng ta đừng quấy rầy Tiểu ma vương, mọi người không được náo loạn. Chú Đậu Đậu, chú tìm chú Ray báo chú ấy sắp xếp cho chúng ta gian phòng họp đi ra, mọi người đến đó chờ, chút nữa mình sẽ đi tìm các cậu

Qua một hồi lâu, cuối cùng Mặc Ngôn cũng trở lại, A Mặc cũng theo đến phòng họp.

- Hiệu trưởng!

Bọn trẻ đều đứng lên, nóng lòng muốn biết mọi chuyện tiến triển đến đâu. A Mặc kể lại tình hình cho bọn trẻ rồi nói:

- Chúng ta bây giờ còn chưa thể dự kiến được tính nghiêm trọng của sự việc, hậu quả của việc Mai Côi mất tích có lẽ còn đáng sợ hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều, cho nên giờ là lúc tất cả mọi người đều phải đề phòng

Bọn trẻ nhìn nhau, Mai Côi mất tích lại đáng sợ như vậy? Là vì Tiểu ma vương sẽ nổi điên sao?

A Mặc háng háng giọng:

- Nguyên nhân cụ thể chờ lúc thích hợp sẽ nói cho các em, giờ mong các em hiểu được Mai Côi đang bị nguy hiểm, mà tất cả chúng ta từ nay cũng đều bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm. Thầy đã thông báo về trường học yêu cầu đề cao cảnh giác. Thầy hiểu các em muốn góp sức trong việc lần này nhưng trước mắt chưa thể đưa ra quyết định gì, các em đừng bối rối, trước tiên cứ chờ xem tình hình đã

Lam Băng vỗ vỗ balo của mình:

- Hiệu trưởng, chúng em đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Ở đây nằm đợi cũng được, có nhiệm vụ gì thì đừng bỏ qua chúng em

Nguy Anh Vân và mấy bạn trẻ cũng vội phụ họa:

- Đúng thế, hiệu trưởng, Mai Côi là bạn tốt của bọn em, bọn em huấn luyện lâu như vậy cũng không kém các chú trong công ty đâu, nếu có gì cần thì nhất định đừng bỏ qua bọn em.

A Mặc gật gù đầu, xoay người đi ra ngoài làm việc. Mặc Ngôn ngồi trở lại chỗ, vẻ mặt nặng nề, mọi người đang nghĩ cậu cũng có chuyện quan trọng cần thông báo, kết quả đợi nửa ngày thì chỉ là:

- Là mình đã cổ vũ Mai Côi đi tìm Thẩm Phi để nói chuyện cho rõ ràng, nếu Mai Côi không hẹn Thẩm Phi ra ngoài thì nhất định đã không bị bắt đi

Giọng cậu tràn ngập sự áy náy. Lô Thực nóng nảy:

- Sao có thể trách cậu được, đều là đám xấu xa đã bắt cóc Mai Côi, một lũ khốn! Cho dù không phải hôm nay thì bọn chúng nếu đã muốn bắt thì cũng sẽ tìm được cơ hội khác, không trách cậu được.

Mọi người không ngờ lại như vậy, Mặc Ngôn chỉ nắm chặt tay không nói gì. Trong phòng rất im ắng, hơn nửa ngày rồi Lam Băng mới nói:

- Không biết Thẩm Phi đã tỉnh lại chưa

Mẫn Lệ không nhìn được mà khóc, nắm gục lên bàn mà khóc òa:

- Mai Côi, nhất định không sao, em ấy nhất định sẽ không sao.

Cừu Tranh đứng dậy nhìn ra cửa, trong văn phòng rất ít người, phóng chừng đều ra ngoài làm việc. Cậu quay lại vỗ vỗ vai Mặc Ngôn rồi nói với Mai Côi:

- Giờ muốn khóc cứ khóc, muốn đau lòng cứ đau lòng, phát tiết xong rồi thì mọi người bình tĩnh một chút. Sau này mọi người chúng ta phải cùng góp sức. Tiểu ma vương nhất định rất bối rối rồi, chúng ta cũng không thể rối loạn hơn nữa.

Tiểu ma vương bối rối nhưng chưa đến mức rối loạn đầu trần tuyết, cậu đi như gió lốc tìm kiếm Nghiêm Lạc:

- Cha, con có một chủ ý, giờ tất cả manh mối đều không sáng tỏ, tất cả đều là vòng luẩn quẩn nhưng có một người chúng ta chưa từng tiếp xúc chính là mẹ của rùa con. Cô ấy nhất định là biết không ít chuyện, chúng ta tìm được cô ấy thì nhất định sẽ có đột phá.

Nghiêm Lạc gật đầu:

- Cha cũng nghĩ như vậy, trước mắt xem ta thì cô ấy là mấu chốt. Tìm được cô ấy thì có ích hơn việc tìm được Hùng Đồng Bình nhiều

Nghiêm Cận nói

- Đúng. Cho nên chúng ta ra thông báo treo thưởng đi

- Thông báo treo giải thưởng?

- Đúng vậy, con đã từng nghĩ, mẹ rùa con vẫn trốn tránh ngoài việc không muốn bản thân bị bác sĩ X bắt đi còn là vì muốn bảo vệ rùa con, cho nên cô ấy vẫn không dám liên lạc với rùa con. Con đoán cô ấy thậm chí còn không dám đến gần rùa con. Giờ rùa con bị bắt, cô ấy cũng như chúng ta, tham gia cùng chúng ta là lựa chọn tốt nhất của cô ấy. Chúng ta chỉ cần truyền tin này ra trong cả nước, thông báo tìm kiếm Mai Côi có thưởng để cô ấy biết Mai Côi xảy ra chuyện thì cô ấy sẽ chủ động tới tìm chúng ta.

Nghiêm Lạc suy nghĩ về tính khả thi của việc này, cuối cùng gật gù đầu. Đến tối, giờ hoàng kim, đài truyền hình cả nước dành ra 30s quảng cáo thông báo tìm người có thưởng, một cô gái tên là Mai Côi ở thành phố A bị bắt cóc, ai có thể tìm ra hoặc cung cấp manh mối thì sẽ có thưởng lớn. Tối đó báo chí cũng đưa tin, internet cập nhật liên tục. Chưa đến nửa ngày, cả nước đều biết có thiên kim tiểu thư tên Mai Côi bị bắt cóc

Tuyến điện thoại thiết lập trong công ty vì việc treo giải vang lên không ngừng, ba người túc trực vô cùng bận rộn nhưng chỉ toàn là tin giả. Ngay từ đầu Nghiêm Cận còn đứng trông điện thoại nhưng đến nửa đêm thì thất vọng, quay về văn phòng.

Tiểu Mễ theo dõi camera ở các tuyến xe điện ngầm, tất cả nhân viên máy tính đều tăng ca suốt đêm. Hạ Bôi được hiệu trưởng A Mặc tự mình đưa đi khắp nơi, dùng năng lực tâm ngữ tìm kiếm Hùng Đồng Bình. Cảnh sát và công ty Nhà Mả liên hợp, phong tỏa khắp các nhà ga, sân bay và tuyến đường cao tốc, tất cả mọi người ra vào thành phố đều bị kiểm tra, những con đường giao thông quan trọng đều được bố trí giám sát nghiêm mật.

Hạ Sinh chạy khắp các văn phòng, đưa com rót nước cho mọi người, lau dọn, giúp nhận điện thoại. Mặt anh ta đã chẳng còn nụ cười, sợ nhất là rảnh rồi sẽ rơi lệ. Cuối cùng đến lúc được tha thì phát hiện Bát Bát và Thủy Linh đang trốn trong góc mà khóc. Anh ta không nhìn được cũng ôm hai người kia mà khóc.

- Nhưng tao là người xấu, tao là lưu manh, mày không sợ à?

- Không sợ!

- Ái chà, to gan gớm. Tao chẳng những là lưu manh mà còn biết võ, mày không sợ à?

- Không sợ, cháu cũng biết võ.

Cuộc nói chuyện lần đầu gặp mặt còn văng vẳng bên tai, Hạ Sinh khóc như núi đổ, tiểu cô nương ngốc kia, có võ sao còn dễ bị bắt đi?

Nửa đêm, Nghiêm Căn không biết mình còn có thể làm gì, cậu trốn trong văn phòng, cầm album “Bầu trời của Tiểu ma vương” mà nhìn. Ảnh chụp cũng sắp 2000 tấm, mỗi bức ảnh rùa con đều rất đáng yêu. Cậu nhìn hết lần này đến lần khác, cậu biết đã muộn, nên nghỉ ngơi, còn nhiều chuyện chờ cậu làm nhưng cậu không ngủ được. Cậu nhìn ảnh của Mai Côi, lòng vừa sợ vừa hoảng

Tiểu Tiểu đẩy cửa đi vào, đau lòng nhìn đứa con chỉ qua nửa ngày mà đã tiêu tụy đi như vậy. Cô đi tới ôm con vào lòng. Từ sau khi lên tiểu học, Nghiêm Căn cũng ít khi để mẹ ôm, giờ cái ôm ấm áp này rốt cuộc khiến cậu không khống chế nổi mà khóc thất thanh:

- Mẹ, con không thể mất rùa con, con không thể mất em ấy được!

Ở một gian phòng khác, nơi đó trắng như tuyết, khắp tường treo đầy những màn hình lớn, bốn góc phòng là bốn dàn loa, trong phòng là một chiếc giường gắn đầy dây nhợ, bên cạnh là đủ các loại máy móc, màn hình, lúc này, trên màn hình là những đường uốn lượn, một cô gái nằm bất động trên giường

Tóc bị cạo trọc, trên đầu trọc là những dụng cụ gắn chặt, trên đỉnh đầu còn có một chiếc mũ gi đó. Chân tay cô bé bị khóa chặt vào góc giường. Người tỉnh, hai mắt lộ rõ sự sợ hãi.

Một chiếc đèn trong đám máy móc lóe lên, loa trong phòng truyền ra một giọng nam:

- Mẹ, con không thể mất rùa con, con không thể mất em ấy!

Cô bé rơi nước mắt, rùa con chính là cô bé, đó chính là thông tin trong đầu cô bé. Là cô bé nhận được tin tức, là tin về Nghiêm Căn của cô bé, xuyên qua đám dụng cụ rồi được loa truyền ra. Âm thanh trong máy làm mất đi tình cảm và sức hút trong giọng nói của Nghiêm Căn nhưng Mai Côi có thể nghe được. Cô bé không nói gì, chỉ khóc. Vì sao? Vì sao ý thức của cô bé chỉ có thể thu vào mà không thể truyền ra? Cô bé không muốn anh buồn, không muốn anh khổ sở.

Một bàn tay lạnh băng xoa mặt Mai Côi:

- Haha, bảo bối, cuối cùng ta cũng tìm được con

Tướng mạo ước chừng 50 tuổi, đôi mắt vô cảm, giọng nói âm trầm mà hung phấn:

- Ta cũng không thể không có con.

Một dòng điện chạy qua đỉnh đầu Mai Côi, cô bé không thể ức chế mà run lên, hét lên chói tai. Ý thức của Mai Côi không chịu khống chế, những tin tức từ bốn phương tám hướng truyền vào đầu óc của Mai Côi, hiện lên màn hình lớn, các loại hình ảnh, chữ viết hiện lên. Hơn mười máy tính ở phòng bên kia vội hoạt động, một thao tác viên hô lớn:

- Thành công! Quả nhiên cô bé có thể.

Bên kia, Nghiêm Căn khóc đủ, cảm xúc ổn định, mẹ con nửa ngày không nói gì. Mắt thấy trời sắp sáng, Nghiêm Căn đứng dậy rửa mặt. Cậu biết thời gian cần tỉnh táo đã đến

Mặc Ngôn vội vã đẩy cửa chạy vào:

- Tiểu ma vương, có một người phụ nữ nói, cô ấy tên là Trần Bình, cũng tên là Liêu Trảo Âm và cũng là Lỗ An Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trần Bình Hiện Thân Chân Tướng Rõ Ràng . . .

Lỗ An Hoa, Liêu Trảo Âm, Trần Bình! Đó là mẹ của rùa con.

Nghiêm Cẩn lập tức phản chấn lại, cậu vội chạy tới bên điện thoại:

- Alo, cháu là Nghiêm Cẩn là người nhà của Mai Côi. Cô ở đâu?

Giọng của đối phương có chút khàn khàn, ngữ khí lạnh đậm:

- Tôi đến thành phố A, giờ đang đến chỗ các cậu. 20' sau gặp!

Điện thoại tút tút, Nghiêm Cẩn ngây người. Cậu vốn nghĩ rằng nếu mẹ rùa con xuất hiện thì sẽ vô cùng lo lắng, không ngờ được lại là thái độ này.

Mặc Ngôn lo lắng hỏi:

- Cô ta là ai?

- Mẹ đẻ của rùa con

Mặc Ngôn kinh ngạc a lên một tiếng, nghĩ nghĩ rồi lại hỏi:

- Liệu có gì dối trá trong đó không?

- Ba cái tên đều biết thì hẳn là không phải giả

Lòng Nghiêm Cẩn có chút rối loạn. Nghiêm Lạc và Tiểu Tiểu cũng tìm tới, Nghiêm Lạc vỗ vỗ vai con trai:

- Bất luận là thật hay giả thì cô ấy dám tới cửa cũng chính là chúng ta có bước đột phá

20' sau, Nghiêm Lạc và Nghiêm Cẩn đứng dưới đại sảnh tự mình đón Trần Bình. Đợi hồi lâu, dưới ánh nắng buổi sớm mới thấy một người phụ nữ ước chừng 40 tuổi bước xuống từ taxi. Nghiêm Cẩn liếc mắt một cái đã nhận ra đây chính là người phụ nữ đã uy hiếp Tiểu Phương mà Mai Côi nhìn thấy.

Người phụ nữ đó quả thật là Trần Bình, cô bước xuống xe, không vội vã đi về phía tòa nhà mà cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó, cô thấy được cha con Nghiêm Lạc đi về phía mình

- Cháu là Nghiêm Cẩn, vừa rồi là cháu đã nói chuyện với cô

Trần Bình gật gật đầu, lại hỏi:

- Cô gái đầu tiên nhận điện thoại của tôi tên là gì?

Nghiêm Cẩn nhú mày nhưng vẫn đáp:

- Lâm Linh

- Trên bàn cô ấy có hai chậu cây tên là gì?

Nghiêm Cẩn càng nhú mày, sao cậu biết cây cối gì của Lâm Linh, đã bao giờ cậu để ý đâu. Trần Bình nhìn cậu rồi hỏi:

- Lúc tôi gọi điện có một con chuột trắng nhỏ nhảy lên bàn của cô ấy, con chuột đó tên là gì?

- Bát Bát.

Lần này Nghiêm Cẩn đáp không chút do dự.

Trần Bình gật gật đầu:

- Tốt rồi, là hai người. Tôi không biết mọi người nên phải đề phòng

Nghiêm Lạc hiểu được ý của cô, đến hẹn cô chủ động đến đã thấy hai người không thể tra rõ tâm tư đứng đó chờ mình thì đúng là cần phải có chút đề phòng. Anh giải thích:

- Giờ cô tìm theo suy nghĩ của Lâm Linh thì có thể nhìn được về chúng tôi. Xuống đón cô là vì tòa nhà này nếu không có người dẫn vào thì cô không thể đi lên

Trần Bình không nói gì, chỉ theo bọn họ đi vào thang máy. Ở trong thang máy, cô đột nhiên hỏi lại:

- Hai người chắc chắn là tôi sao?

Nghiêm Lạc và Nghiêm Cẩn đều nhìn cô, cô nói:

- Các người giao ba cái tên này cho người nhận điện thoại bảo bọn họ chú ý cẩn thận thì những tâm ngữ giả khác cũng sẽ tìm được

Nói cách khác, bị tâm ngữ giả khác tìm được rồi giả mạo cũng không phải là không thể.

- Rùa con từng nhìn thấy cô qua suy nghĩ của Tiểu Phuong, em ấy nói với cháu, cảm thấy cô là mẹ của em ấy nên cháu nhận ra cô

Nghiêm Cẩn nhắc tới rùa con, lòng lại chua xót.

Rùa con? Trần Bình nghe rồi mới phản ứng lại đó là biệt danh của Mai Côi:

- Hai người biết năng lực của nó?

- Trước khi chuyện xảy ra thì chỉ có hai cha con chúng tôi biết

Nghiêm Lạc vững vàng đáp lại:

- Đến bây giờ cũng chỉ có ba người biết.

Anh đã nói cho A Mặc biết

Khi nói chuyện thì cũng lên đến nơi, Trần Bình đi theo cha con họ Nghiêm vào công ty Nhà Mã. Tuy rằng là sáng sớm nhưng trong công ty không ít người, mọi người dường như đều nghe được phong thanh, nghe nói Mai Côi bị mấy nhân vật trọng yếu mà công ty đang tìm kiếm bắt được. Rất nhiều người đến xem

Trần Bình vừa đi vừa tìm tòi hình ảnh trong đầu bọn họ, cô bất ngờ khi nhìn thấy hình ảnh Mai Côi chơi đùa ở đây từ nhỏ đến lớn, những người ở đây đều có ấn tượng về Mai Côi. Đó là những gì mà cô đánh mất, cả đời này không lấy lại được.

Mắt Trần Bình cay cay, cô hít hít mũi rồi ngồi xuống trong phòng họp, tay run run lấy ra bao thuốc lá nhãn nheo, khó nhọc thở ra vài vòng khói rồi cảm xúc mới ổn định lại.

Cả nhà Tất Mặc Kỳ, Happy, Smile, Bát Bát, Thủy Linh, Ray đều theo vào. Tiểu Tiểu đứng trước mặt Trần Bình, hai người làm mẹ bốn mắt nhìn nhau. Nếu nói Trần Bình nhìn thấy hình ảnh của Mai Côi trong đầu những người ở công ty mà rung động thì sự rung động đó cũng không bằng được hình ảnh Mai Côi trưởng thành trong đầu Tiểu Tiểu. Đó đúng là sau khi cô rời đi, Mai Côi hơn ba tuổi lớn lên thành một thiếu nữ. Toàn bộ quá trình, lúc Mai Côi mỉm cười ngọt ngào, lúc Mai Côi ôm, Mai Côi không vui, Mai Côi giúp đỡ mẹ làm việc nhà, Mai Côi cầm giấy báo điểm, Mai Côi học đạp xe đạp, Mai Côi mua quần áo mới... Trần Bình không hút thuốc nữa, nước mắt lăn dài.

Tiểu Tiểu đưa khăn giấy cho cô, Trần Bình khóc hồi lâu rồi cuối cùng lau nước mắt, câu đầu tiên là:

- Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã cho Mai Côi sống hạnh phúc như vậy.

- Chúng ta nhất định phải phải cứu em ấy ra, bất chấp mọi giá.

Lời này của Nghiêm Cẩn khiến Trần Bình quay đầu nhìn cậu một cái. Cô cười khổ:

- Tôi xem tin tức trên TV và trên mạng nên lên quay về, tin tức trong đầu người nhận điện thoại làm cho tôi cảm thấy mọi người có thể tin được

Cô lại lấy một điếu thuốc, châm lửa rồi hít một hơi dài:

- Nhưng mà bây giờ, có tin hay không cũng thế. Mai Côi nhất định đã bị hấn bắt đi, thật đáng sợ!

- Hấn là ai? Hấn muốn làm gì? Chúng ta làm sao để tìm được hấn? Nói tất cả những gì cô biết cho chúng tôi, mọi chuyện cứ để chúng tôi xử lý

Trần Bình nhìn xung quanh một lượt, tìm tòi suy nghĩ rồi mới gật đầu:

- Được, thực lực của mọi người không tệ, tôi nên sớm biết mọi người mới đúng, có lẽ như thế đã không xảy ra việc này. Nhưng tôi không dám tiếp cận Mai Côi, một chút cũng không dám, tôi sợ bọn họ tìm được ý thức của tôi, chỉ chút dấu vết cũng mang đến nguy hiểm cho con bé. Cho nên tôi trốn thật xa, chỉ coi như trên đời này không có đứa con gái nào là Mai Côi.

- Vì sao?

Tiểu Tiểu rót cuộc không nhìn được mà hỏi câu hỏi đã đè nặng trong lòng bao năm qua. Trần Bình nhìn cô rồi lại nhìn Nghiêm Lạc nói:

- Không cần giấu diếm cô ấy nữa, Mai Côi đã bị bắt, bí mật này không còn giá trị

Tiểu Tiểu hồ nghi nhìn ông xã nhà mình, Nghiêm Lạc kéo cô vào lòng rồi nói:

- Xin lỗi, vẫn không nói cho em, Mai Côi là một tâm ngữ giả.

Tiểu Tiểu kinh ngạc há hốc miệng, Trần Bình hỏi ra câu hỏi mà Tiểu Tiểu cũng đang muốn hỏi:

- Sao hai người có thể phát hiện?

Nghiêm Cận đáp:

- Trước đây có lần cháu vì rủa con mà đánh nhau rồi bị cha phạt, rủa con lo lắng nên dùng tâm ngữ để trò chuyện với cháu

Trần Bình nhìn cậu nói:

- Cha con hai người không phải là con người, tôi không thăm dò được suy nghĩ của hai người mà Mai Côi lại có thể. Hẳn ta thành công, hẳn ta thực sự thành công rồi.

- Tốt nhất là bây giờ cô nên nói những gì cô biết cho mọi người, Mai Côi bị bắt, thời gian rất gấp rồi

Nghiêm Cận mặc kệ cô có phải là mẹ của rùa con hay không, vô cùng không khách khí thúc giục.

Trần Bình hít hít mũi rồi nói:

- Được, chuyện cũ rất kích thích, mọi người nên chuẩn bị tâm lý cho tốt. Hơn nữa giờ mỗi câu nói của chúng ta có lẽ đều bị hắn nghe được. Nói cách khác, mọi người không biết gì về hành động của hắn nhưng hắn lại biết rõ từng suy nghĩ của mọi người.

Nghiêm Lạc gật gật đầu, mọi người đều ngồi xuống chờ Trần Bình nói

- Tôi biết hắn tên là Đinh Thịnh, mọi người gọi hắn là gì?

- Bác sĩ X.

- Được, tôi cũng gọi hắn là bác sĩ X đi. Bởi vì tôi cũng không biết tên bây giờ của hắn là gì. Hắn ta là một thiên tài, cũng là người siêu năng lực. Năng lực của hắn ta rất đặc thù, dù sao đến giờ tôi chưa từng gặp ai giống như hắn.

- Là cái gì?

- Hắn ta chỉ cần tới gần anh là sẽ biết năng lực của anh là gì, nhược điểm của anh là gì (Giống năng lực của Ji Ngộ trong RM thế). Còn nữa, hắn ta có thể khiến năng lực của anh được phóng đại lên. Ví dụ như, ở trong phạm vi nhất định, hắn ta sẽ biết tôi là tâm ngữ giả. Nếu phạm vi năng lực của tôi chỉ trong một thành phố, nếu hắn ta muốn thì sẽ khiến tôi có thể cảm ứng được trong ba thành phố, thậm chí là hơn.

Mọi người nhìn nhau, năng lực này quả thực chưa từng nghe nói

- Hắn chính là một kẻ biến thái, một thiên tài biến thái. Hắn tự xưng là Bá Nhạc với những người có siêu năng lực. Mười tuổi đã học xong chương trình đại học, còn có hai tấm bằng. Sau đó tự mình nghiên cứu, bởi vì năng lực của bản thân nên hắn rất có hứng thú với siêu năng lực, kể cả những người không cùng là nhân loại.

Ray vừa nghe vừa tim mạnh mỗi, cái tên Đinh Thịnh và việc 10 tuổi lấy được hai tấm bằng đại học chính là sự đặc thù rõ ràng

Trần Bình tiếp tục kể. Thì ra bác sĩ X tuổi còn nhỏ mà đã có được thành tựu lớn trong giới học thuật nhưng vẫn luôn ẩn dấu bản thân. Hắn ta nghiên cứu về dị năng đến một trình độ say mê. Đến năm 15 tuổi hắn phát hiện ra tâm ngữ giả đầu tiên chính là Lỗ Cầm.

Lỗ Cầm lúc ấy đã hơn 30 tuổi, vì năng lực tâm ngữ vẫn bị kì thị, cha mẹ cảm thấy bà là quái vật nên Lỗ Cầm phải sống cuộc sống tha hương. Phát hiện tâm ngữ giả khiến bác sĩ X mừng rỡ phát cuồng. Cùng là siêu năng lực nên Lỗ Cầm rất tin tưởng hắn nhưng bà không thể ngờ, chính mình lại trở thành đối tượng thí nghiệm của bác sĩ X.

Lúc ấy bác sĩ X bỏ rất nhiều tinh lực để nghiên cứu về tâm ngữ giả. Hắn ngằm tìm kiếm các tâm ngữ giả khác nhưng lại phát hiện chỉ có Lỗ Cầm mới có thể đạt được sự ổn định cần thiết. Có lẽ từ thời điểm đó, bác sĩ X đã bắt đầu có ý nghĩ điên cuồng là dùng năng lực tâm ngữ để khống chế thế giới.

Vì thế hắn ta làm chuyện vô cùng đáng sợ với Lỗ Cầm. Hắn lấy tình trùng của mình cấy vào người Lỗ Cầm. Hắn muốn thí nghiệm xem gen của mình và gen của Lỗ Cầm có thể tạo ra tâm ngữ giả khác càng vĩ đại hơn. Lỗ Cầm bị hắn ta nhốt cho đến khi sinh, là một người con trai

- Con trai?

Nghiêm Cận kinh ngạc kêu lên, Lỗ Cầm là bà ngoại rùa con, cậu nghe thế còn đang lo Trần Bình là con của bác sĩ X thì chẳng phải hắn là ông ngoại của rùa con? Nhưng không ngờ, giới đôi chiều, lại là con trai?

Trần Bình quăng mẫu thuốc lá đi, cười lạnh nói:

- Tôi tìm kiếm tin tức về người con đó trong tòa nhà này, hiển nhiên mọi người đều biết hắn ta.

- Hùng Đông Bình?

Vẫn là Nghiêm Cẩn nói ra, cậu nghĩ cậu thực sự sẽ bị những tin tức này kích thích đến trọng thương mất

- Đúng thế, là hần nhưng tôi biết đó không phải là cái tên này

Cô nhún nhún vai:

- Với bác sĩ X mà nói, tên và diện mạo chẳng qua chỉ là cái mác bề ngoài, muốn đổi thì đổi thôi. Tôi cũng là học được chiêu này mới trốn tránh được suốt bao năm qua.

Mọi người không nói gì, chờ cô nói tiếp. Trần Bình lại lấy một điều thuốc, rút một hơi rồi mới nói tiếp:

- Người con trai đó quả nhiên giống như bác sĩ X chờ mong, năng lực tâm ngữ mạnh hơn Lỗ Cầm rất nhiều. Bác sĩ X rất vui nhưng lại thấy chưa đủ, hần cảm thấy một tâm ngữ giả là không đủ vì thế muốn Lỗ Cầm lại sinh tiếp. Lúc này, hần ta muốn có con gái bởi vì Lỗ Cầm đã lớn tuổi, theo lý thuyết sinh học thì sẽ sinh ra con không được hoàn hảo, ông ta muốn có con gái, về sau nghiên cứu có tiến triển là có thể có thêm siêu năng lực càng vĩ đại hơn.

Mọi người nghe mà thấy ghê tởm, đây đâu phải người, là súc sinh thì có. Trần Bình như cảm nhận được phản ứng của mọi người, cô cười lạnh:

- Mọi người nghĩ đều đúng, hần ta chính là kẻ biến thái ghê tởm, còn tôi thì chảy dòng máu biến thái đó trong người.

Cô uống một ngụm nước rồi lại nói:

- Tôi và người tôi gọi là anh trai kia, từ nhỏ sống trong những thí nghiệm mà lớn lên. Hần ta luôn muốn chúng tôi mạnh hơn. Mà người mẹ đáng thương của tôi vì khi sinh tôi bị khó sinh, không thể tiếp tục sinh nở nữa nên bị hần hoàn toàn vứt bỏ qua một bên. Nhưng bà không dám nói chuyện này ra bên ngoài bởi vì hai chúng tôi đều nằm trong tay tên biến thái kia. Hần có rất nhiều tiền, có thể lực, hần chẳng tin ai cũng chẳng nói cho ai. Đúng rồi, trong quá trình chúng tôi lớn lên, hần học được cách che giấu ý thức cho nên tránh được bị tâm ngữ giả phát hiện với hần mà nói cũng không phải là việc khó. Người anh kia của tôi cũng không thể nói rõ là loại người gì. Anh ta rất kì lạ, có đôi khi tôi cảm thấy anh ta đang giúp tôi, có đôi khi lại cảm thấy là đang hại tôi. Dù sao hai chúng tôi không thân thiết, anh ta cũng chẳng thân thiết với mẹ. Mẹ tốt với tôi lắm, trên đời này chỉ có hai chúng tôi nương tựa vào nhau mà sống. Nguy hiểm cũng từng bước đến gần, năm đó mẹ kể cho tôi chuyện đã xảy ra với mẹ, mẹ nói chuyện này cũng sẽ xảy ra với tôi, vì thế mẹ giúp tôi chạy trốn, bảo tôi trốn càng xa càng tốt. Tôi trốn thoát thành công, gặp được Mai Khánh Hải, anh ấy tính cách tuy yếu đuối nhưng là người đàn ông tốt, là người đàn ông tốt nhất mà tôi từng gặp. Tôi yêu anh ấy nhưng nói thật còn chưa kịp để anh ấy biết thì bác sĩ X đã đuổi tới. Người đuổi bắt là anh trai tôi. Vì thế tôi bị bắt trở về, lúc này mới biết mẹ tôi đã bị đuổi đi nhưng vẫn may là hần ta chưa giết bà. Vận mệnh của tôi cũng giống mẹ tôi, trở thành cơ thể gây giống cho thí nghiệm siêu năng lực nhưng tôi không biết người cung cấp tinh trùng là ai. Từ đầu đến cuối tôi không gặp, chỉ tìm được trong đầu bọn họ mà biết đó là một thân tộc.

- Thân tộc?

Lần này có mấy người cùng kêu. Trong thân tộc sao có người chịu nghe sắp xếp của bác sĩ X? Hơn nữa thân tộc qua lại, cũng chẳng nghe ai nhắc tới đã xảy ra chuyện như vậy.

- Có một lần tôi nghe tên biến thái đó khoe khoang, hần nói hần may mắn, nhặt được một đại thần rất lợi hại nhưng bị ngốc, đại thần đó không hiểu sự đời cũng không có hình thể. Vì thế hần tìm cho đại thần đó thể xác để có chỗ dung thân. Tôi vừa mới nói đến năng lực của bác sĩ X, năng lực của hần cho biết thể xác nào là thích hợp cho đại thần kia dung thân, vì thế đại thần đó ngốc nghếch nghe hần sai bảo.

Nghiêm Lạc nhíu mày:

- Không hiểu thế sự chứng tỏ là vừa nhập thế, không có hình thể nhất định là vì đã bị phong trần lâu năm, linh thể bị tổn hao nghiêm trọng. Mai Côi nhỏ hơn Nghiêm Cẩn một tuổi, lúc đó, phù hợp với hai điều kiện này cũng chỉ có một vị thần.

Tiểu Tiểu như hít phải ngụm khí lạnh:

- Ý anh là...

A Mặc cũng phản ứng lại, anh day trán thờ dãi:

- Trời đất quỷ thần ơi!

Trần Bình rút một hơi thuốc lá:

- Dù sao tôi cũng không biết cha đẻ của Mai Côi là ai, tôi và mẹ giống nhau, như vật thí nghiệm mà bị làm giải phẫu. Giải phẫu xong, vốn hần nên để ý tôi có thụ thai thành công không nhưng bác sĩ X lại không để ý đến tôi, hình như là đại thần kia đang gây sự, hần ta vội vã thu xếp tình hình bên đó. Tôi cũng không rõ lắm, lúc đó chỉ muốn chết. Sau đó anh tôi, chính là Hùng Đông Bình theo lời mọi người, anh ta đồng ý giúp tôi bỏ trốn. Ngày đó, không biết đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ căn cứ thí nghiệm như bị sụp đổ, vô cùng hỗn loạn. Hùng Đông Bình giúp tôi trốn chạy. Tôi vĩnh viễn nhớ rõ cảm giác sau khi trốn chạy từ chiếc xe đó ra, ngày đó trời tờ mờ sáng, tôi cảm thấy như trời đang chúc mừng tôi được tái sinh.

Chương 67: Bên Sáng Bên Tối, Vừa Thử Vừa Công...

Lúc này mặt trời đã nhô cao, ánh mặt trời sán lạn theo cửa sổ chiếu vào người Trần Bình. Sắc mặt cô hơi nhiễm vàng, tóc ngắn hỗn độn, vừa tiêu tụy vừa già nua, chỉ còn đôi mắt là vẫn sắc bén tinh anh. Những lời cô nói khiến ai nghe cũng sợ nổi da gà nhưng ngữ khí của cô lại vô cùng bình thản, nói năng nhẹ nhàng như thể đó chỉ là truyện tiểu thuyết.

Tiểu Tiểu rót nước cho cô, hai người phụ nữ thực ra tuổi tác tương đương nhưng vì cuộc sống bất đồng mà nhìn qua như cách nhau cả chục tuổi. Trần Bình dường như không để ý đến ánh mắt thương hại của mọi người, cô rít một hơi thuốc rồi lại nói tiếp.

- Trước khi tôi trốn, anh trai đã liên lạc với mẹ thay tôi nên vừa ra tôi đã đi tìm mẹ. Mẹ sớm đã thu xếp chuyện đổi thân phận và phẫu thuật chỉnh hình cho tôi. Tôi rất thuận lợi mà thay đổi hình dạng trước khi bác sĩ X tìm được tôi. Vì thế một mình tôi đi tới thành phố A. Tôi gặp lại Mai Khánh Hải vì điều động công tác mà chuyển tới đây. Tôi cảm thấy đây là duyên phận trời cao đã an bài. Lúc đó tôi phát hiện tôi mang thai, tôi từng nghĩ việc phá thai nhưng hai lần đi bệnh viện là hai lần có việc mà trì hoãn lại. Tôi nghĩ có lẽ đứa bé này cũng giống tôi, rất yêu mẹ, tôi cũng không nỡ. Vì thế tôi tìm cho đứa bé một người cha, đó chính là Mai Khánh Hải. Tôi vốn nghĩ lúc sinh đứa bé ra cần phải nói dối vì lý do thời gian nhưng không ngờ, cái thai này mất một năm mới sinh. Cũng may Mai Khánh Hải bận rộn, không có thời gian theo tôi đi khám thai nên rất thuận lợi, anh ấy vẫn cho rằng đây là con của mình. Sau khi Mai Côi ra đời, tôi sớm phát hiện ra nó cũng là một tâm ngữ giả. Tôi rất sợ hãi, tôi sợ nó cũng sẽ như tôi bị bắt đi làm công cụ sinh sản. Vì thế từ nhỏ tôi luôn dạy nó phải giữ bí mật, dạy nó làm thế nào để che giấu ý thức bản thân. Nhưng nó quá nhỏ, tôi không biết nó học được bao nhiêu. Lúc tôi rời đi, nó mới ba tuổi...

Trần Bình nhắc tới con gái, có chút kích động:

- Tôi không thể không rời khỏi nó bởi vì tôi phát hiện bác sĩ X đã đến thành phố A, bọn họ vẫn luôn tìm kiếm tôi. Tôi biết điều hấn để ý nhất là tôi có sinh ra được tâm ngữ giả mạnh mẽ nào khác không. Tôi không thể để con gái mình rơi vào tay hấn vì thế tôi đành bỏ lại Mai Côi, đi tha hương

Nói tới đây, cô nhìn Tiểu Tiểu, nước mắt rưng rưng.

Tiểu Tiểu không nhịn được, nắm tay Trần Bình khẽ nói:

- Mai Côi, là một thiên sứ, là đứa trẻ rất đáng yêu

Trần Bình òa khóc, mọi người cũng không tiện thúc giục, chỉ chờ cô khóc xong rồi nói tiếp.

- Sau khi tôi rời đi, lại phẫu thuật chỉnh hình và thay đổi thân phận nhưng tôi vẫn thường phát hiện nhân mã của bác sĩ X xung quanh. Tôi không dám tiếp xúc với Mai Côi, cũng không dám dùng năng lực mà hỏi thăm nó, tôi rất sợ hãi, sau này tôi nghĩ ra một cách, tôi phải trốn trong tù, nhất định bọn họ sẽ không ngờ tôi sẽ làm như vậy. So với cuộc sống trốn đông trốn tây bên ngoài còn chẳng bằng vào tù ăn cơm nhà nước

Trần Bình cười khổ rồi nói tiếp:

- Vì thế tôi gây tội rồi vào tù. Không ngờ vào tù rồi còn gặp phải Tiểu Phương, tôi phát hiện cô ta đã làm bảo mẫu cho Mai Côi, điều này khiến tôi hoảng sợ, ấn tượng của cô ta về Mai Côi rất sâu. Tôi có chút lo lắng cho nên cố ý thân cận với cô ta. Sau này cô ta ra tù, tìm việc làm nhưng lại là làm việc cho người siêu năng lực, càng đáng sợ là trong đầu người siêu năng lực đó tôi tìm được hình ảnh của anh trai. Tôi và Tiểu Phương xảy ra tranh chấp, tôi không thể để cô ta tiết lộ sự việc ra ngoài, vì thế tôi đã chuẩn bị giết cô ta. Không ngờ cô ta đi theo người tên Tần Nam kia đến thành phố A lại bị người giết chết. Tôi xác định cô ta đã chết thì vội vàng rời đi, không ngờ đêm qua tôi lại thấy tin Mai Côi mất tích.

Chuyện về sau thế nào mọi người đều đã biết, vì thế đề tài chuyển tới điểm mấu chốt, Nghiêm Lạc hỏi:

- Cô có mạnh mẽ gì giúp chúng tôi tìm được bác sĩ X? Hấn ta rốt cuộc là loại người nào?

- Nhiều năm như vậy, tôi cũng không biết giờ hấn trốn ở đâu nhưng hấn rất nhanh thôi sẽ gây chuyện cho mọi người xem. Hấn chuẩn bị lâu như vậy, giờ lại có Mai Côi trong tay, có lẽ là bắt đầu thực hiện cái gọi là mộng tưởng rồi

Trần Bình như không tin tưởng lắm về việc bắt được bác sĩ X, phản ứng khá lãnh đạm.

- Mộng tưởng?

- Hấn cảm thấy hấn là người vĩ đại nhất trên đời này, có học thức, có năng lực. Hấn biết được năng lực của mỗi người, có thể phóng đại năng lực của bọn họ, có thể thống trị thế giới. Trước đây tôi thường nghe hấn nói, hấn là chủ nhân thế giới này, ai cũng phải nghe hấn an bài. Hấn là người hiểu rõ nhất ai nên làm gì

Trần Bình cười lạnh:

- Hẳn giờ có Mai Côi, có thể nghe được toàn bộ suy nghĩ trong đầu mọi người. Mỗi kẻ sách mọi người bàn bạc hẳn đều sẽ biết, trước khi mọi người hành động thì hẳn đã có thể chuẩn bị ứng phó.

- Nhưng sao hẳn có thể khiến Mai Côi nghe theo sự sắp đặt của hẳn? Hơn nữa nếu năng lực của Mai Côi mạnh như vậy chẳng lẽ không thể truyền lại tin tức cho chúng ta sao?

A Mặc hỏi điều mà mọi người muốn hỏi

- Tâm ngữ giả chúng tôi là dựa vào ý thức mà khống chế năng lực, khi thân thể bị ngoại lực kích thích khiến cho ý thức không thể khống chế thì năng lực cũng mất khống chế. Đó là việc khiến người ta vô cùng đau khổ, tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Nghiêm Cần nắm chặt hai tay, cậu cần bản không dám nghĩ, cũng không thêm nghĩ nữa. Hình ảnh thảm thương của hai thi thể tâm ngữ giả đó vẫn còn ở trong đầu. Cậu nghe thấy Trần Bình nói tiếp:

- Năm tôi trốn đi, bác sĩ X đã phát minh ra một dụng cụ, đó là mũ cảm ứng có thể ngăn cản ý thức, tôi và anh đều từng bị thí nghiệm, đội mũ vào thì ý thức không thể truyền đi, đồng nghĩa là cũng không bị tâm ngữ giả nào tìm được suy nghĩ. Đã nhiều năm như vậy, hẳn có thể sáng tạo ra cái gì, ví như biến căn phòng thành vật cản ý thức thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Hẳn ta với thí nghiệm mà nói, si mê đến độ biến thái.

- Vậy Mai Côi...

- Giờ con bé vừa bị bắt, hẳn còn chưa nguy hiểm đến tính mạng, bác sĩ X cần năng lực của con bé, hẳn sẽ cẩn thận. Nếu mấy ngày nay phát sinh những chuyện kì quái liên quan đến năng lực tâm ngữ thì chứng tỏ con bé còn sống.

Mọi người đều không nói gì, cuối cùng vẫn là Nghiêm Lạc mở miệng:

- Từng có một người đàn ông cùng Hùng Đông Bình đến trấn S dò hỏi tung tích của cô, chúng tôi vẫn còn giữ lại bức tranh về hẳn ta trong máy tính, cô nhìn xem có đúng không. Nếu hẳn ta muốn làm việc lớn thì không thể che giấu bản thân mãi được, chúng ta phải mau chóng tìm ra hẳn, Ray sẽ ghép nối tất cả những chi tiết cô vừa nói lại. Hôm nay tôi sẽ đi tìm bên cảnh sát, liên hợp lại để phòng ngừa.

Anh nhìn Nghiêm Cần vừa định nói thì đã bị Nghiêm Cần chặn lại:

- Cha, cha đừng lo cho con, con muốn yên tĩnh một chút, cần thận suy nghĩ

Nghiêm Lạc tuy rằng ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Trần Bình rất phối hợp đi theo Ray đến phòng tư liệu, bức họa về người đàn ông kia cũng không phải là bác sĩ X mà cô biết nhưng cô từng nói bác sĩ X giỏi cải trang, không dùng khuôn mặt thật để xuất hiện cũng chẳng có gì lạ. Cô đem mọi chi tiết có thể nói ra, Mặc Ngôn ở bên nghe rất chăm chú như muốn phân tích kỹ lưỡng. Nghiêm Lạc đến sở cảnh sát, cùng Thôi cục trưởng bàn bạc kế ứng phó. A Mặc thì đến bệnh viện thăm Thẩm Phi, sau đó về trường bố trí bảo vệ, không thể để bọn trẻ trong trường Nhã Mã lại trở thành con mồi tiếp theo của bác sĩ X được. A La và Tiểu Tiểu ở lại công ty, bọn Mẫn Lệ, Cừu Tranh cũng đều ở công ty định giúp việc. Chỉ có Nghiêm Cần thì lại tự nhốt mình trong văn phòng, không để ý đến ai, không làm gì

Buổi tối, tin xấu đầu tiên truyền ra. Vụ án ma túy bên cảnh sát chuẩn bị hơn một năm qua, tối nay có thể thu được kết quả thì lại xảy ra sai sót. Mất thấy đối phương đã tới nơi giao dịch, cảnh sát giả mạo thu ma túy đã chuẩn bị sẵn để bắt người nhưng đột nhiên bên kia làm khó dễ. Bọn họ như hiểu toàn bộ kế hoạch của bên cảnh sát, cướp tiền, giết chết cảnh sát nằm vùng, sau đó trốn thoát khỏi thiên la địa võng đó, con đường chạy trốn hoàn toàn khác hẳn những gì cảnh sát phán đoán, khi chặn lại cũng bị bọn chúng trốn thoát được. Phía cảnh sát bị thương vong nặng nề. Lần này dẫn đầu bên cảnh sát là người của hồ tộc và thân tộc, nếu ý thức bị tra xét được thì chỉ có một khả năng.

Nhận được điện thoại, Nghiêm Lạc hồi lâu không nói gì. Trần Bình hỏi rõ tình huống thì cũng chỉ ngồi bên cạnh không nói, hơn nửa ngày, đột nhiên cô nói:

- Đúng là bác sĩ X, tôi tìm được suy nghĩ của bên tội phạm ma túy kia, có người liên lạc với bọn họ, nói mọi kế hoạch của cảnh sát cho bọn họ, cũng cung cấp phương án có thể vừa lấy được tiền vừa thoát được thân. Yêu cầu là phải chia nửa tiền.

Happy vội la lên:

- Chúng ta đi theo đường này, phía bác sĩ X hẳn sẽ gặp đối phương để lấy tiền...

Trần Bình lắc đầu:

- Bác sĩ X yêu cầu bọn họ đưa tiền tới một địa điểm chỉ định, mọi thứ khác sẽ thông báo sau

Trần Bình đọc qua địa chỉ một lần rồi nói:

- Tôi dám cá giờ mọi người qua đó sẽ chẳng tìm thấy gì

Lúc cô nói đến đây thì đột nhiên dừng lại rồi nói tiếp:

- Hắn đã phát hiện tôi đang theo dõi, có một tâm ngữ giả đang thăm dò suy nghĩ của tôi

Nghiêm Lạc nhăn mày:

- Cô có thể tìm ra là ai không?

- Không thể, bên đó cũng không lấy được suy nghĩ của tôi, tôi có thể che chắn ý thức. Nhưng dù che chắn thì cũng vô dụng, bên đó có thể tìm được suy nghĩ trong đầu của mọi người mà biết được rõ ràng, tôi nói gì, làm gì đều thông qua mọi người mà được biết hết

- Bất luận thế nào thì cũng phải tìm được manh mối. Trần Bình, cô nói lại vị trí của bọn tội phạm lại cho rõ ràng. Smile, cậu liên lạc với bên cảnh sát đi bắt đi

Nghiêm Lạc ra mệnh lệnh này nhưng khiến Trần Bình nhú mày, cuối cùng thì vẫn nghe theo sự sắp xếp của anh, chăm chú tìm suy nghĩ của tên tội phạm kia. Sau đó cô thờ dài:

- Hắn đang nghe điện thoại, có người nói với hắn rằng hành tung của hắn bị phát hiện bảo hắn lập tức rời đi.

Smile đến bên điện thoại rồi nhìn thoáng qua Nghiêm Lạc. Trần Bình nói thêm:

- Mỗi lời tôi nói cho mọi người bọn họ đều biết, trước khi mọi người hành động thì hắn cũng sẽ hành động.

- Vậy để cho bọn chúng động còn tốt hơn là không làm gì

Nghiêm Lạc quyết đoán gật đầu nhìn Smile gật đầu, Smile cầm điện thoại tiếp tục quay số. Trần Bình viết gì đó trên giấy rồi đưa cho Smile:

- Bọn họ không biết tôi viết gì, chỉ cần anh không mở ra xem thì bọn họ sẽ không rõ ràng được. Đợi đến khi tập hợp với cảnh sát thì hay nhìn. Như vậy có thể tranh thủ được chút thời gian. Nhưng tôi cảm thấy không có tác dụng là mấy

Cô nhún vai

Nghiêm Lạc nhú mày:

- Bọn họ không thể nào truy xét được từng hành động nhỏ nhất, nhiều người, suy nghĩ hỗn loạn...

Trần Bình cắt lời anh:

- Cho nên chúng ta càng nhiều người, chuyện càng phức tạp thì Mai Côi sẽ càng vất vả. Bác sĩ X vì muốn hiệu quả thì sẽ càng kích thích năng lực của con bé. Tâm ngữ giả sẽ giống như chiếc máy làm việc quá tải mà chết. Nhưng mà hắn là hắn sẽ không để Mai Côi chết. Giờ nó còn nhỏ, bằng không...

Trần Bình không nói tiếp được, Nghiêm Lạc khoát tay chặn lại, cũng nghe không nổi. Đứa con gái nhu thuận của anh, anh không thể tưởng tượng nổi con bé đang phải chịu những tra tấn gì:

- Chúng ta nhất định phải cứu nó ra, bắt chấp mọi giá.

Trần Bình lại lấy thuốc ra nhưng phát hiện đã hết, cô đan tay vào nhau rồi nói:

- Tôi hoàn toàn không có niềm tin là sẽ làm được, hắn rất đáng sợ. Nói thật tôi chỉ muốn cứu Mai Côi về, tuy rằng cảm thấy là không thể nhưng tôi phải làm như vậy

Smile xuất phát. Tiểu Tiểu pha trà cho Nghiêm Lạc và Trần Bình, Hạ Sinh thông minh mua thuốc lá cho Trần Bình. Anh ta biết đây là con của bà nên cảm thấy rất thân thiết. Cừu Tranh từ sau chạy tới, nói với Trần Bình:

- Tiểu ma vương muốn gặp cô, một mình!

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Căn có động tĩnh sau cả một ngày trời tự nhốt mình. Nghiêm Lạc tuy rằng kinh ngạc nhưng cũng không nói gì. Cậu con trai này của anh tuy tính cách ngang ngược, tuổi còn trẻ nhưng năng lực ra sao người làm cha như anh hiểu rất rõ. Hiện giờ đối mặt lại là bác sĩ X, anh hoàn toàn tin tưởng vào con mình.

Vì thế Trần Bình đến văn phòng Nghiêm Căn, Nghiêm Căn mở cửa rồi nói với cô:

- Được rồi, cô và cháu đều có thể che chắn suy nghĩ, giờ mỗi câu nói của chúng ta đều là bí mật với bác sĩ X.

- Cháu cũng biết che chắn ý thức?

Trần Bình có chút kinh ngạc nhưng cô lại nói:

- Thế thì sao? Chỉ dựa vào hai chúng ta không đủ làm đối thủ của bác sĩ X.

Nghiêm Cẩn nhủ mày:

- Cháu biết quá khứ khiến cô tuyệt vọng nhưng nếu cô đã đến đây thì cháu nghĩ không phải chỉ để nói rằng không thể cứu được Mai Côi đúng không?

Trần Bình không nói được gì, tiểu tử này nói năng cứng rắn, quả thực có vài phần khí thế giống cha nó. Nghiêm Cẩn không cố kỵ xem cô thích nghe hay không, nói tiếp:

- Nếu cô có thể không chế chính mình thì tốt nhất đừng nói những lời nhụt chí nữa. Cô chưa làm gì cả thì sao phải tự dội gáo nước lạnh vào mình. Rùa con với cháu mà nói là người rất rất quan trọng, cho dù chỉ có một phần vạn khả năng thì cháu cũng sẽ không buông tay

Trần Bình có chút tức giận nhưng cũng không nói gì, chỉ hỏi:

- Vậy cháu có tính toán gì không?

- Tâm ngữ giả năng lực có lớn thì cũng hữu hạn, có thể tìm tòi suy nghĩ nhưng người tìm được không thể nào phân tích được hết các thông tin. Bác sĩ X sẽ loại bỏ những thông tin hấn ta cho là vô dụng. Với hấn mà nói, trước mắt cô và mọi người ở đây là trọng điểm, cảnh sát, chính phủ là trọng điểm, hấn muốn chinh phục thế giới là trọng điểm.

- Thế thì sao?

Trần Bình chưa hiểu.

- Nói cách khác, vì để đảm bảo tin tức quan trọng không được bỏ sót thì có một số thứ nhỏ nhỏ để chơi đùa hoặc không phải là thứ hấn quan tâm sẽ bị bỏ qua

Nghiêm Cẩn hơi vươn tay, một con chuột nhỏ đang nằm sắp bên bình hoa nhảy vào tay cậu, một chút nước cũng từ bình hoa xông ra.

Trần Bình ngây người nhìn hai thứ này, nghe thấy khối nước kia kháng nghị:

- Tiểu ma vương, chúng tôi không phải đồ chơi, chúng tôi là nhóm thiên hạ đệ nhị, so với các cậu chỉ kém một chút thôi

Nghiêm Cẩn không để ý đến nó, nói với Trần Bình:

- Cháu ở phòng nà, không ai nhìn thấy cháu, vì thế bác sĩ X không thể tìm được tin tức của cháu. Sau đó hôm nay cháu nói chuyện với rùa con cả một ngày, em ấy không thể truyền tin cho cháu nhưng cháu có thể truyền tin cho em ấy. Cháu bảo em ấy phải dừng cảm, dừng sợ, đừng kháng cự, đừng chọc giận đám người xấu này để bọn họ lấy cớ đánh em ấy. Cháu bảo em ấy ở đó chờ, cháu sẽ nhanh chóng đi cứu em ấy. Đúng rồi, quên nói cho cô, cháu dài dòng khiến người ta không chịu nổi. Cho nên cháu cứ nói cứ nói, chẳng có gì là có ích với bác sĩ X kia, nếu bên đó thông tin phải tiếp nhận quá nhiều thì hấn là hấn rất phiền khi nghe cháu nói mấy lời này

Trần Bình há hốc mồm, vậy mà cũng được? Nghiêm Cẩn nói:

- Về phía bác sĩ X, cháu với bọn họ mà nói, một là chẳng có tin tức, hai là có cũng như không, cháu nghĩ hấn hấn là rất khó nghĩ xem nên dùng hay không.

Trần Bình hỏi:

- Cháu muốn cô cũng quấy nhiễu hấn như vậy?

- Không cháu muốn cô dùng cách khác để quấy nhiễu hấn. Cháu muốn cô dẫn theo Hạ Bồi, cùng đối kháng lại năng lực tâm ngữ của rùa con. Mọi người cố gắng đào ra manh mối hành động của bác sĩ X, mục tiêu, kế hoạch khiến hấn không thể tập trung đối phó với mọi người

Nghiêm Cẩn rất bình tĩnh:

- Cháu sẽ làm việc cháu cần làm. Mọi người mặc kệ cháu, đừng để ý đến cháu, đừng tìm tòi suy nghĩ gì của cháu. Với bác sĩ X mà nói, tin tức về cháu là hoàn toàn trống rỗng

Trần Bình suy nghĩ về tính khả thi. Nghiêm Cẩn nói thêm:

- Mọi thông tin cần trao đổi chỉ thông qua cô nói cho cháu, như vậy là có thể giấu điểm được bác sĩ X đúng không. Chúng ta một sáng một tối mới có cơ hội thắng

- Nhưng rất nhiều chuyện cha cháu chắc gì đã cho cô biết, sao cô nói lại cho cháu được? Nếu cha cháu hỏi cháu thì chỉ e việc này không giấu điểm được

- Tuy rằng cha con cháu ghét nhau mười năm nhưng vẫn rất ăn ý. Không thấy thì cha sẽ hiểu, cha sẽ ủng hộ cháu.

Trần Bình suy nghĩ, quả thật, hôm nay lúc máu chột như vậy, Nghiêm Cẩn này tự nhốt mình trong phòng mà Nghiêm tiên sinh kia quả thực cũng không hỏi tới. Mà cô và Mai Côi sợ là cả đời này cũng không có cơ hội để tạo nên quan hệ tốt như vậy. Suy nghĩ này khiến lòng Trần Bình chua xót.

- Được, không thành vấn đề, cô nhất định sẽ dùng hết sức để phối hợp với cháu. Cháu nói đúng, cho dù chỉ có một phần vạn hi vọng thì chỉ cần có thể cứu được Mai Côi...

Trần Bình bất ngờ phát hiện, cô có thể chết cũng cam lòng. Cô sợ chết như vậy, lúc đau khổ nhất cũng không dám chết nhưng vì con gái của mình mà cô chẳng hề sợ hãi.

- Em ấy cũng là Mai Côi của cháu

Nghiêm Cận nói đầy kiên định với bà mẹ vợ tương lai, không hề thấy ngại ngùng.

Trần Bình cắn răng, dùng sức gật đầu:

- Vậy hi vọng chúng ta có thể thành công

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đối Chọi Gay Gắt, Dành Sức Chờ Phát Động

Trần Bình và Nghiêm Cận bàn bạc xong thì đi tìm Nghiêm Lạc, cô nói cô muốn mang Hạ Bồi đi, lợi dụng năng lực tâm ngữ cùng Nghiêm Lạc ứng đối với bác sĩ X, hi vọng Nghiêm Lạc có thể cứu được Mai Côi.

Nghiêm Lạc quả nhiên đúng như lời Nghiêm Cận nói, không tìm hiểu xem con mình đang làm gì. Anh thoáng nghĩ rồi gọi Ray đến, bảo với Ray rằng Trần Bình tạm thời sẽ vào làm dưới trướng của Ray, thu thập tin tình báo, những tư liệu có liên quan đến bác sĩ X hoàn toàn có thể cho Trần Bình xem. Mặt khác lại gọi Hạ Bồi đến, dặn dò Hạ Bồi một lượt. Vì thế, phía Ray có hai tâm ngữ giả chính thức gia nhập.

Không ai đi tìm tiểu ma vương, cũng không có ai hỏi cậu đi đâu. Mọi người như hiểu được ám chỉ của Nghiêm Lạc. Từ ngày đó, Tiểu ma vương biến mất. Bọn trẻ Mặc Ngôn cũng bị Nghiêm Lạc điều về trường học.

Công ty Nhã Mã cùng cảnh sát bước vào trạng thái phòng bị. Phía bác sĩ X trong một tuần đã tham gia vào hai vụ án lớn, trong đó một là cướp nhà giam, nhà giam đó giam giữ một số ma quái và tội phạm có năng lực đặc biệt. Nhà giam này vốn là bí mật cấp Chính phủ, không hề có đánh dấu trên bản đồ, chỉ là một nhà giam thần bí sâu trong núi. Cuối cùng, quân võ trang của bác sĩ X phải ra chỉ trong ba tiếng hồ là hoàn toàn công phá. Nhà giam này không ở thành phố A, khoảng cách vượt xa năng lực của Trần Bình cho nên phía Nhã Mã cũng chỉ đành bó tay, không thể kịp thời đi đuổi bắt tội phạm.

Vụ trọng án thứ hai là cướp sạch tiền trong ba ngân hàng lớn. Chúng không như bọn cướp bình thường đeo mặt nạ, cầm súng xông vào mà là nhân lúc đêm khuya thanh vắng, 3,5 người nhàn nhai đi vào ngân hàng, trốn được hệ thống theo dõi mà xử lý hết đám bảo vệ, tắt camera rồi mở từng két sắt một, công khai mang tiền, vàng mà đi. Những kẻ động thủ không phải là con người, Trần Bình và Hạ Bồi không thể dùng năng lực tâm ngữ mà tìm được thông tin. Dấu vết để lại hiện trường cũng rất ít, đuổi theo được qua mấy con phố thì đã mất tăm mất tích. Muốn phá vụ án này, tìm được manh mối chỉ e là cũng rất khó khăn.

Nhưng phía Nghiêm Lạc không phải là hoàn toàn không có thu hoạch. Kẻ cầm đầu phía mua bán người mất tích nhưng đám lâu la vẫn còn ở đó, chỉ là giờ biến người mệnh mông, trên mặt người ta cũng không khắc chữ "tôi là đám lâu la chuyên mua bán người" cho nên không tìm thấy. Nhưng có Trần Bình nên cũng tìm ra được vài gã.

Mấy kẻ này không biết đại sự nhưng những chuyện nhỏ cũng biết không ít, quan trọng nhất là từ đầu bọn họ mà đào ra thông tin về thủ lĩnh. Không ngờ lại chính là người cùng Hùng Đông Bình đến trấn S tìm Hạ Sinh. Cho nên có thể nói, những kẻ mua bán người có khả năng lớn là tổ chức của bác sĩ X.

Bác sĩ X vô cùng thích làm thí nghiệm, các loại dược phẩm, vũ khí đương nhiên là không ít, bọn Nghiêm Lạc đem tất cả những kẻ thuộc hạ có liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp với bác sĩ X liệt kê ra một danh sách. Hạ Bồi tìm kiếm khắp nơi xem có ai có liên hệ gì với những người này không, từng cùng bọn họ mua bán, tìm kiếm quả thật rất vất vả.

Bác sĩ X còn có quân đội của riêng mình, đội nhân mã của hắn thậm chí còn có cả ma tộc, yêu tộc, hiển nhiên là hắn có giao tình với những tổ chức tà ác khác. Phương diện quân đội và vũ trang cũng có thể tìm ra được manh mối. Sau khi cướp ngục có để lại manh mối về đạn dược và một số tù binh, cũng có thể tìm ra được thông tin từ đó.

Manh mối mà phía Nghiêm Lạc nắm bắt được càng lúc càng nhiều, bác sĩ X muốn đối phó với bọn họ đương nhiên là càng ngày càng nhiều áp lực. Trần Bình và Hạ Bồi có thể cảm nhận được mình bị theo dõi càng lúc càng sát sao. Bọn họ liên thủ phá hoại được vài kế hoạch của bác sĩ X nhưng mọi người vẫn không biết căn cứ bí mật của bác sĩ X ở đâu.

Ray tìm được tư liệu thời niên thiếu của bác sĩ X, tìm kiếm thì thấy vốn không có ai là Đinh Thịnh mà thực ra tên là Đinh Thành. Là một thần đồng, mười

tuổi lấy được hai bằng đại học, 12 tuổi đã có được 15 bằng sáng chế, cũng nghiên cứu ra hệ thống nghiên cứu DNA vẫn được ứng dụng đến bây giờ trong khoa học. Chu Duệ Âm lưu luyến:

- Giờ bộ máy móc chúng ta đang dùng là do hần nghiên cứu phát triển?

Ray nhún nhún vai:

- Trò hay còn ở phía sau cơ!

Anh lại tiếp tục trình chiếu các tư liệu khác

Mười ba tuổi, vì trong nghiên cứu khoa học của Đinh Thành có biểu hiện khuynh hướng phản xã hội nên bị sở nghiên cứu khai trừ. Những dự án tài trợ cho việc nghiên cứu của hần cũng bị hủy bỏ. Cha mẹ hần đón hần về nhà. Mười bốn tuổi, nhà họ Đinh xảy ra hỏa hoạn, một nhà bốn người chôn thân trong biển lửa.

- Một nhà bốn người?

- Hần còn có một người em gái

Ray trình chiếu qua bức ảnh chụp gia đình họ Đinh. Cậu bé mặt không biểu cảm đứng giữa cha mẹ và em gái đang cười rất thoải mái, trông rất chói mắt

Tiểu Tiểu xem xong, tay nắm chặt tay Nghiêm Lạc, chỉ cảm thấy dạ dày bốc lên. Tên biến thái này, nhất định là hần hại chết người nhà của mình. Nghiêm Lạc ôm vai cô, lòng càng lo lắng cho Mai Côi.

Trần Bình hút một điếu thuốc, mặt không biến sắc, cô không tham gia thảo luận, lặng lẽ đi ra ngoài. Đi ngang qua văn phòng Nghiêm Cần, nghĩ nghĩ rồi đẩy cửa đi vào. Trong văn phòng không có người nhưng tư liệu hôm qua cô đặt trên bàn cậu đã thay đổi vị trí, chứng tỏ cậu đã trở về và xem qua. Phía trên không để lại ghi chú gì, xem ra không có gì muốn nhờ cô nhắc lại. Trần Bình ngồi xuống văn phòng trống trơn, xem như tạm thời né tránh áp lực bên ngoài.

Lơ đãng đảo mắt, cô nhìn thấy trên bàn là một tập album thủ công rất dày, phía trên viết "Bầu trời của Tiểu ma vương". Trần Bình không hiểu sao rất muốn mở ra xem. Cô mở ra, đập vào mắt là ảnh chụp của Mai Côi, Trần Bình lật qua từng tờ, cuối cùng không nhìn được mà òa khóc.

Bên phòng họp, Nghiêm Lạc nghe xong báo cáo thì rơi vào trạng thái trầm tư.

Giờ khắp thành phố đều được theo dõi, toàn bộ phía cảnh sát đều được phái ra bảo vệ thành phố. Hạ Bồi ngày ngày được Happy cho người bảo vệ mà đi khắp thành phố kiểm tra. Trần Bình thì ở trong công ty nghe ngóng động tĩnh, nếu cảm thấy có gì không thích hợp thì lập tức cho đội tuần tra qua tìm. Cho nên cục diện trước mắt vẫn là hai bên giằng co. Ai cũng không chiếm được phần hơn nhưng trong thời gian ngắn cũng chẳng ai có thể thắng. Cái này chứng tỏ bọn họ có khả năng đàm phán. Chỉ là Mai Côi đang ở trong tay bác sĩ X, với Nghiêm Lạc mà nói, bọn họ đang ở thế bị động. Hơn nữa anh tin giờ bác sĩ X đang hưởng thụ khoái hoạt của việc tác chiến, một khi cuộc chiến có vấn đề thì hần sẽ không chút do dự dùng sự an toàn của Mai Côi ra mà uy hiếp. Còn anh, đương nhiên không gánh chịu được hậu quả này.

Cho nên, đến ngày thứ 10 sau khi Mai Côi bị bắt cóc, cũng chính là bây giờ, Nghiêm Lạc cảm thấy nên liên lạc cho bác sĩ X. Anh cho mọi người ra ngoài, giữ lại vài người quan trọng rồi gọi Trần Bình tới:

- Tôi định nói chuyện với bác sĩ X, tôi mong cô có thể giúp đỡ, nếu cô cảm nhận được năng lượng tâm ngữ thì có thể đuổi theo được không

- Không phải vẫn không tìm được sao? Muốn nói chuyện thế nào đây?

- Mỗi câu nói của chúng ta không phải hần đều đang nghe?

Nghiêm Lạc không biết đây chính là vấn đề? Trần Bình giật mình, nghĩ tới Tiểu ma vương, cha con nhà này đúng là nghĩ giống nhau

- Đinh Thành, tôi là Nghiêm Lạc, ông hần rất rõ tôi là ai, tôi biết ông có thể nghe được từng câu nói của tôi, vì sao tôi tìm ông ông cũng biết. Cho nên chúng ta nói thẳng ra, siêu năng lực của Mai Côi với ông quan trọng nhưng sự an toàn của con bé với chúng tôi cũng rất quan trọng. Một khi đã vậy, chúng ta hần là nên cùng bàn bạc, thương lượng

Nghiêm Lạc tự nói như vậy, đương nhiên không ai đáp lại anh. Tiểu Tiểu và Trần Bình đều lo lắng nhìn anh. Nghiêm Lạc cau mày, đang nghĩ nên nhượng bộ ở phạm vi nào để giảm nhẹ tổn thất nhất.

Sau đó, điện thoại reo, người trong phòng giật nảy mình. Nghiêm Lạc cau mày, với cuộc điện thoại này anh có một dự cảm. Ray nhanh nhẹn nhận điện thoại, sau đó Nghiêm Lạc ấn nút nghe loa ngoài, một giọng nói lạnh lùng mà hưng phấn truyền ra:

- Nghiêm tiên sinh, chào anh, tôi là ai hần là anh biết rồi

Hần ta cười cười vài tiếng rồi nói tiếp:

- Đừng lo lắng, đừng lo lắng, có lo lắng cũng vô dụng, tôi có đủ kiên nhẫn tán gẫu với anh. Anh thấy đấy, tôi vốn còn tưởng rằng anh sẽ liều mạng đến cùng với tôi, không diệt được tôi thì không cam lòng

- Tôi đúng là nghĩ thế. Nghiêm Lạc đáp

- Không không, anh không nghĩ thế. Thật ra anh nghĩ vì Mai Côi mà mở cho tôi con đường sống, chỉ cần tôi chịu thả người. Ái chà, tôi cũng không ngờ đứa cháu ngoại này của mình ngoài năng lực tâm ngữ mạnh mẽ mà bản lĩnh thu phục lòng người cũng không tệ. Con của anh ngày nào cũng chỉ lải nhải tâm tình với Mai Côi, đúng là rất khác anh.

- Thằng bé tuổi nhỏ, ông thông cảm

- Đương nhiên, mục tiêu của tôi không phải là nó, tôi chỉ thường thức những người mạnh mẽ, như anh chẳng hạn, Nghiêm tiên sinh. Nhưng vừa rồi tôi rất thất vọng với anh, anh lại muốn tìm biện pháp đàm phán thỏa hiệp. Trò chơi vừa mới bắt đầu mà, tôi đang rất vui, anh có biết không? Mai Côi mạnh hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều, tôi và nó đúng là tuyệt phối. (Tôm lợm)

Nghiêm Lạc nghiêng răng, gằn giọng nói:

- Tôi có thể nói chuyện với con bé không?

- Không được, giờ nó đang bận, giờ nó đang phải thu nhận tin tức của 18 thành phố liên, quấy rầy nó là không được

Giọng cười của đối phương vô cùng lạnh lùng âm hiểm

Nghiêm Lạc nhắm mắt, chỉ đành nói:

- Hi vọng ông có thể nghĩ đến tình huống cơ thể của con bé

- Đương nhiên, anh yên tâm, tôi còn sợ nó chết hơn anh nhiều, không đúng, là tiếc bộ não của nó, thật ra chỉ cần có được bộ não đó là được rồi. À, cũng không đúng, gen của con bé rất tuyệt, chờ nó lớn thêm thì có thể tạo ra thể hệ mới càng tuyệt vời. Cho nên nhất định tôi sẽ không để cho nó chết được!

Hắn thoáng dừng rồi nói thêm:

- Đương nhiên, chỉ cần các người đừng bức tôi, không phải vạn bất đắc dĩ thì tôi sẽ không để con bé chết đâu.

Nghiêm Lạc không nói gì, bác sĩ X lại nói tiếp:

- Nghiêm tiên sinh, hi vọng anh hiểu, từ khi sinh ra đến giờ, mấy ngày hôm nay là những ngày vui vẻ nhất của tôi, tôi mong các anh đừng có ý nghĩ thỏa hiệp gì cả, dùng bản lĩnh thực sự chơi đùa cùng tôi một chút đi. Đương nhiên, để Mai Côi có thời gian nghỉ ngơi, tốt nhất là chúng ta hẹn thời gian đi. Ví như từ 10h tối đến 7h sáng các người đừng làm gì cả, để Mai Côi ngủ yên một giấc, sau đó đến giờ thì các người bắt đầu họp bàn, truy lùng tội phạm.

Hắn ta cười đầy kiêu ngạo:

- Để xem thử, ai có thể kiên trì đến cùng?

Tiếng cười quỷ dị của hắn biến mất trong điện thoại.

Ray lắc đầu nhìn Nghiêm Lạc ý là không thể tìm ra nơi gọi. Nghiêm Lạc giận dữ, dùng sức tắt máy. Tên cận bã này căn bản không coi mạng người ra gì. Kẻ độc ác khiến người ta giận sôi gan này, với hắn mà nói chẳng qua chỉ là trò chơi. Ac hôn này, đợi khi tìm được tung tích anh nhất định sẽ đích thân đi bắt, anh muốn nhốt hắn vào địa ngục, muốn đời không thể siêu sinh.

Trần Bình khổ sở nói không nên lời, cuộc điện thoại này khiến cô nhớ lại đoạn thời gian đầy ác mộng đó. Cô dùng sức thở sâu nhưng cũng không thể gạt bỏ được cảm giác khó thở này.

Phía bên trường học Nhã Mã đã thực hiện việc phong tỏa trường học được mười ngày. Học sinh trong trường trừ khi có phụ huynh đến đón hoặc được phép của hiệu trưởng thì đều không được ra khỏi trường, người không phải học sinh của trường cũng không thể đi vào. Cho nên thời gian này, không khí trường học rất căng thẳng.

Chuyện Mai Côi bị bắt truyền khắp toàn trường, mọi người đều bàn tán, còn có bạn học muốn đi thăm Thẩm Phi bị thương nằm ở bệnh viện nhưng ngại trường không cho nên đành nhờ hiệu trưởng và các giáo viên gửi quà qua đó. Thẩm Phi vì liên quan đến năng lực nên qua đêm đầu tiên là đã có thể bình phục nhanh chóng. Ngày thứ ba đã có thể xuất viện nhưng A Mặc lo sợ thuốc mê này sẽ để lại di chứng nên yêu cầu quan sát thêm hai ngày, đến ngày thứ năm cậu mới được về trường.

Quay về trường học đương nhiên là bị các học sinh chú ý, ngày nào cũng có người đến thăm, cũng có nhiều người hỏi chuyện hôm đó Mai Côi bị bắt, điều này khiến Thẩm Phi rất mệt mỏi. Mai Côi bị bắt trước mặt cậu cũng khiến cậu chịu nhiều áp lực, vì thế cậu ở lại trường học được mấy ngày thì đã xin hiệu trưởng A Mặc cho về nhà ở một thời gian. Mẹ của Thẩm Phi cũng gọi điện đến muốn xin đón con về. Bởi vì Thẩm Phi vừa ra viện nên A Mặc cho phép Thẩm Phi nghỉ dài hạn, các bạn học đều không nỡ, đám Mặc Ngón còn giúp Thẩm Phi thu dọn hành lý, dặn cậu nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy quay về.

Ngày Thẩm Phi rời trường thời tiết cũng không tệ. Ánh mặt trời gay gắt, trong công ty, Trần Bình giao báo cáo cho Nghiêm Lạc, trong lúc chờ anh phê duyệt thì nhìn ra ngoài cửa, lo lắng nói:

- Trời nắng như vậy, nếu có trận mưa thì tốt rồi!

Nghiêm Lạc cúi đầu chăm chú xem báo cáo không bàn luận gì thêm

Đến tối, thành phố A nổi cơn mưa rào

Trong bảo tàng hoàng lăng ở ngoại ô thành phố, một con chuột trắng nhanh chóng linh qua. Mưa vẫn rơi, những hạt mưa lớn rơi xuống mặt đất, bọt văng tung tóe. Bảo tàng hoàng lăng u ám, vừa quý dị lại có mấy phần thần bí

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thiếu Niên Thần Binh Thi Thố Tài Năng . . .

Căn phòng bốn phía trắng như tuyết, cho dù nhiệt kế treo trên tường là 28 độ nhưng vì phòng trắng toát, ngoài chiếc giường nhỏ cũng chẳng có gì nên trông có cảm giác lạnh như băng.

Một cô gái ngủ trên chiếc giường, chần nệm trắng toát khiến sắc mặt vốn tái nhợt của cô bé trông càng thêm yếu ớt. Cô bé không có tóc, đầu trực lóc, trên đầu như bị dụng cụ gì đó áp vào mà hằn lên ấn. Lúc này cô bé đang nhắm mắt ngủ say, trong giấc mơ nhưng vẫn cau mày, hiển nhiên là ngủ cũng không ngon. Cô bé chính là Mai Côi đã bị bắt đi suốt 12 ngày qua.

Căn phòng nhỏ nhỏ không có cửa sổ, chỉ có hai cánh cửa, một thông qua phòng vệ sinh, một là ra bên ngoài. Lúc này, đứng ở cửa phòng là hai người, một người khoảng chừng 50 tuổi, một người là thiếu niên khoảng 17,18 tuổi

Thiếu niên kia đi đến bên giường, vuốt ve cổ tay Mai Côi để lộ ra ngoài chăn, trên cánh tay là mấy mũi châm mờ mờ, cổ tay cũng hằn vết trói. Thiếu niên kia nhẹ nhàng kéo tay cô bé vào trong chăn, đứng đó nhìn cô bé hồi lâu

- Nó không sao, bản năng sinh tồn rất lớn. Thằng bé tên Nghiêm Căn kia ngày nào cũng nói chuyện phiếm với con bé, ta không thể chặn tin tức từ nó, thật phiền. Nhưng có lẽ vì nó luôn nói chuyện với con bé nên con bé rất ngoan, không gây rối, cho cơm thì ăn, bảo đi nghỉ thì nghỉ, chỉ là rất hay khóc

Người đàn ông kia hiển nhiên là rất hài lòng với biểu hiện của Mai Côi:

- Tiêm cho nó, nó ngủ rất sâu, có thể ăn, có thể ngủ thì sẽ không chết được.

Thiếu niên kia không nói chuyện, một lát sau hỏi:

- Còn cần tôi quay về trường không?

- Tạm thời đừng quay về, ta cần người giúp đỡ, bên kia cũng không có động tĩnh gì. Phiền phức là Nghiêm Lạc và phía cảnh sát kia. Những gì ta bảo con bố trí đều đã làm xong chưa?

- Rồi, ông muốn phá hủy trường học, lúc nào cũng được

Người đàn ông trung niên mỉm cười hài lòng, tuy rằng ánh mắt vẫn lạnh băng không chút ý cười nhưng khuôn miệng quả thật là đang cười:

- Tốt lắm, con đi nghỉ ngơi đi. Đừng lo lắng, ta biết con thích con bé, ta sẽ không hại chết con bé đâu.

- Tôi... không thể thích cô ấy

Thiếu niên chưa xót nói

- Đồ ngốc, ta đã dạy con bao nhiêu lần, trên đời này, chỉ cần con muốn thì không có gì là không thể

Thiếu niên yên lặng hồi lâu không nói, cuối cùng rầu rĩ:

- Tôi đi nghỉ đây

Người đàn ông kia lạnh lùng hừ một tiếng:

- Có chút tiền đồ, trong bao nhiêu người, ta xem trọng con nhất

Thiếu niên gật gật đầu rồi đi. Người đàn ông kia nhìn vào trong phòng, xác định không có gì khác lạ, đèn camera nhấp nháy đỏ lờ, vì thế hắn đóng cửa lại, nói với hai gã lực lưỡng canh cửa:

- Đề ý trông chừng con bé cẩn thận

Người kia đáp lời, sau đó người đàn ông trung niên xoay người rồi đi, ánh đèn mờ nhạt chiếu trên hành lang dài u ám khiến chiếc bóng của người đàn ông kéo dài thật dài.

Bên ngoài mưa vẫn rơi như trút nước. Thiếu niên cầm chiếc ô lớn màu đen độc hành trên con đường nhỏ trong nghĩa trang tối đen. Cậu không thích không khí nơi đây, thà rằng đi xa một chút, đến ở kí túc xá của người làm trong bảo tàng hoàng lăng. Mưa rất lớn, những hạt mưa rơi lên tán dù tạo thành tiếp lớp giọt nặng nề. Thiếu niên đang đi đột nhiên dừng bước, trong đình nhỏ bên trái có một người đang đứng thẳng đó nhìn cậu.

Người kia chính là Nghiêm Căn.

Thiếu niên sững sốt, sau đó bình tĩnh hỏi:

- Tiểu ma vương, muộn thế này sao cậu lại ở đây?

- Chẳng phải cậu cũng ở đây sao? Thảm Phi!

- Mẹ tôi là quản lý ở đây, chẳng phải mọi người đều biết sao? Có lần tôi đã cho mọi người vé vào cửa. Tôi về nhà, giúp mẹ đi kiểm tra một vòng

- Cậu thật hiếu thảo, đáng tiếc kết quả kiểm tra DNA của hai người lại chẳng có quan hệ huyết thống

Sắc mặt Thảm Phi trầm xuống không nói gì. Nghiêm Căn lại nói:

- Cô ấy tới đón cậu, lúc ở phòng khách của trường chờ cậu có uống một chén trà. Trên chén để lại DNA của cô ấy.

Nghiêm Căn dựa vào cột đình:

- Cậu xem, cách lấy DNA của tôi vẫn minh hơn cậu nhiều, sao thô bạo như các người chứ, còn làm xước tay Mai Côi.

Thảm Phi nín thở, nửa ngày sau mới đáp:

- Tôi không biết cậu đang nói gì, DNA của Mai Côi làm sao? Vấn đề huyết thống giữa tôi và mẹ tôi cũng chẳng liên quan gì đến cậu đúng không

- Quả thật có phải là mẹ đẻ của cậu hay không vốn chẳng liên quan đến ai nhưng mà xét nghiệm ra lại thấy cậu và bác sĩ X có quan hệ cha con, vấn đề này lại nghiêm trọng rồi!

Những lời này khiến Thảm Phi biến sắc. Nghiêm Căn lại nói tiếp:

- Lúc cậu ở bệnh viện có để lại DNA, năm năm đó Đình Thành là thần đồng nổi tiếng như vậy, trong viện nghiên cứu vẫn còn giữ lại giấy khám sức khỏe của ông ta, cả DNA cũng có giữ lại, cho nên đem đi đối chiếu, kết quả nhanh chóng được đưa ra thôi.

Thảm Phi nghiến răng nói:

- Thì ra thân thế của tôi là như vậy!

Nghiêm Căn lạnh lùng nói:

- Tôi không có hứng thú gì với thân thế của cậu nhưng cậu và cha cậu liên thủ bắt Mai Côi đi thì việc này không đơn giản nữa rồi

- Tôi không biết Mai Côi ở đâu. Tôi cũng không bắt cô ấy đi, hôm đó tôi cũng bị thương, chẳng phải cậu cũng biết sao? Tôi bị bắn một liều thuốc gây mê, suýt thì mất mạng còn gì.

- Cậu có biết sơ hở của cậu ở đâu không? Chính ngay tại điểm này. Cậu bị đánh cho hôn mê nhưng tại sao bọn chúng không thuận tay bắt cả cậu đi? Dựa vào tính thích làm nghiên cứu của bác sĩ X, thêm người siêu năng lực với hắn mà nói chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Hơn nữa, năng lực của cậu đặc biệt như vậy, tâm thần bất tử, vết thương nào cũng có thể tự động khép miệng, với bác sĩ X mà nói chẳng lẽ lại không có chút giá trị nghiên cứu nào?

Thảm Phi không nói được gì thêm, Nghiêm Căn lại tiếp:

- Cho nên tôi nghĩ chắc chắn cậu có vấn đề. Hắn để cậu quay về trường học là để cậu tiếp tục quan sát động tĩnh trong trường. Trọng điểm của hắn là công ty Nhã Mã, là chỗ cha tôi nhưng phía trường học hắn cũng không thể yên tâm, vì thế cha con đương nhiên liên hợp, cậu theo dõi trường học, nói lại tình hình cho hắn. Đáng tiếc phía trường học chẳng có động tĩnh gì, mà phía công ty và cảnh sát càng lúc càng khó đối phó, vì thế bác sĩ X triệu hồi cậu về để làm việc khác.

- Cậu thích nói gì cũng được.

Thẩm Phi như không muốn cãi cò gì thêm.

- Được rồi, vậy để tôi nói tiếp

Nghiêm Cận đi đi lại lại vài bước:

- Cậu ở trường học vài năm, tiết lộ tin tình báo của trường học và hiệp hội cho bác sĩ X khiến cho hắn hiểu rõ về từng người siêu năng lực một. Quan trọng hơn cả chính là khi phía bên kia đòi Phùng Quang Hoa cung cấp người, nếu mục tiêu là bạn học trong trường thì cậu có thể động tay chân một chút. Như chuyện đối phó với Mai Côi vậy, dường như là lơ đãng nhưng lại tạo điều kiện cho Phùng Quang Hoa ra tay. Phùng Quang Hoa nghĩ mọi chuyện đều do mình mình làm nhưng không ngờ lại có cả cậu giúp đỡ

Thẩm Phi miễn cưỡng khen, bình tĩnh nghe Nghiêm Cận quở trách hành vi của mình. Nghiêm Cận nói xong thì hỏi:

- Tôi muốn biết, sao các người lại nghi ngờ Mai Côi?

- Lúc Hùng Đông Bình ở hiệu sách nhận thấy có tâm ngữ giả khác, vốn nghĩ là Lỗ An Hoa nhưng sau đó dựa vào tin tình báo thì thấy lúc đó Lỗ An Hoa căn bản không có ở thành phố A. Cho nên là một người khác mà chúng tôi không biết. Hạ Bồi nói lần xảy ra vụ bắt cóc ở trường Ánh Dương có cảm nhận được có tâm ngữ giả nhưng sau đó không có gì khác lạ. Ở trường Ánh Dương rồi lại chuyển đến Nhà Mã thì cũng chỉ có Mai Côi. Nhưng tôi không dám chắc, vì thế ông ấy đã sai người đi lấy mẫu máu.

Ông ấy đương nhiên là chỉ bác sĩ X.

Nghiêm Cận hít thở lại, về mặt phần nộ:

- Không phải cậu thích Mai Côi sao? Sao có thể nhẫn tâm hạ độc thủ?

- Tôi đúng là thích cô ấy nhưng theo thứ bậc mà nói, tôi là cậu của cô ấy. Tôi không thể thích cô ấy

Về mặt Thẩm Phi không chút cảm xúc

- Không thể thích thì hủy diệt Mai Côi sao?

- Tôi không chiếm được, cậu cũng không chiếm được, như vậy tôi sẽ thấy thoải mái hơn nhiều

Thẩm Phi nói rất thân nhiên như thể đang bàn chuyện thời tiết

Nghiêm Cận giận dữ:

- Cậu là kẻ biến thái!

- Tôi không biến thái!

Trong nháy mắt này, Thẩm Phi phản ứng rất dữ dội, từ “biến thái” như thể một mũi dao đâm vào tim cậu. Nghiêm Cận nhìn Thẩm Phi không nói gì. Thẩm Phi dần bình ổn lại cảm xúc rồi lạnh lùng nói:

- Tiểu ma vương, tật xấu dài dòng quanh co của cậu vẫn không sửa, cậu ở đây nói năng vô nghĩa cả nửa ngày với tôi có biết điều này đồng nghĩa với gì không?

Nghiêm Cận chau mày.

- Đồng nghĩa với việc tôi có đủ thời gian để điều động nhân mã tới tiêu diệt cậu

Thẩm Phi nói xong, giờ bàn tay vẫn đút trong túi áo lên, trong tay là một chiếc di động, trên màn hình di động hiển thị vẫn đang trò chuyện.

Trong mưa đêm, hơn mười bóng đen lấp ló, mắt lóe ra ánh sáng màu xanh lá cây trong bóng đêm trông rất đáng sợ. Những bóng đen này nhanh chóng vây kín đình nhỏ

- Lang yêu? (ma sói)

- Đương nhiên không chỉ có thế. Đối phó với cậu đương nhiên không phải chỉ mười mấy con lang yêu là có thể thu phục được

Nghiêm Cận cười lạnh:

- Đương nhiên rồi, lang yêu chẳng phải lúc trước đều chơi đùa với tôi sao, muốn bắt tôi thì chúng nó thật đúng là không đủ tư cách.

- Bọn chúng không phải lang yêu bình thường

- Biến thái? Giống cậu?

Nghiêm Căn nhìn ánh sáng lóe ra từ đằng xa, tựa hồ có một số đông nhân mã đang vây lấy. Cậu lùi về sau vài bước, đứng giữa đình nhỏ.

Từ biến thái này lại kích thích Thẩm Phi, cậu cười một tiếng dài, mười mấy con lang yêu xông lên từ bốn phía mà vây lấy Nghiêm Căn. Tiểu ma vương quát lớn đứng thủ thế nhưng chưa đợi cậu động thủ thì trong đình đột nhiên xuất hiện một thiếu niên khác tay cầm bảo kiếm, người như gió lốc mà đánh về phía bọn lang yêu. Cậu một kiếm vung ra là đánh thẳng vào đầu lang yêu, chỉ trong khoảnh khắc máu tươi đã phủ đầy. Vài con lang yêu khác thấy tình thế bất ổn, vừa định tháo lui nhưng không kịp tốc độ của bảo kiếm kia, chỉ thấy bóng kiếm lóe lên, mười mấy con lang yêu đều ngã xuống đất.

- Tất Mặc Ngôn.

Thẩm Phi thì thảo tự nói.

- Tôi còn cứ tưởng có gì đặc biệt, chẳng phải rơi đầu là chết sao?

Mặc Ngôn nói chuyện chẳng dễ nghe gì cả. Nghiêm Căn nhìn người bị máu bắn đầy mà tức giận nói:

- Cậu có bản lĩnh như thế thì không thể chọn chỗ xa xa mà giết à?

- Thế tự cậu làm đi? Mặc Ngôn tức giận

- Không, không, cậu làm vẫn hơn

Nghiêm Căn liên tục xua tay đầy khiếm tốn. Mặc Ngôn lạnh lùng cầm kiếm đứng đó

Có điều gì đó không đúng nhưng Thẩm Phi còn chưa kịp nghĩ ra. Một Nghiêm Căn đã khiến người ta đủ đau đầu giờ lại thêm một Mặc Ngôn, xem ra phải điều động thêm người, nếu có thể bắt được một trong hai người này thì có thể khiến công ty Nhã Mã phải cúi đầu xin hàng sẽ không phải là chuyện khó

Đằng xa, một số nhân viên có trang bị đầy đủ đã chạy tới, vây kín đình nhỏ, hòng súng chĩa về phía Nghiêm Căn và Tất Mặc Ngôn.

- Các người là thần tộc nhưng những người chúng tôi cũng không yếu, quan trọng nhất là lại chỉ có hai người như thế kia

- Ai bảo chúng tôi chỉ có hai người?

Nghiêm Căn lại gào lớn

Thẩm Phi nhú mày:

- Khỏi cần nói dối tôi là Nghiêm tiên sinh phái người đến, công ty Nhã Mã và bên cảnh sát đều được theo dõi cẩn thận, căn bản chẳng hề có dấu hiệu hành động ở đây. Huống chi, hai hôm nay, ngoài chúng ta thì phía ma tộc cũng gây nhiều phiền toái, chỉ sợ giờ Nghiêm tiên sinh có phân thân cũng không kịp đến cứu các cậu.

- Mất các người quá nhỏ rồi. Trên đời này chỉ có Nghiêm tiên sinh sao? Chỉ có công ty Nhã Mã sao?

Nghiêm Căn dường như rất tức giận.

Rốt cuộc là chỗ nào khác thường? Thẩm Phi mặc kệ, vẫy tay hạ lệnh tấn công. Nhất thời tiếng súng ầm ầm vang lên trong hoàng lăng yên tĩnh

Đạn ra khỏi nòng, Mặc Ngôn liền phát hiện có điều khác lạ, trên đạn có “diệt thần chú”, không đánh chết bọn họ nhưng cũng đủ khiến họ trọng thương. Kết giới phòng hộ bình thường cũng vô dụng. Cậu vung trường kiếm, dùng vận tốc ánh sáng mà đánh bật viên đạn đầu tiên. Nghiêm Căn né phía sau la hét ồm ồm:

- Mặc Ngôn, cậu phải bảo vệ mình, chắc chắn rằng mình không bị thương mới được.

- Câm miệng đi, phiền phức!

Mặc Ngôn quát cậu một tiếng, mắt thấy quá nhiều đạn sắp không chống lại được, cậu kéo Nghiêm Căn nhảy lên chớp đình, vỗ một chưởng phá tung nóc đình rồi xông ra ngoài

Cuối cùng Thẩm Phi mới lấy lại phản ứng:

- Cậu không phải là Tiểu ma vương

Phế vật vô dụng này phải nhờ đến Mặc Ngôn che chở thì sao có thể là Tiểu ma vương.

Giữa không trung, Nghiêm Căn kia cười to:

- Minh diễn quá đạt rồi, tiếc là vừa nãy không quay lại, đáng ra để cho Tiểu ma vương xem thử mới đúng
- Xem cái gì, để anh ấy chửi chết cậu à. Mai Côi Mai Côi, có bao giờ Tiểu ma vương gọi như thế không?
- À, đúng đúng! Minh quên thôi nhưng lời thoại quá nhiều, tới nơi mới đưa thư mình nhớ hết đã là quá giỏi rồi, xưng hô chỉ là vấn đề nhỏ
- Đồng Trạch Huy!

Thẩm Phi giận dữ, nhất định là cậu ta, cả trường chỉ có cậu ta là người biến hình. Theo tiếng kêu này của cậu, vài giọng nói quen thuộc vang lên từ bốn phía:

- Còn bọn mình nữa này!

Thẩm Phi còn chưa kịp quay đầu đã bị hai viên đạn bắn trúng vào bả vai, lực đánh khiến cậu ngã xuống đất nhưng miệng vết thương nhanh chóng khép lại, bên tai lại nghe tiếng súng liên thanh, cậu đứng dậy. Mẫn Lệ và Lam Băng đứng cách đó không xa, đứng sau gốc đại thụ bắn về phía quân nửa người nửa thú của Thẩm Phi. Hiên nhiên hai người bọn họ đã thấy Thẩm Phi đứng dậy

- Đã bảo đừng bắn vào cậu ta, phí đạn quá
- Minh hận, quá đáng ghét, thế mà mình còn nghĩ cậu ta là bạch mã vương tử.

Thẩm Phi hít mắt lại, sao lại thế này, sao trong nháy mắt tình hình đã bị xoay chuyển. Đồng Trạch Huy giả mạo Tiểu ma vương đứng đây đông dài nửa ngày, cậu nhân cơ hội điều động nhân mã đến thì lại đúng ý bọn họ, đây rõ ràng là diệu hồ ly sơn. Nói như vậy thì Tiểu ma vương thực sự chỉ e là đã xuống Hoàng lăng dưới lòng đất. Vừa nghĩ đến đó Thẩm Phi đã nóng vội, cậu không thể để Tiểu ma vương đưa Mai Côi đi, Mai Côi phải ở bên cậu, cho dù chết cũng chỉ có thể ở bên cậu

Cậu đang định chạy về phía Hoàng lăng thì một bóng đen từ trên cao phi xuống, sức mạnh vô cùng khiến cậu ngã xuống. Thẩm Phi thuận thế lăn một vòng rồi nhìn kỹ lại, thì ra là Cừu Tranh. Cừu Tranh nghe răng nanh dài nhọn hoắt ra rồi nói:

- Định đi đâu thế?

Bên kia, Lam Băng đã hết đạn, Mẫn Lệ cũng không còn. Mấy con nửa người nửa thú dương như đã biết bọn họ đang trong tình trạng nguy cấp nên vọt tới vị trí bọn họ an thân. Lam Băng hét lớn một tiếng:

- Xem ta đây!

Vừa vung chưởng lên thì những hạt mưa lớn trong không trung biến thành mưa đá nện thẳng vào đầu đám yêu thú kia, mấy con không chuẩn bị kịp mà kêu la thảm thiết.

Nhưng mưa đá không thể đánh chết người, bọn chúng vừa bị đánh vừa chạy đến, hơn nữa càng bị mưa đá nện thì lại càng tức giận. Mẫn Lệ lấy chùy thủ chờ sẵn, đợi bọn chúng đến gần thì đọc khẩu quyết, một đạo phù chú ảo đánh ra, đám nhân thú kia nhất thời cảm thấy như bị nhốt lại, đang giãy dụa thì Mẫn Lệ và Lam Băng đã tiến tới, mỗi người một đao chém ngã bọn chúng

Hai người đang nghĩ tới việc cướp súng để giúp mọi người thì bỗng nhiên một khối nước tụ lại thành hình đứa trẻ ở giữa không trung:

- Tiểu Băng Nhân, chiều này của cậu hay lắm, mình cũng muốn chơi

- Ó! Thủy Linh, chẳng phải cậu đi theo Tiểu ma vương sao?

Lam Băng sững sờ đáp

- Khắp nơi đều là nước, chỗ nào cũng là mình, còn cần gì nữa. Mau mau, để mình chơi nào

Thủy Linh vẫy tay một cái, những giọt mưa đầy trời biến thành hình quả trùy dừng lại giữa không trung. Lam Băng ngơ ngơ há hốc miệng, lấy lại tinh thần rồi biến những quả trùy thành băng. Chỉ trong nháy mắt những quả trùy nện lia lịa vào đám nhân thú. Thủy Linh cười lớn, trong tiếng cười, trùy băng sắc bén nện vào đám nhân thú khiến bọn chúng hoảng hốt ngã lìa lìa

Thủy Linh cao hứng hoa chân múa tay, đang đắc ý, bỗng nhiên kêu lên:

- Chết rồi, mình phải đi giúp Tiểu ma vương, các cậu chơi tiếp đi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Ma Vương Hiện Thân, Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân . . .

Bảo tàng Hoàng lăng chiếm diện tích rất lớn, có khoảng tám khu lăng mộ lớn, ba tòa lăng nhìn ra bên ngoài, trong đó Đồng lăng là tòa lớn nhất, chia làm ba tầng. Tầng một là đại sảnh triển lãm, tầng hai là nơi những phi tử và vật chôn cùng, tầng ba mới là chủ mộ. Bình thường khách du lịch thường đến tầng ba cũng chỉ được nhìn từ xa chiếc quan tài nặng nề đó, nghe nói đó còn chưa phải là chính phẩm. Những cửa khác vòng quanh, giấy niêm phong dán đầy. Hướng dẫn viên du lịch dẫn du khách không được chạy loạn. Ai cũng không thể ngờ, ở sâu trong đó có một căn cứ thí nghiệm rộng lớn dưới lòng đất. Sâu trong lăng mộ, dưới tám tòa lăng mộ đó đang che dấu một bí mật độc ác.

Sau khi Thẩm Phi bỏ đi, bác sĩ X đóng cửa phòng Mai Côi, dặn dò hai tên bảo vệ rồi cũng bỏ đi, bóng hắt ta biến mất cuối góc hành lang. Mấy phút sau, lại nói bên này, một con chuột bạch béo mũm mĩm thò đầu nhỏ ra cẩn thận nhìn hai gã bảo vệ, đánh giá một chút rồi lại nhìn lên camera treo ở trên cao, sau đó lại thụt đầu vào, bò men lên theo đường thông gió rồi chui vào.

Bác sĩ X quay về phòng của hắn, đó là căn phòng trắng như tuyết có trang bị thêm màn hình lớn treo trên tường, căn phòng bài trí đơn giản, một chiếc bàn dài đầy máy tính, điện thoại, đủ các thiết bị điện tử. Một chiếc tủ, một chiếc ghế, một chiếc giường. Đó là tất cả những gì có trong phòng.

Màn hình lớn bật cả ngày, lúc này cũng không có gì đặc biệt, bác sĩ X đi rửa mặt, ra ngoài lại nghe thấy máy cảnh báo đang kêu vài tiếng, mặt trầm xuống cầm lấy điện thoại trên bàn, không nói chuyện mà chỉ nghe. Qua một hồi, hắn cầm máy bộ đàm ở bên, ra lệnh:

- Ở Vọng Cảnh Đình, lang yêu đã tới, phái thêm hai đội nhân thủ qua tiếp ứng.

Hắn gõ vài chữ lên bàn phím máy tính, trên màn hình hiện ra hình ảnh của Vọng Cảnh Đình, trong đêm mưa không thể nhìn rõ diện mạo người trong đình nhưng lời đối thoại của bọn họ thì có thể xác định đó là Tiểu ma vương. Bác sĩ X khoanh tay trước ngực nhìn chằm chằm vào màn hình:

- Thăng tiểu quỷ này, suýt tí nữa tao đã nghĩ mày là thăng bất lực.

Hắn bỗng nhiên chau mày, tuy rằng không có điện thoại báo lại về động tĩnh phía Nghiêm Lạc nhưng hắn bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, vội gọi điện thoại xác nhận, bên kia báo cáo về thì quả thực là Nghiêm Lạc đang bận diệt trừ ma tộc, cũng không có phát hiện gì khác thường.

Bác sĩ X cúp máy, nghĩ nghĩ nhưng vẫn lo lắng. Hắn ta cần tự thăm dò xem mọi người nghĩ gì. Hắn cầm máy bộ đàm:

- A Lực, đưa 145 lại đây!

Một gã canh giữ bên ngoài phòng Mai Côi đáp lời rồi gật gù đầu với người còn lại, đẩy cửa đi vào. Hắn không để ý, trong nháy mắt vừa đẩy cửa đó có một con chuột vội co lại sau đường thông gió. Hắn ta lấy chiếc xe lăn ra sau đó ôm Mai Côi đang ngủ say đặt lên xe lăn, hai tay và hai chân cô bé đều bị trói lại, sau đó hắn đẩy Mai Côi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, con chuột béo kia lại lộ đầu ra, lo lắng nhìn ra phía cửa rồi lại rút về, biến mất chẳng thấy tăm tích.

Trong căn phòng chứa quan tài của Đồng Lăng, Dung Hiền đang chắn cho Trần Bình trốn vào thông đạo:

- Cô chắc chắn là có thể vào từ đây sao?

- Đúng thế, vừa rồi Thẩm Phi không che chắn ý thức, nơi này là địa bàn của bọn nên nhất định nó không cảnh giác. Cô nhìn thấy đường đi từ trong đầu nó, chính là từ cửa này mà vào.

Đi được một đoạn đường có dấu hiệu tắc, Trần Bình nghỉ lại, đi về bên trái một chút, Dung Hiền có chút sốt ruột:

- Cô xác định đúng đường đi, chúng ta phải nhanh lên thôi, Tiểu ma vương đã vào rồi, vạn nhất có gì còn cần người giúp đỡ.

Tiểu ma vương một mình hành động, dùng thuật ẩn thân cùng Bát Bát vào đó dò đường, như vậy rất nguy hiểm. Mà cậu theo lời Tiểu ma vương nhấn lại đi đưa Trần Bình đến đây, tìm cơ hội tiếp viện, chỉ hi vọng có thể giúp đỡ kịp thời.

Trần Bình nhếch môi, cố gắng bước nhanh:

- Cô nhớ không nhầm đâu, cháu đi theo cô đi. Nơi này có rất nhiều máy móc quá nhiều suy nghĩ, khó trách chúng ta ở bên ngoài không thể thăm dò được bên trong. Xuống dưới một chút, cô đoán chắc chúng ta có thể tìm được đường. Chưa biết chừng còn nhanh hơn Nghiêm Căn.

Cô không để ý đến Dung Hiền ở sau, sốt ruột đi thẳng về phía trước, trước mặt có một đoạn rẽ, cô đang định đi qua thì Dung Hiền đột nhiên bùng miệng cô lại, kéo cô vào góc.

Cậu tỏ ý không được nói chuyện rồi khẽ nói với Trần Bình:

- Trên đường có người canh chừng còn có cả camera nữa, để cháu đi trước thu dọn bọn chúng, cô ở đây chờ một chút.

Trần Bình gật đầu nhìn Dung Hiền biến mất ngay trước mắt. Dung Hiền nói có camera, cô không biết rõ tình hình nên cũng không dám nhìn quanh. Một

lát sau nghe Dung Hiền nói:

- Tốt rồi, chạy mau, một hơi chạy qua đây

Trần Bình lao ra, thấy hai gã bảo vệ đứng dựa vào tường, mắt tròn tròn nhưng không nhúc nhích, hai chiếc camera ở cuối đường bị bẻ về hướng khác. Trần Bình nghiêng răng chạy như điên, chạy qua phạm vi theo dõi của camera rồi lại nghe Dung Hiền nói:

- Được rồi, cô cứ đi đi, đừng lo lắng, cháu ẩn thân ở ngay cạnh cô thôi.

Cậu quay camera về góc quay bình thường, cũng hủy định thân chủ của hai tên bảo vệ kia, che chở Trần Bình tiếp tục đi

Trần Bình đi được một đoạn, bỗng nhiên ra sức chạy như điên:

- Cô cảm nhận được, cô biết Mai Côi ở đâu, hần ta lại đang sử dụng năng lực của con bé

- Cô chậm một chút, đừng xúc động không sẽ bị phát hiện.

- Không trốn được đâu, nơi này chỗ nào cũng có camera và năng lực cảm ứng, cô không có bản lĩnh như các cháu, không trốn được. Cháu ẩn thân đi, để cô dẫn dụ bọn chúng, hi vọng Nghiêm Cần có thể nắm bắt cơ hội này

Trần Bình nói xong, không thèm quay đầu lại, cô cầm súng chạy thẳng về phía trước, lao ra ngoài, bắn hai phát vào hai tên bảo vệ còn đang ngẩn ngơ, bọn chúng trúng đạn ngã lăn xuống đất

Trong phòng trung tâm, Mai Côi bị khống chế trên giường, tay chân cô bé bị những gọng sắt kìm lại, cổ cũng bị khóa lấy. Trên đầu gắn dụng cụ tìm kiếm, máy móc bắt đầu hoạt động. Bởi vì bị tiêm thuốc gây mê nên dù có bị như vậy Mai Côi cũng không tỉnh lại. Sau khi những máy móc kia gắn xong, bác sĩ X nhìn những người ngồi ở góc phòng nói:

- Bắt đầu đi!

- Thuốc vẫn còn ngấm vào cô ấy, giờ kích thích trực tiếp như vậy liệu có bị tổn thương không?

- Nó không chết được đâu, mau khởi động máy đi

Những người kia theo lời khởi động, ý thức Mai Côi đang giằng co trong bóng đêm, trên màn hình là những hình ảnh mơ hồ. Dự cảm bất an trong lòng bác sĩ X càng dâng cao, hần mất kiên nhẫn hết lớn:

- Mau đánh thức con bé dậy, kích thích cho nó dậy!

Đám người kia không dám không theo, gạt một nút gì đó lên cao, Mai Côi kêu lớn, cả người run rẩy, không phục lại ý thức. Tử chi của cô bé kích động nhưng lại bị khóa sắt kìm lại. Bác sĩ X cũng chẳng nhìn Mai Côi, chỉ thúc giục thao tác viên mau tìm tòi thông tin. Trên màn hình, ý thức của Nghiêm Lạc và mấy người cần đề phòng hiện rất rõ ràng. Bọn họ đang ở thành phố B đại chiến với ma giới. Chuyện này đương nhiên có liên quan đến bác sĩ X, bởi vì hần cần phân tán lực lượng của bọn họ. Sáng mai hần sẽ khống chế tòa nhà chính phủ, hành động này rất quan trọng, đó cũng là nguyên nhân đêm nay hần muốn cho Mai Côi ngủ yên.

Vốn bên ma giới hần đã liên lạc xong xuôi, vì thế hôm nay dẫn dụ công ty Nhã Mã qua đó, từ đêm nay đến trưa mai hai bên sẽ dây dưa. Nhưng việc này hình như cũng bị Nghiêm Lạc phát hiện, theo tình hình hiện tại, chỉ e đến sáng mai là ma giới sẽ bị công ty Nhã Mã thu phục.

Nhưng quan trọng là bọn họ đều ở thành phố B, ngoài Tiểu ma vương và vài đứa bạn của nó, theo phát hiện thì Tiểu ma vương không một mình tiến vào, nó đã đi xuống cửa vào căn cứ. Cửa vào đó bất luận là thần hay yêu cũng không thể nào vào được. Nhân mã phải ra ngoài không kịp điều về nhưng không sao, hần ứng phó được tốt, chỉ tiếc Thẩm Phi... Nhưng hần cũng không kịp nghĩ Thẩm Phi phải làm sao, hần vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Hần cảm nhận được một sức mạnh đang gần kề, lúc gần lúc xa khiến hần không cảm ứng được nhưng nhất định là có chuyện gì đó đang xảy ra

- Phía Nghiêm Cần có động tĩnh gì không?

- Trống rỗng

Một người vội vã tìm kiếm thông tin trong đầu Mai Côi rồi báo lại

- Còn Lỗ An Hoa?

- Cũng trống

- Tiến sĩ, đã tìm được Lỗ An Hoa, cô ta đang ở đây!

Một người phụ trách theo dõi an toàn của căn cứ kêu lớn. Hình ảnh hiện lên màn hình lớn, theo camera ghi lại, Lỗ An Hoa đang chạy tới phòng điều khiển, có một nhân thủ đang đánh về phía cô, hiển nhiên năng lực của Lỗ An Hoa không đủ đối phó, súng trên tay cô bị đá bay, tay vặn ngược về phía sau. Hai nhân thủ khác tiến lên dùng súng bắn phá về phía cô nhưng như có một bức tường vô hình chắn lại những viên đạn. Con nhân thủ đang bắt giữ Lỗ An Hoa bị đạn bắn vào mà ngã xuống nhưng Lỗ An Hoa chẳng có việc gì mà chạy qua. Hai con nhân thủ nỏ súng kia bị một cánh tay vô hình ném về

phía tường, súng cũng bị đoạt lấy. Lỗ An Hoa mặc kệ, tiếp tục chạy về phía trước. Hai con nhân thú đó cũng bị trúng đạn mà ngã xuống

Bác sĩ X nhăn mặt, quay đầu quát đám thù hạ:

- Cho bảo vệ đến phòng điều khiển, cho tiểu đội 4,5 đến khống chế Lỗ An Hoa, bảo bọn chúng dùng đạn diệt thần

Hắn lại lớn tiếng nói với mấy người đang ở bên máy tính:

- Ngay cái gì, có người đang giúp Lỗ An Hoa, mau tìm tòi trong suy nghĩ của 145 những người dưới lòng đất này rồi giết sạch những kẻ xâm nhập, tao không cần người sống làm gì cả.

Lúc trước chưa từng nghĩ việc tìm tòi suy nghĩ của người dưới lòng đất, nơi đây toàn là người của hắn, Lỗ An Hoa vào bằng cách nào? Chắc chắn là cô ta đi theo Nghiêm Lạc, là hắn sơ ý, hắn xem nhẹ đám tiểu quỷ kia. Thẩm Phi rõ ràng nói bọn chúng chẳng làm gì, chỉ ở trong trường cho nên hắn mới coi thường

Mai Côi tìm được suy nghĩ của Trần Bình và Dung Hiền, bọn họ nghĩ gì, muốn chạy đi đâu đều hiện rõ. Đội nhân thú nhanh chóng chặn đường hai người

Hình ảnh trên màn hình lớn đột nhiên nháy nháy, một tin tức xẹt qua, bác sĩ X đột nhiên hô lớn:

- Tiểu ma vương đã vào đây? Ở đâu?

Đám người kia mười ngón tay gõ phím như bay, vội tìm tòi trong suy nghĩ của Mai Côi:

- Không có tin tức

Phía bên người quản lý camera cũng nói:

- Tất cả camera đều không có tung tích gì của cậu ta

Bác sĩ X không nghe bọn họ nói bởi vì hắn cảm nhận được, tuy rằng không nhìn được, không rõ vị trí cụ thể nhưng hắn cảm nhận được sức mạnh của Tiểu ma vương, ngay gần đây, rất gần.

Bác sĩ X nhào tới phía Mai Côi, mọi người còn chưa phản ứng lại thì chỉ thấy bác sĩ X đã nhào tới nhưng như bị đập một cước. Bác sĩ X có cảm nhận sâu sắc về sức mạnh, năng lượng nên vội lẩn người một vòng mà tránh thoát. Hắn biết, người đó đã tới

- Tên biến thái đáng chết kia, đừng chạm vào em ấy

Một thiếu niên oai hùng hiện thân trước giường, cả người tản ra sát khí lạnh thấu xương. Bác sĩ X hét lớn một tiếng:

- Ngăn nó lại, tuyệt đối không thể để hắn đưa 145 đi

Nghiêm Cần hơi lắc tay, một thanh đoản đao hiện hình trên tay cậu, cậu quay người chém đứt dây điện những dụng cụ đang tiếp hợp với Mai Côi. Lại nghe tiếng bác sĩ X hét thì chửi ầm lên:

- 145 cái đầu mày, em ấy là rùa con của tao.

Lúc này mọi người như bưng tỉnh, vội vàng chìa họng súng bắn về phía Nghiêm Cần. Nghiêm Cần tức giận, hành động trở nên cực kỳ tàn nhẫn, cậu vung tay quét qua, đám người đang cầm súng kia ngã lăn xuống đất. Nghiêm Cần nghiêng người bay lên, đoản đao bay nhanh như chớp chặt đứt đầu hai người chỉ trong nháy mắt. Ngay lập tức, tay trái Nghiêm Cần lại xuất hiện một đoản đao khác, cậu nhanh chóng chém đứt khóa sắt đang trói tay Mai Côi.

Nước mắt Mai Côi rung rung, quả thực không thể tin được, đây chẳng lẽ là giấc mơ ngọt ngào trong con ác mộng dai dẳng?

Bên kia, mấy người cầm súng xông tới, Nghiêm Cần không có thời gian mà an ủi Mai Côi, cậu vung tay tạo nên một kết giới phòng hộ. Những viên đạn bắn vào kết giới, Nghiêm Cần vung tay khiến đạn bắn bật ngược lại, những kẻ kia kêu thảm một tiếng rồi đều ngã xuống đất.

Một con chuột béo bò nhanh thoăn thoắt lên giường, thân hình mập mạp đứng thẳng, nó dùng bàn chân beo béo mà lần lượt phá khóa ở chân cho Mai Côi.

Mai Côi khóc òa lên, con chuột béo đang đứng ở cuối giường giường nanh múa vuốt nhìn đám hộ vệ của bác sĩ X vọt vào phòng, rất có phong thái của chuột béo liều mạng.

Nghiêm Cần hai tay vung đao vững vàng đứng trước giường Mai Côi, đối mặt với hơn mười kẻ xông vào cũng không chút sợ hãi, một vòng trắng nhàn nhạp vây lấy cậu và Mai Côi, đó là kết giới bảo vệ cậu đặt ra.

Cậu nhìn thẳng vào đám người đằng sau bác sĩ X nhưng lại nói với Mai Côi:

- Rùa con, em đừng sợ. Anh ở đây rồi, anh sẽ không để bọn chúng chạm vào một sợi lông măng của em.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Đại Đoàn Viên

Tư thế bảo vệ này đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Mai Côi từ khi còn nhỏ, đó là khi cô bé bị bạn học ở nhà trẻ bắt nạt, Nghiêm Căn chạy tới, đứng chắn trước mặt cô bé, lúc đó, anh cũng nói như vậy. Cuối cùng, Mai Côi bắt chấp mọi thứ òa lên khóc, là Nghiêm Căn của cô bé, là anh Nghiêm Căn tới cứu cô bé

Bác sĩ X xanh mặt, lòng thầm tính toán, phải tiêu diệt Nghiêm Căn nhưng hắn vẫn cần 145, đây là công cụ hắn vừa lòng nhất từ trước tới giờ, hắn còn có thể dựa vào 145 mà tạo ra những công cụ tuyệt vời hơn sau này, hắn không muốn mất 145

Lúc này Nghiêm Căn cũng không dám manh động, khóa nơi cổ Mai Côi vẫn còn, người chưa thể động đây, vừa rồi nhìn thoáng qua trông Mai Côi rất mệt mỏi ốm yếu, nếu hơi chút không cẩn thận sẽ khiến cô bé bị thương

Nhất thời, hai bên đều đứng yên, chỉ có hơn mười họng súng đen ngòm vẫn chĩa thẳng vào hai người và một con chuột.

Màn hình lớn trên tường chia ra mà chiếu rõ tình hình mọi nơi trong căn cứ ngầm này. Dung Hiên và Trần Bình đã chạm trán đội nhân thú và đang sống mái với nhau, đạn nhất định là có vấn đề, Dung Hiên né tránh rất vất vả, Trần Bình lại càng không phải là đối thủ, chỉ có thể né ở một góc. Thẩm Phi bị thương nhưng vẫn có thể chạy về căn cứ, vết thương của Thẩm Phi nhanh chóng khép miệng, nếu không vì người đầy vết máu thì chẳng ai nhìn ra là Thẩm Phi đã bị thương. Bọn Mặc Ngôn đang đứng ở ngoài cửa vào, có lẽ không tìm được đường vào. Nơi này địa hình phức tạp, e là có vào cũng không chiếm được phần hơn. Huống chi trong các con đường ngầm còn có đám yêu thú của bác sĩ X chạy tới chạy lui.

Bác sĩ X cũng giống Nghiêm Căn đều nhìn lướt qua màn hình lớn, tình hình này khiến hắn lại có thể cười cợt:

- Xú tiểu tử, tình huống nào với chúng mày cũng đều là bất lợi. Mày không có viện binh, chỉ dựa vào con chuột nhất kia, mày cho mày có thể đảo loạn ở đây sao? Đừng tưởng rằng thần tộc thì có gì đặc biệt hơn người. Vũ khí của tao dùng để đối phó với thần tộc rất có ích đó.

Hắn liếc nhìn màn hình lớn rồi nói tiếp:

- Đám bạn bè của mày rất nhanh thôi sẽ trở thành tù nhân của tao. Nếu muốn bảo vệ tính mạng của bọn nó và cả con bé đằng sau mày thì tốt nhất là buông vũ khí đầu hàng đi thôi

Nghiêm Căn nhủ mày, cậu muốn thoát thân không khó nhưng muốn thoải mái đưa rùa con đi thì phải cẩn thận. Cậu đang nghĩ nên làm gì thì trong đầu lại nghe thấy Mai Côi nói: “Anh còn có em mà, anh ơi, anh còn có em. Anh đừng lo lắng, em sẽ dẫn dắt bọn họ vào đây”.

Tay Nghiêm Căn hơi dùng sức nắm chặt cán dao, khắc chế bản thân không quay đầu nhìn Mai Côi. Cậu đáp “Được, anh diệt bọn chúng rồi đưa em về nhà”. Cậu trầm suy nghĩ, nhìn đám nhân thú trước mặt, có cách nào đánh bại bọn chúng mà không khiến rùa con bị thương.

“Truyền lời của anh cho Bát Bát và Thủy Linh”. Cậu dặn Mai Côi. Bát Bát ở bên đang chuẩn bị ứng chiến đột nhiên rùng mình. Trúng tà sao? Sao trong đầu đột nhiên lại nghe được giọng Tiểu ma vương?

Lúc này X bác sĩ càng lúc càng khấn trương, sự bình tĩnh của Tiểu ma vương khiến hắn không biết nên làm gì, mà một sức mạnh quý dị đang tiến tới gần căn phòng này. Trên thực tế, hắn thậm chí cảm nhận được là ở ngay trong căn phòng này nhưng không thể bắt kịp dấu vết của sức mạnh đó, đến hắn cũng không biết đến tột cùng nó là gì, vị trí cụ thể là ở đâu.

Bác sĩ X hét lớn một tiếng:

- Nổ súng, giết chết bọn chúng!

Bát luận đó là gì, tuyệt đối cũng không là đến để giúp hắn. Hơn nữa hắn cảm nhận được 145 đang dùng năng lực tâm ngữ. Giờ hắn không thể khống chế được 145, rất có thể sẽ bị hủy diệt, nếu đã vậy thì đành để 145 chết. Tuy rằng tiếc nuối nhưng vẫn còn có cơ hội gây dựng lại.

Đám hộ vệ kia nghe lệnh bắt đầu nã súng. Bác sĩ X che chắn ý thức làm cho Nghiêm Căn không thể biết được suy nghĩ của hắn nhưng tiếng hét ra lệnh này cũng rất rõ ràng. Nghiêm Căn không thể cùng Bát Bát phá khóa cho Mai Côi, cậu bay lên cao, hai thanh đao vung lên một vòng vẽ đám nhân thú kia, những viên đạn bị cậu đánh bật lại, đám nhân thú kia ngã xuống đến hai phần ba.

Ban đầu Bát Bát còn đang gằm ghè với đám người kia nhưng kết quả lại nghe Nghiêm Căn mắng nó trong đầu: “Giờ đừng có giả bộ uy phong nữa, mau cởi khóa cho rùa con, bảo vệ rùa con cho cẩn thận”. Bát Bát cúi kính đến giờ chân, nó nào có giả bộ uy phong, rõ ràng là nó rất uy phong, là Sấm sét thử uy phong. Tiểu ma vương thực sự chẳng đáng yêu chút nào cả, vẫn là Hạ Sinh hiểu đầu là hàng tốt. Nhưng người ta đã nói vậy thì nó cũng chỉ đành dừng lại, chạy vòng trên giương nhìn xem Mai Côi còn bị cái gì trói lại.

Vừa phát hiện vòng sắt khóa cổ Mai Côi kia thì lại nghe những tiếng súng “đoàng đoàng” liên tiếp. Bát Bát kêu một tiếng, lông mao toàn thân dựng đứng. Nghiêm Cần bảo vệ trước người bọn họ, dùng hết sức mà vung đao phản kích. Bát Bát lại chẳng quản được nhiều việc, lại tiếp tục vung móng vuốt sắc bén lên. Lách cách vài tiếng, cuối cùng cũng phá được khóa. Cổ Mai Côi bị chạm và mà hơi đau, cô bé ho khan vài tiếng. Một người một chuột hợp sức mở khóa cổ ra, Mai Côi vội đứng dậy trốn ra sau giường để tránh làm gánh nặng cho Tiểu ma vương.

Trong nháy mắt Tiểu ma vương đã đánh ngã hết nhóm nhân thú kia nhưng kẻ này vừa gục thì đã có kẻ khác tiến lên thay thế. Màn hình lớn hiện cảnh mấy con đường nhỏ dưới mặt đất này đang có nhân thú chạy về phía này. Nhưng bác sĩ X cũng không hề có cảm giác vui mừng bởi vì sức mạnh đó càng lúc càng rõ ràng. Vừa rồi khi bắt đầu công kích, hắn đã lấy ra một chiếc thùng trên tủ âm rồi mở tung ra. Cuối cùng ầm một tiếng, đường ống nước vỡ tung, những vòi nước bắn thẳng về phía Nghiêm Cần và đám nhân thú đang điên cuồng nổ súng kia.

- Tiểu ma vương, mình đến đây! Theo lời dặn của cậu, đã giải quyết bên Dung Hiền rồi!

Thủy Linh cùng vòi nước vọt xuống, vừa ồn ào nói vừa cuốn đi vũ khí của đám nhân thú kia nhưng vẫn tranh thủ mà điên cuồng đánh lên đám yêu thú kia.

Nó đang đánh rất đắc ý thì lại nghe Tiểu ma vương kêu thảm một tiếng. Chỉ thấy bác sĩ X chẳng biết cảm thứ gì, hắn bắn ra không phải là đạn mà là một tia sáng màu đỏ. Tia sáng đó rất nhỏ nhưng lại xuyên thủng được kết giới phòng hộ kia, đánh thẳng vào tay Tiểu ma vương.

Tiểu ma vương chỉ cảm thấy tay đau rất, đau thấu tim gan, ngẩng đầu nhìn thì thấy bác sĩ X cười rất đắc ý. Đạn của đám nhân thú này có “diệt thần chú”, cậu cảm nhận được nên vẫn luôn cẩn thận ứng phó không để đạn đến gần người nhưng không ngờ bác sĩ X còn có loại vũ khí này, hơn nữa hắn vừa khéo bắn trúng vị trí quan trọng của kết giới. Nghiêm Cần lắc mình né tránh, nghĩ tới việc bác sĩ X có năng lực hiểu rõ khả năng của từng người, quả nhiên là chính xác, yếu điểm của kết giới cũng có thể tìm ra được

- Anh...

Mai Côi núp sau giường nhìn thấy Nghiêm Cần bị thương thì đau lòng phát khóc. Nhưng cô bé có hoảng cũng vô dụng, ý thức của bác sĩ X cô bé không thể nắm bắt nên không thể đoán được hắn định làm gì. Cô bé chỉ có thể cố gắng tìm tòi tin tức của đám nhân thú kia.

Mặc Ngôn, Mẫn Lệ, Ngụy Anh Vân, Lam Băng chạy xuống cửa lãng mộ nhưng đi nửa ngày vẫn lạc đường, con đường nào cũng giống nhau, chạy tới chạy lui nhưng không biết phải làm sao. Đang lúc buồn rầu thì bỗng nhiên nghe được giọng Mai Côi: “Mình chỉ đường cho các cậu, mọi người đi theo đường này nhé”

Mọi người chấn động, Cừu Tranh hỏi:

- Mọi người có nghe thấy gì không? Không phải mình nhầm đây chứ?

- Mình còn đang gặp ảo giác đây. Mắt mình nhìn là con đường này nhưng sao trong đầu lại biết rẽ trái sẽ là như thế nào?

Mẫn Lệ tròn tròn mắt

Mặc Ngôn quyết đoán ra lệnh:

- Đi theo chỉ dẫn của Mai Côi.

- Liệu có gì mờ ám không? Chúng ta tách ra khỏi bọn Lam Băng, dưới lòng đất này cho dù có mạng máy bộ đàm cũng chẳng dùng được, cứ nửa tỉnh nửa mê, tùy tiện để người dẫn dắt có vẻ rất nguy hiểm

Lời vừa dứt thì bọn họ đã thấy được tình hình phía Lam Băng, nghe được tiếng của bọn họ. Hai bên gọi nhau thậm chí còn thuận tiện hơn so với dùng mạng bộ đàm. Bên kia cũng nhận được tin của Mai Côi, đương nhiên là cũng có nghi ngờ

Mặc Ngôn lại ra lệnh:

- Không có người dẫn chẳng phải chúng ta chỉ đi loạn thôi sao, cũng chẳng có gì khác cả. Cứ đi thôi!

Mặc Ngôn không nói nhiều, dẫn đầu đi về phía trước, người còn lại cũng vội đuổi theo. Phía Lam Băng cũng không do dự, đi theo chỉ thị trong đầu.

Rẽ trái, đi thẳng, lại rẽ trái, rẽ phải lại đi thẳng, cách 100m có một ngã ba, mọi người chạy như điên, Mặc Ngôn đột nhiên rút kiếm phóng lên đỉnh đầu, Cừu Tranh phi thân lên vách tường, đập tường mà chạy về bên trái, vừa rẽ đã đón thẳng một đội nhân thú. Đối phương hiển nhiên không ngờ sẽ bị Cừu Tranh đột kích, trong lúc kinh ngạc thì đã bị Cừu Tranh đánh ngã. Mẫn Lệ cùng lúc đó cũng lăn một vòng, súng bắn liên tiếp về bên phải, 8 con nhân thú chưa kịp định thần đã bị bắn chết.

Mặc Ngôn vung kiếm chém chết mấy con dơi trên đỉnh rồi nhảy xuống. Ba người nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Là Mai Côi nói!

- Nhưng vì sao lại khác nhau, cháu biết trên đầu có dơi.

- Chú thấy ở bên trái

Mẫn Lệ khoát tay:

- Minh thấy bên phải

Mặc Ngôn gật đầu:

- Không ngờ có thể phân chia rõ ràng như vậy

Ba người nhất trí nhìn về phía Đồng Trạch Huy vẫn không hề nhúc nhích ở đó, cậu nhún vai đầy vô tội:

- Minh theo chỉ thị mà nằm sấp xuống để trốn, mình cũng rất phối hợp mà

Cậu không có vũ khí trong tay. Mọi người sợ hãi than:

- Cái này quá là bá đạo mà!

Dựa vào năng lực, tình huống của mỗi người mà phân phối tin tức kịp thời. Quá là khó tin.

Lúc này mọi người không nghi ngờ gì thêm, dựa theo chỉ thị mà tiếp tục chạy về phía trước. Cừu Tranh chuẩn bị vũ khí sẵn sàng, ý chí chiến đấu của các bạn trẻ đang sôi sục, không san bằng được căn cứ biến thái này không được.

Trong phòng, đám yêu thú cứ thế xông vào, một bên là mưa bom bão đạn, một bên là thân lực kinh người, nhất thời đạn bay vèo vèo mà những cột nước cũng bắn ra rất dữ dội. Tiểu ma vương đánh ngã một đám yêu thú thì lại có một đám khác xông lên. Thủy Linh vội vàng cuốn những thi thể kia rồi đánh vào những kẻ còn lại. Căn phòng vốn trống rỗng giờ đầy máu tươi, vô cùng hỗn loạn.

Bát Bát vốc đáng nho nhỏ, không có chuyện gì để làm, cùng Mai Côi trốn tránh ở phía sau có chút nhàm chán. Nhìn Thủy Linh uy phong như vậy thì nó rất sốt ruột vì thể nhảy ra, trong làn mưa đạn, chọn viên đạn không có phù chú, nắm chặt móng vuốt rồi đánh bay viên đạn đi, cũng có thể đánh ngã vài tên yêu thú. Nó đang đắc ý, nhìn mà xem, người bé nhưng cũng có chỗ dùng. Nó nhìn trái nhìn phải, thấy bác sĩ X mắt lóe ra ánh sáng độc ác mà truy đuổi Tiểu ma vương, nỗ lực, đã đến lúc nó lập công lớn rồi.

Nghiêm Cận vừa đánh vừa nghĩ, thời gian kéo dài càng lâu thì tình thế càng bất lợi, cho dù bọn họ lấy một địch trăm thì cũng không ổn. Phải bắt được bác sĩ X rồi mau chóng dẫn Mai Côi ra ngoài mới được. Cậu đang nói chuyện với Thủy Linh, định để mình bắt bác sĩ X còn Thủy Linh tập trung bảo vệ Mai Côi. Nhưng cậu còn chưa nói xong thì chợt nghe Bát Bát kêu lớn. Nhìn qua đó thì thấy nó đang bị bác sĩ X bắt vào một chiếc túi lưới ánh sáng, sóng điện đánh cho Bát Bát kêu lớn.

Nhân cơ hội bác sĩ X không chú ý, Nghiêm Cận vung tay, hai thanh đoản đao bay ra. Đám người kia còn đang kêu gào thảm thiết mà né tránh thì Nghiêm Cận đã biến mất. Thủy Linh dùng toàn lực đối phó, nước chảy xiết cuộn cuộn không ngừng, nó chắn trước bảo vệ cho Mai Côi, những vòi nước mạnh bắn thẳng về phía đám yêu thú kia,

Bác sĩ X chợt động tâm, còn chưa quay đầu thì Nghiêm Cận đã đứng ngay trước mặt hắn, vũ khí kia bị một cước đá bay, lưới điện kia cũng biến mất. Bát Bát trốn ra được, ngã ngào xuống đất

Trước mặt bác sĩ X trống trơn không chút che chắn, đối diện với Tiểu ma vương, hắn đương nhiên biết mình đã mất thời cơ. Nhưng hắn vẫn cười:

- Mày muốn giết tao à? Có phải mày đang buồn lắm không? Ngoài giết tao ra thì mày biết làm gì bây giờ?

Nghiêm Cận hận đến nghiến răng nhưng hắn vẫn cười:

- Chặt chân, chặt tay, rút gân? Tao cũng chỉ đau đớn một chốc rồi cũng vẫn chết, sẽ giải thoát

Hắn cười thật ghê tởm:

- Cho nên mày có thể làm gì đây?

- Cho ông sống không được mà chết cũng không xong.

- Ha ha... Mày cho là mày đang đóng phim...

Bác sĩ X hiển nhiên là không tin, hắn còn chưa nói xong thì nụ cười cứng đờ trên mặt. Chỉ thấy Nghiêm Cận dùng ngón tay chỉ vào trán hắn, hắn cảm thấy thân thể bị xé rách, vô cùng đau đớn. Sau đó hắn nhìn thấy bản thân ngã xuống đất, nhìn thấy Tiểu ma vương cười lãnh khốc với mình. Hắn nhìn thấy một đám thiếu niên vọt vào phòng điều khiển, nhìn thấy quân đội nhân thú, yêu thú của hắn bị tiêu diệt. Hắn nhìn thấy có một thiếu niên nhìn Nghiêm Cận lo lắng nói:

- Tiểu ma vương, không được bắt linh hồn của người còn sống, sẽ bị trời phạt.

Linh hồn của người còn sống? Bác sĩ X nhìn thân thể ngã xuống đất của mình, bỗng hiểu ra, hắn đã bị Tiểu ma vương ép hồn ra khỏi xác. Hồn của hắn

vẫn còn, thân thể cũng vẫn đó, giờ hân là cái gì?

Hân nghe thấy tiểu ma vương lạnh lùng cười:

- Anh cũng chẳng phải Diêm vương, sợ gì? Cùng lắm lại vào địa ngục chơi vài ngày, sớm đã quen rồi còn gì

Hân thấy Tiểu ma vương vươn tay chỉ về phía mình:

- Bác sĩ X, ông chẳng phải là hỏi tôi có thể làm gì được ông sao? Tôi nói cho ông, tôi muốn ông sống mà vào địa ngục. Ông nghe không nhầm đâu, là sống, một người sống. Chỉ có hồn phách không xuống địa ngục thì quá lợi cho ông rồi. Tôi muốn ông bị nhốt trong địa ngục, chịu đựng hết mọi khổ hình. Điều đáng phẫn khích nhất là ông vẫn còn sống.

Nghiêm Cẩn thu hồn của bác sĩ X lại, đá đá lên người hân rồi nói với Cừ Tranh:

- Đưa hân theo, đừng để bị thương, lúc về cháu phải dẫn dắt vào địa ngục để còn dẫn hồn nhập xác nữa đây. Người mà chết rồi thì hân sao hưởng thụ được nữa

Bát Bát ở bên đã lấy lại tinh thần, nó chạy đến bên bác sĩ X mà liều mạng giẫm đạp, léo nhéo:

- Cho ông chết đi, xuống địa ngục đi, như cho con cá dừ vào chảo dầu ý.

Nó vừa đạp vừa nhìn Tiểu ma vương kêu lớn, ý là bảo Tiểu ma vương nhất định phải cho bác sĩ X vào vạc dầu làm món hải sản, bằng không thì hận này khó nguôi.

Nghiêm Cẩn lườm nó một cái:

- Đồ vô dụng!

Còn bị người bắt được, quá mất mặt.

Hiện trường có khoảng hơn mười thiếu niên đi tuần, quân yêu thú đã bị giết sạch, bọn tay sai chết thì cũng chết, bị thương thì cũng đã bị thương. Tình hình về cơ bản đã được khống chế. Thủy Linh rút nước lại nhưng sau đó nó ngượng ngùng báo cáo với mọi người:

- Vừa rồi mình hơi kích động, lượng nước dẫn vào quá lớn nên giờ không khống chế được. Vì thế mọi người nên chạy mau đi thôi, keke, mình cũng không cố ý nhưng như vậy có thể xúc tiến việc được nhanh gọn, thế cũng không tính là chuyện xấu, đúng không, đúng không?

Mọi người há hốc mồm lườm nó, không phải chứ? Nghiêm Cẩn còn chưa kịp nói gì thì đột nhiên Trần Bình hét lớn một tiếng, nhào về phía Mai Côi còn đang dựa vào tường không thể động đậy. Chỉ nghe tiếng sùng đoàng đoàng liên tiếp, cô ngã lên người Mai Côi.

Mặc Ngôn và Nghiêm Cẩn cùng phản ứng lại, hai người vội dùng thuật di động mà hiện thân trước mặt Thẩm Phi đang né tránh ở sau tường, một đao một kiếm chém Thẩm Phi thành ba phần. Mặc Ngôn vươn tay thu hồn phách của Thẩm Phi lại.

Dung Hiền một cước đánh tan ba phần thân thể đó rồi nói với Mặc Ngôn:

- Chẳng phải cậu vừa mới bảo không được bắt linh hồn của người còn sống sao

- Nó chết lâu rồi

- Ai bảo, nếu chẳng phải cậu thu hồn nó thì có khi còn sống tiếp được

- Mặc kệ, vừa rồi lúc bị chém làm ba nó đã chết rồi

Nghiêm Cẩn không để ý đến bọn họ nói chuyện, cậu đi đến bên Mai Côi, khỏ sở nhìn cô bé ôm thi thể Trần Bình mà òa khóc:

- Mẹ, mẹ ơi....!

Nghiêm Cẩn không biết phải an ủi cô bé ra sao bởi vì cậu nhìn thấy hồn của Trần Bình bước ra khỏi cơ thể, cô đã qua đời.

Lần đầu tiên cô gặp lại con gái sau 14 năm bỏ đi, ngay cả một câu cũng chưa kịp nói, cứ thế lại rời đi. Mai Côi khóc không thở nổi, Nghiêm Cẩn thu hồn phách của Trần Bình lại rồi nói với Mai Côi:

- Mẹ em rất yêu em, biết giờ em được bình an, mẹ nhất định rất vui.

Thủy Linh ở bên thì vô cùng vội vã:

- Gì thế nữa, tuy rằng hình thể của mình không quá thu hút nhưng lời mình nói mọi người phải lưu tâm chứ, mình không đùa đâu, nước chảy rất mạnh, sắp ngập rồi, mau rời khỏi đây đi thôi!

Nghiêm Cẩn đỡ Mai Côi đứng dậy, hôn lên trán Mai Côi rồi nói:

- Đừng khóc, chúng ta đưa mẹ về nhà nhé!

Mọi người mang thân thể của bác sĩ X và thi thể của Trần Bình mà chạy ra ngoài. Địa hình phức tạp, Mai Côi vừa khóc vừa dẫn đường cho mọi người. Nước chảy rất nhanh, chỉ một chốc đã ngập đến đùi.

- Thủy Linh, cậu đứng là đồ vô dụng

- Còn lâu đi, là ai một mình chống đỡ mấy trăm con yêu thú, lúc các cậu tập chạy thì mình đã phải chống đỡ với cục diện này rồi, giờ học bơi đi vậy.

Cũng chẳng còn thời gian để cãi cọ nhiều, nước đã ngập đến thắt lưng, Nghiêm Cẩn bế Mai Côi lên, chỉ sợ cô bé không chịu nổi. Cậu dẫn mọi người đi thẳng về phía trước. Mẫn Lệ kêu lớn:

- Đằng trước là đường cụt

Nghiêm Cẩn một cước đạp lên tường, tức khắc phá tung thành cửa lớn, Nghiêm Cẩn không dừng bước, tiếp tục chạy về phía trước. Mẫn Lệ vừa chui qua vừa thì thào nói:

- Ok! Thì có đường!

Nhiều lần gian khổ, cuối cùng khi nước tràn tới ngực thì mọi người cũng đã lên được mặt đất. Mưa to đã chuyển thành mưa phùn lầy rầy, cả đám vốn đã ướt sũng nên cũng không có cảm giác gì.

Nghiêm Cẩn nhìn thấy xe tiếp viện thì hôn khắp mặt Mai Côi rồi nói:

- Rửa con, anh đưa em về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mọi Người Vui Mừng Hạnh Phúc Viên Mãn

Quả 1/6, tròn 11 tháng kể từ ngày ra mắt “Tiểu Ma Vương”. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ ^^ mình, truyện lập kỉ lục edit tốn thời gian nhất từ trước đến nay :))) Một đêm này, cả công ty Nhã Mã sục sôi

Tiểu ma vương đưa Mai Côi về công ty, trên đường đã gọi cho bác sĩ của công ty và bác sĩ của thần tộc đến chờ sẵn. Tiểu Tiểu cũng nhận được điện thoại, cô vốn ở trong công ty để giúp điều hành công việc, chờ đợi chồng thân yêu đại chiến ma tộc trở về, không ngờ đưa con mất dạng lâu ngày đột nhiên gọi điện báo đang đưa Mai Côi quay về, còn cả mấy cô, cậu nhóc kia cũng đang trên đường về công ty.

Tiểu Tiểu mừng rỡ vô cùng, vội vã sắp xếp phòng y tế, chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho bọn trẻ. Tất cả mọi người trong công ty đều biết tin, ai có thể thì cũng đều ngừng tay mà tập hợp trước cửa thang máy chờ. Đường như rất lâu mà cũng như rất nhanh, cuối cùng nghe được thang máy “đỉnh” một tiếng cửa mở, một đám nhóc người ướt sũng ủa ra. Tuy rằng mệt mỏi, chật vật nhưng bọn trẻ vẫn khiến mọi người vỗ tay khen ngợi.

Nghiêm Cẩn bỏ qua những lời tung hô, cậu vội vã bế Mai Côi đến phòng y tế. Tiểu Tiểu cũng ở một bên, nhìn Mai Côi bị tra tấn trở nên thâm như vậy thì đau lòng mà òa khóc. Mai Côi được cứu ra, tinh thần thoải mái, sự hoảng sợ, đau khổ dồn nén suốt mấy ngày qua như ùa đến, cô bé ôm chặt Nghiêm Cẩn không chịu buông tay, đến lúc lên xe thì ngất lịm đi.

Nghiêm Cẩn đặt Mai Côi nằm trên giường bệnh, Tiểu Tiểu ở bên nắm tay Mai Côi gọi:

- Mai Côi, mẹ Tiểu Tiểu đây, là mẹ Tiểu Tiểu đây

Nghiêm Cẩn bình tĩnh kéo Tiểu Tiểu ra để cho bác sĩ kiểm tra. Tiểu Tiểu dựa vào người con mà khóc thất thanh. Đầu Mai Côi bị cạo trọc, hai má hóp lại, sắc mặt tái nhợt, cô bé mới bị mất tích 12 ngày, mới 12 ngày thôi mà đã bị tra tấn thành ra như vậy.

Nghiêm Cẩn ôm mẹ, vỗ vỗ vai mẹ trấn an, cậu đương nhiên cũng rất đau lòng nhưng bây giờ cậu chỉ mong Mai Côi mau khỏe lại, những tủi cực, đau khổ Mai Côi phải gánh chịu, cậu sẽ đòi lại gấp mười lần thay cô bé.

Rất nhanh, các bác sĩ đã kiểm tra xong cho Mai Côi, bọn họ nói với Nghiêm Cẩn và Tiểu Tiểu rằng những vết thương ngoài da thì không sao, vài ngày là ổn nhưng tay Mai Côi có rất nhiều vết tiêm, trước mắt không thể xác định được Mai Côi đã bị tiêm những loại thuốc gì, phải xét nghiệm máu mới biết được. Mặt khác trên vai Mai Côi có vết mổ, có thể là cơ thể đã bị gắn con chip theo dõi, cần phải kiểm tra. Sau đó, chờ vài ngày cho tình hình ổn định

lại, làm giải phẫu đơn giản để tháo chip ra là ổn.

Nghiêm Căn nhắm mắt lại, sự phấn nộ và đau lòng hòa lại, tên bác sĩ X đáng chết kia không ngờ còn chuẩn bị cả việc này, phòng Mai Côi sau khi bỏ trốn mà không tìm được. Cậu quay về bên giường Mai Côi, nhìn cô bé đến trong mơ cũng cau mày mà đau lòng, nhẹ vuốt vuốt cho đôi mày của Mai Côi giãn ra.

Bác sĩ truyền dịch cho Mai Côi, nói với Nghiêm Căn rằng bây giờ cô bé sẽ chưa thể tỉnh lại được, để Mai Côi ngủ yên một giấc. Nghiêm Căn gật gật đầu, nắm chặt tay Mai Côi không buông. Bác sĩ của thần tộc đến nhìn thấy tay Nghiêm Căn bị thương thì lúc này Tiểu Tiểu mới phát hiện ra tay con mình cũng đang chảy máu

Chờ Nghiêm Căn băng bó xong, xác nhận không sao, Tiểu Tiểu lau nước mắt đi xuống lầu xem tình hình bọn nhỏ bên dưới. Lúc này mọi người đã thay quần áo, đang tùm tùm ăn đêm. Bát Bát cũng cầm chiếc bánh bích quy mà ra sức cắn, nhìn thấy Tiểu Tiểu đến thì vội vã nhảy phốc lên vai cô làm nũng. Tiểu Tiểu thấy bọn trẻ không sao, sau đó hỏi lại tình hình đêm nay rồi nói lại tình hình của Mai Côi cho bọn trẻ yên tâm, sau đó cô quay về phòng nghiên cứu phát triển kia. Đêm nay thần ma đại chiến, có rất nhiều người được phái ra ngoài, người còn lại trong công ty rất ít, vì thế thi thể của Trần Bình lặng lẽ nằm trong phòng ướp lạnh, còn chưa có ai xử lý.

Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh Trần Bình, không nhìn được mà òa khóc. Hai người mẹ một nằm im, một đang ngồi, lẳng lặng bầu bạn bên nhau. Tiểu Tiểu cũng chẳng biết mình ngồi bao lâu, cô cố gắng nhớ lại mọi chuyện từ nhỏ đến lớn của Mai Côi, hi vọng những kí ức đẹp này có thể tiễn Trần Bình đi nốt đoạn đường này. Cô là tâm ngữ giả, đáng tiếc giờ cô đã không thể cảm ứng được hình ảnh trong đầu Tiểu Tiểu nữa rồi.

Trần Bình từng nói mình sợ chết nên thà trốn đông trốn tây, thậm chí là ngồi tù nhưng cũng chưa bao giờ có dũng khí tự sát. Nhưng không ngờ chỉ một đêm không gặp mà đã thành người thiên cổ. Vừa rồi bọn trẻ nói, Trần Bình nhào tới chắn đạn cho Mai Côi, tốc độ rất nhanh khiến mọi người đều bất ngờ. Đó rõ ràng là không chút do dự, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi lí trí suy xét. Đây là một người mẹ, từ nhỏ đã chịu bao vất vả, đau khổ, khó khăn lắm mới trốn thoát được nhưng cuối cùng phải chịu kết cục như vậy. Tiểu Tiểu càng nghĩ càng buồn, nắm chặt bàn tay lạnh băng của Trần Bình:

- Chị yên tâm, Mai Côi cũng là con gái của em, giờ em thề với chị, em nhất định sẽ càng yêu thương nó, chăm sóc cho nó, tuyệt đối không để nó phải chịu cực khổ nữa.

Cửa hé mở, một bóng người cao lớn đi vào, Tiểu Tiểu đang khóc như mưa, hai mắt đầm lệ, quay đầu nhìn lại thì thấy là Nghiêm Lạc, anh đã quay về.

Nghiêm Lạc đưa một chiếc bình thu hồn đến trước mặt Tiểu Tiểu sau đó ôm cô vào lòng:

- Mọi chuyện anh đều biết cả rồi, đừng đau lòng nữa, chúng ta sẽ thu xếp cho cô ấy một gia đình tốt, kiếp sau cô ấy sẽ được sống cuộc sống hạnh phúc, sẽ có cha mẹ yêu thương. Kiếp này coi như cô ấy được giải thoát.

Tiểu Tiểu gật đầu lia lịa, Boss nói đúng, đời này Trần Bình không được hưởng thụ những niềm vui của cuộc đời, không có được tình yêu thương của gia đình, kiếp sau nhất định phải cho cô ấy một gia đình hạnh phúc.

Trần an Tiểu Tiểu xong xuôi, Nghiêm Lạc đi vào phòng y tế, Nghiêm Căn đang nhìn Mai Côi chăm chú, tay vẫn nắm chặt tay Mai Côi, cũng chẳng quay đầu nhưng biết là Nghiêm Lạc đã đến

- Bác sĩ nói rùa con phải nghỉ ngơi

- Cha biết

- Cha, hôm nay con bắt linh hồn của người sống!

- Cha có nghe nói

- Vậy cha phạt con vào địa ngục đi

- Được

Người làm cha chẳng hề từ chối. Bắt linh hồn của người còn sống sẽ tạo ra nghiệp chương nặng nề, nếu không để cậu vào địa ngục chịu phạt thì chỉ sợ sau này sẽ bị trời phạt.

Nghiêm Căn cọ mặt lên mu bàn tay nhỏ bé của Mai Côi, sau đó đứng dậy, cúi đầu hôn lên trán Mai Côi:

- Em ngủ cho ngoan, anh đi rồi sẽ quay về

Cậu quay đầu nói với Tiểu Tiểu:

- Mẹ, giúp con chăm sóc rùa con, em ấy bị hoảng sợ, bên cạnh không thể không có ai, nếu không chắc chắn sẽ rất sợ

Nhận được lời cam đoan của Tiểu Tiểu rồi Nghiêm Căn mới vừa lòng rời đi.

Cậu đi thẳng đến chỗ nghỉ ngơi của các bạn, hỏi Mặc Ngôn:

- Cái xác biến thái kia đâu?

Mặc Ngôn chỉ về góc tường, thân thể của bác sĩ X bị quăng quật ở đó, cơ bản cũng chẳng ai để ý. Nghiêm Cận đi qua, một tay xách lấy thân thể của hắn rồi gặt đầu với Mặc Ngôn sau đó rời đi.

Nghiêm Cận một mình đi tới “Waiting”, đây là chỗ của Mạnh bà, cũng là sản nghiệp khác của Diêm vương, rất kiêu ngạo mà tọa lạc ở khu phố náo nhiệt nhất trong thành phố, cũng như những cửa hàng bình thường nhưng lại chẳng có ai bước chân vào. Nghiêm Cận biết năm đó người cha buồn nôn của mình luôn ngồi trong cửa hàng này mà lên nhìn theo mẹ, cuối cùng cũng thu phục được mẹ.

Lúc này trời đã gần sáng nhưng trên đường vẫn rất vắng, hầu như không một bóng người. Nghiêm Cận dừng xe, lối xác của bác sĩ X ra. Mạnh Mạn đã nhận được tin tức, đã mở sẵn cửa chờ cậu. Phía sau Waiting chính là cửa vào địa phủ. Nghiêm Cận đưa Nghiêm Cận đến đây vài lần, Mạnh bà xem như cũng đã thấy thẳng bé bị phạt từ nhỏ cho đến lớn. Nhưng lần này dù bị phạt nhưng vẫn rất anh dũng.

Tâm tình của Nghiêm Cận rất tốt, chào hỏi Mạnh Mạn rồi đưa bác sĩ X đi thẳng đến cửa địa phủ. Nơi này có rất nhiều phong ấn, người thường đương nhiên không vào được, Nghiêm Cận dán phù chú vào thân thể bác sĩ X rồi kéo hắn nhảy vào.

Địa phủ giờ đã không thể so sánh với ngàn năm về trước, năng lượng của thế giới có sự biến hóa khiến cho cung điện năm xưa giờ hóa lao tù. Nhưng muốn tìm được ác hồn yêu ma thực sự lợi hại thì vẫn phải vào địa ngục.

Nghiêm Cận rất thuộc đường, kéo bác sĩ X đi thẳng đến địa ngục. Lối vào cũng có phong ấn nhưng với cậu mà nói nó cũng chẳng có gì là to tát. Cuối cùng đến nơi, ác hồn đang bay lượn xung quanh, đám ma yếu né ở đó quan sát Tiếu ma vương. Bọn họ cũng chẳng xa lạ gì với Nghiêm Cận, đánh đám vài lần, ăn không ít đòn của cậu. Lúc này Nghiêm Cận lại dẫn một người vào đây khiến cho mọi người rất kinh ngạc.

Nghiêm Cận làm phép hoàn hồn đưa hồn phách của bác sĩ X về cơ thể. Cậu lạnh lùng nhìn bác sĩ X rùng mình tỉnh lại rồi nói:

- Chào mừng đến với địa ngục!

Bác sĩ X dần ý thức được vấn đề, hắn hoảng sợ nhìn bốn phía, cảm giác bản thân vô cùng lạnh nhưng xung quanh lửa vẫn đang thiêu đốt. Nghiêm Cận cười nói với hắn:

- Không phải nghi ngờ, đây quả thực là địa ngục. Quý khí lạnh lùng nhưng ngọn lửa Diêm phủ đang cháy cho nên nhất định bây giờ ông đang cảm thấy vừa nóng vừa lạnh. Tôi rất muốn chúc mừng ông, có thể thể nghiệm nỗi đau khổ này trên đời không có nhiều người, ông chính là người thứ hai.

Bác sĩ X biết Nghiêm Cận không đùa bởi vì hắn đã cảm nhận được sức mạnh tà ác ở ngay bên cạnh mình, đây là thứ sức mạnh không lý trí, chỉ có giết chóc là bản năng.

Tiểu ma vương tiếp tục nói:

- Người thứ nhất tới đây là mẹ tôi, mẹ xông vào là để cứu cha. Còn ông, ông vào là vì bị phạt, chịu trừng phạt vì những việc làm ghê tởm của ông. Ông vốn không thể vào đây, ác thú yêu hồn sẽ cắn xé ông thành từng mảnh nhỏ, ông có thể tỉnh táo nhìn thấy mình bị cắn xé từng chút một. Thế nào, đãi ngộ này không tồi chứ, người có tiền cũng không mua được đâu. Tôi miễn phí cho ông, không cần quá cảm kích. Ông có thể ngưỡng mộ mẹ tôi năm đó vào rồi mà còn có thể lành lặn ra ngoài, giờ thì đang sống cuộc sống hạnh phúc. Đúng thế, tôi nói cho ông, đó chỉ là kích thích ông thôi, ông chắc vẫn đang nghe đúng không, khỏi cần nhìn bọn nó, nhìn kỹ quá chỉ tỏ sợ hãi hơn thôi, dù sao ông cũng còn nhiều thời gian mà. Mấy ngàn năm qua chúng nó chưa được thử qua vị thịt người, ông đến đây nhất định là rất được chào đón. Đúng rồi, tôi đã nói cho ông chưa, để chúng nó ăn sạch cơ thể còn hồn phách cần rất rất rất nhiều thời gian. Ông cứ từ từ mà hưởng thụ đi.

Nghiêm Cận mỉm cười, thấy bác sĩ X cuối cùng không chịu nổi mà co cẳng chạy như điên thì cậu còn nói với theo:

- Chạy đi, cố lên nào! Chạy nhanh lên, ở đây có rất nhiều thứ để chơi đó

Nói xong, cậu nghe thấy bác sĩ X thảm thiết kêu rên.

- Miếng đầu tiên chẳng biết là ai cắn được thế? Ấy dà, đám quỷ ăn kẻ biến thái xong liệu có biến thành lũ ma quỷ biến thái không đây?

Cậu quay đầu nhìn quanh:

- Này, chúng mày đừng có đuổi theo nó hết chứ, vài đứa ra đây đánh nhau với tao đi, bằng không ra ngoài rồi cũng khó ăn nói. Không đánh à? Thực sự không đánh à? Đừng có mà hối hận đấy. Lần này rồi đi tao sẽ an phận thủ thường, sống vui vẻ với rùa con, còn lâu nữa mới đến đây chơi với chúng mày đó!

Đám ác ma chẳng con nào để ý đến Nghiêm Cận, sớm đã đuổi theo bác sĩ X mất dạng. Nghiêm Cận thở dài, đi dạo quanh một vòng, vui vẻ đánh nhau với mấy con tiểu yêu:

- Đánh xong rồi! Về nhà ăn cơm! Rùa con, anh đã về đây!

—————Tôi là đường phân cách hạnh phúc—————

Nghiêm Cận nói đã xử lý xong nhưng thực ra còn nhiều chuyện chưa thực sự chấm dứt. Nhưng cũng may cậu có người cha siêu cấp tài giỏi. Đầu tiên là

phía bảo tàng Hoàng lăng, vốn chủ quản là người thân tín của bác sĩ X, nhiều năm qua lợi dụng Hoàng lăng xây dựng căn cứ địa với công nghệ cực cao. Ngày chuyển những thiết bị, tư liệu sang Hoàng lăng chính là ngày xảy ra vụ bắt cóc ở trường Ánh Dương. Lúc đó mọi người đều điều tra phòng thí nghiệm, bệnh viện... nhưng nào có ai nghĩ đến Hoàng lăng. Bởi vậy mà bác sĩ X nhòn nhơ suốt mấy năm qua. Lần này Nghiêm Cẩn tìm ra được căn cứ địa này, xem như nhiều bí mật được tháo gỡ

Sau đó là điều tra toàn bộ căn cứ dưới lòng đất này, tìm kiếm khắp nơi nhưng lại phát hiện hoàn toàn không thấy tung tích của Hùng Đồng Bình. Ông ta sớm đã bị bác sĩ X giết chết hay nhân lúc rối loạn trốn thoát? Không ai biết. Điều duy nhất Nghiêm Lạc có thể làm là phát lệnh truy nã toàn quốc mà thôi.

Bác sĩ X còn vài chi nhánh khác trong cả nước, những điều này đều là khi Mai Côi còn bị bắt dùng năng lực tâm ngữ mà tìm được. Dưới sự chỉ dẫn của Mai Côi, mọi phân bộ đều bị tiêu diệt, thế lực của bác sĩ X coi như là hoàn toàn được dọn dẹp.

Hiệp hội siêu năng lực vì hội trưởng bị bắt, hội phó qua đời mà hỗn loạn, cuối cùng rơi vào tranh chấp, rốt cuộc đây là “thế ngoại đảo nguyên” của những người siêu năng lực hay là nơi để những kẻ ác lợi dụng? Cuối cùng vẫn là tập đoàn Nhã Mã đứng ra lo liệu, nếu thế giới này người, thần, yêu, ma đều có thể chung sống thì sao không để cho những người siêu năng lực có không gian sinh tồn? Thiện ác không ở năng lực mà ở tại lòng người.

Nhắc đến năng lực, còn có một chuyện kì quái xảy ra. Từ sau khi Nghiêm Cẩn từ địa ngục trở về người lại tỏa hào quang. Nghiêm Cẩn vốn cho rằng mình ném tên biến thái kia vào địa ngục nên Thiên Đế cho rằng cậu đủ điều kiện trở thành thần tộc. Nghiêm Lạc và Cửu Thiên Huyền Nữ lại cảm thấy tu vi của Nghiêm Cẩn đã đủ, đây là kết quả của việc tôi luyện thành công. Nhưng cái này Nghiêm Cẩn lại chẳng hề quan tâm. Dù sao có ánh hào quang đó không thì cậu vẫn là cậu, vẫn là bản lĩnh đó. Những điều khiến cậu tiếc nuối là tuy rằng thân thể của Mai Côi phức tạp nhưng mọi người nghiên cứu nửa ngày, cảm thấy cô bé vẫn là con người, sau này có thể có biến hóa gì không thì cũng không biết.

Mai Côi là người hay là thần thực ra Nghiêm Cẩn cũng không cần nhưng cậu thương Mai Côi phải tu hành vất vả để bầu bạn cùng mình. Nhìn mẹ thì biết, một con người muốn tu tiên thành công là chuyện khó khăn cỡ nào

Năm mới đã đến, hiệp hội siêu năng lực chính thức đổi tên thành Sở nghiên cứu và ứng dụng dị năng con người trực thuộc tập đoàn Nhã Mã. Trường học Nhã Mã cũng mở rộng, thêm giáo viên, thành lập hệ đại học.

Lứa học sinh Nghiêm Cẩn trở thành những học sinh đầu tiên tốt nghiệp ở trường Nhã Mã. Tham gia ngày tốt nghiệp, Mẫn Lệ được đại diện phát biểu

- Em là một hàng ma sư, Mẫn gia chúng em là gia tộc hàng ma lớn, nghe nói từ rất lâu về trước, giới hàng ma từng vì tranh giành vị trí gia tộc lớn nhất mà xảy ra nhiều xung đột. Em không sinh ra ở thời đại đó nên không có cảm giác gì. Nhưng sau khi em bước vào ngôi trường này, cũng từng vì ai có năng lực mạnh hơn mà tranh đấu. Em nghĩ cả thế giới này cũng sẽ chẳng có trường nào giống như trường của chúng ta, ngày ngày đều có đánh nhau. Cũng không có học sinh của trường nào giống như trường chúng ta, ai ai cũng đều anh dũng thiện chiến như vậy

Mọi người ngồi dưới bắt đầu cười ồ lên.

- Em nhớ buổi khai giảng đầu tiên, hiệu trưởng từng nói, mỗi người chúng em đều rất đặc biệt, trường học sẽ dạy chúng ta vận dụng sự đặc biệt của mình và cả bao dung sự khác biệt của người khác. Nhiều năm qua, em nghĩ chúng em cuối cùng cũng đã học xong. Có năng lực không phải là quá giỏi, biết khống chế và vận dụng năng lực mới là tuyệt vời nhất

Mai Côi cùng các bạn ở dưới ra sức vỗ tay.

- Năm nay chúng em tốt nghiệp. Rất dung tục chính là phải chia tay nhau. Hôm qua ở kí túc xá chúng em đã khóc lóc một hồi, trong lớp em có bạn học kế toán có thể kiếm tiền, điều này mọi người đều hiểu đúng không. Sau đó cũng có bạn muốn học thiết kế, dù đánh nhau cũng phải thật đẹp mắt, cái này cũng không tính là đặc biệt. Có một số bạn muốn học an ninh, cái này có thể nói là đi theo chính đạo nhưng cũng không có gì khác lạ. Dù sao kết quả thi tốt nghiệp đã có cả rồi. Còn em, em sẽ ở lại trường, trở thành lứa sinh viên đại học đầu tiên của trường. Em còn muốn thành một giáo viên hàng ma, đem tổ nghiệp (nghề của tổ tiên) phát dương quang đại. Về sau mọi người muốn tróc quỹ hàng ma nhưng lại quên sạch trường học, quên việc giúp bạn học cũ như mình làm ăn thì mình đánh chết các cậu.

Mọi người cười ồ lên, ngay cả giáo viên và khách quý đến dự cũng cười lớn. Mẫn Lệ hơi dừng lại rồi lại nói tiếp:

- Lại nói, cả tuổi thanh xuân của em đều cống hiến cho trường học Nhã Mã, thầy hiệu trưởng, thầy có cảm động không? Thầy đang cười, rất không có thành ý. Nhưng học sinh chúng em đều rất thành ý mà biểu đạt tấm lòng biết ơn của chúng em cho nhà trường.

Cô bé nói xong, vươn tay lên, bức rèm trên sân khấu được kéo ra, tất cả mọi người đồng thanh hô:

- Cảm ơn Nhã Mã, cảm ơn Hiệu trưởng, cảm ơn các thầy cô luôn áp bức chúng em. Tốt nghiệp rồi, thích con mẹ nó quá!

Pháo giấy nổ tung, hoa tươi và giấy màu bay đầy trời, các bạn trẻ của Ưng tộc bay bay phía trên rải hoa, buổi lễ như bùng nổ, mọi người cười nói thật vui vẻ.

Nghiêm Cẩn nhân lúc rối loạn mà ôm lấy Mai Côi ra sức hôn. Sau khi trở về, Mai Côi nuôi tóc ngắn để mái hi nhi, trông rất đáng yêu. Lúc trước vì để Mai Côi không quá buồn mà Nghiêm Cẩn cũng tự cạo đầu cho giống Mai Côi. Lúc đó cậu còn bắt mọi người khen mình và Mai Côi có tướng vợ chồng khiến mọi người đều rất vui vẻ (Mời đón đọc phiên ngoại 1 để biết chi tiết về quả đầu trọc này ^^)

- Anh ơi, anh nói xem, sang năm em tốt nghiệp thì nên theo học ngành nào?

- Học lấy bằng làm vợ của Tiểu ma vương là được, cái này rất có tiền đồ.

Mai Côi lờm cậu:

- Anh, giấy kết hôn đến năm 20 người ta mới cấp, cái bằng làm vợ gì gì của anh không tiện sử dụng đâu. Đúng rồi, nam còn phải đợi đến 22 tuổi cơ.
- Thế à?

Nghiêm Cẩn nhủ mày khó chịu

- Anh, anh thiếu hiểu biết về pháp luật à?

Người nào đó thiếu hiểu biết pháp luật đang suy nghĩ sâu xa: chẳng lẽ còn phải chờ lâu như vậy?

—————Tôi là đường phân cách ngọt ngào—————

- Rùa con, giấy chứng nhận kết hôn không quan trọng, anh có thể tạm thời không danh không phận đi theo em
- Mẹ Tiểu Tiểu bảo không được.
- Rùa con, trường em có nhiều sinh viên nam không?
- Cũng tạm
- Tạm là bao nhiêu?
- Anh phiền quá đi!
- Rùa con, em sắp 20 rồi, sinh nhật 20 tuổi của em chúng ta đi đăng ký kết hôn nhé!
- Anh ơi, vẫn còn một năm nữa cơ mà.
- Đúng, thì chỉ là lên kế hoạch năm sau thôi mà
- Nhưng anh còn chưa đủ tuổi
- Chả sao cả, anh có thể sửa chứng minh thư già đi một tuổi, khó gì đâu.
- Nhưng em còn chưa tốt nghiệp, em muốn học cho xong đã
- Em ngốc như thế, học bao giờ mới tốt nghiệp đây?
- ...
- Rùa con, tuổi thanh xuân của anh đều hao phí cho em, em còn muốn bắt anh chờ đợi bao lâu nữa đây?
- Anh ơi, còn 10 tháng nữa mới đến sinh nhật 20 tuổi của em, anh cứ ba ngày hỏi một lần, phiền chết mất.
- Chẳng phải là anh sợ em trí nhớ em đó sao?
- ...

Ngày sinh nhật 20 tuổi của Mai Côi, cả nhà mở tiệc chúc mừng, rất nhiều bạn bè cũng đến dự, vui chơi đến gần sáng. Hôm sau, Tiểu Tiểu theo lời cậu quý tử dặn dò mà gọi cậu dậy. Nghiêm Cẩn nói hôm nay có chuyện quan trọng phải làm, sợ uống say không dậy được. Nghiêm Cẩn còn nói đồng hồ báo thức vô dụng, bình thường đều là Mai Côi gọi cậu dậy nhưng sợ Mai Côi cũng uống say nên phiền Tiểu Tiểu đến gọi.

Sau khi Nghiêm Cẩn tốt nghiệp đi làm thì đã mua căn hộ cũ của nhà Mai Côi ở tầng 17, chia nhà trên nhà dưới với cha mẹ. Đương nhiên cậu kéo cả Mai Côi đến ở cùng. Nhưng dưới sự yêu cầu của vị “tử mẫu” Tiểu Tiểu và sự “nhu thuận nghe lời” của Mai Côi, cậu đồng ý, trước khi kết hôn sẽ không làm chuyện xấu.

Vì thế, để gọi Nghiêm Cẩn dậy, Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho cậu nhưng điện thoại tắt máy. Nhà Nghiêm Cẩn không có điện thoại bàn, Tiểu Tiểu đành phải xuống lầu một chuyến. Vừa mở cửa, bước vào nhà đã phải tròn xoe mắt nhìn. Quần áo trải dài từ phòng khách đến cửa phòng ngủ, tràn ngập sự ái muội, mơ màng.

Lòng Tiểu Tiểu đã có dự cảm không lành, quả nhiên đi vào, cửa phòng ngủ không đóng, chân giường là nội y tứ tung. Trên giường lớn, Mai Côi mặt ửng hồng đang gối đầu vào tay Nghiêm Cẩn mà ngủ say. Chấn chỉ đập đến vai, không quá lộ nhưng cũng đủ để người ta biết dưới chăn là hai người không mặc đồ. Trên cổ và vai Mai Côi còn những dấu hồng rất rõ ràng.

Nhìn tình cảnh này cho dù là tên ngốc cũng biết đêm qua hai người đã làm gì. Mai Côi ngủ rất say, hoàn toàn không biết Tiểu Tiểu đang đứng ngoài cửa

nhưng Nghiêm Cẩn thì đã tỉnh. Cậu cao hứng nhìn Tiểu Tiểu, còn trách móc:

- Mẹ, con chờ mẹ rõ là lâu!

Chờ lâu? Chờ cái gì? Chờ cô đến chơi trò bắt kẻ thông dâm tại giường? Tiểu Tiểu nổi giận, thẳng con láo toét này, nhất định là Mai Côi không đồng ý kết hôn với nó nên nó mới chơi trò úp sọt này. Người làm mẹ lớn tiếng quát:

- Tiểu ma vương!

Nghiêm Cẩn vô cùng vui sướng, mặc kệ Tiểu Tiểu đang tức giận, cậu khẽ lay Mai Côi dậy, hôn lên mái tóc cô bé. Mai Côi đêm qua bị hành hạ quá sức mà vô cùng buồn ngủ, khẽ ậm ừ rồi mơ hồ mở mắt, hiển nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nghiêm Cẩn khẽ cắn lên bờ vai thon của Mai Côi một cái rồi vui vẻ nói:

- Rửa con, mau tỉnh lại đi, mẹ bảo em dậy chịu trách nhiệm!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Phiên Ngoại 1: Tiểu Ma Vương Trọc Đầu

“Rửa con, rửa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời, nghe được xin trả lời!”

Nghiêm Cẩn ngồi xổm bên ngoài phòng, dùng sức mà gửi tin nhắn tâm ngữ cho Mai Côi. Từ sau khi cậu cứu cô bé ra khỏi căn cứ dưới lòng đất của bác sĩ X trở về, cô bé bắt đầu có chút lạnh nhạt với cậu. Chẳng những lúc ở phòng y tế hầu như là hôn mê không để ý đến cậu mà sau khi về nhà còn tự nhốt mình trong phòng, chỉ gặp mẹ không gặp cậu.

Điều này làm cho Tiểu ma vương rất lo lắng, sao lại thế này? Chẳng lẽ cô bé đang trách cậu cứu mình quá muộn nên giận? Hay là 12 ngày qua cô bé bị tra tấn nhiều nên tự ghét bản thân, không dám nghĩ đến cậu? Hay là... bác sĩ X tẩy não rửa con khiến cô bé không còn thích cậu?

Bất luận là giả thiết nào thì cũng khiến cậu rất không vui. Vì chuyện rửa con bị bắt đi mà cậu đã rất giận bản thân rồi, giờ rửa con còn mặc kệ cậu thì cậu phải sống sao đây?

Nhưng nếu cậu cố xông vào, Mai Côi sẽ lập tức lấy chăn trùm kín đầu không gặp cậu, cậu xót Mai Côi sợ cô bé thờ không thoải mái nên lại đành vội lùi ra. Mỗi lần tìm quân sư mama hỏi thăm thì Tiểu Tiểu đều chỉ nói:

- Con trai, đừng vội, chờ một chút đi. Mai Côi không giận con đâu, con bé chỉ là tạm thời không biết nên đối mặt với con thế nào thôi, qua một thời gian là sẽ lại đâu vào đấy thôi.

Không biết nên đối mặt với mình thế nào? Thế là ý gì?

Cứ như vậy hơn một tuần, Nghiêm Cẩn vừa tủi thân vừa buồn bực. Cậu chỉ có thể đứng bên ngoài mà dùng sức gọi Mai Côi bằng suy nghĩ

“Rửa con, rửa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời, nghe được xin trả lời!”

“Anh”. Cuối cùng Mai Côi cũng chịu hồi âm.

“Rửa con, em định bội tình bạc nghĩa sao?”. Nghiêm Cẩn luyện tập từ lâu, sự ai oán trong giọng nói có thể đánh động cả con voi chứ nói gì đến con rửa bé tí kia.

“Không phải, không phải”. Quả nhiên Mai Côi vội giải thích.

“Rửa con, em định vứt chồng bỏ con sao?”. Nghiêm Cẩn lại tiếp tục.

“Ố?”. Mai Côi há hốc miệng, bỏ chồng bỏ con? Nghĩ lại, thôi được, chồng thì miễn cưỡng coi như là có nhưng con, quá là thái quá rồi.

“A cái gì, anh chẳng phải là anh chồng đáng thương bị vứt à, chồng bị vứt rồi thì đưa con vốn dĩ mấy năm sau nên có đương nhiên là không có nữa. Đây chẳng phải là vứt chồng bỏ con à?”. Nghiêm Cẩn ngụy biện.

Mai Côi chẳng biết đáp sao. Vốn là chuyện thương tâm nhưng lại bị Tiểu ma vương nói loạn thành ra lại rất tức cười

“Rửa con, em nói thẳng ra đi. Anh sắp biến thành hòn vọng quy rồi, em có đau lòng không?” (À ờm, hòn vọng phu hẳn mọi người đều biết chứ, vọng quy thì là chỉ con rùa con ngốc nghếch kia thôi)

“Đau lòng”. Mai Côi thực sự rất đau lòng nhưng cô bé cũng thực sự không có cách nào nhìn mặt Nghiêm Cẩn.

“VẬY em chỉ biết đau lòng mà không có tí hành vi thực tế nào à? Rốt cuộc anh đã làm gì khiến em không vui, em nói đi, anh sửa còn không được sao?”

“Không phải, anh rất tốt, là em không tốt”. Mai Côi muốn khóc, từ sau khi được cứu về, cô bé rất hay khóc.

“Em đúng là không tốt, không chịu gặp anh mà cũng chẳng thêm nói lý do”.

“Xin lỗi anh”

“Đừng xin lỗi, nói cho anh biết vì sao để anh giải quyết”. Nghiêm Cẩn rất không cam lòng với việc tự nhiên mình bị liệt vào danh sách đen như vậy.

“Anh ời...”

“Ừm”

“Anh chờ một chút được không, một thời gian nữa chúng ta gặp nhau được không, anh cứ đi làm việc của anh đi”

“Không được. Nếu em không gặp anh thì chuyện gì anh cũng bỏ hết, anh đứng đây chờ, xem em đi toilet kiểu gì”

“Anh ời...”

“Làm sao?”

“Xin anh đấy, đợi tóc người ta dài ra rồi sẽ ra gặp anh mà”

Tóc? Nghiêm Cẩn sững sốt, sao lại liên quan gì tới tóc? Lại là vì tóc? Ý nghĩ của con gái thực sự quá ư khó đoán.

“Em là vì tóc mà không chịu gặp anh”

“Xin lỗi, người ta rất xấu, sợ anh không thích”

“Con rùa ngốc, rùa ngốc, vừa ngốc vừa đáng ghét...”

Nghiêm Cẩn thở dài rồi bỏ đi.

Mai Côi thở phào nhẹ nhõm một hơi nhưng rất khó chịu. Cô bé không gặp Nghiêm Cẩn cũng rất nhớ Nghiêm Cẩn nhưng mà, nhưng mà, đầu cô bé trọc lốc. Ngay cả gương Mai Côi còn chẳng dám soi. Tuy rằng mẹ Tiểu Tiểu mua rất nhiều mũ đẹp cho Mai Côi nhưng cô bé vẫn không dám đi ra ngoài.

Một tiếng sau, tiểu ma vương lại bắt đầu gọi

“Rửa con, rửa con, anh là Tiểu ma vương, nghe được xin trả lời, nghe được xin trả lời!”

“Anh”

“Rửa con, giờ anh đang soi gương này, đẹp trai tuấn tú không ai sánh bằng, em mau xem đi”

Mai Côi nhin không được mà nhìn, sau đó...

“Phụt...”

“Rửa con!”

“Em... em làm ướt hết giường rồi”

Thật bất hạnh, lúc cô bé nhìn hình ảnh của cậu thì cũng đang uống nước. Đang lúc luống cuống dọn dẹp lại thì tiếng đập cửa vang lên, giọng Nghiêm Cẩn sang sảng:

- Rửa con, để anh giúp em thu dọn!

Mai Côi cứ nghĩ mãi, trần trở hồi lâu, cuối cùng chọn một chiếc mũ đội lên, nhìn gương nửa ngày, xác định không có gì bất ổn quá thì mới khẽ hé cửa ra.

Vừa mở cửa ra, một cái đầu tròn sáng loáng tiến vào:

- Rửa con, quả đầu quuyền rũ nhất hành tinh, cho em sờ trước đây, rất thích đó nha!

Nghiêm Cẩn luôn đứng bên ngoài kiên nhẫn chờ, giờ cửa mở cậu cũng không nóng nảy xông vào, vẫn kiên nhẫn chờ rửa con được thoải mái gỡ bỏ khúc mắc:

- Mau, em sờ thử em, anh tự sờ thử rồi, cảm giác thích lắm!

Mai Côi chậm chạp vươn tay sờ đầu cậu, trống trơn, lạnh lạnh cũng giống hệt cô bé. Cậu lại đi cạo đầu chỉ vì đỡ Mai Côi gặp mặt. Cậu lại có thể bỏ đi mái tóc bảo bối. Mai Côi càng nghĩ càng buồn, rốt cuộc không nhìn được mà khóc.

Mai Côi ôm cái đầu trọc của Nghiêm Cẩn mà oa oa khóc lớn. Nghiêm Cẩn vào phòng, dùng chân đóng cửa lại, đầu vẫn chôn trong lòng Mai Côi, để mặc Mai Côi khóc cho thỏa, cuối cùng nói:

- Kiểu tóc này chỉ có một điểm không tốt, chính là không đỡ nổi mưa!

Mai Côi bị cậu trêu mà phì cười. Nghiêm Cẩn cầm hộp khăn giấy nói với Mai Côi:

- Nào, lau cho anh đi, cả đầu toàn nước, em phải chịu trách nhiệm đấy.

Mai Côi lấy khăn giấy lau cho cậu, Nghiêm Cẩn ngồi bên nói:

- Anh nói cho em nhé, thì ra giá tiền cắt một kiểu tóc thời thượng với cả cạo đầu là như nhau, quá đắt

- Em miễn phí!

Mai Côi bị cậu trêu mà quên buồn. Nghiêm Cẩn sùng sốt sau đó cũng mỉm cười.

Cậu đứng trước gương, kéo Mai Côi qua, ôm Mai Côi vào lòng, đầu dựa đầu cùng soi gương:

- Rửa con, em thật xinh đẹp

- Anh cũng rất tuấn tú.

Nghiêm Cẩn mỉm cười rồi xoay cô bé lại đối diện với mình, miệng tru lên như mõm heo:

- Nào, tiểu mỹ nữ, hôn anh chàng đẹp trai cái nào!

Tiểu mỹ nữ hào phóng thơm cậu một cái, sau đó lại một cái, một cái rồi lại một cái. Cô bé bật khóc, nhào tới ôm chặt Tiểu ma vương, dùng sức hôn cậu, miệng đang bận nên chỉ đành dùng suy nghĩ mà nói: “Anh ơi, em xin lỗi, em không phải là cố ý gây rối đâu”

Nghiêm Cẩn cũng đâu phải đồ ngọc, với điểm phúc này đương nhiên sẽ chẳng đẩy ra ngoài. Cậu ôm lấy Mai Côi rồi đặt cô bé lên giường, bắt đầu chơi trò môi lưỡi đuổi nhau.

“Không sao, chỉ cần em vẫn là rửa con của anh thì em bóc đồng cỡ nào cũng được”

...

“Anh ơi, em không thờ nổi, xin nghỉ giữa hiệp được không”

“Rửa ngọc, em ngọc thêm chút nữa thử xem...”

Tác giả: Tada! Phiên ngoại thứ nhất đây rồi, mọi người có thích không?

Phải thích đây! Không ủng hộ công tôi viết đến nửa đêm

Editor: Mèng cũng edit đến nửa đêm đây này :3

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Phiên Ngoại 2: Quỷ Kế Của Tiểu Ma Vương.

- Rùa con, nhất định em phải thi đại học sao?

- Vâng ạ!

- Thế lên đại học, 20 tuổi kết hôn được không?

- Anh ơi, nếu đang đi học mà kết hôn sẽ rất kỳ.

- Thế mới nói, nếu em lên đại học thì phải chờ đến khi tốt nghiệp mới lấy anh à?

Trong giọng Nghiêm Cẩn bộc lộ rõ sự không hài lòng

- Anh, em muốn học đại học. Mọi người đều có học vị, có việc làm, em cũng muốn là người có ích, em thích học

- Anh không ngăn cản em học đại học, đọc sách nhiều là rất tốt, em có thể như anh này, đăng kí tên rồi sau đó cứ thế vào thi lấy bằng là được rồi. Như vậy không làm chậm chuyện kết hôn được.

- Em nào có thông minh như anh, em phải đi học bình thường mới thi được.

Nghiêm Cẩn biết cô nói thật, chỉ dựa vào cái đầu ngốc kia học như bình thường có khi còn không chắc đỗ nữa là. Nhưng Mai Côi muốn đi học, cậu phải làm sao đây?

- Rùa con, em nói xem, đại học quan trọng hay anh quan trọng?

- Đại học và anh đều quan trọng, là mục tiêu theo đuổi trước mắt của em.

Nghiêm Cẩn há hốc mồm nhìn Mai Côi, sao rùa con của cậu đột nhiên lại lạnh miệng như vậy?

- Ai dạy em nói thế?

- Mẹ Tiểu Tiểu.

Cậu sớm biết mà, chắc chắn là có người đứng sau chỉ điểm

- Nếu phải chọn giữa đại học và anh thì sao? Em tính sao?

- Vậy đầu tiên thu phục đại học đã. Anh còn nhiều thời gian nhưng đại học thì không thể chờ.

Mai Côi không suy nghĩ đã đáp. Hiên nhiên đã có chuẩn bị trước với câu hỏi này.

Tiểu ma vương tức giận:

- Cái này cũng là mẹ dạy em?

- Không phải, là chị Mẫn Lệ bảo em thế

Mai Côi thành thật đáp, cuối cùng nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm:

- Em cảm thấy chị ấy nói rất có lý

Có lý? Lý cái con khi! Tiểu ma vương uất nghẹn, cuối cùng chỉ đành nói:

- Dù sao học đại học thì sẽ không có anh. Chỉ được chọn một trong hai, em cứ nghĩ cho kỹ đi.

- À!

Mai Côi tiếp tục chăm chú ôn tập

Nghiêm Cẩn nóng nảy, lại kéo cô đứng dậy, tự mình ngồi qua rồi để Mai Côi ngồi lên đùi mình, ôm Mai Côi thật chặt như sợ cô biến mất. Lên đại học sẽ có không ít mỹ nam mà.

Cậu véo má Mai Côi:

- Rùa con, anh đang bàn bạc với em chuyện nghiêm túc, sâu sắc như vậy mà em còn lòng dạ để ôn bài?

Mai Côi cau mày:

- Nhưng em đã bị chậm bài trên lớp rất nhiều rồi.

Cậu ôm mặt Mai Côi, cúi đầu hôn cô: “Em cũng lạnh nhạt với anh rất nhiều rồi”

Cô sức sao bằng Nghiêm Cẩn, không thể tránh thoát, bị ôm chặt rồi lại bị hôn ngẫu nhiên, dùng suy nghĩ nói chuyện với cậu cậu cũng mặc kệ. Tiểu ma vương biết võ, đùa giỡn lưu manh thì ai mà cản nổi. Chờ cậu hôn thỏa thích, vừa lòng mới chịu buông ra nhưng vẫn thom chọt lên môi Mai Côi thì cô mới tìm được cơ hội nói chuyện:

- Anh, nếu năm nay em không đỗ thì năm sau sẽ thi lại!

Nghiêm Cẩn sững sốt, ý là quyết tâm thi đỗ, năm nay không đỗ thì chẳng phải lại mất một năm? Không được, không được, thời gian quý giá:

- Rùa con, nhanh nhanh, em có bài nào không hiểu đưa anh giảng cho, chúng ta nhất định sẽ thi đỗ

- Vâng!

Mai Côi gật đầu, lén lút cười. Quả nhiên vẫn là Mặc Ngôn lợi hại, cậu ấy bảo nói như vậy thì anh nhất định sẽ nghe lời. May mà cô không quên lời Mặc Ngôn dạy

Vì thế, dưới sự phụ đạo nghiêm túc của Nghiêm Cẩn với học phí là những nụ hôn, Mai Côi đã được sống cuộc sống đại học mà cô mơ ước. Nhưng rất nhanh thôi, phiền phức lại tới

- Rùa con, trường em có nhiều sinh viên nam thế!

- Anh, khoa của em rất ít sinh viên nam mà

Phải mau chóng trấn an Tiểu ma vương keo kiệt này.

- Nhưng những kẻ không cùng khoa lại thường xuyên lãng vãng xung quanh là sao?

- Đều cùng một trường mà.

Cùng trường vô tội!

- Lãng vãng cũng được nhưng sao còn gửi thư tình?

Ấy chết, cái này Nghiêm Cẩn cũng biết? Rõ ràng cô không nhận, dù có ép thì cũng trả lại, sao còn để lại dấu vết?

- Gửi thư tình chưa tính nhưng sao không chỉ là một người?

Xem ra trinh sát của anh rất lợi hại

- Không chỉ một người chưa tính nhưng sao còn có cả mỹ nam?

Cuối cùng Mai Côi không nghe nổi nữa, nhào tới bịt miệng cậu:

- Anh, anh đẹp trai nhất!

Tiểu ma vương ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, lưỡi vồn lưỡi hời lâu cuối cùng mới chịu yên, nói trong đầu: “Vây cũng tạm, hôn trước đã, hôn xong rồi sẽ truy cứu”

Kết quả, nụ hôn này, rùa con phát huy trình độ, hôn thật lâu thật lâu... Người nào đó cuối cùng cũng quên mất trước khi hôn mình định làm gì.

Ngày 11 tháng 11, nghe nói là “tết độc thân”, Tiểu ma vương cười nhạt, cần gì phải độc thân qua tết, cậu là người “có vợ” cũng phải có tết. Ngày này thật đẹp, rõ là có ý một đời một kiếp bên nhau. Vì làm xong việc quan trọng của ngày hôm nay mà cậu đã tốn không ít tâm tư.

Mai Côi tan học đã được Nghiêm Cẩn đón, hai người đi ăn hàng no nê rồi mới áp tải về nhà.

- Anh, anh ăn sai tầng rồi

Mai Côi vừa nhìn thấy cậu ăn số tầng dưới thì vội ăn lại giúp cậu. Nghiêm Cẩn kéo Mai Côi lại, hôn lên khuôn mặt đáng yêu của cô. Thang máy dừng, cậu kéo Mai Côi ra ngoài

- Không phải về nhà sao? Còn một tầng nữa mà!

- Là về nhà, ở ngay đây thôi

Nghiêm Cẩn kéo Mai Côi về căn nhà trước kia Mai Côi từng sống, lấy chìa khóa ra

Cửa phòng mở ra, Mai Côi kinh ngạc tròn tròn mắt. Căn phòng này hoàn toàn khác trước.

- Chẳng phải cha vẫn cho thuê sao? Sao lại đến tay anh?

- Anh mua nó về

Nghiêm Cẩn vừa nói xong Mai Côi đã giật này người:

- Vì sao?

- Ba em còn không chịu bán, nói là coi như của hồi môn của em. Anh mặc kệ, nhà này nhất định phải là anh tặng cho em, nếu không phải em cứ luôn thích ở gần mẹ, anh đi làm đôi khi bận rộn, sợ em chạy tới chạy lui vất vả thì cũng chẳng định mua

Mai Côi vui mừng đến độ phải vội bụng miệng lại, cảm động sắp khóc, khó trách nơi này trang trí đẹp như vậy, thì ra đây chính là ngôi nhà trong mơ mà mình thường tán gẫu với anh.

- Anh không nên tiêu phí tiền như vậy?

Cô biết công việc của anh tiền lương tuy nhiều nhưng mua hẳn một căn hộ nào có dễ dàng. Dựa vào tính tình kiêu ngạo của anh, nhất định là mua theo giá thị trường, số tiền đó cũng không ít.

Nghiêm Cẩn kéo Mai Côi vào lòng, không để ý nói:

- Anh ký khế ước bán mình cho cha anh rồi, em có biết cha hẹp hòi thu lợi cỡ nào không?

Mai Côi hít hít mũi, nhìn xung quanh cuối cùng bật khóc, cô ôm chặt Nghiêm Cẩn:

- Anh ơi, anh đối với em thật tốt!

- Đương nhiên rồi, em là rùa con của anh, anh không tốt với em thì em ngốc như vậy sẽ dễ dàng bị đuổi đi mất!

Nghiêm Cẩn hôn Mai Côi:

- Hành lý của em cũng không cần thu dọn, cứ vào đây ở là được rồi.

Mai Côi sững sốt:

- Chuyển vào ở?

- Đúng thế, trang hoàng chuẩn bị chu đáo rồi, anh và em cùng ở đây

Cậu cảm thấy đây là chuyện rất hợp lý.

- Nhưng mẹ Tiểu Tiểu sẽ không đồng ý đâu!

Tiểu Tiểu luôn canh chừng con trai rất gắt gao, Mai Côi biết hai mẹ con họ đã thống nhất, trừ phi Mai Côi không đồng ý thì không được ra tay.

Ai ngờ Nghiêm Cẩn lại thân nhiên đáp:

- Mẹ đồng ý rồi. Mẹ nói nếu em thi đỗ đại học ngay năm đầu, sau đó anh có bản lĩnh tự mua nhà, sau đó em đồng ý thì sẽ để chúng ta ra ở riêng.

Mai Côi mỉm cười, mẹ Tiểu Tiểu có thật nhiều yêu cầu nhưng anh đều đã làm được. Khó trách trước đó anh cố gắng giúp cô học thêm như vậy. Mai Côi càng nghĩ càng buồn cười.

- Rùa con, cùng ở nhé. Em xem, chỗ này có giống nhà của chúng ta không? Anh mỗi ngày đi làm bận rộn, về nhà còn chẳng có cơm ăn cũng chẳng có ai bầu bạn, ngay cả người nói chuyện cũng chẳng có. Cũng chẳng ai giúp anh giặt quần áo, quét dọn nhà cửa, anh thật đáng thương!

Nghiêm Cẩn càng tỏ ra đáng thương thì Mai Côi càng buồn cười. Tuy biết Nghiêm Cẩn có ý đồ xấu xa nhưng Mai Côi vẫn mềm lòng, Mai Côi cũng rất muốn ở bên Nghiêm Cẩn.

- Mau đồng ý đi!

Cậu ra sức hôn Mai Côi một cái!

- Mau đồng ý đi!

Lại hôn một cái

- Đồng ý đi nào!

Lại hôn một cái

Mai Côi nhìn ánh mắt sáng bừng của Nghiêm Cẩn, cuối cùng ôm cổ Nghiêm Cẩn, đổi lại, tự mình hôn Nghiêm Cẩn:

- Được, em sẽ ở cùng anh!

Câu này khiến Tiểu ma vương mừng rỡ như điên, ôm hôn Mai Côi từ phòng bếp đến ban công, lại từ ban công hôn ra phòng khách, vừa hôn vừa giới thiệu nhà mới.

Nhìn đến căn phòng cuối cùng, Mai Côi mới phát hiện có chỗ không ổn:

- Anh, sao chỉ có một cái giường?

Rất giảo hoạt !

- Hehe, em biết rồi còn hỏi!

Biết cái đầu ý

Mặt đỏ lựng, Mai Côi cuối định già ngu đến cùng. Mai Côi chả biết gì hết, phải mách mẹ Tiểu Tiểu mới được!

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Phiên Ngoại 3: Tuổi 20 Cũng Là Ngày Cuối Cùng Được Độc Thân...

Từ lâu lâu về trước, mẫu thân đại nhân của Tiểu ma vương đã nói, phải đợi Mai Côi 18 tuổi mới được yêu đương nhưng Nghiêm Cẩn không nghe lời. Sau này, mẫu thân đại nhân còn nói, lúc nào kết hôn thì phải do Mai Côi tự nguyện, Nghiêm Cẩn không được ép Mai Côi. Nhưng Luật hôn nhân đều quy định là 20 tuổi, Tiểu ma vương quyết định, dù là mẫu thân đại nhân cũng không thể không tôn trọng pháp luật.

Nghiêm Cẩn luôn nóng tính, vội vã mà với Mai Côi anh chàng lại rất để ý cho nên càng vội. Nhưng Mai Côi lại quá hợp với ngoại hiệu của bản thân, cứ y chang con rùa, cái gì cũng từ tốn.

Kết hôn? Thật sự không cần vội đâu, 20 tuổi? Cô theo học đại học, vẫn nên coi sự học là quan trọng thì hơn. Thế cuối cùng phải chờ đến khi nào? Ừm, nhanh nhất có thể thì cũng phải tốt nghiệp đại học đã. Tốt nghiệp đại học xong thì sẽ kết hôn sao? Chuyện đó, chỉ sợ cũng phải đến lúc đó mới biết được, vạn nhất thi đỗ nghiên cứu sinh thì sao? Vạn nhất tìm được việc? Vạn nhất...

Không nên có nhiều “vạn nhất” như thế. Nghiêm Cẩn cảm thấy chuyện này rất quan trọng. Mắt thấy rùa con ở đại học như cá gặp nước, đường quan thành thang, hoa đào bay rợp trời, cậu chàng quyết định vẫn nên “tiên hạ thủ vi cường” (ra tay trước để chiếm thượng phong). Tuy rằng mọi người đều nói Mai Côi rất ngoan, ở trường không hề gây rối, Nghiêm Cẩn lại chăm chú theo dõi như vậy thực sự an toàn nhưng Nghiêm Cẩn vẫn nhận định “hậu hạ thủ tao ương” (ra tay sau chỉ có đường gặp họa)

Vì thế, anh chàng tính rồi lại toán, cân rồi lại nhắc...

Cuối cùng cũng đến sinh nhật 20 tuổi của Mai Côi, Nghiêm Cẩn mời khách, thuê nhà hàng lớn, ăn uống ca hát nhảy nhót tự do. Những bậc phụ huynh lớn tuổi ăn cơm xong, tặng quà rồi sớm rút quân. Trong bữa tiệc, việc rùa con nhận được hồng bao rồi tự giác nộp lại cho Tiểu ma vương khiến cậu chàng rất hài lòng, tuy rằng phương diện tiền nong Nghiêm Cẩn không quan tâm gì Mai Côi, tiền nong, sổ tiết kiệm trong nhà để mặc Mai Côi tiêu thế nào cũng được nhưng Mai Côi có quà, có tiền lại giao lại cho anh chàng chứng tỏ rằng Mai Côi đã coi Nghiêm Cẩn như người thân thiết nhất của cô. Điều này khiến Nghiêm Cẩn có cảm giác còn vui vẻ hơn việc được thăng chức trong công ty nhiều.

Uống rượu một hồi, cuối cùng Mai Côi không đỡ nổi nữa, mặt mơn ửng, má hồng nhuận, cười thật tươi để lộ má lúm xinh đẹp. Tiểu ma vương cảm thấy rùa con nhà mình càng lớn càng xinh. Lúc này cô nàng như một mồi mà dựa đầu vào vai Nghiêm Cẩn mà ngủ. Nghiêm Cẩn vội đỡ lấy Mai Côi, vứt tất cả lại cho Mặc Ngón, còn mình và rùa con phải về với thế giới của hai người.

Mai Côi say rượu trở nên ngây ngốc, lúc quay lại chào tạm biệt mọi người còn say thì ngã lăn xuống đất. Nghiễm Cần lái xe, nửa bết nửa kéo Mai Côi về nhà.

Mai Côi vừa về nhà đã chạy vào phòng ngủ không thềm cởi giày, hai chân gác ra ngoài giường, nằm sấp xuống giường thành hình chữ đại mà ngủ. Tiểu ma vương khóa cửa, như bà vú chạy theo sau cần nhân:

- Em từ từ thôi, cẩn thận không ngã. Ấy dà, ngủ như thế có khó chịu không?

Anh chàng cởi giày cho Mai Côi rồi lật người cô lại, giúp cô cởi áo khoác.

Mai Côi thực sự say, mắt díp lại không mở nổi, người cũng phối hợp để Nghiễm Cần cởi quần áo. Nghiễm Cần nghĩ nghĩ rồi cởi sạch quần áo của Mai Côi rồi đắp chăn cho cô bé, mở điều hòa ấm, quay đầu nhìn khuôn mặt say ngủ đáng yêu kia rồi lại chạy ra phòng khách. Nghiễm Cần lén lút gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu:

- Mẹ, sáng mai con có việc quan trọng cần làm nhưng uống say, sợ không dậy được, mẹ gọi con dậy được không?

- Nghiễm Cần, mẹ là mẹ con đúng không? Không phải là đồng hồ báo thức của con đấy chứ?

- Đồng hồ báo thức của con cũng say rồi, mai không thể trông cậy gì vào em ấy được. Nhưng chuyện rất quan trọng, con không thể dậy muộn. Mẹ, con là con mẹ đúng không, mẹ làm đồng hồ báo thức một lần đi được không?

- Bây giờ đây?

- 7 giờ ạ!

- Thế để báo cha gọi, cha dậy sớm hơn mẹ.

- Không không, cha là đến trình độ cảnh báo cháy rồi, nếu đồng hồ báo thức không có tác dụng thì mới dùng cha

- ....

- Mẹ, cứ quyết định thế nhé, sáng mai 7h, nhất định phải gọi con dậy đấy. Con cúp đây, buồn ngủ quá quá quá!

Nghiễm Cần cúp máy, nghĩ mà vui vẻ, sau đó điên cuồng chạy về phòng ngủ, vừa vào cửa thì nụ cười đã cứng lại. Trên giường chẳng có ai, rửa con của anh đâu rồi?

Xoay người vào thư phòng cũng chẳng có ai, đến phòng khách cũng chẳng có ai, phòng bếp trống rỗng mà ban công cũng tương tự. Nghiễm Cần nhìn quanh, cuối cùng vỗ trán đi vào toilet. Mai Côi đang ngồi trên bồn cầu, tay chống cằm, mắt nhắm nghiền. Nghiễm Cần thờ dài, đi toilet mà cũng ngủ được, lại còn không mặc quần áo, cảm lạnh thì sao?

Anh chàng đi qua nhẹ nhàng gọi:

- Rửa con!

- Ừm!

Dù sao rửa con cũng vẫn có thể đáp lời

- Đi xong chưa?

- Vâng!

- Thế về phòng ngủ nhé!

- Vâng!

Mai Côi ngoan vô cùng, Nghiễm Cần rất vừa lòng. Ừm, tình hình không tệ, quả thật là cơ hội tốt để xuống tay đây.

Đưa Mai Côi về, nhét kỹ xuống dưới chăn, nhìn Mai Côi hồi lâu, thấy cô bé ngủ thật ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng càng nhìn càng đáng yêu, Nghiễm Cần không nhịn được cúi đầu hôn Mai Côi. Vừa định tiếp tục thì chuông điện thoại của chàng ta reo, là Mặc Ngôn gọi. Chàng ta thờ dài biết nếu không nghe máy thì sẽ để lại hậu họa khôn cùng, chỉ đành ra phòng khách nghe máy

- Khuya rồi, em gọi điện thoại quá muộn anh là sao?

- Quà sinh nhật của chị Mai Côi nhiều như thế, anh vứt ở đây à? Rất khó chuyển về có biết không?

Nghiễm Cần nghĩ lại thấy cũng đúng, mình lo đưa rửa con về mà quên mất những vật ngoài thân này.

- Em thích làm gì cũng được, dù sao giờ anh không rảnh, mai cũng không rảnh.
- Nghiêm Căn, anh có thể làm người có trách nhiệm một chút được không?
- Anh cũng là bất khả kháng thôi. Hơn nữa anh đâu phải là người, em cũng đừng bao giờ tự coi mình là người thế chứ.
- Vớ vẩn, chỉ có anh mới không phải là người
- Anh cúp đây!

Nghiêm Căn quyết định không dây dưa vô nghĩa cùng Mặc Ngôn nữa, đêm quan trọng thế này sao có thể lãng phí với Mặc Ngôn được.

- Anh dám cúp máy xem!
- ...

Quả thật Nghiêm Căn cũng không dám, ít nhất là hôm nay không dám. Chàng ta rất sợ Mặc Ngôn kia ôm đám quà tặng chạy đến đây. Nghiêm Căn hồn hèn hỏi:

- Vậy rốt cuộc là em muốn thế nào?
- Em cúp trước mới được!

Tất Mặc Ngôn chậm rãi nói xong rồi quyết đoán cúp máy, để lại Nghiêm Căn há hốc mồm nghe tiếng “tút tut” trong điện thoại mà cáu kỉnh. Nếu không vì đêm nay quá quan trọng thì anh sẽ cho Mặc Ngôn biết hậu quả của việc chọc giận Tiểu ma vương. Nhưng giờ thì không được, mặc kệ nó, hừ!

Nghiêm Căn nghĩ nghĩ rồi tắt di động, để trong phòng khách. Sau đó vui vẻ rạo rức chạy về phòng ngủ, rửa con, Tiểu ma vương đến rồi đây!

Ồ! Sao trên giường lại không có người?

Đêm nay rốt cuộc là thế nào đây, vừa rồi rõ ràng anh chàng ta đã bọc rửa con của mình vào chăn ấm rồi, sao chớp mắt đã lại không thấy?

Lần này anh chàng thông minh, vào toilet xem, cô uống nhiều có thể hiểu nhưng tiếc là toilet lại chẳng có ai. Vào thư phòng, không có. Ra phòng khách, không có. Lại ra ban công, cũng không có. Cuối cùng Nghiêm Căn chạy vào phòng bếp lại thấy tủ lạnh đang mở, có bóng người nho nhỏ đang nằm gục vào đó

Không mặc quần áo còn ôm tủ lạnh! Mặt Nghiêm Căn tái mét, nếu ngày mai rửa con bị cảm mạo thử xem. Nghiêm Căn vội bước qua, thấy Mai Côi đang uống nước

- Rửa con!

Mai Côi quay đầu nhìn cậu, mắt híp híp, chu miệng làm nũng:

- Anh ơi, em nóng quá, khát nước nữa
- Được được, uống nước đi

Nghiêm Căn đóng cửa tủ lạnh rồi đưa Mai Côi về phòng:

- Nào, về phòng rồi uống

Chờ về phòng, uống no nước, Mai Côi có chút tỉnh táo lại, cô bé chớp mắt nhìn nhất cử nhất động của Nghiêm Căn.

Nghiêm Căn lại bọc Mai Côi kỹ càng, hôn lên mắt rồi hôn khắp mặt Mai Côi:

- Ngoan, anh ở đây với em

Cậu vội vã thoát y rồi chui vào chăn, ôm lấy người yêu

- Rửa con, em có lạnh không, anh ôm em nhé
- Em nóng quá
- Mặc kệ, nóng cũng phải ôm
- À!
- Rửa con, em nghe lời mẹ nhất đúng không?

Mai Côi hơi nghĩ nhưng đầu óc trống rỗng nên quyết định thôi không nghĩ nữa, gật đầu nói:

- Vâng, đều nghe mẹ.

- Vậy là tốt rồi, ngoan quá

Nghiêm Căn cao hứng để cô ngủ một chút, chút nữa có tinh thần hành động. Anh chàng cân nhắc kỹ càng xem trong kế hoạch còn quên gì không. Ái chà, nghĩ ra rồi

- Rửa con, điện thoại của em đâu?

Vạn nhất ngày mai mẹ gọi điện thoại tới đánh thức thì nguy rồi, Nghiêm Căn đã tắt máy nhưng Mai Côi đã tắt máy đâu.

- Ừm, chắc là ở trong túi, em không nhớ

Mai Côi nóng bức khó chịu nên đá đá chân đi

- Vậy à, em ngủ đi, chút nữa anh sẽ quay lại.

Không thể không tắt điện thoại, Nghiêm Căn ra khỏi chăn lại nhìn thấy quần áo vứt một bên thì nảy ra ý hay, phải tạo hiện trường giả một chút, cho mẹ vừa vào đã hoảng mới được. Chàng ta ôm quần áo hai người đi ra ngoài.

Đặt từng chiếc quần áo từ cửa đến phòng khách, nhìn nhìn lại thấy quá chính tề, nào có không khí ái muội kia. Lại bày bừa, loạn xạ lên một chút, dừng rồi, nội y cời cuối cùng phải vứt ở trong, ừm, không thể bày loạn được. Vứt quần áo lên sofa, có nên vứt cả lên TV không? Ừm, có hơi khoa trương quá. Bố trí nửa ngày mới hài lòng. Tiểu ma vương cao hứng nghĩ: mai chờ mẹ tới đây rồi biết!

Tìm được điện thoại của Mai Côi rồi tắt máy, Tiểu ma vương rên hừ hừ theo một bài hát nào đó rồi về phòng ngủ. Vừa vào cửa thì hòng tắc nghẹn, đùa gì chứ, sao trên giường lại không có người nữa rồi?

Tiểu ma vương vội vã gọi:

- Rửa con!

Không có ai đáp lời. Giỏi lắm, Mai Côi ngứa da rồi đây, đúng là quá giỏi, dù sao hôm nay anh cũng xử lý cô. Chơi trò trốn tìm cả đêm ả, được rồi, anh sẽ cho Mai Côi thấy.

Trốn xong rồi chứ, chờ cậu lồi Mai Côi ra cho mà coi

Lần này sang phòng bếp trước, không có ai, phòng khách cũng chẳng có ai, vừa nghĩ mới thấy đương nhiên phòng khách phải không có ai rồi, vừa rồi anh ở đây bố trí hiện trường nếu rửa con ra đây thì cậu đã nhìn thấy rồi. Vậy lại về thư phòng nhưng cũng chẳng có. Quay về phòng ngủ cũng chẳng có ai. Lúc này, anh chàng nghe tiếng nước chảy, thì ra là ở trong nhà tắm.

Nghiêm Căn khí thế bùng bùng chạy vào phòng tắm nhưng cảnh sắc kiều diễm khiến khí thế của anh chàng hoàn toàn biến mất. Mai Côi đang tắm, lưng trắng nõn tinh tẽ, dòng nước chảy theo đường cong tinh tẽ đó, tóc đen ướt ướt dính trên vai lộ ra hơi thở đầy quyến rũ.

Cả người Nghiêm Căn nóng bừng, cảm thấy mình cũng rất cần đi tắm. Anh chàng đi tới ôm Mai Côi vào lòng. Mai Côi đầu tiên hơi hoảng nhưng sau đó thấy là anh thì đã mềm nhũn người mà dựa vào lòng anh, ôm chặt lưng anh rồi oán trách:

- Chà thấy anh đâu cả!

Không thấy anh? Đúng là không biết xấu hổ mà nói câu này, rốt cuộc là ai biến mất chứ. Nhưng giờ không phải lúc thảo luận vấn đề này, anh bận nhiều việc, vội vàng hôn môi Mai Côi.

Hai người giằng co, cả người ẩm ướt, nước chảy lên người nhưng anh vẫn cảm thấy rất nóng. Da thịt Mai Côi mịn màng như vậy, người thơm như vậy, khuôn miệng mê người như vậy. Bộ ngực của Mai Côi vừa mềm lại vừa săn chắc, dựa vào lòng anh thật thoải mái. Môi anh đi theo hướng nước chảy, hôn xuống cổ rồi xuống vai, xuống thêm chút nữa mà cắn lên điểm hồng hồng của Mai Côi.

Mai Côi không nhịn được mà khẽ hét lên rồi ôm chặt đầu Nghiêm Căn. Nghiêm Căn hôn Mai Côi, nước ẩm nghịch ngợm rơi lên làn da Mai Côi rồi tiến vào miệng anh. Anh vẫn giữ tư thế cũ, vươn tay dài đồng vôi hoa sen lại, sau đó lại cắn bên kia hai miếng rồi mới lấy khăn tắm, gói chặt Mai Côi rồi bế ra ngoài.

Tay sờ soạng lung tung cũng bế được Mai Côi lên giường. Mai Côi bị hôn mà không nói được gì, cảm giác được anh đang muốn làm gì đó thì Mai Côi có chút hoảng, hai tay thừa thãi không biết nên làm gì.

Anh dùng trán tựa lên trán Mai Côi, nhẹ giọng dỗ dành:

- Đừng sợ, để anh xem nào

Cô bé thờ dốc rồi hít sâu vài hơi, truyền ý thức của mình cho Nghiêm Cẩn.

Nghiêm Cẩn khẽ cười, suy nghĩ hỗn loạn của Mai Côi khiến cậu có chút đắc ý. Sức ảnh hưởng của mình với Mai Côi to lớn như vậy đấy.

- Đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng

Anh chàng cúi đầu hôn lên cổ Mai Côi, dùng suy nghĩ nói với Mai Côi.

Mai Côi đầu óc trống rỗng, vội ôm chặt vai Nghiêm Cẩn, cơ bản chẳng có cách nào đáp lời anh. Nụ hôn của anh khiến cô bé có hơi ngửa, có chút kích động, có chút thẹn thùng lại có chút chờ mong. Anh đều biết cả, lại càng đắc ý. Vì hôm nay mà anh đã cố ý học tập kỹ càng, cuối cùng cũng đã phát huy công dụng.

Nghiêm Cẩn khiến Mai Côi nóng bừng, anh cũng toát mồ hôi. Phản ứng của anh kích thích Mai Côi, Mai Côi bót ngưng ngưng cũng vươn tay sờ ngực Nghiêm Cẩn, một tay đặt sau lưng anh chàng. Dưới sự vuốt ve của Mai Côi mà cơ bắp Nghiêm Cẩn như co lại cùng những cảm thụ trong đầu Nghiêm Cẩn khiến cô cảm thấy thú vị mà cười lớn.

Hai người đây dựa cười nói ồn ào. Đến phút quan trọng cô lớn tiếng kêu đau, sự đau đớn của cô như kim đâm vào người anh, anh nghiêng rặng, lui cũng không được mà tiến cũng không xong, hơi động đậy đã lại khiến Mai Côi đau đớn. Hai người giằng co hồi lâu, anh vội đến toát mồ hôi còn Mai Côi thì thân khẽ khóc nức nở.

Anh muốn tiến vào thì Mai Côi kêu đau nhưng muốn rút ra thì Mai Côi lại không cho. Cuối cùng khiến Tiểu ma vương nóng nảy:

- Thế cuối cùng muốn làm sao đây?

Mai Côi mắt nước mắt lưng tròng, điềm đạm đáng yêu đáp:

- Em biết thế nào được!

Nghiêm Cẩn thất bại thở dài:

- Thế để anh biến con gái đi, anh không sợ đau

Mai Côi nghe xong lại rất tin tưởng mà nói:

- Được không, thế thì tạm thời anh biến em thành anh còn anh thành em, một chút thôi là được rồi, anh lại biến quay lại.

Nghiêm Cẩn lườm Mai Côi, cô ngốc này, tuy rằng anh là thần tộc nhưng cũng không có nghĩa là có thể biến lung tung, hơn nữa ý thức của bọn họ giao hòa chẳng lẽ Mai Côi không thấy là anh chỉ đang đùa thôi sao? Không đúng, còn chẳng phải nói đùa, là đang ca thán!

Mai Côi bị anh lườm co người nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói:

- Không được à? Nhưng là anh đề nghị, em chỉ phụ họa thôi. Thực ra em đang định hỏi đến lúc sinh con cũng có thể biến như thế được không?

Nghiêm Cẩn tức giận vỗ mông Mai Côi, con rùa ngốc này, ngốc đến chết mất. Mai Côi không phục, rõ ràng là anh nói nhưng sao lại trách mình, Mai Côi dùng sức đâm lưng anh, anh lại quơ tay ra sau lưng mà bắt được cổ tay Mai Côi, định để Mai Côi dùng lộn xộn nhưng Mai Côi lại đá anh. Không ngờ quá trình hai người "tiếc mất đưa tình" có qua có lại này lại khiến Tiểu ma vương thành công công thành chiếm đất

Hai người hít một hơi, sự đau rất ủa đến, khảm sâu vào hai người, cuối cùng Mai Côi rơi nước mắt:

- Giờ có phải là muốn biến cũng không kịp không?

Nghiêm Cẩn hít sâu một hơi, vừa đau vừa buồn cười khiến mặt vặn vẹo. Vì sao rùa con nhà mình lại đáng yêu thế cơ chứ? Cô bé cào cào khiến anh khó chịu, thực sự không thể chịu được mà bắt đầu cử động. Mai Côi vội ôm lấy vai anh, bị cậu đâm mà rên hừ hừ, một lúc rồi nhưng vẫn còn đau nên lại thử nói:

- Anh chắc chắn là không biến được à? Em vì anh mà chấp nhận làm con trai, đương nhiên chỉ một lúc thôi.

- Anh rất thoải mái, rùa con em nhìn chút nữa đi, một chút thôi là được rồi

Nghiêm Cẩn giờ không nghĩ được điều gì để dỗ dành Mai Côi, đành thành thật nói

Anh thoải mái sao? Mai Côi đỏ mặt, cắn môi ôm chặt vai Nghiêm Cẩn, được rồi, ít nhất giữa hai người bọn họ còn có một người thoải mái.

Mai Côi thử xem nhẹ cảm giác khó chịu của mình, cố gắng thể nghiệm cảm thụ của Nghiêm Cẩn. Nghiêm Cẩn quả thực đang hưởng thụ, sự sung sướng của anh khảm sâu, Mai Côi cảm nhận được điều này mà đầu óc có chút choáng váng. Nghiêm Cẩn ôm chặt Mai Côi, càng tiến sâu vào, cô bé cuối cùng bị cảm xúc của Nghiêm Cẩn càn quét, quên hết những đau đớn ngược lại sự ngọt ngào, nóng bỏng kia lại khiến Mai Côi run run. Đến phút cuối cùng, cô choáng váng mơ hồ nghĩ, được rồi, mình sẽ tha thứ cho anh, không biến đi biến lại gì cả.

Mà lúc cô bé đang mơ màng ngủ thì lại bị Nghiêm Căn quấy rối, lại bị anh lôi kéo luyện tập trò chơi không cần trao đổi nam nữ mà vẫn rất hạnh phúc đó, lúc này Mai Côi quyết định sẽ không bao giờ tha thứ cho Nghiêm Căn nữa.

Đáng ghét, không cho người ta ngủ?

Chờ đến khi xong xuôi đâu đấy, cô cảm thấy đây là lúc mình ngủ ngon nhất, thật thoải mái, ấm áp, rất dễ chịu. Mai Côi cứ muốn ngủ mãi như thế. Mãi đến khi Tiểu ma vương của cô lay lay vai, cô theo bản năng co người lại thầm nghĩ: đừng chơi nữa, thực sự chơi không nổi nữa rồi. Nghiêm Căn hôn lên khuôn mặt Mai Côi thật dịu dàng, Mai Côi có chút mềm lòng thế nhưng mắt Mai Côi quả thực là không mở ra được, quá buồn ngủ, vậy có thể có được chút thương xót không. Không phải Mai Côi không muốn dậy mà là thực sự rất rất rất mệt rồi.

Nhưng ngay sau đó, câu nói của Nghiêm Căn như pháo nổ ầm trong đầu Mai Côi:

- Rửa con, mau dậy đi, mẹ bảo em dậy chịu trách nhiệm!

Cái gì?

Sao lại thế này?

...

Kết cục chính là, ngày đầu tiên sau sinh nhật 20 tuổi của Mai Côi, cô đi lĩnh giấy đỏ, anh dũng chịu trách nhiệm, trở thành vợ của Tiểu ma vương

Tác giả: Được rồi, tôi biết mọi người đều mong ngóng chương này nhất, cuối cùng tôi cũng viết rồi. Tôi muốn viết về một đêm đáng yêu mà lại thú vị, hẳn cũng coi như thành công rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Phiên Ngoại 4: Cuộc Sống Ướt Dám Của Tiểu Ma Vương!

- Rửa con...

- Không phải đâu, mẹ là mẹ của con

- Ó, sao mẹ lại lấy trộm điện thoại của rửa con

- Mẹ không lấy trộm, mẹ và Mai Côi đang dạo phố, con bé đang thử đồ nên mẹ cầm túi

Tình cảm mẹ chồng nàng dâu tốt đến mức khó tin, xu tiểu từ nhà cô nên cảm động rót nước mát mới đúng chứ

Nhưng Tiểu ma vương lại không hài lòng:

- Mẹ, mẹ đừng có suốt ngày kéo vợ con đi khắp nơi thế chứ. Trong nhà ông cụ già nghiêm túc kia cũng rất cô đơn đấy. Mẹ an ủi lòng xuân của cha đi mới đúng, bằng không bên ngoài sẽ có rất nhiều người gặp phiền phức đấy!

- Con không cần lằng nhằng, tự con không quản được lòng xuân của con mà lại vu oan cho cha. Cha con trẻ trung tuấn tú, người gặp người mê, cái gì mà ông cụ già nghiêm túc. Cha và mẹ rất hạnh phúc

- Đúng thế, con không tự quản được con cho nên mẹ à, mẹ dạy con đâu mẹ phải dành nhiều thời gian an ủi ông chồng anh tuấn có lòng xuân của cô ấy đi có được không?

- Con à, giữ vững lòng xuân rất tốt cho sức khỏe, đừng có lúc nào cũng bám dính lấy Mai Côi nữa

- Ai bám dính đâu, bình thường mà. Mẹ xem, giờ chẳng phải là hai mẹ con đi dạo phố còn con lang thang ắt ơ chờ máy bay à?

- Sao hôm nay đã về rồi?

- Vâng, xong việc rồi thì mua vé máy bay về thôi

- Thế về nhà ăn cơm đi, chút nữa mẹ và Mai Côi đi siêu thị mua đồ ăn
- Không cần đâu, con đưa rùa con ra ngoài ăn hàng
- Thế thì cha mẹ cũng phải đi
- Thôi mẹ ơi, mẹ tính ý chút đi, người khác đến làm bóng đèn thì cha mẹ có vui không?
- Không, cha con nôi cái rất khó đỡ!
- Thế còn con?
- Mai Côi sẽ không khó chịu, nó biết mẹ nhớ con mẹ. Dù sao mẹ đưa Mai Côi về nhà, con muốn gặp vợ thì xuống máy bay là về nhà ngay cho mẹ

Người làm mẹ rất kiên quyết

Nghiêm Cẩn vô cùng tức giận, anh trừng mắt nhìn điện thoại bị cúp, nghiêng răng gọi lại nhưng lại bị tắt ngay lập tức. Mẹ quá độc ác, làm gì có ai đối phó với con mình như vậy bao giờ. Anh đâu phải là không về nhà, lâu trên lâu dưới, tiện quá còn gì. Hơn nữa lần này anh đi công tác rất lâu, muốn về nhà cùng vợ trước thì có vấn đề gì?

Trên loa truyền ra tiếng thông báo mời hành khách vào làm thủ tục, Nghiêm Cẩn nhăn nheo, quyết định về nhà rồi nói

Xuống máy bay, Nghiêm Cẩn gọi điện nhưng di động của Mai Côi vẫn tắt máy. Nghiêm Cẩn nổi con điên, kéo vali, mặt đen xì xì một đường ra khỏi sân bay, định về nhà tìm bà mẹ vô lương tâm của mình mà cãi cò. Anh đang tập trung tức giận thì đột nhiên thấy hoa mắt, một người nhỏ nhắn yếu đuối nhào về phía Nghiêm Cẩn.

- Anh ơi!

Người còn chưa nhào vào lòng thì giọng nói dịu dàng đã truyền tới

Nghiêm Cẩn mừng rỡ quăng luôn vali, dang hai tay ôm Mai Côi vào lòng, tóc mái ngắn, mắt to tròn, nụ cười thật ngọt ngào. Nghiêm Cẩn không nói hai lời đã trực tiếp cúi xuống hôn

Đầu tiên Mai Côi thuận thế mà ôm cổ Nghiêm Cẩn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn này. Anh đi hơn hai tuần, cô cũng thực sự rất nhớ Nghiêm Cẩn nhưng hôn một lúc thì Nghiêm Cẩn lại không chịu rồi. Mai Côi nghe được có người ở bên cười cười:

- Đúng là trẻ tuổi nhiệt tình ghê

Mai Côi xấu hổ đánh đánh Nghiêm Cẩn nhưng Nghiêm Cẩn mặt kệ, càng ôm chặt Mai Côi, quần chặt lấy đầu gối của cô.

Mai Côi dùng chân đá đá Nghiêm Cẩn, Nghiêm Cẩn vẫn mặc kệ, Mai Côi nóng nảy thì thầm trong đầu: “Anh mà không buông thì em giận đấy”. Nghiêm Cẩn đáp: “Ồi anh sợ quá!” nhưng vẫn ôm chặt không buông.

“Thực sự tức giận đây này”.

“Ừ, anh cũng rất sợ mà”

“Mẹ Tiểu Tiểu bảo, nếu em giận anh thì mẹ rất chào đón em về nhà mẹ ở”

Lời này làm cho Nghiêm Cẩn cứng đờ người, cuối cùng cũng buông lỏng vòng ôm. Anh cúi đầu trừng mắt nhìn rùa con nhà mình, thấy vẻ mặt vô tội của rùa con thì lại không nhịn được mà véo má cô:

- Em là đồ làm phản, luôn cấu kết với mẹ làm chuyện xấu, anh mới là chồng của em, bớt nghe lời mẹ già đi biết chưa?

Mai Côi đỏ mặt hì hì cười, lấy lòng ôm eo anh:

- Mẹ Tiểu Tiểu đâu có già, anh đừng nói như thế. Mẹ rất tốt với em, những lúc anh không ở đây đều là mẹ làm bạn với em. Anh chính là dễ nóng giận nên mới khiến mẹ Tiểu Tiểu thích trên anh

- Hừ

Về mặt Nghiêm Cẩn không vui, một tay kéo vali một tay ôm Mai Côi, vừa đi vừa hôn Mai Côi:

- Đó là sở thích biến thái của mẹ anh, em xem, có nhà ai mẹ lại thích chọc con tức giận không?

- Đó là vì mẹ yêu anh mà, nếu không thì đã chẳng mặc kệ anh rồi

Nghiêm Cẩn vẫy một chiếc taxi rồi quăng vali ra cốp sau, sau đó kéo Mai Côi lên xe:

- Chúng ta mặc kệ mẹ, về nhà đi!

Anh lại định ôm hôn rùa con một hồi nhưng Mai Côi ra sức cầu vėjo, còn liên tục đánh mắt về phía lái xe ngồi đằng trước thì Nghiêm Cẩn mới chịu an phận. Cậu đôi dề tài:

- Sao em đến đây được?

- Mẹ Tiểu Tiểu tịch thu điện thoại của em còn nói với em là anh rất bất hiếu, nghe thế là em biết chắc chắn là anh đã gọi điện đến. Em muốn biết anh nói gì nên nghe lén suy nghĩ của mẹ, biết anh đã về nên mới tìm thông tin thời gian bay, sau đó chờ ở ngoài. Lúc nào anh ra là em sẽ biết ngay!

Nghiêm Cẩn mừng rỡ cười lớn, đúng là rùa con nhà mình lợi hại, chút công phu của mẹ sao đủ dùng.

Hai người về đến nhà, Nghiêm Cẩn vừa đóng cửa đã định thi hành án tử hình Mai Côi ở ngay trong phòng khách, Mai Côi hoảng hốt né phải né trái nhưng cuối cùng không đánh lại tên côn đồ kia, cuối cùng bị ă sạch.

Lúc anh tiến vào, Mai Côi vội ôm chặt đầu Nghiêm Cẩn, cắn môi cố nhịn không rên rỉ. Tuy rằng là ở nhà nhưng ngay ngoài phòng khách không đủ riêng tư vẫn khiến Mai Côi thấy xấu hổ. Người Mai Côi căng cứng khiến Nghiêm Cẩn đang ra sức vận động phải hít sâu một hơi:

- Báo bối, nhớ anh lắm phải không?

- Ai thèm chứ!

Mai Côi ra sức lắc đầu, Nghiêm Cẩn lại thúc một cái khiến Mai Côi hô lớn, anh cau mày không hài lòng:

- Không nhớ?

- Nhớ, nhớ!

Mai Côi đâu phải là đối thủ của Nghiêm Cẩn, mau chóng đầu hàng mới là thượng sách.

- Nhớ sao? Anh cũng rất nhớ em!

Nghiêm Cẩn cười xấu xa

Mai Côi bị trêu đùa đến không thở được, cuối cùng không nhịn được mà xin khoan dung:

- Đổi, đổi chỗ khác đi

Nghiêm Cẩn hôn Mai Côi, nghĩ lại chỗ này cũng không tiện thật vì thế ôm chặt Mai Côi, cứ thân mật như vậy mà đặt Mai Côi lên sofa

Mai Côi chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, chỉ giây lát đã bị đặt lên sofa, tư thế này khiến hai người càng thân mật hơn. Mai Côi nắm chặt bả vai dày rộng của Nghiêm Cẩn, khôn nhịn được mà thở gấp. Nghiêm Cẩn đang bận rộn bỗng nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng:

- Chút nữa nhớ nhắc anh tắt di động nhé, không thể để mẹ tìm được chúng ta. Mấy ngày hôm nay em chỉ là của anh thôi!

Mai Côi dựa đầu vào vai Nghiêm Cẩn, ôm chặt lưng anh, vừa thở dốc vừa nói:

- Mẹ bận lắm, không đếm xỉa gì tới anh đâu. Hôm nay em chọn cho mẹ mấy bộ nội y xinh đẹp, còn cố ý để mẹ thử lúc cha Nghiêm Lạc về, kết quả cha Nghiêm Lạc nhìn thấy...

Nghiêm Cẩn ngừng lại, khó tin nhìn chằm chằm vào Mai Côi, Mai Côi bị anh nhìn như vậy mà dựng đứng lông tóc, thân thể đang có cảm giác đột nhiên bị anh thoáng rút ra cũng rất khó chịu, Mai Côi không khỏi uốn éo, có chút bất an hỏi:

- Sao thế?

Nghiêm Cẩn cười lớn, bắt đầu ra sức vận động, ra sức mà dạy dỗ Mai Côi:

- Rùa con, em rất xấu nhé, quá là giáo hoạt...

Mai Côi bị ép buộc đến độ thét lớn, không tự chủ được mà cả người căng lên, lại nghe Nghiêm Cẩn tiếp tục nói:

- Anh quá quá quá yêu em... Chúng ta cũng phải bận rộn nhiều việc, không thèm đếm xỉa tới bọn họ

Mai Côi bị quần quýt phát mệt, cảm thấy rất hối hận với hành vi nhất thời bị quỷ ám của mình. Vẫn là mẹ Tiểu Tiểu đúng, tuyệt đối không thể quá dung túng ma vương này, bằng không anh sẽ gây sự chết người mất

Bạn đang đọc truyện *Bài Học Yêu Đường Của Tiểu Ma Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.